Harry Potter™

și Prințul Semipur

J. K. ROWLING

EGMONT

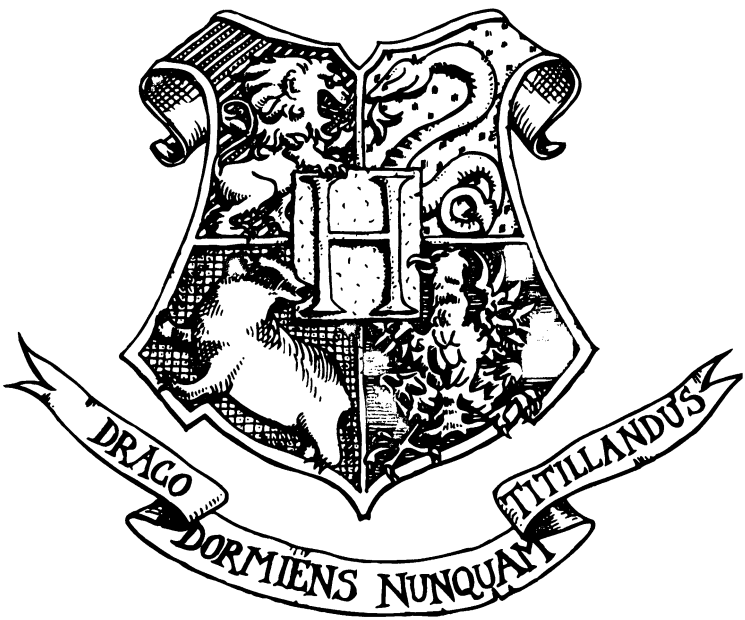
DRACO DORMIENS NUNQUAM TITILLANDUS

Harry Potter™

și prințul semipur

DE J. K. ROWLING

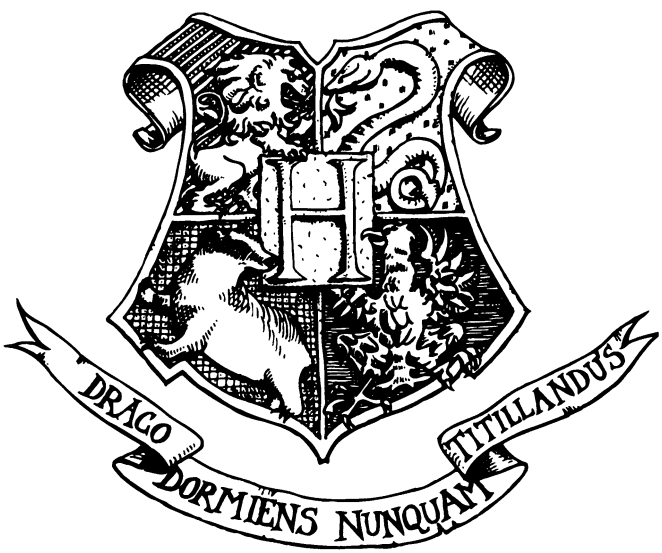

EGMONT

Pentru Mackenzie,
frumoasa mea fată;
îi dedic geamănul ei
din hârtie și cerneală

– CAPITOLUL I –

CELĂLALT MINISTRU

Era aproape miezul nopții. Primul ministru stătea singur în biroul său și parcurgea un memoriu lung, fără să rețină nici un cuvânt din ceea ce citea. Aștepta să primească un telefon de la președintele unei țări îndepărtate, se întreba când avea să sune nenorocitul ăla și, în același timp, încerca să își reprime amintirea neplăcută a săptămânii grele și obositoare care tocmai trecuse. Drept urmare, îi era imposibil să se mai poată gândi la altceva. Se străduia să se concentreze asupra textului și atunci îi apărea și mai clar în fața ochilor chipul sfidător al unuia dintre adversarii săi politici. Respectivul apăruse mai devreme la știri și nu numai că enumerase toate nenorocirile care avuseseră loc în săptămâna aia (de parcă le-ar fi putut uita cineva), ci explicase în amănunt că guvernul era de vină pentru tot ceea ce se întâmplase.

Primului ministru i se acceleră pulsul numai gândindu-se la aceste acuzații, care nu erau nici juste și nici justificate. Cum ar fi putut guvernul să împiedice prăbușirea acelui pod? Era ridicol să se sugereze că nu se alocaseră fonduri suficiente pentru întreținerea podurilor. Podul ăla fusese construit cu mai puțin de zece ani în urmă și nici cei mai buni specialiști nu puteau să explice de ce se frânsese fix de la jumătate, aruncând douăsprezece mașini în apele învolburate ale râului. Mai mult, cum putea să se sugereze că acele două crime înfiorătoare și îndelung mediatizate erau rezultatul numărului scăzut al forțelor de ordine? Sau că guvernul ar fi trebuit să prevadă uraganul care lovise din senin partea de vest a țării, făcând numeroase victime și pagube materiale? Cum putea să fie el de vină pentru faptul că unul dintre miniștrii săi adjuncți, Herbert Chorley, devenise un alt om în săptămâna aia și hotărâse că sosise momentul să petreacă mult mai mult timp alături de familie?

„În țară domnesc jalea și tristețea", subliniase adversarul în încheiere, încercând, fără succes, să își ascundă un zâmbet.

Din nefericire, avea perfectă dreptate. Primul ministru era și el conștient de faptul că oamenii nu mai fuseseră de mult atât de năpăstuiți cum erau în momentul de față. Până și vremea era deprimantă, se lăsase o ceață rece cu toate că era mijlocul lunii iulie... nu era normal, ceva nu era în regulă...

Termină de citit a doua pagină a memoriului, se uită la cât mai avea de parcurs și se lăsă păgubaș. Își întinse brațele deasupra capului și se uită cu tristețe în jur. Era o încăpere plăcută, cu un șemineu frumos din marmură, construit cu fața către ferestrele mari, de tip ghilotină, care acum erau închise din cauza frigului neobișnuit pentru acel anotimp. Primul ministru se înfioră, se ridică și se apropie de fereastră, cercetând ceața rarefiată care se împingea în geam. În timp ce se uita afară, auzi pe cineva tușind ușor în spatele lui.

Încremeni, privindu-și chipul speriat oglindit în fereastra întunecată. Recunoscu vocea. Nu era prima dată când o auzea. Se întoarse foarte încet cu fața către camera goală.

– Da? zise el, încercând să pară mai curajos decât era.

Timp de câteva secunde se amăgi cu speranța imposibilă că nu avea să-i răspundă nimeni. Cu toate acestea, răspunsul sosi fără întârziere din partea unei voci clare și ferme, care parcă citea o declarație.

Așa cum ghicise încă de când îl auzise tușind, vocea aparținea unui omuleț cu o perucă lungă, argintie, care semăna cu o broască și era înfățișat într-un mic portret pictat în ulei, așezat într-un colț îndepărtat al camerei.

– Primului ministru al Încuiaților: trebuie să ne întâlnim fără întârziere. Rog răspundeți urgent. Cu stimă, Fudge.

Omulețul pictat se uită întrebător la primul ministru.

– Păi, zise primul ministru, știți... nu este un moment bun pentru mine... vedeți dumneavoastră, aștept să mă sune... președintele...

– Puteți vorbi și altădată, spuse imediat portretul.

Primul ministru simți cum i se pune un nod în gât; se temuse că lucrurile aveau să decurgă astfel.

– Dar chiar voiam să vorbesc cu...

– Vom face în așa fel încât domnul președinte să uite să vă sune astăzi. Vă va căuta mâine seară, spuse omulețul. Vă rog să-i dați urgent un răspuns domnului Fudge.

– Păi... în ordine, atunci, zise primul ministru cu un glas scăzut. Bine, accept să vorbesc cu Fudge.

Se grăbi să se întoarcă la biroul său, aranjându-și cravata. Abia se așezase și își luase o mină care se dorea a fi relaxată și lipsită de griji, când, dincolo de grilajul din fața șemineului de marmură gol, se aprinse un foc din care țâșniră flăcări de un verde ca smaraldul. Primul ministru văzu, fără să lase să transpară nici un semn de neliniște sau de teamă, un bărbat trupeș apărând între flăcări și învârtindu-se ca un titirez. Câteva clipe mai târziu, acesta păși pe covorașul frumos, și probabil valoros, din fața șemineului și își scutură urmele de cenușă de pe mânecile pelerinei cu dungulițe, ținând în mână un melon verde praz.

– A... domnule prim-ministru, spuse Cornelius Fudge, înaintând cu pași mari și întinzând mâna. Ce plăcere să vă revăd.

Primul ministru nu putu să spună același lucru, așa că preferă să tacă. Nu-i făcea absolut nici o plăcere să-l vadă pe Fudge, ale cărui apariții înspăimântătoare însemnau de cele mai multe ori că avea să primească vești cât se poate de proaste. Mai mult decât atât, Fudge părea deosebit de ros de griji, față de alte dăți. Era mai slab, mai chel și mai cărunt, iar chipul său te trimitea cu gândul la o hârtie mototolită. Primul ministru observase aceste semne și la alți politicieni și știa că nu prevesteau nimic bun.

– Cu ce vă pot fi de folos? zise el, strângându-i scurt mâna lui Fudge și poftindu-l să ia loc pe unul dintre scaunele cele mai tari din fața biroului.

– Nu știu de unde să încep, murmură Fudge, trăgându-și

un scaun și așezându-se cu melonul verde ca prazul pe genunchi. Am avut așa o săptămână, așa o săptămână...

– Să înțeleg că și dumneavoastră ați avut o săptămână grea? întrebă primul ministru înțepat, sperând ca astfel să dea de înțeles că avea destule pe cap și fără ajutorul lui Fudge.

– Desigur, cum altfel? zise Fudge, frecându-se obosit la ochi și uitându-se posomorât la primul ministru. Am avut o săptămână la fel de dificilă ca dumneavoastră, domnule prim-ministru. Podul Brockdale... uciderea lui Bones și Vance... ca să nu mai spun de nenorocirea din partea de vest a țării...

– Ați... oamenii din lumea dumneavoastră au-au fost implicați cumva în-în acele lucruri?

Fudge îl fixă pe primul ministru cu o privire destul de severă.

– Bineînțeles, răspunse Fudge. Să nu îmi spuneți că încă nu v-ați dat seama despre ce este vorba?

– Păi... ezită primul ministru.

Tocmai din cauza acestui gen de remarci, prefera să îl vadă cât mai rar pe Fudge. La urma urmelor, era prim-ministru și nu îi plăcea să fie făcut să se simtă ca un elev care nu își învățase lecția. Așa fusese încă de la prima întâlnire cu Fudge, care avusese loc chiar în seara zilei când fusese numit în funcție. O ținea minte ca și când ar fi fost ieri și știa că nu avea s-o uite toată viața.

... Stătea singur în același birou în care era și acum și își savura victoria obținută după atâția ani în care visase și plănuise să ajungă acolo, când auzise pe cineva tușind în spatele său, exact ca mai devreme. Se întorsese și descoperise că cel care îi vorbea era un portret mic și urâțel, care îl anunța că ministrul Magiei era pe cale să sosească și să i se prezinte din clipă-n clipă.

Firește, crezuse că programul extenuant din timpul campaniei și emoțiile alegerilor îl făcuseră să-și piardă mințile. Se îngrozise când văzuse portretul vorbitor, dar asta nu fusese nimic pe lângă ceea ce simțise când un vrăjitor (cum se recomandase individul) ieșise din șemineu și dăduse

mâna cu el. Rămăsese mut, în timp ce Fudge îi explicase răbdător că existau vrăjitori și vrăjitoare care trăiau în taină peste tot în lume. Încercase să-l liniștească, spunându-i că nu trebuia să-și bată capul cu ei, pentru că întreaga comunitate a vrăjitorilor era responsabilitatea Ministerului Magiei, care avea grijă ca lumea lipsită de puteri magice să nu afle de existența lor. După câte îi spusese Fudge, aceasta era o sarcină deosebit de dificilă, care acoperea toate aspectele, de la legile de folosire rațională a cozilor de mătură la ținerea sub control a populației de dragoni (primul ministru își adusese aminte cum se sprijinise de birou când ajunseseră în acest punct al conversației). Apoi Fudge îl bătuse părintește pe umăr pe primul ministru, care încă nu își regăsise glasul.

– Nu vă faceți probleme, spusese Fudge, probabil că nu o să mă mai vedeți niciodată. O să vă deranjez doar dacă o să se întâmple ceva foarte grav în lumea noastră, ceva care i-ar putea afecta și pe Încuiați, pardon, pe oamenii lipsiți de puteri magice. În afara acestui caz, o să ne vedem fiecare de treburile noastre. Dați-mi voie să vă spun că reacționați mult mai bine decât predecesorul dumneavoastră. El a încercat să mă dea afară pe fereastră, a crezut că era o farsă pusă la cale de cei din opoziție.

În clipa aceea, primul ministru își regăsise în sfârșit glasul și întrebase:

– Vreți să spuneți că nu-nu este o farsă?

Aceasta fusese ultima sa speranță.

– Nu, spusese Fudge cu blândețe. Mă tem că nu este o farsă. Priviți!

În clipa aceea, Fudge transformase ceașca de ceai a primului ministru într-un hamster.

– Dar, zisese primul ministru cu răsuflarea tăiată, privind ceașca de ceai cum rontăia colțul următorului său discurs, dar de ce-de ce nu mi-a spus nimeni?

– Ministrul Magiei nu se dezvăluie decât primului ministru în exercițiu al Încuiaților, spusese Fudge, băgându-și ba-

gheta înapoi într-un buzunar al hainei. Suntem de părere că este cea mai bună metodă pentru a păstra secretul.

– Atunci, spusese primul ministru pe un ton plângăreț, de ce nu m-a avertizat unul dintre foștii prim-miniștri?

La auzul acestor cuvinte, Fudge chiar izbucnise în râs.

– Domnule prim-ministru, dați-mi voie să vă întreb – credeți că dumneavoastră veți spune cuiva?

Apoi Fudge aruncase un fel de praf în șemineu, râzând în continuare pe înfundate, pășise în flăcările de un verde ca smaraldul și dispăruse însoțit de un *vuum* sonor. Primul ministru rămăsese nemișcat și își dăduse seama că nu avea să îndrăznească niciodată să pomenească de acest incident, fiind conștient că nu avea să îl creadă nimeni.

Avusese nevoie de un timp pentru a-și reveni de pe urma șocului. Pentru o vreme se străduise să se convingă că Fudge fusese doar o plăsmuire a minții sale împinse la limită de nopțile nedormite din timpul campaniei. Încercase în zadar să elimine toate elementele care i-ar fi putut aminti de această întâlnire neplăcută, îi dăruise hamsterul nepoatei sale, care îl primise bucuroasă, și îi dăduse indicații asistentului său personal să dea jos portretul omulețului urât, care anunțase venirea lui Fudge. Totuși, spre marea dezamăgire a primului ministru, portretul nu putuse fi mișcat din loc sub nici o formă. După ce șapte dulgheri, doi-trei constructori, un istoric de artă și ministrul de Finanțe nu reușiseră să îl dezlipească de perete, primul ministru renunțase, resemnându-se și sperând că tabloul avea să rămână nemișcat și mut pe tot parcursul mandatului său. Ar fi putut să jure că îl văzuse cu coada ochiului de câteva ori căscând sau scărpinându-se la nas; i se întâmplase chiar să-l vadă pe omulet părăsindu-și rama și lăsând în urmă doar o pânză întunecată și goală. Cu toate acestea, își impusese să evite să se uite prea des la tablou și, de câte ori se întâmpla ceva bizar, își spunea că imaginația îi juca feste.

Apoi, cu trei ani în urmă, într-o seară la fel ca aceasta, primul ministru era singur în biroul său, când portretul anunțase din nou venirea iminentă a lui Fudge, care sărise deja afară din șemineu, ud leoarcă și într-o stare avansată de panică. Înainte

ca primul ministru să fi apucat să îl întrebe de ce îi uda podeaua și covorul Axminster, Fudge începuse să turuie despre o închisoare de care primul ministru nu mai auzise până atunci, despre un bărbat pe nume „Silvius" Black, despre un loc numit Hogwarts și un băiat, Harry Potter; toate acestea păruseră lipsite de orice dram de logică în ochii primului ministru.

– ... vin direct de la Azkaban, spusese Fudge gâfâind și vărsând într-un buzunar un volum considerabil de apă care se adunase în borurile melonului. Am traversat Marea Nordului, este un zbor tare dificil... Dementorii sunt furioși nevoie mare, spusese el cutremurându-se, până acum nu a mai reușit să evadeze nimeni. Lăsând asta la o parte, domnule prim-ministru, a trebuit să vin, nu am avut de ales. Black a ucis mai mulți Încuiați, este un criminal cunoscut și s-ar putea să i se alăture din nou Știți-Dumneavoastră-Cui... dar uit că dumneavoastră nici nu știți cine este Știți-Dumneavoastră-Cine!

Fudge îl privise deznădăjduit pe primul ministru pentru câteva clipe și apoi spusese:

– Atunci, vă rog, luați un loc, trebuie să vă pun la curent. Nu ar strica să vă turnați ceva de băut.

Primul ministru nu fusese tocmai încântat să fie poftit să ia loc în propriul birou, darămite să fie tratat cu un pahar din propriul whisky, dar până la urmă alesese să se așeze. Fudge își scosese bagheta, făcuse să apară două pahare mari pline cu un lichid de culoarea chihlimbarului, îi dăduse unul primului ministru, după care își trăsese un scaun.

Fudge vorbise timp de peste o oră. La un moment dat refuzase să rostească un anumit nume și preferase să îl scrie pe o bucată de pergament pe care o vârâse în mâna liberă a primului ministru. Când Fudge se ridicase în sfârșit să plece, primul ministru îi urmase exemplul, spunând:

– Să înțeleg că sunteți de părere că... – se străduise să citească numele de pe pergament – Lordul Cap...

– Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit! se răstise Fudge.

– Scuzați-mă... sunteți de părere că Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit este încă în viață?

– Păi, așa zice Dumbledore, spusese Fudge, legându-și pelerina cu dungulițe sub bărbie, dar nu i-am dat de urmă până acum. Eu, unul, cred că nu este periculos atât timp cât nu este ajutat de alții, așa că ar fi mai indicat să ne facem griji din cauza lui Black. Să dați anunțul acela, bine? Excelent. Păi, domnule prim-ministru, sper să nu ne mai revedem niciodată. Noapte bună.

Dar se mai revăzuseră de atunci. Încă nu trecuse un an de la ultima vizită a lui Fudge, când acesta apăruse din senin în cabinetul primului ministru, părând destul de obosit, și îl anunțase că fuseseră niște probleme la Cupa Mondială de Vâjthaț și că mai mulți Încuiați fuseseră „implicați" în incidentul cu pricina, dar că primul ministru nu trebuia să își facă griji din cauza aceasta, căci reapariția Semnului Celui-Ce-Nu-Trebuie-Numit nu însemna absolut nimic; Fudge era convins că era o întâmplare izolată și că Oficiul de Legătură al Încuiaților se ocupa de modificările de memorie necesare.

– A, era cât pe ce să uit, adăugase Fudge. O să importăm trei dragoni și un sfinx din străinătate, pentru Turnirul Trivrăjitor – nu este ceva ieșit din comun –, dar Departamentul de Control și Reglementare a Creaturilor Magice mi-a atras atenția că în lege scrie că trebuie să vă anunțăm dacă aducem creaturi deosebit de periculoase în țară.

– Pof-poftim... „dragoni" ați zis? bâiguise primul ministru.

– Da, trei bucăți, spusese Fudge. Și un sfinx. Am rezolvat și capitolul ăsta, la revedere.

Primul ministru se amăgise cu speranța că nu putea exista nimic mai rău decât dragonii și sfincșii, dar se înșelase amarnic. Un an și ceva mai târziu, Fudge sărise iar din flăcări, de data asta pentru a-l anunța că avusese loc o evadare în masă din Azkaban.

– Cum adică „o evadare în masă"? izbucnise primul ministru, căruia i se uscase brusc gâtlejul.

– Ei, nu vă faceți griji, nu vă faceți griji! strigase Fudge, cu un picior înapoi în foc. Punem noi mâna pe ei cât ai zice pește, dar m-am gândit că ar fi bine să știți!

Înainte ca primul ministru să fi apucat să strige „Stați puțin!", Fudge dispăruse deja într-un nor de scântei verzi...

Indiferent ce ar fi spus jurnaliștii și cei din opoziție, primul ministru era un om rațional. Sesizase faptul că, în ciuda asigurărilor lui Fudge de la prima lor întâlnire, începuseră să se vadă din ce în ce mai des și că, de fiecare dată, Fudge părea mai neliniștit și mai agitat decât înainte. Chiar dacă nu voia să se gândească la Ministerul Magiei (sau la „celălalt ministru" cum îl numise în sinea sa pe Fudge), nu putea să nu se teamă că următoarea vizită a lui Fudge avea să aducă vești și mai îngrijorătoare. Drept urmare, faptul că îl văzuse pe Fudge ieșind încă o dată din flăcări, părând răvășit, irascibil și foarte surprins că primul ministru nu știa de ce venise, era cel mai groaznic lucru care i se întâmplase pe tot parcursul acelei săptămâni sumbre.

– De unde să știu ce se întâmplă în lumea... în lumea vrăjitorească? se răsti primul ministru de această dată. Am o țară de condus și o grămadă de probleme pe cap și fără...

– Avem aceleași probleme, îl întrerupse Fudge. Podul Brockdale nu s-a prăbușit de la sine. Uraganul nu a fost de fapt un uragan. Oamenii ăia nu au fost uciși de Încuiați, iar familia lui Herbert Chorley ar fi mai în siguranță dacă ar sta cât mai departe de el. Chiar acum aranjăm transferarea lui la Spitalul Sf. Mungo, de Boli și Afecțiuni Magice. Mutarea va avea loc noaptea aceasta.

– Ce vreți să spuneți... Mă tem că nu... Poftim? urlă primul ministru.

Fudge trase aer în piept și zise:

– Domnule prim-ministru, vă anunț cu părere de rău că s-a întors. Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit s-a întors.

– S-a întors? Când spuneți că s-a întors... vreți să... adică e în viață?

Primul ministru își frământa mintea încercând să-și amintească detaliile acelei conversații îngrozitoare de acum trei ani, când Fudge îi vorbise despre vrăjitorul cel

mai temut, cel care săvârșise mii de crime înfiorătoare înainte să fi dispărut într-un mod misterios cu cincisprezece ani în urmă.

– Da, este în viață, zise Fudge. Adică nici nu știu, se poate spune că ești în viață dacă nu poți fi omorât? Eu nu prea înțeleg și Dumbledore nu vrea să îmi explice cum trebuie; mă rog, cert este că are trup, merge, vorbește și ucide, așa că, dacă trebuie să vă dau un răspuns cât mai apropiat de realitate, da, este în viață.

Primul ministru nu știu ce să spună; obiceiul de a vrea să pară cât mai informat în privința oricărui subiect îl făcu să încerce să caute detalii de orice fel din conversațiile anterioare cu Fudge.

– Acel Silvius Black este cumva... Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit?

– Black? Black? zise Fudge derutat, învârtindu-și repede melonul. Vă referiți la Sirius Black? Pe barba lui Merlin, nici gând. Black a murit. S-a dovedit că... ne-am înșelat în privința lui. De fapt era nevinovat. Și nici nu era în cârdășie cu Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit. Dar toate dovezile îl incriminau, adăugă Fudge pe un ton defensiv, învârtindu-și melonul și mai repede. Am avut peste cincizeci de martori oculari, mă rog, cum vă spuneam, a murit. Ca să fiu mai precis, a fost ucis. În Ministerul Magiei. O să se efectueze și o anchetă, cât de curând...

Spre marea lui mirare, primul ministru simți în momentul acela un impuls de compasiune față de Fudge. Cu toate acestea, mila păli imediat, fiind înlocuită de un val de îngâmfare la gândul că, deși nu excela în domeniul aparițiilor subite în șemineuri, în timpul mandatului său nu avusese loc nici o crimă în interiorul vreunui minister din guvernul condus de el... cel puțin până în atunci...

În timp ce primul ministru bătu pe furiș în biroul de lemn, Fudge continuă:

– Dar nu se mai poate face nimic pentru Black. Problema este că suntem în război, domnule prim-ministru, și trebuie să luăm măsurile necesare.

– Război? repetă primul ministru neliniștit. Nu credeți că este cam mult spus?

– Celui-Ce-Nu-Trebuie-Numit i s-au alăturat adepții care au evadat din Azkaban în ianuarie, zise Fudge vorbind din ce în ce mai repede și învârtindu-și în continuare melonul, care devenise un vârtej verde ca prazul. De când nu se mai ascund au provocat un haos generalizat. Știți, domnule prim-ministru, dezastrul de la Podul Brockdale a fost opera lui, a amenințat că-i va ucide în masă pe Încuiați, dacă nu mă voi da la o parte și îl voi...

– De necrezut. Vreți să spuneți că este vina dumneavoastră că oamenii ăia au fost omorâți, iar eu trebuie să răspund la tot felul de întrebări despre piese metalice ruginite, articulații mobile erodate și cine știe ce altceva? spuse primul ministru mânios.

– Vina mea!? zise Fudge, înroșindu-se. Adică dumneavoastră ați fi cedat pur și simplu șantajului?

– Poate că nu, spuse primul ministru, ridicându-se și plimbându-se prin cameră, dar aș fi făcut tot posibilul ca să-l prind pe cel care mă șantaja, înainte să aibă loc o asemenea nenorocire.

– Chiar credeți că nu am făcut tot ce s-a putut? întrebă Fudge cu patimă. Toți Aurorii din minister au încercat și încearcă să îl găsească și să-i captureze adepții, dar avem de-a face cu unul dintre cei mai puternici vrăjitori din toate timpurile, un vrăjitor care a reușit să rămână în libertate timp de treizeci de ani!

– Presupun că urmează să-mi spuneți că el a provocat și uraganul din vest, nu-i așa? zise primul ministru, devenind din ce în ce mai nervos cu fiecare pas pe care îl făcea.

Era mânios, pentru că descoperise cauzele reale ale acestor dezastre și nu putea să le facă publice; aproape că era mai rău decât dacă ar fi fost totuși vina guvernului.

– De fapt, nu a fost vorba despre un uragan, zise Fudge mâhnit.

– Cum adică?! urlă primul ministru, care acum mărșăluia de-a dreptul prin cameră. Copaci dezrădăcinați, acoperișuri smulse, stâlpi îndoiți, oameni răniți...

– Totul a fost din vina Devoratorilor Morții, spuse Fudge. Adepții Celui-Ce-Nu-Trebuie-Numit; și... bănuim că au fost implicați și uriașii.

Primul ministru se opri din mers de parcă s-ar fi lovit de un zid invizibil.

– Cine a mai fost implicat?!?

Fudge îl privi cu tristețe.

– Ultima dată a folosit și uriași, a vrut să lase o impresie memorabilă. Cei de la Oficiul de Informații lucrează zi și noapte, avem echipe care șterg memoria Încuiaților care au văzut ce s-a întâmplat cu adevărat, aproape toți membrii Departamentului de Control și Reglementare a Creaturilor Magice sunt răspândiți prin Somerset în căutarea uriașului, dar nu-l putem găsi... Este o catastrofă!

– Zău? spuse primul ministru mânios.

– Nu pot să neg că suntem cu moralul la pământ la minister, zise Fudge. Toată povestea asta, plus ce s-a întâmplat cu Amelia Bones.

– Cu cine?

– Cu Amelia Bones. Șefa Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice. Credem că Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit a ucis-o chiar el, pentru că era o vrăjitoare foarte talentată și dovezile sugerează că i-a ținut piept cât a putut.

Fudge își drese vocea și păru să facă un efort ca să nu-și mai învârtă melonul.

– Dar s-a scris în ziare despre moartea ei, spuse primul ministru uitând pentru o vreme că era mânios. În ziarele noastre. Amelia Bones... nu au spus decât că era o femeie de vârsta a doua care locuia singură. A fost o crimă înfiorătoare, nu-i așa? Și a fost foarte mediatizată. Știți, poliția este depășită de situație.

Fudge oftă.

– Păi, nici nu este de mirare, dacă te gândești că a fost omorâtă într-o cameră închisă pe dinăuntru. Noi însă știm exact cine este vinovatul, dar asta nu ne ajută cu nimic la

prinderea lui. Apoi a mai fost și cazul lui Emmeline Vance, poate că nu ați auzit de ea...

- O, ba da, spuse primul ministru. A fost ucisă la câteva case depărtare. Ziarele au exploatat subiectul până la epuizare: „Legea încălcată chiar în grădina primului ministru"...

- Și, de parcă nu ar fi fost de ajuns, zise Fudge care abia dacă îl mai asculta pe primul ministru, Dementorii mișună peste tot, atacând oameni în stânga și în dreapta...

Existase cândva o vreme mai liniștită din multe puncte de vedere, când primul ministru nu ar fi înțeles această frază, însă între timp devenise mai înțelept.

- Dementorii nu sunt cei care-i păzesc pe prizonierii din Azkaban? întrebă el prevăzător.

- Ba da, răspunse Fudge obosit. Asta până de curând. Au părăsit închisoarea și i s-au alăturat Celui-Ce-Nu-Trebuie-Numit. Trebuie să recunosc că a fost o mare lovitură pentru noi.

- Dar, îngăimă primul ministru, copleșit de un val de groază, nu mi-ați spus chiar dumneavoastră că sunt niște ființe care absorb fericirea și speranța din oameni?

- Ba da, despre ei este vorba. Și mișună peste tot, de-asta este totul acoperit de ceață.

Primul ministru se așeză vlăguit pe cel mai apropiat scaun; i se înmuiaseră genunchii. Simți că îl ia cu leșin la gândul că acele creaturi invizibile pluteau prin orașe și sate, sădind disperare și deznădejde în casele electoratului său.

- Domnule Fudge, este grav, trebuie să faceți ceva! Este responsabilitatea dumneavoastră ca ministru al Magiei!

- Domnule prim-ministru, doar nu vă închipuiți că mai sunt ministrul Magiei după tot ce s-a întâmplat. Am fost concediat acum trei zile. De două săptămâni încoace, vrăjitorimea a cerut sus și tare să fiu destituit. În tot mandatul meu, niciodată nu mi-a fost dat să-i văd atât de uniți! zise Fudge încercând să zâmbească.

Primul ministru rămase fără cuvinte. Deși era indignat de postura în care fusese pus, îi era milă de bărbatul amărât din fața sa.

– Îmi pare nespus de rău, zise el într-un sfârșit. Pot să vă ajut cu ceva?

– Vă mulțumesc, domnule prim-ministru, dar nu aveți cu ce să mă ajutați. Am fost trimis aici pentru a vă pune la curent cu ultimele evenimente și pentru a vă face cunoștință cu cel care m-a înlocuit. Sincer să fiu, mă așteptam să fi sosit până acum, dar este foarte ocupat în clipa de față, sunt foarte multe de rezolvat.

Fudge se întoarse spre portretul omulețului urât care purta acea perucă lungă și argintie; acum, acesta se scărpina în ureche cu vârful unei pene de scris.

Observându-l pe Fudge, tabloul i se adresă:

– Sosește imediat, îi scrie lui Dumbledore; mai are puțin și termină.

– Sper să aibă mai mult noroc decât am avut eu, spuse Fudge cu o notă de amărăciune în glas, pentru prima dată în seara aceea. I-am scris lui Dumbledore de două ori pe zi pe parcursul ultimelor două săptămâni, dar este de neclintit. Dacă ar fi fost pregătit să îl convingă pe băiat, eu aș fi fost și acum... mă rog, poate că Scrimgeour va reuși unde eu am eșuat.

Fudge rămase tăcut și evident îndurerat, dar portretul sparse liniștea aproape instantaneu și zise clar, pe un ton oficial:

– Primului ministru al Încuiaților: trebuie să avem o întrevedere. Rog răspundeți urgent. Rufus Scrimgeour, ministrul Magiei.

– Da, da, în ordine, spuse primul ministru oarecum confuz și abia dacă tresări când flăcările din șemineu se făcură din nou verzi ca smaraldul, se înălțară și în mijlocul lor apăru învârtindu-se un al doilea vrăjitor, care păși pe covorul vechi câteva clipe mai târziu.

Fudge se ridică. Primul ministru ezită puțin și apoi îi urmă exemplul, urmărindu-l pe noul venit, care se îndreptă, își scutură roba lungă și neagră și se uită în jur.

Primul lucru care îi trecu prin minte primului ministru fu că Rufus Scrimgeour semăna cu un leu bătrân. Avea o coamă

de păr șaten-roșcat și sprâncenele stufoase înspicate, ochii ageri căprui spre galben priveau lumea din spatele ochelarilor cu rame metalice și avea o anumită eleganță sprintenă, care inspira forță, în ciuda faptului că șchiopăta puțin. Aspectul său sugera un caracter viclean și puternic. Primul ministru bănui de ce, într-o perioadă atât de dificilă, vrăjitorimea prefera să fie condusă de Scrimgeour, și nu de Fudge.

– Îmi pare bine, îl întâmpină primul ministru politicos, întinzându-i mâna.

Scrimgeour o strânse doar pentru o clipă, examinând camera, și apoi scoase bagheta din interiorul robei.

– V-a spus totul Fudge? întrebă el, îndreptându-se cu pași mari spre ușă și atingând cu bagheta broasca.

Primul ministru o auzi închizându-se singură.

– Păi... da, zise el. Să știți că aș prefera ca ușa să rămână deschisă.

– Și eu aș prefera să nu fiu întrerupt, zise Scrimgeour concis, și nici urmărit, adăugă el îndreptând bagheta către ferestrele care fură acoperite îndată de draperii. În ordine, sunt un om foarte ocupat, așa că ar fi bine să trecem la subiect. În primul rând, trebuie să discutăm despre măsurile de pază în ceea ce vă privește.

Primul ministru răspunse, redobândindu-și prestanța:

– Sunt cât se poate de mulțumit de măsurile de pază actuale, așa că nu...

– Noi nu suntem deloc mulțumiți de ele, interveni Scrimgeour. Nu-i văd bine pe Încuiați dacă primul ministru o să cadă sub stăpânirea Blestemului Imperius. Asistentul pe care l-ați angajat de curând, cel din camera alăturată...

– N-am de gând să-l concediez pe Shacklebolt, dacă asta sugerați! zise primul ministru cu patimă. Este deosebit de eficient, face într-o zi de lucru mai mult decât fac alții în trei...

– Asta pentru că este vrăjitor, spuse Scrimgeour fără să schițeze un zâmbet. Un Auror foarte priceput, care a fost trimis să vă asigure protecția.

– Stați puțin, zise primul ministru pe un ton hotărât. Nu

puteți să infiltrați oameni în biroul meu și să decideți cine lucrează pentru mine și cine nu...

- Parcă erați mulțumit de Shacklebolt. V-ați răzgândit cumva? întrebă Scrimgeour tăios.

- Sunt mulțumit de el, mai bine zis, eram...

- Atunci înseamnă că nu este nici o problemă, nu-i așa? zise Scrimgeour.

- Păi... atât timp cât Shacklebolt continuă să fie un angajat... model, zise primul ministru fără prea multă convingere, dar Scrimgeour parcă nici nu-l mai asculta.

- Să trecem mai departe. Herbert Chorley, ministrul dumneavoastră adjunct, continuă el. Cel care distrează oamenii prefăcându-se că este o rață.

- Ce-i cu el? întrebă primul ministru.

- Este limpede că suferă urmările unui Blestem Imperius aruncat fără prea multă pricepere, spuse Scrimgeour. I-a fost afectată gândirea, dar asta nu înseamnă că nu mai este periculos.

- Măcăne, atâta tot, zise primul ministru stins. Sunt convins că dacă s-ar odihni... și ar bea mai puțin...

- Chiar acum este consultat de o echipă de vindecători de la Spitalul Sf. Mungo, de Boli și Afecțiuni Magice. Până acum a încercat să-i sugrume pe trei dintre ei, spuse Scrimgeour. Cred că ar fi indicat să-l scoatem pentru o vreme din lumea Încuiaților.

- Da... în ordine... dar își va reveni, nu-i așa? întrebă primul ministru neliniștit.

Scrimgeour ridică din umeri, apropiindu-se deja de șemineu.

- Păi, asta a fost cam tot ce am avut să vă spun. Vă voi ține la curent cu schimbările ulterioare. În cazul în care voi fi prea ocupat ca să vin personal, îl voi trimite pe Fudge, aici de față. A acceptat să rămână pe post de consilier.

Fudge încercă în zadar să zâmbească, reușindu-i doar o grimasă care lăsa impresia că suferea de o durere de măsele. Scrimgeour căuta deja prin buzunare praful misterios care fă-

cea focul să devină verde. Primul ministru îi privi deznădăjduit pe cei doi pentru câteva clipe și apoi nu-și mai putu reprima cuvintele pe care dorise să le rostească încă de la început.

– Dar sunteți vrăjitori! Aveți puteri magice! Se presupune că puteți să rezolvați orice problemă!

Scrimgeour se întoarse încet în loc, schimbă niște priviri sceptice cu Fudge, care de data aceasta chiar reuși să zâmbească, și zise pe un ton binevoitor:

– Problema este că și inamicul are puteri magice, domnule prim-ministru.

Acestea fiind zise, cei doi vrăjitori păși pe rând în flăcările de un verde aprins și dispărură.

– CAPITOLUL II –

STRADA FUSULUI

La câțiva kilometri depărtare, ceața rece care se lipise de ferestrele de la biroul primului ministru plutea pe deasupra unui râu murdar care șerpuia printre niște maluri neîngrijite, presărate cu gunoaie. Pe fundal se vedea hornul imens al unei mori abandonate, care dădea o notă sumbră, de rău augur. Nu se auzea nimic, exceptând susurul apei întunecate, și nu se vedea nici un semn de viață, în afara unei vulpi costelive, care se apropiase de apă ca să miroasă un ambalaj de cartofi prăjiți rămas în iarba înaltă.

Chiar atunci se auzi un pocnet delicat și pe mal apăru din senin o siluetă zveltă, care purta glugă. Vulpea încremeni prevăzătoare, cu ochii fixați asupra fenomenului straniu și nemaiîntâlnit. Pentru câteva clipe, silueta păru să încerce să stabilească unde se afla și apoi se îndepărtă cu pași mari, ușori, cu pelerina foșnindu-i pe iarbă în urma ei.

Un al doilea *poc* mai puternic însoți materializarea unei alte siluete cu glugă.

– Stai puțin!

Vulpea se sperie de strigătul tăios și se lăsă cât mai jos, lipindu-se de iarbă. Sări din ascunzătoare și o luă la fugă pe mal. Un fulger verde fu urmat de un scheunat și vulpea căzu la pământ fără suflare.

A doua siluetă întoarse animalul cu vârful pantofului.

– Era o vulpe obișnuită, zise pe un ton tranșant o femeie care purta și ea glugă. Am crezut că era un Auror – Cissy, stai puțin!

Însă silueta urmărită, care se oprise o clipă și se uitase înapoi la fulgerul verde, își continua drumul, înaintând pe același mal unde fusese ucisă vulpea.

– Cissy... Narcissa... ascultă-mă...

A doua femeie o ajunse din urmă pe prima și o apucă de braț, dar aceasta și-l trase repede înapoi.

- Du-te înapoi, Bella!

- Trebuie să mă asculți!

- Am ascultat ce-ai avut de spus. Am luat o hotărâre. Lasă-mă în pace!

Femeia care răspundea la numele de Narcissa ajunse în partea de sus a malului, unde se găsea un gard vechi dincolo de care se afla o stradă pavată îngustă. Cealaltă femeie, Bella, o urmă îndeaproape. Se opriră și se uitară la rândurile de case vechi din cărămidă, cu ferestrele întunecate și sumbre.

- Aici locuiește? întrebă Bella pe un ton disprețuitor. Chiar aici? În maghernița asta de Încuiați? Cred că suntem primele din lumea noastră care au pus vreodată piciorul într-un asemenea loc...

Dar Narcissa nu era atentă la ce spunea cealaltă femeie; trecuse printr-o gaură din gardul ruginit și traversa deja strada.

- Cissy, *stai puțin*!

Bella merse după ea, cu pelerina fluturându-i în urmă, și o văzu pe Narcissa luând-o grăbită pe o alee dintre case care dădea într-o alta aproape identică. O parte dintre felinare erau stricate, iar cele două femei fugeau printre petice de lumină și beznă. Urmăritoarea își ajunse din urmă perechea la o cotitură și de data aceasta reuși să o prindă strâns de braț, întorcând-o cu fața spre ea.

- Cissy, nu poți să faci așa ceva, nu poți să ai încredere în el.

- Dar Lordul Întunecat are încredere în el, nu-i așa?

- Cred... că Lordul Întunecat... se înșală în privința lui, zise Bella cu răsuflarea întretăiată, iar ochii îi scânteiară pentru câteva clipe de sub glugă când se uită în jur, pentru a se asigura că erau într-adevăr singure. În orice caz, ni s-a spus să nu vorbim cu nimeni despre plan. Vrei să încalci cuvântul Lordului Întunecat...?

- Dă-mi drumul, Bella! se răsti Narcissa, scoțându-și bagheta de sub pelerină și îndreptând-o amenințător către chipul femeii.

Bella se mulțumi să râdă.

- Cissy, sunt sora ta! Doar n-ai de gând să...

- Acum sunt în stare de orice, zise Narcissa abia șoptit, cu o nuanță de nebunie în glas.

Își coborî bagheta de parcă ar fi fost un cuțit. Urmă un al doilea fulger și Bella îi dădu drumul imediat surorii ei, ca și când s-ar fi ars la mână.

- *Narcissa!*

Dar Narcissa pornise repede mai departe. Sora ei o urmă în continuare, frecându-și mâna și păstrând distanța de data aceasta, în timp ce avansau în interiorul labirintului de case de cărămidă părăsite. Până la urmă, Narcissa grăbi pasul și o luă pe strada Fusului, dominată de silueta impunătoare și apăsătoare a hornului morii. Pașii Narcissei răsunară pe pietre, în timp ce trecu pe sub ferestrele sparte sau acoperite cu scânduri, până când ajunse la ultima casă, unde, într-o cameră de la parter, dincolo de draperiile trase, pâlpâia o lumină.

Bătu la ușă înainte să o ajungă din urmă Bella, care acum blestema în șoaptă. Așteptară împreună în prag, gâfâind ușor și inspirând mirosul râului murdar, purtat de vânt până la ele. Trecură câteva clipe, apoi auziră o mișcare în spatele ușii care se întredeschise în scurt timp. Prin crăpătura ușii văzură o fâșie dintr-un bărbat, cu chipul încadrat de două perdele de păr negru, era palid și cu ochii negri.

Narcissa își dădu gluga pe spate. Avea pielea atât de albă, încât părea să strălucească în întuneric. Părul lung și blond, care îi ajungea până la brâu, îi dădea aerul unui înecat.

- Narcissa! zise bărbatul, deschizând ușa ceva mai mult, astfel încât lumina să cadă și pe ea și pe sora ei. Ce surpriză plăcută!

- Severus, zise ea într-o șoaptă forțată. Pot să-ți vorbesc? Este vorba despre o urgență.

- Sigur că da.

Bărbatul se dădu înapoi, făcându-i loc să intre în casă. Sora ei o urmă, fără să fie invitată, având în continuare gluga trasă pe cap.

- Plesneală, spuse ea tăios.
- Bellatrix, răspunse el.

Gura i se arcui și surâse oarecum batjocoritor, închizând ușa cu un zgomot metalic.

Cei trei intrară direct într-o sufragerie micuță, care te trimitea cu gândul la o celulă capitonată și întunecată. Pereții erau acoperiți în întregime de rafturi cu cărți, dintre care majoritatea erau legate în piele veche, maro sau neagră; în zona luminată de lampa de tavan cu lumânări erau grupate o canapea cu tapițeria ponosită, un fotoliu vechi și o masă instabilă. Casa avea un aspect neîngrijit, ca și când nu ar fi fost locuită de obicei.

Plesneală îi făcu semn Narcissei să ia loc pe canapea. Aceasta își dădu jos pelerina, pe care o aruncă într-o parte, și se așeză, privindu-și mâinile albe și tremurânde pe care și le ținea strânse în poală. Bellatrix își dădu jos gluga fără să se grăbească. Era cât se poate de diferită de sora ei: era brunetă, avea ochii întunecați și maxilarele bine conturate. Se duse în spatele Narcissei, fără să își dezlipească privirea de pe Plesneală.

- Spune-mi, cu ce te pot ajuta? întrebă Plesneală așezându-se pe fotoliu, cu fața către cele două surori.
- Suntem... singuri, nu-i așa? întrebă Narcissa încet.
- Desigur. Mă rog, este și Șobo aici, dar nu-i punem la socoteală și pe paraziți, nu?

Plesneală își îndreptă bagheta către peretele acoperit cu cărți din spatele său și o ușă secretă se dădu de perete cu zgomot. Dincolo de ea, pe o scară îngustă, se găsea un bărbat scund, care părea să fi încremenit.

- Șobo, avem musafiri, e evident că știi asta deja, zise Plesneală plictisit.

Bărbatul coborî ultimele trepte, cocoșându-se mai mult ca la început, și intră în cameră. Avea ochii mici și umezi, nasul ascuțit și zâmbea prostește. Își mângâia mâna dreaptă cu cea stângă, iar pe cea dreaptă părea să poarte o mănușă strălucitoare de argint.

- Narcissa și Bellatrix! chiți el. Ce plăcere...

– Dacă vreți să beți ceva, poate să ne servească Șobo, zise Plesneală. După aceea se va întoarce în camera lui.

Șobo tresări, ca și când Plesneală ar fi aruncat cu ceva în el.

– Nu sunt servitorul tău, chițăi el, evitând să-i întâlnească privirea.

– Zău? Credeam că Lordul Întunecat te-a trimis aici ca ajutor al meu.

– Ca ajutor, da, dar nu ca să pregătesc băuturi și să-ți fac curat în casă.

– Șobo, mărturisesc că nu știam că ți-ai dori să ai niște îndeletniciri mai palpitante, zise Plesneală mieros. Putem să aranjăm asta cât de curând: îi voi spune Lordului Întunecat...

– Pot să-i spun chiar eu, dacă vreau!

– Sigur că da, spuse Plesneală pe un ton batjocoritor. Dar între timp adu-ne ceva de băut. Niște vin făcut de spiriduși.

Șobo ezită pentru o clipă, părând să fie pe cale să se împotrivească, dar apoi făcu stânga împrejur și ieși pe o altă ușă secretă. Se auziră zdrăngănituri și pahare lovindu-se unele de altele. Șobo se întoarse după câteva secunde, ducând o tavă pe care erau o sticlă prăfuită și trei pahare. Puse tava pe masa instabilă și se grăbi să plece de lângă ei, trântind după el ușa acoperită cu cărți.

Plesneală turnă vinul rubiniu în pahare și înmână câte unul celor două surori. Narcissa murmură ceva în semn de mulțumire; în schimb, Bellatrix nu spuse nimic, ci continuă să se uite urât la Plesneală, ceea ce nu părea să-l deranjeze câtuși de puțin – din contră, părea chiar să-l amuze.

– În cinstea Lordului Întunecat, zise el ridicând paharul și golindu-l dintr-o înghițitură.

Surorile îi urmară exemplul. Plesneală umplu iar paharele.

Narcissa luă paharul și zise pe nerăsuflate:

– Severus, iartă-mă că am venit așa, dar trebuia să te văd neapărat. Cred că ești singurul care mă poate ajuta...

Plesneală ridică mâna și-i făcu semn să tacă, după care își îndreptă iar bagheta către ușa secretă care dădea spre scară.

Se auziră o bufnitură și un chițăit, apoi pașii lui Șobo care urca scările în fugă.

– Te rog să mă scuzi, spuse Plesneală. În ultima vreme, are prostul obicei de a asculta pe la uși, nu știu ce speră să câștige cu asta... Te rog, continuă, Narcissa...

Femeia trase aer în piept cu putere și o luă de la capăt.

– Severus, știu că nu ar trebui să fiu aici, mi s-a spus să nu vorbesc cu nimeni despre asta, dar...

– Atunci ar trebui să-ți ții gura! se răsti Bellatrix. Mai ales în cazul de față!

– „Mai ales în cazul de față"? repetă Plesneală ironic. Bella, ce vrei să spui?

– Că nu am încredere în tine, Plesneală, știi foarte bine!

Narcissa scoase un fel de icnet și își acoperi fața cu mâinile. Plesneală își puse paharul pe masă și se lăsă pe spate, ținându-și mâinile pe brațele fotoliului și zâmbindu-i lui Bellatrix, care îl privea cu ură.

– Narcissa, cred că ar fi bine să ascultăm ce are de spus Bellatrix, ne va scuti de alte întreruperi nedorite. Continuă, Bellatrix, zise Plesneală. De ce anume nu ai încredere în mine?

– Am sute de motive! zise ea, ridicând vocea, părăsind locul din spatele canapelei și trântindu-și paharul pe masă. Nici nu știu de unde să încep! Unde erai când a fost îngenuncheat Lordul Întunecat? De ce n-ai încercat niciodată să-l găsești după ce a dispărut? Ce-ai făcut în toți acești ani petrecuți aproape de Dumbledore? De ce l-ai împiedicat pe Lordul Întunecat să obțină Piatra Filozofală? Și spune-mi, Plesneală, de ce mai este Harry Potter pe lumea asta, când l-ai avut în mână timp de cinci ani de zile?

Bellatrix se opri, îmbujorată și cu respirația întretăiată. Narcissa stătea perfect nemișcată în spatele ei, având în continuare chipul îngropat în mâini.

Plesneală zâmbi.

– Înainte să-ți răspund, pentru că fii sigură că îți voi răspunde, Bellatrix, dă-mi voie să-ți spun că poți să repeți

cuvintele mele tuturor celorlalți care mă vorbesc pe la spate și răspândesc povești neadevărate, conform cărora l-aș fi trădat pe Lordul Întunecat. Așa cum spuneam, permite-mi să te întreb și eu ceva înainte să îți dau un răspuns. Chiar crezi că Lordul Întunecat nu mi-a pus, la rândul lui, toate aceste întrebări? Chiar crezi că aș mai fi aici și aș mai vorbi acum cu voi, dacă răspunsurile mele nu ar fi fost mulțumitoare?

Bellatrix ezită.

– Știu că te crede, dar...

– Crezi că se înșală? Sau poate crezi că am reușit să-l trag pe sfoară? Crezi că l-am păcălit pe Lordul Întunecat, pe cel mai puternic vrăjitor și cel mai priceput practicant al Legilimanției din toate timpurile?

Bellatrix tăcu, dar păru pentru prima dată puțin încurcată. Plesneală nu merse mai departe cu această idee. Luă paharul cu vin, bău cu înghițituri mici și continuă:

– M-ai întrebat unde eram când a fost îngenuncheat Lordul Întunecat. Eram acolo unde îmi ordonase să fiu, la Hogwarts, Școala de Magie, Farmece și Vrăjitorii, unde fusesem trimis să-l spionez pe Albus Dumbledore. Bănuiesc că știi deja că am acceptat să predau acolo din ordinul Lordului Întunecat.

Bellatrix încuviință din cap aproape imperceptibil și apoi deschise gura să vorbească, dar Plesneală i-o luă înainte.

– M-ai întrebat de ce nu am încercat niciodată să-l găsesc după ce-a dispărut. Din același motiv pentru care nu au încercat nici Avery, Yaxley, soții Carrow, Greyback, Lucius (se uită la Narcissa și își plecă puțin fruntea în semn de respect) și mulți alții. Credeam că fusese nimicit. Nu sunt mândru de asta, m-am înșelat, dar așa stau lucrurile... Dacă nu ne-ar fi iertat pe noi, cei care am pierdut atunci speranța, ar fi rămas cu foarte puțini adepți.

– Eu m-aș fi numărat printre ei! zise Bellatrix cu patimă. Eu, care am petrecut atâția ani în Azkaban pentru el!

– Da, este un lucru demn de toată admirația, spuse Plesneală plictisit. Bineînțeles, trebuie să recunoaștem că nu

i-ai fost de nici un folos din închisoare, dar gestul a fost cu adevărat impresionant...

– Gestul?! țipă ea foarte mânioasă și părând de-a dreptul nebună. Eu am îndurat prezența Dementorilor, în timp ce tu ai rămas bine mersi la Hogwarts și ți-ai jucat rolul de acolit al lui Dumbledore!

– N-a fost chiar așa, spuse Plesneală calm. Să știi că nu a vrut nici în ruptul capului să-mi dea postul de profesor de Apărare contra Magiei Negre. Se pare că avea impresia că m-ar fi făcut să... recidivez... să revin la vechile obiceiuri.

– Ăsta a fost sacrificiul pe care l-ai făcut pentru Lordul Întunecat, faptul că nu ți-ai predat materia preferată? zise ea batjocoritor. De ce ai rămas acolo atâta timp, Plesneală? Ca să-l spionezi în continuare pe Dumbledore pentru un stăpân pe care îl credeai mort?

– Nicidecum, spuse Plesneală. Deși Lordul Întunecat este mulțumit că nu am părăsit niciodată postul ăla, pentru că astfel am putut să-i dau informații despre Dumbledore, strânse pe parcursul a șaisprezece ani. A fost un cadou de bunvenit mult mai folositor decât povestirile voastre interminabile despre cât de groaznic este în Azkaban...

– Și totuși, ai rămas...

– Da, Bellatrix, am rămas, zise Plesneală, lăsând pentru prima dată să transpară o nuanță de nerăbdare. Am preferat slujba satisfăcătoare pe care o aveam, în locul unei celule în Azkaban. Dă-mi voie să-ți reamintesc că începuseră să aresteze vrăjitori din rândurile Devoratorilor Morții. Datorită protecției lui Dumbledore, nu m-am numărat și eu printre ei; a fost varianta cea mai convenabilă și m-am folosit de ea. Repet, Lordul Întunecat nu-mi reproșează faptul că am rămas la Hogwarts, așa că nu văd de ce ai face-o tu. Dacă nu mă înșel, continuă Plesneală ridicând puțin vocea, pentru că Bellatrix dădea semne că voia să-l întrerupă, cred că ai vrut să știi de ce l-am împiedicat pe Lordul Întunecat să obțină Piatra Filozofală. Răspunsul este cât se poate de simplu. Nu știa dacă putea să aibă încredere în mine. Ca și tine, credea că din

credinciosul Devorator al Morții care fusesem odată, devenisem acolitul lui Dumbledore. Era într-o stare jalnică, era foarte slăbit și împărțea același trup cu un vrăjitor mediocru. Nu îndrăznea să se expună în fața unui fost aliat care l-ar fi putut da pe mâna lui Dumbledore sau a ministerului. Regret din suflet că nu a avut încredere în mine. Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi recăpătat puterile cu trei ani mai devreme. Cum lucurile stăteau așa, eu l-am văzut doar pe Quirrel, un netrebnic lacom, încercând să fure Piatra și recunosc că am făcut tot ce am putut ca să-l împiedic să ajungă la ea.

Bellatrix se strâmbă, ca și cum ar fi luat un medicament rău la gust.

– Dar nu te-ai întors când a revenit în mijlocul nostru, nu ai venit imediat la el când ai simțit Semnul Întunecat...

– Perfect adevărat. M-am întors două ore mai târziu. La ordinele lui Dumbledore.

– La ordinele...? făcu ea furioasă.

– Gândește-te puțin! zise Plesneală cu o notă de nerăbdare în voce, pentru a doua oară în acea seară. Gândește-te! Am așteptat două ore, doar două ore, și astfel am reușit să rămân la Hogwarts ca spion! L-am lăsat pe Dumbledore să creadă că mă întorceam în tabăra Lordului Întunecat la ordinele lui, ceea ce mi-a permis să furnizez informații despre Dumbledore și despre Ordinul Phoenix până în clipa de față! Gândește-te, Bellatrix, că Semnul Întunecat începuse să se contureze de luni întregi. Știam că urma să revină, toți Devoratorii Morții o știau! Am avut destul timp pentru a hotărî ce aveam să fac, pentru a-mi plănui mișcările ca să pot scăpa și eu asemenea lui Karkaroff, nu-i așa? Te asigur că nemulțumirea inițială pe care a simțit-o Lordul Întunecat în privința întârzierii mele a fost dată uitării imediat după ce i-am explicat că îi rămăsesem credincios, chiar dacă Dumbledore credea că eram de partea lui. Da, Lordul Întunecat a crezut că îl părăsisem pentru totdeauna, dar s-a înșelat.

– Dar cum ne-ai ajutat, de fapt? zise Bellatrix pe un ton batjocoritor. Ce informații folositoare ne-ai furnizat?

– I-am furnizat informațiile Lordului Întunecat în persoană, zise Plesneală. Este alegerea sa dacă vrea să ți le împărtășească sau nu...

– Nu are secrete față de mine! spuse Bellatrix, înflăcărându-se într-o clipă. Mi-a spus că sunt cea mai credincioasă și cea mai fidelă...

– Zău? spuse Plesneală, pe un ton menit să sugereze că se îndoia de spusele ei. Chiar și *acum*, după eșecul de la minister?

– Nu a fost vina mea! zise Bellatrix, îmbujorându-se. Lordul Întunecat mi-a împărtășit cele mai ascunse secrete în trecut... dacă Lucius nu ar fi...

– Să nu cumva *să îndrăznești* să dai vina pe soțul meu! zise Narcissa pe un ton grav și amenințător ridicându-și privirea către sora ei.

– Nu are sens să arătăm pe nimeni cu degetul, spuse Plesneală mieros. Nu putem schimba nimic.

– Tu nu ai făcut nimic! zise Bellatrix mânioasă. Nu, nu, tu n-ai fost nici de data asta de față, în timp ce noi, ceilalți, neam pus viața în primejdie, nu-i așa, Plesneală?

– Mi s-a ordonat să nu mă implic, zise Plesneală. Poate că nu ești de acord cu alegerea Lordului Întunecat, poate că ai impresia că Dumbledore nu ar fi observat dacă m-aș fi alăturat Devoratorilor Morții împotriva Ordinului Phoenix? Și spui că v-ați pus viața în primejdie. Dă-mi voie să observ că adversarii erau șase adolescenți, nu-i așa?

– Știi foarte bine că la scurt timp le-au venit în ajutor jumătate dintre membrii Ordinului! se răsti Bellatrix. Și dacă tot vorbim despre Ordin, încă susții că nu știi unde se află sediul lor?

– Nu sunt eu Păstrătorul Secretului, nu pot rosti numele locului cu pricina. Bănuiesc că nu este cazul să explic cum funcționează vraja, nu-i așa? Lordul Întunecat este mulțumit de informațiile pe care i le-am dat despre Ordin și care au condus în scurtă vreme la prinderea și uciderea lui Emmeline Vance, așa cum presupun că ai ghicit deja. Totodată, au ajutat

la eliminarea lui Sirius Black, deși recunosc că tu ai fost cea care i-a dat lovitura de grație.

Plesneală își plecă fruntea în semn de apreciere și închină un pahar în cinstea ei. Pe chipul lui Bellatrix nu se citi nici o schimbare.

– Eviți să răspunzi la ultima mea întrebare, Plesneală. Harry Potter. L-ai fi putut ucide oricând pe parcursul ultimilor cinci ani. De ce n-ai făcut-o? Răspunde-mi.

– Ai vorbit cumva despre asta cu Lordul Întunecat? zise Plesneală.

– Nu... în ultima vreme n-am... Acum te întreb *pe tine*, Plesneală!

– Dacă l-aș fi omorât pe Harry Potter, Lordul Întunecat nu i-ar fi putut folosi sângele pentru a se regenera și a deveni invincibil...

– Adică ai prevăzut că urma să aibă nevoie de băiat, spuse ea batjocoritor.

– Nu susțin așa ceva, nu aveam nici cea mai mică bănuială în privința planurilor Lordului Întunecat, am recunoscut deja că îl credeam mort. Tot ce încerc să fac este să-ți explic de ce Lordul Întunecat nu regretă că Harry Potter a supraviețuit, cel puțin până anul trecut...

– Dar de ce nu l-ai ucis?

– N-ai înțeles nimic din ce ți-am spus? Datorită protecției lui Dumbledore, nu am ajuns în Azkaban! Nu crezi că l-aș fi întors împotriva mea dacă i-aș fi căsăpit elevul preferat? Dar nu e vorba doar despre asta. Dă-mi voie să-ți reamintesc că, la venirea lui Harry Potter la Hogwarts, umblau tot felul de povești despre el, zvonuri conform cărora el însuși era un vrăjitor întunecat de marcă, și că ăsta era motivul pentru care supraviețuise atacului Lordului Întunecat. Nu pot să neg că mulți dintre foștii adepți ai Lordului Întunecat credeau că Potter ar fi putut fi un etalon în jurul căruia ne-am fi putut regrupa cu toții. Recunosc că am fost curios și că nu am avut nici cea mai mică intenție de a-l ucide din prima clipă când a ajuns la castel.

Desigur, mi-am dat seama cât de curând că nu avea nici un talent special. A reușit să scape cu viață din mai multe situații dificile doar datorită unei combinații de noroc chior și prieteni mai pricepuți ca el. Este cât se poate de mediocru, la fel de nesuferit și plin de el cum era și taică-său. M-am străduit să fac în așa fel încât să fie exmatriculat de la Hogwarts, unde nici până în ziua de azi nu cred că-i este locul, dar nu l-am ucis și nu am permis să fie ucis sub ochii mei. Cum să fi făcut așa ceva? Aș fi fost un prost să-mi asum un asemenea risc, când Dumbledore era atât de aproape!

– Și, după toate astea, încerci să ne faci să credem că Dumbledore nu te-a suspectat niciodată? întrebă Bellatrix. Că nu bănuiește cui îi ești de fapt fidel și că are în continuare încredere în tine, la fel ca până acum?

– Mi-am jucat bine rolul, zise Plesneală. Și nu uita care este cea mai mare slăbiciune a lui Dumbledore: vrea să creadă că oamenii sunt buni în adâncul sufletului lor. Când m-am angajat la Hogwarts, venind direct din rândul Devoratorilor Morții, m-am prefăcut mâcinat de remușcări și m-a primit cu brațele deschise, având însă grijă să mă țină departe de Magia Neagră. Dumbledore a fost un vrăjitor foarte puternic (Bellatrix pufni disprețuitor)... Da, da, ăsta este adevărul și Lordul Întunecat e de aceeași părere. Însă mă bucur să pot spune că Dumbledore a început să dea semne de bătrânețe. Sănătatea lui este zdruncinată de pe urma duelului cu Lordul Întunecat de luna trecută. A fost rănit destul de grav, poate și din cauză că nu mai are aceeași viteză de reacție ca altădată. Dar în toți acești ani nu a încetat nici o clipă să aibă încredere în Severus Plesneală și asta este marea mea calitate în ochii Lordului Întunecat.

Bellatrix continua să fie nemulțumită și nu părea să știe exact cum să-l atace din nou pe Plesneală. Acesta profită de tăcerea ei și i se adresă Narcissei:

– Narcissa, dacă nu mă înșel, voiai să te ajut într-o problemă, nu-i așa?

Narcissa își ridică privirea spre el, cu disperarea citindu-i-se pe chip.

– Da, Severus. C-cred că ești singurul care mă poate ajuta, nu am la cine altcineva să apelez. Lucius este în închisoare și...

Femeia închise ochii și două lacrimi mari i se prelinseră pe sub gene.

– Lordul Întunecat mi-a interzis să vorbesc despre asta, continuă Narcissa fără să deschidă ochii. Nu vrea să afle nimeni care este planul. Este... un secret absolut. Dar...

– Dacă el ți-a interzis să vorbești despre el, ar fi mai bine să nu spui nimic, zise Plesneală imediat. Cuvântul Lordului Întunecat este lege.

Narcissa rămase cu răsuflarea tăiată, de parcă ar fi fost vârâtă într-o apă rece ca gheața. Pentru prima dată de când intrase în casă, Bellatrix păru mulțumită.

– Poftim! îi spuse surorii ei pe un ton triumfător. Până și Plesneală crede la fel: ți s-a spus să păstrezi tăcerea... Și asta ar trebui să faci!

Între timp Plesneală se ridică, se duse la fereastra mică, depărtă puțin draperiile și se uită la strada părăsită, apoi le trase repede la loc. Se întoarse cu fața la Narcissa, încruntându-se.

– Întâmplarea face să știu deja despre ce plan este vorba, spuse el cu o voce joasă. Sunt unul dintre puținii cărora Lordul Întunecat le-a încredințat secretul. Cu toate acestea, dacă nu aș fi știut de plan, ai fi comis un act de înaltă trădare față de Lordul Întunecat, Narcissa.

– Eram convinsă că știai și tu, zise Narcissa, liniștindu-se puțin. Severus, știi că are mare încredere în tine...

– Tu știi care este planul? spuse Bellatrix, în sufletul căreia sentimentul temporar de satisfacție fu înlocuit de o expresie de jignire profundă. Tu știi planul?

– Desigur, zise Plesneală. Dar cu ce aș putea să te ajut, Narcissa? Dacă îți închipui că l-aș putea convinge pe Lordul Întunecat să se răzgândească, mă tem că te înșeli amarnic.

– Severus, șopti ea cu lacrimile prelingându-i-se pe obrajii palizi. Fiul meu... unicul meu fiu...

– Draco ar trebui să fie mândru, spuse Bellatrix pe un ton detașat. Lordul Întunecat îi face o mare onoare. Și trebuie să recunosc că Draco nu se dă înapoi din fața datoriei sale. Pare să se bucure că are șansa să dovedească de ce este în stare, este dornic să...

Narcissa începu să plângă de-a binelea, implorându-l din priviri pe Plesneală în tot acest timp.

– Asta pentru că are șaisprezece ani și nu știe ce-l așteaptă! De ce, Severus? De ce tocmai fiul meu? Este prea periculos! Este un mod de a ne face să plătim pentru greșeala lui Lucius!

Plesneală tăcu. Se uită în altă parte, de parcă lacrimile ei ar fi fost necuviincioase, dar nu putu să pretindă că nu o auzise.

– Ăsta este motivul pentru care l-a ales pe Draco, nu-i așa? insistă ea. Pentru că vrea să-l pedepsească pe Lucius?

– Dacă Draco va izbândi, spuse Plesneală, uitându-se în continuare în altă parte, se va bucura de o apreciere nemaiîntâlnită.

– Dar nu va izbândi! spuse Narcissa printre lacrimi. Cum ar putea să reușească unde a dat greș însuși Lordul...

Bellatrix rămase cu respirația tăiată, iar Narcissa păru să își piardă curajul.

– Voiam să spun doar că... nu a reușit nimeni până acum... Severus... te rog... Ești și ai fost mereu profesorul preferat al lui Draco... Tu și cu Lucius sunteți prieteni vechi... Te implor... ești preferatul Lordului Întunecat, sfătuitorul său cel mai de încredere... Te rog, vorbește cu el, convinge-l să...

– Lordul Întunecat nu poate fi înduplecat și nu sunt atât de nesăbuit încât să încerc așa ceva, spuse Plesneală ferm. Nu pot să mint și să spun că Lordul Întunecat nu este supărat pe Lucius. Lucius a condus misiunea. S-a lăsat capturat, alături de mulți alții, ba mai mult, nu a reușit să obțină profeția. Da, Narcissa, Lordul Întunecat este foarte supărat.

– Înseamnă că am dreptate, l-a ales pe Draco ca să se răzbune! spuse Narcissa plângând. Nu vrea să reușească, vrea ca Draco să moară încercând!

Văzând că Plesneală nu spunea nimic, Narcissa păru să-și

piardă și ultimul dram de stăpânire. Se ridică, se duse clătinându-se la Plesneală și îl apucă de partea din față a robei. Avea chipul foarte aproape de al lui Plesneală, lacrimile i se scurgeau pe pieptul lui și zise cu respirația întretăiată:

- Ai putea să o faci tu. Severus, ai putea să o faci *tu* în locul lui Draco. Ai reușit, știi bine, iar Lordul Întunecat te-ar răsplăti cu vârf și-ndesat...

Plesneală o prinse de încheieturi și îi îndepărtă mâinile. Apoi rosti rar, uitându-se în ochii ei înlăcrimați:

- Cred că intenționează ca până la urmă să o fac eu. Dar vrea cu tot dinadinsul ca Draco să încerce primul. Vezi tu, în cazul în care Draco va izbândi, chiar dacă este puțin probabil, eu voi putea să mai rămân o vreme la Hogwarts, îndeplinindu-mi misiunea de spion.

- Cu alte cuvinte, nu-i pasă dacă Draco e ucis!

- Lordul Întunecat este foarte supărat, repetă Plesneală încet. Nu a auzit profeția. Narcissa, știi la fel de bine ca mine că nu iartă ușor.

Femeia cedă, căzând la picioarele lui, plângând și gemând pe podea.

- Fiul meu... unicul meu fiu...

- Ar trebui să fii mândră! spuse Bellatrix fără milă. Dacă aș fi avut eu copii, i-aș fi trimis bucuroasă în serviciul Lordului Întunecat!

Narcissa scoase un mic țipăt de disperare și își înfipse mâinile în părul lung și blond. Plesneală se aplecă, o apucă de brațe, o ridică și o așeză la loc pe canapea. Apoi îi turnă niște vin și îi dădu paharul cu forța.

- Narcissa, termină, te rog. Bea. Ascultă-mă.

Narcissa se liniști puțin și luă o înghițitură. Mâna îi tremură atât de tare, încât se pătă cu vin pe haine.

- Ar exista o posibilitate... să-l ajut pe Draco.

Femeia se îndreptă, cu chipul alb ca hârtia și ochii măriți.

- Severus, vai, Severus, o să-l ajuți? O să ai grijă de el, o să ai grijă să nu pățească nimic?

- O să încerc.

Narcissa aruncă paharul spre capătul opus al mesei, alunecă de pe canapea și rămase în genunchi la picioarele lui Plesneală. Îi luă mâna în ale ei și o sărută.

- Dacă o să fii acolo, ca să ai grijă de el... Severus, jură-mi că o să ai grijă de el! Accepți să faci Legământul Suprem?

- Legământul Suprem?

Plesneală rămase impasibil, fără să i se citească nimic pe chip, însă Bellatrix râse triumfător.

- Ai auzit, Narcissa? „O să încerce"... da, da, sunt sigură că o să încerce... vorbe-n vânt, ca de obicei, se eschivează... A, da, să nu uit, din ordinele Lordului Întunecat!

Plesneală nu se uită la Bellatrix. Ochii săi negri se fixară asupra ochilor albaștri și înlăcrimați ai Narcissei, care îl ținea în continuare strâns de mână.

- Sigur că da, Narcissa, o să fac Legământul Suprem, zise el încet. Poate că sora ta o să accepte să fie martorul nostru oficial.

Bellatrix rămase cu gura căscată. Plesneală se lăsă în genunchi, stând față în față cu Narcissa. Cei doi întinseră mâna dreaptă și se apucară strâns.

- O să ai nevoie de baghetă, Bellatrix, spuse Plesneală cu răceală.

Aceasta își scoase bagheta, părând la fel de uimită.

- Și trebuie să vii mai aproape, zise el.

Bellatrix înaintă, stând acum chiar în dreptul lor, și le atinse mâinile unite cu vârful baghetei.

Narcissa zise:

- Severus, promiți să veghezi asupra fiului meu în încercarea sa de a îndeplini ordinele Lordului Întunecat?

- Promit, spuse Plesneală.

Din vârful baghetei ieși o flacără subțire, care se înfășură în jurul mâinilor lor ca o sârmă incandescentă.

- Și promiți că o să faci tot ce-ți va sta în putere ca să-l protejezi?

- Promit, repetă Plesneală.

Un al doilea fir de foc țâșni din baghetă și se împleti cu primul, formând un lanț luminos și rezistent.

– Și dacă va fi cazul... dacă Draco nu va reuși... șopti Narcissa (mâna lui Plesneală se încordă în a ei, dar nu și-o retrase) promiți să duci la bun sfârșit misiunea pe care i-a încredințat-o Lordul Întunecat?

Urmă un moment de tăcere. Bellatrix îi privi, ținându-și vârful baghetei pe mâinile lor.

– Promit, zise Plesneală.

Lumina roșie a celui de-al treilea fir de foc sublinie expresia de uimire de pe chipul lui Bellatrix. Flacăra subțire țâșni din baghetă, se împleti cu celelalte și se încolăci în jurul mâinilor lor ca o funie, ca un șarpe de foc.

– CAPITOLUL III –

VRUTE ŞI NEVRUTE

Harry Potter sforăia pe rupte. Cea mai mare parte din cele patru ore care se scurseseră de când se aşezase pe un scaun, în faţa ferestrei din camera sa, o petrecuse privind strada cufundându-se încet în întuneric; până la urmă adormise cu obrazul lipit de geamul rece, cu ochelarii strâmbi şi gura larg deschisă. Geamul aburit de respiraţia sa strălucea în lumina portocalie, orbitoare, a felinarului din faţa casei, care îi dădea chipului de sub claia de păr negru, neîngrijit, o paloare stranie şi un aer fantomatic.

Camera era plină de tot felul de lucruri şi gunoaie. Podeaua era acoperită cu pene de bufniţă, cotoare de măr şi ambalaje de dulciuri, pe pat fuseseră aruncate o robă şi mai multe cărţi de vrăji, iar pe birou se aflau nişte ziare răvăşite, scăldate în lumina lămpii. Unul dintre articole îţi atrăgea atenţia din prima clipă:

SĂ FIE HARRY POTTER CEL ALES?

Zvonurile despre incidentul misterios cu ocazia căruia Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit şi-a făcut din nou apariţia de curând la Ministerul Magiei continuă să fie de actualitate.

„Nu suntem autorizaţi să vorbim despre acest aspect, nu mă mai întrebaţi nimic", a spus aseară un Obliviator agitat, în timp ce părăsea clădirea ministerului.

Cu toate acestea, surse importante din cadrul Ministerului Magiei au confirmat faptul că incidentul s-a desfăşurat în legendara sală a profeţiilor.

Până în momentul de faţă, purtătorii de cuvânt ai ministerului au refuzat să confirme existenţa acestui loc, însă tot mai mulţi membri ai comunităţii vrăjitoreşti cred că De-

voratorii Morții, care au fost închiși la Azkaban pentru încălcarea proprietății și tentativă de furt, intenționaseră să sustragă o profeție. Nu se știe despre ce profeție era vorba, însă, conform numeroaselor speculații, ea ar avea legătură cu Harry Potter, singura persoană care a reușit să scape cu viață de pe urma blestemului fatal și despre care se știe și că a fost prezentă la minister în noaptea cu pricina. Unii chiar îl consideră pe Potter „cel ales", în speranța că profeția îl numește ca fiind cel care ne-ar putea scăpa pe toți de Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit.

Locul unde se găsește profeția, în cazul în care aceasta chiar există, rămâne necunoscut, însă (continuare pagina 2, coloana 5)

Alături se afla un al doilea ziar, care avea scris pe prima pagină:

SCRIMGEOUR ÎL ÎNLOCUIEȘTE PE FUDGE

Fotografia mare, în alb și negru, care înfățișa un bărbat cu chipul ridat și părul des ca o coamă de leu, ocupa cea mai mare parte a paginii. Poza se mișca și bărbatul făcea cu mâna spre tavan.

Rufus Scrimgeour, fostul șef al Oficiului Aurorilor din cadrul Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice, l-a înlocuit pe Cornelius Fudge, devenind noul ministru al Magiei. Numirea s-a bucurat de o primire destul de călduroasă din partea comunității vrăjitorești, cu toate că zvonurile despre anumite conflicte de idei dintre noul ministru și Albus Dumbledore, reales de curând ca Vrăjitor-Șef al Vrăjustiției, și-au făcut apariția la numai câteva ore de la învestirea lui Scrimgeour.

Cei din echipa lui Scrimgeour au recunoscut că acesta s-a întâlnit cu Albus Dumbledore imediat după ce și-a luat funcția în primire, dar au refuzat categoric să vorbească despre problemele

discutate de cei doi. Se știe că Albus Dumbledore a (continuare pagina 3, coloana 2)

Lângă acesta se găsea încă un ziar, împăturit în așa fel încât se vedea un articol intitulat: *MINISTERUL GARANTEAZĂ SIGURANȚA ELEVILOR.*

Noul ministru al Magiei, Rufus Scrimgeour, a vorbit azi despre noile măsuri drastice luate de minister, menite să asigure siguranța elevilor la întoarcerea acestora la Hogwarts, Școala de Magie, Farmece și Vrăjitorii în această toamnă.

„Din motive lesne de înțeles, ministerul nu va da detalii în ceea ce privește noile măsuri de înaltă siguranță", a spus ministrul, cu toate că o sursă din interior ne-a confirmat că printre aceste măsuri se numără vrăjile și farmecele defensive, un sistem complex de contrablesteme și o mică unitate de Aurori care se va ocupa exclusiv de apărarea Școlii Hogwarts.

Majoritatea vrăjitorilor se simt mai liniștiți datorită atitudinii ferme a noului ministru cu privire la siguranța elevilor. Doamna Augusta Poponeață a declarat următoarele: „Nepotul meu, Neville, care este întâmplător și un prieten apropiat al lui Harry Potter, alături de care a luptat împotriva Devoratorilor Morții la Minister în iunie..."

Cealaltă parte a articolului era ascunsă sub o colivie mare care fusese așezată pe ziar. Înăuntru se găsea o bufniță albă superbă. Ochii de culoarea chihlimbarului cercetau camera cu un aer de superioritate. Din când în când, pasărea își întorcea capul pentru a se uita la stăpânul ei care dormea. Bufnița țăcăni de câteva ori din cioc nerăbdătoare, dar Harry dormea prea profund ca s-o audă.

În mijlocul camerei se găsea un cufăr mare. Avea capacul deschis și părea să aștepte să fie umplut; cu toate acestea, era aproape gol. Doar pe fund se înșirau niște chiloți vechi, dulciuri, călimări goale și pene de scris rupte.

Pe podea, lângă cufăr, zăcea și o broșură mov pe care scria:

Realizat de către Ministerul Magiei
CUM SĂ ÎȚI APERI CASA ȘI FAMILIA
DE FORȚELE ÎNTUNECATE

Comunitatea vrăjitorească este amenințată în prezent de o organizație cunoscută sub numele de Devoratorii Morții. Dacă veți urma indicațiile elementare de mai jos, veți putea să vă apărați mai bine casa, familia și propria persoană de eventualele atacuri.

1. Vă sfătuim să nu plecați singur din casă.

2. Fiți deosebit de precaut pe timpul nopții. În măsura în care se poate, evitați să vă prindă lăsarea serii pe drum.

3. Verificați sistemul de siguranță al casei dumneavoastră, asigurându-vă că toți membrii familiei cunosc măsurile de urgență, cum ar fi Vrăjile Scut și de Deziluzionare și Apariția Îngemănată în cazul membrilor minori ai familiei.

4. Stabiliți anumite coduri de siguranță cu prietenii apropiați și rudele, pentru a-i identifica pe Devoratorii Morții care și-au schimbat înfățișarea prin intermediul Polipoțiunii (vezi pagina 2).

5. Dacă sunteți de părere că un membru al familiei, un coleg, un prieten sau un vecin se comportă ciudat, luați legătura neîntârziat cu Detașamentul de Punere în Vigoare a Legilor Magice. Este posibil ca acesta să fie victima Blestemului Imperius (vezi pagina 4).

6. Dacă Semnul Întunecat apare deasupra unei locuințe sau a oricărei alte clădiri, NU INTRAȚI. Luați imediat legătura cu Oficiul Aurorilor!

7. Declarațiile neconfirmate ale unor martori oculari sugerează că Devoratorii Morții au început să folosească și Inferi (vezi pagina 10). Dacă vedeți sau întâlniți un Inferius, raportați IMEDIAT incidentul la minister.

Harry mormăi ceva în somn. Fața îi alunecă pe geam cu câțiva centimetri mai jos, iar ochelarii i se strâmbară și mai

mult, dar băiatul nu se trezi. Pe pervaz, ticăia un ceas deșteptător pe care Harry îl reparase cu câțiva ani în urmă, și ale cărui limbi indicau ora unsprezece fără un minut. Alături stătea sprijinită de pervaz o bucată de pergament acoperită cu un scris subțire și înclinat. Harry adormise cu ea în mână, după ce o citise de atât de multe ori de când îi fusese adusă cu trei zile în urmă, încât foaia era acum perfect dreaptă, deși sosise rulată strâns.

Dragă Harry,

Dacă ești de acord, voi veni pe Aleea Boschetelor numărul 4, vinerea aceasta, la ora unsprezece, pentru a te însoți până la Vizuină, unde ai fost invitat să îți petreci restul vacanței de vară.

Dacă vei avea dispoziția necesară, voi apela la ajutorul tău într-o chestiune pe care trebuie să o rezolv în drum spre Vizuină. Îți voi da mai multe detalii când ne vom vedea.

Te rog să îmi trimiți răspunsul prin această bufniță.

Cu speranța că te voi revedea vineri,

al tău,

Albus Dumbledore

Deși o învățase pe de rost, Harry se uitase pe furiș la scrisoare din cinci în cinci minute încă de la ora șapte, când se așezase lângă fereastră, de unde vedea ambele capete ale Aleii Boschetelor. Știa că nu avea nici un sens să recitească în continuare cuvintele lui Dumbledore. Harry îi trimisese răspunsul afirmativ prin aceeași bufniță, așa cum i se ceruse, și nu îi mai rămăsese decât să aștepte: Dumbledore avea să vină sau nu.

Dar nu își făcuse bagajele. Nu îi venea să creadă, era prea frumos să fie salvat de sub acoperișul familiei Dursley după doar două săptămâni petrecute cu ei. Nu putea să își reprime sentimentul că avea să se întâmple ceva rău; era posibil ca răspunsul său să nu fi ajuns la destinație, ar fi putut să intervină ceva care să îl împiedice pe Dumbledore să vină după el, se putea ca scrisoarea de la Dumbledore să fi fost

falsă, o păcăleală, o glumă sau o capcană. Harry nu dorise să riște să își facă bagajele și după aceea să fie dezamăgit și să fie nevoit să despacheteze. Singurul lucru pe care îl făcuse în perspectiva călătoriei fusese să o închidă în colivie pe Hedwig, bufnița albă.

Minutarul ajunse în dreptul numărului doisprezece și chiar în clipa aceea felinarul din fața ferestrei se stinse.

Harry se trezi brusc, ca și cum întunericul ar fi fost un semnal de alarmă. Își lipi nasul de fereastră, aranjându-și ochelarii și desprinzându-și obrazul de geam, și se uită cu atenție pe stradă. Pe aleea din grădină se apropia o siluetă înaltă, îmbrăcată cu o pelerină lungă care flutura în urmă-i.

Harry se ridică de parcă ar fi fost electrocutat, dărâmă scaunul și începu să înșface tot ce îi cădea în mână de pe podea, aruncând lucurile în cufăr. Soneria sună chiar în timp ce Harry azvârli cu boltă o robă, două cărți de vrăji și un pachet de biscuiți dintr-o parte în alta a camerei.

Unchiul Vernon strigă de la parter, din sufragerie:

- Fir-ar să fie, cine ne deranjează la ora asta târzie din noapte?

Harry încremeni cu un telescop de alamă într-o mână și cu o pereche de adidași în cealaltă. Uitase cu desăvârșire să-i anunțe pe soții Dursley de venirea lui Dumbledore. În același timp alarmat și amuzat, escaladă cufărul și deschise furtunos ușa de la camera sa chiar la timp, pentru a auzi o voce gravă spunând:

- Bună seara. Dumneavoastră trebuie să fiți domnul Dursley. Bănuiesc că Harry v-a anunțat că urma să vin să îl iau, nu-i așa?

Harry coborî scara din două în două trepte, oprindu-se brusc cu câțiva pași înainte de capăt, după ce învățase din experiențele trecute că nu era bine să fie prea aproape de unchiul său. În prag stătea un bărbat înalt, slab, cu părul și barba argintie ajungându-i până la mijloc. Pe nasul coroiat avea niște ochelari în formă de semilună; purta o pelerină de drum, lungă și neagră, și o pălărie ascuțită. Vernon Dursley,

a cărui mustață era la fel de stufoasă ca a lui Dumbledore și care avea pe el un halat de casă vinețiu, se holba la noul venit, ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor mijiți.

– Judecând după expresia șocată de pe chipul dumneavoastră, deduc că Harry nu v-a prevenit că urma să vin, spuse Dumbledore pe un ton amabil. Totuși haideți să presupunem că m-ați primit călduros în casa dumneavoastră. Este o perioadă destul de agitată și nu este indicat să zăbovești în prag.

Păși elegant în hol și închise ușa în urma sa.

– A trecut mult timp de când v-am văzut, spuse Dumbledore, înclinându-și nasul coroiat spre unchiul Vernon. Mărturisesc că aveți niște flori nemaipomenite.

Vernon Dursley tăcu mâlc. Harry era convins că avea să își recapete glasul, și asta cât de curând, pentru că vena de la tâmpla unchiului său începuse să zvâcnească amenințător, dar pentru moment Dumbledore părea să-l fi lăsat pe unchiul Vernon cu respirația tăiată. Era posibil să fi amuțit din cauza aspectului cât se poate de vrăjitoresc al lui Dumbledore, dar nu era exclus ca până și unchiul Vernon să își fi dat seama că avea în față un om care nu se lăsa intimidat atât de ușor.

– A, bună seara, Harry, zise Dumbledore, ridicându-și privirea spre el din spatele ochelarilor în formă de semilună, cu o expresie deosebit de mulțumită pe chip. Minunat, minunat.

Aceste cuvinte părură să-l trezească la viață pe unchiul Vernon. Era evident că, din punctul lui de vedere, nu avea cum să se înțeleagă bine cu cineva capabil să spună „minunat" la vederea lui Harry.

– Nu vreau să fiu nepoliticos... începu Dumbledore, fiecare silabă pe care o rosti contrazicând afirmația de mai înainte. Însă, din păcate, cazurile de impolitețe neintenționată sunt din ce în ce mai dese, încheie el propoziția pe un ton solemn. Ar fi bine să nu spuneți nimic, credeți-mă. A, dânsa trebuie să fie Petunia.

Între timp se deschisese ușa de la bucătărie, iar mătușa lui Harry apăruse în prag, purtând niște mănuși de cauciuc și un capot peste cămașa de noapte; era limpede că se găsea în

plin ritual de lustruire a tuturor suprafețelor din bucătărie înainte de culcare. Expresia de pe chipul călos al femeii reflecta starea ei de șoc profund.

– Mă numesc Albus Dumbledore, spuse străinul, văzând că unchiul Vernon nu făcuse prezentările de rigoare. Trebuie să îmi fi întâlnit numele în scrisorile pe care vi le-am trimis.

Lui Harry i se păru că era un mod ciudat de a-i aduce aminte mătușii Petunia că îi trimisese cândva o scrisoare explozivă, dar mătușa Petunia nu îl corectă cu nimic.

– Iar acesta trebuie să fie fiul dumneavoastră, Dudley, nu-i așa?

Chiar în clipa aceea, Dudley scosese capul de după ușa sufrageriei. Capul său mare și blond, care se revărsa peste gulerul pijamalei în dungi, părea să fi fost lipit direct pe umeri. Băiatul rămăsese cu gura căscată. Dumbledore așteptă puțin, vrând să vadă dacă vreunul dintre membrii familiei Dursley avea să spună ceva, dar, cum tăcerea se prelungea, vrăjitorul surâse.

– Să presupunem că m-ați pofti în sufrageria dumneavoastră...

Dudley se dădu repede la o parte când Dumbledore trecu pe lângă el, Harry sări ultimele trepte, ținând strâns telescopul și adidașii. Își urmă profesorul, care se așezase pe fotoliul cel mai apropiat de șemineu și cerceta camera cu un interes vag. Vrăjitorul nu se potrivea deloc cu decorul.

– Domnule... dar nu ar trebui să plecăm? întrebă Harry neliniștit.

– Ba da, însă înainte de asta trebuie să lămurim niște probleme, zise Dumbledore. Și aș prefera să nu vorbim pe stradă. O să profităm încă puțin de ospitalitatea mătușii și unchiului tău.

– Chiar așa?

Vernon Dursley tocmai intrase în cameră, Petunia era lângă el, iar Dudley stătea ascuns după ei.

– Întocmai, spuse Dumbledore scurt.

Își scoase bagheta atât de repede, încât Harry abia dacă își dădu seama. Cu o simplă zvâcnire, împinse canapeaua brusc înainte, iar ea se lovi de membrii familiei Dursley, luându-i pe sus. Dumbledore șfichiui din nou cu bagheta, iar canapeaua reveni la poziția inițială.

- Nu avem nici un motiv să stăm comod, nu-i așa? zise Dumbledore amabil.

Când își puse bagheta la loc în buzunar, Harry observă că avea mâna înnegrită, cu pielea zbârcită, de parcă ar fi suferit o arsură gravă.

- Domnule... ce ați pățit la...?

- Nu acum, Harry, spuse Dumbledore. Ia loc, te rog.

Harry se așeză pe fotoliul rămas liber, preferând să nu se uite la membrii familiei Dursley care amuțiseră cu desăvârșire.

- Îndrăznesc să cred că aveați de gând să-mi oferiți ceva de băut, îi spuse Dumbledore unchiului Vernon, dar, ținând cont de starea lucrurilor, ar fi o dovadă de optimism exagerat.

Făcu iar o mișcare din baghetă și o sticlă prăfuită și cinci pahare apărură din senin suspendate în aer. Sticla se înclină și turnă o cantitate generoasă din lichidul de culoarea mierii în paharele care plutiră apoi către fiecare persoană din cameră.

- Un mied de excepție, ținut în butoi de stejar, cum nu se găsește decât la doamna Rosmerta, spuse Dumbledore închinând paharul spre Harry, care luă o înghițitură din propriul pahar.

Nu mai gustase în viața lui așa ceva, dar îi plăcu la nebunie. Soții Dursley și Dudley se uitară repede speriați unii la alții și încercară să își ignore complet paharele, ceea ce nu era deloc ușor, dat fiind că acestea li se loveau delicat de tâmple. Harry nu putu să nu suspecteze că Dumbledore găsea situația cât se poate de amuzantă.

- Ei bine, Harry, zise Dumbledore, întorcându-se spre el, s-a ivit o problemă și sper că o să poți să ne ajuți s-o rezolvăm. Îți vorbesc în numele Ordinului Phoenix. Înainte de toate, trebuie să-ți spun că testamentul lui Sirius a fost descoperit în urmă cu o săptămână și că nașul tău ți-a lăsat tot ce avea.

Unchiul Vernon tresări, dar Harry nu se uită la el și rosti singurul lucru care îi trecu prin minte:

- Am înțeles.

- În esență, totul este cât se poate de clar, continuă Dumbledore. O să-ți adaugi o sumă frumușică în contul de la Gringotts și o să moștenești toate obiectele personale ale lui Sirius. Partea ceva mai complicată a moștenirii ar fi...

- A murit nașul lui? sări unchiul Vernon, de pe canapea.

Dumbledore și Harry se uitară amândoi la el. Paharul cu mied se lovea insistent de tâmpla unchiului Vernon, care încerca să-l alunge.

- A murit? Nașul lui?

- Da, spuse Dumbledore, care nu-l întrebă pe Harry de ce nu le împărtășise această informație rudelor sale. Problema noastră, adăugă el, privindu-l pe Harry, ca și cum nu ar fi fost întrerupți, este că Sirius ți-a lăsat și Casa Cumplită, numărul doisprezece.

- I-a lăsat cineva o casă? spuse unchiul Vernon cu lăcomie, mijindu-și ochii, dar fără a primi vreun răspuns.

- Puteți să o folosiți în continuare ca sediu, zise Harry. Nu-mi pasă. Luați-o voi, eu n-o vreau.

Dacă ar fi fost după el, Harry nu ar mai fi pus niciodată piciorul în Casa Cumplită, numărul doisprezece. Simțea că nu avea să uite niciodată imaginea lui Sirius plimbându-se singur prin camerele întunecate și reci, condamnat să trăiască în locul de unde își dorise cu disperare să plece.

- Este foarte frumos din partea ta, spuse Dumbledore. Dar deocamdată am părăsit deja clădirea.

- De ce?

- Păi, zise Dumbledore, ignorând bălmăjelile unchiului Vernon când paharul insistent cu mied începu să se lovească sistematic de capul acestuia, conform tradiției familiei Black, casa este moștenită în succesiune directă de următorul descendent de sex bărbătesc cu numele de Black. Sirius a fost ultimul, dat fiind că fratele lui mai mic, Regulus, a murit înaintea lui și nici unul dintre ei nu a avut copii. Deși din testa-

mentul său reiese fără urmă de îndoială că Sirius a vrut ca această casă să fie a ta, este posibil să fi fost aruncate vrăji și farmece asupra ei, astfel încât să nu poată aparține decât unei persoane cu sângele pur.

Lui Harry îi apăru înaintea ochilor imaginea mamei lui Sirius, care blestema și urla ca o nebună din portretul de pe peretele din holul Casei Cumplite, numărul doisprezece.

- Sunt sigur că așa e, zise el.

- Înclin să fiu de acord cu tine, spuse Dumbledore. Dacă există o asemenea vrajă, probabil că proprietatea o să-i revină celei mai vârstnice rude a lui Sirius, adică verișoarei lui, Bellatrix Lestrange.

Fără să-și dea seama ce făcea, Harry sări în picioare, iar telescopul și adidașii îi căzură din poală și se rostogoliră pe podea. Cum să-i revină lui Bellatrix Lestrange, cea care îl ucisese pe Sirius?

- Nu, zise el.

- Îți dai seama că nici noi nu vrem să fie a ei, spuse Dumbledore calm. Este o situație nespus de complicată. Nu știm, de exemplu, dacă vrăjile pe care le-am aruncat noi asupra casei, pentru a o face de negăsit, nu vor fi anulate acum, că nu-i mai aparține lui Sirius. Nu este exclus ca Bellatrix să bată la ușă din clipă în clipă. Iată de ce a trebuit să ne mutăm până când se vor lămuri lucrurile.

- Dar cum puteți să aflați dacă am voie s-o moștenesc?

- Din fericire, zise Dumbledore, putem face un test cât se poate de simplu.

Își puse paharul gol pe o măsuță de lângă fotoliul său, dar, înainte să apuce să mai facă ceva, unchiul Vernon strigă:

- *Vrei să le faci să ne lase în pace?*

Harry se uită la ei, soții Dursley și Dudley se făcuseră mici de frică, protejându-și capetele cu mâinile în timp ce paharele îi ciocăneau neîncetat, vărsând mied peste tot în jur.

- A, îmi cer scuze, spuse Dumbledore politicos, ridicând din nou bagheta, moment în care cele trei pahare dispărură. Poate că ar fi fost mai bine dacă ați fi fost manierați și ați fi băut.

Unchiul Vernon părea să aibă pregătite multe replici usturătoare, dar se lăsă pe spate alături de mătușa Petunia și Dudley și nu scoase un cuvânt, fără să-și dezlipească ochii mici de bagheta lui Dumbledore.

– Vezi tu, spuse acesta, întorcându-se spre Harry și vorbind din nou ca și cum unchiul Vernon nu ar fi zis nimic, dacă ai moștenit casa, înseamnă că l-ai moștenit și pe...

Dumbledore șfichiui cu bagheta pentru a cincea oară. Se auzi un pocnet puternic și în clipa aceea apăru un spiriduș de casă, cu un rât în loc de nas, urechi de liliac și niște ochi enormi, injectați, care stătea ghemuit pe covorul mițos și era îmbrăcat cu niște zdrențe ordinare. Mătușa Petunia scoase un țipăt înfiorător: de când se știa, nu avusese ceva atât de jegos în casă; Dudley își ridicase picioarele goale și rozalii de pe covor și le ținea aproape deasupra capului, de parcă ar fi crezut că ființa aceea avea să încerce să se cațere pe el; iar unchiul Vernon răcni:

– Ce *naiba* mai e și asta?

– Kreacher, i-o tăie scurt Dumbledore.

– Kreacher nu vrea, Kreacher nu vrea, Kreacher nu vrea! zbieră spiridușul de casă aproape la fel de tare ca unchiul Vernon, dând cu putere din picioarele lungi și noduroase și trăgându-se de urechi. Kreacher îi aparține domnișoarei Bellatrix, da, da, Kreacher aparține familiei Black, Kreacher vrea la noua lui stăpână, Kreacher nu vrea să ajungă la răzgâiatul de Potter, Kreacher nu vrea, nu vrea, nu vrea...

– După cum vezi, Harry, spuse Dumbledore răspicat, acoperindu-l pe Kreacher care striga „nu vreau, nu vreau, nu vreau" în continuare, Kreacher dă dovadă de o oarecare reticență față de ideea că ești stăpânul lui.

– Nu-mi pasă, spuse Harry din nou, privindu-l dezgustat pe spiridușul de casă care se agita și se zvârcolea în fața lor. Nu-l vreau.

– *Nu vreau, nu vreau, nu vreau...*

– Ai prefera să ajungă la Bellatrix Lestrange? Ținând cont de faptul că a petrecut un an în sediul Ordinului Phoenix?

– *Nu vreau, nu vreau, nu vreau...*

Harry îl privi atent pe Dumbledore. Știa că Kreacher nu trebuia lăsat să stea la Bellatrix Lestrange, dar era scârbit la gândul că avea să fie stăpânul lui, că avea să răspundă tocmai de ființa care îl trădase pe Sirius.

– Dă-i un ordin, zise Dumbledore. Dacă a trecut în posesia ta, o să fie silit să-l îndeplinească. Dacă nu, o să fim nevoiți să ne gândim la un alt mod de a-l ține departe de stăpâna lui de drept.

– *Nu vreau, nu vreau, nu vreau, NU VREAU!*

Kreacher începuse să zbiere de-a dreptul. Lui Harry nu-i trecu prin minte decât să-i spună:

– Kreacher, taci!

Pentru o clipă, avu impresia că spiridușul avea să se sugrume singur. Kreacher începu să se strângă de gât, în timp ce buzele i se mișcau în continuare neîncetat, iar ochii i se făcuseră cât cepele. Înghiți în sec înfrigurat timp de câteva secunde, se aruncă pe burtă pe covor (mătușa Petunia icni) și începu să dea din mâini și din picioare, având o criză violentă, însă păstrând o tăcere desăvârșită.

– Ei bine, asta a simplificat puțin lucrurile, zise Dumbledore vesel. Se pare că Sirius a știut ce făcea. Tu ești proprietarul de drept al Casei Cumplite, numărul doisprezece, și al lui Kreacher.

– Spuneți-mi... trebuie să stea cu mine? întrebă Harry îngrozit, în timp ce Kreacher se zvârcolea la picioarele lui.

– Doar dacă vrei, spuse Dumbledore. Dă-mi voie să-ți sugerez ceva: ai putea să-l trimiți la Hogwarts, să lucreze la bucătărie, și astfel or să fie ceilalți spiriduși cu ochii pe el.

– Da, spuse Harry ușurat, da, așa o să fac. Ăă... Kreacher... vreau să te duci la Hogwarts și să muncești la bucătărie împreună cu ceilalți spiriduși de casă.

Kreacher, care acum stătea întins pe spate, cu mâinile și picioarele ridicate, îi aruncă lui Harry o privire de ură profundă și dispăru cu un alt pocnet răsunător.

– În ordine, zise Dumbledore. Trebuie să vorbim și

despre hipogrif, despre Buckbeak. Hagrid a avut și are grijă de el de când a murit Sirius, dar acum este al tău. În cazul în care vrei să schimbi acest aranjament...

- Nu, spuse Harry imediat, poate să rămână la Hagrid. Cred că Buckbeak chiar ar prefera să stea cu el.

- Hagrid o să fie încântat, spuse Dumbledore zâmbind. A fost deosebit de bucuros să-l revadă pe Buckbeak. Tot în această ordine de idei, să știi că am hotărât să-i schimbăm numele în Witherwings pentru moment. Este mai sigur așa, dar mă îndoiesc că cei de la minister or să bănuiască vreodată că el este Hipogriful pe care l-au condamnat cândva la moarte. Spune-mi, Harry, ți-ai făcut bagajele?

- Ăăă...

- Nu erai sigur c-o să vin? sugeră Dumbledore cu perspicacitate.

- Păi... mă duc chiar acum să termin de împachetat, zise Harry repede, grăbindu-se să-și ridice telescopul și adidașii.

Găsi tot ce îi trebuia în aproximativ zece minute. În cele din urmă scoase Pelerina Invizibilă de sub pat, închise călimara cu cerneală care își schimba culoarea, își îndesă ceaunul în cufăr și reuși să închidă capacul. Apoi coborî scările, târând cufărul cu o mână și ținând colivia cu Hedwig în cealaltă.

Fu dezamăgit să descopere că Dumbledore nu-l aștepta în hol, ceea ce însemna că trebuia să se întoarcă în camera de zi.

Toată lumea tăcea. Dumbledore fredona în surdină, părând să se simtă în largul său, dar atmosfera era cât se poate de încordată, iar Harry nu îndrăzni să se uite la familia Dursley, spunând în schimb:

- Domnule profesor... sunt gata de plecare.

- În ordine, zise Dumbledore. A mai rămas un singur aspect de care trebuie să ne ocupăm.

Li se adresă din nou soților Dursley și lui Dudley:

- Nu mă îndoiesc că știți deja că Harry o să atingă vârsta majoratului anul viitor pe vremea asta...

- Ba nu, spuse mătușa Petunia, vorbind pentru prima dată de când venise Dumbledore.

- Poftiți? zise Dumbledore politicos.

- N-o să atingă vârsta majoratului anul viitor. Este cu o lună mai mic ca Dudley, iar Diddy o să împlinească optsprezece ani abia peste doi ani.

- A, zise Dumbledore amabil, vedeți dumneavoastră, în lumea vrăjitorilor, majoratul este la șaptesprezece ani.

Unchiul Vernon mormăi „ei drăcie", dar Dumbledore îl ignoră.

- Acum, așa cum știți deja, vrăjitorul numit Lordul Cap-de-Mort s-a întors în țară. În comunitatea vrăjitorească se poartă în prezent un război deschis. Harry, pe care Lordul Cap-de-Mort a încercat să-l omoare în repetate rânduri, este în mai mare pericol acum decât era în ziua când vi l-am lăsat pe prag cu cincisprezece ani în urmă, cu o scrisoare în care vă anunțam de moartea părinților săi și îmi exprimam speranța că aveați să-i purtați de grijă ca și când ar fi fost propriul dumneavoastră fiu.

Dumbledore făcu o pauză și, deși tonul vocii sale rămase calm și blând, nedând vreun semn de supărare, Harry simți că acesta emana un val de răceală și observă că cei trei de pe canapea se apropiară și mai mult unul de altul.

- Nu ați făcut cum v-am rugat. Nu l-ați tratat niciodată ca pe un fiu. Harry n-a avut parte decât de indiferență și adeseori de cruzime sub acoperișul ăsta. Singurul lucru pozitiv pe care îl pot spune este c-a scăpat măcar de tratamentul înspăimântător pe care i l-ați administrat bietului băiat care stă acum între dumneavoastră.

Mătușa Petunia și unchiul Vernon se întoarseră brusc, de parcă s-ar fi așteptat să vadă pe altcineva înghesuit între ei, nu pe Dudley.

- Noi... să ne fi purtat urât cu Dudley? Ce vreți să...? începu unchiul Vernon furios, dar Dumbledore ridică un deget, făcându-i semn să tacă, iar acestuia îi pieri imediat glasul.

- Datorită magiei pe care am evocat-o acum cinci-

sprezece ani, Harry beneficiază de o protecție specială atât timp cât poate numi locul ăsta „casă". Oricât de greu i-a fost aici, oricât de străin s-a simțit, oricât de chinuit a fost, i-ați permis totuși, contrar propriei voințe, să locuiască aici. Magia asta n-o să mai funcționeze în clipa în care Harry o să aibă șaptesprezece ani, cu alte cuvinte, când o să devină bărbat. Tot ce vă cer este să-l lăsați pe Harry să se mai întoarcă aici încă o dată, înainte de a atinge vârsta majoratului, astfel încât să fie apărat până în acel moment.

Nici unul dintre membrii familiei Dursley nu zise nimic. Dudley era puțin încruntat, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama când se purtaseră părinții săi urât cu el. Unchiul Vernon arăta de parcă i-ar fi rămas ceva în gât; însă mătușa Petunia era neobișnuit de roșie în obraji.

– Ei bine, Harry... a sosit clipa plecării, zise Dumbledore într-un târziu, ridicându-se și aranjându-și pelerina lungă și neagră. Pe curând, le spuse el soților Dursley și lui Dudley, care arătau ca și cum ar fi preferat să nu-l mai vadă niciodată, dacă ar fi depins de ei.

Dumbledore își puse pălăria și ieși repede din cameră.

– La revedere, le zise Harry grăbit rudelor sale și îl urmă pe Dumbledore, care se opri lângă cufărul lui Harry, pe care era așezată colivia cu Hedwig.

– În clipa asta nu e bine să ne încărcăm cu ele, spuse el, scoțându-și din nou bagheta. O să le trimit la Vizuină, o să le găsim acolo când o să ajungem. Însă aș vrea să-ți iei totuși Pelerina Invizibilă cu tine... pentru orice eventualitate.

Harry își scoase Pelerina din cufăr, nu fără dificultate, încercând să nu-l lase pe Dumbledore să vadă ce vraiște era înăuntru. După ce o îndesă într-un buzunar al jachetei, Dumbledore își flutură bagheta, iar cufărul, colivia și Hedwig se făcură nevăzute. Dumbledore mișcă bagheta încă o dată și ușa de la intrare se deschise către strada întunecată, cufundată în ceața rece.

– Și acum, Harry, să plecăm în noapte, pe urmele fascinantei ispite care este aventura.

– CAPITOLUL IV –

HORACE SLUGHORN

Deși pe tot parcursul ultimelor zile sperase cu înfrigurare că Dumbledore chiar avea să vină după el, Harry se simțea foarte ciudat în timp ce mergeau împreună pe Aleea Boschetelor. Nu mai avusese niciodată o conversație, în adevăratul sens al cuvântului, cu directorul, în afara Școlii Hogwarts; de obicei, aveau un birou între ei. Își amintea de data trecută când se întâlniseră față în față și asta îl făcea să se simtă și mai stânjenit, pentru că atunci chiar țipase la Dumbledore, de mai multe ori, și încercase din răsputeri să distrugă câteva dintre obiectele care îi erau foarte dragi acestuia.

Însă Dumbledore părea complet relaxat.

– Să ai bagheta pregătită, Harry, zise el vesel.

– Dar, domnule profesor, parcă nu aveam voie să fac vrăji în afara școlii, nu-i așa?

– Dacă suntem atacați, spuse Dumbledore, îți dau voie să faci orice vrăji sau blesteme defensive îți trec prin minte. Cu toate acestea, nu cred că este cazul să te temi că o să fii atacat în seara asta.

– De ce nu, domnule?

– Pentru că ești cu mine, spuse Dumbledore sec. Putem să ne oprim, Harry.

Dumbledore se opri brusc la capătul Aleii Boschetelor.

– Bănuiesc că nu ai dat încă testul de Apariție, am dreptate? zise el.

– Nu, spuse Harry, trebuie să fii major ca să poți să-l dai, nu-i așa?

– Așa este, zise Dumbledore. Asta înseamnă că o să trebuiască să te ții strâns de brațul meu. De cel stâng, te rog... așa cum ai observat deja, brațul drept este destul de fragil deocamdată.

Dumbledore îi întinse brațul stâng și Harry îl apucă.

– Perfect, spuse Dumbledore. Ei bine, să pornim la drum.

Harry simți brațul lui Dumbledore smucindu-se și îl strânse mai tare, iar în clipa următoare totul se cufundă în întuneric; simți o presiune mare din toate părțile, nu mai putu să respire și avu senzația că pieptul îi era strâns în niște chingi; ochii îi fură împinși în orbite, timpanele i se adânciră și atunci...

Luă câteva guri zdravene de aer rece și deschise ochii care i se umpluseră de lacrimi. Se simțea ca și cum ar fi trecut printr-un tub foarte îngust de cauciuc. Se scurseră câteva secunde până își dădu seama că nu mai era pe Aleea Boschetelor. Acum stătea cu Dumbledore într-un fel de piață părăsită - părea să fie într-un sat, iar în mijlocul pieței se aflau un monument ridicat în onoarea victimelor războiului și niște bănci. Gândirea lui Harry se coordonă cu ceea ce îi spuneau simțurile, iar el își dădu seama că tocmai Apăruse pentru prima dată în viață.

- Te simți bine? întrebă Dumbledore grijuliu, uitându-se la el. Trebuie să treacă o vreme până te obișnuiești cu senzația asta.

- Mă simt bine, zise Harry, frecându-și urechile care păreau să fi vrut să rămână pe Aleea Boschetelor. Dar cred că prefer cozile de mătură.

Dumbledore zâmbi, aranjându-și gulerul pelerinei de drum mai strâns în jurul gâtului și zise:

- Pe aici.

Porni într-un ritm alert, trecu pe lângă un han gol și alte câteva case. Ceasul de pe turla unei biserici din apropiere arăta că era aproape miezul nopții.

- Ia spune-mi, Harry, zise Dumbledore. Te-a mai durut cumva... cicatricea?

Harry duse mâna la frunte din reflex și își frecă semnul în formă de fulger.

- Nu, spuse el, și chiar m-am mirat. Mă așteptam să mă doară tot timpul, acum că dușmanul devine pe zi ce trece mai puternic.

Harry ridică privirea către Dumbledore și observă că acesta părea mulțumit.

– Pe de altă parte, eu mă așteptam să fie invers, zise Dumbledore. Lordul Cap-de-Mort a devenit în sfârșit conștient de cât de periculos era să ai acces la gândurile și sentimentele lui. Se pare că acum folosește Occlumanția împotriva ta.

– Ei bine, nu mă plâng, zise Harry, căruia nu-i era dor de visele tulburătoare și nici de strălufgerările înspăimântătoare care îl proiectau în mintea lui Cap-de-Mort.

Cei doi cotiră și apoi trecură pe lângă o cabină telefonică și o stație de autobuz. Harry se uită din nou la Dumbledore.

– Domnule profesor?

– Da, Harry.

– Ăă... unde suntem de fapt?

– Harry, acesta este încântătorul sat Budleigh Babberton.

– Și ce facem aici?

– A, da, așa este, nu ți-am spus încă, zise Dumbledore. Ei bine, am zis asta de atâtea ori în ultimii ani, încât am pierdut șirul, dar se pare că iarăși ducem lipsă de un cadru didactic. Am venit aici ca să încercăm să-l convingem pe un fost coleg de-al meu, acum pensionar, să se întoarcă să lucreze la Hogwarts.

– Și cum v-aș putea fi eu de folos, domnule?

– A, păi cred că o să găsim noi ceva, spuse Dumbledore vag. Aici o luăm la stânga, Harry.

Merseră pe o stradă îngustă în pantă, încadrată de case. Toate ferestrele erau întunecate. Frigul straniu care pusese stăpânire pe Aleea Boschetelor în ultimele două săptămâni se regăsea și aici. Gândindu-se la Dementori, Harry aruncă o privire peste umăr și ținu mai strâns bagheta din buzunar.

– Domnule profesor, dar de ce nu am Apărut direct în casa fostului dumneavoastră coleg?

– Pentru că ar fi fost foarte nepoliticos – ca și cum am da buzna peste el, răspunse Dumbledore. Bunele maniere ne obligă să le dăm celorlalți vrăjitori posibilitatea de a refuza să ne primească. În orice caz, cele mai multe case de vrăjitori sunt protejate de farmece contra Aparițiilor nedorite. La Hogwarts, de exemplu...

– ... nu poți să Apari nicăieri în clădire sau pe domeniu, zise Harry repede. Mi-a spus Hermione Granger.

– Și are perfectă dreptate. Aici facem din nou la stânga.

În spatele lor, ceasul bisericii anunță ora douăsprezece fix. Harry se întrebă cum de lui Dumbledore nu i se părea nepoliticos să își viziteze prietenul atât de târziu, dar acum, că legaseră un dialog, avea întrebări mult mai importante pentru el.

– Domnule profesor, am citit în *Profetul zilei* că Fudge a fost dat afară...

– Întocmai, zise Dumbledore, luând-o pe o străduță lăturalnică abruptă. A fost înlocuit, așa cum sunt sigur că ai aflat deja, de Rufus Scrimgeour, care a fost Șeful Oficiului Aurorilor.

– Este... credeți că va fi un ministru bun? întrebă Harry.

– Ce întrebare interesantă, spuse Dumbledore. În mod cert, este un om capabil. Are o personalitate mai fermă și mai puternică decât Cornelius.

– Da, dar eu mă refeream la...

– Știu la ce te refereai. Rufus este un om de acțiune și, după ce a luptat aproape o viață întreagă împotriva vrăjitorilor Întunecați, nu-l subestimează câtuși de puțin pe Lordul Cap-de-Mort.

Harry așteptă, dar Dumbledore nu spuse nimic despre neînțelegerile dintre el și Scrimgeour, care apăruseră în *Profetul zilei* și nici nu avu destul curaj ca să deschidă subiectul, așa că alese să vorbească despre altceva.

– Știți... am citit și despre doamna Bones...

– Da, spuse Dumbledore încet. O mare pierdere. Era o vrăjitoare de excepție. Cred, că ne apropiem... au!

Arătase cu mâna la care fusese rănit.

– Domnule profesor, ce-ți pățit la...?

– N-am timp să-ți explic acum, zise Dumbledore. Este o poveste care te ține cu sufletul la gură și merită să o spun pe-ndelete.

Îi zâmbi lui Harry, care înțelese că nu greșise cu nimic și că avea voie să pună și alte întrebări.

– Știți... am primit o broșură de la Ministerul Magiei printr-o bufniță. Era vorba despre măsurile de siguranță pe care ar trebui să le luăm împotriva Devoratorilor Morții...

– Da, și eu am primit broșura cu pricina, spuse Dumbledore, zâmbind în continuare. Ți s-a părut folositoare?

– Nu pot spune că da.

– Așa mă gândeam și eu. Până acum nu m-ai întrebat care este gemul meu preferat, ca să verifici dacă sunt cu adevărat domnul profesor Dumbledore, și nu un impostor.

– Nu m-am gândit că... începu Harry, care nu își dădu seama dacă era certat sau nu.

– Harry, pe viitor să știi că este cel de zmeură... deși, dacă aș fi fost un Devorator al Morții, aș fi avut grijă să aflu ce gem îmi place înainte să iau înfățișarea mea.

– Ăă... sigur, spuse Harry. Tot în broșura aia scria ceva despre niște Inferi. Ce sunt ăștia, de fapt? În broșură nu explicau exact despre ce este vorba.

– Sunt cadavre, zise Dumbledore calm. Cadavre care au fost vrăjite să îndeplinească ordinele unui vrăjitor Întunecat. Însă Inferii nu au mai fost văzuți de mult timp, de când Cap-de-Mort a fost ultima dată la putere... desigur, a ucis destui oameni cât să-și formeze o armată. Am ajuns, Harry, e chiar aici...

Se apropiau de o casă mică, îngrijită, din piatră, care avea propria ei grădină. Harry era mult prea preocupat să asimileze informațiile despre Inferi ca să mai fie atent la altceva. Când ajunseră la poartă, Dumbledore se opri brusc și Harry intră direct în el.

– Vai de mine.

Harry urmări privirea lui Dumbledore de-a lungul aleii din grădină și simți un gol în stomac. Ușa de la intrare fusese spartă.

Dumbledore se uită într-o parte și în alta, cercetând strada. Părea complet părăsită.

– Harry, scoate-ți bagheta și vino după mine, spuse el cu o voce gravă.

Deschise poarta, înaintând repede și fără zgomot pe alee, cu Harry imediat în urma lui, apoi împinse ușa foarte încet, având bagheta pregătită.

– *Lumos.*

Vârful baghetei lui Dumbledore se aprinse, luminând holul îngust. În partea stângă se găsea o altă ușă rămasă deschisă. Dumbledore intră în sufragerie, urmat îndeaproape de Harry, și cu bagheta luminoasă ridicată.

În fața ochilor le apăru un tablou apocaliptic. Un ceas cu pendulă era fărâmat la picioarele lor, geamul era spart și pendula zăcea ceva mai încolo, ca o sabie aruncată. Pianul era întors pe o parte, cu corzile răsfirate pe podea. În apropiere scânteiau fragmente dintr-un candelabru făcut țăndări. Pernele fuseseră tăiate și le ieșeau pene din părțile laterale, cioburile de sticlă și porțelan erau presărate peste tot, ca o brumă. Dumbledore ridică bagheta și mai mult, astfel încât lumina ajunse până la pereți, unde tapetul era mânjit cu un lichid dens, de un roșu închis. Harry rămase cu răsuflarea tăiată, ceea ce îl făcu pe Dumbledore să se întoarcă spre el.

– Nu e o priveliște plăcută, zise el abătut. Da, aici s-a petrecut ceva îngrozitor.

Dumbledore se duse cu precauție până în mijlocul camerei, cercetând dezastrul de la picioarele sale. Harry îl urmă, uitându-se în jur și temându-se puțin de ceea ce ar fi putut să găsească în spatele pianului sau după canapeaua răsturnată, dar nu văzu nici urmă de cadavru.

– Domnule profesor, credeți că a fost o luptă și... l-au luat cu ei? sugeră Harry, încercând să nu-și imagineze ce răni trebuia să fi suferit vrăjitorul care lăsase urmele acelea pe pereți.

– Nu cred, zise Dumbledore încet, uitându-se în spatele unui fotoliu umflat, întors pe o parte.

– Vreți să spuneți că...?

– Este încă aici? Întocmai.

Dumbledore se aplecă din senin, înfigând vârful baghetei în fotoliul umflat care strigă:

– Au!

– Bună seara, Horace, zise Dumbledore, îndreptându-se.

Harry rămase cu gura căscată. În locul unde fusese un fotoliu cu câteva secunde înainte stătea ghemuit un bărbat deosebit de gras, chel, care își masa burta și se uita jignit în sus la Dumbledore, mijindu-și ochii înlăcrimați.

– Nu era cazul să mă împungi în halul ăsta, zise el morocănos, ridicându-se de pe podea. M-a durut.

Lumina baghetei căzu pe chelia sa lucioasă, pe ochii bulbucați, pe mustața argintie care îl făcea să semene cu o morsă și pe nasturii lustruiți ai jachetei maro din catifea pe care o purta peste o pijama mov de mătase. Abia dacă îi ajungea până la bărbie lui Dumbledore.

– Ce m-a dat de gol? mormăi el, în timp ce se ridică greoi, frecându-și burta în continuare.

Nu părea deloc stingherit, pentru un om care tocmai fusese descoperit pretinzând că era un fotoliu.

– Dragul meu Horace, zise Dumbledore, părând amuzat, dacă te-ar fi vizitat într-adevăr Devoratorii Morții, nu crezi că ai fi avut Semnul Întunecat deasupra casei?

Vrăjitorul se lovi peste frunte cu o mână grăsuță.

– Semnul Întunecat, mormăi el. Știam eu că am uitat ceva... mă rog. Oricum nu aș fi avut timp și pentru asta. Tocmai îmi finisam tapițeria când ați intrat.

Oftă adânc, astfel încât îi fluturară capetele mustății.

– Vrei să te ajut să faci curat? întrebă Dumbledore politicos.

– Chiar te rog, zise celălalt.

Cei doi se așezară spate-n spate. Vrăjitorul înalt și subțire și cel scund și rotofei făcură aceeași mișcare largă din baghetă.

Mobila zbură înapoi la locul ei, obiectele se refăcură în aer, penele intrară la loc în perne, iar cărțile rupte se reparară singure, așezându-se în bibliotecă; lămpile cu ulei se întoarseră pe măsuțe și se aprinseră din nou; un număr destul de mare de fragmente din ramele de argint pentru fotografii traversară camera în zbor și se aranjară în perfectă ordine pe un birou; peste tot se reparară tăieturi, crăpături și găuri; pereții se curățară singuri.

– Spune-mi, ce sânge ai folosit? întrebă Dumbledore, acoperind bătăile pendulei care tocmai fusese reparată.

– Pe pereți? De dragon, strigă vrăjitorul pe care îl chema Horace, în timp ce candelabrul se lipea din nou de tavan, clănțăind și huruind din toate articulațiile.

Se auzi o bufnitură puternică dinspre pian și după aceea se lăsă tăcerea.

– Da, de dragon, repetă vrăjitorul pe un ton detașat. Era ultima mea sticlă și să știi că se vinde foarte scump în clipa de față. Totuși cred că aș putea să-l refolosesc.

Făcu câțiva pași anevoie și luă o sticluță transparentă de pe un dulap, pe care o ținu la lumină, examinând lichidul dens din ea.

– Hm. Are particule de praf.

Puse sticluța la loc în dulap și oftă. În clipa aceea, privirea îi căzu asupra lui Harry.

– Oho, zise el, iar ochii săi mari și rotunzi se ațintiră imediat pe fruntea lui Harry și pe cicatricea în formă de fulger. Oho!

– El, spuse Dumbledore, înaintând pentru a le face cunoștință, este Harry Potter. Harry, dânsul este un vechi prieten și coleg al meu, Horace Slughorn.

Slughorn păru să se supere pe Dumbledore, zicând cu viclenie:

– Ai crezut că așa o să mă poți convinge, așa-i? Ei bine, răspunsul este „nu", Albus.

Trecu furtunos pe lângă Harry, având expresia unui om care încerca să reziste tentației.

– Totuși bănuiesc că putem să bem ceva împreună, nu-i așa? întrebă Dumbledore. Măcar atât, de dragul vremurilor bune?

Slughorn ezită.

– Bine, dar doar un pahar, zise el fără amabilitate.

Dumbledore îi zâmbi lui Harry și îi făcu semn să ia loc pe un fotoliu destul de asemănător cu cel pe care îl imitase Slughorn cu puțin timp în urmă. Fotoliul era chiar lângă șemineul care tocmai fusese readus la viață și lângă o lampă cu ulei. Harry se așeză, având impresia că, dintr-un motiv

sau altul, Dumbledore voia să îl țină cât mai la vedere. Bineînțeles, când Slughorn se întoarse spre ei, aducând paharele, privirea îi căzu direct asupra lui Harry.

– Hm, zise el, uitându-se repede în altă parte, ca și cum și-ar fi protejat ochii. Poftim.

Îi întinse un pahar lui Dumbledore, care se așeză neinvitat, îi aruncă tava lui Harry, pentru ca apoi să se afunde în perne, pe canapeaua reparată, tăcând îmbufnat.

– Spune-mi, Horace, cum stai cu sănătatea? întrebă Dumbledore.

– Nu prea bine, răspunse Slughorn numaidecât. Am probleme cu plămânii. Respir greu. Sufăr de reumatism. Nu mai am mobilitatea de altădată. Mă rog, era și de așteptat. Bătrânețea. Oboseala.

– Totuși trebuie să fi fost destul de mobil ca să ne poți pregăti un asemenea spectacol într-un timp atât de scurt, zise Dumbledore. Nu cred că ai avut mai mult de trei minute, nu?

– Două, zise Slughorn deranjat și în același timp cu mândrie. Făceam baie și nu am auzit când s-a declanșat vraja împotriva intrușilor. Cu toate acestea, adăugă el neînduplecat, părând să își vină în fire, adevărul este că am îmbătrânit, Albus. Sunt un bătrân obosit, care și-a câștigat dreptul de a duce o viață liniștită și tihnită.

Nu părea să ducă lipsă de așa ceva, își zise Harry, uitându-se în jur. Camera, nu prea bine aerisită, era plină de tot felul de obiecte, dar nu se putea spune că nu era o încăpere plăcută. Erau fotolii comode și scaune pentru sprijinirea picioarelor, sticle cu băutură și cărți, cutii cu bomboane de ciocolată și perne pufoase. Dacă Harry nu ar fi știut deja cine locuia acolo, ar fi crezut că era vorba despre o bătrânică bogată și pretențioasă.

– Ești mai tânăr ca mine, Horace, spuse Dumbledore.

– Ei bine, poate că ar fi cazul să te gândești și tu la pensie, zise Slughorn fără menajamente.

Ochii săi de culoarea agrișelor se opriră asupra mâinii rănite a lui Dumbledore.

– Să înțeleg că viteza de reacție nu mai este cum era pe vremuri?

– Așa este, spuse Dumbledore senin, trăgându-și puțin mâneca și dezvăluind vârfurile degetelor arse și înnegrite, moment în care Harry simți fiori pe șira spinării la vederea lor. Este evident că nu mai sunt la fel de rapid ca înainte. Dar pe de altă parte...

Dumbledore ridică din umeri și întinse mâinile înlături, parcă pentru a sugera că și bătrânețea avea părțile ei bune, iar Harry observă că pe mâna rănită avea un inel pe care nu își amintea să-l mai fi văzut purtându-l până atunci: era mare, părea să fie din aur, nu era bine finisat și avea o piatră mare, neagră și crăpată la mijloc. Privirea lui Slughorn se opri puțin asupra inelului și Harry îl văzu încruntându-se pentru câteva clipe.

– Deci, Horace, toate măsurile astea contra intrușilor... sunt pentru Devoratorii Morții sau pentru mine? întrebă Dumbledore.

– Ce ar putea să vrea Devoratorii Morții de la un bătrân amărât ca mine? întrebă Slughorn la rândul său.

– Bănuiesc că ar vrea să te facă să-ți folosești talentele remarcabile pentru a soma, tortura și ucide, spuse Dumbledore. Chiar vrei să cred că nu au venit încă să te recruteze?

Slughorn îi aruncă lui Dumbledore o scurtă privire usturătoare și apoi mormăi:

– Nu le-am dat ocazia s-o facă. Sunt pe drumuri de un an de zile. Nu stau nicăieri mai mult de o săptămână. Mă mut dintr-o casă de Încuiați în alta. Proprietarii ăsteia sunt plecați în concediu în Insulele Canare. Mi-a plăcut aici. O să-mi pară rău când o să plec. Nu e deloc greu dacă înveți procedura: arunci o vrajă de înghețare asupra acestor sisteme absurde antifurt pe care le folosesc oamenii și ai grijă să nu te vadă vecinii când aduci pianul.

– Un plan ingenios, spuse Dumbledore. Dar pare să fie o viață destul de solicitantă pentru un bătrân amărât care-și dorește un trai liniștit. Dacă te-ai întoarce la Hogwarts...

– Albus, dacă ai de gând să-mi vorbești despre viața tihnită pe care aș avea-o la școala aia care este ca un magnet pentru dezastre, poți să te oprești de pe-acum! Chiar dacă am fost mereu pe fugă, să știi că mi-au ajuns la urechi tot felul de zvonuri de când a plecat Dolores Umbridge! Dacă așa îți tratezi profesorii mai nou...

– Doamna profesoară Umbridge a provocat herghelia noastră de centauri, zise Dumbledore. Horace, nu cred că tu ai fi colindat prin Pădure, spunându-le unor centauri furioși că sunt niște „hibrizi nenorociți".

– Așa le-a zis? spuse Slughorn. Tâmpita... Nu mi-a plăcut niciodată de ea.

Harry râse pe înfundate, iar Dumbledore și Slughorn se uitară la el.

– Scuzați-mă, zise Harry repede. Însă... să știți că nici mie nu mi-a plăcut de ea.

Dumbledore se ridică din senin.

– Plecați? întrebă Slughorn repede, plin de speranță.

– Nu, aș vrea să mă duc la baie, zise Dumbledore.

– A, spuse Slughorn, evident dezamăgit. A doua ușă pe stânga.

Dumbledore străbătu camera. După ce închise ușa în urma lui, se lăsă tăcerea. Câteva clipe mai târziu, Slughorn se ridică, părând să nu știe exact ce să facă. Se uită pe furiș la Harry, se duse în fața șemineului și se întoarse cu spatele la foc, încălzindu-și posteriorul masiv.

– Să nu crezi că nu știu de ce te-a adus aici, spuse el tăios.

Harry se mulțumi să-l privească. Ochii umezi ai lui Slughorn se opriră în trecere asupra cicatricei, observând de data asta și restul feței.

– Semeni foarte bine cu taică-tău.

– Știu, mi s-a mai spus, zise Harry.

– Nu și la ochi. La ochi semeni cu...

– Mama, știu.

Harry o auzise de atâtea ori încât începuse să i se pară un subiect destul de plictisitor.

- Hm. Da, așa este. Nu este bine ca profesorii să aibă elevi favoriți, dar ea a fost printre preferații mei. Mă refer la mama ta, adăugă Slughorn, sesizând expresia derutată de pe chipul lui Harry. Lily Evans. Una dintre cele mai sclipitoare eleve pe care le-am avut. Era plină de viață, să știi. O fată încântătoare. Îi spuneam că ar fi trebuit să fie în casa mea. Să fi văzut ce răspunsuri pline de personalitate îmi dădea.

- Dar care a fost casa dumneavoastră?

- Am fost șeful casei Viperinilor, zise Slughorn. A, stai puțin, continuă el repede, văzând expresia de pe chipul lui Harry și făcându-i semn cu arătătorul. Să nu cumva să-mi porți pică din cauza asta! Tu trebuie să fii Cercetaș, ca ea, nu? Da, de obicei așa se întâmplă cu familiile. Dar să știi că nu este o regulă. Ai auzit cumva de Sirius Black? Sunt convins că da, de câțiva ani s-a tot scris despre el prin ziare, a murit acum câteva săptămâni...

Harry simți un gol dureros în stomac.

- Mă rog, a fost un amic bun de-ai tatălui tău, la școală. Toată familia Black fusese în casa mea, dar Sirius a ajuns la Cercetași. Mare păcat... era un băiat foarte talentat. Am pus mâna pe fratele lui, Regulus, când i-a venit și lui rândul, dar mi-ar fi plăcut să am setul complet.

Vorbea ca un colecționar împătimit, care pierduse în fața altcuiva o piesă scoasă la licitație. Adâncit în amintiri, se uită la zidul din fața lui, rotindu-se încet ca să-și încălzească uniform spatele.

- Desigur, mama ta a avut părinți Încuiați. Nu mi-a venit să cred când am auzit. Credeam că avea sânge pur, atât era de talentată.

- Una dintre prietenele mele cele mai bune are părinți Încuiați, spuse Harry, și este cea mai bună din an.

- Ciudat cum se întâmplă asta uneori, nu-i așa? zise Slughorn.

- Nu neapărat, spuse Harry cu răceală.

Slughorn se uită la el surprins.

– Să nu cumva să crezi că am prejudecăți. Nu, nu, nu! Doar ți-am spus că maică-ta s-a numărat printre preferații mei din toate timpurile, nu-i așa? Apoi a fost și Dick Cresswell, cu un an mai mic ca ea; bineînțeles, acum este Șeful Oficiului de Legătură al Goblinilor; și el are părinți Încuiați – un elev foarte dotat; îmi dă chiar și azi tot felul de informații din culise despre ce se întâmplă la Gringotts!

Slughorn se balansă puțin în față și înapoi, zâmbind mulțumit, și apoi arătă cu degetul spre fotografiile în rame de argint de pe birou, care înfățișau diverși omuleți mișcători.

– Toți sunt foști elevi de-ai mei, iar pozele sunt semnate. Te rog să-l observi pe Barabas Cuffe, editorul *Profetului zilei*, care vrea întotdeauna să știe ce cred despre știrile de ultimă oră. Este și Ambrosius Flume, de la Lorzii Mierii, care îmi trimite în fiecare an un coș cu dulciuri de ziua mea și asta numai pentru că i l-am prezentat lui Ciceron Harkiss, care i-a dat prima slujbă! Iar acolo, mai în spate, trebuie să te întinzi puțin ca s-o vezi, este Gwenog Jones, căpitanul echipei Harpiilor din Holyhead... Toată lumea se miră când află că mă tutuiesc cu Harpiile și că am oricând vreau bilete pe gratis!

Gândul acesta păru să-l bine dispună într-o mare măsură.

– Și toți oamenii ăștia știu unde să vă găsească, unde să vă trimită diverse lucruri? întrebă Harry, care nu putea să nu se mire că Devoratorii Morții nu îl găsiseră încă pe Slughorn, când biletele la meciurile de vâjthat, coșurile cu dulciurile și vizitatorii care îi cereau sfaturi și păreri nu păreau să aibă nici o dificultate în a-l găsi.

Lui Slughorn îi pieri zâmbetul la fel de repede cum dispăruse sângele de pe pereți.

– Sigur că nu, zise el, uitându-se la Harry. De un an încoace nu am mai ținut legătura cu nimeni.

Harry avu impresia că Slughorn fusese șocat la auzul propriilor cuvinte. Individul acesta păru de-a dreptul neliniștit pentru câteva clipe. Apoi ridică din umeri.

– Totuși... vrăjitorii precauți se dau la fund în astfel de momente. Poate să spună Dumbledore ce-o vrea, dar, dacă aș accepta acum un post de profesor la Hogwarts, ar fi ca și cum aș da o declarație publică în care aș anunța că fac parte din Ordinul Phoenix! Știu că sunt demni de toată admirația, curajoși și așa mai departe, dar, sincer să fiu, rata mortalității nu prea e pe placul meu...

– Dar nu a spus nimeni că trebuie să faceți parte din Ordin ca să predați la Hogwarts, zise Harry, care nu putu să nu-l ia puțin peste picior.

Îi era greu să îl compătimească pe Slughorn pentru viața tihnită pe care o ducea, când își amintea cum supraviețuise Sirius într-o peșteră, hrănindu-se cu șobolani.

– Majoritatea profesorilor nu fac parte din Ordin și nu a fost ucis nici unul dintre ei. Mă rog, asta dacă nu îl puneți la socoteală pe Quirrell, dar el a primit ce merita, având în vedere că îl ajutase pe Cap-de-Mort.

Harry era sigur că Slughorn era unul dintre acei vrăjitori care nu suportau să audă numele lui Cap-de-Mort rostit cu voce tare și avu dreptate; Slughorn se cutremură și icni în semn de protest, dar Harry se comportă de parcă nu se întâmplase nimic.

– Presupun că profesorii sunt mai în siguranță decât mulți alții, atât timp cât Dumbledore este director. Se zice că e singurul de care s-a temut vreodată Cap-de-Mort, nu-i așa? continuă Harry.

Slughorn se uită în gol pentru câteva clipe, părând să cântărească spusele lui Harry.

– Mda, este adevărat că Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit nu l-a provocat niciodată pe Dumbledore la o confruntare directă, mormăi el sceptic. Și bănuiesc că nimeni nu ar putea susține că sunt un prieten al Celui-Ce-Nu-Trebuie-Numit, dat fiind că nu m-am alăturat Devoratorilor Morții... În cazul ăsta, poate că aș fi mai în siguranță lângă Albus... Nu pot să neg că m-a marcat moartea Ameliei Bones... Dacă ea... care avea relații la minister, care era sub protecția ministerului...

Dumbledore intră din nou în cameră și Slughorn tresări ca și cum ar fi uitat că Dumbledore era în casa lui.

– A, te-ai întors, Albus, zise el. Ți-a luat ceva vreme. Ai cumva stomacul deranjat?

– Nu, am răsfoit niște reviste de-ale Încuiaților, spuse Dumbledore. Ador modelele pentru tricotaje. Ei bine, Harry, am profitat peste măsură de ospitalitatea lui Horace, cred că ar fi cazul să plecăm.

Harry sări în picioare, fără să dea nici un semn de împotrivire. Slughorn păru jignit.

– Plecați?

– Da. Cred că sunt în stare să-mi dau seama când am de-a face cu o cauză pierdută.

– Cauză...?

Slughorn părea agitat. Bătu darabana cu degetele sale grăsuțe și se foi, privindu-l pe Dumbledore cum își prindea pelerina de drum și pe Harry cum își trăgea fermoarul jachetei.

– Ei bine, îmi pare rău că nu vrei postul, Horace, zise Dumbledore, ridicând mâna sănătoasă în semn de rămas-bun. Hogwarts s-ar fi bucurat să-și deschidă iar ușile pentru tine. Având în vedere măsurile ridicate de siguranță de la Hogwarts, o să fii întotdeauna bine venit, dacă o să vrei să ne vizitezi.

– În ordine... păi... ești foarte generos... zic eu...

– Atunci, la revedere.

– La revedere, zise Harry.

Cei doi ajunseră la ușa de la intrare, când se auzi un țipăt din spatele lor.

– Bine, bine, accept!

Dumbledore se întoarse și îl văzu pe Slughorn gâfâind în pragul sufrageriei.

– Te întorci la lucru?

– Da, da, spuse Slughorn nerăbdător. Probabil că mi-am pierdut mințile, dar da.

– Minunat, zise Dumbledore, zâmbind larg. Atunci, Horace, rămâne să ne vedem pe întâi septembrie.

– Poți să fii sigur, mormăi Slughorn.

În timp ce mergeau pe aleea din grădină, se auzi din nou vocea lui Slughorn, care zise:

- Să știi că aștept o mărire de salariu, Dumbledore!

Dumbledore râse pe înfundate. Închiseră poarta după ei și amândoi coborâră dealul în noapte, prin vălul de ceață.

- Bravo, Harry, spuse Dumbledore.

- Dar nu am făcut nimic, zise Harry mirat.

- O, ba da. I-ai arătat lui Horace cât are de câștigat întorcându-se la Hogwarts. Ți-a plăcut de el?

- Ăă...

Harry nu era sigur dacă îl plăcuse sau nu pe Slughorn. Fusese drăguț în felul lui, dar păruse oarecum înfumurat și, chiar dacă o negase, fusese mult prea surprins că o fată cu părinți Încuiați putea fi o vrăjitoare de excepție.

- Horace, zise Dumbledore, scutindu-l pe Harry de responsabilitatea de a o spune el, este un om comod. Și îi place să fie înconjurat de oameni celebri, importanți sau de succes. Îi place să creadă că are o anumită influență asupra lor. Vezi tu, nu și-a dorit niciodată să fie el însuși pe locul șoferului; preferă să rămână în spate, unde are loc să se întindă după voie. Obișnuia să își aleagă elevii favoriți de la Hogwarts unul câte unul, uneori pentru ambiția sau inteligența lor, alteori pentru farmecul personal și talentul lor, și avea un fler extraordinar în a-i alege pe cei care aveau să exceleze în domeniul în care se specializau. Horace formase un fel de club de elevi preferați, iar el era chiar în mijlocul lui: făcea prezentări, lega contacte folositoare între membri și ieșea mereu în avantaj, indiferent dacă primea gratis o cutie de ananas zaharisit, care este slăbiciunea lui, sau dacă avea ocazia de a-l recomanda pe următorul membru al Oficiului de Legătură al Goblinilor.

Lui Harry îi apăru brusc în fața ochilor imaginea unui păianjen umflat, care țesea o pânză în jurul lui, trăgând când de un fir, când de altul, ca să-și aducă mușchii gustoase mai aproape de el.

- Un lucru este sigur, continuă Dumbledore, și nu o fac pentru că vreau să te montez împotriva lui Horace, mai bine

zis împotriva domnului profesor Slughorn, ci pentru că vreau să fii prevenit. Sunt convins că o să încerce să te racoleze, Harry. Ai fi piesa de rezistență a colecției sale: băiatul care a supraviețuit... sau „cel ales", cum ți se spune mai nou.

Pe Harry îl trecură fiorii la auzul acestor cuvinte, dar nu din cauza ceții care îl înconjura. Își aminti de niște cuvinte pe care le auzise cu câteva săptămâni în urmă, cuvinte care aveau o semnificație îngrozitoare și personală pentru el:

Nici unul nu poate trăi pe când celălalt supraviețuiește...

Dumbledore se oprise în dreptul bisericii pe lângă care trecuseră ceva mai devreme.

– Acesta este un loc bun, Harry. Te rog să te ții de brațul meu.

De data asta, Harry își luă inima în dinți și fu pregătit pentru Apariție, dar tot o găsi neplăcută. Când scăpă de senzația de presiune și își dădu seama că putea să respire din nou, el și Dumbledore erau pe un drum de țară, iar în fața lor se zărea silueta asimetrică a celei de-a doua clădiri preferate a lui Harry: Vizuina. În ciuda sentimentului de groază care pusese stăpânire pe el, nu putu să nu se bucure la vederea ei. Ron era acolo... și doamna Weasley la fel, care era cea mai bună bucătăreasă pe care o întâlnise Harry până atunci...

– Harry, te rog, zise Dumbledore când intrară pe poartă, aș vrea să vorbesc cu tine înainte de a ne despărți. Între patru ochi. Am putea discuta aici?

Dumbledore arătă spre o magazie neîngrijită din piatră, unde își ținea măturile familia Weasley. Puțin derutat, Harry îl urmă pe Dumbledore dincolo de ușa ale cărei balamale trebuiau unse, intrând într-un spațiu ceva mai mic decât un dulap obișnuit. Dumbledore își aprinse vârful baghetei, care era ca o torță, și îi zâmbi lui Harry.

– Harry, sper să nu mi-o iei în nume de rău, dar să știi că sunt foarte mulțumit și chiar mândru de cât de bine pari să te descurci după tot ce s-a petrecut la minister. Dă-mi voie să spun că sunt convins că și Sirius ar fi fost mândru de tine.

Harry înghiți în sec, de parcă i-ar fi pierit vocea. Nu se

simțea în stare să vorbească despre Sirius. Îi fusese și așa destul de greu să-l audă pe unchiul Vernon spunând „A murit nașul lui?" și chiar mai greu să-l audă pe Slughorn menționându-i numele într-o doară.

– Este foarte trist, spuse Dumbledore cu blândețe, că tu și Sirius nu ați putut să petreceți mai mult timp împreună. Relația trainică și de durată pe care ați fi avut-o a fost curmată cu cruzime.

Harry încuviință din cap, fixându-și privirea asupra unui păianjen care se cățăra pe pălăria lui Dumbledore. Era conștient de faptul că Dumbledore îl înțelegea, că poate chiar bănuia că, înainte să fi primit scrisoarea de la el, Harry își petrecuse aproape tot timpul stând întins pe pat, refuzând să mănânce și uitându-se pe fereastra aburită, cuprins de senzația de vid rece pe care ajunsese să o asocieze Dementorilor.

– Îmi este atât de greu, spuse Harry într-un târziu, cu o voce joasă, când mă gândesc că n-o să-mi mai scrie niciodată.

Brusc, îl usturară ochii și clipi. Se simțea ciudat să o recunoască, dar faptul că avusese pe cineva din afara școlii căruia îi păsa de soarta lui, aproape ca unui părinte, fusese unul dintre aspectele cele mai plăcute ale descoperirii nașului său... Dar acum bufnițele nu aveau să-i mai aducă niciodată această alinare...

– Sirius a însemnat pentru tine multe lucruri pe care nu le-ai avut până să-l fi cunoscut, zise Dumbledore cu blândețe. Firește, pierderea lui este deosebit de dureroasă...

– Dar cât am stat la familia Dursley, îl întrerupse Harry, cu vocea mai puternică decât înainte, mi-am dat seama că nu pot să mă închid în mine însumi, pentru că altfel... altfel o să-mi pierd mințile. Sirius nu ar fi vrut asta, nu-i așa? Și până la urmă, viața este scurtă... Gândiți-vă la doamna Bones, la Emmeline Vance... Eu aș putea fi următoarea victimă, nu-i așa? Și dacă o să fie așa, spuse el înverșunat, privindu-l acum drept în față pe Dumbledore, ai cărui ochi albaștri scânteiau în lumina baghetei, o să am grijă să iau cât mai mulți Devoratori ai Morții cu mine. Și pe Cap-de-Mort, dacă o să pot.

– Se vede că ești fiul lui James și al lui Lily și finul lui Sirius! zise Dumbledore, bătându-l aprobator pe Harry pe umăr. Dacă nu mi-ar fi teamă că te-aș umple de păianjeni, mi-aș scoate pălăria în fața ta. Harry, acum aș vrea să vorbim despre un subiect din aceeași sferă... am înțeles de la tine că pe parcursul ultimelor două săptămâni ai citit *Profetul zilei*, așa este?

– Da, spuse Harry, cu inima bătându-i puțin mai repede decât de obicei.

– Atunci trebuie să-ți fi dat seama că nu se poate spune că s-au scurs informații despre aventura ta din sala profeților, ci că au fost niște inundații în toată regula, ești de acord cu mine?

– Da, spuse Harry din nou. Și acum toată lumea știe că sunt cel ales...

– Ba nu, nu știe nimeni, îl întrerupse Dumbledore. Doar doi oameni știu întregul conținut al profeției despre tine și Lordul Cap-de-Mort, și amândoi stau în această magazie urât mirositoare și plină de păianjeni. Este adevărat însă că mulți au intuit corect că Lordul Cap-de-Mort și-a trimis Devoratorii Morții să fure profeția și că aceasta avea legătură cu tine. Acum, am dreptate să cred că nu ai mai spus nimănui că știi ce conținea profeția?

– Da.

– Până la urmă, este o decizie înțeleaptă, zise Dumbledore. Însă cred că ar trebui să nu fii prea strict în ceea ce-i privește pe prietenii tăi, domnul Ronald Weasley și domnișoara Hermione Granger. Da, continuă el, văzând neliniștea de pe chipul lui Harry, sunt de părere că ar trebui să știe și ei. Le faci un deserviciu dacă nu le împărtășești ceva atât de important pentru ei.

– N-am vrut...

– ... să-i sperii? spuse Dumbledore, cercetându-l pe Harry peste ochelarii în formă de semilună. Sau poate că nu ai vrut să mărturisești că ești la rândul tău îngrijorat și speriat? Ai nevoie de prietenii tăi, Harry. Ai avut completă dreptate când ai spus că Sirius nu ar fi vrut să te închizi în tine.

Harry nu zise nimic, dar Dumbledore nu păru să aștepte vreun răspuns. Continuă:

- În aceeași ordine de idei, un alt subiect despre care voiam să vorbesc cu tine este că aș vrea să urmezi niște cursuri individuale cu mine anul ăsta.

- Cursuri... cu dumneavoastră? zise Harry atât de surprins, încât uită de tăcerea meditativă în care se adâncise.

- Da. Cred că a sosit momentul să mă implic mai activ în educația ta.

- Ce o să-mi predați, domnule profesor?

- A, câte puțin din toate, spuse Dumbledore vag.

Harry așteptă cu sufletul la gură, dar Dumbledore nu-i mai dădu nici un detaliu, așa că se interesă de un alt lucru care îl pusese oarecum pe gânduri.

- Dacă o să am cursuri cu dumneavoastră, nu mai este cazul să fac meditații cu Plesneală, nu-i așa?

- Cu *domnul profesor* Plesneală, Harry, și ca să-ți răspund la întrebare, nu, n-o să mai faci meditații cu dânsul.

- Ce bine, zise Harry ușurat, pentru că au fost un...

Se opri, având grijă să nu spună ce gândea de fapt.

- Cred că cel mai potrivit cuvânt ar fi „fiasco", spuse Dumbledore încuviințând din cap.

Harry râse.

- Asta înseamnă că de acum înainte o să-l văd mai rar pe domnul profesor Plesneală, zise el, pentru că n-o să mă accepte la cursul de Poțiuni dacă nu obțin calificativul „Remarcabil" la N.O.V., iar eu știu că am luat mai puțin.

- Nu te pripi, zise Dumbledore cu o voce gravă. Dacă mă gândesc bine, cred că rezultatele ar trebui să sosească în cursul zilei de azi. Acum, Harry, înainte de a ne despărți, trebuie să mai lămurim două aspecte. În primul rând, începând din clipa asta, vreau să ai mereu Pelerina Invizibilă la tine. Chiar și la Hogwarts. Pentru orice eventualitate, înțelegi?

Harry încuviință din cap.

- În al doilea rând, cât timp o să stai aici, Vizuina o să fie protejată de cele mai bune sisteme de siguranță pe care le

oferă Ministerul Magiei. Aceste măsuri le-au creat o oarecare stare de disconfort lui Arthur și Molly. Toate scrisorile lor sunt verificate la minister înainte să ajungă la ei, ca să-ți dau un exemplu. Pe ei nu îi deranjează câtuși de puțin, pentru că tot ce vor este să fii în siguranță. Cu toate acestea, le-ai nesocoti eforturile dacă ți-ai pune viața în primejdie cât o să stai la ei.

– Am înțeles, spuse Harry repede.

– În ordine, atunci, zise Dumbledore, deschizând ușa magaziei pentru cozile de mătură și ieșind în curte. Văd că este aprinsă lumina în bucătărie. Să nu o mai privăm pe Molly de ocazia de a se plânge de cât de slab ești.

– CAPITOLUL V –

FLEGMĂ ÎN EXCES

Harry și Dumbledore se apropiară de ușa din spate a Vizuinei, în jurul căreia erau depozitate familiarele cizme de cauciuc și ceaune ruginite; Harry auzi găinile gata să adoarmă cotcodăcind încet într-un coteț îndepărtat. Dumbledore ciocăni la ușă de trei ori și, uitându-se pe fereastră, Harry văzu pe cineva mișcându-se în bucătărie.

– Cine este? spuse o voce neliniștită, cea a doamnei Weasley. Prezentați-vă neîntârziat.

– Sunt eu, Dumbledore, l-am adus pe Harry.

Ușa se deschise imediat și în prag apăru doamna Weasley, scundă, plinuță, îmbrăcată cu o rochie veche de culoare verde.

– Harry, dragul meu! Vai de mine, Albus, m-ai speriat îngrozitor, mi-ai spus că ajungeți abia mâine dimineață!

– Am avut noroc, spuse Dumbledore, îndemnându-l pe Harry să intre. Slughorn s-a dovedit mult mai ușor de convins decât m-am așteptat. Desigur, totul i se datorează lui Harry. A, bună, Nymphadora.

Harry se uită în jur și descoperi, că în ciuda orei târzii, doamna Weasley nu era singură. O vrăjitoare tânără, cu chipul palid, în formă de inimă și părul șaten deschis, stătea la masă, ținând strâns cana mare din fața ei.

– Bună seara, domnule profesor, zise ea. Salut, Harry.

– Bună, Tonks.

Lui Harry, tânăra i se păru trasă la față, chiar bolnavă, și având un zâmbet puțin forțat. În mod cert, înfățișarea ei era mai ternă decât de obicei, când avea părul roz aprins.

– Ar fi cazul să plec, zise ea repede, ridicându-se și punându-și pelerina. Mulțumesc pentru ceai și înțelegere, Molly.

– Te rog, nu pleca din cauza mea, spuse Dumbledore politicos. Nu rămân, trebuie să discut niște chestiuni urgente cu Rufus Scrimgeour.

– Nu, nu, chiar trebuie să plec, zise Tonks, evitând să-i întâlnească privirea lui Dumbledore. Noapte bună.

– Draga mea, de ce nu vii la cină în weekend, o să fie și Remus, și Ochi-Nebun?

– Nu, mulțumesc, Molly... mulțumesc pentru invitație... noapte bună tuturor.

Tonks trecu grăbită pe lângă Dumbledore și Harry ieși în curte, la câțiva pași depărtare, după care se întoarse în loc și se făcu nevăzută. Harry observă că doamna Weasley părea îngrijorată.

– Ei bine, ne vedem la Hogwarts, Harry, zise Dumbledore. Ai grijă de tine. Molly, respectele mele.

Dumbledore făcu o plecăciune în fața doamnei Weasley și plecă și el, dispărând în același loc cu Tonks. Doamna Weasley închise ușa care dădea spre curtea rămasă goală și apoi îl apucă pe Harry de umeri, întorcându-l cu fața spre lampa de pe masă și cercetându-l cu atenție.

– Ești la fel ca Ron, oftă ea, privindu-l din cap până-n picioare. Amândoi arătați ca și cum ar fi aruncat cineva un Blestem de Întindere asupra voastră. Ron a crescut opt centimetri de când i-am cumpărat ultima robă pentru școală, să știi. Harry, nu ți-e foame?

– Ba da, spuse Harry, dându-și brusc seama cât de foame îi era de fapt.

– Ia loc, dragule, îți pregătesc ceva cât ai zice pește.

Harry se așeză la masă și în clipa aceea îi sări în brațe o pisică pufoasă, portocalie, cu botul scurt, care i se cuibări torcând în poală.

– E și Hermione aici? întrebă el bucuros, mângâindu-l pe Șmecherilă după ureche.

– A, da, a sosit alaltăieri, zise doamna Weasley, lovind cu bagheta o oală mare de fier, care zbură pe aragaz cu un *zdrang* puternic și începu să fiarbă imediat. Desigur, acum toată lumea doarme, nu ne așteptam să vii atât de devreme. Poftim...

Doamna Weasley atinse iar oala, care se ridică în aer, pluti spre Harry și se înclină. Doamna Weasley aduse un cas-

tron în dreptul ei la timp pentru ca acesta să se umple cu supa fierbinte și groasă de ceapă.

- Vrei și pâine, dragul meu?

- Da, mulțumesc, doamnă Weasley.

Aceasta își flutură bagheta peste umăr, iar apoi o pâine și un cuțit plutiră și se așezară grațios pe masă. În timp ce pâinea se tăia singură în felii și oala zbura înapoi pe aragaz, doamna Weasley se așeză vizavi de Harry.

- Și zici că l-ai convins pe Horace Slughorn să accepte postul de profesor?

Harry dădu din cap, având gura atât de plină cu supă fierbinte, încât nici nu putu să vorbească.

- Și eu, și Arthur l-am avut profesor, zise doamna Weasley. A predat multă vreme la Hogwarts, a început cam în aceeași perioadă cu Dumbledore, dacă nu mă înșel. Ți-a plăcut de el?

Având de data asta gura plină cu pâine, Harry ridică din umeri și făcu o mișcare oarecum neutră din cap.

- Știu ce vrei să spui, spuse doamna Weasley, încuviințând cu înțelepciune. Este limpede că poate fi cât se poate de fermecător când vrea, dar Arthur nu l-a prea plăcut niciodată. La minister lucrează o mulțime de foști elevi preferați de-ai lui Slughorn. A știut mereu cum să ajute diverse persoane să avanseze în carieră, dar nu prea a avut timp de Arthur, i s-a părut că nu era destul de ambițios. Mă rog, asta dovedește că și Slughorn se înșală uneori. Nu știu dacă Ron a apucat să-ți scrie despre asta, s-a întâmplat foarte de curând, dar Arthur a fost avansat!

Era evident că doamna Weasley abia așteptase să îi spună asta. Harry înghiți o gură mare de supă foarte fierbinte, având senzația că își opărise gâtul.

- Minunat! zise el cu răsuflarea tăiată.

- Ești tare scump, spuse doamna Weasley, zâmbind larg și interpretând pesemne lacrimile din ochii lui Harry ca pe un semn de emoție la auzul veștii. Da, Rufus Scrimgeour a creat niște departamente noi, dată fiind situația prezentă, iar Arthur este Șeful Oficiului de Detectare și Confiscare de

Vrăji Defensive și Obiecte Protectoare False. Ocupă un post important, acum are zece subalterni.

– Dar ce se întâmplă mai exact în Ofi...?

– Păi, vezi tu, cu toată agitația pe care a stârnit-o Știi-Tu-Cine, peste tot au fost scoase la vânzare fel de fel de ciudățenii, obiecte care se presupune că ar trebui să te apere de Știi-Tu-Cine și de Devoratorii Morții. Cred că îți dai seama la ce mă refer, așa-zise poțiuni protectoare, care nu sunt altceva decât sos de friptură amestecat cu puțin puroi de Bubotuburi, sau instrucțiuni de aruncare a blestemelor defensive care fac să-ți cadă urechile... mă rog, până la urmă, vinovații sunt exact ca Mundungus Fletcher, au umblat mereu cu tot felul de treburi murdare și profită de teama oamenilor, dar din când în când apar și probleme serioase. Chiar acum câteva zile, Arthur a confiscat o cutie de Tradare Blestemate, care este aproape sigur că au fost plasate de un Devorator al Morții. Se ocupă de lucruri importante, să știi, și îi zic mereu că nu are de ce să-i fie dor de bujii, prăjitoare de pâine și cine știe ce alte obiecte din astea trăsnite de-ale Încuiaților.

Doamna Weasley își încheie discursul cu o privire neînduplecată, de parcă Harry ar fi sugerat că era firesc să-ți fie dor de bujii.

– Domnul Weasley este încă la birou? întrebă el.

– Da. Dacă mă gândesc bine, chiar întârzie puțin... a spus că o să vină pe la miezul nopții.

Doamna Weasley se întoarse să se uite la ceasul mare care era cocoțat într-un mod ciudat peste niște cearșafuri din coșul cu rufe de la capătul mesei. Harry îl recunoscu imediat: avea nouă limbi, pe fiecare dintre ele era gravat numele unui membru al familiei și de obicei era în sufragerie, poziția actuală sugerând că doamna Weasley începuse să-l ia cu ea prin casă. Acum absolut toate limbile indicau „pericol de moarte".

– Stă așa de ceva timp, zise doamna Weasley pe un ton neconvingător. De când a reapărut Știi-Tu-Cine. Bănuiesc că toată lumea este în pericol de moarte în clipa de față... nu

cred să fim doar noi... dar nu mai știu pe nimeni care să aibă un ceas ca ăsta, așa că nu pot să verific dacă este adevărat. A!

Doamna Weasley exclamă brusc și arătă spre cadranul ceasului. Limba domnului Weasley se mutase și indica „pe drum".

- Vine!

Într-adevăr, o clipă mai târziu se auzi un ciocănit. Doamna Weasley sări în picioare și se duse repede la ușă, puse o mână pe mâner și își lipi fața de lemn, întrebând:

- Arthur, tu ești?

- Da, zise domnul Weasley cu o voce obosită. Dar aș fi spus asta și dacă aș fi fost un Devorator al Morții, draga mea. Pune-mi întrebarea de verificare.

- Ah... să fim serioși...

- Molly!

- Bine, bine... care este țelul tău suprem?

- Să descopăr de ce nu cad avioanele.

Doamna Weasley încuviință din cap și învârti mânerul, dar se părea că domnul Weasley trăgea de ușă înspre el, pentru că aceasta nu se deschise.

- Molly! Nu pot să intru înainte să răspunzi și tu la întrebarea de verificare.

- Arthur, zău, este de-a dreptul ridicol...

- Cum îți place să-ți spun când suntem între patru ochi?

Chiar și la lumina slabă a lămpii, Harry își dădu seama că doamna Weasley se făcuse roșie ca focul; Harry însuși simți o căldură care îi cuprinse urechile și gâtul, așa că mâncă repede, făcând cât mai mult zgomot și zdrăngănind cu lingura în castron.

- Mollynuța, șopti doamna Weasley prin ușa încă închisă, nespus de stânjenită.

- Corect, spuse domnul Weasley. Acum poți să mă lași să intru.

Doamna Weasley îi deschise soțului ei, un vrăjitor slab, roșcat, cu chelie, care purta ochelari cu ramă de baga și o pelerină de drum prăfuită.

- Tot nu pot să înțeleg de ce trebuie să trecem prin asta

de fiecare dată când vii acasă, zise doamna Weasley, încă îmbujorată, în timp ce-și ajuta soțul să-și dea jos pelerina. Nu ar fi exclus ca Devoratorul Morții să te fi obligat să-i dai răspunsul înainte să îți fi luat înfățișarea.

– Știu, draga mea, dar astea sunt regulile ministerului și trebuie să dau un exemplu pozitiv. Ce bine miroase, ai făcut cumva supă de ceapă?

Domnul Weasley se întoarse vesel către masă.

– Harry! Te așteptam peste câteva ore bune!

Cei doi dădură mâna și domnul Weasley se prăbuși pe un scaun lângă Harry, în timp ce doamna Weasley îi puse în față un castron cu supă.

– Mulțumesc, Molly. Am avut o noapte grea. Un idiot a început să vândă Medalii-Metamorfe. Tot ce trebuie să faci este să ți le pui la gât și poți să-ți schimbi înfățișarea după voie. O sută de mii de variante, la prețul incredibil de numai zece galioni.

– Și ce se întâmplă dacă le pui la gât?

– În cea mai mare parte din cazuri, prinzi o culoare portocalie destul de neplăcută, dar sunt câțiva vrăjitori cărora le-au apărut un fel de negi cu tentacule pe tot corpul. De parcă nu ar fi fost și așa destule probleme la Sf. Mungo.

– E genul de lucru care li s-ar părea amuzant lui Fred și George, zise doamna Weasley, șovăind. Ești sigur că...?

– Bineînțeles că sunt sigur, spuse domnul Weasley. Băieții nu ar putea să facă așa ceva tocmai acum, când lumea ar fi în stare de orice ca să fie în siguranță.

– De-asta ai întârziat, din cauza Medaliilor-Metamorfe?

– Nu, am aflat de un blestem periculos care a fost aruncat în zona Elephant and Castle, dar, din fericire, Detașamentul de Punere în Vigoare a Legilor Magice rezolvase deja problema când am ajuns la fața locului...

Harry duse mâna la gură, mascând un căscat.

– La culcare, spuse doamna Weasley imediat pe un ton ferm. Ți-am pregătit camera lui Fred și George, e numai a ta.

– Dar ei unde sunt?

– A, pe Aleea Diagon. Sunt atât de ocupați, încât dorm într-un apartament mic deasupra magazinului lor de glume, zise doamna Weasley. Sinceră să fiu, la început nu am fost de acord cu toate astea, dar recunosc că par să se priceapă la afaceri. Hai, dragul meu, cufărul tău e deja acolo.

– Noapte bună, domnule Weasley, zise Harry, dându-și scaunul în spate.

Șmecherilă sări grațios din poala lui și ieși agale din cameră.

– Noapte bună, Harry, spuse domnul Weasley.

Harry o văzu pe doamna Weasley aruncând o privire spre ceasul din coșul de rufe înainte să plece împreună din bucătărie. Toate limbile indicau din nou „pericol de moarte".

Camera lui Fred și George era la etajul doi. Doamna Weasley își îndreptă bagheta către o lampă de pe noptieră și o aprinse numaidecât, cufundând camera într-o plăcută lumină aurie. În ciuda faptului că fusese pusă o vază cu flori pe un birou, în fața ferestrei, mirosul lor nu putea să-l acopere pe cel dominant, despre care Harry bănuia că era de praf de pușcă. O bună parte din podea era ocupată de un număr mare de cutii de carton nemarcate și sigilate, alături de care se găsea cufărul lui Harry. Camera părea să fie folosită ca un loc temporar de depozitare.

Hedwig ciripi veselă spre Harry de pe șifonierul pe care stătea cocoțată și apoi zbură pe fereastră. Harry știa că așteptase să-l vadă înainte de a pleca la vânătoare. Harry îi spuse noapte bună doamnei Weasley, își puse pijamaua și se culcă în unul dintre paturi. Simți ceva tare prin fața de pernă. Bâgă mâna înăuntru și scoase o bomboană lipicioasă, mov cu portocaliu, despre care își aminti că era de fapt o Pastilă de Vomitat. Zâmbi în sinea lui, se întoarse pe o parte și adormi instantaneu.

Câteva clipe mai târziu, sau cel puțin așa i se păru lui Harry, se trezi când cineva dădu ușa de perete, având senzația că avusese loc o detunătură. Ridicându-se imediat în capul oaselor, auzi draperiile foșnind și fu orbit de o lumină

puternică. Își acoperi ochii cu o mână, iar cu cealaltă pipăi după ochelari.

– Cemaifacimăibăiete?

– Nu știam că ai sosit deja! zise răspicat o voce entuziasmată, iar Harry primi o lovitură puternică în creștet.

– Ron, nu-l mai lovi! îl mustră o voce de fată.

Harry își găsi ochelarii și și-i puse repede la ochi, cu toate că lumina era atât de puternică, încât diferența nu era foarte mare. O umbră lungă și neclară îi apăru pentru o clipă în fața ochilor, Harry clipi și atunci se contură imaginea lui Ron Weasley, care îl privea zâmbindu-i larg.

– Ești bine?

– Mai bine ca niciodată, zise Harry, masându-și capul și sprijinindu-se pe perne. Dar tu?

– Nici eu n-o duc rău, spuse Ron, trăgând o cutie de carton și așezându-se pe ea. Când ai ajuns? Abia acum ne-a spus mama că ai venit.

– Pe la unu noaptea.

– Cum a fost la Încuiați? Au fost drăguți cu tine?

– Ca de obicei, zise Harry, în timp ce Hermione se așeză pe marginea patului său. Nu au prea vorbit cu mine, dar prefer să fie așa. Ce mai faci, Hermione?

– A, bine, spuse Hermione, care îl cerceta pe Harry de parcă ar fi fost bolnav.

Harry bănui ce se ascundea în spatele privirii ei îngrijorate și, având în vedere că în clipa aceea nu voia câtuși de puțin să vorbească despre moartea lui Sirius sau oricare alt subiect îngrozitor, zise:

– Cât e ceasul? Am întârziat cumva la micul dejun?

– Nu-ți face griji din cauza asta, mama îți aduce imediat micul dejun în cameră, are impresia că ești subnutrit, zise Ron, dându-și ochii peste cap. Ia spune, ce-ai mai făcut în ultima vreme?

– Mai nimic, am fost la unchiul și mătușa mea, ai uitat?

– Să fim serioși! spuse Ron. Doar a venit Dumbledore să te ia!

– Nu a fost chiar așa de interesant. Nu a vrut decât să-l ajut să convingă un profesor bătrân să se întoarcă la lucru. Îl cheamă Horace Slughorn.

– A, zise Ron, părând dezamăgit. Credeam că...

Hermione îi aruncă o privire prevenitoare lui Ron și acesta își schimbă imediat atitudinea.

– ... am fost sigur că a fost vorba despre așa ceva.

– Zău? spuse Harry amuzat.

– Da... da, acum că a plecat Umbridge, era clar că o să avem nevoie de un nou profesor de Apărare contra Magiei Negre, nu-i așa? Și... ăă... spune-ne, cum e?

– Seamănă cu o morsă și a fost șeful casei Viperinilor, zise Harry. Hermione, s-a întâmplat ceva?

Hermione îl privea ca și cum ar fi așteptat ca Harry să aibă niște simptome ciudate din clipă-n clipă. Se grăbi să afișeze un zâmbet neconvingător.

– Nu, ce să se-ntâmple? Și... ăă... crezi că Slughorn o să fie un profesor bun?

– Nu știu, zise Harry. N-are cum să fie mai rău ca Umbridge, nu?

– Știu pe cineva care este mai rea ca Umbridge, spuse o voce din pragul ușii.

Sora mai mică a lui Ron intră cu umerii căzuți în cameră, având un aer irascibil.

– Bună, Harry.

– Ce-ai pățit? întrebă Ron.

– Nu mai pot, spuse Ginny, trântindu-se pe patul lui Harry. Mă scoate din minți.

– Acum ce-a mai făcut? întrebă Hermione înțelegătoare.

– Vorbește cu mine ca și cum aș avea trei ani!

– Știu, spuse Hermione, coborându-și vocea. E teribil de plină de ea.

Harry fu foarte surprins să o audă pe Hermione vorbind astfel despre doamna Weasley și înțelese de ce Ron zise supărat:

– Chiar nu puteți să nu vă mai luați de ea, măcar pentru cinci secunde?

– Așa, bravo, ia-i apărarea, se răsti Ginny. Știm cu toții că nu mai poți după ea.

Harry avu impresia că nu era o replică potrivită dacă era într-adevăr vorba despre doamna Weasley și începu să creadă că exista ceva ce îi scăpa, așa că se hotărî să întrebe:

– Despre cine...?

Dar primi răspunsul înainte să apuce să termine de rostit întrebarea. Ușa de la cameră se dădu din nou de perete și Harry se acoperi instinctiv până la bărbie, trăgând atât de tare de plapumă, încât Hermione și Ginny alunecară de pe pat.

În prag stătea o tânără de o frumusețe răpitoare, care îți tăia respirația. Era înaltă și mlădioasă, cu părul lung și blond, și părea să radieze o ușoară strălucire argintie. Iar elementul care completa întruchiparea perfecțiunii era faptul că ducea o tavă încărcată cu mâncare.

– 'Arrry, zise ea cu o voce guturală. De când nu te-am mai văzut!

Când intră repede în cameră și se duse spre Harry, doamna Weasley apăru din spatele ei, urmând-o destul de supărată.

– Nu era nevoie să aduci tu tava, tocmai voiam să o fac eu!

– Este plăcerrrea mea, spuse Fleur Delacour, punând tava pe genunchii lui Harry și aplecându-se să-l sărute pe ambii obraji.

Harry avu senzația că îl ardea locul unde îl atinseseră buzele ei.

– Mi-a fost dorrr de el. O mai ții minte pe sorrra mea, Gabrrrielle? Toată ziua vorrrbește numai desprrre 'Arrry Potter. O să se bucurrre tarrre mult să te vadă.

– A... este și ea aici? zise Harry răgușit.

– O, nu, prrrostuțule, spuse Fleur râzând cristalin, varrra viitoarrre, când o să ne... darrr n-ai aflat încă?

Fleur o privi pe doamna Weasley mustrător, cu ochii măriți.

– Nu am apucat să-i spunem, zise doamna Weasley.

Fleur se întoarse din nou spre Harry, dându-și pe spate părul lung, astfel încât o biciui pe doamna Weasley peste față.

– Bill și cu mine o să ne căsătorrrim!

- A, zise Harry absent.

Nu putu să nu observe că doamna Weasley, Hermione și Ginny evitau cu încăpățânare să se uite una la alta.

- Uau... ăă... felicitări!

- Bill este foarrrte ocupat pentrrru moment, muncește din grrreu, iar eu lucrrrez cu jumătate de norrrmă la „Grrringotts" ca să îmi perrrfecționez engleza, așa că m-a adus aici pentrrru câteva zile ca să-i cunosc mai bine familia. Am fost tarrre ferrricită când am auzit că vii, nu prrrea e nimic de făcut pe aici, dacă nu îți place să gătești și să ai grrrijă de găini! Păi... îți dorrresc poftă bună, 'Arrry!

Acestea fiind zise, Fleur se întoarse grațioasă pe călcâie și ieși din cameră parcă plutind, închizând ușa fără zgomot în urma ei.

Doamna Weasley păru să pufnească.

- Mama o urăște, spuse Ginny încet.

- Nu-i adevărat, șopti doamna Weasley contrariată. Doar cred că s-au grăbit cu logodna, atâta tot.

- Se știu de un an, zise Ron care părea amețit și se uita ca hipnotizat la ușa închisă.

- Păi, un an nu-i atât de mult! Dar știu de ce se întâmplă astfel de lucruri. Este vorba de starea de nesiguranță generată de întoarcerea Știți-Voi-Cui. Lumea trăiește cu impresia că ar putea să nu mai apuce ziua de mâine, luând tot felul de decizii pripite, la care s-ar gândi îndelung în alte condiții. Data trecută când a fost la putere Știți-Voi-Cine, auzeai peste tot de tineri care fugeau pe ascuns...

- Printre care și tu și tata, zise Ginny insinuant.

- Da, mă rog, eu și cu tatăl tău suntem făcuți unul pentru altul, ce rost ar fi avut să așteptăm? zise doamna Weasley. În timp ce Bill și Fleur... păi... ce au ei doi în comun? El este un om muncitor, cu capul pe umeri, iar ea este o...

- Vacă, spuse Ginny, încuviințând din cap. Dar Bill nu este chiar atât de cu capul pe umeri. Desface blesteme, nu-i așa? Îi place aventura, îi plac lucrurile fascinante... Bănuiesc că de-asta i-a căzut cu tronc Flegmă.

– Ginny, nu-i mai spune așa, zise doamna Weasley tăios, în timp ce Harry și Hermione râseră. Mă rog, trebuie să mă întorc la treburile mele. Harry, mănâncă ouăle înainte să se răcească.

Doamna Weasley ieși din cameră, părând măcinată de griji. Ron încă mai era puțin zăpăcit, scuturându-și capul ca un câine care încerca să își scoată apa din urechi.

– Dar nu te-ai obișnuit cu ea, dat fiind că stă în aceeași casă? întrebă Harry.

– A, ba da, spuse Ron, dar dacă mă ia pe nepregătite, ca acum...

– Este penibil, spuse Hermione supărată, mergând cât mai departe de Ron și întorcându-se spre el cu mâinile încrucișate când ajunse la perete.

– Să nu-mi spui că vrei să fie mereu pe-aici? îl întrebă Ginny pe Ron nevenindu-i să creadă.

Când acesta doar ridică din umeri, fata zise:

– Mă rog, pun pariu pe orice că mama o să pună capăt acestei situații dacă o să poată.

– Dar cum ar putea să facă asta? întrebă Harry.

– Tot încearcă s-o convingă pe Tonks să vină la cină. Cred că speră ca Bill să se îndrăgostească de Tonks. Și eu sper că așa o să fie, aș prefera-o de o mie de ori în locul lui Fleur.

– Da, să știi că e un plan strălucit, zise Ron sarcastic. Ascultă-mă, nici un tip întreg la minte nu s-ar îndrăgosti de Tonks atât timp cât ar fi Fleur prin apropiere. Înțelege-mă, Tonks nu e deloc urâtă când nu își face cine știe ce la păr și la nas, dar...

– Este mult mai drăguță decât Flegmă, zise Ginny.

– Și mai inteligentă decât ea, doar e Auror! spuse Hermione din colț.

– Fleur nu e proastă, dacă a fost selecționată să participe la Turnirul Trivrăjitor, zise Harry.

– Harry, nu începe și tu! spuse Hermione amărâtă.

– Presupun că-ți place când Flegmă îți spune „'Arrry", nu-i așa? întrebă Ginny pe un ton disprețuitor.

– Nu, zise Harry, dorindu-și să nu fi deschis gura. Tot ce voiam să spun este că Flegmă, pardon, Fleur...

– Aș prefera-o de o mie ori pe Tonks în locul ei, zise Ginny. Măcar Tonks are simțul umorului și este amuzantă.

– De la o vreme nu prea mai este, spuse Ron. De fiecare dată când o văd mi se pare că seamănă din ce în ce mai bine cu Myrtle cea Plângăcioasă.

– Nu e drept, se răsti Hermione. Încă nu a reușit să treacă peste... știi tu... totuși erau veri!

Lui Harry i se puse un nod în stomac. Ajunseseră să vorbească despre Sirius. Luă furculița și începu să înfulece ouăle cu jumări, sperând ca astfel să nu fie invitat să ia parte la discuție.

– Tonks și Sirius abia dacă se cunoșteau, zise Ron. Sirius a fost în Azkaban jumătate din anii ei de viață și înainte de asta, iar familiile lor nici nu...

– Nu mă refeream la asta, spuse Hermione. Crede că a murit din vina ei!

– De unde până unde? zise Harry, neputând să se abțină.

– Păi, ea s-a luptat cu Bellatrix Lestrange, nu-i așa? Cred că are impresia că, dacă ar fi învins-o, Bellatrix nu l-ar mai fi putut omorî pe Sirius.

– Ce prostie, zise Ron.

– Este sentimentul de vină pe care îl are cel care supraviețuiește, zise Hermione. Știu că Lupin a încercat s-o lămurească, dar este la pământ. Nu se mai poate metamorfoza cum trebuie.

– Meta...?

– Nu își mai poate schimba înfățișarea ca înainte, îi explică Hermione. Cred că puterile ei au fost afectate de șoc sau ceva de genul ăsta.

– Nu știam că se poate întâmpla așa ceva, zise Harry.

– Nici eu, spuse Hermione, dar bănuiesc că atunci când ești foarte deprimat...

Ușa se deschise din nou și doamna Weasley băgă capul prin deschizătură.

– Ginny, șopti ea, vino și ajută-mă să pregătesc masa de prânz.

– Acum vorbesc cu ei! zise Ginny exasperată.

– În clipa asta! spuse doamna Weasley și plecă.

– Vrea să mă duc doar ca să nu rămână ea singură cu Flegmă, zise Ginny supărată.

Își dădu părul lung și roșcat pe spate, imitând-o foarte bine pe Fleur, și traversă camera țopăind, cu mâinile ridicate deasupra capului ca o balerină.

– Să faceți bine să coborâți și voi cât mai repede, zise ea înainte să plece.

Harry profită de momentul de tăcere ca să mănânce. Hermione se uită prin cutiile lui Fred și George, aruncându-i însă din când în când câte o privire piezișă lui Harry. Ron, care se servise cu o felie de pâine prăjită din tava acestuia, se uita în continuare la ușă cu o privire pierdută.

– Ce-i asta? întrebă Hermione până la urmă, ridicând ceea ce părea să fie un telescop mic.

– Nu știu, spuse Ron, dar dacă Fred și George l-au lăsat aici înseamnă că încă nu e gata să fie vândut la magazinul de glume, așa că ai grijă.

– Mama ta zicea că magazinul merge bine, spuse Harry. Cică Fred și George au simțul afacerilor.

– Asta este puțin spus, zise Ron. S-au îmbogățit! Abia aștept să văd cum arată magazinul. Încă nu ne-am dus pe Aleea Diagon, pentru că mama zice că tata trebuie să meargă cu noi pentru orice eventualitate și a fost foarte ocupat la serviciu, dar, din câte am auzit, totul merge ca pe roate.

– Ce mai știi de Percy? întrebă Harry despre cel de-al treilea Weasley, care se certase cu restul familiei. Vorbește din nou cu părinții voștri?

– Nu, zise Ron.

– Dar știe că tatăl tău a avut dreptate când a zis că s-a întors Cap-de-Mort...

– Dumbledore spune că este mai ușor să ierți pe cineva

care a greșit decât pe cineva care are dreptate, zise Hermione. L-am auzit spunându-i-o mamei tale, Ron.

– Pare să fie exact genul de lucru întortocheat pe care l-ar spune Dumbledore, zise Ron.

– O să-mi predea niște cursuri individuale anul ăsta, rosti Harry pe un ton firesc.

Ron se înecă în clipa aceea cu o bucățică de pâine prăjită și Hermione rămase cu răsuflarea tăiată.

– Și nu ne-ai spus nimic! zise Ron.

– Abia acum mi-am amintit, spuse Harry sincer. Mi-a spus azi-noapte, în magazia unde țineți măturile.

– Fir-aș al naibii... cursuri individuale cu Dumbledore, spuse Ron impresionat. Mă întreb ce o să-ți pre...?

Ron lăsă propoziția neterminată. Harry îl văzu schimbând priviri cu Hermione, își puse cuțitul și furculița deoparte, iar inima începu să-i bată destul de repede, având în vedere că nu făcea decât să stea pe pat. Dumbledore îl sfătuise să o facă... de ce să nu le spună acum? Își fixă privirea asupra furculiței care scânteia în lumină, pe când tava din poala lui Harry era scăldată de razele soarelui, și zise:

– Nu știu exact de ce vrea să-mi predea cursuri individuale, dar cred că trebuie să aibă legătură cu profeția.

Ron și Hermione nu spuseră nimic. Harry avu impresia că încremeniseră amândoi. Continuă, fără să își dezlipească ochii de pe furculiță:

– Știți la ce mă refer, cea pe care au încercat să o fure la minister.

– Dar nu știe nimeni ce conținea, spuse repede Hermione. S-a făcut țăndări.

– Cu toate că în *Profet* scrie că... începu Ron, dar Hermione îi spuse: sst!

– *Profetul* a nimerit-o de data asta, zise Harry, făcând un mare efort și uitându-se la ei.

Hermione părea speriată, iar Ron uimit.

– Sfera aceea de sticlă care s-a spart nu era singura înregistrare a profeției. Am auzit totul în biroul lui Dumbledore.

A putut să-mi spună, pentru că lui i-a fost făcută profeția. Conform acesteia, zise Harry și trase aer în piept, se pare că eu sunt cel care trebuie să-l distrugă pe Cap-de-Mort... În orice caz, nici unul dintre noi nu poate trăi pe când ce celălalt supraviețuiește.

Preț de o clipă, cei trei se uitară unul la altul fără să spună nimic. Apoi se auzi o pocnitură puternică și Hermione fu învăluită de un nor de fum negru.

- Hermione! strigară Harry și Ron, în timp ce tava cu mâncare căzu cu zgomot pe podea.

Hermione ieși tușind din norul de fum, ținând strâns telescopul și având un ochi vânăt de toată frumusețea.

- L-am strâns și... și m-a pocnit! zise ea cu respirația întretăiată.

Într-adevăr, la capătul telescopului văzură un pumnișor prins de un arc lung.

- Nu-ți face griji, zise Ron, care era evident că făcea eforturi să nu râdă. O să aibă mama grijă de tine, e foarte pricepută la vindecarea rănilor superficiale.

- Mă rog, să lăsăm asta! spuse Hermione repede. Harry, vai, Harry...

Se așeză din nou pe marginea patului.

- Ne-am pus tot felul de întrebări, când ne-am întors de la minister. N-am vrut să-ți spunem nimic despre asta, îți dai seama, dar din ce spusese Lucius Reacredință despre profeție, că era despre tine și Cap-de-Mort, mă rog, ne-am gândit că ar fi putut să fie ceva de genul ăsta. Vai, Harry...

Se uită la el cu ochii mari și apoi șopti:

- Ți-e frică?

- Mai puțin decât înainte, zise Harry. Mi-a fost, când am auzit-o pentru prima dată... dar acum mi se pare că am știut mereu că o să trebuiască să-l înfrunt până la urmă.

- Când am auzit că Dumbledore avea să te aducă el însuși, ne-am gândit că o să-ți spună ceva sau că o să-ți arate ceva în legătură cu profeția, spuse Ron cu înflăcărare. Și nu am fost departe de adevăr, nu-i așa? Nu ar face meditații cu

tine dacă ar crede că n-ai nici o șansă - ar fi o pierdere de timp. Mai mult ca sigur că el crede că o să reușești!

- Așa este, spuse Hermione. Sunt curioasă ce o să-ți predea, Harry. Bănuiesc că magie defensivă foarte avansată... contrablesteme redutabile... antiblesteme...

Harry nu era foarte atent la ce spunea Hermione. Se simțea cuprins de o căldură care nu avea nimic de-a face cu ra-zele soarelui, iar golul pe care îl simțea în piept părea să se micșoreze. Știa că Ron și Hermione erau mai șocați decât lăsau să se vadă, dar simplul fapt că erau încă acolo, de-o parte și de alta a patului, încurajându-l, și că nu se îndepărtau de el ca și cum ar fi fost contaminat sau periculos, valora mai mult pentru el decât avea să le poată spune vreodată.

- ... și farmece evazive, în general, conchise Hermione. În orice caz, tu măcar știi unul dintre cursurile pe care o să le ai anul ăsta, ceea ce nu pot spune și despre mine și Ron. Mă întreb când o să sosească rezultatele N.O.V.-urilor?

- Trebuie să vină, a trecut deja o lună, zise Ron.

- Stați puțin, spuse Harry, amintindu-și un alt fragment din discuția sa cu Dumbledore din seara de dinainte. Cred că Dumbledore a spus că rezultatele N.O.V.-urilor or să vină azi!

- Azi? țipă Hermione. Azi? Dar ce nu mi-ai... Dumnezeule, ar fi trebuit să-mi spui din prima clipă!

Sări în picioare.

- Mă duc să văd dacă a venit vreo bufniță.

Dar când Harry ajunse la parter zece minute mai târziu, îmbrăcat de stradă și ducând tava goală, o găsi pe Hermione stând la masă, într-o stare avansată de agitație, în timp ce doamna Weasley încerca să o facă să nu mai semene pe jumătate cu un urs panda.

- Nu vrea să se ducă, zise doamna Weasley neliniștită, stând aplecată peste Hermione cu bagheta în mână și cu un exemplar al *Primului ajutor al vindecătorului* deschis la capitolul „Vânătăi, tăieturi și zgârieturi". Până acum a funcționat de fiecare dată; pur și simplu nu pot să înțeleg de ce nu trece.

– Pariez că asta înțeleg Fred și George printr-o glumă bună. Au făcut în așa fel încât să nu mai treacă, zise Ginny.

– Dar trebuie să treacă! strigă Hermione. Nu pot să arăt așa toată viața!

– Nici n-o să fie cazul, draga mea, o să găsim un remediu, nu-ți face griji, spuse doamna Weasley încercând s-o liniștească.

– Bill m-a averrrtizat că Frrred și Georrrge sunt deosebit de amuzanți, zise Fleur, zâmbind cu seninătate.

– Da, să știi că mă tăvălesc pe jos de râs, se răsti Hermione.

Se ridică brusc și începu să măsoare bucătăria în lung și-n lat, frângându-și mâinile.

– Doamnă Weasley, sunteți absolut convinsă că nu a venit nici o bufniță în dimineața asta?

– Da, draga mea. Mi-aș fi dat seama dacă ar fi sosit bufnițe, spuse doamna Weasley răbdătoare. Dar este abia ora nouă, mai e timp berechet.

– Știu că am ratat examenul de Rune Antice, bâigui Hermione cu înfrigurare. Am făcut cel puțin o traducere greșită. Și partea practică a examenului de Apărare contra Magiei Negre a fost un dezastru. Cred că am făcut bine la Transfigurare, dar acum, dacă mă gândesc mai bine...

– Hermione, vrei să taci din gură, nu ești singura care are emoții! strigă Ron. Știi că o să iei unsprezece calificative „Remarcabil" la N.O.V.-uri...

– Nu spune asta, nu spune asta! zise Hermione, dând din mâini înnebunită. Știu că am picat la toate!

– Ce se întâmplă dacă picăm vreun examen? îi întrebă Harry pe cei de față, dar îi răspunse tot Hermione.

– Discutăm cu șeful casei noastre, pe baza opțiunilor pe care le avem. Am întrebat-o pe doamna profesoară McGonagall la sfârșitul semestrului trecut.

Harry simți cum i se face stomacul ghem. Își dorea să fi mâncat mai puțin la micul dejun.

– La Beauxbatons, spuse Fleur mulțumită, aveam un alt mod de a susține examenele. Crrred că varrrianta noastrrră

este mai bună. Errram evaluați după șase ani de studiu, nu cinci, și apoi...

Cuvintele lui Fleur fură acoperite de un țipăt. Hermione arăta cu mâna spre fereastra de la bucătărie. Pe cer se vedeau limpede trei puncte negre, care deveneau din ce în ce mai mari.

– Sunt bufnițe, nu-ncape îndoială, spuse Ron răgușit, ridicându-se și alăturându-i-se fetei lângă fereastră.

– Și sunt trei, zise Harry, ducându-se de partea cealaltă a lui Hermione.

– Una pentru fiecare dintre noi, șopti Hermione îngrozită. O, nu... o, nu... o, nu...

Îi apucă strâns pe Harry și pe Ron de coate.

Bufnițele zburau direct spre Vizuină. Erau trei păsări maro-roșcate, care duceau câte un plic mare și pătrat, așa cum se observă când zburară mai jos, deasupra aleii din fața casei.

– O, nu! chițăi Hermione.

Doamna Weasley se strecură printre ei și deschise fereastra de la bucătărie. Una câte una, bufnițele intrară în cameră și se înșiruiră pe masă. Toate trei își ridicară piciorul drept.

Harry înaintă. Scrisoarea adresată lui era la bufnița din mijloc. O dezlegă cu stângăcie. În stânga lui, Ron încerca să desfacă legăturile propriilor lui rezultate, iar în dreapta, lui Hermione îi tremurau mâinile atât de tare încât bufnița ei se cutremura cu totul.

Toată lumea tăcea. Până la urmă, Harry reuși să își desprindă plicul. Îl deschise repede și despături foaia de pergament din interior.

REZULTATELE NIVELURILOR OBIȘNUITE DE VRĂJITORIE

Examene trecute cu:	*Examene picate cu:*
„Remarcabil" (R)	*„Insuficient" (I)*
„Peste Așteptări" (P)	*„Groaznic" (G)*
„Acceptabil" (A)	*„Trol" (T)*

HARRY JAMES POTTER A OBȚINUT CALIFICATIVELE:

Apărare contra Magiei Negre:	*R*
Astronomie:	*A*
Farmece:	*P*
Grijă față de Creaturile Magice:	*P*
Ierbologie:	*P*
Istoria Magiei:	*G*
Poțiuni:	*P*
Previziuni despre Viitor:	*I*
Transfigurare:	*P*

Harry reciti rezultatele de mai multe ori, respirând mai ușor după fiecare lectură. Era în ordine, știuse de la început că avea să pice examenul de Previziuni despre Viitor, și i-ar fi fost imposibil să fi luat examenul de Istoria Magiei, având în vedere că leșinase în mijlocul evaluării, dar luase note de trecere la toate celelalte materii! Urmări cu degetul lista calificativelor... luase note mari la Transfigurare și Ierbologie, chiar luase „Peste așteptări" la Poțiuni! Și vestea cea mai bună era că obținuse „Remarcabil" la Apărare contra Magiei Negre!

Se uită în jur. Hermione era întoarsă cu spatele la el și avea capul plecat, dar Ron părea de-a dreptul încântat.

– Am picat doar la Previziuni despre Viitor și Istoria Magiei, și cui îi pasă de materiile astea? îi zise el fericit lui Harry. Poftim... să facem schimb.

Harry se uită la calificativele lui Ron, care nu obținuse nici un „Remarcabil"...

– Știam eu că o să fii cel mai bun la Apărare contra Magiei Negre, spuse Ron, lovindu-l prietenește pe umăr. Ne-am descurcat destul de bine, nu-i așa?

– Bravo! spuse doamna Weasley cu mândrie, ciufulindu-l pe Ron. Șapte N.O.V.-uri, mai multe decât Fred și George la un loc!

- Hermione? zise Ginny cu precauție, pentru că Hermione stătea în continuare întoarsă cu spatele la ei. Ce-ai făcut?

- Ăă... binișor, spuse Hermione cu o voce mică.

- Fii serioasă, spuse Ron, ducându-se direct la ea și smulgându-i rezultatele din mână. Așa cum mă așteptam, zece „Remarcabil" și un „Peste așteptări" la Apărarea contra Magiei Negre. Se uită la ea, pe jumătate amuzat, pe jumătate exasperat. Tu chiar ești dezamăgită, nu-i așa?

Hermione clătină din cap, dar Harry râse.

- Ei bine, acum suntem la nivelul T.V.E.E.-urilor, zise Ron zâmbind. Spune-mi, mamă, nu-i așa că mai ai niște cârnați din ăia?

Harry își parcurse din nou rezultatele. Nici nu se așteptase să fie mai bune. Dar simți o urmă de regret... acesta era sfârșitul ambiției sale de a deveni Auror. Nu obținuse calificativul necesar la Poțiuni. Știuse că avea să se întâmple așa, dar tot simți un gol în stomac când privi iarăși P-ul mic și negru.

De fapt, era destul de ciudat, dat fiind că primul care îi spusese lui Harry că ar fi putut deveni un Auror priceput fusese un Devorator al Morții impostor, dar Harry îmbrățișase această posibilitate, negândindu-se ce altă meserie ar fi vrut să aibă. Mai mult, păruse să-i fie sortit să ajungă Auror, după ce auzise profeția cu o lună în urmă... *nici unul nu poate trăi pe când celălalt supraviețuiește.* Nu ar fi fost conform profeției și nu și-ar fi sporit șansele de a supraviețui, dacă s-ar fi alăturat vrăjitorilor foarte bine antrenați, a căror misiune era să-l găsească și să-l ucidă pe Cap-de-Mort?

– CAPITOLUL VI –

DRACO FACE O OPRIRE

Pe parcursul următoarelor câteva săptămâni, Harry nu trecu dincolo de gardul grădinii Vizuinii. Își petrecu cea mai mare parte a timpului jucând vâjthaț, doi contra doi, în livada familiei Weasley (el și Hermione contra lui Ron și Ginny; Hermione habar nu avea să joace, iar Ginny era priceputâ, așa că echipele erau echilibrate) și serile le petrecu mâncând pe săturate din bucatele pe care le pregătea doamna Weasley.

Ar fi fost o vacanță fericită și liniștită, dacă nu ar fi avut loc aproape în fiecare zi noi dispariții, accidente stranii și chiar decese în *Profetul zilei*. Câteodată Bill și domnul Weasley aduceau vești de ultimă oră, înainte ca acestea să ajungă în presă. Spre nemulțumirea doamnei Weasley, sărbătorirea zilei de naștere a lui Harry, când acesta împlini șaisprezece ani, fu tulburată de noutățile sumbre pe care le anunță Remus Lupin, care părea tras la față și preocupat. Părul lui castaniu înspicat avea o dominantă sură, iar hainele îi erau mai ponosite și mai peticite decât înainte.

– Au mai avut loc câteva atacuri ale Dementorilor, anunță el, în timp ce doamna Weasley îi întindea o felie mare de tort. Și au descoperit trupul neînsuflețit al lui Igor Karkaroff într-o colibă în nord. Era și Semnul Întunecat deasupra colibei. Mă rog, sincer să fiu, mă mir că a supraviețuit încă un an după ce i-a părăsit pe Devoratorii Morții. Din câte țin minte, în cazul lui Regulus, fratele lui Sirius, l-au găsit după câteva zile.

– Da, mă rog, zise doamna Weasley, încruntându-se. Poate că ar fi mai bine să vorbim despre alt...

– Ai auzit cumva de Florean Fortescue, Remus? întrebă Bill, în timp ce Fleur îl servea cu vin. Cel care...

– ... vindea înghețate pe Aleea Diagon? interveni Harry, simțind un gol neplăcut în stomac. Țin minte că îmi dădea înghețată pe gratis. A pățit ceva?

– Se pare că a fost răpit, dacă te uiți cum arată prăvălia.

– De ce? întrebă Ron, în timp ce doamna Weasley se uită urât și cu subînțeles la Bill.

– Nu știe nimeni. Probabil că i-a supărat cu ceva. Florean era un vrăjitor de treabă.

– Apropo de Aleea Diagon, zise domnul Weasley, se pare că a dispărut și Ollivander.

– Cel care făcea baghete? spuse Ginny speriată.

– Chiar el. Magazinul e gol. Nici urmă de luptă. Nu se știe dacă a plecat de bunăvoie sau a fost răpit.

– Dar baghetele... de unde or să-și mai cumpere oamenii baghete?

– Or să fie siliți să cumpere de la alți fabricanți, zise Lupin. Dar Ollivander era cel mai bun și posibilitatea de a fi ajuns în mâinile dușmanilor nu este deloc îmbucurătoare pentru noi.

În ziua care urmă acestei aniversări destul de sumbre, sosiră scrisorile și bibliografiile de la Hogwarts. Harry avu parte de o surpriză: fusese numit căpitanul echipei de vâjthaț.

– Asta înseamnă că ai același statut cu Perfecții! strigă Hermione. Poți să folosești baia noastră și așa mai departe.

– Uau, țin minte când purta și Charlie o insignă ca asta, zise Ron, examinând bucuros insigna de căpitan. Harry, este de-a dreptul extraordinar. O să fii căpitanul meu, asta dacă o să mă primești înapoi în echipă, ha ha...

– Ei bine, acum, că ați primit scrisorile, nu cred că mai putem amâna multă vreme să facem un drum până la Aleea Diagon, oftă doamna Weasley, citind lista cu manuale a lui Ron. Dacă Arthur nu trebuie să se ducă iar la birou, mergem sâmbăta asta. Nu mă duc acolo fără el.

– Mamă, chiar crezi că Știi-Tu-Cine stă ascuns după un raft din librăria „Caligrafie și Pete"? zise Ron pe un ton batjocoritor.

– Și Fortescue, și Ollivander au plecat în concediu, nu-i așa? spuse doamna Weasley, înflăcărându-se într-o clipită. Să știi că dacă ți se pare că siguranța este un subiect de glumă, n-ai decât să rămâi acasă și îți cumpăr eu ce ai nevoie...

- Nu, vreau să vin, vreau să văd magazinul lui Fred și George, zise Ron repede.

- Atunci ai grijă ce spui, tinere, înainte să hotărăsc că ești prea necopt ca să vii cu noi! spuse doamna Weasley mânioasă, înșfăcând ceasul, ale cărui limbi erau îndreptate toate către *„pericol de moarte"* și punându-l peste niște prosoape proaspăt spălate. Să știi că asta este valabil și pentru anul care vine la Hogwarts.

Ron se uită la Harry cu ochii mari, nevenindu-i să creadă, în timp ce mama sa luă în brațe coșul cu rufe, în care era și ceasul aflat într-un echilibru instabil, și ieși din cameră ca o furtună.

- Fir-ar să fie! Nici să glumească nu mai poate omul în casa asta.

Dar Ron avu grijă să nu mai vorbească atât de liber despre Cap-de-Mort pe parcursul următoarelor câteva zile. Veni și ziua de sâmbătă, fără ca doamna Weasley să fi avut alte accese de furie, însă la micul dejun păru cât se poate de încordată. Bill, care avea să stea acasă cu Fleur (spre marea tristețe a lui Hermione și Ginny), îi dădu un săculeț plin cu bani lui Harry, care stătea vizavi de el la masă.

- Mie nu-mi dai? zise Ron imediat, făcând ochii mari.

- Sunt banii lui Harry, prostule, zise Bill. I-am scos din seif în numele tău, Harry, pentru că în momentul de față vrăjitorii de rând trebuie să aștepte cam cinci ore ca să poată retrage bani, din cauza măsurilor ridicate de siguranță pe care le-au pus în practică goblinii. Acum două zile, lui Arkie Philpott i-au băgat o Sondă de Bună-credință chiar în... Mă rog, crede-mă pe cuvânt, este mult mai ușor așa.

- Mulțumesc, Bill, zise Harry, punând săculețul cu galbeni în buzunar.

- Este tarrre grrrijuliu, zise Fleur cu afecțiune, torcând ca o pisică și mângâindu-l pe Bill pe nas.

Ginny mimă că vomită în bolul ei cu cereale în spatele lui Fleur, făcându-l pe Harry să se înece cu fulgii de porumb pe care îi mânca, așa că Ron îl bătu cu putere pe spate.

Era o zi înnorată și mohorâtă. Una dintre mașinile speciale ale Ministerului Magiei, cu care Harry nu mai călătorise decât o singură dată până atunci, îi aștepta în curtea din fața casei când ieșiră pe ușă aranjându-și pelerinele.

– Ce bine că tata a putut să ne facă rost din nou de o mașină ca asta, spuse Ron în semn de apreciere, întinzându-se după voie, în timp ce mașina se depărtă lin de Vizuină, iar Bill și Fleur le făcură cu mâna de la fereastra de la bucătărie.

El, Harry, Hermione și Ginny se lăfăiau cu toții pe bancheta lungă din spate.

– Să nu ți se urce la cap, am luat-o pentru Harry, spuse domnul Weasley peste umăr.

El și doamna Weasley stăteau în față, alături de șoferul de la minister. Locul de lângă șofer părea să fi avut buna inspirație de a se extinde, devenind un fel de canapea cu două locuri.

– Harry trebuie să beneficieze de cele mai avansate măsuri de protecție. Ne așteaptă întăriri și la „Ceaunul crăpat".

Harry nu spuse nimic, nefiind tocmai încântat de ideea de a face cumpărături înconjurat de un batalion de Aurori. Își băgase Pelerina Invizibilă în rucsac, considerând că dacă Dumbledore nu avusese nimic împotriva ei, nu avea de ce să fie o problemă pentru cei de la minister, deși acum îi trecu prin minte că nu era tocmai sigur că cei de la minister știau de existența ei.

– Am ajuns, zise șoferul la surprinzător de puțin timp după aceea, vorbind pentru prima dată în timp ce o luă încet pe Charing Cross Road și opri în fața „Ceaunului crăpat". Mi s-a spus să vă aștept, aveți idee cât o să vă ia?

– Bănuiesc că vreo două ore, zise domnul Weasley. A, e deja aici, ce bine.

Harry urmă exemplul domnului Weasley și se uită pe geam; inima i se umplu de bucurie. În fața hanului nu îl așteptau niște Aurori, ci uriașul și bărbosul Rubeus Hagrid, paznicul vânatului de la Hogwarts, care purta o haină lungă din blană de castor, zâmbind larg când îl văzu pe Harry și făcând abstracție de privirile lungi și speriate ale trecătorilor Încuiați.

- Harry! tună el, prinzându-l pe Harry într-o îmbrățișare de urs în clipa în care acesta coborî din mașină. Să-l vezi pe Buckbeak, pardon, pe Witherwings, Harry, să-l vezi cât e de fericit că e în aer liber.

- Mă bucur să aflu că e mulțumit, zise Harry, zâmbind și masându-și coastele. Nu știam că tu reprezentai „întăririle"!

- Știu, e ca pe vremurile bune, așa-i? Ministerul a vrut să trimită niște Aurori, dar Dumbledore a zis că eu sunt de ajuns, spuse Hagrid mândru, umflându-și pieptul și băgându-și degetele mari în buzunar. Păi, hai, să intrăm - voi primii, Molly, Arthur.

Harry nu-și mai amintea să fi văzut „Ceaunul crăpat" complet gol până atunci. Tom, proprietarul uscățiv și fără dinți, era singurul care mai rămăsese din vechea gardă. Acesta își ridică privirea plin de speranță când îi văzu intrând, dar înainte să poată zice ceva, Hagrid spuse cu importanță:

- Azi suntem doar în trecere, Tom, înțelegi, nu-i așa? Am venit cu treburi care țin de Hogwarts.

Tom încuviință din cap cu tristețe și continuă să șteargă pahare. Harry, Hermione, Hagrid, soții Weasley și doi dintre copiii lor trecură prin bar și ieșiră în curtea micuță și rece din spate, unde erau tomberoanele. Hagrid își ridică umbrela roz și atinse o anumită cărămidă din zid, care se deschise numaidecât, formând o arcadă care dădea spre o stradă pavată șerpuitoare. Păsiră dincolo de arcadă și se opriră, uitându-se în jur.

Aleea Diagon se schimbase. Vitrinele scânteietoare și viu colorate în care erau expuse cărți de vrăji, ingrediente pentru poțiuni și ceaune erau ascunse în spatele unor afișe puse de Ministerul Magiei, care fuseseră lipite direct pe geam. Pe majoritatea acestor afișe mov, sumbre, se regăsea varianta mărită a măsurilor de siguranță indicate de Ministerul Magiei în broșurile care fuseseră trimise în timpul verii, dar mai erau și alte afișe alb-negru, mișcătoare, cu fotografiile Devoratorilor Morții despre care se știa că erau în libertate. Bellatrix Lestrange zâmbea disprețuitor de pe geamul celei mai

apropiate spiterii. Câteva ferestre fuseseră acoperite cu scânduri, printre care și cele de la gelateria lui Florean Fortescue. Pe de altă parte, străduța era acum încadrată de mai multe tarabe improvizate. Cea mai apropiată, care fusese amplasată în fața librăriei „Caligrafie și Pete" sub o marchiză pătată, în dungi, avea un carton prins în fața ei, pe care scria:

Amulete: Indicate pentru a fi folosite împotriva oamenilor-lup, Dementorilor și Inferilor

Un vrăjitor scund și jerpelit zornăia în fața trecătorilor niște mănunchiuri de lanțuri cu simboluri de argint.

- Doamnă, nu vreți să cumpărați unul pentru fetița dumneavoastră, să-i protejați gâtulețul delicat?

- Are noroc că nu sunt în timpul serviciului, zise domnul Weasley supărat, uitându-se urât la vânzătorul de amulete.

- Da, dar te rog să nu arestezi pe nimeni în clipa asta, dragul meu, pentru că trebuie să ne grăbim, spuse doamna Weasley, verificând neliniștită o listă. Cred că ar fi bine să mergem mai întâi la doamna Malkin. Hermione vrea o robă festivă nouă și lui Ron i-a rămas scurtă roba încât i se văd gleznele; și tu trebuie să ai nevoie de o robă nouă, Harry, dragul meu, ai crescut tare mult. Haideți, să mergem...

- Molly, nu are sens să mergem cu toții la magazinul doamnei Malkin, zise domnul Weasley. Să se ducă ei trei cu Hagrid, iar noi putem să cumpărăm manualele de la „Caligrafie și Pete", ce zici?

- Nu știu, spuse doamna Weasley îngrijorată, fiind evident că îi era greu să aleagă între dorința de a termina cumpărăturile cât mai repede și aceea de a rămâne toți la un loc. Hagrid, crezi că...?

- Nu-ți face griji, or să fie în siguranță cu mine, Molly, spuse Hagrid, încercând s-o liniștească și fluturând o mână de mărimea unui capac de tomberon.

Doamna Weasley nu păru foarte convinsă, dar acceptă să se despartă, îndreptându-se grăbită către „Caligrafie și Pete"

cu soțul ei și cu Ginny, în timp ce Harry, Ron, Hermione și Hagrid porniră către prăvălia doamnei Malkin.

Harry sesiză că mulți dintre cei pe lângă care trecură aveau aceeași expresie hăituită ca doamna Weasley și că nimeni nu se mai oprea să stea de vorbă pe stradă; cumpărătorii rămâneau împreună în grupuri compacte, concentrându-se asupra treburilor lor. Se părea că nimeni nu mai făcea cumpărături de unul singur.

- S-ar putea să ne cam înghesuim dacă intrăm toți, spuse Hagrid, oprindu-se în fața magazinului doamnei Malkin și aplecându-se să se uite pe geam. Rămân de pază afară, bine?

Acestea fiind zise Harry, Ron și Hermione intrară împreună în prăvălie. La prima vedere, părea să fie goală, dar imediat ce ușa se închise în urma lor auziră o voce familiară din spatele unui suport pentru haine pe care erau agățate robe festive verzi și albastre în picățele.

- ... nu sunt un copil, mamă, în caz că nu ai observat până acum. Sunt mai mult decât capabil să-mi cumpăr *singur* ce-mi trebuie.

Cineva scoase un zgomot dezaprobator și Harry recunoscu glasul doamnei Malkin, care spuse:

- Ei, dragul meu, mama ta are dreptate, nimeni nu ar trebui să hoinărească neînsoțit, nu are nici o legătură cu faptul că ești sau nu un copil...

- Vrei să ai grijă unde înfigi acul ăla?!

Din spatele suportului de haine apăru un adolescent palid, cu chipul ascuțit și cu părul blond-deschis, îmbrăcat cu o robă frumoasă, verde închis, cu tivul și mânecile prinse cu ace de gămălie sclipitoare. Se duse cu pași mari în fața oglinzii, privindu-se cu atenție; câteva secunde mai târziu îi observă pe Harry, Ron și Hermione în spatele lui și își miji ochii de un cenușiu deschis.

- Mamă, în caz că te întrebi de unde vine mirosul ăsta, dă-mi voie să-ți spun că tocmai a intrat un sânge-mâl, spuse Draco Reacredință.

- Te rog să ai grijă cum vorbești, zise doamna Malkin, ie-

șind grăbită de după suportul de haine, ținând în mână bagheta și o panglică de măsurat. Și nu vreau nici să vă duelați în magazinul meu, zise ea repede, după ce aruncase o privire spre ușă și văzuse că Harry și Ron își scoseseră bagheta și le țineau îndreptate către Reacreditță.

Hermione, care stătea ceva mai spate, le șopti:

- Nu faceți asta, zău, nu merită.

- Sigur, ca și cum ați îndrăzni să faceți vrăji în afara școlii, zise Reacreditță batjocoritor. Ia zi, Granger, cine te-a pocnit? Ca să știu cui să-i trimit un buchet de flori în semn de mulțumire.

- Până aici! spuse doamna Malkin pe un ton tăios, uitându-se peste umăr și sperând să găsească un sprijin. Doamnă, vă rog.

Narcissa Reacreditță apăru și ea din spatele suportului pentru haine.

- Puneți baghetele la loc, le zise ea cu răceală lui Harry și Ron. Data viitoare când îmi mai atacați fiul, o să am grijă să fie ultimul lucru pe care-l mai faceți.

- Serios? spuse Harry, avansând cu un pas și privind chipul ușor arogant care, în ciuda palorii, avea trăsături comune cu cel al surorii ei.

Harry era acum la fel de înalt ca și ea.

- Aveți de gând să puneți niște amici Devoratori ai Morții să ne facă de petrecanie?

Doamna Malkin scoase un țipăt și își duse mâna la inimă.

- Vai, nu ar trebui s-o acuzi... ce cuvinte periculoase... puneți-vă baghetele la loc în buzunar, vă rog.

Însă Harry nu își coborî bagheta. Narcissa Reacreditță zâmbi răutăcios.

- Se pare că din cauza faptului că ești preferatul lui Dumbledore ai impresia greșită că ești în siguranță, Harry Potter. Dar să știi că Dumbledore n-o să fie mereu lângă tine, ca să te apere.

Harry se uită în jur în bătaie de joc.

- Extraordinar... ca să vezi... nici acum nu e aici! Puteți să faceți o încercare chiar acum. Poate că o să vă dea o celulă

dublă în Azkaban, pe care s-o împărțiți cu soțul dumneavoastră, care este un ratat.

Reacredință dădu să se apropie supărat de Harry, dar se împiedică în poalele robei. Ron râse zgomotos.

- Potter, să nu cumva să îndrăznești să vorbești așa cu mama mea! se răsti Reacredință.

- Lasă-l, Draco, spuse Narcissa, care îl opri punându-i o mână subțire și albă pe umăr. Ceva îmi spune că Potter o să fie din nou împreună cu Sirius înainte să fiu eu cu Lucius.

Harry își ridică bagheta și mai mult.

- Harry, nu! îl rugă Hermione, apucându-l de brat și încercând să-l facă să-l lase în jos. Gândește-te puțin. Nu e bine ce vrei să faci. O să ai probleme mari.

Doamna Malkin șovăi câteva clipe, apoi păru să decidă să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic ieșit din comun, cu speranța că până la urmă așa avea să fie. Se aplecă spre Reacredință, care se uita urât la Harry în continuare.

- Cred că mâneca stângă ar mai trebui scurtată puțin, dragul meu, dă-mi voie să...

- Au! strigă Reacredință, lovind-o peste mână și îndepărtând-o, ai grijă unde bagi acele alea, femeie! Mamă, nu cred că mai vreau roba asta.

Își scoase roba peste cap și o aruncă pe jos, la picioarele doamnei Malkin.

- Ai dreptate, Draco, spuse Narcissa, aruncându-i o privire disprețuitoare Hermionei, acum mi-am dat seama ce fel de gunoaie frecventează magazinul ăsta. Mai bine mergem la „Twilfitt și Tatting".

Acestea fiind zise, cei doi ieșiră din magazin cu pași mari, Reacredință având grijă să dea cât putu de tare peste Ron în drum spre ușă.

- O, Doamne, *zău așa*! spuse doamna Malkin, înșfăcând roba de pe jos, trecând vârful baghetei peste ea, și folosindu-l ca pe un aspirator pentru a o curăța de praf.

Fu tot timpul zăpăcită în timp ce le luă măsurile lui Ron și Harry. Vru să-i vândă lui Hermione o robă festivă de băr-

bat și, când își plecă fruntea în semn de rămas-bun, păru să se bucure că scăpa de ei.

- Ați rezolvat totul? întrebă Hagrid vesel când se întoarseră la el.

- În mare parte, da, zise Harry. I-ai văzut pe Draco și pe mama lui?

- Da, spuse Hagrid, detașat. Da' n-au curaj să facă tărăboi în mijlocul Aleii Diagon, Harry, nu-ți face griji din cauza lor.

Harry, Ron și Hermione schimbară priviri între ei, dar înainte să apuce să-l priveze pe Hagrid de această idee liniștitoare, apărură domnul și doamna Weasley și Ginny, ducând cu toții pachete grele cu cărți.

- Sunteți bine? zise doamna Weasley. V-ați luat robele? Bine, atunci putem să dăm o fugă până la spițerie și la bufnițe, în drum spre magazinul lui Fred și George. Să nu vă îndepărtați, da?

Harry și Ron nu își cumpărară ingrediente de la spițerie, având în vedere că nu mai studiau Poțiunile, dar luară amândoi, de la „Bufnițe en gros", câte o cutie mare de alune pentru bufnițe să le dea lui Hedwig și Pigwidgeon. Apoi merseră mai departe pe stradă în căutarea magazinului de glume al lui Fred și George, „Weasley Bing-Bong".

- Să știți că nu putem sta prea mult, zise doamna Weasley. Așa că o să ne uităm puțin prin magazin și după aceea ne întoarcem la mașină. Trebuie să rămânem împreună, numărul douăzeci și doi... douăzeci și patru...

- Uaaau, spuse Ron, oprindu-se brusc.

Ferestrele magazinului lui Fred și George erau ca niște focuri de artificii, prin comparație cu fundalul mohorât al vitrinelor acoperite cu afișe din jur. Trecătorii de rând se uitau peste umăr la ele, iar unii chiar rămaseră uluiți în fața lor, privindu-le ca hipnotizați. Vitrina din stânga era înțesată cu tot felul de lucruri strălucitoare, care se învârteau, săreau, scăpărau, țâșneau și țipau; pe Harry începură să-l doară ochii după doar câteva clipe de privit. Vitrina din dreapta era acoperită cu un afiș uriaș mov, de aceeași

culoare cu cele ale ministerului, dar pe care scria cu litere galbene luminoase:

De ce vă faceți griji din cauza Cui-Știți-Voi?
Când ar trebui să aveți grijă să nu faceți pe voi!
Laxatență - remediul contra constipației, acum în casele tuturor!

Pe Harry îl pufni râsul. Auzi un fel de geamăt înăbușit lângă el și când se întoarse în direcția aceea o văzu pe doamna Weasley privind șocată afișul. Harry deslușì cuvintele pe care le formau buzele doamnei Weasley: „Laxatență".

- O să ajungă să-i omoare cineva în somn, șopti ea.

- Ba nu! spuse Ron, care râdea și el odată cu Harry. Este grozav!

El și Harry intrară primii în magazinul, în care era atât de multă lume, încât Harry nici nu putu să ajungă lângă rafturi. Se uită în jur, la cutiile stivuite până în tavan: erau chiar Cutiile de Gustări cu Surprize pe care le perfecționaseră gemenii în timpul ultimului lor an incomplet la Hogwarts. Harry observă că Nugaua Sânge-din-Nas avea cea mai mare căutare, pentru că pe raft nu mai rămăsese decât o singură cutie boțită. Erau coșuri pline cu baghete false, dintre care cele mai ieftine se transformau în pui de cauciuc sau în pantaloni, când le fluturai; cele mai scumpe începeau să-și lovească stăpânul păcălit peste cap și gât; mai erau și cutii cu pene de scris, împărțite pe categorii: Încerneluite, Ortografice și Istețe. Se eliberă un loc în mulțime și Harry se înghesui spre tejghea, unde niște copii vorbăreți de zece ani priveau încântați cum un omuleț de lemn urca încet treptele care duceau la un eșafod în miniatură, amplasat pe o cutie pe care scria: Spânzurătoare refolosibilă - fii isteț și scapă de laț!"

- „Reverii fermecate brevetate"...

Hermione reușise să se strecoare până la un stand mare de lângă tejghea și citea datele de pe fundul unei cutii care avea pe capac o imagine viu colorată, cu un tânăr chipeș și

o fată pe cale să leșine în brațele lui, pe puntea unei corăbii de pirați.

– *„O simplă incantație vă va induce o reverie de calitate cât se poate de realistă; având o durată de jumătate de oră, ea poate fi integrată fără probleme într-o oră de curs și în majoritatea cazurilor nu poate fi detectată (printre efectele secundare se numără privitul în gol și uneori salivatul). Interzisă cumpărătorilor sub șaisprezece ani."* Știi ceva, zise Hermione, uitându-se la Harry, să știi că asta chiar este magie de calitate.

– Hermione, pentru că ai spus asta, o să-ți dăm o cutie gratis, spuse o voce din spatele lor.

Fred apăru în fața lor, zâmbind larg și purtând o robă purpurie, care se potrivea de minune cu părul său roșcat.

– Salut, Harry, zise Fred, dând mâna cu el. Și tu ce-ai pățit la ochi, Hermione?

– M-a pocnit telescopul vostru, spuse Hermione cu tristețe.

– Ah, fir-ar să fie, am uitat complet de telescoape, spuse Fred. Poftim.

Scoase o cutiuță din buzunar și i-o întinse lui Hermione, care o deschise cu grijă, descoperind că era plină cu o pastă galbenă și groasă.

– Unge-te cu ea și o să-ți treacă vânătaia până-ntr-o oră, zise Fred. Îți dai seama că a trebuit să facem rost de un remediu eficient pentru vânătăi, dacă ne testăm singuri majoritatea produselor.

Hermione păru neliniștită.

– Nu o să pățesc nimic de la ea, nu?

– Bineînțeles că nu, o asigură Fred. Harry, hai cu mine, să-ți arăt magazinul.

Harry se despărți de Hermione, care se dădea cu cremă pe vânătaie și îl urmă pe Fred către partea din spate a prăvăliei, unde văzu un stand cu trucuri cu cărți și frânghii.

– Trucuri de-ale Încuiaților, zise Fred vesel, atrăgându-i atenția spre ele. Pentru nebunii ca tata, care adoră lucrurile Încuiate. Nu prea se vând, dar afacerile merg destul de bine în general. Sunt inventii de ultimă oră. A, uite-l și pe George.

Fratele geamăn al lui Fred îi strânse energic mâna lui Harry.

– Îi arăți magazinul? Harry, vino în spate, acolo facem bani cu adevărat. *Hei, dacă șterpelești ceva, o să te alegi cu ceva mai rău decât o amendă*, adăugă el, avertizând un băiețel care își retrase imediat mâna dintr-o cutie pe care scria: „Semne Întunecate Comestibile – garantate să-ți stea în gât".

George dădu la o parte o draperie de lângă standul cu trucuri încuiate și Harry văzu de partea cealaltă o cameră mai întunecată și mai puțin aglomerată. Ambalajele articolelor de pe rafturile de acolo aveau culori mult mai potolite.

– Tocmai am creat o linie de produse evident mai serioase, spuse Fred. E foarte amuzant, de fapt, cum am ajuns să facem asta.

– Este incredibil cât de mulți nu știu să arunce o Vrajă Scut cum trebuie, chiar și dintre cei care lucrează la minister, spuse George. E și normal, dacă nu te-au avut pe tine ca profesor, Harry.

– Așa e. Mă rog, ideea este că ne-am gândit că Pălăriile Scut ar fi amuzante. Înțelegi ce vreau să spun – provoacă-ți prietenul să te blesteme și urmărește-i reacția când vraja nu are nici un efect. Dar ministerul a cumpărat cinci sute de bucăți pentru toți asistenții. Și încă primim comenzi destul de mari!

– Așa că am conceput o line de Pelerine Scut, Mănuși Scut...

– ... care nu prea au cum să te ajute în cazul blestemelor de neiertat, dar dacă e vorba despre blesteme minore sau vrăji...

– Și apoi ne-am gândit să ne extindem în domeniul Apărării contra Magiei Negre, pentru că e o afacere extrem de profitabilă, continuă George entuziasmat. Fii atent. Asta e grozavă. Beznă Instant, o importăm din Peru. E foarte folositoare dacă vrei să-ți iei tălpășița.

– Iar Detonatoarele False pleacă pur și simplu de pe rafturi, uite, zise Fred, arătând spre mai multe obiecte ca niște sirene de poliție negre, care chiar încercau să fugă. Tot ce trebuie să faci este să plasezi una fără să te vadă nimeni, iar ea o ia la goană și începe să urle undeva departe de tine, fiind o diversiune perfectă când ai nevoie de așa ceva.

- E bine să ai una la tine, zise Harry, plăcut impresionat.

- Poftim, spuse George, prinzând câteva și aruncându-i-le.

O vrăjitoare tânără, blondă, tunsă scurt, își iți capul de după perdea. Harry observă că și aceasta purta o robă purpurie.

- Domnilor Weasley, a venit un client care caută ceaune false, zise ea.

Lui Harry i se păru foarte ciudat să audă pe cineva spunându-le lui Fred și George „domnii Weasley", dar aceștia o luară ca pe ceva obișnuit.

- Da, Verity, vin imediat, spuse George cu promptitudine. Harry, ia orice îți face cu ochiul, bine? Pe gratis.

- Nu pot să fac așa ceva, zise Harry, care își scosese deja săculețul cu galbeni ca să plătească pentru Detonatoarele False.

- Aici nu plătești nimic, spuse Fred pe un ton hotărât, refuzând banii.

- Dar...

- Tu ne-ai dat banii cu care am pus afacerea pe picioare. Să nu crezi că am uitat, zise George neînduplecat. Ia orice vrei și spune-le și altora de unde le ai, dacă te întreabă.

George ieși repede din cameră pentru a se ocupa de clienți, iar Fred îl conduse pe Harry înapoi în partea principală a magazinului unde le găsiră pe Hermione și pe Ginny cercetând fascinate Reveriile Fermecate Brevetate.

- Fetelor, să înțeleg că nu ați găsit încă produsele noastre Fermecătoare? întrebă Fred. Vă rog să mă urmați.

Lângă vitrină erau tot felul de produse roz aprins, în jurul cărora erau strânse ciorchine mai multe fete entuziasmate, care chicoteau de zor. Hermione și Ginny rămaseră deoparte, vag plictisite.

- Ce vreți mai mult de atât? zise Fred mândru. Cea mai bună linie de poțiuni de dragoste din lume.

Ginny ridică o sprânceană, îndoindu-se de spusele lui.

- Și chiar funcționează?

- Sigur că da, până la douăzeci și patru de ore, în funcție de greutatea băiatului.

– ... și de cât de frumoasă e fata, zise George, apărând brusc lângă ei. Dar ție nu-ți vindem poțiuni de dragoste, pentru că ești sora noastră, adăugă el, devenind dintr-odată foarte serios. Și ai vreo cinci iubiți în același timp, din câte am auzit.

– Indiferent ce v-a zis Ron, să știți că au fost numai minciuni, spuse Ginny calmă, aplecându-se să ia un mic recipient roz de pe raft. Ce-i asta?

– Elimină Coșurile în Zece Secunde, spuse Fred. Elimină cât ai zice pește orice, de la furunculi la puncte negre, dar te rog să nu schimbi subiectul. Este adevărat sau nu că ești prietena unui băiat pe care îl cheamă Dean Thomas?

– Este adevărat, zise Ginny. Să știți că ultima dată când l-am văzut era unul singur, nu cinci. Și alea ce sunt?

Arătă către niște mingiuțe pufoase, roz și mov, care se rostogoleau pe fundul unei colivii și scoteau sunete pițigăiate.

– Pigmei Pufoși, spuse George. Pufoși în miniatură, se vând ca pâinea caldă. Și cum rămâne cu Michael Corner?

– I-am dat papucii, nu știe să piardă, zise Ginny, vârându-și un deget printre barele coliviei și privindu-i pe Pigmeii Pufoși care se adunară în jurul lui. Sunt chiar drăguți.

– Drăguței, da, recunoscu Fred. Dar nu ți se pare că îți schimbi iubiții cam repejor?

Ginny se întoarse spre el, cu mâinile în șold. Avea aceeași privire amenințătoare ca doamna Weasley, iar Harry se miră că Fred nu se speria de asemănarea izbitoare.

– Nu este treaba ta. Iar tu, îi zise ea lui Ron, care tocmai apăruse lângă George, încărcat cu tot felul de cumpărături, să faci bine să nu le mai spui tot felul de minciuni despre mine.

– Trebuie să ne dai trei galioni, nouă sicli și un cnut, spuse Fred, cercetând cutiile pe care le ținea Ron. Hai, dă-ne banii.

– Dar sunt fratele vostru!

– Și încerci să ne furi produsele. Trei galioni, nouă sicli. Trecem cu vederea cnutul.

– Dar nici nu am atâția bani la mine!

– Atunci ai face bine să iei cutiile și să le duci acolo de unde le-ai luat.

Ron lăsă jos câteva cutii, blestemă și făcu un gest nepoliticos spre Fred, fiind surprins din nefericire de doamna Weasley, care se nimeri să intre chiar în clipa aceea.

- Dacă te mai văd făcând asta o singură dată, să știi că o să-ți lipesc degetele cu o vrajă, zise ea tăios.

- Mamă, pot să-mi iau un Pigmeu Pufos? zise Ginny imediat.

- Ce vrei să-ți iei? spuse doamna Weasley plictisită.

- Unul din ăștia, sunt atât de drăguți.

Doamna Weasley se dădu într-o parte ca să se uite la Pigmeii Pufoși, iar lui Harry, Ron și Hermione le apăru fereastra liberă în fața ochilor. Draco Reacredință mergea grăbit pe stradă, singur, uitându-se peste umăr când trecu prin fața magazinului „Weasley Bing-Bong". O clipă mai târziu ajunse dincolo de vitrină și dispăru din câmpul lor vizual.

- Cum de nu e cu mămica? zise Harry, încruntându-se.

- Se pare că a reușit să scape de ea, spuse Ron.

- Da, dar de ce? zise Hermione.

Harry tăcu, fiind prea concentrat. Narcissa Reacredință nu și-ar fi lăsat de bunăvoie fiul mult iubit să plece de lângă ea; lui Reacredință probabil că-i fusese destul de greu să scape de ea. Harry, cunoscându-l pe Reacredință și disprețuindu-l, era convins că acesta avusese un motiv necurat.

Se uită în jur. Doamna Weasley și Ginny stăteau aplecate peste Pigmeii Pufoși. Domnul Weasley examina încântat un pachet de cărți de joc Încuiate. Iar Fred și George se ocupau de clienți. Afară, Hagrid stătea cu spatele la ei, privind de-a lungul străzii, când într-o parte, când în alta.

- Treceți aici, repede, spuse Harry, scoțându-și Pelerina Invizibilă din ghiozdan.

- A, Harry, nu știu dacă..., zise Hermione, uitându-se nesigură către doamna Weasley.

- *Haide!* spuse Ron.

Hermione ezită o clipă și apoi se vârî sub Pelerină împreună cu Harry și Ron. Nimeni nu observă că dispărură, toată lumea fiind mult prea interesată de produsele lui Fred și

George. Harry, Ron și Hermione se strecurară până la ușă cât putură de repede, dar, când ieșiră pe stradă, Reacredință dispăruse și el.

- Mergea încolo, murmură Harry abia șoptit, ca să nu-l audă Hagrid, care fredona o melodie în fața vitrinei. Hai.

Cei trei o luară la fugă, uitându-se pe ferestrele magazinelor, când Hermione arătă cu mâna drept înainte.

- El e, nu? șopti ea. Cel care o ia la stânga?

- Ce surpriză, șopti Ron.

Reacredință aruncase o privire în jur și se furișase pe Aleea Nocturn, ieșind iar din câmpul lor vizual.

- Trebuie să ne grăbim, altfel îl pierdem, zise Harry, grăbind pasul.

- Or să ni se vadă picioarele! spuse Hermione îngrijorată, în timp ce Pelerina le flutură puțin în dreptul gleznelor.

Spre deosebire de anii trecuți, acum le era mai greu să se ascundă toți trei sub Pelerină.

- Nu contează, spuse Harry nerăbdător, trebuie să ne grăbim!

Dar Aleea Nocturn, strada lăturalnică dedicată Magiei Negre, părea complet goală. Trecând pe lângă magazine, se uitară pe geam, dar nu văzură nici un client. Harry presupuse că riscai să te dai de gol cumpărând artefacte Întunecate într-un moment periculos și incert ca acesta sau cel puțin fiind văzut cumpărându-le.

Hermione îl ciupi cu putere de braț.

- Au!

- Sst! Uite! E acolo! îi șopti ea la ureche.

Ajunseseră în dreptul singurului magazin de pe Aleea Nocturn în care Harry intrase vreodată, „Borgin și Burke", în care se găseau tot felul de obiecte sinistre. Printre cutiile pline cu cranii și sticle vechi era însuși Draco Reacredință, stând cu spatele spre ei, abia zărindu-se de după un dulap mare și negru în care se ascunsese Harry cu câțiva ani în urmă pentru a nu se întâlni cu Reacredință și cu tatăl său. Reacredință gesticula, părând să vorbească pătimaș. Proprieta-

rul magazinului, domnul Borgin, un bărbat încovoiat, cu părul slinos, stătea în fața lui. Avea pe chip o expresie stranie, de indignare amestecată cu teamă.

- Ce păcat că nu putem să auzim ce vorbesc, zise Hermione.

- Dar putem! spuse Ron entuziasmat. Stai așa. La naiba!

Ron dădu drumul altor cutii, încercând să o desfacă repede pe cea mai mare.

- Urechi Extensibile, uite!

- Grozav! zise Hermione, în timp ce Ron desfășura sforile lungi de culoarea pielii pe sub ușă. Ah, sper să nu fie o ușă Imperturbabilă.

- Nu e, spuse Ron vesel. Ascultă!

Își apropiară capetele și ascultară cu atenție la capetele sforilor, prin care vocea lui Reacredință se auzea clar și răspicat, de parcă ar fi dat drumul la radio.

- ... știi cum să-l repari?

- S-ar putea, zise Borgin, pe un ton care sugera că nu voia să promită nimic. Trebuie să-l văd mai întâi. De ce nu mi-l aduci cândva?

- Nu pot, spuse Reacredință. Trebuie să rămână unde este. Tot ce vreau este să îmi spui cum să-l repar.

Harry îl văzu pe Borgin umezindu-și buzele neliniștit.

- Păi, n-o să fie deloc ușor, dacă nu-l văd. Poate chiar imposibil. Nu garantez nimic.

- Zău?! spuse Reacredință și Harry își dădu seama după tonul vocii că acesta zâmbea batjocoritor. Poate că asta o să te facă mai optimist.

Se apropie de Borgin și dispăru în spatele dulapului. Harry, Ron și Hermione îl mai vedeau doar pe Borgin, care arăta foarte speriat.

- Dacă spui vreo vorbă cuiva despre asta, zise Reacredință, o să plătești foarte scump. Îl cunoști cumva pe Fenrir Greyback? Este un bun prieten de familie. O să treacă pe aici din când în când, ca să se asigure că tratezi problema cu atenția cuvenită.

- Dar nu-i nevoie să...

– Asta hotărăsc eu, zise Reacredință. Trebuie să plec. Și ai grijă de *ăla*, da? O să-mi trebuiască.

– Nu vrei să-l iei mai bine de pe acum?

– Nu, de ce să vreau să-l iau acum, prostule? Ce crezi că ar spune lumea dacă m-ar vedea mergând cu el în brațe pe stradă? Tu doar ai grijă să nu-l vinzi.

– Sigur că da... domnule.

Borgin făcu o plecăciune joasă. Harry își aminti că făcuse una exact la fel și în fața lui Lucius Reacredință.

– Să nu sufli o vorbă, Borgin, nici măcar maică-mii, ai înțeles?

– Sigur, sigur, murmură Borgin, făcând iar o plecăciune.

O clipă mai târziu, clopoțelul de la ușă sună cu zgomot când Reacredință ieși furtunos din magazin, părând foarte mulțumit de sine. Trecu atât de aproape de Harry, Ron și Hermione, încât aceștia simțiră Pelerina fluturându-le din nou în dreptul genunchilor. Între timp, Borgin rămase perfect nemișcat. Îi pierise zâmbetul mieros de pe chip și părea îngrijorat.

– Ce a fost asta? șopti Ron, strângând Urechile Extensibile.

– Nu știu, zise Harry, reflectând adânc. Vrea să repare ceva. Și a rezervat un obiect dinăuntru. Ați văzut cumva spre ce a arătat când a zis „să nu-l vinzi"?

– Nu, stătea în spatele dulapului ăluia...

– Așteptați-mă aici, șopti Hermione.

– Unde te...?

Dar Hermione ieșise deja de sub Pelerină. Își aranjă părul în fața ferestrei și apoi intră cu pași mari în magazin, făcând clopoțelul să sune din nou. Ron desfășură repede Urechile Extensibile pe sub ușă și îi dădu o sfoară lui Harry.

– Bună ziua, urâtă vreme, nu-i așa? îi spuse Hermione veselă lui Borgin, care nu răspunse, aruncându-i o privire bănuitoare.

Hermione se plimbă printre numeroasele obiecte expuse, fredonând lipsită de griji.

– Colierul ăsta este de vânzare? întrebă ea, oprindu-se în dreptul unei cutii cu capac de sticlă.

– E ca și al tău, dacă ai o mie cinci sute de galioni, spuse Borgin cu răceală.

– A, păi... nu, nu am chiar atât de mulți bani la mine, zise Hermione, mergând mai departe. Dar acest minunat... ăă... craniu?

– Șaisprezece galioni.

– Să înțeleg că este de vânzare? Nu este... rezervat pentru cineva?

Borgin își mijii ochii. Harry se temea că vânzătorul își dăduse seama ce încerca să facă Hermione. Se părea că și Hermione realizase că făcuse o boacănă, pentru că renunță dintr-odată să se prefacă.

– Știți ce se întâmplă, băiatul care tocmai a ieșit de aici, Draco Reacredință, este un bun prieten, și vreau să-i cumpăr un cadou de ziua lui, dar dacă a rezervat deja ceva, vă dați seama că nu vreau să-i iau același lucru, așa că... ăă...

Era un pretext destul de slăbuț, după părerea lui Harry, și se părea că și Borgin credea la fel.

– Ieși, zise el tăios. Ieși afară!

Hermione nu așteptă să i se spună de două ori și o luă spre ușă, cu Borgin mergând chiar în spatele ei. Clopoțelul sună din nou și Borgin trânti ușa după ea, agățând semnul „Închis".

– Asta e, zise Ron, primind-o pe Hermione înapoi sub pelerină. A meritat să încerci, dar ai fi putut fi ceva mai subtilă.

– Știi ceva, data viitoare să-mi arăți tu cum se face, dacă tot ești un „maestru al misterelor"! se răsti ea.

Când se întoarseră la „Weasley Bing-Bong", Ron și Hermione încă se ciondăneau, dar fură nevoiți să facă o pauză, ca să poată trece neobservați pe lângă domnul Weasley și Hagrid, care arătau foarte îngrijorați, fiind limpede că le observaseră lipsa. Odată ajunși în magazin, Harry strânse Pelerina repede, o ascunse în ghiozdan, iar când îi luă la întrebări doamna Weasley, insistă împreună cu Ron și Hermione că fuseseră în camera din spate în tot acest timp și că probabil că nu îi căutase ea destul de bine.

– CAPITOLUL VII –

CLUBUL LUI SLUGHORN

În ultima sa săptămână de vacanță, Harry își petrecu cea mai mare parte a timpului reflectând la modul în care se comportase Reacredință pe Aleea Nocturn și la ce însemna asta. Ceea ce îl neliniștea cel mai mult era expresia de satisfacție pe care o avusese Reacredință pe chip când ieșise din magazin. Orice l-ar fi făcut atât de fericit pe Reacredință nu avea cum să fie de bun augur. Pe Harry îl deranja puțin și faptul că nici Ron, nici Hermione nu păreau să-i împărtășească în vreun fel curiozitatea mistuitoare față de activitățile lui Reacredință; în orice caz, părură să se plictisească de acest subiect după ce discutaseră despre el timp de câteva zile.

– Da, Harry, am recunoscut deja că și mie mi se pare suspect, spuse Hermione cu o nuanță de nerăbdare în voce.

Stătea pe pervazul de la camera lui Fred și George, cu picioarele sprijinite pe o cutie de carton și citea o carte nouă numită *Traduceri runice pentru avansați*, ridicându-și acum privirea nemulțumită. Nu am stabilit că există o mulțime de posibile explicații?

– Poate că i s-a stricat Mâna Gloriei, zise Ron vag, încercând să-și îndrepte rămurelele îndoite din mătură. Vă mai amintiți de mâna aia descărnată pe care o avea Reacredință?

– Dar ce să înțelegem din „să ai grijă de ăla"? întrebă Harry pentru a mia oară. Pare să sugereze că Borgin mai are un alt obiect stricat la el și că Reacredință le vrea pe amândouă.

– Crezi? spuse Ron, străduindu-se acum să își curețe mânerul cozii de mătură.

– Da, zise Harry, care, văzând că nu primește nici un răspuns de la Ron și Hermione, adăugă: tatăl lui Reacredință e în Azkaban. Nu credeți că Reacredință ar vrea să-l răzbune?

Ron își ridică privirea, clipind nedumerit.

- Să-l răzbune Reacredință? Dar ce ar putea să facă el în sensul ăsta?

- Tocmai asta e, că nu știu! zise Harry nemulțumit. Dar pune ceva la cale și nu cred că ar trebui s-o luăm în glumă. Tatăl lui e un Devorator al Morții și...

Harry făcu o pauză, uitându-se fix la fereastra din spatele lui Hermione și rămânând cu gura deschisă. Tocmai îi trecuse prin minte un gând înspăimântător.

- Harry? zise Hermione îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

- Te doare cumva din nou cicatricea? întrebă Ron neliniștit.

- Este un Devorator al Morții, zise Harry încet. I-a luat locul tatălui său în rândul Devoratorilor Morții!

Urmă o clipă de tăcere, apoi Ron izbucni în râs.

- *Reacredință?* Harry, uiți că are șaișpe ani! Chiar crezi că Știi-Tu-Cine l-ar accepta pe *Reacredință*?

- E puțin probabil să fie așa cum spui, Harry, zise Hermione, pe un ton ferm. Ce te face să crezi că...?

- Când era la doamna Malkin, nici nu l-a atins și Reacredință a țipat, smucindu-și brațul când a vrut să-i suflece mâneca. Era mâneca stângă. A fost însemnat pe brat cu Semnul Întunecat.

Ron și Hermione se uitară unul la altul.

- Mă rog... zise Ron, fără să pară deloc convins.

- Harry, eu cred că voia pur și simplu să plece de acolo, spuse Hermione.

- I-a arătat lui Borgin ceva ce noi n-am putut să vedem, insistă Harry cu încăpățânare. Ceva care l-a speriat de moarte pe Borgin. Era Semnul, sunt convins de asta. Îi arăta lui Borgin cu cine avea de-a face și ați văzut și voi că Borgin îl lua foarte în serios!

Ron și Hermione se priviră din nou.

- Harry, nu sunt sigură că despre asta a fost vorba.

- Da, tot mă îndoiesc că Știi-Tu-Cine l-ar lăsa pe Reacredință să devină Devorator.

Enervat, dar absolut convins că el era cel care avea dreptate, Harry înșfăcă un morman de robe murdare pentru vâjt-

hat și ieși din cameră. Doamna Weasley îi ruga de zile întregi să își dea hainele la spălat și să își facă bagajele cât mai curând, ca să nu ajungă iar pe ultima sută de metri. Se întâlni pe hol cu Ginny, care se întorcea în camera ei cu un maldăr de haine proaspăt spălate.

– Nu te sfătuiesc să te duci la bucătărie în clipa asta, îl avertiză ea. E plin de Flegmă pe-acolo.

– O să am grijă să nu alunec pe ea, zâmbi Harry.

Într-adevăr, când intră în bucătărie o găsi pe Fleur așezată la masă și discutând cu patimă despre planurile pe care le făcuse pentru nunta ei cu Bill, în timp ce doamna Weasley, care arăta cam indispusă, supraveghea niște verze de Bruxelles care se curățau singure.

– ... Bill și cu mine aprrroape că am hotărrrât să avem doar două domnișoarrre de onoarrre. Ginny și Gabrrrielle vorrr fi tarrre drrrăgălașe împrrreună. M-am gândit să le aleg rrrochii aurrriu deschis, rrrozul arrr fi de-a drrreptul orrribil în contrrrast cu părrrul lui Ginny...

– A, Harry! zise doamna Weasley răspicat, întrerupându-i monologul lui Fleur. Bine că ai venit, voiam să-ți explic care sunt măsurile de siguranță pentru călătoria de mâine la Hogwarts. O să mergem din nou cu o mașină de la minister și or să ne aștepte niște Aurori la gară.

– O să fie și Tonks acolo? întrebă Harry, dându-i robele de vâjthat.

– Nu, nu cred; din câte am înțeles de la Arthur, a fost trimisă în altă parte.

– Tonks nu mai e așa cochetă ca pe vrrremurrrile bune, să știți, zise Fleur meditativ, cercetându-și chipul frumos reflectat într-o linguriță. Mie mi se parrre că face o marrre grrreșeală că...

– Fiecare cu părerile lui, zise doamna Weasley cu acreală, întrerupând-o iar pe Fleur. Harry, ar fi bine să începi să-ți faci bagajele. Vreau să vă pregătiți cuferele astă-seară dacă se poate, ca să evităm nebunia obișnuită din ultima clipă.

Până la urmă, plecarea din dimineața următoare fu mai

puțin agitată decât de obicei. Când se opriră mașinile de la minister în fața Vizuinii, îi găsiră așteptând, cu cuferele pregătite. Pisica lui Hermione, Șmecherilă, era în siguranță, închisă în coșul ei de drum, iar Hedwig, bufnița lui Ron, Pigwidgeon și noul Pigmeu Pufos al lui Ginny, Arnold, erau în coliviile lor.

– Au revoirrr, 'Arrry, zise Fleur cu o voce guturală, sărutându-l pe obraz în semn de rămas-bun.

Ron se grăbi să se apropie de ea, plin de speranță, dar Ginny îi puse piedică și acesta căzu grămadă pe stradă, la picioarele lui Fleur. Se urcă repede în mașină, furios, roșu la față și murdar, fără să-și mai ia la revedere.

La gara King's Cross nu îi mai aștepta figura veselă a lui Hagrid. În schimb, doi Aurori bărboși, încruntați și îmbrăcați cu haine Încuiate, închise la culoare, înaintară spre ei imediat ce opriră mașinile, se plasară de o parte și de alta a grupului și îi conduseră repede în interiorul gării, fără să spună nimic.

– Repede, repede, treceți prin barieră, zise doamna Weasley, puțin deranjată de această eficiență austeră. Ar fi mai bine să treacă Harry primul, cu...

Se uită întrebător la unul dintre Aurori, care încuviință scurt din cap, îl apucă pe Harry de braț și încercă să-l direcționeze cu forța către bariera dintre peroanele nouă și zece.

– Pot să merg și singur, să știți, spuse Harry supărat, smulgându-și brațul din strânsoarea Aurorului.

Își împinse căruciorul direct în barieră, făcând abstracție de însoțitorul său tăcut, și în clipa următoare se trezi pe peronul 9 3/4, unde Expresul de Hogwarts împrăștia fum deasupra mulțimii.

Hermione și familia Weasley sosiră imediat după Harry. Fără să aștepte să se consulte cu Aurorul său încruntat, Harry le făcu semn lui Ron și Hermione să-l urmeze de-a lungul peronului, pornind în căutarea unui compartiment gol.

– Harry, nu putem să venim cu tine, zise Hermione cu părere de rău. Ron și cu mine trebuie să mergem mai întâi în vagonul Perfecților și apoi să patrulăm puțin pe culoare.

– A, da, am uitat, spuse Harry.

– Ar fi bine să vă urcați cu toții chiar acum. Mai aveți doar câteva minute, spuse doamna Weasley, uitându-se la ceas. Așa... Vă doresc să aveți un semestru cât mai plăcut. Ron...

– Domnule Weasley, pot să vorbesc ceva cu dumneavoastră între patru ochi? zise Harry, hotărându-se pe moment.

– Sigur că da, spuse domnul Weasley, urmându-l pe Harry ceva mai departe de ceilalți și arătându-se puțin surprins.

Harry reflectase îndelung la asta și ajunsese la concluzia că, dacă ar fi fost să-i spună cuiva, domnul Weasley ar fi fost persoana cea mai potrivită. În primul rând pentru că lucra la minister – drept urmare era autorizat să facă alte investigații în acest sens – și în al doilea rând pentru că nu se temea că domnul Weasley avea să facă o criză de nervi.

Harry îi văzu pe doamna Weasley și pe Aurorul încruntat privindu-i bănuitori, în timp ce se îndepărtau de ei.

– Când am fost pe Aleea Diagon..., începu Harry, dar domnul Weasley i-o luă înainte, strâmbându-se.

– Să înțeleg că sunt pe cale să aflu unde v-ați dus tu, Ron și Hermione în timp ce se presupune că erați în camera din spate din magazinul lui Fred și George?

– De unde...?

– Harry, să fim serioși. Nu uita că vorbești cu omul care i-a crescut pe Fred și George.

– Ăă... da, aveți dreptate, n-am fost în camera din spate.

– În ordine, acum să auzim și partea neplăcută.

– Păi, l-am urmărit pe Draco Reacredință. Mi-am folosit Pelerina Invizibilă.

– Ați avut un motiv temeinic sau ați făcut-o din capriciu?

– Am făcut-o pentru că am crezut că Reacredință punea ceva la cale, zise Harry, fără să țină cont de expresia exasperată și în același timp amuzată de pe chipul domnului Weasley. Reușise să scape de mama lui și eram curios să aflu de ce.

– Mi se pare normal, spuse domnul Weasley, aparent resemnat. Și? Ai aflat motivul?

– A intrat la „Borgin și Burke", zise Harry, și aproape că i-a poruncit proprietarului, lui Borgin, să-l ajute să repare ce-

va. A zis și că voia ca Borgin să-i păstreze un alt obiect. Din câte a spus, părea să fie vorba despre un obiect asemănător cu primul, care trebuia și el reparat. Ca și cum ar fi fost o pereche. Și...

Harry trase aer în piept.

– Ar mai fi ceva. L-am văzut pe Reacredință sărind trei metri în sus când doamna Malkin a încercat să-i atingă brațul stâng. Cred că are Semnul Întunecat pe mână. Cred că i-a luat locul tatălui lui ca Devorator al Morții.

Domnul Weasley îl privi uluit. O clipă mai târziu, el spuse:

– Harry, mă îndoiesc că Știi-Tu-Cine i-ar permite unui băiat de șaisprezece ani să...

– Dar cine poate ști cu adevărat de ce este în stare Știți-Dumneavoastră-Cine? întrebă Harry supărat. Domnule Weasley, iertați-mă, dar nu credeți că merită să investigați problema? Dacă Reacredință vrea să repare ceva și trebuie să-l amenințe pe Borgin pentru asta, mai mult ca sigur că este vorba despre ceva Întunecat sau periculos, nu-i așa?

– Harry, sincer să fiu, nu cred să fie așa, zise domnul Weasley, vorbind rar. Vezi tu, când a fost arestat Lucius Reacredință, i-am percheziționat casa. Am confiscat tot ce ar fi putut fi periculos.

– Cred că v-a scăpat ceva, zise Harry cu încăpățânare.

– Mă rog, poate că ai dreptate, spuse domnul Weasley, dar Harry își dădu seama că o spunea doar ca să-i facă pe plac.

Se auzi un șuierat din spatele lor; aproape toată lumea se urcase deja în tren și ușile începuseră să se închidă.

– Grăbește-te, zise domnul Weasley, în timp ce doamna Weasley strigă: Harry, du-te!

Harry se întoarse în fugă, iar domnul și doamna Weasley îl ajutară să-și urce cufărul în tren.

– Ei bine, dragul meu, să știi că o să vii să petreci Crăciunul cu noi, am aranjat totul cu Dumbledore, așa că o să ne revedem cât de curând, spuse doamna Weasley de pe peron, când Harry închise ușa în urma lui și trenul se puse în mișcare. Să ai grijă de tine și...

Trenul începuse să prindă viteză.

– ... să fii cuminte și...

Doamna Weasley alerga acum pe lângă tren.

– ... să nu pățești nimic!

Harry își flutură mâna până când trenul coti, iar domnul și doamna Weasley dispărură din câmpul lui vizual, după care se duse să vadă unde erau ceilalți. Bănuia că Ron și Hermione erau izolați în vagonul Perfecților, dar Ginny era ceva mai încolo pe culoar, vorbind cu niște prietene. Harry se îndreptă spre ea, târându-și cufărul.

Oamenii îl priviră fără nici o reținere cum se apropia. Ba chiar se lipiră de geamurile ușilor de la compartimente ca să-l vadă mai bine. Se așteptase ca lumea să se holbeze la el și să rămână cu gurile căscate mai mult decât înainte. Se așteptase să fie nevoit să suporte astfel de reacții semestrul acesta, după ce apăruseră toate zvonurile despre „cel ales" în *Profetul zilei*, dar nu-i plăcea deloc să se prăjească la luminile rampei. O bătu pe umăr pe Ginny.

– Ce zici, încercăm să găsim un compartiment?

– Nu pot, Harry, i-am promis lui Dean că mă întâlnesc cu el, zise Ginny veselă. Ne vedem mai târziu.

– Bine, spuse Harry.

Simți un acces ciudat de supărare când o privi plecând, cu părul lung și roșcat fluturând în urma ei. Se obișnuise într-o asemenea măsură să o aibă în jur în timpul verii, încât aproape că uitase că nu stătea cu el, Ron și Hermione când erau la școală. Apoi clipi și se uită în jur: era înconjurat de niște fete care îl priveau fascinate.

– Bună, Harry, zise o voce familiară din spatele lui.

– Neville! spuse Harry ușurat, întorcându-se și văzând un băiat cu fața rotundă, care își croia drum spre el.

– Bună, Harry, zise o fată cu părul lung și ochii mari și umezi, care venea după Neville.

– Bună, Luna, ce mai faci?

– Bine, mulțumesc, spuse Luna.

Fata strângea la piept o revistă, pe a cărei copertă scria

cu litere mari că înăuntru se afla și o pereche de spectrochelari.

- Să înțeleg că *Zeflemistul* e tot în top? întrebă Harry, care nutrea o anumită afecțiune pentru revista aceasta, dat fiind că îi publicase un interviu exclusiv cu un an în urmă.

- Chiar așa, tirajul a crescut simțitor, spuse Luna fericită.

- Hai să ne găsim locuri, spuse Harry, și cei trei porniră pe culoar printre zeci de elevi care se holbară la ei în tăcere.

În cele din urmă găsiră un compartiment, ceea ce îl bucură pe Harry, care intră repede.

- Se holbează până și la noi, zise Neville, arătând spre el și Luna, doar pentru că suntem cu tine.

- Se holbează pentru că ați fost și voi la minister, spuse Harry, urcându-și cufărul pe suportul pentru bagaje. Mica noastră aventură a fost examinată până-n cele mai mici detalii în *Profetul zilei*. Trebuie s-o fi văzut și voi.

- Da, am crezut că pe bunica o s-o deranjeze toată publicitatea asta, zise Neville, dar a fost chiar încântată. Spune că în sfârșit am început să-i calc pe urme tatei. Mi-a cumpărat o baghetă nouă, uite!

Își scoase bagheta și i-o arătă lui Harry.

- Lemn de cireș și păr de unicorn, zise el mândru. Credem că a fost una dintre ultimele baghete pe care le-a vândut Ollivander, pentru că a dispărut chiar a doua zi... hei, Trevor, treci aici!

Neville se băgă sub banchetă ca să-și recupereze broscoiul, care încercase din nou să evadeze, ca de obicei.

- Harry, o să mai fie și anul acesta întâlniri A.D.? întrebă Luna care tocmai desprindea niște ochelari psihedelici din mijlocul *Zeflemistului*.

- Acum, că am scăpat de Umbridge, nu mai are rost, nu? spuse Harry, așezându-se.

Neville se lovi cu capul de banchetă când ieși de dedesubt. Părea nespus de dezamăgit.

- Dar mie îmi plăcea în A.D.! Am învățat o mulțime de chestii de la tine!

– Și mie îmi plăceau întrunirile, spuse Luna senină. Era ca și cum aș fi avut prieteni.

Acesta era genul de afirmații ciudate pe care obișnuia să le facă Luna și care îl făceau pe Harry să simtă un amestec de milă și stinghereală. Însă, înainte de a apuca să răspundă, se petrecu ceva în fața ușii de la compartimentul lor, unde un grup de fete din anul patru șușoteau și chicoteau pe culoar.

– Întreabă-l tu!

– Ba nu, mai bine tu!

– Mă duc eu!

Una dintre fete, care părea foarte îndrăzneață și avea niște ochi mari, căprui, bărbia pronunțată și părul lung și negru, intră direct în compartimentul lor.

– Bună, Harry, eu sunt Romilda, Romilda Vane, zise ea răspicat, sigură pe sine. Nu vrei să vii în compartimentul nostru? Nu e nevoie să stai cu ei, adăugă ea în șoaptă, teatral, arătând spre fundul lui Neville, care se băgase iarăși sub scaun, încercând să-l prindă pe Trevor, și spre Luna, care între timp își pusese spectrochelarii și semăna cu o bufniță nebună, multicoloră.

– Sunt prietenii mei, zise Harry cu răceală.

– A, spuse fata, foarte surprinsă. A, în ordine.

Se retrase, închizând ușa glisantă în urma ei.

– Lumea se așteaptă să ai prieteni mai grozavi ca noi, zise Luna, dând din nou dovadă de pasiunea ei pentru sinceritatea stânjenitoare.

– Și voi sunteți grozavi, spuse Harry scurt. Voi ați fost cu mine la minister, nu altcineva. Voi ați luptat alături de mine.

– Ești foarte drăguț, zise Luna, zâmbind larg, ridicându-și mai sus ochelarii pe nas și începând să citească *Zeflemistul*.

– Dar nu noi l-am înfruntat pe el, spuse Neville, ieșind de sub scaun cu puf și praf pe păr și ținându-l în mână pe Trevor, care arăta cât se poate de resemnat. Ci tu. S-o fi auzit pe bunica vorbind de tine. „Harry Potter are un curaj nebun, mai ceva ca tot Ministerul Magiei la un loc!" Ar da orice să fii tu nepotul ei...

Harry râse jenat și schimbă cât putu de repede subiectul,

vorbind despre rezultatele N.O.V.-urilor. În timp ce Neville înșira notele pe care le luase, întrebându-se cu voce tare dacă avea să fie acceptat la cursul T.V.E.E. de Transfigurare, după ce obținuse doar un „Acceptabil", Harry îl privi fără să fie atent la ce spunea acesta.

Copilăria lui Neville fusese marcată de Cap-de-Mort în aceeași măsură ca și cea a lui Harry, dar Neville nici nu bănuia cât de aproape fusese de a avea destinul lui Harry. Profeția s-ar fi putut referi la oricare dintre ei și totuși, din motive numai de el știute, Cap-de-Mort preferase să creadă că era vorba despre Harry.

Dacă l-ar fi ales pe Neville, acesta ar fi stat acum în fața lui Harry, cu cicatricea în formă de fulger pe frunte și cu povara profeției pe umeri... sau poate că nu? Oare mama lui Neville și-ar fi dat viața pentru a-l salva pe Neville, așa cum murise Lily pentru Harry? Bineînțeles că da. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi putut să stea între fiul ei și Cap-de-Mort? Oare atunci nu ar mai fi existat „un ales"? Ar fi rămas gol locul pe care stătea acum Neville, ar fi existat un Harry fără cicatrice, pe care l-ar fi sărutat propria mamă înainte să se urce în tren, și nu doamna Weasley, mama lui Ron?

– Harry, te simți bine? Nu pari în apele tale, zise Neville.

Harry tresări.

– Iartă-mă... doar...

– Să fie cumva de vină o Steluță Verde? întrebă Luna, înțelegătoare, uitându-se la Harry prin uriașii ochelari colorați.

– Poftim...?

– Mă refer la Stelușele Verzi. Sunt invizibile, îți intră în urechi și te amețesc, zise ea. Mi s-a părut mie că am auzit una bâzâind pe aici ceva mai devreme.

Își lovi palmele în gol, ca și cum ar fi încercat să prindă niște molii invizibile. Harry și Neville schimbară repede o privire și începură imediat să vorbească despre vâjthaț.

Vremea de afară era la fel de mohorâtă cum fusese și în timpul verii; trenul trecu prin niște nori de ceață rece și apoi prin câteva zone luminate de soarele plăpând. Într-un mo-

ment, când soarele era aproape deasupra lor, Ron și Hermione intrară în sfârșit în compartiment.

– Să vină mai repede căruciorul cu mâncare, pentru că altfel o să mor de foame, zise Ron pofticios, aruncându-se lângă Harry și masându-și stomacul. Bună, Neville, bună, Luna. Ce să vezi! adăugă el, uitându-se la Harry. Reacredință nu-și îndeplinește rolul de Perfect. Stă pur și simplu în compartimentul lui cu ceilalți Viperini. L-am văzut când am trecut prin dreptul lui.

Harry se îndreptă din șale, interesat. Lui Reacredință nu-i stătea în obicei să rateze ocazia de a-și exercita puterile de Perfect, de care abuzase bucuros pe tot parcursul anului trecut.

– Ce-a făcut când v-a văzut?

– Ce face de obicei, spuse Ron cu indiferență, explicându-i lui Harry printr-un gest necuviincios. Nu se mai poartă ca altădată, nu-i așa? Mă rog... e adevărat că a făcut iar gestul ăla, dar de ce nu o fi pe culoare, chinuindu-i pe cei din anul întâi?

– Nu știu, zise Harry pe gânduri.

Oare nu însemna asta că Reacredință avea treburi mai importante pe cap decât să-i chinuie pe elevii din anii mai mici?

– Poate că i-a plăcut mai mult să fie în Detașamentul Inchizitorial, spuse Hermione. Poate că acum i se pare că rolul de Perfect e prea pașnic.

– Nu cred să fie vorba despre asta, zise Harry. Cred că...

Dar înainte să apuce să-și expună teoria, ușa de la compartiment se deschise din nou și se ivi o fată din anul trei cu sufletul la gură.

– Mi s-a spus să le înmânez lui Neville Poponeață și Harry P-Potter, se bâlbâi ea, întâlnind privirea lui Harry și făcându-se roșie ca focul.

Ținea întinse două pergamente făcute sul, legate cu panglici violete. Derutați, Harry și Neville luară pergamentele, iar fata ieși din compartiment, împiedicându-se.

– Ce este? întrebă Ron, în timp ce Harry își desfăcea pergamentul.

– O invitație, zise Harry.

Harry,
Aș fi încântat dacă ai binevoi să iei prânzul cu mine în compartimentul C.
Al tău, profesorul H.E.F. Slughorn.

- Cine este profesorul Slughorn? întrebă Neville, uitându-se perplex la propria invitație.

- Noul profesor, spuse Harry. Mă rog, bănuiesc că nu avem de ales, trebuie să ne ducem, nu-i așa?

- Dar de ce m-a invitat și pe mine? întrebă Neville neliniștit, ca și cum s-ar fi așteptat să primească niște ore de detenție.

- Habar n-am, spuse Harry, fără să fie complet sincer, cu toate că încă nu avea nici o dovadă că bănuielile sale erau corecte. Fii atent, adăugă el, având o strălucire, hai să mergem cu Pelerina Invizibilă și în drum am putea să trecem și pe la Reacreditație, să vedem ce pune la cale.

Însă ideea lui Harry se dovedi inutilă: nu avură cum să se strecoare pe culoare sub Pelerină, pentru că acestea erau pline cu oameni care așteptau căruciorul cu mâncare. Harry băgă Pelerina la loc în ghiozdan cu părere de rău, gândindu-se că i-ar fi plăcut să o fi purtat, fie și ca să scape de privirile celorlalți, care păreau și mai insistente decât când ieșise ultima dată pe culoar. Din când în când, elevii se înghesuiau să iasă din compartimente ca să-l vadă mai bine. Singura excepție fu Cho Chang, care o zbughi în compartimentul ei când îl văzu pe Harry apropiindu-se. Trecând pe lângă ușa ei, Harry o văzu cufundată în discuții cu prietena ei, Marietta, care era dată cu un strat foarte gros de machiaj ce nu-i ascundea în întregime salba ciudată de coșuri pe care încă o avea pe frunte. Harry merse mai departe, surâzând atotcunoscător.

Când ajunseră în compartimentul C, își dădură imediat seama că nu erau singurii invitați ai lui Slughorn, deși Harry părea cel mai important în ochii lui, judecând după primirea plină de entuziasm de care avu parte.

- Harry, băiete! zise Slughorn, ridicându-se de cum îl vă-

zu, în timp ce compartimentul păru și mai mic din cauza burții sale mari, acoperite de catifea.

Chelia și mustața lungă argintie scânteiau la fel de puternic ca și nasturii de aur de pe vestă.

– Bine-ai venit, bine-ai venit! Iar tu trebuie să fii domnul Poponeață!

Neville încuviință din cap, arătând speriat. Slughorn le făcu semn să ia loc și cei doi se așezară față în față pe singurele locuri rămase libere, cele de lângă ușă. Harry se uită în jur la ceilalți invitați.

Recunoscu un elev de la Viperini, din an cu el, un băiat de culoare înalt, cu pometii conturați și ochii alungiți și oblici; mai erau și doi băieți din anul șapte, pe care Harry nu îi cunoștea și, strivită într-un colț lângă Slughorn, Ginny, care nu părea să știe cum anume ajunsese acolo.

– Bun, îi știți pe toți ceilalți? îi întrebă Slughorn pe Harry și pe Neville. Desigur, Blaise Zabini este în același an cu voi.

Zabini nu dădu nici un semn că i-ar fi cunoscut și nu-i salută, iar Harry și Neville procedară la fel: Cercetașii și Viperinii se detestau unii pe alții din principiu.

– El este Cormac McLaggen, s-ar putea să vă mai fi întâlnit...? A, nu?

McLaggen, un tânăr masiv, cu părul sârmos, ridică o mână spre Harry și Neville, care îi răspunseră dând din cap.

– ... el este Marcus Belby, nu știu dacă...?

Belby, slab și agitat, le zâmbi silit.

– ... iar *această* domnișoară încântătoare mi-a spus că vă cunoaște deja pe amândoi, încheie Slughorn.

Ginny se uită la Harry și Neville, schimonosindu-se de după Slughorn.

– Ce plăcere, zise Slughorn mulțumit, să vă pot cunoaște pe toți puțin mai bine. Uitați, luați câte un șervețel. Mi-am pregătit singur masa de prânz. Din câte țin minte, căruciorul este încărcat cu baghete de lemn dulce, iar la bătrânețe sistemul digestiv nu mai poate face față unor astfel de bucate. Nu vrei niște fazan, Belby?

Belby tresări și acceptă o bucată de friptură rece, care arăta ca o jumătate de fazan.

- Tocmai îi spuneam tânărului Marcus, aici de față, că am avut plăcerea să-l am ca elev pe unchiul său, Damocles, le spuse Slughorn lui Harry și Neville, având grijă să-l servească pe fiecare dintre ei cu chifle. Este un vrăjitor remarcabil, cu adevărat remarcabil și demn de Ordinul Merlin. Spune-mi, Marcus, te vezi des cu unchiul tău?

Din păcate, Belby luase deja o înghițitură zdravănă de friptură de fazan, grăbindu-se să-i răspundă lui Slughorn, înghiți prea repede și se înveneți, fiind cât pe-aci să se sufoce.

- *Anapneo*, spuse Slughorn calm, îndreptând bagheta spre Belby, ale cărui căi respiratorii părură să se degajeze imediat.

- Nu... nu-l văd prea des, zise Belby cu respirația întretăiată și ochii înlăcrimați.

- Ei, e de înțeles, bănuiesc că e foarte ocupat, spuse Slughorn, uitându-se întrebător la Belby. Sunt convins că a muncit foarte mult la inventarea Poțiunii Lupilor!

- Presupun că da, zise Belby, căruia părea să-i fie teamă să mai mănânce friptură, în timp ce Slughorn vorbea în continuare cu el. Ăă... vedeți dumneavoastră, el și cu tata nu se înțeleg prea bine, așa că nu știu foarte multe despre...

Vocea i se stinse când Slughorn îi zâmbi cu răceală și i se adresă mai departe lui McLaggen.

- Ei bine, acum e rândul tău, Cormac, spuse Slughorn. Întâmplarea face să știu că tu și unchiul tău Tiberius sunteți apropiați, pentru că are o fotografie încântătoare cu voi doi la vânătoare de nogtails, în Norfolk, dacă nu mă-nșel.

- A, da, a fost foarte distractiv, zise McLaggen. Ne-am dus cu Bertie Higgs și Rufus Scrimgeour, înainte să fie făcut ministru, bineînțeles.

- A, îi cunoști și pe Bertie, și pe Rufus? spuse Slughorn, zâmbind larg, servindu-și musafirii cu plăcinte aranjate pe o tavă micuță și nimerindu-se să-l sară pe Belby. Și spune-mi...

Era așa cum bănuise Harry. Toți păreau să fi fost invitați pentru că se numărau printre apropiații unor persoane

celebre sau influente - toți, în afară de Ginny. Zabini, care fu descusut după McLaggen, se dovedi fiul unei vrăjitoare faimoase pentru frumusețea ei (din câte își dădu seama Harry, fusese măritată de șapte ori, iar toți soții ei muriseră în mod misterios, lăsându-i moștenire munți de galbeni). Apoi îi veni rândul lui Neville și urmară zece minute deosebit de incomode, pentru că părinții lui Neville, niște Aurori celebri, își pierduseră mințile după ce fuseseră torturați de Bellatrix Lestrange și niște amici de-ai ei, Devoratori ai Morții. La sfârșitul dialogului cu Neville, Harry avu senzația că Slughorn nu luase încă o hotărâre în privința lui Neville, așteptând să vadă dacă acesta moștenise sau nu talentul părinților săi.

- Și acum, spuse Slughorn, foindu-se cât era de mare în scaun, cu aerul unui prezentator care anunță intrarea pe scenă a protagonistului, Harry Potter! Nici nu știu *de unde* să încep! Am impresia că n-am atins nici pe departe miezul problemei când ne-am întâlnit în vara asta!

Îl contemplă pe Harry câteva clipe, de parcă ar fi fost o bucată deosebit de mare și suculentă de friptură de fazan, apoi zise:

- „Cel ales", așa ți se spune, mai nou!

Harry nu zise nimic. Belby, McLaggen și Zabini se holbară cu toții la el.

- Desigur, zise Slughorn, privindu-l pe Harry cu atenție, de ani de zile umblă tot felul de zvonuri... țin minte când... mă rog... după noaptea aceea *îngrozitoare*... Lily... James... și tu ai supraviețuit... Se spunea că aveai puteri ieșite din comun...

Zabini tuși scurt, sugerând că era sceptic față de această afirmație și în același timp amuzat. O voce supărată izbucni din spatele lui Slughorn:

- Sigur, Zabini, pentru că tu ești cel care are puteri ieșite din comun... ca manechin masculin...

- Măi, măi, măi! râse pe înfundate Slughorn, întorcându-se spre Ginny care se uita urât la Zabini de după burta imensă a lui Slughorn. Fii cu băgare de seamă, Blaise! Am

văzut-o pe această domnișoară aruncând un formidabil Blestem Gogoriță în timp ce treceam prin fața compartimentului ei! Eu n-aș provoca-o, dacă aș fi în locul tău!

Zabini își luă un aer disprețuitor.

– Cum spuneam, zise Slughorn, întorcându-se spre Harry, cam acestea au fost zvonurile din vara asta. Bineînțeles, nici nu mai știi ce să crezi. Se știe că *Profetul* a dat informații eronate și a făcut fel de fel de greșeli în trecut, dar, dat fiind numărul mare de martori oculari, se pare că incidentul destul de problematic de la minister a fost unul real și că ai fost chiar acolo, în miezul lui!

Harry, care simțea că singura cale de scăpare era să mintă, încuviință din cap, tăcând însă în continuare. Slughorn îi zâmbi larg.

– Câtă modestie, câtă modestie. Nici nu mă mir că Dumbledore ține atât de mult la tine. Deci ai fost acolo? Dar cum rămâne cu restul zvonurilor, care sunt atât de spectaculoase, încât nici nu mai știi dacă să le crezi sau nu. Cel despre legendara profeție, de exemplu.

– Nu am auzit nici o profeție, spuse Neville, făcându-se roșu ca un rac.

– Așa este, zise Ginny hotărâtă. Neville și cu mine am fost și noi acolo și toate poveștile astea cu „cel ales" sunt doar niște invenții obișnuite de-ale *Profetului*.

– Ați fost și voi acolo? zise Slughorn plin de interes, uitându-se când la Ginny, când la Neville, dar amândoi rămaseră imuni la zâmbetele sale încurajatoare. Da... păi, e adevărat că *Profetul* exagerează frecvent, sigur că da, continuă Slughorn, vag dezamăgit. Țin minte când mi-a spus draga de Gwenog, mă refer desigur la Gwenog Jones, căpitanul Harpiilor din Holyhead...

Slughorn făcu o paranteză mare, depănând amintiri, dar Harry avu impresia că nu terminase cu el și că nu fusese convins de ce spuseseră Neville și Ginny.

În restul după-amiezii se spuseră alte povești despre vrăjitori celebri care îi fuseseră elevi lui Slughorn și care accep-

taseră bucuroși să facă parte din „Clubul lui Slughorn" de la Hogwarts, cum îl numea el. Harry abia aștepta să plece, dar nu găsi un mod politicos de a-și lua tălpășița. Într-un târziu, trenul ieși dintr-o altă zonă cu ceață, culorile roșiatice ale apusului deveniră vizibile, iar Slughorn se uită pe geam, mijindu-și ochii din cauza razelor soarelui care asfințea.

– Vai de mine, a început deja să se înnopteze! Nici nu mi-am dat seama când s-au aprins lămpile! Ar fi cazul să vă duceți cu toții să vă puneți robele. McLaggen, să nu uiți să treci pe la mine, să-ți împrumut cartea aia despre nogtails. Harry, Blaise, vă aștept oricând. Și pe tine la fel, domnișoară, îi zise el vesel lui Ginny. Hai, mergeți, hai, hai!

Când trecu pe lângă Harry în drum spre ușă, Zabini îi aruncă o privire plină de dispreț, pe care Harry i-o întoarse bucuros. El, Ginny și Neville merseră în urma lui Zabini pe culoar.

– Bine că s-a terminat, murmură Neville. E un om ciudat, nu credeți?

– Ba da, e destul de straniu, zise Harry, uitându-se fix la Zabini. Dar tu cum de ai ajuns acolo, Ginny?

– M-a văzut când l-am blestemat pe Zacharias Smith, spuse Ginny. Îl mai țineți minte pe idiotul ăla de la Astropufi, care era în A.D.? Mă tot întreba ce s-a întâmplat la minister și până la urmă m-a enervat în așa hal, încât am aruncat un blestem asupra lui. Când a intrat Slughorn, am crezut că o să-mi dea ore de detenție, dar s-a dovedit că era convins că am aruncat un blestem foarte bun și că voia să mă invite să iau prânzul cu el! Ciudat, nu?

– Ai avut un motiv mai bun decât dacă ai fi fost invitată pentru că mama ta e celebră, spuse Harry, uitându-se urât la ceafa lui Zabini, sau pentru că unchiul tău...

Dar nu-și duse la capăt fraza. Tocmai îi venise o idee – o idee riscantă, dar care ar fi putut avea rezultate extraordinare. Peste câteva clipe, Zabini avea să se întoarcă în compartimentul Viperinilor din anul șase și Reacredință avea să fie acolo, crezând că nu-l auzeau decât colegii lui Viperini. Cine știe ce ar fi putut să audă sau să vadă Harry, dacă ar fi putut

să intre neobservat după Zabini? Într-adevăr, mai era puțin până la Hogsmeade, poate nici o jumătate de oră, judecând după peisajul sălbatic din jur, dar nimeni altcineva nu părea să ia în serios bănuielile lui Harry, așa că trebuia să facă ceva ca să le și confirme.

– Ne vedem mai târziu, șopti el, scoțând Pelerina Invizibilă și aruncând-o peste el.

– Dar ce ai de gând să...? întrebă Neville.

– Vă spun după aia, șopti Harry, fugind după Zabini și încercând să nu facă zgomot, deși această măsură de precauție era aproape inutilă, din cauza huruitului trenului.

Acum nu prea mai era nimeni pe culoar. Majoritatea elevilor se întorseseră în compartimentele lor, ca să-și îmbrace robele de școală și să-și strângă lucrurile. În ciuda faptului că mergea aproape lipit de Zabini, Harry nu fu destul de rapid să se strecoare în compartiment odată cu el. Zabini închidea deja ușa când Harry puse brusc piciorul în prag, făcând-o să rămână deschisă.

– Ce are ușa asta? spuse Zabini supărat, lovind de mai multe ori ușa cu putere de piciorul lui Harry.

Harry apucă ușa glisantă și o împinse cu putere la perete. Zabini, care ținea strâns de mâner, căzu într-o parte, prăbușindu-se în poala lui Gregory Goyle, iar în agitația care urmă Harry țâșni în compartiment, sări pe scaunul liber al lui Zabini și se urcă pe suportul de bagaje. Avu noroc că Goyle și Zabini țipau unul la altul, atrăgând privirile tuturor asupra lor, pentru că Harry putea să jure că-i fluturase Pelerina, dezvelindu-i picioarele până la gleznă. Mai mult, pentru o clipă de coșmar i se păru că-l vede pe Reacredință urmărindu-i un adidas cu privirea când se urcă pe suport; dar chiar atunci Goyle închise ușa cu putere și îl îndepărtă pe Zabini, care se prăbuși contrariat la locul lui, Vincent Crabbe citi în continuare revista de benzi desenate, iar Reacredință se lăsă înapoi pe spate, întinzându-se pe două locuri, punându-și capul în poala lui Pansy Parkinson și răzând batjocoritor. Harry se ghemui într-o poziție

incomodă sub pelerină, asigurându-se că era acoperit în întregime și privind-o pe Pansy cum dădea la o parte șuvițele de păr blond și lins de pe fruntea lui Reacredință, de parcă oricine și-ar fi dorit să fie în locul ei. Felinarele atârnate de tavan aruncau o lumină puternică în compartiment: Harry putea citi fiecare cuvânt din revista cu benzi desenate a lui Crabbe, care stătea chiar sub el.

- Ia spune, Zabini, zise Reacredință, ce voia Slughorn?

- Încerca doar să se dea bine pe lângă cei cu relații, spuse Zabini, care se uita urât în continuare la Goyle. Dar nu a găsit prea mulți.

Reacredință păru nemulțumit la auzul acestei informații.

- Pe cine a mai invitat? întrebă el.

- Pe McLaggen, de la Cercetași, zise Zabini.

- A, da, unchiul lui are un post important la minister, spuse Reacredință.

- ... pe un anumit Belby, de la Ochi-de-Șoim...

- A, ăla e un individ odios, zise Pansy.

- ... pe Poponeață, pe Potter și pe fata lui Weasley, încheie Zabini.

Reacredință se ridică brusc în capul oaselor, dându-i la o parte mâna lui Pansy.

- L-a invitat pe Poponeață?

- Păi, bănuiesc că da, dacă era acolo, spuse Zabini pe un ton indiferent.

- Dar de ce ar fi interesat Slughorn de Poponeață?

Zabini ridică din umeri.

- Cât despre drăgușul de Potter, e limpede că a vrut să-l vadă de aproape pe „cel ales", zise Reacredință batjocoritor. Dar ce-i cu fata lui Weasley? De ce ar fi mai deosebită?

- Sunt mulți băieți care o plac, spuse Pansy, urmărindu-i reacția lui Reacredință cu coada ochiului. Și tu crezi că e frumușică, nu-i așa, Blaise, și știm cu toții cât ești de pretențios!

- Nu m-aș atinge în veci de o trădătoare de sânge mizerabilă ca ea, indiferent cât de frumoasă ar fi, spuse Zabini cu răceală, iar Pansy păru mulțumită.

Reacredință își culcă din nou capul în poala ei și o lăsă să-l mângâie în continuare.

- Ei bine, îl compătimesc pe Slughorn pentru gusturile lui proaste. Poate că a început să se senilizeze. Păcat de el. Tata zicea mereu că a fost un vrăjitor bun la vremea lui. Tata a fost unul dintre elevii lui preferați. Probabil că Slughorn nu a auzit că sunt în tren, pentru că altfel...

- Eu mă îndoiesc că te-ar fi invitat, spuse Zabini. Când am ajuns acolo, m-a întrebat de tatăl lui Nott. Se pare că erau prieteni vechi, dar i-a pierit zâmbetul când a auzit că a fost prins de cei de la minister, iar Nott nu a primit nici o invitație, nu-i așa? Cred că pe Slughorn nu-l interesează Devoratorii Morții.

Reacredință păru mânios, dar râse forțat și fără umor.

- Mă rog, cui îi pasă ce-l interesează pe Slughorn? Cine e el, până la urmă? Un profesor idiot ca oricare altul, zise el și căscă ostentativ. S-ar putea nici să nu mai fiu la Hogwarts anul viitor. Ce-mi pasă dacă mă place sau nu cine știe ce profesor bătrân și burtos?

- Cum adică s-ar putea să nu mai fii la Hogwarts anul viitor? spuse Pansy indignată, oprindu-se din mângâiat.

- Păi, nu se știe niciodată, zise Reacredință cu o nuanță de zâmbet. S-ar putea să... ăă... trec la un nivel superior.

Ghemuit sub Pelerină pe suportul de bagaje, Harry simți că inima începe să-i bată mai repede. Ce ar fi zis Ron și Hermione despre asta? Crabbe și Goyle îl priveau pe Reacredință cu gurile căscate, ca și cum n-ar fi crezut niciodată că acesta ar fi putut să urce la un nivel superior. Până și Zabini lăsă o urmă de curiozitate să-i deranjeze trăsăturile orgolioase. Pansy îl mângâie din nou pe Reacredință, cu un aer consternat.

- Te referi la... el?

Reacredință ridică din umeri.

- Mama vrea să îmi termin studiile, dar mie mi se pare un lucru lipsit de importanță în ziua de azi. Gândiți-vă și voi. Când Lordul Întunecat o să ajungă la putere, credeți că o să-i pese câte N.O.V.-uri și câte T.V.E.E.-uri a luat fiecare?

Bineînțeles că nu. Ceea ce o să conteze o să fie cum a fost servit, devotamentul de care s-a dat dovadă.

– Și crezi că o să poți să faci ceva pentru el? întrebă Zabini ironic. Având în vedere că ai șaisprezece ani și nici o calificare?

– Ți-am explicat deja, ai uitat? Poate că nu-i pasă că nu am nici o calificare. Poate că nu e nevoie de cine știe ce calificare ca să îndeplinesc o anumită misiune, spuse Reacredință încet.

Crabbe și Goyle stăteau amândoi cu gurile căscate ca niște garguie. Pansy se uita la Reacredință de parcă n-ar mai fi văzut în viața ei ceva atât de măreț.

– Se vede castelul, spuse Reacredință, evident încântat de efectul pe care îl avuseseră cuvintele sale, arătând spre fereastra întunecată. Ar trebui să ne punem robele.

Harry fu atât de preocupat de Reacredință încât nu îl observă pe Goyle întinzându-se după cufărul lui, iar când îl trase jos, cufărul se lovi cu putere de tâmpla lui Harry. Acesta rămase cu răsuflarea tăiată de durere, iar Reacredință se uită în sus, spre suportul de bagaje, încruntându-se.

Lui Harry nu îi era frică de Reacredință, dar nu prea agrea ideea de a fi descoperit ascunzându-se sub Pelerina Invizibilă de către un grup de Viperini ostili. Își scoase bagheta, cu ochii înlăcrimați și tâmpla zvâcnindu-i de durere, având grijă să nu își deranjeze Pelerina, și așteptă, ținându-și respirația. Spre ușurarea lui, Reacredință decise că nu auzise nimic, își puse roba ca și ceilalți, închise cufărul și, în timp ce trenul încetinea, înaintând și zgâlțâindu-se, își prinse la gât o pelerină de drum groasă, nou-nouță.

Harry văzu din ce în ce mai mulți oameni trecând pe culoar, sperând că Hermione și Ron aveau să-i dea lucrurile jos din tren în locul lui. Trebuia să rămână acolo până când avea să plece toată lumea din compartiment. Într-un târziu, trenul se opri cu o ultimă hurducătură. Goyle deschise ușa cu putere și își făcu loc cu forța printr-un grup de elevi din anul doi, dându-i la o parte brutal, urmat de Crabbe și Zabini.

– Ia-o tu înainte, îi spuse Reacredință lui Pansy, care îl aș-

tepta cu mâna întinsă, ca și cum ar fi sperat că avea să o ia de mână. Vreau să verific ceva mai întâi.

Pansy plecă. Acum nu mai erau decât Harry și Reacredință în compartiment. Oamenii treceau în număr mare pe lângă ei, coborând pe peronul întunecat. Reacredință se duse la ușa compartimentului și trase jaluzelele, ca să nu se poată uita dinăuntru la cei de pe culoar. Apoi se aplecă peste cufăr și îl deschise din nou.

Harry se uită în jos, de pe suportul de bagaje, cu pulsul accelerat. Ce voia să ascundă Reacredință de Pansy? Oare avea să vadă misteriosul obiect stricat care trebuia reparat de urgență?

- *Petrificus Totalus!*

Recredință își îndreptă dintr-odată bagheta spre Harry, care încremeni în aceeași secundă. Căzu de pe suportul de bagaje, de parcă ar fi fost filmat cu încetinitorul, prăbușindu-se pe podea cu o bufnitură puternică și dureroasă. Rămase la picioarele lui Reacredință, cu Pelerina Invizibilă strânsă sub el, corpul îi era complet descoperit, înghețat în poziția ghemuită. Nu putea nici să clipească, ci doar să se uite în sus la Reacredință, care zâmbea larg.

- Mă gândeam eu, spuse acesta jubilând. Am auzit când te-a lovit cufărul lui Goyle. Și mi s-a părut că am văzut ceva alb trecând repede prin aer după ce s-a întors Zabini.

Privirea i se opri pentru o clipă asupra adidașilor lui Harry.

- Bănuiesc că tu ai blocat ușa când a intrat Zabini?

Îl cercetă pe Harry pentru câteva secunde.

- Nu ai auzit nimic interesant, Potter. Dar acum, că ești aici...

Îl călcă pe față pe Harry, cu putere. Harry simți cum i se zdrobește nasul și cum începe să-i curgă sânge.

- Asta e pentru tata. Și acum, ia să vedem.

Reacredință trase Pelerina de sub corpul imobilizat al lui Harry și o aruncă peste acesta.

- Presupun că o să te găsească abia la Londra, zise el încet. Pe data viitoare, Potter... sau poate nu.

Reacredință ieși din compartiment, având grijă să calce pe degetele lui Harry.

– CAPITOLUL VIII –

VICTORIA LUI PLESNEALĂ

Harry era complet paralizat. Zăcea acolo, sub Pelerina Invizibilă, simțind sângele fierbinte din nas șiroindu-i pe față și ascultând vocile și pașii care se auzeau pe culoar. Primul său gând fu că sigur trebuia să existe cineva care să verifice compartimentele înainte să plece trenul. Dar imediat după aceea își dădu seama că și dacă ar fi venit cineva, nu ar fi putut nici să-l vadă, nici să-l audă. Singura lui speranță era să intre cineva în compartiment și să calce pe el.

Harry nu îl mai urâse niciodată pe Reacredință așa cum îl ura acum, zăcând ca o amărâtă de țestoasă întoarsă pe spate, cu sângele scurgându-i-se dezgustător în gură. În ce situație ridicolă ajunsese. Iar acum până și ultimii câțiva pași se stinseră; toată lumea mergea încet pe peron. Harry îi auzi târându-și cuferele și pălăvrăgind între ei.

Ron și Hermione aveau să creadă că se dăduse jos fără ei. Aveau să ajungă la Hogwarts, să se așeze la masa Cercetașilor din Marea Sală, să se uite de câteva ori în lungul ei și abia apoi să își dea seama că nu era acolo, în timp ce el avea să fie mai mult ca sigur în drum spre Londra.

Încercă să scoată un sunet, măcar un geamăt, dar îi fu imposibil. Apoi își aminti că unii vrăjitori, ca Dumbledore, puteau să facă vrăji fără să vorbească, așa că încercă să arunce o Vrajă de Chemare asupra baghetei care îi căzuse din mână, spunând în gând *„Accio bagheta!"* de mai multe ori, dar nu se întâmplă nimic.

I se părea că aude foșnetul copacilor din jurul lacului și țipătul unei bufnițe undeva în depărtare, dar nimic care să fi indicat că avea loc o căutare și nici măcar (scăzu în ochii săi pentru că avu această speranță) niște voci panicate, care să se întrebe unde era Harry Potter. Fu cuprins de un sentiment de deznădejde când își imagină convoiul de trăsuri tra-

se de thestrali îndreptându-se spre școală și râsetele înfundate din trăsura în care era Reacredință, povestindu-le colegilor de la Viperini cum își atacase rivalul.

Trenul se zgâlțâi, făcându-l pe Harry să se rostogolească pe o parte. Acum nu mai privea tavanul, ci se uita fix sub banchetă, unde se strânsese praful. Podeaua începu să vibreze când motorul se puse în mișcare cu un zgomot puternic. Expresul pleca din gară și nimeni nu știa că Harry nu coborâse încă...

Apoi simți că îi fu trasă Pelerina de pe el și o voce de deasupra lui zise:

- Salut, Harry.

Harry văzu o lumină roșie și simți cum i se dezgheață corpul. Reuși să ia o poziție mai demnă, ridicându-se în capul oaselor, își șterse repede cu podul palmei sângele de pe fața tumefiată și se uită în sus la Tonks, care ținea în mână Pelerina Invizibilă pe care tocmai o trăsese de pe el.

- Ar fi bine să plecăm de aici cât mai repede, spuse ea, în timp ce ferestrele trenului erau acoperite de fum și trenul începea să iasă din gară. Hai, o să sărim.

Harry o urmă repede pe culoar. Tonks deschise ușa și sări pe peronul care părea să zboare pe sub roțile trenului ce prindea viteză. Harry sări după Tonks, clătinându-se puțin la aterizare, dar se îndreptă la timp ca să vadă locomotiva de un roșu strălucitor cotind în goană și dispărând din câmpul lor vizual.

Aerul rece al nopții fu benefic pentru nasul tumefiat al lui Harry. Tonks se uita la el, Harry era mânios și jenat că fusese descoperit într-o situație atât de ridicolă. Tonks îi dădu înapoi Pelerina, în tăcere.

- Cine ți-a făcut asta?

- Draco Reacredință, spuse Harry cu amărăciune. Mulțumesc pentru... știi tu...

- Cu plăcere, zise Tonks, fără să zâmbească.

Din câte putea să-și dădea seama Harry pe întuneric, avea părul șaten deschis și aceeași expresie abătută, ca atunci când o văzuse la Vizuină.

- Stai cuminte să-ți repar nasul.

Lui Harry nu i se păru că era o idee tocmai bună; se gândise să se ducă la doamna Pomfrey, matroana, în care avea ceva mai multă încredere când venea vorba de vrăji de vindecare, dar i se păru că ar fi fost nepoliticos să-i spună asta lui Tonks, așa că rămase perfect nemișcat și închise ochii.

- Episkey, zise Tonks.

Harry își simți nasul foarte fierbinte și apoi foarte rece. Ridică mâna și îl pipăi cu precauție. Părea să fi fost reparat.

- Mulțumesc mult!

- Pune-ți Pelerina la loc, ca să mergem spre școală, spuse Tonks, tot fără să zâmbească.

Își flutură bagheta când Harry își aruncă Pelerina peste el și un animal imens argintiu, cu patru picioare, țâșni din vârful baghetei și goni în noapte.

- Ăla a fost un Patronus? întrebă Harry, care îl mai văzuse pe Dumbledore trimițând astfel de mesaje.

- Da. Trimit vorbă la castel că ești cu mine, ca să nu se îngrijoreze. Să mergem, nu trebuie să zăbovim.

Cei doi porniră spre drumul care ducea către școală.

- Cum m-ai găsit?

- Am observat că nu coborâseși din tren și știam că aveai Pelerina asta. M-am gândit că voiai să te ascunzi. Când am văzut jaluzelele trase în compartimentul ăla, m-am gândit să arunc un ochi acolo.

- Dar cum de erai aici, la gară? întrebă Harry.

- Acum stau în Hogsmeade. O măsură de siguranță în plus pentru școală, zise Tonks.

- Ești singură sau mai sunt și...?

- Da, mai sunt și Proudfoot, Savage și Dawlish.

- Dawlish, Aurorul pe care l-a atacat Dumbledore anul trecut?

- Chiar el.

Merseră târșâindu-și picioarele pe drumul întunecat și gol, pe lângă urmele proaspete lăsate de roțile trăsurilor. Harry se uită pieziș la Tonks de sub Pelerină. Anul trecut fusese curioasă (atât de curioasă, încât uneori păruse chiar sufocantă), glumea-

ță și tot timpul cu zâmbetul pe buze. Acum părea mai matură, mult mai serioasă și mai preocupată. Oare toate aceste schimbări se datorau incidentului de la minister? Harry se gândi stingherit că Hermione i-ar fi sugerat să o consoleze pe Tonks în privința lui Sirius, să-i spună că nu avea nici o vină în ce se întâmplase, dar nu fu în stare să o facă. Nu o învinovățea deloc pentru moartea lui Sirius, nu era cu nimic mai responsabilă pentru asta decât oricine altcineva (în orice caz, mai puțin responsabilă decât el însuși), dar nu-i plăcea să vorbească despre Sirius când putea să evite lucrul acesta. Așa că își continuară drumul, în tăcere, prin aerul rece al nopții, pelerina lungă a lui Tonks foșnind catifelat pe pământ în urma lor.

Până atunci, Harry mersese la castel numai cu trăsura și nu își dăduse seama cât de departe era Hogwarts față de gara din Hogsmeade. Fu deosebit de ușurat când văzu în sfârșit stâlpii înalți, care încadrau porțile duble, având fiecare doi mistreți înaripați în vârf. Lui Harry îi era frig și foame și era dornic să se despartă de această nouă Tonks, care era mereu posomorâtă. Dar când încercă să deschidă porțile, descoperi că erau ferecate cu niște lanțuri.

– *Alohomora!* zise el încrezător, îndreptându-și bagheta către lacăt, fără să se întâmple ceva.

– Nu funcționează asupra porților, spuse Tonks. Le-a vrăjit însuși Dumbledore.

Harry se uită în jur.

– Aș putea să sar zidul, sugeră el.

– Ba nu, spuse Tonks pe un ton categoric. Sunt puse blesteme antiintruși pe toate zidurile. Măsurile de siguranță au fost sporite de zeci de ori în timpul verii.

– Atunci, zise Harry, începând să-l deranjeze faptul că Tonks nu prea voia să-l ajute, bănuiesc că o să dorm aici și o să aștept până mâine dimineață.

– Vine cineva după tine, spuse Tonks. Uite.

Lumina unui felinar tremura în depărtare, în fața castelului. Harry fu atât de bucuros să o vadă, încât se gândi că ar fi putut să îndure chiar și mustrările lui Filch pentru că întâr-

ziase și să-l asculte declarând cu vocea lui răgușită că toți elevii ar fi mai punctuali dacă li s-ar bate cuie în degete când întârziau. Abia când lumina galbenă ajunse la treizeci de metri de ei, iar Harry își dădu jos Pelerina Invizibilă ca să poată fi văzut; recunoscu cu un sentiment de ură profundă nasul coroiat și părul lung, negru și slinos al lui Severus Plesneală.

– Ca să vezi, zise acesta batjocoritor, scoțându-și bagheta și atingând o dată lacătul, astfel încât lanțurile se dădură la o parte și poarta se deschise scârțâind. Drăguț din partea ta că te-ai hotărât să-ți faci apariția, Potter, deși e limpede că ai considerat că roba de școală nu se potrivește cu personalitatea ta.

– Nu m-am putut schimba, nu am avut cufărul... începu Harry, dar Plesneală îl întrerupse tăios.

– Nu trebuie să mai aștepți, Nymphadora. Potter este... în... în siguranță cu mine.

– Mesajul îi era destinat lui Hagrid, spuse Tonks, încruntându-se.

– Hagrid a întârziat la masa festivă de la începutul semestrului, la fel ca Potter, aici de față, așa că am preluat eu mesajul în locul lui. În plus, zise Plesneală, dându-se înapoi pentru a-i face loc lui Harry să treacă, mi se pare interesant noul tău Patronus.

Plesneală îi închise poarta în nas cu un zgomot metalic puternic și atinse din nou lanțul cu bagheta, făcându-le să se încolăcească la loc.

– Cred că cel pe care îl aveai înainte era mai bun, spuse Plesneală, cu o notă evidentă de răutate în glas. Ăsta nou pare destul de fragil.

Plesneală mișcă puțin felinarul și Harry văzu preț de o clipă o expresie de șoc și furie pe chipul lui Tonks. Apoi aceasta dispăru din nou în întuneric.

– Noapte bună! îi strigă Harry peste umăr, îndreptându-se către castel cu Plesneală. Mulțumesc pentru... tot.

– Pe curând, Harry.

Plesneală tăcu timp de câteva minute. Harry avea impresia că emana niște valuri atât de puternice de ură, încât nu-i

venea să creadă că Plesneală nu le simțea pârjolindu-l. Îl detestase din prima clipă când îl cunoscuse, dar elementul care eliminase orice posibilitate ca Harry să-l ierte vreodată fusese modul în care se purtase Plesneală cu Sirius. Indiferent de ce zicea Dumbledore, Harry avusese timp să cântărească totul pe timpul verii și ajunsese la concluzia că remarcile răutăcioase ale lui Plesneală față de Sirius, care îl acuzase că se ascundea într-un loc sigur, în timp ce ceilalți membri ai Ordinului Phoenix se luptau cu Cap-de-Mort, avuseseră, probabil, un rol important în decizia lui Sirius de a se duce într-un suflet la minister în noaptea când murise. Harry se agață de această idee, pentru că îi permitea să dea vina pe Plesneală, ceea ce îl mulțumea într-o anumită măsură, și pentru că știa că, dacă exista cineva care nu regreta moartea lui Sirius, acesta era bărbatul care mergea acum cu el în noapte.

– Cincizeci de puncte pierdute de Cercetași pentru întârziere, aș zice, spuse Plesneală. A, stai puțin, și încă douăzeci pentru că porți haine Încuiate. Știi, nu cred că a mai fost vreo casă care să piardă atâtea puncte atât de repede după începerea semestrului; nici nu s-a ajuns la desert. Poate c-ai doborât un record, Potter.

Mânia și ura care dospeau în Harry părură să atingă cote maxime, dar ar fi preferat de o mie de ori să fi rămas imobilizat în tren până la Londra decât să-i spună lui Plesneală de ce întârziase.

– Presupun că ai vrut să-ți faci o intrare de pomină, nu? continuă Plesneală. Și cum nu aveai o mașină zburătoare la îndemână, ai ales să dai navală în Marea Sală în miezul mesei festive, ca să dai o notă de dramatism.

Harry păstră tăcerea în continuare, deși simțea că avea să-i explodeze pieptul. Știa că acesta era motivul pentru care venise să-l ia Plesneală: cele câteva minute în care putea să-l sâcâie și să-l chinuie pe Harry fără să mai fie altcineva de față.

În sfârșit, ajunseră la treptele din fața castelului, iar când se deschiseră ușile mari de stejar către holul de la intrare, fură întâmpinați de un zumzet de voci, râsete și clinchet de ta-

câmuri de dincolo de ușile deschise care dădeau spre Marea Sală. Lui Harry îi trecu prin minte să își pună repede Pelerina Invizibilă și astfel să se așeze neobservat la masa lungă a Cercetașilor (care se nimerea să fie cea mai îndepărtată de holul de la intrare).

Însă Plesneală zise, de parcă i-ar fi citit gândurile:

– Fără Pelerină. O să intri și o să te vadă toată lumea, sunt sigur că asta ți-ai dorit de la bun început.

Harry se întoarse pe călcâie și intră direct pe ușile deschise cu pași mari, fiind în stare să facă orice ca să scape de Plesneală. Marea Sală, cu cele patru mese lungi ale caselor și cu masa profesorilor din capăt, era împodobită ca de obicei cu lumânări plutitoare care făceau farfuriile să sclipească și să strălucească. Însă Harry nu distinse nimic din mulțimea de luminițe din jur, mergând atât de repede, încât trecuse deja de masa Astropufilor înainte să fi apucat să se holbeze cineva la el, iar când începură să se ridice ca să-l vadă mai bine, îi zări pe Ron și Hermione, grăbi pasul de-a lungul băncilor și își făcu loc între ei la masă.

– Unde ai... Fir-aș al naibii, ce-ai pățit la față? spuse Ron, uitându-se la el cu ochii cât cepele, la fel ca și toți ceilalți din apropiere.

– De ce, ce nu e în regulă? zise Harry, înșfăcând o lingură și încercând să-și deslușească reflecția distorsionată.

– Ești plin de sânge! spuse Hermione. Stai așa...

Hermione ridică bagheta și zise: *„Tergeo!"* curățând sângele uscat.

– Mersi, spuse Harry, ducându-și mâna la fața, care acum era curată. Cum îmi arată nasul?

– Normal, zise Hermione îngrijorată. De ce, ar trebui să arate altfel? Harry, ce s-a întâmplat? Ne-am speriat îngrozitor!

– Vă povestesc mai târziu, răspunse Harry scurt.

Era perfect conștient de faptul că Ginny, Neville, Dean și Seamus ascultau ce vorbeau. Până și Nick Aproape-Făr'-de-Cap, fantoma Cercetașilor, plutise de-a lungul băncii ca să tragă cu urechea.

- Dar... zise Hermione.

- Nu acum, Hermione, spuse Harry cu subînțeles.

Spera din tot sufletul că toți aveau să presupună că fusese implicat într-o încercare eroică, de preferat împotriva câtorva Devoratori ai Morții și a unui Dementor. Bineînțeles că Reacredință avea să dea sfoară-n țară, dar exista o șansă ca istorisirea să nu ajungă la urechile multor Cercetași.

Întinse mâna prin fața lui Ron ca să ia niște copane de pui și o porție de cartofi prăjiți, dar acestea dispărură înainte să le poată pune în farfurie, fiind înlocuite cu niște budinci.

- Ai ratat oricum Sortatul, zise Hermione, în timp ce Ron se arunca asupra unei prăjituri mari cu ciocolată.

- Ce mai zicea jobenul? Ceva interesant? întrebă Harry, luând o bucată de tartă de melasă.

- În mare, aceleași lucruri... Ne-a îndemnat să ne unim împotriva dușmanilor, ca de obicei.

- Dumbledore a zis cumva ceva de Cap-de-Mort?

- Până acum nu, dar își păstrează întotdeauna discursul propriu-zis până după cină, nu-i așa? Nu cred că mai e mult.

- Plesneală a zis că Hagrid a întârziat la ospăț.

- Ai vorbit cu Plesneală? Cum așa? zise Ron înfulecând din prăjitură.

- M-am întâlnit cu el din întâmplare, zise Harry evaziv.

- Hagrid nu a întârziat decât câteva minute, zise Hermione. Uite, Harry, îți face cu mâna.

Harry se uită la masa profesorilor și îi zâmbi lui Hagrid, care îi făcea într-adevăr cu mâna. Hagrid nu reușise niciodată să fie la fel de demn ca profesoara McGonagall, șefa Casei Cercetașilor, care stătea la masă lângă Hagrid, ajungându-i până la jumătatea distanței dintre cot și umăr și privind cu dezaprobare acest salut călduros. Harry fu surprins să o vadă pe profesoara Trelawney, care preda Previziuni despre Viitor, stând de partea cealaltă a lui Hagrid; aceasta ieșea rareori din camera ei din turn și era pentru prima dată că era prezentă la ospățul de deschidere a anului școlar. Părea la fel de bătrână ca de obicei, acoperită cu mărgele sclipitoare

și șaluri lungi, cu ochii supradimensionați de ochelari. După ce o bănuise mereu de înșelătorie, Harry fusese șocat să descopere la sfârșitul semestrului trecut că ea fusese cea care rostise prezicerea care îl făcuse pe Cap-de-Mort să-i omoare pe părinții lui Harry și să-l atace și pe el. Această informație îl făcuse să își dorească și mai puțin să aibă de-a face cu ea, și, din fericire, anul acesta avea să renunțe la Prezicerile despre Viitor. Ochii ei ca niște faruri se întoarseră spre el, iar Harry se uită repede la masa Viperinilor. Draco Reacredință se prefăcea că spărgea nasul cuiva, însoțit de hohote de râs și de aplauze. Harry își coborî privirea, uitându-se la tarta de melasă și simțind din nou că-i fierbe sângele în vine. Ce nu ar fi dat ca să se lupte cu Reacredință unu la unu.

– Și ce voia până la urmă domnul profesor Slughorn? întrebă Hermione.

– Să afle ce s-a întâmplat la minister, spuse Harry.

– La fel ca toată lumea din sala asta, pufni Hermione. Să fi văzut cum am fost interogați în tren, nu-i așa, Ron?

– Așa e, zise Ron. Toți voiau să știe dacă ești cu adevărat „cel ales"...

– Să știți că ăsta este un subiect îndelung dezbătut și în rândul stafiilor, interveni Nick Aproape-Făr'-de-Cap, înclinându-și capul abia prins de gât spre Harry, încât i se clătină periculos pe guler. Sunt considerat un specialist în domeniul Potter, se știe că suntem în relații bune. Însă am asigurat comunitatea stafiilor că n-o să te sâcâi cu întrebări. „Harry Potter știe că poate avea încredere nemărginită în mine", așa le-am zis. „Mai degrabă mor decât să-i trădez încrederea."

– Asta nu e cine știe ce, având în vedere că ești deja mort, constată Ron.

– Sensibil ca un topor, ca de obicei, zise Nick Aproape-Făr'-de-Cap pe un ton jignit, ridicându-se în aer și plutind spre celălalt capăt al mesei Cercetașilor chiar în clipa când Dumbledore se ridică în picioare la masa profesorilor.

Zumzetul de voci și râsete din Marea Sală se stinse aproape instantaneu.

– Bună seara tuturor, zise el, zâmbind larg, cu brațele deschise, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze toată camera.

– Ce-a pățit la mână? zise Hermione cu răsuflarea tăiată.

Nu era singura care observase. Mâna dreaptă a lui Dumbledore era la fel de înnegrită și uscătivă ca în noaptea când venise să-l ia pe Harry de la familia Dursley. Sala fu cuprinsă de șoapte. Dumbledore, interpretând corect șușotelile, zâmbi și își scutură mâneca roșie cu auriu, acoperindu-și mâna rănită.

– Nu aveți de ce să vă faceți griji, zise el senin. Așa... Le urez bun venit noilor elevi și le spun bine ați revenit celor vechi. Vă așteaptă încă un an de educație magică.

– Avea mâna la fel și când m-am întâlnit cu el astă-vară, îi șopti Harry lui Hermione. Dar credeam că s-a vindecat până acum. Ori singur, ori cu ajutor de la doamna Pomfrey.

– Arată ca și cum ar fi moartă, spuse Hermione, cu un aer scârbit. Dar există răni care nu pot fi vindecate... blesteme străvechi... Și mai sunt otrăvuri care nu au antidoturi.

– ... iar domnul Filch, îngrijitorul nostru, m-a rugat să vă anunț că toate articolele cumpărate de la magazinul „Weasley Bing-Bong" sunt interzise cu desăvârșire. Cei care vor să joace în echipa de vâjthaț a casei lor trebuie să se prezinte în fața șefilor caselor lor, ca și până acum. De asemenea, suntem în căutare de comentatori de vâjthaț. Cei interesați sunt sfătuiți să procedeze la fel. Anul acest avem plăcerea să-i urăm bun venit unui nou membru în rândul profesorilor. Domnul profesor Slughorn – acesta se ridică, cu chelia sclipindu-i la lumina lumânărilor și cu burta mare, acoperită cu o vestă, aruncând o umbră mare peste masă – este un fost coleg al meu care a acceptat să își reia activitatea ca profesor de Poțiuni.

– Poțiuni?

– Poțiuni?

Cuvântul fu pe buzele tuturor, cei de față întrebându-se dacă nu cumva îi înșelase auzul.

– Poțiuni? spuseră Ron și Hermione într-un glas, întorcându-se uimiți spre Harry. Dar ai zis...

– Cât despre domnul profesor Plesneală, zise Dumbledore,

ridicând vocea și acoperind zumzetul de șoapte, dânsul o să fie noul profesor de Apărare contra Magiei Negre.

- Nu! spuse Harry, atât de tare încât mai multe capete se întoarseră spre el.

Nu îi păsa. Se uita mânios la masa profesorilor. Cum era posibil ca Plesneală să devină profesor de Apărare contra Magiei Negre după atâta timp? Nu se știa de ani de zile că Dumbledore nu avea destulă încredere în el ca să i-l dea?

- Dar, Harry, ai zis că Slughorn o să ne predea Apărare contra Magiei Negre! spuse Hermione.

- Așa am crezut, zise Harry, chinuindu-se să-și aducă aminte când îi spusese Dumbledore că avea să fie așa, dar acum, că se gândi mai bine, nu putu să își aducă aminte să-i fi spus ce materie avea să predea Slughorn.

Plesneală, care stătea în dreapta lui Dumbledore, nu se ridică atunci când îi fu rostit numele, ci doar ridică mâna în semn de recunoaștere a aplauzelor de la masa Viperinilor. Totuși Harry ar fi putut să jure că observase o urmă de triumf pe chipul pe care îl detesta atât de mult.

- Până la urmă, e și asta o veste bună, zise Harry cu răutate. Plesneală o să plece până la sfârșitul anului.

- Ce vrei să spui? întrebă Ron.

- Materia asta e o piază-rea. Nimeni nu a rezistat mai mult de un an. Quirrell chiar a murit în timp ce preda. Știți ceva, eu, unul, sper să avem parte de încă o înmormântare...

- Harry! îl mustră Hermione șocată.

- Ar putea doar să continue să predea Poțiuni la sfârșitul anului, spuse Ron rezonabil. Individul ăsta, Slughorn, s-ar putea să nu vrea să rămână pe termen lung, la fel ca Moody.

Dumbledore își drese vocea. Harry, Ron și Hermione nu erau singurii care vorbeau. Întreaga sală fusese cuprinsă de un val de discuții la auzul veștii că Plesneală își atinsese în sfârșit țelul. Părând să nu își dea seama deloc de cât de senzațional fusese anunțul său, Dumbledore nu mai zise nimic despre alte schimbări printre profesori, așteptând câteva secunde pentru a se asigura că nu mai vorbea nimeni înainte de a continua.

– Acum, așa cum știm cu toții, Lordul Cap-de-Mort și adepții săi sunt din nou în libertate și pe zi ce trece – mai puternici.

Tăcerea deveni încordată la auzul cuvintelor lui Dumbledore. Harry îl privi pe Reacredință. Acesta nu se uita la Dumbledore, ci își făcea furculița să plutească, ghidând-o cu bagheta, ca și cum ar fi considerat că discursul directorului nu era demn de atenția lui.

– Situația prezentă este nespus de periculoasă. Toți elevii și profesorii de la Hogwarts trebuie să-și de silința ca să fim în siguranță, acum și pe viitor. Fortificațiile magice ale castelului au fost sporite în timpul verii, asigurându-ne noi și riguroase măsuri de siguranță. Cu toate acestea, trebuie să fim foarte atenți ca să nu aibă loc nici o eroare din partea vreunui elev sau profesor. Drept urmare, vă rog să respectați toate restricțiile de siguranță pe care or să vi le impună profesorii, indiferent de cât de neplăcute or să vă pară, în special regula orei de stingere. Vă implor, dacă observați ceva ciudat sau suspect în castel sau în afara lui, anunțați imediat unul dintre profesori. Am încredere în faptul că o să țineți întotdeauna cont de siguranța voastră și a celorlalți.

Ochii albaștri ai lui Dumbledore îi învăluiră pe elevii de la mese și apoi el zâmbi din nou.

– Și-acum, la culcare. Vă așteaptă niște paturi cât se poate de comode și călduroase și știu că grija voastră cea mai importantă este să fiți odihniți la orele de curs de mâine. Hai, repejor!

Băncile se dădură în spate, cu obișnuitul huruit asurzitor, și sute de elevi începură să iasă din Marea Sală, îndreptându-se către camerele lor. Harry, care nu se grăbea să plece odată cu mulțimea curioasă și nici să ajungă destul de aproape de Reacredință pentru a-i da ocazia să povestească din nou cum îi zdrobise nasul, rămase în urmă, prefăcându-se că își lega șiretul de la un adidas, lăsându-i pe ceilalți Cercetași să o ia înainte. Hermione era printre primii, pentru a-și îndeplini datoria de Perfect, conducându-i pe cei din primul an, dar Ron rămase cu Harry.

– Ce ai pățit de fapt la nas? întrebă el, când ajunseră chiar ultimii, în spatele mulțimii care se înghesuia să iasă din sală și nu riscau să fie auziți de nimeni.

Harry îi spuse. Faptul că Ron nu râse dovedi cât de strânsă era prietenia dintre ei.

– L-am văzut eu pe Reacredință mimând ceva în legătură cu nasul, zise el sumbru.

– Da, mă rog, nu contează, spuse Harry cu amărăciune. Stai să-ți povestesc ce zicea înainte să-și dea seama că eram acolo.

Harry se așteptase ca Ron să fie de-a dreptul uluit de spusele lui Reacredință. Cu toate acestea, el nu fu impresionat, dând dovadă de o încăpățânare exagerată din punctul de vedere al lui Harry.

– Harry, să fim serioși, voia doar să se dea mare în fața lui Parkinson. Ce misiune ar putea să-i dea Știi-Tu-Cine tocmai lui?

– Cap-de-Mort ar putea să aibă nevoie de cineva din interiorul școlii, nu-i așa? Nu ar fi prima dată când...

– Tare aș vrea să nu mai pronunți numele ăsta, Harry, spuse o voce nemulțumită din spatele lor.

Harry se uită peste umăr și îl văzu pe Hagrid clătinând din cap.

– Dar și Dumbledore îi spune pe nume, spuse Harry bosumflându-se.

– Da, numai că Dumbledore e Dumbledore, nu-i așa? spuse Hagrid cu un aer misterios. Cum de-ai întârziat, Harry? Mi-am făcut griji pentru tine, să știi.

– Am fost reținut în tren, zise Harry. Dar tu de ce-ai întârziat?

– Am fost la Grawp, spuse Hagrid vesel. Am cam pierdut noțiunea timpului. Acum are o casă nouă-n munți, a avut grijă Dumbledore. E o peșteră mare și tare frumușică. E mult mai fericit acolo decât în Pădure. Am întârziat pentru că am stat la povești cu el.

– Serios?! zise Harry, evitând să-i întâlnească privirea lui Ron.

Data trecută când se întâlnise cu fratele vitreg al lui Hagrid, un uriaș violent, specializat în smulgerea copacilor din rădăcini, vocabularul acestuia era format din cinci cuvinte, iar pe două dintre ele nici măcar nu putea să le pronunțe cum trebuia.

– A, da, să vezi ce-a progresat, spuse Hagrid mândru. Nici n-o să-ți vină să crezi. Mă gândeam să-l pregătesc să fie asistentul meu.

Ron pufni zgomotos, dar reuși să pretindă că fusese doar un strănut furtunos. Acum ajunseseră în dreptul ușilor de stejar de la intrare.

– Atunci, pe mâine dimineață, la primul curs imediat după micul dejun. Să veniți mai devreme, ca să-l salutați pe Buck... pardon, pe Witherwings!

Ridicând o mână în semn de rămas bun, ieși pe ușile de stejar și se pierdu în noapte.

Harry și Ron se uitară unul la altul. Harry își dădu seama că Ron avea același sentiment de vinovăție ca și el.

– Și tu ai renunțat la cursul de Grijă față de Creaturile Magice, nu?

Ron dădu din cap.

– Și tu la fel, nu-i așa?

Harry încuviință la rândul lui.

– Și Hermione? mai întrebă Ron.

Harry repetă gestul. Nu voia să se gândească la ce avea să spună Hagrid când avea să-și dea seama că elevii săi preferați renunțaseră la cursul lui.

– CAPITOLUL IX –

UN PRINȚ SEMIPUR

Dimineața următoare, Harry și Ron se întâlniră cu Hermione în camera de zi înainte de micul dejun. Sperând să găsească pe cineva care să-i sprijine teoria, Harry se grăbi să-i povestească lui Hermione ce spusese Reacredință în Expresul de Hogwarts.

– Nu-i așa că e evident că se dădea mare în fața lui Parkinson? exclamă Ron repede, înainte ca Hermione să fi apucat să spună ceva.

– Păi, zise ea nesigură, nu știu. Lui Reacredință îi stă în fire să încerce să pară mai important decât este de fapt. Dar ar fi o minciună cam gogonată...

– Exact, zise Harry, dar nu putu să spună mai mult, pentru că erau foarte mulți care trăgeau cu urechea la ceea ce vorbeau, se holbau la el și șușoteau între ei.

– Nu e frumos să arăți cu degetul, se răsti Ron la un băiat mărunțel din anul întâi, când li se alăturară celor care așteptau să iasă pe gaura portretului.

Băiatul, care îi șoptise ceva despre Harry prietenului său, acoperindu-și gura cu mâna, se făcu imediat roșu ca focul și se rostogoli speriat prin gaura portretului. Ron râse cu superioritate.

– Ador să fiu în anul șase. Și să nu uităm că anul ăsta o să avem și ferestre. Ore în șir în care o să putem să stăm aici și să ne relaxăm.

– Ferestrele de care vorbești sunt pentru învățat, Ron, zise Hermione, când porniră pe hol.

– Da, dar nu și azi, spuse Ron. Am o presimțire că o să avem o zi ușoară.

– Stai așa, zise Hermione, ridicând o mână și oprind un elev din anul patru care încerca să treacă pe lângă ea ținând strâns un disc verde electric. Frisbee-urile cu colți sunt interzise și se confiscă, îi spuse ea hotărâtă.

Băiatul îi dădu discul care își arăta dinții, trecând încruntat pe sub brațul ei și fugind după prietenii lui. Ron așteptă până nu îl mai văzu și apoi smulse frisbee-ul din mâna lui Hermione.

– Grozav, întotdeauna mi-am dorit unul.

Mustrările lui Hermione fură acoperite de un ropot de chicoteli. Se pare că Lavender Brown considera că Ron spusese ceva foarte amuzant. Aceasta râse în continuare când trecu pe lângă ei, aruncându-i o privire peste umăr lui Ron. Băiatul păru cât se poate de mulțumit de sine.

Tavanul Marii Săli era de un albastru senin, presărat cu nori delicați, exact ca porțiunile de cer care se vedeau pe ferestrele înalte, cu șipci verticale. În timp ce înfulecau terci de ovăz și ouă cu șuncă, Harry și Ron îi povestiră lui Hermione conversația jenantă pe care o avuseseră cu Hagrid seara trecută.

– Dar cum ar putea să creadă că am vrea să studiem în continuare Grija față de Creaturile Magice? zise ea neliniștită. Adică am dat vreunul din noi dovadă... de... entuziasm?

– Păi, răspunsul ar fi „da", așa-i? spuse Ron, înghițind cu totul un ou făcut ochi. Noi eram cei care depuneam cel mai mult efort la orele lui, pentru că ne plăcea de el. Dar Hagrid credea că ne plăcea materia asta idioată. Voi chiar credeți că o să vrea cineva să dea T.V.E.E. la cursul ăsta?

Harry și Hermione tăcură amândoi. Nu era nevoie să răspundă. Știau foarte bine că nimeni din anul lor nu voia să mai studieze în continuare Grija față de Creaturile Magice. Evitară să-i întâlnească privirea lui Hagrid și-i întoarseră salutul destul de apatici când acesta le făcu vesel cu mâna, ridicându-se de la masă zece minute mai târziu.

După ce terminară de mâncat, rămaseră la locurile lor, așteptând să vină profesoara McGonagall de la masa profesorilor. Anul acesta împărțirea orarelor era mult mai complicată decât de obicei, pentru că profesoara McGonagall trebuia mai întâi să se asigure că toți obținuseră calificativele necesare la N.O.V.-uri pentru a continua cu T.V.E.E.-urile pe care și le aleseseră.

Hermione primi imediat dreptul de a continua să studieze Farmece, Apărare contra Magiei Negre, Transfigurare,

Ierbologie, Aritmanție, Studiul Vechilor Rune și Poțiuni și nu mai zăbovi nici o clipă, ducându-se glonț la un curs despre perioada de început a vechilor rune. În cazul lui Neville dură ceva mai mult, pe chipul rotund i se citi teama în timp ce profesoara McGonagall cercetă opțiunile pe care le făcuse și calificativele pe care le luase la N.O.V.-uri.

– Ierbologie, în regulă, spuse ea. Doamna profesoară Lăstar o să fie încântată să te primească înapoi cu un N.O.V. Remarcabil. Te califici și pentru Apărare contra Magiei Negre cu Peste Așteptări. Dar problema este Transfigurarea. Îmi pare rău, Poponeață, dar Acceptabil nu este un rezultat destul de bun pentru nivelul T.V.E.E., sincer nu cred că o să poți face față cerințelor cursului.

Neville își lăsă capul în jos. Profesoara McGonagall îl examină prin ochelarii ei cu ramă pătrată.

– Dar de ce vrei să continui să studiezi „Transfigurarea"? Nu am avut niciodată impresia că ți-ar plăcea această materie în mod special.

Neville părea foarte amărât și bâigui ceva despre „dorința bunicii lui".

– Hm, pufni profesoara McGonagall. Este cazul ca bunica ta să învețe să fie mândră de nepotul pe care îl are și nu de cel pe care crede că ar trebui să-l aibă, mai ales după ce s-a întâmplat la minister.

Neville roși și clipi derutat. Era pentru prima dată când profesoara McGonagall îi făcea un compliment.

– Îmi pare rău, Poponeață, dar nu te pot primi la cursul meu pentru T.V.E.E.-uri. Însă văd că ai luat „Peste Așteptări" la Farmece, de ce nu alegi Farmecele pentru T.V.E.E.?

– Bunica e de părere că Farmecele sunt o materie prea ușoară, bâigui Neville.

– Alege Farmecele, spuse profesoara McGonagall, și o să-i scriu Augustei, ca să-i amintesc că doar pentru că ea a picat examenul N.O.V. de Farmece nu înseamnă că este o materie lipsită de valoare.

Profesoara McGonagall surâse puțin când văzu expresia de încântare și uluire de pe chipul lui Neville și atinse cu vârful baghetei un orar gol, care avea înscrise noile cursuri, când i-l dădu lui Neville, câteva clipe mai târziu.

Profesoara McGonagall vorbi apoi cu Parvati Patil. Primul lucru pe care îl întrebă aceasta fu dacă Firenze, centaurul chipeș, preda în continuare Previziuni despre Viitor.

- Anul acesta o să împartă orele de curs cu doamna profesoara Trelawney, zise profesoara McGonagall, cu o urmă de dezaprobare în glas, căci se știa că disprețuia Previziunile despre Viitor. Cei din anul șase or s-o aibă ca profesoară pe doamna Trelawney.

Parvati păru foarte tristă când se duse la cursul de Preziceri despre Viitor, cinci minute mai târziu.

- Să vedem, Potter, Potter... spuse profesoara McGonagall, consultându-și hârtiile când ajunse la Harry. Farmece, Apărare contra Magiei Negre, Ierbologie, Transfigurare... totul e în ordine. Potter, dă-mi voie să-ți spun că am fost mulțumită de rezultatele de la examenul de Transfigurare, deosebit de mulțumită. Acum spune-mi de ce nu te-ai înscris la Poțiuni? Nu voiai să devii Auror?

- Ba da, doamna profesoară, dar mi-ați spus că trebuie să iau „Remarcabil" la N.O.V.-ul de Poțiuni.

- Așa este, ți-am spus asta când domnul profesor Plesneală era cel care preda această materie. Însă domnul profesor Slughorn acceptă bucuros elevi cu „Peste Așteptări" la cursul de T.V.E.E. Vrei să studiezi în continuare Poțiunile?

- Da, zise Harry, dar nu mi-am cumpărat cărțile necesare, nici ingredientele și...

- Sunt convinsă că domnul profesor Slughorn o să-ți poată împrumuta câte ceva, spuse profesoara McGonagall. În ordine, Potter, ăsta este orarul tău. A, apropo, să știi că s-au înscris douăzeci de elevi care vor să intre în echipa de vâjthaț a Cercetașilor. O să-ți dau ție lista cât de curând, ca să alegi tu când vrei să fixezi trialul.

Câteva minute mai târziu, Ron primi permisiunea de a ur-

ma aceleași cursuri ca Harry, iar cei doi plecară împreună de la masă.

– Uite, spuse Ron încântat, uitându-se la orarul său, acum avem o fereastră... Încă una după pauză... Și încă una după prânz... E excelent!

Se întoarseră în camera de zi, unde nu erau decât șase elevi din anul șapte, printre care și Katie Bell, singurul membru care rămăsese din echipa originală de vâjthaț a Cercetașilor căreia i se alăturase Harry în anul întâi.

– Mă așteptam să te aleagă, felicitări! strigă ea, indicând insigna de căpitan de pe pieptul lui Harry. Să-mi spui când o să fie selecția!

– Fii serioasă, zise Harry, tu nu trebuie să mai dai nici o probă, te-am urmărit cum joci timp de cinci ani.

– Ei, să nu pornești cu ideea asta, îl preveni ea. N-ai de unde să știi că nu există cineva mai bun ca mine printre candidați. N-ar fi prima dată când s-ar destrăma echipele din cauza căpitanilor care selecționează foști jucători sau care își primesc prietenii în echipă...

Ron păru puțin jenat și începu să se joace cu frisbee-ul cu colți pe care îl confiscase Hermione de la băiatul din anul patru. Discul zbură prin cameră, mârâind și încercând să muște din tapet. Șmecherilă îi urmări traiectoria cu ochii lui galbeni, scuipând când discul ajunse prea aproape de el.

O oră mai târziu, plecară fără tragere de inimă din camera de zi însorită, îndreptându-se spre clasa de Apărare contra Magiei Negre, care era cu patru etaje mai jos. Hermione stătea deja la coadă în fața ușii, cu un vraf de cărți groase în brațe, arătând ca și cum tocmai ar fi fost trasă pe sfoară.

– Ne-au dat foarte multe teme la Studiul Vechilor Rune, zise ea îngrijorată, când Harry și Ron se opriră lângă ea. Un eseu de treizeci de centimetri lungime, plus două traduceri. Și trebuie să citesc toate astea până miercuri!

– Ce nasol, zise Ron căscând.

– Stai să vezi, spuse ea pe un ton ranchiunos. Pariez că Plesneală o să ne dea o grămadă de teme.

Chiar în clipa aceea se deschise ușa clasei și Plesneală ieși pe culoar, cu chipul palid încadrat de două perdele de păr negru, slinos. Toată lumea tăcu mâlc.

– Intrați, zise el.

Harry se uită în jur când intrară cu toții în clasă. Plesneală își lăsase deja amprenta asupra sălii; era mai sumbră decât de obicei, pentru că erau trase draperiile și camera era luminată cu lumânări. Pe pereți se găseau tablouri noi. Multe dintre ele înfățișau oameni care păreau să aibă dureri, erau grav răniți sau aveau membrele contorsionate într-un mod ciudat. Se așezară în tăcere, privind portretele sinistre din jur.

– Nu v-am spus să scoateți cărțile, zise Plesneală, închizând ușa și ducându-se în spatele catedrei, pentru a li se adresa elevilor.

Hermione dădu repede drumul *Confruntării mascaților* înapoi în ghiozdanul pe care îl ascunse sub scaun.

– Vreau să vă vorbesc și am nevoie de atenția voastră totală.

Plesneală își ațintă ochii negri asupra elevilor care se uitau cu toții în sus la el, zăbovind o fracțiune de secundă mai mult asupra lui Harry.

– Dacă nu mă înșel, ați avut deja alți cinci profesori la această materie.

Dacă nu te înșeli – de parcă nu i-ai fi urmărit pe toți cum au venit și au plecat, Plesneală, sperând că o să fii următorul, își zise înciudat Harry.

– Firește, toți acești profesori au avut propriile metode și priorități. Dată fiind starea de confuzie care a rezultat, mă mir că atât de mulți dintre voi au reușit să ia N.O.V.-ul la această materie. Și mai mare o să-mi fie mirarea dacă o să țineți pasul cu cerințele T.V.E.E., care or să fie mult mai mari.

Plesneală merse pe lângă perete, coborându-și vocea; elevii săi își întinseră gâturile pentru a nu-l scăpa din ochi.

– Magia Neagră, spuse Plesneală, este alcătuită din elemente multe, variate, mereu schimbătoare și eterne. A lupta contra ei este ca și cum ai lupta cu un balaur cu mai multe capete.

Când i se taie un cap, în locul lui crește unul mai fioros și mai iscusit. Te lupți cu ceva indefinit, schimbător și indestructibil.

Harry îl fixă cu privirea pe Plesneală. Una era să respecți Magia Neagră ca pe un dușman redutabil și alta era să vorbești despre ea cu o nuanță de tandrețe în voce, așa cum făcea Plesneală.

– Drept urmare, zise Plesneală, ridicând puțin vocea, mijloacele de apărare trebuie să fie la fel de flexibile și de inovatoare ca magia pe care căutați să o desfaceți. Aceste tablouri – arătă spre câteva dintre ele în timp ce trecu prin dreptul lor – reprezintă o ilustrare realistă a ceea ce li se întâmplă celor care suportă, de exemplu, Blestemul Cruciatus (indică o vrăjitoare care urla de durere), care sunt victimele sărutului unui Dementor (un vrăjitor ghemuit, care privea în gol, se prăbuși lângă un perete) sau care provoacă firea agresivă a unui Inferius (arătă către un trup însângerat care zăcea pe jos).

– Vreți să spuneți că au fost văzuți Inferii? zise Parvati Patil cu o voce pițigăiată. Este sigur că îi folosește și el?

– Lordul Întunecat a folosit Inferi în trecut, spuse Plesneală, ceea ce înseamnă că ar fi corect să presupui că s-ar putea folosi de ei și cu altă ocazie. Acum...

Își continuă drumul în jurul camerei, îndreptându-se către catedră, sub privirile atente ale elevilor și cu roba neagră fluturând în urma sa.

– ... cred că sunteți complet lipsiți de experiență în folosirea vrăjilor nonverbale. Care este avantajul unei vrăji nonverbale?

Hermione ridică repede mâna. Plesneală privi încet către toți ceilalți, asigurându-se că nu avea de ales, înainte de a spune tăios:

– Da, domnișoară Granger?

– Adversarul nu poate ști ce fel de magie suntem pe cale să folosim, zise Hermione, ceea ce ne dă un avantaj de o fracțiune de secundă.

– Un răspuns reprodus aproape cuvânt cu cuvânt din Manualul standard de vrăji, anul șase, spuse Plesneală, deloc

impresionat (Reacredință râse batjocoritor într-un colț), dar în esență corect. Într-adevăr, în timpul unui atac, cei care ajung să poată face vrăji fără a striga incantații au de partea lor elementul-surpriză. Desigur, nu toți vrăjitorii pot face asta; este o chestiune de putere de concentrare și control al minții, care unora le lipsește.

Privirea i se opri din nou cu răutate asupra lui Harry. Harry știa că Plesneală se gândea la lecțiile dezastruoase de Occlumanție de anul trecut. Refuză să-și plece privirea și se uită urât la Plesneală, până când acesta privi în altă parte.

– Acum o să vă împărțiți în grupuri de câte doi, continuă Plesneală. Unul dintre parteneri o să încerce să-l blesteme pe celălalt fără să vorbească. Celălalt o să încerce să îndepărteze blestemul, păstrând tăcerea la rândul lui. Începeți.

Deși Plesneală nu o știa, Harry îi învățase pe cel puțin jumătate dintre cei din clasă (pe toți cei care făcuseră parte din A.D.) cum să facă o Vrajă Scut, cu un an în urmă. Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu mai aruncase o vrajă fără să vorbească. Rezultatul fu că mulți trișară, șoptind incantația, în loc să o spună cu voce tare. Așa cum era de așteptat, la zece minute de la începerea lecției, Hermione reuși să contracareze blestemul Picioare-de-Gelatină șoptit de Neville fără să rostească un cuvânt – o realizare care ar fi meritat cel puțin douăzeci de puncte pentru Cercetași din partea oricărui profesor rezonabil, după cum își zise Harry cu amărăciune. Dar Plesneală ignoră acest fapt. Se plimbă printre ei în timp ce exersau, arătând ca un liliac supradimensionat, ca de obicei. Se opri să-i urmărească pe Ron și pe Harry cum se chinuiau cu exercițiul.

Ron, care se presupunea că ar fi trebuit să arunce un blestem asupra lui Harry, se învinețise și își ținea buzele strânse ca să nu fie tentat să șoptească incantația. Harry avea bagheta ridicată, așteptând ca pe ace să respingă un blestem care se părea că nu avea să fie aruncat niciodată.

– Jalnic, Weasley, spuse Plesneală, după un timp. Dă-mi voie să-ți arăt cum se face.

Îndreptă bagheta spre Harry atât de repede, încât acesta reacționă instinctiv, uitând complet de vrăjile nonverbale și strigând: *„Protego!"*.

Vraja sa Scut fu atât de puternică, încât Plesneală își pierdu echilibrul și se lovi de o bancă. Toți se întoarseră și îl urmăriră îndreptându-se mânios.

- Potter, ai uitat deja că am spus că exersăm vrăji nonverbale?

- Nu, spuse Harry cu răceală.

- Nu, domnule.

- Nu este cazul să îmi spuneți „domnule", domnule profesor.

Rosti cuvintele înainte să-și dea seama ce spunea. Mai mulți elevi rămaseră cu răsuflarea tăiată, printre care și Hermione. Cu toate acestea, Ron, Dean și Seamus zâmbiră în semn de apreciere, în spatele lui Plesneală.

- Ore de detenție, sâmbătă seara, în biroul meu, zise Plesneală. Nu accept replici neobrăzate din partea nimănui, Potter. Nici măcar din partea „celui ales".

- Ai fost măreț, Harry! zise Ron, râzând pe înfundate, când ieșiră în pauză puțin mai târziu.

- Să știi că nu ar fi trebuit să spună asta, zise Hermione, încruntându-se la Ron. Ce ți-a venit?

- A încercat să mă blesteme, în caz că nu ai observat! zise Harry furios. Mi-a ajuns ce mi-a făcut în timpul lecțiilor de Occlumanție! Mai bine și-ar găsi alt sac de box! Ce urmărește Dumbledore, lăsându-l să predea Apărare contra Magiei Negre? L-ați auzit cum vorbea despre Magia Neagră? E pasiunea vieții lui! Tot ce zicea despre ea, cum că este *schimbătoare, indestructibilă*.

- Păi, zise Hermione, mie mi s-a părut că vorbea cam ca tine.

- Cam ca *mine*?

- Da, când ne spuneai cum e să-l înfrunți pe Cap-de-Mort. Ziceai că nu este de ajuns să memorezi niște vrăji, ci că până la urmă totul depinde de tine, de mintea ta și de instinctele

tale. Păi, nu asta spunea și Plesneală? Că până la urmă totul se reduce la curaj și la iuțeala minții?

Harry nu o contrazise, dezarmat de faptul că Hermione considerase că spusele lui erau demne de a fi memorate, la fel ca și *Manualul standard de vrăji*, dar nu o contrazise.

- Harry! Hei, Harry!

Harry se uită în jur. Jack Sloper, unul dintre prinzătorii din echipa de vâjthaț de anul trecut a Cercetașilor, se apropia de el, cu un sul de pergament în mână.

- E pentru tine, gâfâi Sloper. Știi, am auzit că tu ești noul căpitan. Când o să organizezi trialurile?

- Încă nu știu exact, răspunse Harry, zicându-și că Sloper avea nevoie de un miracol ca să fie primit din nou în echipă. O să te anunț.

- A, bine. Speram să fie la sfârșitul săptămânii ăsteia.

Dar Harry nu mai era atent la cele spuse de Sloper; tocmai recunoscuse scrisul alungit și filiform de pe pergament. Îl lăsă pe Sloper să vorbească singur și plecă repede cu Ron și Hermione, desfășurând pergamentul.

Dragă Harry,

Aș vrea să începem lecțiile individuale sâmbăta asta. Te rog să vii în biroul meu la ora opt seara. Sper că te bucuri de prima zi din noul an.

Al tău,

Albus Dumbledore

P.S. Îmi plac tartele acide.

- Cum adică îi plac tartele acide? zise Ron, care citi mesajul peste umărul lui Harry, cu un aer perplex.

- Este parola cu care pot să trec de garguiul din fața biroului, zise Harry cu o voce joasă. Ha! Nu o să-i pice deloc bine lui Plesneală. Nu o să pot să mă duc la detenție!

El, Ron și Hermione petrecură tot restul pauzei dându-și cu părerea despre ce avea să-i predea Dumbledore lui Harry. Ron credea că probabil era vorba despre blesteme și vrăji spectaculoase pe care Devoratorii Morții nu le știau. Her-

mione spuse că genul ăsta de vrăji era ilegal și fu de părere că Dumbledore avea să-i predea magie defensivă avansată. După pauză, se duse la cursul ei de Aritmanție, în timp ce Ron și Harry se întoarseră în camera de zi, unde începură să-și facă, fără nici o tragere de inimă, temele pe care le primiseră de la Plesneală. Acestea se dovediră atât de grele, încât încă nu terminaseră când Hermione li se alătură în timpul ferestrei de după prânz (accelerând în mod simțitor procesul). Reușiră să-și termine temele exact când clopoțelul anunță cele două cursuri consecutive de Poțiuni și făcură drumul familiar până la temnița transformată în sală de clasă, care îi aparținuse atâta amar de vreme lui Plesneală.

Când ajunseră pe hol, observară că erau doar doisprezece elevi care aleseseră Poțiunile pentru nivelul T.V.E.E. Era evident că Crabbe și Goyle nu reușiseră să obțină calificativul necesar la N.O.V., dar existau patru Viperini care reușiseră, printre care și Reacredință. Mai erau patru elevi de la Ochi-de-Șoim și unul de la Astropufi, Ernie Macmillan, care îi plăcea lui Harry, în ciuda atitudinii lui prețioase.

– Harry, zise Ernie cu importanță, întinzându-i mâna lui Harry când se apropie de el, nu am apucat să vorbim la cursul de Apărare contra Magiei Negre în dimineața asta. Mi s-a părut că a fost o lecție destul de bună, dar Vrăjile Scut sunt niște chestii arhicunoscute de noi, veteranii din A.D. Voi ce mai faceți, Ron? Hermione?

Înainte ca aceștia să apuce să spună altceva în afară de „bine", ușa temniței se deschise și burta lui Slughorn ieși pe hol, fiind urmată imediat de restul corpului. Când intră în cameră, mustața lui stufoasă, care îl făcea să semene cu o morsă, se arcui pe chipul zâmbitor, iar Slughorn îi întâmpină deosebit de călduros pe Harry și Zabini.

În mod neobișnuit, temnița era deja plină de vapori și de mirosuri ciudate. Harry, Ron și Hermione mirosiră curioși diferitele esențe când trecură pe lângă niște ceaune mari, care clocoteau. Cei patru Viperini se așezară împreună la o masă, la fel ca elevii de la Ochi-de-Șoim. Așa că Harry, Ron și Hermione

împărțiră o masă cu Ernie. O aleseră pe cea mai apropiată de un ceaun auriu, care emana cel mai frumos mirositor parfum pe care îl inhalase vreodată Harry; era ciudat că îi amintea în același timp de tartele cu melasă, de mirosul de lemn al cozii de mătură și de un parfum floral pe care îl distinsese în Vizuină. Își dădu seama că inspira foarte rar și adânc și că vaporii poțiunii păreau să-l umple ca un lichid. Fu cuprins de o stare profundă de mulțumire și îi zâmbi lui Ron, aflat în partea cealaltă a mesei, care îi răspunse și el cu un zâmbet senin.

- Să începem, să începem, să începem, zise Slughorn, a cărui siluetă masivă era estompată pe alocuri de vaporii scânteietori. Scoateți solzii și seturile de poțiuni și nu uitați de *Realizarea poțiunilor avansate*.

- Domnule profesor? zise Harry, ridicând mâna.

- Da, Harry, băiete?

- Nu am manual, nici solzi, nu am nimic din toate astea. Și nici Ron. Știți, nu am crezut că o să fim acceptați la cursul de T.V.E.E.

- A, da, mi-a spus ceva despre asta doamna profesoară McGonagall. Nu-i nimic, dragul meu, nu-i nimic. Astăzi puteți să folosiți ingrediente din dulapul cu rezerve și sunt sigur că am niște solzi în plus pentru voi. Mai avem și câteva manuale mai vechi, o să vă descurcați cu ele până când o să puteți să faceți o comandă la „Caligrafie și Pete".

Slughorn se duse cu pași mari la un dulap de colț și, după ce scormoni în el câteva clipe, se întoarse cu două exemplare foarte jerpelite din *Realizarea poțiunilor avansate* de Libatius Borage, pe care le înmână lui Harry și Ron, odată cu două cutii de solzi ponosiți.

- Să începem, zise Slughorn, revenind în fața clasei și umflându-și pieptul deja rotund, încât nasturii vestei amenințară să cedeze din clipă-n clipă. V-am pregătit câteva poțiuni la care să vă uitați, așa... de curiozitate. Acesta e tipul de poțiuni pe care ar trebui să-l puteți realiza la sfârșitul cursului T.V.E.E. Trebuie să fi auzit de ele, chiar dacă nu le-ați făcut până acum. Știe cineva ce este asta?

Arătă spre ceaunul cel mai apropiat de masa Viperinilor. Harry se ridică puțin și văzu că părea să conțină apă care fierbea.

Mâna lui Hermione țâșni în sus înaintea celorlalți, ca în atâtea alte dăți; Slughorn o alese pe fată să răspundă.

- Este Veritaserum, o poțiune incoloră, inodoră, care îl obligă pe cel care o bea să spună adevărul, zise Hermione.

- Foarte bine, foarte bine, spuse Slughorn fericit. Acum, continuă el, arătând către ceaunul cel mai apropiat de masa Ochilor-de-Șoim, asta este destul de cunoscută. Menționată de curând și în unele broșuri ale ministerului. Cine știe...?

Hermione fu cea mai rapidă și de data asta.

- Este PoliPoțiune, domnule profesor, zise ea.

Și Harry recunoscuse substanța noroioasă care fierbea încet în al doilea ceaun, dar nu îi purtă pică lui Hermione pentru că răspunsese la întrebare; până la urmă, ea fusese cea care reușise să o realizeze pe când erau în anul doi.

- Excelent, excelent! Acum, cea de aici... da, draga mea? spuse Slughorn, aproape năucit când mâna lui Hermione țâșni iar în sus.

- Este Amortentia!

- Așa este. Aproape că mi se pare inutil să mai întreb, zise Slughorn, care părea deosebit de plăcut impresionat, dar presupun că știi ce efect are, nu-i așa?

- Este cea mai puternică poțiune de dragoste de pe fața pământului, spuse Hermione.

- Exact! Bănuiesc c-ai recunoscut-o după sclipirea sidefie specifică, nu?

- Și după aburul care se ridică în spirale caracteristice, zise Hermione entuziasmată. Se zice că are un miros diferit pentru fiecare dintre noi, în funcție de ceea ce ne atrage, iar eu simt un miros de iarbă proaspăt tăiată, de pergament nou și...

Dar roși puțin și nu își duse fraza până la capăt.

- Cum te numești, draga mea? spuse Slughorn, ignorând stingherealа lui Hermione.

- Hermione Granger, domnule.

– Granger? Granger? Ești cumva rudă cu Hector Dagworth-Granger, care a fondat Excepționala Societate a Poționiștilor?

– Nu, nu cred, domnule. Știți, părinții mei sunt Încuiați.

Harry îl văzu pe Reacredință aplecându-se spre Nott și spunându-i ceva la ureche; amândoi râseră batjocoritor, dar Slughorn nu dădu nici un semn de dezamăgire. Din contră, zâmbi larg și se uită pe rând la Hermione și la Harry, care stătea lângă ea.

– Oho! „Una dintre prietenele mele cele mai bune are părinți Încuiați și este cea mai bună din an!" Bănuiesc că ea este prietena la care te refereai, nu-i așa, Harry?

– Da, domnule, spuse Harry.

– Ei, ei, ei, domnișoara Granger primește douăzeci de puncte binemeritate pentru Cercetași, spuse Slughorn jovial.

Reacredință arăta cam ca atunci când îi trăsese Hermione un pumn în nas. Hermione se întoarse spre Harry, radiind de fericire și șoptindu-i:

– Chiar i-ai spus că sunt cea mai bună din an? Vai, Harry!

– Ei, și? De ce ești așa de impresionată? șopti Ron deranjat. Chiar ești cea mai bună din an. I-aș fi spus-o și eu, dacă m-ar fi întrebat!

Hermione zâmbi, dar îi făcu în același timp semn să tacă, ca să audă ce spunea Slughorn. Ron păru puțin nemulțumit.

– Bineînțeles, Amortentia nu creează dragostea. Dragostea nu poate fi fabricată sau imitată. Nu, ea doar generează o îndrăgostire puternică sau o obsesie. Probabil că este cea mai periculoasă și cea mai puternică poțiune din camera asta... O, ba da, zise el, dând din cap cu seriozitate către Reacredință și Nott, care zâmbeau cu o superioritate sceptică. Atunci când o să trăiți cât am trăit eu, nu o să mai subestimați puterea dragostei obsesive. Și acum, încheie Slughorn, e momentul să trecem la treabă.

– Domnule, nu ne-ați spus ce este în ăsta, zise Ernie Macmillan, arătând către un ceaun mic și negru de pe biroul lui Slughorn.

Poțiunea din interior clocotea veselă; era de culoarea aurului topit și picături mari săreau în sus ca niște peștișori de aur. Cu toate acestea, nu se pierdea nici un strop.

- Aha, spuse Slughorn din nou. Harry era convins că Slughorn nu uitase nici o clipă de poțiune, așteptând să fie întrebat pentru a spori efectul dramatic. Da. Acolo... ei bine, domnișoarelor și domnilor, aceea este o poțiune cât se poate de interesantă, numită Felix Felicis. Să înțeleg, spuse el, zâmbind și uitându-se la Hermione, pe care o auzise rămânând cu răsuflarea tăiată, domnișoară Granger, că știi ce efect are poțiunea Felix Felicis?

- Este noroc lichid, spuse Hermione entuziasmată. Te face norocos!

Toți părură să se îndrepte în scaun. Acum Harry nu mai vedea decât ceafa blondă a lui Reacredință, care se hotărâse în sfârșit să fie cu adevărat atent la ce spunea Slughorn.

- Așa este, încă zece puncte pentru Cercetași. Da, Felix Felicis este o poțiune tare ciudată, zise Slughorn. Este nespus de dificil de preparat, iar efectele unei greșeli în realizarea ei sunt dezastruoase. Cu toate acestea, dacă este pregătită corect, așa ca asta, o să vedeți că toate încercările voastre or să fie un succes... Cel puțin până când o să treacă efectul.

- Dar de ce nu o beau oamenii tot timpul, domnule profesor? zise Terry Boot nerăbdător.

- Pentru că, dacă este băută în doze prea mari, devii jucăuș, nechibzuit și periculos de încrezător în tine însuți, explică Slughorn. E bine să fie o măsură în toate, să știți... Este deosebit de toxică, dacă este administrată în exces. Dar luată în cantități mici, foarte rar...

- Dumneavoastră ați băut vreodată din ea, domnule? întrebă Michael Corner foarte interesat.

- De două ori, zise Slughorn. O dată când aveam douăzeci și patru de ani și o dată la cincizeci și șapte. Două linguri cu vârf la micul dejun. Două zile perfecte.

Se uită visător în gol. Lui Harry i se păru că era un detaliu reușit, indiferent dacă Slughorn se prefăcea sau nu.

- Și acesta, spuse Slughorn, revenind cu picioarele pe pământ, este premiul pe care o să-l ofer astăzi.

Se lăsă tăcerea, iar fiecare bolboroseală și clocot al poțiunilor din jur păru să se amplifice de zece ori.

- O sticluță de Felix Felicis, zise Slughorn, scoțând din buzunar o sticluță minusculă cu un dop în ea și arătând-o tuturor. Ajunge pentru douăsprezece ore de noroc. O să aveți noroc în tot ce o să întreprindeți, de la răsărit până la asfințit. Dar trebuie să vă avertizez că Felix Felicis este o substanță interzisă în concursurile organizate, cum ar fi întrecerile sportive, examenele sau alegerile politice. Așa că cel care o s-o câștige o să trebuiască s-o folosească doar într-o zi obișnuită... observând cum o zi obișnuită devine una cu totul ieșită din comun! Deci, spuse Slughorn, înviorându-se dintr-odată, vreți să știți cum puteți câștiga acest premiu fabulos? Ei bine, deschizând *Realizarea poțiunilor avansate* la pagina zece. Mai avem o oră și ceva, așa că ați avea destul timp să încercați să obțineți o Esență de Moarte Vie. Știu că este mai complexă decât celelalte poțiuni pe care le-ați făcut până acum și nu mă aștept să vă reușească o poțiune perfectă. Însă cel care o să aibă cel mai bun rezultat, o să câștige această sticluță de Felix Felicis. Puteți să începeți.

Se auziră niște zăngănituri când toți își traseră ceaunele spre ei și niște zgomote metalice când începură să adauge greutăți pe talerele balanțelor, dar nimeni nu zise nimic. Nivelul de concentrare devenise aproape palpabil. Harry îl văzu pe Reacredință răsfoind înfrigurat *Realizarea poțiunilor avansate*. Era cât se putea de limpede că își dorea cu ardoare ziua aceea norocoasă. Harry se aplecă repede asupra manualului jerpelit pe care i-l împrumutase Slughorn.

Fu nemulțumit să descopere că primul proprietar scrisese peste tot pe pagini, astfel încât marginile erau la fel de negre ca rândurile tipărite. Aplecându-se și mai mult ca să descifreze numele ingredientelor (unde fostul proprietar notase diverse observații și chiar tăiase unele dintre ele), Harry se duse grăbit la dulapul cu rezerve ca să ia ceea ce îi trebuia.

Când se întoarse rapid la ceaunul său, îl văzu pe Reacredință tăind rădăcini de valeriană cât putea de repede.

Toată lumea arunca priviri la cei din jur, ca să vadă cum se descurcau; acesta era avantajul și în același timp dezavantajul orelor de Poțiuni - era foarte greu să îți ții poțiunea doar pentru tine. Zece minute mai târziu, camera era plină de aburi albăstrui. Bineînțeles, Hermione părea să fi progresat cel mai mult. Poțiunea ei semăna deja cu „lichidul omogen de culoarea coacăzelor" menționat ca fiind etapa ideală de la mijlocul procesului.

După ce termină de tocat rădăcinile, Harry se aplecă iar peste manualul său. Îl enerva foarte tare faptul că trebuia să descifreze instrucțiunile acoperite de mâzgăliturile idioate ale fostului proprietar, căruia se părea că nu-i convenise îndemnul de a tăia boaba de fasole sopoforoasă și scrisese următoarele instrucțiuni în locul celor dinainte:

A se strivi cu latul lamei unui pumnal de argint, pentru a se stoarce sucul mai bine decât prin tăiere.

- Domnule, cred că l-ați cunoscut pe bunicul meu, Abraxas Reacredință, nu-i așa?

Harry își ridică privirea. Slughorn tocmai trecea pe lângă masa Viperinilor.

- Așa este, spuse Slughorn, fără să se uite la Reacredință. Mi-a părut rău să aud că a murit, deși nu se poate spune că a fost o moarte surprinzătoare. Să facă vărsat de dragon la vârsta lui...

Și se îndepărtă. Harry se aplecă din nou peste ceaunul său, zâmbind cu superioritate. Știa că Reacredință ar fi vrut să fie tratat la fel ca Harry sau Zabini. Poate chiar spera să aibă parte de un tratament preferențial așa cum îl obișnuise Plesneală. Se părea că Reacredință nu se putea bizui decât pe talentul său pentru a obține sticluța de Felix Felicis.

Boaba de fasole sopoforoasă se dovedi foarte greu de tăiat. Harry se întoarse spre Hermione.

- Poți să-mi împrumuți pumnalul tău de argint?

Hermione încuviință din cap nerăbdătoare, fără să își dezlipească ochii de pe poțiunea ei, care era încă de un vișiniu

închis, deși ar fi trebuit să fi prins deja o nuanță de mov, conform manualului.

Harry strivi boaba de fasole cu partea lată a lamei pumnalului. Spre mirarea lui, din aceasta ieși atât de mult suc, încât nu-i veni să creadă că provenea din boaba aceea uscată. Turnând repede tot sucul în ceaun, fu surprins să vadă cum poțiunea se făcu imediat mov, exact în nuanța descrisă în carte.

Dispărându-i orice resentiment față de fostul proprietar, Harry își miji ochii, încercând să citească următorul rând de instrucțiuni. Conform cărții, trebuia să amestece în sens invers acelor ceasornicului până când poțiunea se făcea limpede ca apa. Însă, conform notițelor primului proprietar, trebuia să amestece în sensul acelor ceasornicului o dată la fiecare șapte mișcări în sens invers. Era posibil ca proprietarul să aibă dreptate de două ori?

Harry amestecă în sensul invers acelor ceasornicului, își ținu respirația și amestecă o dată în sensul acelor ceasornicului. Efectul se produse fără întârziere. Poțiunea se făcu de un roz foarte pal.

– Cum ai făcut? întrebă Hermione, care era roșie la față și căreia i se încrețea părul din ce în ce mai tare din cauza aburilor ceaunului ei. Poțiunea ei era în continuare vișinie.

– Amestecă o dată în sensul acelor ceas...

– Nu, nu, în carte spune că trebuie să amesteci în sensul invers acelor de ceas! se răsti ea.

Harry ridică din umeri și continuă ce începuse. Amestecând de șapte ori invers acelor de ceas, o dată în sensul acelor de ceas, pauză... de șapte ori invers acelor de ceas, o dată în sensul acelor...

De partea cealaltă a mesei, Ron înjura de zor în șoaptă; poțiunea lui arăta ca un lemn dulce topit. Harry se uită în jur. Din câte își dădea seama, nimeni nu mai obținuse o poțiune atât de deschisă la culoare ca a lui. Era în al nouălea cer, pentru prima dată în acea temniță.

– Timpul... a expirat! strigă Slughorn. Nu mai amestecați, vă rog!

Slughorn trecu încet printre mese, uitându-se în ceaune. Nu zise nimic, mirosind însă sau amestecând din când în când poțiunile. Până la urmă, ajunse și la masa unde stăteau Harry, Ron, Hermione și Ernie. Zâmbi cu tristețe când văzu substanța ca smoala din ceaunul lui Ron. Aruncă o privire asupra lichidului bleumarin al lui Ernie. Încuviință mulțumit în fața poțiunii lui Hermione. Apoi văzu poțiunea lui Harry și fu încântat, nevenindu-i să creadă.

– El este de departe câștigătorul! anunță Slughorn. Excelent, excelent, Harry! Dumnezeule, este cât se poate de evident că ai moștenit talentul mamei tale. Lily era o maestră a poțiunilor, așa să știi! Poftim, poftim, e a ta, o sticluță de Felix Felicis, așa cum am promis. Să te bucuri de ea!

Harry își strecură sticluța cu lichid auriu într-un buzunar interior, simțind satisfacție când văzu expresiile furioase de pe chipurile Viperinilor și vinovăție față de dezamăgirea de pe chipul lui Hermione. Ron părea pur și simplu uluit.

– Cum ai reușit? îi șopti el lui Harry, când ieșiră din temniță.

– Bănuiesc că am avut noroc, spuse Harry, pentru că Reacredință era destul de aproape de ei ca să-i audă.

Însă după ce se așezară în siguranță la cină la masa Cercetașilor, simți că putea să le spună fără teamă. Chipul lui Hermione deveni din ce în ce mai impasibil cu fiecare cuvânt pe care îl rostea Harry.

– Să înțeleg că tu crezi că am trișat? încheie el, deranjat de expresia ei.

– Păi, nu poți să spui că tu ai făcut-o, nu-i așa? zise ea neînduplecată.

– Tot ce a făcut a fost să urmeze alte instrucțiuni decât noi, zise Ron. Ar fi putut să fie o catastrofă, nu? Dar a riscat și bine a făcut. Slughorn ar fi putut să-mi dea mie cartea aia, dar nu, eu primesc una în care n-a scris nimeni. E adevărat că a vomitat cineva pe ea, după cum arată pagina cincizeci și doi, dar nu...

– Stați puțin, zise o voce aproape de urechea stângă a lui

Harry, care simți dintr-odată mirosul floral pe care îl simțise în temnița lui Slughorn.

Se întoarse și văzu că li se alăturase Ginny.

- Am auzit bine? Harry, vrei să-mi spui că ai făcut ceea ce a scris cineva într-o carte?

Părea speriată și mânioasă. Harry își dădu seama imediat la ce se gândea.

- E o nimica toată, o asigură el, coborându-și vocea. Știi, nu e ca jurnalul lui Cruplud. Este doar un manual vechi pe care a mâzgălit cineva.

- Dar ai făcut cum spunea acolo?

- Doar am încercat câteva dintre ponturile de pe margine. Zău, Ginny, nu e nimic ciudat.

- Ginny are dreptate, zise Hermione, înviorându-se brusc. Ar trebui să verificăm dacă nu e ceva în neregulă cu cartea. Adică, cine știe, cu toate instrucțiunile astea ciudate...

- Hei! spuse Harry indignat când Hermione îi scoase manualul Realizarea poțiunilor avansate din ghiozdan și ridică bagheta.

- *Specialis revelio!* zise ea, atingând scurt coperta față.

Nu se întâmplă absolut nimic. Cartea zăcea pur și simplu acolo, veche, murdară și cu colțurile paginilor îndoite.

- Ai terminat? spuse Harry irascibil. Sau vrei să mai aștepți să vezi dacă nu face niște tumbe?

- Pare să fie în ordine, zise Hermione, uitându-se suspicioasă la carte în continuare. Mă rog, se pare că e doar... un manual.

- Perfect. Atunci te rog să mi-l dai înapoi, zise Harry, înșfăcându-l de pe masă. Dar cartea îi alunecă din mână și căzu deschisă pe podea, cu coperta în sus.

Nimeni altcineva nu se mai uita la ea. Harry se aplecă să o ridice și atunci văzu ceva mâzgălit în partea de jos a copertei de pe spate, cu același scris mic și înghesuit ca observațiile datorită cărora câștigase sticluța de Felix Felicis, ascunsă acum în siguranță într-o pereche de șosete, sus, în cufărul lui Harry.

Această carte îi aparține Prințului Semipur.

– CAPITOLUL X –

FAMILIA GAUNT

Harry urmă în continuare instrucțiunile Prințului Semipur în timpul celorlalte cursuri de Poțiuni din săptămâna aceea ori de câte ori se abăteau de la varianta lui Libatius Borage, iar rezultatul fu că, după a patra lecție, Slughorn îl copleșea cu laude pe Harry, spunând că rareori mai avusese un elev atât de talentat. Ron și Hermione erau amândoi departe de a fi încântați de asta. Deși Harry le propusese să împartă cartea cu ei, lui Ron îi era mai greu să descifreze scrisul decât lui Harry și nu putea să îl tot roage pe Harry să citească instrucțiunile cu voce tare, pentru că ar fi părut suspect. În schimb, Hermione ținea morțiș să ia în seamă doar așa-zisele instrucțiuni „oficiale", devenind din ce în ce mai prost dispusă când se dovedea că avea rezultate mai puțin bune decât ale prințului.

Harry se întrebă într-o doară cine fusese Prințul Semipur. Cu toate că avu atâtea teme de făcut, încât nu-i ajunse timpul să citească tot manualul de *Realizare a Poțiunilor Avansate*, reuși să se uite prin el atât cât să-și dea seama că abia dacă exista vreo pagină pe care prințul să nu fi notat observații, dintre care unele nu aveau nici o legătură cu orele de Poțiuni. Din când în când apăreau și instrucțiuni pentru aruncarea unor vrăji pe care prințul le inventase de unul singur.

– Sau de una singură, zise Hermione irascibilă, auzindu-l pe Harry că-i spune asta lui Ron în camera de zi sâmbătă seara. S-ar putea să fi fost o fată. Scrisul pare mai degrabă cel unei fete decât al unui băiat.

– Se numea Prințul Semipur, spuse Hermione. De câte fete ai auzit care să fi fost prinți?

Hermione nu păru să aibă vreun răspuns. Doar se încruntă și smuci din mâna lui Ron eseul ei despre „Principiile rematerializării", pe care Ron încerca să-l parcurgă cu susul în jos.

Harry se uită la ceas și își puse repede manualul de Poțiuni înapoi în ghiozdan.

– Este opt fără cinci, ar trebui să plec, o să întârzii la cursul cu Dumbledore.

– Aaaa! rămase Hermione cu răsuflarea tăiată, ridicându-și imediat privirea. Succes! O să te așteptăm, suntem curioși ce o să-ți predea!

– Sper să fie totul în ordine, zise Ron, privindu-l împreună cu Hermione pe Harry cum ieșea pe gaura portretului.

Harry își văzu de drum pe holurile părăsite, deși trebui să se ascundă repede după o statuie când apăru profesoara Trelawney după un colț, vorbind singură în șoaptă, amestecând un pachet de cărți de joc jerpelite și interpretându-le din mers.

– Doi de pică: un conflict, murmură ea, trecând pe lângă locul unde stătea ghemuit Harry, care se ascundea de ea. Șapte de pică: semn rău. Zece de pică: violență. Valet de pică: un tânăr brunet, care s-ar putea să aibă multe griji, cineva căruia nu-i place de mine.

Se opri brusc, chiar de partea cealaltă a statuii în spatele căreia era Harry.

– A, asta nu are cum să fie corect, zise ea deranjată, iar Harry o auzi amestecând din nou cărțile, continuându-și drumul și lăsând în urma ei un parfum de sherry pentru gătit.

Harry așteptă până când se asigură că profesoara plecase, apoi merse repede mai departe, până când ajunse în dreptul unui gargui de piatră lipit de perete, pe holul de la etajul șapte.

– Tarte acide, zise Harry.

Garguiul se dădu la o parte; peretele din spatele lui se deschise către o scară de piatră în spirală care se mișca. Harry urcă pe ea, fiind dus lin până în fața ușii cu mânerul de bătut în aramă dincolo de care se afla biroul lui Dumbledore.

Harry bătu la ușă.

– Intră, se auzi vocea lui Dumbledore.

– Bună seara, domnule profesor, spuse Harry, intrând în biroul directorului.

– A, bună seara, Harry. Ia loc, zise Dumbledore, zâmbind. Sper că ai avut o primă săptămână de școală cât se poate de plăcută. Așa e?

– Da, așa e, domnule profesor, spuse Harry.

– Trebuie să fi fost foarte ocupat, dacă ai reușit deja să primești ore de detenție!

– Ăă... începu Harry stingherit, dar Dumbledore nu se arătă prea supărat.

– Am aranjat cu domnul profesor Plesneală să te duci la detenție sâmbăta viitoare.

– Sigur, zise Harry, care se gândea la alte lucruri mai importante decât detenția cu Plesneală, uitându-se în jur pe furiș și căutând vreun indiciu despre ceea ce intenționa să-l învețe Dumbledore în seara aceea.

Biroul circular era complet neschimbat: instrumentele delicate din argint erau așezate pe niște mese cu picioare fusiforme, pufăind și huruind; portretele foștilor directori și directoare picoteau în ramele lor; iar superba pasăre phoenix a lui Dumbledore, Fawkes, stătea pe stinghia sa din spatele ușii, privindu-l pe Harry cu interes. Se părea că Dumbledore nici măcar nu eliberase un spațiu pentru un posibil duel.

– Așa, Harry, zise Dumbledore pe un ton practic. Fără îndoială, că trebuie să te fi întrebat ce intenționez să-ți arăt în cadrul acestor... lecții, în lipsa unui cuvânt mai potrivit.

– Așa este, domnule.

– Ei bine, am hotărât că a sosit timpul să primești anumite informații, acum că ai aflat ce l-a determinat pe Cap-de-Mort să încerce să te ucidă cu cincisprezece ani în urmă.

Se lăsă tăcerea pentru câteva clipe.

– La sfârșitul semestrului trecut mi-ați zis că o să-mi spuneți totul, domnule profesor, zise Harry, fiindu-i greu să nu aibă o nuanță acuzatoare în glas.

– Și ți-am spus, zise Dumbledore calm. Ți-am spus tot ce știu. Începând de acum, o să ne desprindem de dimensiunea definită a faptelor și o să pornim împreună într-o călătorie prin hățișurile memoriei, pentru completarea spațiilor goale.

De acum înainte, Harry, s-ar putea să mă înșel la fel de amarnic ca Humphrey Belcher, care a crezut că trebuia inventat un ceaun de cașcaval.

- Dar credeți că vă înșelați? spuse Harry.

- Firește că nu, dar, după cum ți-am dovedit în trecut, și eu sunt supus greșelii. Mai mult, dat fiind că sunt... iartă-mă că o spun... mai inteligent decât majoritatea oamenilor, greșelile mele tind să fie și ele mult mai mari.

- Domnule profesor, zise Harry cu precauție, ceea ce o să-mi spuneți are cumva vreo legătură cu profeția? O să mă ajute să... supraviețuiesc?

- Are o legătură cât se poate de strânsă cu profeția, spuse Dumbledore pe un ton neafectat, de parcă Harry l-ar fi întrebat cum avea să fie vremea mâine, și chiar sper că o să te ajute să supraviețuiești.

Dumbledore se ridică și înconjură biroul, trecând pe lângă Harry, care se întoarse nerăbdător în scaun și-l văzu pe Dumbledore aplecat în fața dulapului de lângă ușă. Când se îndreptă, Dumbledore ținea un lighean de piatră puțin adânc, cu simboluri ciudate sculptate pe margine - un obiect care îi era familiar lui Harry. Puse Pensivul pe birou, în dreptul băiatului.

- Pari îngrijorat.

Într-adevăr, Harry se uitase la Pensiv cu o oarecare teamă. Experiențele din trecut pe care le avusese cu acest obiect straniu, care înmagazina și arăta gândurile și amintirile, fuseseră cât se poate de folositoare, dar și tulburătoare. Ultima dată când îi sondase adâncurile, văzuse mai mult decât și-ar fi dorit. Dar Dumbledore zâmbea.

- De data asta, o să intru cu tine în Pensiv... și o să ai și permisiunea să acționezi, ceea ce este și mai neobișnuit.

- Unde mergem, domnule profesor?

- O să facem o călătorie prin amintirile lui Bob Ogden, spuse Dumbledore, scoțând din buzunar o sticluță care conținea o substanță alb-argintie învolburată.

- Cine a fost Bob Ogden?

– A fost un angajat al Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice, zise Dumbledore. A murit de mult, dar nu înainte să-l găsesc și să-l conving să-mi încredințeze aceste amintiri. Suntem pe cale să-l însoțim într-o vizită pe care a făcut-o în timpul serviciului. Harry, te rog să stai...

Dar lui Dumbledore îi fu greu să scoată dopul sticluței: mâna rănită părea să-l doară și să fie înțepenită.

– Vreți... vreți să-l scot eu, domnule profesor?

– Nu e cazul, Harry.

Dumbledore își îndreptă bagheta către sticluță și dopul țâșni numaidecât.

– Domnule profesor... cum v-ați rănit la mână? întrebă Harry din nou, uitându-se la degetele înnegrite cu un amestec de repulsie și milă.

– Harry, nu e momentul potrivit pentru povestea asta. Nu încă. Ne așteaptă Bob Ogden.

Dumbledore vărsă conținutul argintiu al sticluței în Pensiv, unde se învolbură, formând vârtejurile luminoase ale unei substanțe care nu era nici lichidă, dar nici gazoasă.

– După tine, zise Dumbledore, arătând spre lighean.

Harry se aplecă peste lighean, trase aer în piept și își vârî capul în substanța argintie. Simți cum i se desprind picioarele de pe podeaua biroului; cădea întruna în gol, prin întunericul învolburat și apoi, dintr-odată, fu orbit de lumina soarelui. Înainte să i se obișnuiască ochii, Dumbledore apăruse deja lângă el.

Se aflau pe un drum de țară încadrat de garduri vii înalte și neîngrijite, era vară, cerul era senin și avea nuanța de albastru a florilor de nu-mă-uita. La vreo zece metri în fața lor stătea un bărbat plinuț, scund, care purta ochelari cu niște dioptrii foarte mari, care îl făceau să semene cu o cârtiță. Citea un indicator rutier de lemn care ieșea din tufișurile de pe partea stângă a drumului. Harry își dădu seama că bărbatul trebuia să fie Ogden; era singurul om din jur și purta niște haine alese cu stângăcie, asemenea multor vrăjitori fără experiență, care doresc să arate ca niște Încuiați: în cazul ăsta,

Ogden purta o redingotă peste un costum de baie în dungi și ghetre în picioare. Însă înainte ca Harry să aibă timp să-i accepte înfățișarea bizară, Ogden porni vioi pe drum.

Dumbledore și Harry îl urmară. Când trecură pe lângă semnul de lemn, Harry se uită în sus la cele două săgeți. Una era îndreptată către direcția din care veniseră, indicând: „Great Hangleton, 7 km". Pe cealaltă săgeată, care arăta spre Ogden, scria: „Little Hangleton, 1,5 km".

Merseră o vreme fără să vadă nimic altceva în jur decât gardul viu, cerul senin nesfârșit și silueta lui Ogden, îmbrăcat cu redingota care foșnea în jurul lui. Drumul coti la stânga și coborî pe un deal abrupt, așa că fură surprinși să vadă dintr-odată o vale deschizându-se în fața lor. Harry zări un sat care trebuia să fie Little Hangleton, cuibărit între două dealuri abrupte, și deslușì ușor biserica și cimitirul. De partea cealaltă a văii se afla un conac frumos, profilat pe dealul de vizavi și înconjurat de o peluză imensă ca de catifea. Panta abruptă îl obligase pe Ogden să coboare în fugă. Dumbledore merse cu pași mai mari, iar Harry se grăbi să țină pasul cu el. Harry bănuia că Little Hangleton era destinația lor și se întreba de ce trebuiau să vină de atât de departe, la fel ca în noaptea când se duseseră la Slughorn. Însă nu trecu mult și descoperi că se înșelase când crezuse că mergeau în sat. Drumul coti la dreapta și, când trecură de un colț, văzură tivul redingotei lui Ogden dispărând printr-un spațiu liber din gardul viu.

Dumbledore și Harry merseră după el pe un drum îngust de pământ, mărginit de alte garduri vii, mai înalte și mai sălbatice decât cele pe care le lăsaseră în urmă. Drumul era neregulat, cu pietre și cu gropi, în pantă, ca și cel dinainte, părând să ducă spre un pâlc de copaci întunecați, care se găseau ceva mai la vale. Într-adevăr, drumeagul ajunse cât de curând la pâlcul de copaci, iar Dumbledore și Harry se opriră brusc în spatele lui Ogden, care rămăsese locului și își scosese bagheta.

În ciuda cerului senin, copacii bătrâni aruncau o umbră

opacă, întunecată și rece, și trecură câteva clipe înainte ca Harry să distingă casa ascunsă pe jumătate de perdeaua de trunchiuri. I se păru că era un loc foarte ciudat pentru a construi o casă și că era neobișnuită decizia de a nu tăia copacii din jur, lăsându-i să blocheze cu desăvârșire lumina soarelui și priveliștea văii de mai jos. Se întrebă dacă respectiva casă era locuită; zidurile erau acoperite cu mușchi și căzuseră atât de multe țigle de pe acoperiș încât se vedeau căpriorii în câteva locuri. Peste tot în jurul casei creșteau urzici care ajungeau până la ferestrele mici și acoperite cu o peliculă de murdărie. Însă de îndată ce trase concluzia că era o casă care nu avea cum să fie locuită, una dintre ferestre se deschise la perete cu zgomot și pe ea ieși un fuior de fum sau aburi, de parcă ar fi gătit cineva înăuntru.

Ogden înaintă încet și cu precauție, i se păru lui Harry. Când intră în umbra copacilor, bărbatul se opri din nou, uitându-se fix la ușa de la intrare, pe care era țintuit un șarpe mort.

Apoi se auziră un foșnet și o bufnitură, iar un bărbat îmbrăcat în zdrențe căzu din cel mai apropiat copac, aterizând în picioare chiar în fața lui Ogden, care se dădu înapoi atât de repede, încât călcă pe poalele redingotei și se împiedică.

– Nu ești binevenit.

Bărbatul din fața lor avea părul des atât de plin de noroi uscat, încât nu puteai să-ți dai seama ce culoare avea. Îi lipseau mai mulți dinți. Avea niște ochi mici și negri, care priveau în direcții opuse. Poate că ar fi putut să pară amuzant, dar nu era așa; efectul era unul înspăimântător, iar Harry nu-l acuză pe Ogden când se dădu din nou cu câțiva pași înapoi înainte de-a vorbi.

– Ăă... bună dimineața. Vin din partea Ministerului Magiei...

– Nu ești binevenit.

– Ăă... scuzați-mă, vă rog... nu înțeleg ce spuneți, spuse Ogden agitat.

Harry își zise că pe Ogden nu îl prea ducea capul în clipa

de față; i se părea că străinul se exprima cât se poate de direct, mai ales când vântură bagheta cu o mână și un cuțit scurt, murdar de sânge, cu cealaltă.

- Tu înțelegi ce spune, nu-i așa, Harry? zise Dumbledore încet.

- Da, bineînțeles, spuse Harry, puțin derutat. Dar de ce nu poate și Ogden...?

Însă totul deveni foarte limpede pentru Harry când se uită din nou la șarpele mort de pe ușă.

- Vorbește reptomita?

- Bravo, Harry, zise Dumbledore, încuviințând din cap și zâmbind.

Bărbatul îmbrăcat în zdrențe se apropie de Ogden, cu cuțitul într-o mână și bagheta în cealaltă.

- Stați puțin... începu Ogden, dar fu prea târziu.

Se auzi o pocnitură și Ogden căzu la pământ, cu mâna la nas, iar printre degete începu să i se scurgă un lichid gălbui scârbos.

- Morfin! zise o voce răsunătoare.

Un bătrân ieși cu pași repezi din căsuță, trântind ușa după el, încât șarpele mort se bălăngăni jalnic în cui. Bărbatul acesta era mai scund decât primul și cu niște proporții destul de ciudate; avea umerii foarte lați și brațele foarte lungi, care - în combinație cu ochii căprui deschis, părul scurt și țepos și chipul ridat - îl făceau să semene cu o maimuță bătrână și puternică. Se opri lângă bărbatul care ținea cuțitul și râdea în hohote de Ogden, căzut la pământ.

- De la minister? spuse bătrânul, uitându-se în jos la Ogden.

- Întocmai! zise Ogden furios, ștergându-și fața. Să înțeleg că dumneavoastră sunteți domnul Gaunt?

- Da, spuse Gaunt. Te-a pocnit drept în nas, nu-i așa?

- Așa e! se răsti Ogden.

- Nu crezi că ar fi trebuit să-ți anunți sosirea? spuse Gaunt pe un ton agresiv. Te afli pe o proprietate privată. Nu poți să vii aici când ți se năzare și să te aștepți ca fiul meu să nu se apere.

– De cine să se apere, omule? zise Ogden, ridicându-se anevoie în picioare.

– De băgăcioși. De intruși. De Încuiați și de gunoaie.

Ogden își îndreptă bagheta spre nasul din care îi curgea în continuare un fel de puroi gălbui și opri imediat secreția. Domnul Gaunt îi spuse din colțul gurii lui Morfin:

– Intră în casă. Fă cum îți spun.

De data asta, Harry recunoscu reptomita; chiar dacă nu înțelegea cuvintele, distingea șuieratul ciudat pe care îl auzea Ogden. Morfin fu pe punctul de a se împotrivi, dar se răzgândi când tatăl său îi aruncă o privire amenințătoare, ducându-se cu pași greoi spre casă, parcă rostogolindu-se într-un mod ciudat și trântind ușa de la intrare după el, astfel încât șarpele se bălăngăni din nou.

– Chiar pe fiul dumneavoastră voiam să-l văd, domnule Gaunt, zise Ogden, ștergându-și ultimele urme de puroi de pe redingotă. El e Morfin, nu?

– Da, el e Morfin, spuse bătrânul cu indiferență. Ai sângepur? întrebă el, devenind dintr-odată agresiv.

– Este o chestiune complet lipsită de relevanță, zise Ogden cu răceală, iar Harry îl respectă ceva mai mult pentru asta.

Se părea că Gaunt nu era de aceeași părere. Își miji ochii și cercetă chipul lui Ogden, murmurând, pe un ton menit să fie jignitor:

– Dacă stau să mă gândesc, am mai văzut nasuri ca al tău prin sat.

– Nici nu este de mirare, dacă au avut și alții de-a face cu fiul dumneavoastră, spuse Ogden. Poate că ar fi bine să discutăm în casă.

– În casă?

– Da, domnule Gaunt. După cum v-am spus, am venit să vorbesc cu Morfin. Am trimis o bufniță...

– Nu-mi trebuie nici o bufniță, spuse Gaunt. Nu deschid niciodată scrisorile.

– Atunci nu vă puteți plânge că vizitatorii vin pe neașteptate.

tate, spuse Ogden usturător. Am venit din cauza unei încălcări grave a legilor vrăjitorești care a avut loc aici, la primele ore ale zilei de azi...

– Bine, bine, bine! strigă Gaunt. Intră naibii în casă, să vedem cu ce-o să-ți fie mai bine!

Casa avea camere micuțe. Camera principală, care era în același timp și bucătărie, și sufragerie, dădea spre altele două. Morfin stătea într-un fotoliu murdar lângă focul care fumega, răsucind o viperă vie între degetele groase și cântându-i încet în reptomită.

Șuieră, șerpișor, șuieră de zor,
Târăște-te pe podea,
Fii bun cu Morfin,
Sau de ușă vei atârna.

Se auziră niște zgomote ca de încăierare dinspre colțul de lângă fereastra deschisă, iar Harry își dădu seama că mai era cineva în cameră: o fată îmbrăcată cu o rochie ponosită, la fel de cenușie ca peretele murdar de piatră din spatele ei. Stătea lângă o oală care fierbea pe un aragaz negru și soios și își făcea de lucru cu oalele și tigăile vechi de pe raftul de deasupra. Avea părul lins și mat, chipul palid, era urâțică și avea obrajii bucălați. Ochii ei priveau în direcții opuse, la fel ca ai fratelui ei. Părea ceva mai curată decât cei doi bărbați, dar Harry își zise că nu mai văzuse în viața lui o persoană mai amărâtă.

– Ea e fiica mea, Merope, spuse Gaunt cu jumătate de gură, când Ogden se uită curios la ea.

– Bună dimineața, zise Ogden.

Fata nu-i răspunse la salut, aruncându-i o privire speriată tatălui ei, întorcându-se cu fața la perete și aranjând în continuare oalele de pe raft.

– Ei bine, domnule Gaunt, spuse Ogden, o să trec direct la subiect. Avem motive să credem că fiul dumneavoastră, Morfin, a făcut vrăji în fața unui Încuiat, aseară târziu.

Se auzi o bufnitură răsunătoare. Lui Merope îi căzuse o cratiță pe jos.

– Ridic-o! răcni Gaunt la ea. Bravo, târăște-te pe jos, ca o Încuiată ordinară. De ce crezi că ai baghetă, nemernico?

– Domnule Gaunt, vă rog! spuse Ogden șocat, când Merope, care ridicase deja cratița, se făcu roșie ca focul, scăpă iar cratița din mână, își scoase bagheta din buzunar cu stângăcie, o îndreptă spre oală și șopti o vrajă în grabă, făcând-o să zboare cât colo, în partea cealaltă a camerei, și să se lovească de perete, după care crăpă în două.

Morfin râse isteric în hohote. Gaunt strigă:

– Repar-o, nemernico, repar-o!

Merope traversă repede camera cu pași nesiguri, dar înainte să aibă timp să ridice bagheta, Ogden o pregătise deja pe a lui, zicând cu o voce hotărâtă: *„Reparo"*. Cratița se repară singură într-o clipită.

Gaunt arătă ca și cum ar fi fost pe cale să țipe la Ogden preț de o secundă, dar păru să se răzgândească. În schimb, îi spuse batjocoritor fiicei lui:

– Norocul tău că a venit domnul amabil de la minister! Poate că o să mă scape de tine, poate că lui îi plac Nonii jegoși.

Fără să se uite la nimeni și fără să-i mulțumească lui Ogden, Merope ridică oala și o puse la loc pe raft, cu mâinile tremurându-i. Apoi rămase nemișcată, cu spatele la perete, între fereastra murdară și aragaz, ca și cum nu și-ar fi dorit altceva decât să se topească în zidul de piatră și să dispară.

– Domnule Gaunt, reluă Ogden, așa cum vă spuneam, motivul vizitei mele...

– Am auzit de prima dată! se răsti Gaunt. Și ce-i cu asta? Morfin i-a arătat unui Încuiat ce-l așteaptă. Ce-i cu asta?

– Morfin a încălcat o lege vrăjitorească, spuse Ogden tăios.

– Morfin a încălcat o lege vrăjitorească.

Gaunt imită vocea pompoasă și tărăgănată a lui Ogden. Morfin izbucni din nou în râs.

– Vrei să spui că e împotriva legii să-i dai o lecție unui Încuiat împuțit?

– Da, zise Ogden. Mă tem că așa stau lucrurile.

Scoase din buzunar un sul mic de pergament și-l desfășură.

– Aia ce mai e, sentința? spuse Gaunt, ridicând vocea mânios.

– Este o citație din partea ministerului, pentru o audiere.

– Citație! Citație? Dar cine vă credeți ca să-l citați pe fiul meu?

– Sunt șeful Detașamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice, zise Ogden.

– Și ai cumva impresia că noi suntem niște scursuri? strigă Gaunt, apropiindu-se de Ogden și îndreptând un deget murdar, cu unghia îngălbenită, spre el. Niște scursuri care dau fuga la minister când aveți voi chef? Tu știi cu cine vorbești de fapt, sânge-mâl ordinar ce ești?

– Din câte știu eu, cu domnul Gaunt, spuse Ogden cu precauție, dar fără să dea înapoi.

– Exact! tună Gaunt.

Pentru o clipă, Harry avu impresia că Gaunt făcu un gest necuviincios, dar apoi își dădu seama că îi arăta lui Ogden inelul urât, cu piatră neagră, pe care îl purta pe degetul mijlociu, fluturându-l prin fața ochilor lui.

– Îl vezi? Îl vezi? Știi ce e? Știi al cui a fost? Este în familia noastră de sute de ani, atât de străvechi e neamul nostru. Numai vrăjitori cu sânge pur! Știi cât mi s-a oferit pentru inelul ăsta, cu blazonul Peverell gravat pe piatră?

– Sincer să fiu, n-am idee, domnule Gaunt, zise Ogden, clipind și uitându-se la inelul ținut la doi centimetri depărtare de nasul lui. Și nici nu are legătură cu problema noastră. Fiul dumneavoastră a încălcat...

Gaunt scoase un urlet de furie, fugind spre fiica sa. Ridică mâna spre ea și Harry crezu pentru o fracțiune de secundă că avea să o sugrume când, o clipă mai târziu, o trase de lanțul de aur pe care fata îl purta la gât, aducând-o în fața lui Ogden.

– Îl vezi? răcni el la Ogden, vânturându-i în față un medalion de aur masiv, în timp ce Merope se chinuia, sufocându-se.

– Îl văd, îl văd! spuse Ogden repede.

– A fost al lui Viperin! strigă Gaunt. Al lui Salazar Viperin! Noi suntem ultimii lui descendenți, acum ce mai ai de zis?

– Domnule Gaunt, fiica dumneavoastră...! spuse Ogden speriat, dar Gaunt îi dăduse deja drumul lui Merope, care se îndepărtă de el clătinându-se, întorcându-se în colțul ei, masându-și gâtul și trăgând cu sete aer în piept.

– Bun! zise Gaunt pe un ton triumfător, de parcă tocmai ar fi adus un argument complex, care nu putea fi combătut de nimeni. Asta ca să nu mai vorbești cu noi ca și cum am fi niște nemernici de rând! Generații întregi cu sânge pur, toți vrăjitori... cu siguranță, nu cred că poți să spui același lucru despre neamul tău!

Gaunt scuipă pe podea, lângă picioarele lui Ogden. Morfin râse din nou. Merope nu zise nimic, stând ghemuită lângă fereastră, cu capul plecat și chipul ascuns de părul drept.

– Domnule Gaunt, spuse Ogden cu încăpățânare, mă tem că nici strămoșii dumneavoastră și nici ai mei nu au nimic de-a face cu problema noastră. Am venit aici din cauza lui Morfin. Din cauza lui și a Încuiatului pe care l-a atacat noaptea trecută. Conform informațiilor noastre – aruncă o privire asupra pergamentului – Morfin a trimis un blestem sau o vrajă asupra Încuiatului cu pricina, provocându-i o formă deosebit de dureroasă de urticarie.

Morfin râse.

– Gura, băiete, se răsti Gaunt la el în reptomită și Morfin tăcu din nou. Și ce dacă l-a blestemat? îi zise Gaunt sfidător lui Ogden. Presupun că l-ați scăpat voi de urticarie pe Încuiatul ăla ordinar și că i-ați șters și memoria.

– Dar nu despre asta este vorba, nu-i așa, domnule Gaunt? spuse Ogden. A fost un atac nejustificat asupra unui om lipsit de apărare...

– Da, am ghicit că ești un iubitor de Încuiați de cum te-am văzut, zise Gaunt batjocoritor, scuipând iarăși pe podea.

– Așa n-o să ajungem nicăieri, spuse Ogden pe un ton hotărât. Judecând după atitudinea fiului dumneavoastră, este evident că nu are deloc remușcări pentru faptele sale.

Aruncă din nou o privire asupra pergamentului.

- Morfin o să trebuiască să se prezinte la audiere pe 14 septembrie, pentru a răspunde acuzațiilor de vrăjitorie în fața unui Încuiat și de daune fizice și psihice aceluiași În...

Ogden lăsă fraza neterminată. Niște voci vesele, răsunătoare, intrară pe fereastra deschisă, pe fundalul unui tropotit de cai. Se părea că drumul șerpuitor care ducea în sat trecea foarte aproape de pâlcul de copaci lângă care se afla casa. Gaunt încremeni, ascultând zgomotele cu ochii măriți. Morfin șuieră și se uită înspre sursa sunetelor cu o expresie hămesită. Merope își ridică privirea. Harry văzu că se făcuse albă ca varul.

- Vai de mine, ce dărăpănătură! răsună o voce de fată, auzindu-se la fel de bine ca și când ar fi fost cu ei în cameră. Tom, n-ar putea să dărâme taică-tău cocioaba aia?

- Nu este a noastră, spuse un tânăr. Tot terenul de pe partea cealaltă a văii este al nostru, dar casa aceea îi aparține unui sărăntoc bătrân. E a lui Gaunt și a copiilor lui. Fiul lui nu e întreg la minte. Dacă ai ști ce se zice în sat despre el...

Fata râse. Tropotele sacadate se apropiau din ce în ce mai tare. Morfin dădu să se ridice din fotoliu.

- Rămâi unde ești, îl avertiză tatăl său în reptomită.

- Tom, zise din nou fata atât de clar, încât era limpede că erau chiar în dreptul casei. Poate că mi se pare, dar ăla nu e un șarpe țintuit de ușă?

- Dumnezeule, să știi că ai dreptate! zise bărbatul. Probabil că este opera fiului. Ți-am spus că nu e cu mințile acasă. Nu te uita la el, Cecilia dragă.

Tropotitul începu să se estompeze.

- „Cecilia dragă", șopti Morfin în reptomită, uitându-se la sora lui. Ai auzit cum i-a spus? „Cecilia dragă." Deci oricum nu te-ar fi vrut pe tine.

Merope era atât de palidă, încât Harry fu sigur că avea să leșine.

- Poftim? zise Gaunt pe un ton tăios, tot în reptomită, uitându-se când la fiul său, când la fiica sa. Ce-ai spus, Morfin?

– Îi place să se uite la Încuiat, spuse Morfin cu o expresie răutăcioasă pe chip, privindu-și sora, care părea acum de-a dreptul îngrozită. Iese tot timpul în grădină când trece el, ca să-l vadă prin gardul viu. Și azi-noapte...

Merope clătină cu putere din cap, implorându-l să tacă, dar Morfin continuă fără milă:

– ... stătea aplecată peste pervaz, așteptându-l să treacă în drum spre casă, nu-i așa, Merope?

– Stătea aplecată peste pervaz ca să se uite la un Încuiat? zise Gaunt încet.

Uitaseră toți trei de Ogden, care părea uluit și deranjat de această nouă serie de șuierături de neînțeles.

– E adevărat ce spune? zise Gaunt cu o voce neîndurătoare, făcând vreo doi pași către fata îngrozită. Fiica mea, descendentă cu sânge pur a lui Salazar Viperin, să suspine după un Încuiat căruia îi curge noroi prin vine?

Merope clătină din cap disperată, lipindu-se de perete, incapabilă să vorbească.

– Dar i-am arătat eu, tată! râse Morfin. L-am blestemat când a trecut și n-a mai fost deloc chipeș cu urticaria aia din cap până-n picioare, nu-i așa, Merope?

– Non dezgustător ce ești, o trădătoare de sânge nemernică! tună Gaunt, pierzându-și controlul și apucând-o de gât pe Merope.

Harry și Ogden strigară „Nu!" într-un glas. Ogden ridică bagheta și strigă: *„Relashio!"*, aruncându-l pe spate pe Gaunt și îndepărtându-l de fiica lui; acesta se împiedică de un scaun și căzu cât era de lung pe podea. Morfin scoase un strigăt de furie, sări de pe fotoliu și se năpusti spre Ogden, vânturând cuțitul murdărit de sânge și aruncând cu bagheta fel de fel de blesteme asupra lui.

Ogden fugi cât putu de repede. Dumbledore îi dădu de înțeles lui Harry că trebuiau să-l însoțească, Harry îl ascultă, cu strigătele lui Merope răsunându-i în urechi.

Ogden alergă pe alee și apoi țâșni ca din pușcă pe drumul principal, acoperindu-și capul cu mâinile. Chiar atunci se lo-

vi de un cal roib frumos, pe care călărea un tânăr brunet foarte chipeș. Și el, și fata drăguță care îl însoțea călare pe un cal sur izbucniră în hohote de râs când îl văzură pe Ogden, care se izbi de cal și o luă din nou la fugă, cu redingota fluturând în urma lui, plin de praf din cap până-n picioare, alergând fără direcție pe drum.

– Cred că a fost de-ajuns, Harry, zise Dumbledore.

Îl apucă de braț și-l trase în sus. În clipa următoare, amândoi plutiră prin întuneric, ușori ca fulgul, până când aterizară în picioare, înapoi, în biroul luminat slab al lui Dumbledore.

– Ce s-a întâmplat cu fata din casă? spuse Harry imediat, în timp ce Dumbledore își mișca bagheta, aprinzând încă niște lămpi. Cu Merope sau cum o fi chemat-o.

– A, a supraviețuit, zise Dumbledore, așezându-se la birou și făcându-i semn lui Harry să ia și el loc. Ogden a Apărut înapoi la minister și s-a întors cu întăriri după un sfert de oră. Morfin și tatăl său au încercat să se împotrivească, dar au fost învinși, scoși din casă și apoi judecați de Vrăjustiție. Morfin, care-i atacase în repetate rânduri pe Încuiați, a primit trei ani în Azkaban. Dorlent, care a rănit mai mulți angajați ai ministerului în afară de Ogden, a primit șase luni de închisoare.

– Dorlent? repetă Harry mirat.

– Chiar el, spuse Dumbledore, zâmbind aprobator. Mă bucur să văd că ții pasul cu evenimentele.

– Bătrânul era...?

– Da, bunicul lui Cap-de-Mort, zise Dumbledore. Familia Gaunt s-a stins odată cu Dorlent, fiul său, Morfin, și fiica lui, Merope. Se trăgeau dintr-o familie vrăjitorească străveche. Membrii ei erau recunoscuți pentru instabilitatea și firea lor violentă, care s-au accentuat pe parcursul mai multor generații, din cauza obiceiului lor de a încheia căsătorii între veri. Lipsa rațiunii, alăturată setei de grandoare, a făcut ca averea familiei să fi fost deja risipită cu câteva generații înaintea lui Dorlent. El a rămas în mizerie și sărăcie, așa cum ai văzut, moștenind un temperament agresiv, foarte multă aroganță

și mândrie și câteva obiecte transmise din generație în generație, pe care le iubea ca pe propriul lui fiu și mult mai mult decât pe fiica sa.

– Asta înseamnă că Merope, zise Harry, aplecându-se și privindu-l drept în ochi pe Dumbledore, asta înseamnă că Merope a fost... Domnule profesor, vreți să spuneți că ea era... mama lui Cap-de-Mort?

– Întocmai, spuse Dumbledore. Și întâmplarea face să-l fi zărit și pe tatăl lui Cap-de-Mort. Ți-ai dat seama?

– Încuiatul pe care îl atacase Morfin? Călărețul?

– Sigur că da, spuse Dumbledore, zâmbind larg. Da, el era Tom Cruplud Senior, Încuiatul chipeș care obișnuia să treacă pe lângă casa familiei Gaunt și pentru care Merope Gaunt nutrea în taină o pasiune mistuitoare.

– Și până la urmă s-au căsătorit? zise Harry, nevenindu-i să creadă și fiindu-i imposibil să-și imagineze doi oameni mai nepotriviți pentru a alcătui un cuplu.

– Nu uita că Merope era vrăjitoare, spuse Dumbledore. Mă îndoiesc că puterile ei magice funcționau la adevărata lor intensitate când era terorizată de tatăl ei. Sunt sigur că atunci când Dorlent și Morfin au fost închiși în Azkaban, când a fost singură și liberă pentru prima dată în viață, a putut să-și folosească puterile după plac, plănuind cum să evadeze din viața de coșmar pe care o dusese timp de optsprezece ani. Bănuiești cumva cum a reușit Merope să-l facă pe Tomas Cruplud s-o uite pe iubita lui Încuiată și să se îndrăgostească de ea?

– Aruncând Blestemul Imperius? sugeră Harry. Sau folosind o poțiune de dragoste?

– Foarte bine. Eu, unul, tind să cred că a folosit o poțiune de dragoste. Sunt convins că trebuie să i se fi părut mai romantic și mă îndoiesc că i-a fost greu să-l convingă pe Cruplud să ia o gură de apă, într-o zi călduroasă, când acesta trecea singur pe drum. În orice caz, la câteva luni după evenimentele pe care tocmai le-am văzut, întreg satul Little Hangleton a vuit din cauza unui scandal de proporții. Îți dai

seama ce bârfe s-au iscat când fiul moșierului a fugit cu Merope, fiica sărăntocului. Dar reacția șocată a sătenilor nu a fost nimic pe lângă cea a lui Dorlent. Acesta s-a întors de la Azkaban, așteptându-se să-și găsească fiica supusă pregătindu-i o mâncare caldă. În schimb, a găsit un strat de praf pe masa din bucătărie și un bilet de rămas-bun din partea ei, în care îi explica ce făcuse. Din câte am reușit să aflu, din ziua aia Dorlent nu i-a mai pomenit niciodată numele și nici faptul că ar fi existat vreodată. Este posibil ca șocul puternic pe care l-a avut din cauza plecării ei să fi contribuit la moartea lui grabnică – sau poate că pur și simplu nu învățase să-și facă singur de mâncare. Dorlent era foarte slăbit de pe urma lunilor de închisoare și nu a apucat să-l vadă pe Morfin întorcându-se acasă.

– Și Merope? A... murit, nu? Cap-de-Mort a crescut la orfelinat, nu-i așa?

– Așa este, spuse Dumbledore. În privința asta, trebuie să facem presupuneri, dar nu cred că este greu de dedus ce s-a întâmplat. Vezi tu, la câteva luni de la căsătoria lor în secret, Tom Cruplud s-a întors singur la conacul din Little Hangleton. Prin sat s-a zvonit că ar fi fost păcălit, tras pe sfoară. Sunt sigur că ceea ce dorise să spună era că fusese aruncată o vrajă asupra lui – o vrajă care acum fusese dezlegată –, dar îndrăznesc să cred că nu a cutezat să folosească aceste cuvinte, de teamă să nu fie considerat nebun. Auzind ce spunea Tom Cruplud, sătenii au presupus că Merope îl mințise când îi spusese că urma să aibă un copil cu el și că acesta fusese motivul pentru care o luase de soție.

– Dar chiar a avut un copil cu el.

– Da, la un an după ce s-au căsătorit. Tom Cruplud a părăsit-o când era încă însărcinată.

– De ce n-au rămas împreună? întrebă Harry. De ce nu a mai funcționat poțiunea de dragoste?

– Și de data asta suntem nevoiți să facem speculații, zise Dumbledore, dar cred că Merope, care își iubea foarte mult soțul, n-a putut să îl controleze în continuare cu ajutorul ma-

giei. Cred că a ales să nu-i mai dea poțiunea. Fiind îndrăgostită, poate că și-a indus convingerea că până atunci Tom se îndrăgostise la rândul lui de ea. Poate că a crezut că avea să rămână cu ea de dragul copilului. În ambele cazuri, s-a înșelat amarnic. Tom a părăsit-o și nu a mai revăzut-o niciodată și nu s-a obosit să afle ce se alesese de fiul său.

Cerul era negru ca tăciunele, iar lămpile din biroul lui Dumbledore păreau să arunce o lumină mai puternică decât înainte.

– Cred că e de-ajuns pentru astă-seară, Harry, spuse Dumbledore câteva clipe mai târziu.

– Da, domnule, zise Harry.

Se ridică în picioare, dar nu plecă.

– Domnule... sunteți de părere că este important să știu toate astea despre trecutul lui Cap-de-Mort?

– Cred că e cât se poate de important, spuse Dumbledore.

– Și... are legătură cu profeția?

– Întru totul.

– În ordine, zise Harry, puțin derutat, dar mai liniștit.

Dădu să plece, când îi veni în minte altă întrebare și se întoarse.

– Domnule, îmi dați voie să le povestesc lui Ron și Hermione tot ce mi-ați spus?

Dumbledore îl măsură preț de o clipă, iar apoi zise:

– Da, cred că domnul Weasley și domnișoara Granger s-au dovedit demni de încredere. Dar, Harry, te rog să-i rogi la rândul tău să nu mai vorbească nimănui despre lucrurile astea. N-ar fi bine dacă s-ar afla câte știu sau bănuiesc despre secretele Lordului Cap-de-Mort.

– Sigur, domnule, o să am grijă să nu mai afle nimeni, în afară de Ron și Hermione. Noapte bună.

Se întoarse și aproape că ajunsese la ușă când îl văzu stând pe una dintre măsuțele cu picioare fusiforme pe care erau așezate tot felul de instrumente delicate de argint. Era un inel urât de aur, cu o piatră mare, neagră, crăpată și prinsă în montură.

- Domnule profesor, zise Harry, fixând inelul cu privirea. Inelul ăsta...

- Da? spuse Dumbledore.

- Îl purtați pe deget când ne-am dus la domnul profesor Slughorn în noaptea aia.

- Este cât se poate de adevărat, încuviință Dumbledore.

- Dar, domnule... nu cumva e același inel pe care i l-a arătat Dorlent Gaunt lui Ogden?

Dumbledore își plecă fruntea.

- Chiar el este.

- Dar cum se întâmplă să...? L-ați avut dintotdeauna?

- Nu, l-am achiziționat de curând, spuse Dumbledore. De fapt, cu doar câteva zile înainte să vin să te iau de la unchiul și mătușa ta.

- Și tot în perioada aia v-ați rănit la mână?

- Da, tot atunci, Harry.

- Domnule, dar cum...?

- E târziu, Harry! O să-ți povestesc altă dată. Noapte bună.

- Noapte bună, domnule.

– CAPITOLUL XI –

HERMIONE DĂ O MÂNĂ DE AJUTOR

Hermione avusese dreptate să spună că „ferestrele" celor din anul șase nu erau pentru relaxare, cum anticipase Ron, ci reprezentau un interval de timp în care să încerce să țină pasul cu cantitatea enormă de teme pe care le aveau de făcut. Nu numai că studiau ca și cum ar fi avut examene zilnic, dar cursurile în sine deveniseră mult mai solicitante decât înainte. În ultima vreme, Harry aproape că nu mai înțelegea nici jumătate din ceea ce le preda profesoara McGonagall; până și Hermione trebuise să o roage să repete instrucțiunile de câteva ori. Deși era greu de crezut, Harry excela dintr-odată la Poțiuni, datorită prințului cu sânge semipur, ceea ce o indigna din ce în ce mai tare pe Hermione.

Acum se cerea aruncarea vrăjilor nonverbale și la cursurile de Farmece și Transfigurare, nu numai la Apărare contra Magiei Negre. Harry îi vedea adeseori pe colegii lui de clasă învinețindu-se la față și chinuindu-se de parcă ar fi luat o doză prea mare de Laxatență; dar știa că de fapt se căzneau să facă vrăjile fără să rostească incantațiile. Era o ușurare să iasă din castel, în drum spre sere; la Ierbologie lucrau cu plante mai periculoase ca niciodată, dar aveau voie să blesteme cu voce tare dacă erau atacați pe la spate de tentaculele veninoase.

Unul dintre rezultatele numărului mare de teme și al orelor petrecute căznindu-se cu vrăjile nonverbale era faptul că Harry, Ron și Hermione încă nu reușiseră să-și găsească timp pentru a-l vizita pe Hagrid. Acesta încetase să vină să ia masa în Marea Sală, alături de ceilalți profesori, ceea ce nu era un semn bun, și de puținele ori când trecuseră pe lângă el pe holuri sau pe domeniu, acesta nu-i observase și nu-i auzise salutându-l.

– Trebuie să ne ducem la el și să-i explicăm, zise Hermione, uitându-se la scaunul uriaș al lui Hagrid, rămas liber la masa profesorilor sâmbăta următoare la micul dejun.

– În dimineața asta au loc selecționările pentru echipa de vâjthaț, spuse Ron. Și pe lângă asta, trebuie să exersăm și vraja „Aguamenti" pentru Flitwick! Și ce ar trebui să-i explicăm până la urmă? Cum să-i spunem că detestam cursurile alea ridicole?

– Dar nu le detestăm! zise Hermione.

– Vorbește în numele tău, eu să știi că încă n-am uitat de Homari, spuse Ron sumbru. Și dă-mi voie să-ți spun că am scăpat cu toții ca prin urechile acului. Tu nu l-ai auzit vorbind despre nătângul de frate-său. Dacă n-am fi renunțat la curs, acum l-am învăța pe Grawp să-și lege șireturile.

– Mă simt groaznic fiindcă nu vorbim cu Hagrid, zise Hermione supărată.

– Ne ducem la el după vâjthaț, o asigură Harry.

Și lui îi era dor de Hagrid, deși, ca și Ron, nu regreta că nu-l aveau pe Grawp în viața lor.

– Dar s-ar putea ca probele să dureze până-n prânz, judecând după cât de mulți s-au înscris.

Harry era puțin neliniștit în privința primei sale încercări în calitate de căpitan.

– Nu-mi dau seama de ce a devenit brusc atât de populară echipa.

– Harry, să fim serioși, spuse Hermione, pierzându-și dintr-odată răbdarea. Nu vâjthațul e popular, ci tu! Ești mai interesant ca niciodată și, sinceră să fiu, mai ușor de îndrăgit ca niciodată.

Ron se înecă în timp ce mânca o scrumbie afumată. Hermione îi aruncă o privire disprețuitoare, înainte să se întoarcă spre Harry.

– Acum toți știu că ai spus adevărul, nu-i așa? Toată lumea vrăjitorească trebuie să recunoască faptul că ai avut dreptate când ai zis că s-a întors Cap-de-Mort și că te-ai luptat cu el de două ori în ultimii doi ani, scăpând cu viață de fiecare dată. Acum ți se spune „cel ales". Să fim serioși, chiar nu-ți dai seama de ce sunt toți fascinați de tine?

Lui Harry i se păru dintr-odată că era foarte cald în Ma-

rea Sală, deși tavanul era la fel de plumburiu și rece ca și până atunci.

– Și ai mai fost și persecutat de minister când au încercat să te scoată de nebun și mincinos. Încă ți se văd cicatricele în locul unde te-a pus femeia aia odioasă să scrii cu propriul tău sânge, și totuși nu te-ai lăsat influențat...

– Încă se văd cicatricele unde m-a apucat creierul ăla de la minister, uite, spuse Ron, ridicându-și mânecile.

– Unde mai pui că ai crescut vreo treizeci de centimetri în vara asta, încheie Hermione, ignorându-l pe Ron.

– Sunt un tip înalt, zise și Ron nitam-nisam.

Bufnițele aduseră poșta, intrând în zbor pe ferestrele în care răpăia ploaia și stropindu-i pe toți. Majoritatea elevilor primeau mai multe scrisori decât de obicei. Părinții îngrijorați voiau să aibă vești de la copiii lor și să-i asigure la rândul lor că totul era bine acasă. Harry nu primise nici o scrisoare de la începutul semestrului. Singurul său corespondent stabil murise și, deși sperase ca Lupin să îi scrie din când în când, asta nu se întâmplase până atunci. Din acest motiv, fu foarte surprins să vadă o bufniță albă, pe Hedwig, zburând pe deasupra lor, alături de celelalte bufnițe cafenii și cenușii. Hedwig ateriză în fața lui, aducându-i un pachet mare, pătrățos. O clipă mai târziu, și Ron primi un pachet identic cu al lui Harry, pe care i-l livră Pigwidgeon, bufnița sa minusculă și extenuată, care era acum strivită sub greutatea coletului.

– Ha! zise Harry, desfăcând pachetul și descoperind un exemplar nou-nouț al cărții *Realizarea poțiunilor avansate* de la „Caligrafie și Pete".

– Ce bine, spuse Hermione încântată. Acum poți să dai înapoi manualul mâzgălit.

– Glumești! zise Harry. Îl păstrez. Fii atentă, m-am gândit cum să fac.

Scoase din ghiozdan exemplarul vechi *Realizarea poțiunilor avansate* și atinse coperta cu vârful baghetei, murmurând: *„Diffindo!"*. Coperta se dezlipi cu totul. Făcu la fel și cu coperta cărții noi (ceea ce păru să o scandalizeze pe Hermione). Apoi inversă

coperțile, atingându-le pe rând cu bagheta și zicând: *„Reparo!"*.

Manualul prințului avea aspectul unei cărți noi, iar exemplarul de lângă el, care tocmai sosise de la „Caligrafie și Pete", arăta ca și cum ar fi fost cumpărat la mâna a doua.

– O să-i dau lui Slughorn manualul nou. N-o să aibă nimic împotrivă, doar a costat nouă galioni.

Hermione își strânse buzele supărată și având un aer dezaprobator, dar îi trecu în clipa când o a treia bufniță aterizâ în fața ei, aducând ultimul număr al *Profetului zilei*. Fata îl despături repede și cercetă prima pagină.

– A murit cineva cunoscut? întrebă Ron pe un ton nespus de firesc.

Întreba același lucru de fiecare dată când Hermione deschidea ziarul.

– Nu, dar au avut loc alte atacuri ale Dementorilor, spuse Hermione. Și o arestare.

– Ce bine, cine a fost arestat? zise Harry, gândindu-se la Bellatrix Lestrange.

– Stan Shunpike, spuse Hermione.

– Poftim? zise Harry alarmat.

– *„Stanley Shunpike, șoferul cunoscutului mijloc de transport al vrăjitorilor, Autobuzul Salvator, a fost arestat fiind suspectat de activități susținute în calitate de Devorator al Morții. Domnul Shunpike, în vârstă de douăzeci și unu de ani, a fost reținut noaptea trecută târziu, în urma unui raid efectuat asupra locuinței sale din Clapham..."*

– Cum să fie Stan Shunpike un Devorator al Morții? spuse Harry, aducându-și aminte de tânărul cu ten acneic pe care-l întâlnise cu trei ani în urmă. Imposibil!

– S-ar putea să fie sub influența Blestemului Imperius, zise Ron, făcând o observație rezonabilă. Este foarte greu de depistat.

– Nu pare să fie vorba despre asta, spuse Hermione, care citi în continuare. Aici scrie că a fost arestat după ce a fost auzit vorbind într-o cârciumă despre planurile secrete ale Devoratorilor Morții.

Hermione își ridică privirea îngrijorată.

– Dacă ar fi fost cu adevărat sub influența Blestemului Imperius, nu cred că ar mai fi pierdut vremea prin baruri, stând la taclale despre planurile lor, nu-i așa?

– Sună ca și cum ar fi vrut să lase impresia că ar fi știut mai multe decât știa cu adevărat, zise Ron. Nu este el cel care susținea că avea să ajungă ministrul Magiei când încerca să cucerească ielele?

– Ba da, el e, spuse Harry. Nu înțeleg de ce-l iau în serios pe Stan.

– Probabil că vor să arate că nu stau degeaba, zise Hermione, încruntându-se. Oamenii sunt speriați de moarte. Știați că părinții gemenelor Patil vor ca fetele să se întoarcă acasă? Și Eloise Midgeon s-a retras de la Hogwarts. A venit tatăl ei s-o ia aseară.

– Poftim? spuse Ron, făcând ochii mari. Dar sunt mai în siguranță la Hogwarts decât la ele acasă, sunt convins de asta! Aici avem Aurori și toate vrăjile alea de protecție. Și îl avem și pe Dumbledore!

– Nu cred că-l avem tot timpul, zise Hermione foarte încet, aruncând o privire spre masa profesorilor, peste ziar. Nu ați observat? Săptămâna asta a lipsit de la masă la fel de des ca Hagrid.

Harry și Ron se uitară la masa profesorilor. Într-adevăr, scaunul directorului era gol. Harry reflectă puțin și își dădu seama că nu-l mai văzuse deloc pe Dumbledore de la ultima lor lecție individuală din urmă cu o săptămână.

– Cred că a plecat de-aici ca să facă ceva în legătură cu Ordinul, spuse Hermione cu o voce joasă. Adică... situația pare destul de complicată, nu-i așa?

Harry și Ron tăcură, dar Harry știa că se gândeau cu toții la același lucru. Cu o zi înainte, se întâmplase ceva îngrozitor. Hannah Abbott fusese chemată afară în timpul cursului de Ierbologie, pentru a fi anunțată că mama ei fusese găsită moartă. Nu o mai văzuseră pe Hannah de atunci.

Când se ridicară de la masa Cercetașilor, cinci minute

mai târziu, îndreptându-se spre terenul de vâjthat, trecură pe lângă Lavender Brown și Parvati Patil. Amintindu-și că Hermione spusese că părinții surorilor Patil voiau să le retragă de la Hogwarts, Harry nu fu surprins să le vadă pe cele două prietene abătute și vorbind în șoaptă între ele. Ceea ce îl surprinse fu că în momentul în care Ron ajunse în dreptul lor, Parvati îi dădu dintr-odată un cot lui Lavender, care întoarse capul și îi zâmbi larg băiatului. Acesta o privi uimit și apoi îi surâse cu stângăcie, mergând brusc cu pași mai apăsați. Harry se abținu să râdă, aducându-și aminte că nici Ron nu râsese de el după ce Reacredință îi zdrobise nasul; însă Hermione fu rece și distantă, în timp ce merseră prin ploaia fină până la stadionul de vâjthat și se duse să își caute un loc în tribune, fără să-i ureze succes lui Ron.

Așa cum se așteptase Harry, trialul se întinse până spre prânz. Părea să fi venit jumătate din casa Cercetașilor, de la bobocii care țineau strâns niște mături vechi și jerpelite ale școlii până la elevii din anul șapte, care erau cu două capete mai înalți decât ceilalți, având un aer detașat și intimidant. Printre cei din urmă se număra și un băiat masiv, cu părul sârmos, pe care Harry îl recunoscu imediat, amintindu-și-l din Expresul de Hogwarts.

– Ne-am întâlnit în tren, în compartimentul lui Sluggy, spuse acesta pe un ton încrezător, ieșind din mulțime pentru a da mâna cu Harry. Sunt Cormac McLaggen, portar.

– Nu te-ai prezentat la trialul de anul trecut, nu-i așa? întrebă Harry, sesizând cât de masiv era McLaggen și gândindu-se că acesta ar fi blocat toate cele trei cercuri ale porții fără să fie nevoie să se miște.

– Am fost în aripa spitalului când s-au ținut probele, zise McLaggen cu o notă de mândrie. Am mâncat o jumătate de kilogram de ouă de doxii pentru un pariu.

– Am înțeles, spuse Harry. Păi... pentru moment poți să aștepți acolo.

Harry indică marginea terenului, în apropierea locului unde stătea Hermione. I se păru că vede o urmă de nemulțumire pe

chipul lui McLaggen pentru câteva secunde și se întrebă dacă acesta se aștepta să fie tratat altfel decât ceilalți doar pentru că se numărau amândoi printre preferații lui „Sluggy".

Harry decise să înceapă cu un test de bază, cerându-le celor care se înscriseseră la trial să se împartă în grupe de zece oameni și să facă în zbor un tur al terenului. Fu o hotărâre înțeleaptă: primii zece erau toți boboci și era evident că nu prea mai zburaseră până atunci. Un singur băiat reuși să rămână în aer mai mult decât câteva clipe, fiind atât de surprins, încât se izbi numaidecât de unul dintre stâlpii porții.

A doua grupă fu alcătuită din cele mai toante fete pe care le cunoscuse Harry vreodată, care chicotiră ca niște apucate când Harry fluieră, sprijinindu-se unele de altele. Romilda Vane era printre ele. Când le spuse să părăsească terenul o făcură bucuroase, ducându-se să comenteze în tribune alături de ceilalți.

Cei din a treia grupă se prăbușiră unii peste alții pe la jumătatea turului de probă. Majoritatea celor din a patra grupă nu își aduseseră măturile. A cincea grupă era formată din Astropufi.

– Dacă mai este cineva care nu e de la Cercetași, strigă Harry, devenind din ce în ce mai iritat, vă rog să părăsiți terenul în clipa asta!

Urmă o pauză, apoi două fete micuțe de la Ochi-de-Șoim plecară în fugă, râzând în hohote.

Două ore mai târziu, după numeroase proteste și crize de nervi, într-unul dintre cazuri fiind vorba chiar de distrugerea unei „Comete 260" și de pierderea mai multor dinți, Harry reușise să își găsească trei înaintași: Katie Bell, care se întoarse în echipă după ce trecu probele cu brio, o jucătoare nouă, Demelza Robins, deosebit de pricepută la evitarea baloanelor-ghiulea, și Ginny Weasley, care zburase mai repede decât toți ceilalți și, pe lângă asta, dăduse șaptesprezece goluri. Deși era mulțumit de jucătorii pe care îi alesese, Harry răgușise din cauza discuțiilor cu cei nesatisfăcuți, care erau în număr mare, iar acum se certa cu prinzătorii respinși.

– E decizia mea finală și dacă nu le faceți loc portarilor, o să arunc o vrajă asupra voastră, strigă el.

Nici unul dintre prinzătorii pe care-i selecționase nu avea talentul nemaivăzut al lui Fred și George, dar Harry era destul de mulțumit de ei. Jimmy Peakes era din anul trei, scund, dar lat în umeri, și reușise să lovească un balon-ghiulea atât de tare, încât Harry se alesese la ceafă cu un cucui de mărimea unui ou. Ritchie Coote, care părea destul de deșirat, avea o precizie foarte mare. Aceștia se duseră acum în tribune, alături de Katie, Demelza și Ginny, pentru a urmări selecționarea ultimului membru al echipei lor.

Harry lăsase dinadins alegerea portarului la sfârșit, sperând ca stadionul să se mai golească până atunci și atmosfera de pe teren să se destindă. Din nefericire, printre spectatori se numărau acum toți jucătorii respinși și mai mulți elevi care veniseră să urmărească probele după ce luaseră micul dejun în tihnă, astfel încât publicul era mai numeros ca niciodată. Mulțimea aclamă și huidui în egală măsură când portarii zburară pe rând în dreptul cercurilor. Harry aruncă o privire spre Ron, care nu reușise niciodată să-și controleze emoțiile; Harry sperase că Ron își învinsese această slăbiciune după ce câștigaseră ultimul meci din anul trecut, dar se părea că nu era așa: Ron era de-a dreptul străveziu.

Nici unul dintre primii cinci jucători nu salvă mai mult de două goluri. Spre marea dezamăgire a lui Harry, Cormac McLaggen salvă patru lovituri din cinci. Cu toate acestea, la ultima tășni în direcția complet opusă, mulțimea râse, îl huidui, iar McLaggen se întoarse pe pământ scrâșnind din dinți.

Ron părea la un pas de leșin când se urcă pe coada sa de mătură, Măturin 11.

– Succes! strigă cineva din tribună.

Harry întoarse capul, așteptându-se să o vadă pe Hermione, dar descoperi că nu era ea, ci Lavender Brown. I-ar fi plăcut să-și fi ascuns și el fața în mâini, așa cum făcuse aceasta câteva clipe mai târziu, însă se gândi că, fiind căpitan, se cuvenea să

dea dovadă de ceva mai multă tărie de caracter și se întoarse să-l urmărească pe Ron la trial.

Se dovedi că își făcuse griji degeaba: Ron salvă unul, două, trei, patru, cinci goluri la rând. Încântat și abținându-se cu greu să aclame și el alături de restul mulțimii, Harry dădu să meargă la McLaggen să-i spună că, din păcate, Ron fusese mai bun ca el, dar dădu nas în nas cu chipul roșu al lui McLaggen. Harry făcu repede câțiva pași înapoi.

– Sora lui nu și-a dat silința, zise McLaggen pe un ton amenințător.

Îi zvâcnea vena de la tâmplă, pe care Harry o admirase în repetate rânduri pe fruntea unchiului Vernon.

– I l-a dat servit.

– Nici vorbă, spuse Harry cu răceală. Chiar la lovitura ei era să dea chix.

McLaggen se apropie de Harry, care nu se mai dădu înapoi de data asta.

– Lasă-mă să mai încerc o dată.

– Nu, zise Harry. Ai încercat deja o dată. Ai salvat patru goluri. Ron a salvat cinci. Ron o să fie portar, și-a câștigat pe drept locul în echipă. Dă-te la o parte.

Pentru o clipă, crezu că McLaggen avea să-i dea un pumn, dar acesta doar se strâmbă la el și plecă mânios, mormăind în barbă câteva amenințări.

Harry se întoarse și își văzu noua echipă zâmbindu-i larg.

– Bravo, zise el răgușit. Ați zburat foarte bine.

– Ai fost grozav, Ron!

De data asta, cea care venea în fugă spre ei dinspre tribune era chiar Hermione; Harry o văzu pe Lavender părăsind terenul de vâjthaț de braț cu Parvati, cu o expresie mohorâtă pe chip. Ron era deosebit de mulțumit de el însuși și părea mai înalt decât de obicei, zâmbindu-le celor din echipă și lui Hermione.

După ce Harry fixă data primului antrenament propriu-zis pentru joia următoare, împreună cu Ron și Hermione își luară la revedere de la ceilalți și se îndreptară către coliba lui

Hagrid. Soarele palid încerca să străpungă norii și în sfârșit se oprise ploaia măruntă de până atunci. Lui Harry îi era foarte foame; spera să găsească ceva de mâncare la Hagrid.

- Am crezut că n-o să salvez a patra lovitură, spuse Ron vesel. Demelza a fost foarte șireată, ați văzut, a dat o lovitură răsucită.

- Da, da, da, ai fost la înălțime, zise Hermione amuzată.

- În orice caz am fost mai bun ca McLaggen, spuse Ron cu satisfacție. L-ați văzut cum s-a dus după țigări la a cincea lovitură? Ai fi zis că aruncase cineva o Vrajă Confundus.

Spre mirarea lui Harry, Hermione se făcu roșie ca focul la auzul acestor cuvinte. Ron nu observă nimic, descriindu-le cu lux de amănunte fiecare detaliu al fiecărui gol pe care îl salvase.

Buckbeak, hipogriful mare și cenușiu, era priponit în fața colibei lui Hagrid. El țăcăni din ciocul foarte ascuțit când copiii se apropiară, întorcându-și capul imens către ei.

- Vai de mine, zise Hermione neliniștită. Tot mai e puțin înspăimântător, nu-i așa?

- Fii serioasă, doar l-ai călărit, nu? spuse Ron.

Harry înaintă și făcu o plecăciune joasă în fața hipogrifului, menținând contactul vizual fără să clipească. După câteva clipe, Buckbeak făcu și el o plecăciune.

- Ce mai faci? îl întrebă Harry cu o voce joasă, apropiindu-se și mângâindu-i capul acoperit cu pene. Ți-e dor de el? Dar ți-e bine aici, la Hagrid, nu-i așa?

- Hei! se auzi o voce răsunătoare.

Hagrid apăru cu pași repezi de după un colț al colibei sale, purtând un șorț mare cu flori și ducând în brațe un sac cu cartofi. Dulăul său uriaș, Colț, era lângă el. El scoase un lătrat zguduitor și țâșni ca din pușcă.

- Nu te atinge de el! O să rămâi fără degete... Aha. Voi erați.

Colț sărea în sus spre Hermione și Ron, încercând să le lingă urechile. Hagrid rămase locului și-i privi pe toți trei pentru o fracțiune de secundă, apoi se întoarse și intră cu pași mari în colibă, trântind ușa după el.

- Vai de mine! zise Hermione îndurerată.

- Stai liniștită, spuse Harry pe un ton sumbru.

Se duse la ușă și ciocăni cu putere.

- Hagrid! Deschide, vrem să vorbim cu tine!

Nu se auzi nimic din interior.

- Să știi că dacă nu deschizi ușa, o s-o dărâmăm! zise Harry, scoțându-și bagheta.

- Harry! spuse Hermione șocată. Doar n-ai de gând să...

- Ba da, zise Harry. Dați-vă la o parte.

Dar, înainte ca el să mai poată spune ceva, ușa se deschise din nou la perete, așa cum se așteptase Harry, iar în prag apăru Hagrid, uitându-se urât la el și arătând de-a dreptul înspăimântător, în ciuda șorțului cu flori pe care-l purta.

- Sunt profesor! răcni el la Harry. Profesor, Potter! Cum îndrăznești să mă amenințI că-mi dărâmi ușa?

- Scuzați-mă, domnule, spuse Harry, apăsând pe ultimul cuvânt, în timp ce își vâra bagheta la loc în interiorul robei.

Hagrid păru șocat.

- De când îmi spui „domnule"?

- Tu de când îmi spui „Potter"?

- A, ești tare iscusit, mormăi Hagrid. Foarte amuzant. M-ai dovedit cu propriile arme, așa-i? Bine, intră, puști nerecunoscător și...

Hagrid se dădu la o parte, făcându-le loc să treacă și bombănind supărat. Hermione intră repede după Harry, arătând destul de speriată.

- Ei bine? spuse Hagrid pe un ton morocănos, după ce Harry, Ron și Hermione se așezară în jurul mesei sale enorme de lemn; iar Colț își puse imediat capul pe genunchiul lui Harry, salivându-i pe robă. Ce înseamnă asta? Vi s-a făcut milă de mine? Credeți că mă simt singur sau ceva de genul ăsta?

- Nu, zise Harry repede. Am vrut să te vedem.

- Ne-a fost dor de tine, spuse Hermione cu o voce tremurată.

- V-a fost dor de mine? pufni Hagrid. Era să te cred.

Se mișcă prin cameră cu zgomot, punând de ceai în ibri-

cul său imens de cupru și bodogănind fără încetare. Într-un târziu trânti trei căni de mărimea unor găleți pline cu ceai cafeniu în fața lor și o farfurie cu prăjiturile lui obișnuite, tari ca piatra. Lui Harry îi era atât de foame, încât ar fi fost în stare să mănânce până și bucate gătite de Hagrid, astfel încât luă imediat o prăjitură.

– Hagrid, spuse Hermione cu o voce mică, când acesta se întoarse la masă și începu să curețe cartofii atât de brutal, încât ai fi zis că îi făcuseră vreun rău personal, să nu crezi că n-am vrut să continuăm cursul de Grijă față de Creaturile Magice.

Hagrid pufni din nou cu putere. Lui Harry i se păru că stropii din nasul lui ajunseră direct pe cartofi și simți o bucurie interioară că nu aveau să rămână la cină.

– Serios! zise Hermione. Dar n-am avut cum, pentru că avem foarte multe alte cursuri în afară de ăsta!

– Era să te cred, repetă Hagrid.

Se auzi un zgomot scârbos și toți întoarseră capul. Hermione scoase un mic țipăt, iar Ron se ridică de pe scaun ca ars și înconjură masa, îndepărtându-se de butoiul mare din colț, pe care nu îl observaseră până atunci. Butoiul era plin cu un fel de larve de treizeci de centimetri lungime, albe, dezgustătoare, care se zvârcoleau.

– Hagrid, ce sunt astea? întrebă Harry, încercând să pară mai degrabă interesat decât scârbit, dar punând oricum la loc prăjitura tare ca piatra.

– Doar niște larve uriașe, spuse Hagrid.

– Și din ele o să iasă...? zise Ron, părând neliniștit.

– N-o să iasă nimic, spuse Hagrid. Le-am luat pentru Aragog.

Hagrid izbucni în lacrimi din senin.

– Hagrid! strigă Hermione, ridicându-se imediat, înconjurând masa, urmând drumul mai lung pentru a evita butoiul cu viermi, și punându-i o mână pe umeri lui Hagrid, care se zguduia de plâns. Ce s-a întâmplat?

– E vorba... de el... îngăimă Hagrid, cu lacrimile șiroindu-i

din ochii mici și negri, în timp ce se ștergea la ochi cu șorțul. Este vorba... despre Aragog... Cred că e pe moarte... S-a îmbolnăvit în vară și nu-și mai revine... Nu știu ce-o să mă fac dacă... dacă... Ne știm de atâta timp...

Rămasă fără cuvinte, Hermione îl bătu ușor pe umăr pe Hagrid. Harry știa exact ce simțea uriașul. În trecut îl văzuse dându-i animale de pluș unui pui fioros de dragon, jucându-se cu niște scorpioni uriași cu ventuze și țepi, sau încercând să se înțeleagă cu fratele său vitreg, un uriaș violent, dar aceasta era, probabil, cea mai ciudată relație pe care o avea cu un monstru: cea cu Aragog, păianjenul uriaș și vorbitor, care sălășluia în inima Pădurii Interzise și de care el și Ron scăpaseră ca prin urechile acului cu patru ani în urmă.

– Hagrid... putem să te ajutăm cu ceva? întrebă Hermione, ignorându-l pe Ron, care îi făcea semne disperate.

– Nu, Hermione, nu cred că puteți să mă ajutați cu nimic, îngăimă Hagrid, încercând să-și țină în frâu lacrimile. Vezi tu, ceilalți păianjeni din trib... Familia lui Aragog... Se poartă ceva mai ciudat de când s-a îmbolnăvit el... Au devenit puțin cam agitați...

– Da, cred că am zărit și noi fațeta asta a personalității lor, spuse Ron în șoaptă.

– ... și pentru moment cred că ar fi periculos pentru altcineva în afară de mine să se apropie de colonie, încheie Hagrid, suflându-și nasul cu putere în șorț și ridicându-și privirea. Dar îți mulțumesc pentru intenție, Hermione... Înseamnă foarte mult pentru mine...

După aceea atmosfera se destinse simțitor, pentru că, deși nici Harry și nici Ron nu dăduseră vreun semn că le-ar fi trecut prin minte să hrănească un păianjen monstruos și violent cu viermi uriași, Hagrid părea să considere că ar fi făcut-o bucuroși, iar acum se purta la fel ca înainte.

– Și am știut de la-nceput că o să vă fie greu să vă găsiți timp pentru mine, zise el, turnându-le din nou niște ceai. Chiar dacă v-ați fi înscris să primiți Clepsidre ale Timpului...

– Dar nu aveam cum s-o facem, zise Hermione. Am distrus

toate rezervele de Clepsidre ale Timpului de la minister când am fost acolo astă-vară. Au scris despre asta în *Profetul zilei.*

– Ei, păi atunci, spuse Hagrid, chiar nu aveați ce să faceți. Îmi pare rău că am fost cam... mă rog... știți voi... Dar eram îngrijorat din cauza lui Aragog... Și mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă ați fi avut-o pe Grubbly-Plank ca profesoară.

La auzul acestor cuvinte, toți trei mințiră, declarând categoric că doamna profesoară Grubbly-Plank, care îi ținuse locul lui Hagrid de câteva ori, habar nu avea să predea; drept urmare, Hagrid păru chiar vesel când își luă la revedere de la ei la asfințit.

– Sunt lihnit, zise Harry, imediat după ce se închise ușa în urma lor, iar cei trei merseră repede pe domeniul întunecat și părăsit.

Renunțase să mai mănânce prăjitura tare ca piatra când îi trosnise o măsea.

– Și astă-seară am și detenție cu Plesneală, nu prea am timp pentru cină.

Când ajunseră în castel, îl zăriră pe Cormac McLaggen intrând în Marea Sală. Acesta avu nevoie de două încercări pentru a trece de uși, prima dată izbindu-se de canat. Ron râse în hohote, mulțumit, și intră cu pași mari în Marea Sală după el, dar Harry o prinse de mână pe Hermione, făcând-o să rămână în urmă.

– Ce este? spuse ea pe un ton defensiv.

– Din câte îmi dau seama, zise Harry încet, McLaggen chiar a fost victima unei Vrăji Confundus. Și de dimineață stătea chiar în fața ta.

Hermione roși.

– Bine, fie, eu am fost, șopti ea. Dar trebuia să-l fi auzit ce zicea despre Ron și Ginny! În orice caz, e un om foarte dificil, ai văzut și tu cum a reacționat când l-ai respins... Doar n-ai fi vrut să ai pe cineva ca el în echipă.

– Nu, n-aș fi vrut, zise Harry. Presupun că ai dreptate. Dar gândește-te, Hermione, crezi că ai procedat corect? Ești totuși Perfect, nu-i așa?

– Ah, las-o baltă, se răsti ea, când Harry zâmbi amuzat.

– Ce tot faceți acolo? întrebă Ron intrigat, apărând din nou în pragul Marii Săli.

– Nimic, spuseră Harry și Hermione într-un glas, urmându-l repede pe Ron.

Din cauza mirosului de friptură, pe Harry îl duru stomacul și mai tare, dar abia dacă făcuseră trei pași spre masa Cercetașilor când profesorul Slughorn apăru în fața lor, tăindu-le calea.

– Harry, Harry, chiar pe tine voiam să te văd! tună el încântat, răsucindu-și vârfurile mustății sale de morsă și bombându-și burta enormă. Speram să te găsesc înainte de cină! Ce zici, n-ai prefera să vii să iei o gustare în biroul meu? O să fie o mică petrecere, cu doar câțiva oameni de mare viitor. Or să vină McLaggen și Zabini, fermecătoarea Melinda Bobbin... o știi cumva? Familia ei este proprietara unui lanț important de spițerii... Și, bineînțeles, nădăjduiesc ca domnișoara Granger să îmi facă plăcerea de a fi și ea prezentă.

Slughorn făcu o mică plecăciune în fața lui Hermione când termină de vorbit. Se purtă ca și cum Ron nici nu ar fi existat. Slughorn nici măcar nu se uită la el.

– Eu nu pot să vin, domnule profesor, zise Harry imediat. Am ore de detenție cu domnul profesor Plesneală.

– Vai de mine! spuse Slughorn, pierindu-i zâmbetul într-un mod amuzant. Ei, ei, ei, contam pe tine, Harry! Ce să-i faci, nu-mi rămâne decât să vorbesc cu Severus și să-i explic cum stau lucrurile. Sunt convins că o să izbutesc să-l fac să amâne detenția. În ordine, atunci rămâne să ne vedem mai târziu.

Slughorn ieși furtunos din Marea Sală.

– N-are absolut nici o șansă să-l înduplece pe Plesneală, zise Harry, imediat după ce Slughorn ajunse destul de departe cât să nu-i poată auzi. Detenția asta a mai fost amânată deja o dată. Plesneală a acceptat s-o facă pentru Dumbledore, dar mă îndoiesc că ar face-o pentru oricine altcineva.

– Ah, tare mi-aș dori să poți să vii, nu vreau să mă duc singură, spuse Hermione neliniștită, iar Harry știa că ea se gândea la McLaggen.

– Nu cred că o să fii singură, probabil că o s-o invite și pe Ginny, se răsti Ron, care se părea că primise foarte prost indiferența lui Slughorn.

După cină se întoarseră în Turnul Cercetașilor. Camera de zi era foarte aglomerată, dat fiind că majoritatea elevilor luaseră deja cina. Cu toate acestea, cei trei reușiră să găsească o masă liberă și luară loc; Ron, care era prost dispus de când se întâlniseră cu Slughorn, își încrucișă brațele pe piept și se încruntă, uitându-se fix la tavan. Hermione întinse mâna și luă ediția de seară a *Profetului*, pe care o lăsase cineva pe un fotoliu.

– Ceva noutăți? zise Harry.

– Nu prea, zise Hermione, care deschisese ziarul și cerceta paginile din interior. Ron, uite, e despre tatăl tău... dar nu a pățit nimic! adăugă ea repede, pentru că Ron întorsese capul speriat. Nu scrie decât că a fost acasă la familia Reacredință. *„A doua percheziție efectuată în locuința Devoratorului Morții nu pare să fi dat nici un rezultat. Arthur Weasley, de la Oficiului de Detectare și Confiscare de Vrăji Defensive și Obiecte Protectoare False, a declarat că echipa sa a făcut descinderea pe baza informațiilor primite de la o sursă confidențială."*

– Da, eu sunt sursa, zise Harry. I-am povestit la „King's Cross" despre Reacredință și despre obiectul ăla pe care a încercat să-l facă pe Borgin să-l repare! Ei bine, dacă nu e la ei în casă, înseamnă că trebuie să-l fi adus la Hogwarts...

– Dar cum ar fi putut s-o facă, Harry? spuse Hermione, punând deoparte ziarul și privindu-l surprinsă. Doar ne-au verificat bagajele când am sosit, nu-i așa?

– Serios? zise Harry uimit. Mie, nu!

– A, nu, sigur că da, am uitat că tu ai întârziat. Ei bine, Filch ne-a verificat pe toți cu Senzori de Tăinuire când am intrat în holul de intrare. N-ar fi putut trece neobservat nici un obiect Întunecat. Știu sigur că lui Crabbe i-a fost confiscat un cap micșorat. Acum înțelegi de ce Reacredință n-ar fi putut să aducă nimic periculos?

Harry rămase fără replică pentru câteva clipe, privind-o

pentru o vreme pe Ginny Weasley, care se juca într-un colț cu Arnold, Pigmeul Pufos, înainte de a putea găsi un mod de a contracara afirmația lui Hermione.

– Înseamnă că i l-a trimis cineva prin poșta-via-bufniță, zise el. Mama lui sau altcineva.

– Și bufnițele sunt verificate, spuse Hermione. Ne-a zis Filch în timp ce ne-a băgat și pe gât Senzorii ăia de Tăinuire.

Găsindu-se într-o și mai mare dificultate, Harry nu mai știu ce să spună. Nu părea să existe nici o cale prin care Reacredință să fi putut să aducă un obiect periculos sau Întunecat în școală. Se uită plin de speranță la Ron, care stătea cu brațele încrucișate, uitându-se la Lavender Brown.

– Tu ai idee cum ar fi putut să aducă...?

– Ah, las-o baltă, Harry, zise Ron.

– Să știi că nu e vina mea că Slughorn ne-a invitat pe Hermione și pe mine la petrecerea aia idioată. Oricum nu vrem să mergem! spuse Harry, enervându-se.

– Păi, având în vedere că pe mine nu mă invită nimeni la nici o petrecere, zise Ron ridicându-se, cred că o să mă duc să mă culc.

Merse cu pași apăsați până la ușa care ducea spre dormitoarele băieților, lăsându-i în urmă pe Harry și pe Hermione, care se uitară uimiți după el.

– Harry? zise unul dintre noii înaintași, Demelza Robins, apărând dintr-odată lângă el. Am un mesaj pentru tine.

– De la domnul profesor Slughorn? întrebă Harry, îndreptându-se plin de speranță.

– Nu, de la domnul profesor Plesneală, spuse Demelza, iar lui Harry i se puse un nod în stomac. Mi-a spus să-ți transmit să te duci la biroul lui la opt jumătate în seara asta pentru detenție... ăă... indiferent de câte invitații la petreceri o să primești. Și mi-a zis să te anunț că o să separi trirâme putrezite de unele sănătoase, care or să fie folosite la Poțiuni și... și că nu-i nevoie să-ți aduci mănuși de protecție.

– Bine, spuse Harry pe un ton sumbru. Mulțumesc mult, Demelza.

– CAPITOLUL XII –

ARGINT ŞI OPALE

Unde era şi ce făcea Dumbledore? Harry îl zări pe director doar de două ori pe parcursul următoarelor câteva săptămâni. Acesta apărea foarte rar la mese, iar Harry era convins că Hermione avea dreptate să creadă că Dumbledore pleca de la castel pentru mai multe zile la rând. Oare uitase de lecţiile pe care se presupunea că trebuia să i le predea lui Harry? Dumbledore spusese că lecţiile erau o etapă către ceva care avea legătură cu profeţia. Harry găsise un sprijin, fusese mai liniştit, dar acum se simţea oarecum abandonat.

La jumătatea lui octombrie avu loc prima excursie în Hogsmeade din acel semestru. Harry se întrebase dacă excursiile acelea aveau să mai aibă loc, date fiind măsurile din ce în ce mai severe de siguranţă din jurul şcolii, dar fu mulţumit să afle că nu se schimbase nimic; era foarte plăcut să poată părăsi domeniul castelului pentru câteva ore.

În dimineaţa excursiei, Harry se trezi devreme, era o zi mohorâtă şi citi din manualul de *Realizare a Poţiunilor Avansate* până la ora micului dejun. Nu-i stătea în obicei să citească manuale în pat; Ron avea completă dreptate să spună că singura care putea face asta cu demnitate era Hermione, care avea ciudăţeniile ei. Însă lui Harry nu i se părea că exemplarul de *Realizarea Poţiunilor Avansate* al Prinţului Semipur intra în categoria manualelor. Cu cât citea mai mult, cu atât îşi dădea seama cât de multe informaţii conţinea. Pe lângă ponturile ingenioase şi soluţiile rapide pentru poţiuni, care îl făcuseră nepreţuit în ochii lui Slughorn, erau şi vrăji şi blesteme minore pline de imaginaţie mâzgălite pe margine, vrăji pe care Harry era sigur că prinţul le inventase el însuşi, judecând după tăieturi şi modificări.

Harry încercase deja câteva dintre vrăjile inventate de prinţ. Aruncase o vrajă care făcea unghiile de la picioare să crească

alarmant de repede (pe care o testase pe Crabbe pe hol, obținând rezultate foarte mulțumitoare); un blestem care îți lipea limba de cerul gurii (pe care îl folosise de două ori asupra lui Argus Filch, luându-l pe nepregătite, spre marea bucurie a celor din jur); iar vraja care părea să fie cea mai folositoare dintre toate era *„Muffliato"*, care îi făcea pe cei din apropiere să audă un zumzet nedefinit, înlesnind discuțiile nestingherite din timpul cursurilor. Singura persoană care nu găsea amuzante aceste farmece era Hermione, care în continuare nu era de acord cu ele și refuza categoric să deschidă gura când Harry folosea vraja *„Muffliato"* asupra cuiva din jur.

Stând în pat în capul oaselor, Harry întoarse cartea într-o parte pentru a cerceta îndeaproape instrucțiunile mâzgălite pentru o vrajă care părea să-i fi dat destulă bătaie de cap prințului. Erau foarte multe tăieturi și corecturi, dar până la urmă găsi scrijelit într-un colț al paginii:

„Levicorpus (nvbl)"

Vântul și ploaia băteau cu putere în ferestre fără încetare, iar Neville sforăia zgomotos. Harry se uită cu ochii mari la literele din paranteză. „Nvbl"... trebuia să însemne „nonverbal". Harry se îndoia că avea să efectueze cu succes această vrajă; încă nu stăpânea vrăjile nonverbale, așa cum avea grijă să-i reamintească Plesneală la fiecare curs de Apărare contra Magiei Negre. Pe de altă parte, prințul se dovedise un profesor mult mai bun decât Plesneală în trecut. Îndreptându-și bagheta în gol, o smuci în sus și zise în gând *„Levicorpus!"*.

– Aaaaaaaaa!

Avu loc o strălucire și toată lumea începu să vorbească dintr-odată, fiind treziți de strigătul lui Ron. Harry aruncă alarmat *Realizarea Poțiunilor Avansate* cât colo, pentru că Ron era suspendat în aer cu susul în jos, ca și cum ar fi fost agățat de gleznă cu un cârlig invizibil.

– Iartă-mă! strigă Harry, în timp ce Dean și Seamus râdeau în hohote și Neville se aduna de pe podea, după ce căzuse din pat. Stai așa... te dau jos imediat.

Își recuperă repede manualul de Poțiuni și îl răsfoi cu în-

frigurare, căutând pagina cu pricina. Într-un târziu reuși să o găsească și descifră cuvântul înghesuit sub vrajă, rugându-se ca acesta să fi fost contrablestemul. Harry se concentră din răsputeri, zicându-și: *„Liberacorpus!"*.

Avu loc din nou o strălucire și Ron căzu grămadă pe pat.

- Iartă-mă, repetă Harry cu o voce mică, iar Dean și Seamus se tăvăliră pe jos de râs în continuare.

- Mâine, zise Ron cu o voce înăbușită, aș prefera să pui ceasul deșteptător.

Până se îmbrăcară, blindându-se cu mai multe pulovere tricotate de doamna Weasley și punându-și pelerina, fulare la gât și mănuși, Ron păru să-și revină complet de pe urma șocului și să decidă că noua vrajă a lui Harry era una foarte amuzantă; atât de amuzantă, încât nu pierdu nici o clipă și-i povesti pe îndelete lui Hermione la micul dejun ce se întâmplase.

- ... și după aceea a avut loc încă o strălucire și am aterizat înapoi pe pat, zâmbi Ron, servindu-se cu niște cârnați.

Hermione nici măcar nu schiță un zâmbet pe parcursul relatării și-l privi pe Harry cu un aer rece, dezaprobator.

- Ai găsit vraja asta tot în manualul ăla de poțiuni, nu-i așa? întrebă ea.

Harry se încruntă.

- Tot timpul te grăbești să tragi concluziile cele mai sumbre.

- Poți să negi?

- Păi... nu, și ce dacă am găsit-o acolo?

- Vrei să spui că ai încercat o incantație necunoscută, scrisă de mână, ca să vezi pur și simplu ce se întâmplă?

- Dar ce contează dacă e scrisă de mână? spuse Harry, preferând să nu răspundă la a doua parte a întrebării.

- Contează, pentru că probabil că nu este o vrajă aprobată de Ministerul Magiei, zise Hermione. Și, adăugă ea, în timp ce Harry și Ron își dădeau ochii peste cap, pe lângă asta, încep să cred că prințul tău a fost o persoană destul de ciudată.

Harry și Ron se revoltară într-un glas.

- A fost distractiv! zise Ron, ținând o sticlă cu sos de roșii

cu susul în jos deasupra cârnaților din farfuria lui. A fost distractiv, Hermione, atâta tot.

– Să ții oamenii suspendați cu capul în jos, suspendați de gleznă? spuse Hermione. Cine ar pierde timp și energie pentru a inventa astfel de vrăji?

– Fred și George, zise Ron, ridicând din umeri, lor le plac farmecele de genul ăsta. Și... ăă...

– Tatăl meu, spuse Harry, amintindu-și de acest lucru chiar atunci.

– Poftim? ziseră Ron și Hermione odată.

– Tatăl meu a folosit vraja asta, spuse Harry. L-am... mi-a zis Lupin.

Ultima parte nu era adevărată; de fapt, Harry îl văzuse cu ochii lui pe tatăl său aruncând vraja asupra lui Plesneală, dar nu le vorbise niciodată lui Ron și Hermione despre incursiunea cu pricina în Pensiv. Acum însă îi trecu prin minte ceva extraordinar. Oare era cu putință ca Prințul Semipur să fi fost...?

– Harry, tatăl tău a folosit vraja aia, zise Hermione, dar n-a fost singurul. Dă-mi voie să-ți amintesc că am văzut o mulțime de alte cazuri în care a fost făcută vraja. Oameni suspendați în aer... Să-i faci să plutească, adormiți, lipsiți de apărare.

Harry se uită la ea cu ochii mari. Își aminti cu un sentiment de groază cum se comportaseră Devoratorii Morții la Cupa Mondială de Vâjthaț. Ron îi sări în ajutor.

– Atunci a fost vorba despre altceva, zise el înfierbântat. Au abuzat de puterea asta. Harry și tatăl lui au folosit-o în glumă. Hermione, ție nu-ți place prințul, adăugă el pe un ton serios, arătând spre Hermione cu un cârnat, pentru că e mai bun ca tine la Poțiuni.

– N-are absolut nici o legătură cu asta! spuse Hermione, îmbujorându-se. Pur și simplu mi se pare o dovadă de iresponsabilitate să faci vrăji fără să știi ce efecte au. Și nu mai vorbi despre „prinț" ca și cum ar fi un titlu nobiliar. Pun pariu că e doar o poreclă idioată și am impresia că n-a fost deloc o persoană drăguță!

– Pe asta de unde ai mai scos-o? spuse Harry cu înflăcărare. Dacă ar fi fost un viitor Devorator al Morții, nu crezi că nu s-ar mai fi fălit că avea „sânge semipur"?

Chiar în timp ce vorbi, Harry își aminti că tatăl său avea sânge pur, dar alungă acest gând, hotărând să se ocupe de acest aspect altă dată.

– Devoratorii Morții nu pot să aibă toți sânge pur, pentru că nu au mai rămas destui vrăjitori cu sânge pur, zise Hermione neînduplecată. Bănuiesc că cei mai mulți au sânge semipur și o ascund. Cei pe care-i urăsc cu adevărat sunt vrăjitorii cu părinți Încuiați. Sunt convinsă că v-ar primi bucuroși pe tine și pe Ron în rândul lor.

– Pe mine sigur nu m-ar accepta ca Devorator al Morții! spuse Ron indignat, zburându-i o bucățică de cârnat din furculița pe care o vântura spre Hermione și nimerindu-l în cap pe Ernie Macmillan. Toți cei din familia mea sunt trădători de sânge! Pentru Devoratorii Morții e ca și cum aș fi avut părinți Încuiați.

– Da, pe mine m-ar primi cu brațele deschise, zise Harry sarcastic. Am fi prieteni la cataramă, dacă n-ar tot încerca să-mi facă de petrecanie.

La auzul acestor cuvinte, pe Ron îl pufni râsul și nici chiar Hermione nu putu să-și reprime un zâmbet. Însă apariția lui Ginny le schimbă gândurile.

– Bună, Harry. Mi s-a spus să-ți dau asta.

Era vorba despre un pergament făcut sul pe care era trecut numele lui Harry cu un scris familiar, aplecat și subțire.

– Mulțumesc, Ginny... Este data următoarei lecții cu Dumbledore, le spuse Harry lui Ron și Hermione, derulând pergamentul și citind repede conținutul. Luni seară, adăugă el și se simți dintr-odată ușurat și fericit. Ginny, nu vrei să vii cu noi în Hogsmeade? întrebă el.

– Merg cu Dean... poate ne întâlnim acolo, răspunse ea, plecând și făcându-le cu mâna.

Filch stătea în fața ușilor de stejar de la intrare, ca de obicei, verificând lista cu numele celor care aveau permisiu-

nea de a merge în Hogsmeade. Acest proces dură chiar mai mult decât în mod normal, pentru că Filch îi verifică pe toți de trei ori cu Senzorii de Tăinuire.

– Dar ce contează dacă scoatem pe ascuns? întrebă Ron, privind cu teamă spre Senzorul lung și îngust de Tăinuire. N-ar fi mai logic să verificați ce aducem la întoarcere?

Această obrăznicie fu răsplătită cu niște împunsături în plus cu Senzorul, iar lui Ron încă i se citea durerea pe chip când dădură piept cu vântul și cu lapovița de afară.

Plimbarea până în Hogsmeade nu se dovedi una plăcută. Harry își ridică fularul până la nas, iar în scurt timp nu-și mai simți partea de sus a feței, care rămăsese expusă la frig. Drumul care ducea spre sat era plin de elevi care mergeau aplecați, încercând să se apere de vântul puternic. Harry se întrebă de mai multe ori dacă n-ar fi fost mai bine să fi rămas în camera de zi încălzită, iar când ajunseră în sfârșit în Hogsmeade și descoperiră că „Magazinul de glume vrăjitorești al lui Zonko" avea ferestrele blocate cu scânduri, Harry văzu în asta o confirmare a faptului că excursia aceea nu era menită să fie una distractivă. Ron arătă cu o mână acoperită în mai multe straturi de lână spre „Lorzii Mierii", care din fericire era deschis, iar Harry și Hermione intrară înfrigurați în magazinul aglomerat.

– Slavă Domnului, zise Ron, cutremurându-se de frig când fură învăluiți de aerul cald, cu miros de caramele. Hai să stăm aici toată după-amiaza.

– Harry, băiete! spuse o voce răsunătoare din spatele lor.

– O, nu, murmură Harry.

Cei trei se întoarseră și-l văzură pe profesorul Slughorn, care purta o căciulă enormă de blană, o haină din aceeași garnitură, cu un guler îmblănit, și ducea o pungă mare de ananas cristalizat, ocupând cel puțin un sfert din spațiul din magazin.

– Harry, ai lipsit deja la trei dintre cinele date de mine, zise Slughorn, împungându-l vesel cu un deget în piept. Nu se mai poate așa, băiete, țin să te am ca invitat! Domnișoarei Granger îi plac la nebunie, nu-i așa?

– Așa este, spuse Hermione, neavând de ales, sunt foarte...

– Harry, tu de ce n-ai venit? întrebă Slughorn.

– Păi, am avut antrenamente de vâjthat, domnule profesor, zise Harry, care avusese grijă să fixeze antrenamentele de fiecare dată când primea o mică invitație prinsă cu panglică mov de la Slughorn.

Strategia asta însemna că Ron nu se simțea dat la o parte, și de obicei ei se distrau cu Ginny, imaginându-și-o pe Hermione închisă într-o cameră cu McLaggen și Zabini.

– Ei bine, nu am nici cea mai mică îndoială că o să câștigați următorul meci, după cât v-ați antrenat, zise Slughorn. E bine să te recreezi din când în când. Spune-mi, luni seara este bine pentru tine? Doar n-ai de gând să te antrenezi pe o vreme ca asta...

– Nu pot, domnule profesor, luni seară mă așteaptă domnul profesor Dumbledore în biroul său pentru... o audiență.

– Nici de data aceasta n-am noroc! strigă Slughorn pe un ton teatral. Dar să știi, Harry, tot o să te prind o dată și o dată!

Slughorn ieși din magazin legănându-se ca o rață, făcându-le cu mâna cu un aer regesc și tratându-l pe Ron ca și cum ar fi fost un stand de plăcinte cu gândaci.

– Nu-mi vine să cred că ai reușit să scapi și de data aceasta, spuse Hermione, clătinând din cap. Știi, petrecerile nu sunt groaznice... Uneori sunt chiar distractive, adăugă ea, dar observă expresia de pe chipul lui Ron. Vai, uite... au maxipene de scris din zahăr, astea țin și ore întregi!

Bucurându-se că Hermione schimbase subiectul, Harry dădu dovadă de mai mult interes decât în mod normal față de maxipenele din zahăr, însă Ron fu prost dispus în continuare și doar ridică din umeri când Hermione îl întrebă unde voia să meargă după aceea.

– Hai să mergem la „Trei Mături", spuse Harry. Unde știm sigur că e cald.

Își aranjară din nou fularele și ieșiră din magazinul de dulciuri. Vântul rece le biciui nemilos fețele după ce părăsiră ae-

rul cald și dulce de la „Lorzii Mierii". Nu era multă lume pe stradă; oamenii nu se opreau să stea de vorbă, mergând grăbiți către destinațiile lor. Singurele excepții erau doi bărbați care stăteau ceva mai în față, chiar la intrarea în „Trei mături". Unul dintre ei era foarte înalt și slab; Harry își mișcă ochii în spatele ochelarilor pătați de ploaie și-l recunoscu pe barmanul care lucra la celălalt bar din Hogsmeade, „Capul de Mistreț". Când se apropiară Harry, Ron și Hermione, barmanul își strânse bine pelerina în jurul gâtului și se îndepărtă, lăsându-l pe bărbatul mai scund să se descurce singur cu ceea ce ținea în brațe. Harry își dădu seama cine era bărbatul cu pricina abia când ajunseră la un metru și ceva de el.

- Mundungus!

Bărbatul îndesat, cu picioarele scurte și crăcănate și părul lung, roșcat deschis ciufulit, tresări, dând drumul unui geamantan ponosit, care se deschise, dezvăluind ceea ce părea să fie conținutul unei întregi vitrine a unui magazin de vechituri.

- A, bună, 'Arry, zise Mundungus Fletcher, încercând fără succes să pară detașat. Ei bine, n-aș vrea să te reții.

Începu să se foiască, adunând de pe jos obiectele din geamantan și dornic evident să plece repede de acolo.

- Vrei să le vinzi? întrebă Harry, urmărindu-l pe Mundungus cum înșfăca mai multe articole vechi.

- A, păi, omul trebuie să mai și trăiască, spuse Mundungus. Dă-mi-l înapoi!

Ron se aplecase și ridicase un obiect de argint.

- Stai puțin, zise Ron rar. Mi se pare cunoscut.

- Mulțumesc! spuse Mundungus, smulgând pocalul din mâna lui Ron și îndesându-l la loc în geamantan. Păi, atunci, îmi iau la revedere de la... AU!

Harry îl apucase de gât pe Mundungus, țintuindu-l de zidul barului. Îl imobiliză cu o mână, scoțându-și bagheta.

- Harry! strigă Hermione.

- L-ai luat din casa lui Sirius, zise Harry, care stătea aproape nas în nas cu Mundungus și-i inhala mirosul neplăcut și pregnant de tutun și alcool. Avea blazonul familiei Black pe el.

– Eu... nu... poftim...? bolborosi Mundungus, care începuse să se învinețească.

– Ce-ai făcut, te-ai dus în noaptea când a murit și ai golit casa? se răsti Harry.

– Eu... nu...

– Dă-mi-l înapoi!

– Harry, te rog! strigă Hermione, când Mundungus deveni din ce în ce mai palid.

Se auzi o pocnitură și Harry simți cum gâtul lui Mundungus se eliberează dintr-odată din strânsoarea lui. Bolborosind și trăgând aer în piept cu nesaț, Mundungus își înșfăcă geamantanul căzut, apoi se auzi un *poc*, iar el Dispăru.

Harry blestemă cât putu de tare, învârtindu-se pe loc pentru a-și da seama încotro se dusese Mundungus.

– VINO ÎNAPOI, HOȚ NEMERNIC...!

– Harry, n-are rost.

Tonks apăruse din senin lângă ei, având părul șaten deschis ud din cauza lapoviței.

– Probabil că Mundungus a ajuns deja la Londra. N-are rost să strigi după el.

– I-a furat lucrurile lui Sirius! Le-a furat!

– Da, dar cu toate astea, zise Tonks, fără să pară deloc tulburată la auzul acestei vești, nu este bine să stați în frig.

Îi urmări cum intră la „Trei mături". Imediat după ce ajunse înăuntru, Harry exclamă:

– I-a furat lucrurile lui Sirius!

– Știu, Harry, dar te rog să cobori vocea, se uită lumea la noi, șopti Hermione. Duceți-vă și așezați-vă la o masă, vă aduc ceva de băut.

Harry încă era furios când Hermione se întoarse câteva minute mai târziu la masa lor cu trei sticle de Berezero.

– Cei din Ordin de ce nu sunt cu ochii pe Mundungus? îi întrebă mânios Harry pe ceilalți doi, în șoaptă. Nu pot măcar să-l împiedice să fure tot ce nu e țintuit de podea când e la Sediu?

– Sst! zise Hermione disperată, uitându-se în jur pentru a se asigura că nu trăgea nimeni cu urechea.

Erau doi căpcăuni în apropiere, care îl urmăreau pe Harry cu deosebit de mult interes, iar Zabini stătea sprijinit de un stâlp nu departe de ei.

– Harry, și pe mine m-ar deranja dacă aș fi în locul tău. Știu că de fapt îți fură lucrurile tale...

Harry se înecă în timp ce bea Berezero. Uitase pentru câteva clipe că el era proprietarul Casei Cumplite, numărul 12.

– Da, sunt lucrurile mele, zise el. Nici nu mă mir că nu s-a bucurat să mă vadă! În orice caz, o să-i spun lui Dumbledore ce se petrece. El e singurul de care se teme Mundungus.

– Este o idee bună, șopti Hermione, evident mulțumită fiindcă Harry începuse să se liniștească. Ron, la ce te tot uiți?

– La nimic, spuse Ron, dezlipindu-și repede privirea de la bar, dar Harry intui că acesta încerca să o zărească pe chelnărița atrăgătoare, cu forme pline, pe Madam Rosmerta, pe care o simpatiza de foarte mult timp.

– Bănuiesc că „nimicul" s-a dus în camera din spate ca să aducă încă niște sticle de whisky-foc, zise Hermione pe un ton mușcător.

Ron ignoră această remarcă înțepătoare, bând Berezero cu înghițituri mici și având impresia că păstra o tăcere demnă. Harry se gândea la Sirius și la faptul că acesta detestase oricum pocalele cu pricina. Hermione bătu darabana cu degetele pe masă, uitându-se pe rând la Ron și la bar.

În clipa în care Harry termină de băut sticla de Berezero, Hermione spuse:

– Ce ziceți, plecăm de aici și ne întoarcem la castel?

Ceilalți doi încuviințară din cap. Nu fusese o excursie plăcută, iar vremea se înrăutățea din ce în ce mai mult. Își strânseră iar pelerinele în jurul corpului, își aranjară fularele și își puseră mănușile, iar apoi ieșiră din bar după Katie Bell și o prietenă a acesteia, luându-se după ele pe strada principală. Lui Harry îi zbură gândul la Ginny, în timp ce înaintau anevoios prin noroiul înghețat, de-a lungul drumului spre Hog-

warts. Își zise că motivul pentru care nu se întâlniseră cu ea era că Ginny și Dean erau cuibăriți în ceainăria doamnei Puddifoot, locul preferat al cuplurilor fericite. Harry se încruntă și își plecă fruntea contra rafalelor de lapoviță, mergând mai departe.

Trecu o vreme înainte ca Harry să își dea seama că vocea lui Katie Bell și a prietenei ei deveniseră mai puternice și mai ascuțite, fiind purtate de vânt până la urechile lor. Harry încercă să distingă siluetele șterse. Cele două fete se certau din cauza unui obiect pe care Katie îl ținea în mână.

– Nu are absolut nici o legătură cu tine, Leanne, o auzi Harry spunând.

Cei trei trecură de o cotitură a drumului, iar lapovița care se înteți̦se îl făcu pe Harry să nu mai vadă nimic prin ochelari. Chiar când ridică mâna ca să-i șteargă cu mănușa, Leanne dădu să ia pachetul pe care îl ținea Katie. Aceasta îl smulse înapoi și pachetul căzu pe jos.

Katie se înălță imediat în văzduh, nu așa cum o făcuse Ron, fiind suspendat de gleznă într-un mod amuzant, ci grațios, cu brațele întinse în părți, ca și cum ar fi fost pe cale să își ia zborul. Cu toate acestea, ceva nu era în ordine, era înspăimântător... Părul îi era răvășit de rafalele puternice de vânt, însă ochii îi erau închiși și nu i se citea nimic pe chip. Harry, Ron, Hermione și Leanne încremeniseră, privind-o pe Katie.

Apoi fata ajunse la doi metri înălțime și scoase un țipăt înfiorător. Acum avea ochii larg deschiși, dar era evident că era îngrozită de ceea ce vedea sau simțea. Țipă de mai multe ori; Leanne începu și ea să țipe, înșfăcând-o de glezne pe Katie și încercând s-o tragă înapoi spre pământ. Harry, Ron și Hermione fugiră spre ele s-o ajute, dar imediat ce o apucară de picioare pe Katie, aceasta căzu peste ei. Harry și Ron reușiră să o prindă, dar fata se zbătea atât de tare, încât abia dacă puteau s-o țină. O coborâră încet pe pământ și Katie începu să se zvârcolească și să țipe, părând să nu-i recunoască pe nici unul dintre ei.

Harry se uită în jur; nu părea să fie nimeni prin apropiere.

– Stați aici! le strigă el celorlalți, acoperind vuietul vântului. Mă duc după ajutor!

O luă la fugă spre școală. Nu mai văzuse pe nimeni să se comporte așa cum o făcuse Katie și nu putea să-și explice care era cauza. Luă grăbit o curbă a drumului și se izbi de ceea ce părea să fie un urs ridicat pe picioarele din spate.

– Hagrid! gâfâi el, ridicându-se din gardul viu peste care căzuse.

– Harry! spuse Hagrid, care avea bucăți de gheață prinse în sprâncene și în barbă și era îmbrăcat cu haina mare și mițoasă din blană de castor. Tocmai l-am vizitat pe Grawp, e incredibil cât de mult a progresat.

– Hagrid, a avut loc un atac, s-ar putea să fi fost un blestem sau ceva de genul ăsta...

– Poftim? zise Hagrid, aplecându-se ca să audă ce spunea Harry prin vântul foarte puternic.

– A fost aruncat un blestem! strigă Harry.

– Blestem? Asupra cui? Doar nu asupra lui Ron? Sau a lui Hermione?

– Nu, nu asupra lor. E vorba despre Katie Bell. Vino cu mine!

Cei doi fugiră împreună înapoi de-a lungul drumului. Nu le luă mult să găsească grupul mic de oameni strânși în jurul lui Katie, care încă țipa și se zvârcolea pe pământ. Ron, Hermione și Leanne încercau toți trei s-o liniștească.

– Dați-vă la o parte! strigă Hagrid. Faceți-mi loc!

– A pățit ceva! zise Leanne printre lacrimi. Nu știu ce s-a întâmplat.

Hagrid se uită la Katie pentru o clipă, apoi se aplecă, fără să spună nimic, o luă în brațe și fugi cu ea spre castel. Câteva secunde mai târziu, strigătele sfredelitoare ale lui Katie fuseseră înăbușite și nu se mai auzi decât vuietul vântului.

Hermione se apropie repede de prietena lui Katie și-i puse un braț după umeri.

– Te cheamă Leanne, nu-i așa?

Fata încuviință din cap.

– S-a întâmplat dintr-odată sau...?

– S-a întâmplat când s-a rupt hârtia de ambalaj, spuse Leanne, plângând, arătând spre hârtia maro îmbibată cu apă de pe jos, care se rupsese, dezvăluind un conținut cu sclipiri verzi.

Ron se aplecă, ținând mâna întinsă, dar Harry îl prinse de mână și-l trase înapoi.

– Nu te atinge de el!

Harry se așeză pe vine. Din hârtia de ambalaj se ițea un colier cu opale.

– L-am mai văzut undeva, zise Harry, uitându-se fix la obiect. Era expus acum mult timp la „Borgin și Burke". Pe etichetă scria că e blestemat. Katie trebuie să-l fi atins. Își ridică privirea către Leanne, care începuse să tremure ca varga.

– Cum a ajuns colierul ăsta la Katie?

– Păi, ăsta e motivul pentru care ne certam. Îl avea cu ea când s-a întors de la toaleta din „Trei mături". Mi-a zis că era o surpriză pentru cineva de la Hogwarts și că trebuia să i-l dea. Era ceva straniu în modul în care a spus-o... O, nu, o, nu, sunt sigură că era sub puterea Blestemului Imperius și nu mi-am dat seama!

Leanne izbucni din nou în plâns, cutremurându-se. Hermione o bătu ușor pe umăr.

– Leanne, ți-a zis cumva cine i l-a dat?

– Nu. N-a vrut să-mi spună. Eu i-am zis că făcea o prostie, că nu trebuia să-l ducă la castel, dar n-a vrut să mă asculte și... am încercat să i-l iau... și... și...

Leanne scoase un geamăt de disperare.

– Ar fi bine să mergem spre școală, spuse Hermione, ținând-o de după umeri pe Leanne în continuare, ca să aflăm cum se simte. Hai!

Harry ezită o clipă, apoi își dădu jos fularul de la gât și, ignorând faptul că Ron rămăsese cu respirația tăiată, înfășură cu grijă colierul în fular și-l ridică.

– O să trebuiască să i-l arătăm doamnei Pomfrey, zise el.

Rotițele minții lui Harry se învârteau neîncetat, în timp ei ce mergeau în urma lui Hermione și a lui Leanne. Tocmai

intraseră pe domeniu când le vorbi, neputând să își mai țină gândurile doar pentru el.

– Reacreditță știe de colierul ăsta. Era expus la „Borgin și Burke" cu patru ani în urmă. L-am văzut cercetându-l când mă ascundeam de el și de tatăl lui. Asta cumpăra când l-am urmărit în ziua aia! Și-a adus aminte de colier și s-a întors după el.

– Nu știu, Harry, spuse Ron pe un ton nesigur. O mulțime de oameni intră zilnic la „Borgin și Burke". Iar fata zicea că Katie l-a găsit în toaleta fetelor, nu-i așa?

– A zis că îl avea la ea când s-a întors de la baie. Asta nu înseamnă că l-a găsit chiar acolo.

– McGonagall! spuse Ron prevenitor.

Harry își ridică privirea. Într-adevăr, profesoara McGonagall cobora în fugă treptele de piatră, înfruntând lapovița nemiloasă, pentru a le ieși în întâmpinare.

– Hagrid mi-a spus că ați văzut ce s-a întâmplat cu Katie Bell. Vă rog să veniți chiar acum în biroul meu! Potter, ce duci acolo?

– Obiectul pe care l-a atins Katie, zise Harry.

– Dumnezeule mare! spuse profesoara McGonagall, luând colierul de la Harry și părând speriată. Nu, nu, Filch, sunt cu mine! adăugă ea repede, când Filch traversă entuziasmat holul de la intrare, târându-și picioarele și ținând Senzorul de Tăinuire ridicat deasupra capului. Du-i de îndată colierul ăsta domnului profesor Plesneală, dar ai mare grijă să nu-l atingi, ține-l înfășurat în fular.

Harry și ceilalți o urmară pe profesoara McGonagall la etaj, până în biroul ei. Ferestrele udate de lapoviță zăngăneau în canaturi și în cameră era destul de frig, în ciuda faptului că în șemineu ardea un foc vesel. Profesoara McGonagall închise ușa și se așeză repede la birou, pentru a sta cu fața spre Harry, Ron, Hermione și Leanne, care plângea în continuare în hohote.

– Ei bine? zise ea pe un ton tranșant. Ce s-a întâmplat?

Încercând să-și controleze suspinele, Leanne îi povesti

profesoarei McGonagall printre sughițuri și cu multe întreruperi cum se dusese Katie la toaletă la „Trei mături" și se întorsese cu un pachet pe care nu scria nimic, cum aceasta nu păruse în apele ei și cum se certaseră din cauza ideii de a livra obiecte necunoscute, ajungând să se bată pe pachet și să rupă hârtia în care era ambalat obiectul. În momentul acela, Leanne fu copleșită de emoții și nimeni nu putu să mai scoată un cuvânt de la ea.

- În ordine, zise profesoara McGonagall, cu înțelegere. Leanne, te rog să te duci sus în aripa spitalului și să-i spui doamnei Pomfrey să-ți dea ceva ca să-ți revii de pe urma șocului.

Când ieși din cameră Leanne, profesoara McGonagall li se adresă lui Harry, Ron și Hermione.

- Ce s-a întâmplat când Katie a atins colierul?

- S-a înălțat în aer, zise Harry, înainte ca Ron sau Hermione să apuce să spună ceva. Apoi a început să țipe și a leșinat. Doamna profesoară, vă rog, aș putea vorbi cu domnul profesor Dumbledore?

- Domnul director este plecat și se întoarce luni, Potter, zise profesoara McGonagall, cu un aer surprins.

- Este plecat? repetă Harry supărat.

- Da, Potter, este plecat! spuse profesoara McGonagall pe un ton aspru. Dar te asigur că orice ai avea să-i spui dânsului despre acest episod înfiorător poți să-mi spui și mie!

Harry ezită pentru o fracțiune de secundă. Profesoara McGonagall nu era genul de persoană care te încuraja să-i faci confidențe. Dumbledore părea mai puțin dispus să desființeze o teorie, oricât de exagerată ar fi fost, în ciuda faptului că era mult mai timorant ca profesoara McGonagall din multe puncte de vedere. Însă acum era vorba despre o chestiune de viață și de moarte și nu era momentul să se teamă că avea să fie luat în râs.

- Doamna profesoară, eu cred că Draco Reacredință a fost cel care i-a dat colierul acela lui Katie.

Lângă el, Ron se frecă la nas, părând stingherit; în partea

cealaltă, Hermione se mișcă pe loc, încercând parcă să se îndepărteze puțin de Harry.

- Potter, tocmai ai formulat o acuzație foarte gravă, zise profesoara McGonagall, revenindu-și după câteva clipe de pe urma șocului. Ai vreo dovadă în acest sens?

- Nu, spuse Harry, dar...

Și îi povesti cum îl urmăriseră pe Reacredință până la „Borgin și Burke" și despre conversația dintre Reacredință și Burke pe care o auziseră.

După ce termină de vorbit, profesoara McGonagall păru puțin derutată.

- Reacredință a dus ceva la reparat la „Borgin și Burke"?

- Nu, doamnă profesoară, n-a vrut decât ca Borgin să-i explice cum să repare ceva, n-a avut obiectul la el. Dar nu asta contează, problema este că a cumpărat ceva tot atunci și cred că a fost vorba despre acest colier.

- L-ai văzut pe Reacredință ieșind din magazin cu un pachet ca acela?

- Nu, doamnă profesoară, i-a spus lui Borgin să-l păstreze în magazin pentru el.

- Dar, Harry, îl întrerupse Hermione, Borgin l-a întrebat dacă nu voia să-l ia cu el și Reacredință a refuzat.

- Pentru că nu voia să-l atingă, este evident! spuse Harry supărat.

- Ceea ce a spus de fapt a fost: „Ce crezi că ar zice lumea dacă m-ar vedea mergând cu el în brațe pe stradă?", zise Hermione.

- Păi, chiar ar arăta ridicol mergând pe stradă cu un colier după el, spuse Ron.

- Of, Ron, zise Hermione exasperată. Ar fi fost împachetat, ca să nu fie nevoit să-l atingă, ar fi putut să-l ascundă sub pelerină fără probleme și nu l-ar fi văzut nimeni! Cred că obiectul pe care l-a reținut la „Borgin și Burke" era zgomotos sau de dimensiuni mari; ceva ce știa că ar fi atras atenția asupra lui, dacă ar fi mers cu el pe stradă... Și în orice caz, continuă ea, ridicând vocea, înainte ca Harry să o poată în-

trerupe, l-am întrebat pe Borgin de colier, mai țineți minte? L-am văzut acolo când am intrat ca să aflu ce obiect reținuse Reacredință. Și Borgin nu mi-a spus decât prețul. N-a zis că ar fi fost vândut deja sau altceva de genul ăsta...

– Păi, era destul de limpede ce voiai să faci, și-a dat seama imediat ce urmăreai. Bineînțeles că nu avea de gând să-ți spună adevărul... și oricum Reacredință l-ar fi putut comanda între timp.

– Destul! zise profesoara McGonagall iritată, când Hermione deschise gura pentru a-l contrazice pe Harry. Potter, apreciez faptul că mi-ai spus astea, dar nu putem să-l învinovățim pe domnul Reacredință doar pentru că a fost în magazinul de unde s-ar putea să fi fost cumpărat colierul cu pricina. Am putea spune același lucru despre sute de oameni care...

– ... asta am spus și eu..., mormăi Ron.

– În orice caz, anul ăsta castelul a fost dotat cu niște măsuri de siguranță foarte dure și nu cred că respectivul colier ar fi putut fi adus în școală fără știrea noastră.

– ... dar...

– ... mai mult decât atât, spuse profesoara McGonagall, punând capăt oricăror alte discuții, domnul Reacredință nu a fost în Hogsmeade azi.

Harry rămase cu gura deschisă, dezumflându-se.

– Dar de unde știți, doamnă profesoară?

– Știu pentru că a avut ore de detenție cu mine. S-a prezentat cu temele nefăcute la Transfigurare de două ori la rând. Acestea fiind zise, îți mulțumesc că mi-ai împărtășit bănuielile tale, Potter, zise ea, trecând pe lângă ei cu pași mari, dar acum trebuie să mă duc în aripa spitalului și să mă interesez de starea lui Katie Bell. Vă doresc o zi bună.

Deschise ușa de la birou. Cei trei nu avură de ales și ieșiră pe lângă ea fără să mai spună nimic.

Harry era supărat pe ceilalți doi pentru că fuseseră de partea lui McGonagall; cu toate acestea, nu putu să se abțină să nu se alăture discuției lor imediat după ce începură să vorbească.

– Și cui credeți că trebuia să-i dea Katie colierul? întrebă Ron, pe când urcau scările spre camera de zi.

– Dumnezeu știe, spuse Hermione. Dar oricine a fost, a scăpat la mustață. Nimeni n-ar fi putut să deschidă pachetul ăla fără să atingă și colierul.

– Ar fi putut fi destinat multor oameni, zise Harry. Lui Dumbledore... Devoratorii Morții ar fi încântați dacă ar putea să scape de el, cred că este una dintre țintele lor principale. Sau lui Slughorn... Dumbledore este de părere că l-ar fi vrut de partea lui Cap-de-Mort și Devoratorii trebuie să fie nemulțumiți că este de partea lui Dumbledore. Sau...

– Sau tu, spuse Hermione îngrijorată.

– Imposibil, zise Harry, pentru că atunci Katie s-ar fi oprit pe drum și mi l-ar fi dat, nu-i așa? Am mers în spatele ei tot drumul de la „Trei mături". Ar fi fost mult mai logic să-mi dea pachetul la ieșirea de la Hogwarts, dat fiind că Filch îi percheziționează pe toți cei care ies și intră în școală. Mă întreb de ce i-o fi zis Reacredință să-l ducă la castel?

– Harry, Reacredință nu a fost în Hogsmeade! zise Hermione, atât de supărată încât chiar bătu din picior.

– Înseamnă c-a avut un complice, spuse Harry. Pe Crabbe sau pe Goyle... sau un alt Devorator al Morții. Dacă mă gândesc mai bine, presupun că acum, că li s-a alăturat, trebuie să aibă aliați mult mai prieceputi decât Crabbe și Goyle.

Ron și Hermione schimbară o privire care sugera că nu avea sens să-l contrazică pe Harry.

– *Mărar amar*, spuse Hermione cu o voce hotărâtă când ajunseră la doamna cea grasă.

Portretul se deschise, făcându-le loc să intre în camera de zi. Aceasta era destul de aglomerată și mirosea a haine umede; se părea că mulți dintre elevi se întorseseră mai devreme din Hogsmeade, din cauza vremii potrivnice. Cu toate acestea, nu se auzeau șoapte speriate și speculații. Era evident că încă nu aflaseră ce pățise Katie.

– Adevărul este că nu a fost un atac strălucit, dacă stai să te gândești, zise Ron, luându-i locul unui elev din primul an

și alungându-l cu nonșalanță de pe unul dintre fotoliile cele mai comode de lângă șemineu. Blestemul nici măcar n-a ajuns în castel. Planul a avut cam multe puncte slabe.

– Ai dreptate, spuse Hermione, împingându-l pe Ron cu piciorul și oferindu-i locul înapoi băiatului din primul an. Nu a fost bine gândit.

– Dar de când e Reacredință unul dintre cei mai mari gânditori de pe pământ? întrebă Harry.

– CAPITOLUL XIII –

SECRETELE FAMILIEI CRUPLUD

Katie fu mutată la Spitalul Sf. Mungo de Boli și Afecțiuni Magice a doua zi, dar până atunci aflase deja toată școala că fusese victima unui blestem. Însă detaliile nu erau clare și nimeni altcineva în afară de Harry, Ron, Hermione și Leanne nu părea să știe că nu Katie fusese adevărata țintă.

– A, știe și Reacredință, bineînțeles, le zise Harry lui Ron și Hermione, care aplicară noua strategie de a se preface surzi de fiecare dată când Harry aducea vorba despre teoria sa conform căreia Reacredință era un Devorator al Morții.

Harry se întrebase dacă Dumbledore avea să se întoarcă la timp pentru lecția programată luni seara, dar, având în vedere că nu fu anunțat de nici o schimbare, se prezentă în fața biroului acestuia la ora opt seara, bătu la ușă și primi permisiunea de a intra. Dumbledore stătea la birou, părând mult mai obosit decât de obicei; avea mâna la fel de înnegrită și de arsă, însă îi zâmbi lui Harry, făcându-i semn să ia loc. Pensivul era așezat din nou pe birou și proiecta pete luminoase și argintii pe tavan.

– Ai avut o perioadă agitată cât am fost plecat, zise Dumbledore. Am înțeles că ai fost de față când a fost atacată Katie.

– Așa este, domnule. Cum se simte?

– Starea ei este cât se poate de proastă, însă a avut un dram de noroc. Se pare că doar o porțiune minimă de piele a intrat în contact cu colierul: avea o mică gaură în mănușă. Dacă și l-ar fi pus la gât, sau dacă l-ar fi ținut în mână fără să poarte mănuși, ar fi murit, poate chiar instantaneu. Din fericire, domnul profesor Plesneală a reușit să facă ceva pentru a împiedica răspândirea rapidă a blestemului.

– Dar de ce el? întrebă Harry repede. De ce nu Madam Pomfrey?

– Câtă impertinență, spuse încet unul dintre portretele de

pe perete, Phineas Nigellus Black, stră-străbunicul lui Sirius, care păruse să doarmă până atunci, ridicându-și acum capul de pe brațe. Eu nu i-aș fi permis unui elev să pună la îndoială modul în care este condusă școala.

– Știu, îți mulțumesc, Phineas, zise Dumbledore pe un ton împăciuitor. Harry, domnul profesor Plesneală știe mult mai multe despre magia neagră decât Madam Pomfrey. În orice caz, doctorii de la Sf. Mungo îmi trimit ultimele noutăți din oră în oră și sper ca fata să-și revină complet cât de curând.

– Domnule, pot să vă întreb unde ați fost plecat sâmbătă și duminică? zise Harry, trecând cu vederea sentimentul că întindea, poate, prea mult coarda.

Phineas Nigellus păru să se gândească la același lucru, fluierând încet.

– Aș prefera să nu-ți spun chiar acum, zise Dumbledore. Dar te asigur că o s-o fac în scurt timp.

– Chiar așa? spuse Harry, surprins.

– Da, așa cred, zise Dumbledore, dând la iveală o nouă sticluță cu amintiri argintii din interiorul robei și scoțându-i dopul cu o atingere de baghetă.

– Știți, spuse Harry pe un ton nesigur, m-am întâlnit cu Mundungus în Hogsmeade.

– A, da, am aflat deja că Mundungus și-a dovedit calitățile de tâlhar cu moștenirea ta, zise Dumbledore, încruntându-se puțin. S-a dat la fund de când l-ai văzut în fața barului „Trei mături"; înclin să cred că-i este groază să dea ochii cu mine. Cu toate astea, te asigur că n-o să mai fure alte obiecte care i-au aparținut în trecut lui Sirius.

– Nemernicul ăla bătrân cu sânge semipur a furat din obiectele transmise din generație în generație în familia Black? spuse Phineas Nigellus mânios, părăsind rama și ducându-se, fără îndoială, să viziteze portretul său din Casa Cumplită, numărul 12.

– Domnule profesor, zise Harry după o scurtă pauză, v-a povestit cumva doamna profesoară McGonagall ce i-am spus după ce a fost atacată Katie? Despre Draco Reacredință?

- Da, mi-a spus ce bănuiești, zise Dumbledore.

- Și dumneavoastră credeți...?

- O să iau măsurile necesare pentru a-i cerceta pe toți cei care ar fi putut fi implicați în accidentul lui Katie, spuse Dumbledore. Dar, Harry, acum principala mea preocupare este lecția noastră.

Harry fu puțin indignat. Dacă lecțiile lor erau atât de importante, de ce trecuse atât de mult timp între primele două? Însă nu mai zise nimic despre Draco Reacredință, privindu-l pe Dumbledore cum turna noile amintiri în Pensiv și învârtea iar ligheanul de piatră cu mâinile sale cu degete lungi.

- Cu siguranță că-ți amintești că am întrerupt povestea perioadei de început a Lordului Cap-de-Mort în momentul în care Tom Cruplud, un Încuiat chipeș, o părăsise pe Merope, soția sa vrăjitoare, și se întorsese la casa părintească din Little Hangleton. Merope a rămas singură la Londra, însărcinată cu copilul care într-o zi avea să devină Lordul Cap-de-Mort.

- Dar de unde știți că a fost la Londra, domnule profesor?

- Din conținutul mărturiei unui anumit Caractacus Burke, care, printr-o coincidență stranie, a participat la înființarea magazinului de unde a fost cumpărat colierul despre care am vorbit mai devreme, zise Dumbledore.

Harry îl văzu tulburând conținutul Pensivului, la fel ca în trecut, asemenea unui căutător de aur. Din substanța argintie și învolburată se ridică un bătrânel care se învârtea încetișor în Pensiv, argintiu ca o stafie, însă mult mai compact, având o claie de păr care îi acoperea complet ochii.

- Da, l-am obținut în împrejurări ciudate, spuse el. Ni l-a adus o tânără vrăjitoare chiar înainte de Crăciun, cu mulți ani în urmă. Mi-a spus că avea mare nevoie de bani. Mă rog, nu încăpea nici o îndoială în acest sens. Era îmbrăcată în zdrențe și i se apropia sorocul... Vezi tu, era însărcinată. A zis că medalionul fusese al lui Viperin. Firește, mai auziserăm astfel de povești de mii de ori - „Vai, acesta a fost ceainicul lui Merlin, așa să știi" -, dar când m-am uitat la el,

am văzut că avea însemnul lui Viperin și câteva vrăji simple au confirmat spusele femeii. Bineînțeles, asta îl făcea aproape neprețuit. Femeia nu părea să aibă idee că era nespus de valoros. S-a bucurat când i-am dat zece galioni pe el. Cel mai bun chilipir din viața mea!

Dumbledore zgâlțâi din nou cu putere Pensivul și Caractacus Burke coborî înapoi în substanța învolburată de amintiri de unde apăruse.

- I-a dat doar zece galioni pe el? spuse Harry indignat.

- Caractacus Burke nu era recunoscut pentru generozitatea lui, zise Dumbledore. Știm deci că, spre sfârșitul sarcinii, Merope a fost singură la Londra, având mare nevoie de bani, atât de mare încât și-a vândut unicul obiect valoros pe care-l avea: medalionul care fusese transmis din generație în generație în familia lui Dorlent.

- Dar putea face vrăji! spuse Harry cu nerăbdare. Ar fi putut să folosească magia pentru a avea mâncare și tot ce-i lipsea, nu?

- A, zise Dumbledore, poate că da. Dar eu cred... presupun și de data asta, și sunt sigur că nu mă înșel... că după ce a părăsit-o soțul ei, Merope a încetat să facă farmece. Cred că nu a mai vrut să fie vrăjitoare. Bineînțeles, este posibil și ca dragostea neîmpărtășită și disperarea adiacentă s-o fi secat de puteri; se poate întâmpla și așa ceva. În orice caz, Merope a refuzat să ridice bagheta până în ultima clipă.

- Dar n-a vrut să supraviețuiască nici măcar pentru fiul ei?

Dumbledore ridică din sprâncene.

- Îți este cumva milă de Lordul Cap-de-Mort?

- Nu, zise Harry repede, dar Merope a avut de ales, nu-i așa, nu ca mama.

- Și mama ta a avut de ales, spuse Dumbledore cu blândețe. Da, Merope Cruplud a ales moartea, în ciuda faptului că exista un fiu care avea nevoie de ea, dar, Harry, n-ai voie s-o judeci prea aspru. Era foarte slăbită în urma multor suferințe și nu fusese niciodată la fel de curajoasă ca ma-ma ta. Acum, te rog să stai aici.

- Unde mergem? întrebă Harry, când Dumbledore i se alătură în fața biroului.

- De data asta, spuse Dumbledore, o să pătrundem în amintirile mele. Cred c-o să le găsești bogate în detalii și cât se poate de fidele. Tu primul, Harry.

Harry se aplecă peste Pensiv; chipul său intră în contact cu luciul rece al amintirii și apoi băiatul simți din nou cum cade în gol, înconjurat de întuneric. Câteva clipe mai târziu, atinse o suprafață stabilă, deschise ochii și descoperi că el și Dumbledore erau pe o stradă aglomerată și veche din Londra.

- Uite-mă, spuse Dumbledore vesel, indicând o siluetă înaltă, care traversa în fața unei trăsuri care aproviziona cu lapte.

Acest Albus Dumbledore mai tânăr avea părul lung și barba de culoare castanie. După ce ajunse pe același trotuar cu ei, merse cu pași mari, atrăgând multe priviri curioase din cauza costumului extravagant de catifea mov cu care era îmbrăcat.

- Felicitări pentru costum, domnule profesor, zise Harry, înainte să se poată opri. Dar Dumbledore doar râse pe înfundate și cei doi îl urmară o vreme pe mai tânărul Dumbledore, intrând la un moment dat pe o poartă care dădea într-o curte goală din fața unei clădiri pătrățoase, destul de sumbră, înconjurată de un grilaj înalt. Urcă cele câteva trepte care duceau la ușa de la intrare și ciocăni o dată. După câteva clipe, îi deschise o fată neîngrijită, care purta șorț.

- Bună ziua. Am venit în audiență la doamna Cole, matroana acestei instituții, dacă nu mă înșel...

- A, zise fata, părând foarte mirată și cuprinzând cu privirea înfățișarea excentrică a lui Dumbledore. Ăă... stați așa... DOAMNĂ COLE! strigă ea peste umăr.

Harry auzi pe cineva răspunzând răspicat de departe. Fata se întoarse spre Dumbledore.

- Intrați, vine imediat.

Dumbledore intră în holul cu o pardoseală ca tabla de șah; casa era într-o stare generală de dărăpănare, dar curată ca lacrima. Harry și Dumbledore cel din prezent îl urmară.

Înainte de a se închide ușa, o femeie slabă, care părea foarte ocupată, se apropie cu pași repezi de ei. Avea trăsături bine conturate, care o făceau să pară mai degrabă agasată decât răuvoitoare, și vorbea peste umăr cu o altă angajată care purta șorț, îndreptându-se spre Dumbledore.

– ... și du-te sus și dă-i iodul Marthei, Billy Stubs iar și-a zgândărit rănile și Eric Whalley e plin de plin de bășici și pătează cearșafurile. Varicela era ultimul lucru de care aveam nevoie, zise ea ca pentru sine și atunci îi căzură ochii asupra lui Dumbledore. Femeia încremeni, arătând la fel de uimită ca și cum tocmai i-ar fi trecut pragul o girafă.

– Bună ziua, spuse Dumbledore, întinzând mâna.

Doamna Cole rămase cu gura căscată.

– Mă numesc Albus Dumbledore. V-am scris, rugându-vă să mă primiți în audiență. Ați fost foarte amabilă și m-ați poftit să vin azi.

Doamna Cole îl privi cu ochii mari. Părând să decidă că Dumbledore nu era o halucinație, zise cu o voce ștearsă:

– A, da. Atunci... atunci... ar fi cazul să mergem în biroul meu. Da.

Îl conduse pe Dumbledore într-o cămăruță care era pe jumătate salon, pe jumătate birou. Era la fel de dărăpănată ca holul, iar mobila era veche și desperecheată. Îl invită pe Dumbledore să ia loc pe un scaun cu picioarele inegale, iar ea se așeză la biroul încărcat, privindu-l neliniștită.

– Așa cum v-am spus în scrisoare, am venit să vă vorbesc despre Tom Cruplud și viitorul lui, zise Dumbledore.

– Sunteți o rudă? întrebă doamna Cole.

– Nu, sunt profesor, spuse Dumbledore. Am venit să-i ofer lui Tom un loc la școala mea.

– Despre ce școală este vorba?

– Se numește Hogwarts, zise Dumbledore.

– Și cum de sunteți interesat de Tom?

– Credem că are calitățile pe care le căutăm la elevii noștri.

– Vreți să spuneți că a câștigat o bursă? Cum s-o fi făcut? Nu s-a înscris pentru nici o bursă.

– Ei bine, a fost înscris la școala noastră încă de când s-a născut.

– Înscris de către cine? De părinții lui?

Era evident că doamna Cole avea, poate, o minte prea ascuțită. Se părea că și Dumbledore era de aceeași părere, pentru că acum Harry îl văzu scoțându-și bagheta din buzunarul hainei de catifea și luând o foaie de hârtie goală de pe biroul doamnei Cole.

– Uitați, zise Dumbledore, făcând o mișcare cu bagheta când îi întinse foaia, cred că aici o să găsiți lămuririle necesare.

Doamna Cole se uită în gol, iar apoi își focaliză din nou privirea, cercetând cu atenție hârtia goală pentru câteva clipe.

– Totul pare să fie în ordine, zise ea pe un ton calm, dându-i-o înapoi.

Apoi ochii i se opriră asupra unei sticle cu gin și asupra a două pahare care nu fuseseră acolo cu câteva secunde mai înainte.

– Ăă... vreți cumva un pahar cu gin? spuse ea cu o voce deosebit de rafinată.

– Desigur, vă mulțumesc, zise Dumbledore, zâmbind larg.

Cât de curând se dovedi că doamna Cole era obișnuită să bea gin. Turnă o cantitate substanțială în ambele pahare și-l dădu pe gât pe al ei. Plescăi din buze nestingherită și-i zâmbi pentru prima dată lui Dumbledore, care nu ezită să profite de ocazie.

– Mă întrebam dacă nu puteți să-mi vorbiți puțin despre Tom Cruplud. S-a născut aici, la orfelinat, nu-i așa?

– Așa e, spuse doamna Cole, turnându-și încă un pahar de gin. Îmi amintesc perfect, pentru că abia mă angajasem. Știți, era ajunul Anului Nou, ningea și era un ger de crăpau pietrele. Urâtă noapte. A venit o fată aproape de vârsta mea, care a urcat clătinându-se treptele de la intrare. Mă rog, nu era prima. Am primit-o și a născut cam o oră mai târziu. Iar după două ore părăsise lumea asta.

Doamna Cole dădu din cap cu importanță și mai luă o gură zdravănă de gin.

- A spus ceva înainte de a muri? întrebă Dumbledore. Ceva despre tatăl băiatului, de exemplu?

- Ei bine, să știți că da, zise doamna Cole, care părea chiar bine dispusă, având paharul cu gin într-o mână și un public interesat în fața ei. Țin minte că mi-a spus: „Sper să semene cu tatăl lui" și recunosc că avea și de ce să-și dorească asta, pentru că ea nu era o frumusețe. După aceea mi-a spus că avea să-l cheme Tomas, ca pe tatăl lui, și Dorlent ca pe tatăl ei. Da, știu, un nume tare ciudat, nu-i așa? Ne-am gândit că poate lucra la circ... și a mai zis că numele de familie al băiatului era Cruplud. A murit la scurt timp după aceea, fără să mai spună absolut nimic. Ei bine, l-am botezat așa cum dorise. Săraca fată păruse să țină foarte mult la asta, dar nu a venit să-l caute nici un Tom, nici un Dorlent, nici un alt Cruplud, nici vreo altă rudă, așa că a rămas la orfelinat până-n ziua de azi.

Doamna Cole își mai turnă o doză zdravănă de gin, cu gesturi mecanice. Îi apăruseră două pete rozalii în obraji. Apoi zise:

- E un băiat ciudat.

- Da, spuse Dumbledore. Mă așteptam să fie așa.

- Și pe când era bebeluș era ciudat. Știți, abia dacă a plâns. Și apoi, când a mai crescut, a devenit... straniu.

- În ce sens „straniu"? întrebă Dumbledore cu blândețe.

- Păi...

Dar doamna Cole se opri brusc, aruncându-i o privire cercetătoare lui Dumbledore peste paharul ei cu gin, fără să pară deloc amețită sau confuză.

- Spuneți că are oricum un loc asigurat la școala dumneavoastră?

- Întocmai, zise Dumbledore.

- Și orice v-aș spune nu ar schimba cu nimic asta?

- Exact, zise Dumbledore.

- O să-l luați cu dumneavoastră, orice ar fi?

- Negreșit, spuse Dumbledore pe un ton grav.

Doamna Cole îl privi printre gene, ca și cum ar fi încercat să decidă dacă să aibă sau nu încredere în el. Păru să decidă să o facă, pentru că zise pe nerăsuflate:

– Îi sperie pe ceilalți copii.

– Vreți să spuneți că este violent? întrebă Dumbledore.

– Cam așa ceva, răspunse doamna Cole, încruntându-se puțin, dar este foarte greu să-l prinzi cu mâța-n sac. Au avut loc diverse incidente... neplăcute...

Dumbledore nu o grăbi, deși Harry își dădu seama că ar fi vrut să afle mai multe. Femeia luă iar o gură de gin și se îmbujoră și mai tare.

– Incidentul cu iepurele lui Billy Stubbs. Mă rog, Tom a zis că nu a făcut-o el și nu pot să-mi dau seama cum ar fi putut s-o facă, dar chiar și așa, iepurele nu avea cum să se spânzure singur de căprior, nu-i așa?

– Înclin să cred că nu, spuse Dumbledore pe un ton calm.

– Dar pe cinstea mea că nu-mi dau seama cum ar fi putut Tom să ajungă până acolo. Tot ce știu este că se certase cu Billy cu o zi înainte. Și apoi – doamna Cole luă iar o gură zdravănă de gin, udându-se puțin pe bărbie de data aceasta – în excursia de astă-vară... Știți, o dată pe an îi ducem în excursie, la țară sau la mare... ei bine, Amy Benson și Dennis Bishop nu au mai fost niciodată întregi după aceea, dar tot ce-am reușit să scoatem de la ei a fost că intraseră într-o peșteră cu Tom Cruplud. El a jurat că doar au explorat peștera, dar sigur s-a întâmplat ceva acolo, sunt convinsă de asta. Mă rog, au mai fost multe întâmplări ciudate.

Se uită din nou la Dumbledore, având privirea foarte limpede în ciuda roșeței din obraji.

– Nu cred că o să regrete cineva că pleacă.

– Sunt sigur că vă dați seama că n-o să-l ținem acolo pentru totdeauna, zise Dumbledore. O să trebuiască să se întoarcă aici, cel puțin în fiecare vară.

– Ei, păi, nu-i un capăt de țară, spuse doamna Cole, sughițând ușor.

Se ridică și Harry fu impresionat de faptul că nu se clătina deloc, chiar dacă nu mai rămăsese decât o treime de gin în sticlă.

– Bănuiesc că vreți să vorbiți cu el, nu-i așa?

– Așa este, chiar foarte mult, spuse Dumbledore, ridicându-se și el.

Doamna Cole îl conduse afară din birou, urcând pe scara de piatră, strigând câteva instrucțiuni angajaților și câteva mustrări copiilor. Harry observă că orfanii purtau cu toții un fel de tunică gri. Păreau destul de bine îngrijiți, dar nu încăpea îndoială că locul ca atare era sumbru pentru niște copii.

– Am ajuns, zise doamna Cole, când ajunseră la al doilea etaj și se opriră în fața primei uși de pe un culoar lung.

Bătu de două ori și intră.

– Tom? Ai un vizitator. Dânsul este domnul Dumberton... pardon, Dunderbore. A venit să-ți spună că... mă rog, îl las pe el să-ți zică despre ce este vorba.

Harry și cei doi Dumbledore intrară în cameră, iar doamna Cole ieși, închizând ușa în urma ei. Era o cameră aproape goală, în afara unui șifonier vechi și a unui pat metalic. Un băiat stătea pe pătura gri, cu picioarele întinse, ținând în mână o carte.

Trăsăturile lui Tom Cruplud nu aveau nimic în comun cu familia Gaunt. Lui Merope i se îndeplinise ultima dorință: era leit tatăl său, în miniatură, cam înalt pentru unsprezece ani, brunet și cu pielea albă. Își mișcă ochii, cercetând înfățișarea excentrică a lui Dumbledore. Urmă un moment de tăcere.

– Îmi pare bine, Tom, spuse Dumbledore, înaintând și întinzându-i mâna.

Băiatul ezită, apoi dădu mâna cu el. Dumbledore își trase un scaun incomod de lemn lângă Cruplud, astfel încât cei doi păreau să fie pacientul și vizitatorul.

– Eu sunt domnul profesor Dumbledore.

– „Profesor"? repetă Cruplud neliniștit. Un fel de „doctor"? De ce ați venit? V-a chemat *ea* ca să mă examinați?

Arăta spre ușa pe care tocmai ieșise doamna Cole.

– Nu, nicidecum, spuse Dumbledore, zâmbind.

– Nu vă cred, zise Cruplud. Vrea să mă vadă un doctor, nu-i așa? Spuneți-mi adevărul!

Rosti ultimele trei cuvinte cu o forță uimitoare, care fu

aproape șocantă. Era un ordin pe care se părea că-l dăduse de multe ori în trecut. Făcuse ochii mari și se uita urât la Dumbledore, care nu avu nici o altă reacție, ci doar zâmbi binevoitor în continuare. Câteva clipe mai târziu Cruplud încetă să se mai uite urât la el, deși părea chiar mai circumspect decât înainte.

- Cine sunteți?

- Ți-am spus deja. Sunt profesorul Dumbledore și predau la o școală care poartă numele de Hogwarts. Am venit să-ți ofer un loc la școala mea... la noua ta școală, dacă vrei să vii.

Reacția lui Cruplud fu mai mult decât surprinzătoare. Sări din pat și se îndepărtă de Dumbledore, mergând cu spatele și arătând mânios.

- Pe mine nu mă păcăliți! De fapt, ați venit de la azilul de nebuni! „Profesor", da, cum să nu. Ei bine, n-am de gând să vin, ați înțeles? Babornița ar trebui dusă la azil. Nu le-am făcut nimic lui Amy Benson și Dennis Bishop, întrebați-i și or să vă spună și ei același lucru!

- N-am venit de la azilul de nebuni, spuse Dumbledore răbdător. Sunt profesor și o să-ți vorbesc despre Hogwarts, dacă o să te liniștești și o să stai jos. Bineînțeles, dacă nu vrei să vii la școala noastră, nu te obligă nimeni să o faci.

- Tare mi-ar plăcea să vă văd încercând, zise Cruplud pe un ton batjocoritor.

- Hogwarts, continuă Dumbledore, ca și cum nu ar fi auzit ultima replică a lui Cruplud, este o școală pentru copii cu abilități speciale.

- Nu sunt nebun!

- Știu că nu ești nebun. Hogwarts nu este o școală pentru nebuni. Este o școală de magie.

Se lăsă tăcerea. Cruplud încremeni. Nu i se citea nimic pe chip, dar își muta privirea de la un ochi al lui Dumbledore la altul, de parcă ar fi vrut să-l surprindă pe unul dintre ei mințind.

- De magie? repetă el în șoaptă.

- Da, spuse Dumbledore.

- Deci... ce pot eu să fac este magie?

– Ce poți să faci, de fapt?

– Tot felul de lucruri, zise Cruplud în șoaptă.

Un val de roșeață îi urcă dinspre gât, ajungându-i până în obrajii supți; părea cuprins de febră. Pot să fac lucrurile să se miște fără să le ating.

– Pot să oblig animalele să facă ce vreau eu, fără să le dresez. Pot să fac să li se întâmple lucruri rele oamenilor care mă enervează. Pot să fac să-i doară.

Îi tremurau picioarele. Se împletici și se așeză înapoi pe pat, holbându-se la mâinile lui și stând cu capul aplecat, parcă rugându-se.

– Știam eu că sunt altfel decât ceilalți, șopti el privindu-și degetele care îi tremurau. Știam eu că sunt special. Am știut-o dintotdeauna.

– Ei bine, ai avut dreptate, spuse Dumbledore, care nu mai zâmbea, ci îl privea cu atenție pe Cruplud. Ești vrăjitor.

Cruplud își ridică repede capul. Era transfigurat: avea pe chip o expresie de fericire nebună, care în mod straniu nu-l făcea să pară mai chipeș; din contra, trăsăturile sale fine păreau să fi devenit mai aspre, iar expresia feței era apropiată de cea a unei fiare.

– Și dumneavoastră sunteți vrăjitor?

– Da, sunt.

– Dovediți-mi-o, zise Cruplud îndată, pe același ton poruncitor pe care îl folosise când spusese „Spuneți-mi adevărul!".

Dumbledore ridică din sprâncene.

– Dacă nu mă înșel și accepți să-ți iei în primire locul la Hogwarts...

– Sigur că da!

– Atunci o să-mi spui „domnule profesor" sau „domnule" de acum înainte.

Pentru o fracțiune de secundă, expresia feței i se înăspri, dar apoi spuse cu o voce surprinzător de politicoasă, aproape de nerecunoscut:

– Vă rog să mă scuzați, domnule. Domnule profesor. Voiam să vă rog să-mi arătați...

Harry era convins că Dumbledore avea să refuze, să-i spună lui Cruplud că urma să aibă destul timp pentru demonstrații practice la Hogwarts și că în clipa aceea se aflau într-o clădire plină de Încuiați și drept urmare, trebuiau să fie cu băgare de seamă. Însă, spre marea lui mirare, Dumbledore își scoase bagheta din buzunarul interior al sacoului, o îndreptă către șifonierul dărăpănat din colț și o mișcă repede, cu un gest firesc.

Șifonierul fu cuprins imediat de flăcări.

Cruplud sări în picioare. Harry înțelese de ce urla îngrozit și furios; acolo trebuia să fie tot ce avea; dar chiar în timp ce Cruplud se întoarse mânios spre Dumbledore flăcările dispărură și șifonierul rămase neatins.

Cruplud se uită cu ochii mari când la șifonier, când la Dumbledore, apoi indică bagheta, cu o expresie lacomă pe chip.

- De unde pot să-mi iau și eu așa ceva?

- Toate la timpul lor, zise Dumbledore. Cred că sunt câteva obiecte care încearcă să iasă din șifonierul tău.

Într-adevăr, din dulap se auzea un zăngănit șters. Cruplud păru speriat pentru prima dată până atunci.

- Deschide ușa, spuse Dumbledore.

Cruplud ezită, apoi traversă camera și deschise cu putere ușa șifonierului. Pe raftul cel mai de sus, deasupra unei bare pe care erau agățate niște haine ponosite, se afla o cutie mică de carton care se mișca și zăngănea, ca și cum înăuntru s-ar fi aflat niște șoareci agitați.

- Scoate-o, zise Dumbledore.

Cruplud dădu jos cutia mișcătoare. Părea înfricoșat.

- În cutia asta se află cumva niște obiecte care n-ar trebui să fie la tine? întrebă Dumbledore.

Cruplud se uită lung la Dumbledore, măsurându-l cu calm.

- Da, domnule profesor, bănuiesc că da, spuse el în cele din urmă, cu o voce perfect neutră.

- Deschide-o, zise Dumbledore.

Cruplud dădu capacul la o parte și răsturnă conținutul pe pat, fără să se uite la obiecte. Harry, care se așteptase la ceva mult mai interesant, văzu o grămăjoară de lucruri obișnuite;

printre ele se aflau un yo-yo, un degetar de argint și o muzicuță veche. Când scăpară din cutie, obiectele se opriră din tremurat și rămaseră nemișcate pe pătura subțire.

– Să le ceri scuze proprietarilor de drept și să le înapoiezi lucrurile, spuse Dumbledore calm, punându-și la loc bagheta în buzunarul interior. O să aflu dacă n-o s-o faci. Te avertizez: la Hogwarts nu se tolerează furtul.

Cruplud nu păru deloc stingherit; se uita în continuare cu răceală la Dumbledore, cântărindu-l. Într-un târziu zise cu o voce lipsită de emoție:

– Da, domnule.

– La Hogwarts, continuă Dumbledore, îi învățăm pe elevi nu numai să practice magia, ci și să o controleze. Până acum ți-ai folosit puterile într-un mod care nu este predat și nici tolerat la școala noastră, desigur, fără să-ți dai seama. Nu ești primul și nici ultimul care se lasă purtat de puterea magiei. Dar trebuie să știi că la Hogwarts pot avea loc exmatriculări, iar Ministerul Magiei... da, există un minister... pedepsește și mai sever încălcarea regulilor. Toți noii vrăjitori trebuie să accepte regulile noastre când intră în lumea vrăjitorească.

– Da, domnule, spuse Cruplud din nou.

Era imposibil să-ți dai seama ce gândea; nu i se citi nimic pe chip când puse micuța colecție de lucruri furate înapoi în cutia de carton. Când termină, se întoarse spre Dumbledore și zise fără ocolișuri:

– Nu am nici un ban.

– Asta se poate rezolva foarte ușor, spuse Dumbledore, scoțând din buzunar un săculeț de piele cu bani. La Hogwarts există un fond pentru cei care au nevoie de ajutor pentru a-și cumpăra cărți și uniformă. S-ar putea să fii nevoit să-ți cumperi manualele de vrăji și restul lucrurilor la mâna a doua, dar...

– Unde se găsesc manuale de vrăji de cumpărat? îl întrerupse Cruplud, care luase săculețul de piele plin cu bani fără să-i mulțumească lui Dumbledore, examinând acum un galion mare din aur.

– Pe Aleea Diagon, zise Dumbledore. Ți-am adus o listă cu cărțile și rechizitele de care ai nevoie. Pot să te ajut să găsești tot ce îți...

– Veniți cu mine? întrebă Cruplud, ridicându-și privirea.

– Desigur, dacă...

– Nu am nevoie de dumneavoastră, spuse Cruplud. Sunt obișnuit să mă descurc fără ajutor, mă plimb tot timpul de unul singur prin Londra. Cum se ajunge pe această Alee Diagon... domnule? adăugă el, sesizând privirea lui Dumbledore.

Harry își zise că Dumbledore avea să insiste să-l însoțească pe Cruplud, dar avu o surpriză și de data asta. Dumbledore îi dădu lui Cruplud plicul în care se afla lista cu rechizite și, după ce-i explică exact cum să ajungă de la orfelinat la „Ceaunul Crăpat", zise:

– O să-l poți vedea, spre deosebire de Încuiații din jurul tău... adică oamenii lipsiți de puteri magice. Caută-l pe barman, pe Tom, este un nume ușor de reținut pentru tine, fiind tizul tău.

Cruplud se înfioră nemulțumit, ca și cum ar fi încercat să alunge o muscă scârboasă.

– Nu-ți place numele „Tom"?

– Sunt mulți pe care-i cheamă „Tom", murmură Cruplud.

Apoi, ca și cum nu putu să se mai abțină, întrebă parcă fără să vrea:

– Tatăl meu a fost vrăjitor? Mi s-a spus că și pe el îl chema Tom Cruplud.

– Mă tem că nu știu, zise Dumbledore cu blândețe.

– Mama mea n-a avut puteri magice pentru că altfel n-ar fi murit, spuse Cruplud, mai mult pentru el decât pentru Dumbledore. Înseamnă c-a fost el. Și după ce îmi cumpăr toate astea când încep școala?

– Toate detaliile sunt trecute pe al doilea pergament aflat în plic, zise Dumbledore. O să pleci din gara „King's Cross" pe 1 septembrie. Tot în plicul ăla se găsește și un bilet de tren.

Cruplud încuviință din cap. Dumbledore se ridică și-i întinse mâna din nou. Cruplud o strânse, spunând:

– Pot să vorbesc cu șerpii. Mi-am dat seama când am fost în excursie la țară. Mă găsesc și îmi vorbesc în șoaptă. Este ceva normal pentru vrăjitori?

Harry își dădu seama că Cruplud alesese să divulge această putere secretă abia la sfârșit, fiind hotărât să-l impresioneze pe Dumbledore.

– Este un lucru mai rar întâlnit, zise Dumbledore, după o clipă de ezitare. Dar nu fără precedent.

Tonul vocii îi era firesc, dar profesorul cercetă cu interes chipul lui Cruplud. Bărbatul și băiatul rămaseră nemișcați pentru o clipă, uitându-se fix unul la celălalt. Apoi își retraseră mâinile. Dumbledore se duse la ușă.

– La revedere, Tom. Ne revedem la Hogwarts.

– Cred că este de ajuns, spuse Dumbledore cel cu părul alb de lângă Harry și câteva secunde mai târziu plutiră din nou în gol, pe întuneric, înainte de a ateriza direct în biroul din prezent.

– Ia loc, zise Dumbledore, apărând alături de Harry.

Harry îl ascultă, preocupat de cele văzute.

– V-a crezut mult mai repede decât mine... când i-ați spus că e vrăjitor, zise Harry. Eu nu l-am crezut pe Hagrid la început, când am aflat la rândul meu.

– Da, Cruplud era perfect pregătit să creadă că era „special", ca să-i folosesc cuvintele, spuse Dumbledore.

– Ați știut... de atunci? întrebă Harry.

– Mă întrebi dacă știam că tocmai mă întâlnisem cu cel mai periculos vrăjitor Întunecat din toate timpurile? zise Dumbledore. Nu, n-aveam idee că urma să devină cine este astăzi. Însă am fost fără îndoială intrigat de persoana lui. M-am întors la Hogwarts hotărât să îl țin sub observație, ceea ce ar fi trebuit să fac oricum, dat fiind că era singur și nu avea nici un prieten, și am simțit că eram dator să o fac pentru binele celor din jur, nu numai al lui. Așa cum ai auzit, puterile sale erau deosebit de bine dezvoltate pentru un vrăjitor atât de tânăr, iar aspectul cel mai interesant și cel mai îngrijorător era faptul că descoperise deja că putea să le con-

troleze într-o anumită măsură și începuse să le folosească în mod conștient. Așa cum ai văzut, nu era vorba despre experimente accidentale întâlnite la majoritatea tinerilor vrăjitori. Folosea deja magia împotriva altor oameni, pentru a-i speria, a-i pedepsi și a-i controla. Poveștile despre iepurele spânzurat sau băiețelul și fetița pe care îi ademenise în peșteră erau cât se poate de grăitoare. „Pot să-i fac să-i doară dacă vreau..."

– Și era reptomit, interveni Harry.

– Așa este; o abilitate rară, care se presupune că este strâns legată de magia neagră, cu toate că, așa cum bine știm, există oameni buni și oameni de excepție care au și ei această putere. Sincer să fiu, ce m-a neliniștit nu a fost atât abilitatea sa de a vorbi cu șerpii, cât înclinația instinctivă pentru cruzime, tăinuire și dominare. Trebuie să ne plecăm și de data aceasta capetele în fața timpului, spuse Dumbledore, arătând cerul întunecat de dincolo de fereastră. Dar înainte să ne despărțim, vreau să-ți atrag atenția asupra câtorva aspecte ale scenei la care tocmai am participat, pentru că ele or să aibă un rol foarte important în discuțiile pe care o să le avem cu ocazia următoarelor noastre întâlniri. În primul rând, sper c-ai observat cum a reacționat Cruplud când am menționat că mai era cineva care avea același prenume ca el, „Tom".

Harry încuviință din cap.

– În momentul ăla a dovedit că disprețuia orice îl lega de alți oameni, orice îl făcea un om obișnuit. Încă de atunci își dorea să fie diferit, separat, faimos. Așa cum știi deja, a renunțat la numele său la numai câțiva ani de la această întâlnire, creându-l pe „Lordul Cap-de-Mort" în spatele căruia s-a ascuns atâta amar de vreme. Sper că ai observat și faptul că deja Tom Cruplud nu avea nevoie de nimeni, era un băiat ascuns și nu părea să aibă prieteni. Nu a vrut să fie ajutat sau să meargă însoțit pe Aleea Diagon. A preferat să acționeze singur. La fel se întâmplă și cu Cap-de-Mort cel din prezent. O să-i auzi pe mulți dintre Devoratorii Morții susținând că sunt oamenii lui de încredere, singurii care sunt apropiați

de el și care-l înțeleg. Se amăgesc. Lordul Cap-de-Mort nu a avut nici un prieten și nici nu cred că și-a dorit vreodată să aibă. Și nu în ultimul rând... Sper că nu ți-e prea somn ca să te concentrezi, Harry. Tânărului Tom Cruplud îi plăcea să colecționeze trofee. Ai văzut cutia cu lucruri furate pe care o ținea ascunsă în camera lui. Acestea fuseseră luate de la victimele purtării sale tiranice - obiecte care îi aminteau de ocazii când făcuse vrăji cât se poate de crude. Te rog să nu uiți acest comportament tipic unei coțofene, pentru că o să se dovedească deosebit de important pe viitor. Și acum, chiar e timpul să te duci la culcare.

Harry se ridică. În timp ce traversa camera, privirea îi căzu pe măsuța pe care data trecută se aflase inelul lui Dorlent Gaunt, care acum nu se mai afla acolo.

- Da, Harry? zise Dumbledore, când Harry se opri din mers.

- A dispărut inelul, spuse Harry, întorcându-se spre el. Credeam că o să aduceți muzicuța sau ceva de genul ăsta.

Dumbledore îi zâmbi larg, privindu-l peste ochelarii în formă de semilună.

- Ai o minte ageră, Harry, dar muzicuța aia a fost doar o simplă muzicuță. Nimic mai mult.

Încheie pe această notă misterioasă, făcându-i un semn cu mâna lui Harry, care înțelese că lecția luase sfârșit.

– CAPITOLUL XIV –

FELIX FELICIS

Harry avu Ierbologie la prima oră în dimineața următoare. La micul dejun, nu putuse să le povestească lui Ron și Hermione cum decursese lecția cu Dumbledore, de teamă să nu fie auziți, dar îi puse la curent când traversară loturile agricole către sere. Vântul aprig din weekend se potolise în sfârșit. Din cauza cetii stranii, le luă ceva mai mult decât de obicei să găsească sera unde trebuiau să ajungă.

– Uau, îți dă fiori să te gândești la Știi-Tu-Cine pe când era copil, zise Ron încet, după ce se așezară în jurul unui ciot noduros de Snargaluff, care făcea obiectul studiului acelui semestru, și își puse mănușile de protecție. Dar tot nu înțeleg de ce-ți arată Dumbledore toate astea. Mă rog, este foarte interesant, dar la ce bun?

– Nu știu, spuse Harry, punându-și o proteză dentară. Dar mi-a spus că e foarte important și că o să mă ajute să supraviețuiesc.

– Eu cred că este fascinant, zise Hermione cu sinceritate. Este perfect logic să afli cât mai multe despre Cap-de-Mort. Cum altfel ai putea să-i descoperi punctele slabe?

– Spune-mi, cum a fost ultima petrecere a lui Slughorn? o întrebă Harry cu vocea înăbușită din cauza protezei dentare.

– A, păi să știi că a fost chiar distractiv, zise Hermione, punându-și ochelarii de protecție. Adică, e adevărat că se întâmplă să se întindă la discuții despre foști elevi și că-i face toate poftele lui McLaggen, pentru că are relații cu oameni sus-puși, dar ne-a servit niște feluri de mâncare deosebite și ne-a făcut cunoștință cu Gwenog Jones.

– Gwenog Jones? spuse Ron, făcând ochii mari în spatele ochelarilor de protecție. Acea Gwenog Jones? Căpitanul „Harpiilor din Holyhead"?

– Exact, zise Hermione. Sinceră să fiu, mie mi s-a părut cam plină de ea, dar...

– Cam multă vorbărie acolo! zise profesoara Lăstar cu o voce sprințară, apropiindu-se repede de ei, cu o expresie intransigentă pe chip. Ați rămas în urmă, toți ceilalți au început și Neville a scos deja prima păstaie!

Se uitară în jur; într-adevăr, Neville avea buza spartă și câteva zgârieturi adânci pe obraz, dar ținea strâns un obiect verde de mărimea unui grepfrut, care pulsa în mod dezagreabil.

– Sigur, doamnă profesoară, începem chiar acum! zise Ron, adăugând repede după ce acesta se întoarse din nou cu spatele la ei: Ar fi trebuit să folosim „Muffliato", Harry.

– În nici un caz! spuse Hermione imediat, supărându-se când veni vorba despre Prințul Semipur și vrăjile sale, așa cum se întâmpla de fiecare dată. Păi, hai... ar fi cazul să ne apucăm de treabă...

Le aruncă celorlalți doi o privire neliniștită; traseră cu toții aer în piept și se aplecară peste ciotul noduros dintre ei.

Acesta prinse viață numaidecât și din vârf țâșniră niște liane lungi, înțepătoare, ca niște muri, care începură să se zvârcolească într-o parte și în alta. Una dintre liane se încurcă în părul lui Hermione și Ron o făcu să se retragă, lovind-o cu un clește; Harry reuși să prindă câteva liane și să le lege unele de altele; în mijlocul ramurilor ca niște tentacule se deschise o gaură și Hermione își băgă înăuntru mâna până la cot fără teamă, cu gaura închizându-se ca o capcană în jurul cotului ei; Harry și Ron traseră cu putere de liane, deschizând gaura cu forța și Hermione reuși să-și elibereze brațul, ținând strâns o păstaie exact ca a lui Neville. Lianele înțepătoare se retraseră brusc în ciotul noduros, care rămase nemișcat arătând ca o buturugă lipsită de viață.

– Știți ceva, eu nu cred că o să-mi pun așa ceva în grădină când o să mă mut la casa mea, zise Ron, ridicându-și ochelarii pe frunte și ștergându-și transpirația de pe față.

- Dă-mi un castron, spuse Hermione, ținând cât mai departe de ea păstaia care pulsa.

Harry îi întinse un castron și Hermione dădu drumul păstăii în el, cu o expresie dezgustată pe chip.

- Nu te sfii, stoarce-o, sunt mai bune când sunt proaspete! îi strigă profesoara Lăstar.

- În orice caz, zise Hermione, reluând discuția dinainte ca și cum n-ar fi fost atacați de o buturugă cu doar câteva clipe în urmă, Slughorn o să dea o petrecere de Crăciun, Harry, și de data asta nu poți să mai scapi pentru că m-a rugat să-i spun care sunt serile tale libere - ca să fie sigur, o să fixeze data într-o zi când o să poți veni.

Harry murmură ceva dezaprobator. În schimb, Ron, care încerca să spargă păstaia în castron, presând-o cu ambele mâini, ridicându-se în picioare și apăsând cât putea de tare, zise mânios:

- Este o petrecere tot numai pentru preferații lui Slughorn, nu-i așa?

- Da, doar pentru cei din „Clubul lui Slughorn", spuse Hermione.

Ron scăpă din mâini păstaia, care se lovi de geamul serei, ricoșând în ceafa profesoarei Lăstar, dându-i jos pălăria veche și peticită. Harry se duse să recupereze păstaia; când se întoarse, Hermione zicea:

- Știi ceva, nu eu am ales să se numească „Clubul lui Slughorn".

- „Clubul lui Slughorn", repetă Ron pe un ton batjocoritor, demn de Reacredință. Este penibil. Mă rog, sper să te distrezi la mica ta petrecere. De ce nu mergi cu McLaggen? Slughorn o să poată să vă declare regele și regina balului „Clubului lui Slug...

- Avem voie să venim cu cineva din afară, spuse Hermione, care roșise brusc, și voiam să te invit pe tine, dar nu mă mai obosesc, dacă crezi că e ceva penibil!

Harry își dori dintr-odată ca păstaia să fi zburat mai departe, iar el să nu fi stat acum acolo, alături de Ron și Her-

mione. Luă castronul în care fusese păstaia mai înainte, fără ca vreunul dintre ei să-i observe prezența, și încercă s-o spargă într-un mod cât mai energic și mai zgomotos; din nefericire, auzea în continuare tot ce vorbeau.

- Voiai să mă inviți pe mine? întrebă Ron, schimbându-și complet tonul vocii.

- Da, spuse Hermione furioasă. Dar îți dai seama că, dacă preferi „să merg cu McLaggen"...

Urmă o pauză, timp în care Harry încercă în continuare să strivească păstaia îndărătnică, folosind un făraș de grădină.

- Nu prefer să mergi cu el, spuse Ron, foarte încet.

Harry nu nimeri păstaia, lovind castronul care se făcu țăndări.

- *Reparo*, zise el repede, atingând cioburile cu bagheta și castronul se refăcu numaidecât.

Cu toate acestea, zgomotul îi făcuse pe Ron și pe Hermione să își dea seama că era și Harry acolo. Hermione părea agitată și începu imediat să își caute cartea *Copaci carnivori din toată lumea,* pentru a afla care era metoda corectă pentru stoarcerea păstăilor Snargaluff; Ron, pe de altă parte, arăta rușinat, dar în același timp destul de mulțumit de el însuși.

- Dă-mi-o mie, Harry, spuse Hermione pe un ton nerăbdător, aici scrie că ar trebui s-o înțepăm cu un obiect ascuțit.

Harry îi dădu castronul cu păstaia, iar el și Ron își puseră la loc ochelarii de protecție, aplecându-se din nou peste ciot.

Nu era vorba că l-ar fi luat prin surprindere, își zise Harry, luptându-se cu o liană cu spini care era hotărâtă să-l sugrume; se aștepta să se întâmple și asta mai devreme sau mai târziu. Dar nu era sigur de ce simțea în privința asta. El și Cho erau acum prea stingheriți pentru a se putea uita unul la celălalt, darămite pentru a-și vorbi; ce urma să se întâmple dacă Ron și Hermione aveau să devină un cuplu și apoi să se despartă? Oare prietenia lor avea să supraviețuiască? Harry își aminti de cele câteva săptămâni când nu își vorbiseră; nu-i fusese deloc ușor să încerce să micșoreze prăpas-

tia dintre ei. Şi apoi, ce urma să se întâmple dacă nu aveau să se despartă? Dacă aveau să devină ca Bill şi Fleur? Oare avea să fie foarte stânjenitor să stea împreună cu ei, fiindcă avea să fie dat deoparte pentru totdeauna?

– A mea eşti! strigă Ron, scoţând a doua păstaie din interiorul buturugii exact când Hermione reuşi să o desfacă pe prima, punând apoi mâna pe castronul plin de tuberculi care se zvârcoleau ca nişte viermi de un verde deschis.

Restul cursului trecu fără să se mai vorbească despre petrecerea lui Slughorn. Deşi Harry îşi urmări cu mai mare atenţie prietenii pe parcursul următoarelor câteva zile, nu observă nici o schimbare la Ron şi Hermione, în afara faptului că erau ceva mai politicoşi unul cu altul decât de obicei. Harry bănuia că trebuia să aştepte să vadă ce avea să se întâmple sub influenţa Beriizero în biroul slab luminat al lui Slughorn la petrecerea din seara cu pricina. Însă între timp avea treburi mai presante.

Katie Bell era încă la spitalul Sf. Mungo, fără să existe şanse să fie externată, ceea ce însemna că promiţătoarea echipă a Cercetaşilor, pe care Harry o antrenase cu atâta devotament încă din septembrie, avea un înaintaş lipsă. Amânase mereu să o înlocuiască pe Katie, sperând că fata avea să se întoarcă, dar meciul de deschidere împotriva Viperinilor urma să se desfăşoare cât de curând şi Harry fu nevoit să accepte că ea nu avea să revină la timp pentru a juca.

Harry nu credea că putea să mai suporte încă un trial pentru toată casa. Îl încolţi într-o zi pe Dean Thomas, după un curs de Transfigurare, având un gol în stomac care nu avea nici o legătură cu vâjthaţul. Majoritatea colegilor plecaseră deja, cu toate că mai rămăseseră câteva păsări galbene care zburau prin cameră ciripind, fiind toate opera lui Hermione; nimeni altcineva nu reuşise să creeze nici măcar o pană.

– Mai eşti interesat să joci ca înaintaş?

– Poftim? Da, sigur că da! zise Dean entuziasmat.

Harry îl văzu pe Seamus Finnigan peste umărul lui Dean, aruncându-şi morocănos cărţile în ghiozdan. Unul dintre mo-

tivele pentru care Harry ar fi preferat să nu-l roage pe Dean să joace era că știa că asta nu avea să-i pice bine lui Seamus. Pe de altă parte, trebuia să facă ce era mai bine pentru echipă, iar Dean zburase mai repede decât Seamus când se ținuse trialul.

– Păi atunci, bun venit în echipă, zise Harry. Avem antrenament astă-seară la șapte.

– În ordine, spuse Dean. Ne vedem atunci, Harry! Fir-aș să fiu, abia aștept să-i spun lui Ginny!

Ieși în fugă din sală, lăsându-i singuri pe Harry și pe Seamus. Atmosfera era și așa destul încordată când unul dintre canarii lui Hermione zbură pe deasupra lor, găinățându-se în capul lui Seamus.

Seamus nu era singurul nemulțumit de cel ales s-o înlocuiască pe Katie. În camera de zi, toată lumea șușotea din cauza faptului că Harry avea în echipă doi colegi de clasă. Harry îndurase bârfe și mai dure decât aceasta pe parcursul anilor trecuți de școală și nu-l deranja foarte tare, dar avea un motiv în plus pentru a câștiga următorul meci împotriva Viperinilor. Știa că dacă ar fi câștigat Cercetașii, toți aveau ar fi uitat că îl criticaseră, jurând că știuseră mereu ce echipă grozavă aveau. Dacă pierdeau... ei bine, își zise Harry strâmbându-se, îndurase el bârfe și mai dure.

Nu avu nici un motiv să regrete că îl alesese pe Dean după ce-l văzuse zburând în seara aceea; se sincroniza bine cu Ginny și Demelza. Prinzătorii, Peakes și Coote, jucau și ei din ce în ce mai bine. Singura problemă era Ron.

Harry știuse de la bun început că Ron era un jucător inconsecvent, care se lăsa pradă emoțiilor și nu avea încredere în el; din nefericire, se părea că meciul de deschidere îi redeșteptase sentimentul de nesiguranță. După ce încasă șase goluri, marcate în cea mai mare parte de Ginny, adoptă o tehnică din ce în ce mai haotică, ajungând chiar să-i dea un pumn în gură Demelzei Robins când aceasta trecu pe lângă el.

– A fost un accident, iartă-mă, Demelza, îmi pare tare rău! strigă Ron după ea, în timp ce fata cobora pe pământ zburând în zigzag, plină de sânge. Eu doar am...

– Intrat în panică, spuse Ginny furioasă, aterizând lângă Demelza și cercetându-i buza spartă. Ron, ești un idiot și jumătate, uită-te și tu ce i-ai făcut!

– Pot să fac ceva să-i treacă, zise Harry, aterizând lângă cele două fete.

Își îndreptă bagheta către gura Demelzei și zise: *„Episkey"*.

– Și Ginny, nu-l mai fă idiot pe Ron, nu ești tu căpitanul acestei echipe...

– Păi, tu păreai prea ocupat ca să-l faci idiot și m-am gândit că era cazul s-o facă cineva...

Harry se străduia să nu râdă.

– Ridicați-vă de la sol, hai.

Până la urmă fu unul dintre cele mai groaznice antrenamente de la începutul semestrului, deși Harry nu consideră că era momentul potrivit să fie sincer, având în vedere că data meciului era atât de apropiată.

– A fost bine, Viperinii n-au nici o șansă în fața noastră, spuse el, încurajându-i.

Înaintașii și prinzătorii ieșiră din vestiar părând destul de mulțumiți de ei înșiși.

– Am jucat ca o cizmă plină ochi cu baligă de dragon, spuse Ron cu o voce pierdută după ce se închise ușa în urma lui Ginny.

– Ba nu, spuse Harry pe un ton hotărât. Ești cel mai bun portar dintre cei care s-au prezentat, Ron. Singura ta problemă sunt emoțiile.

Harry avu această atitudine încurajatoare pe tot drumul până la castel, iar când ajunseră la etajul doi Ron părea mult mai vesel decât înainte. Cu toate acestea, în clipa în care Harry trase la o parte tapiseria dincolo de care se găsea o scurtătură către Turnul Cercetașilor, el și Ron dădură peste Dean și Ginny, care erau îmbrățișați, sărutându-se cu patimă, de parcă ar fi fost lipiți unul de altul.

Harry se simți ca și cum în pieptul lui ar fi prins viață o creatură mare, cu solzi care se zbătea în el, sângele începu să-i fiarbă în vine, urcându-i-se la cap și împiedicându-l să

gândească limpede. Orice altă idee fu înlocuită de dorința mistuitoare de a-l transforma pe Dean într-o tartă. Împotrivindu-se acestui acces subit de nebunie, auzi vocea lui Ron, parcă de la mare depărtare.

- Hei!

Dean și Ginny se despărțiră și se uitară în jur.

- Ce e? spuse Ginny.

- Nu vreau să-mi văd sora sărutându-se în public!

- Nu ne vedea nimeni până să-ți bagi tu nasul în treburile noastre! zise Ginny.

Dean părea jenat. Îi zâmbi nesigur lui Harry, care nu-i întoarse surâsul, pentru că monstrul care tocmai prinsese viață în pieptul lui cerea mânios ca Dean să fie dat afară din echipă imediat.

- Ăă... Ginny, hai să ne întoarcem în camera de zi, spuse Dean.

- Du-te tu! zise Ginny. Eu vreau să schimb o vorbă cu dragul meu frățior.

Dean plecă, părând să nu regrete că-i lăsa singuri.

- În ordine, spuse Ginny, dându-și pe spate părul lung și roșcat și uitându-se la Ron. Hai să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna. Ron, nu e treaba ta cine este prietenul meu și ce fac cu el.

- Ba da! zise Ron, la fel de mânios ca ea. Crezi că vreau ca lumea să spună că sora mea e...

- Ce să fie? strigă Ginny, scoțându-și bagheta. Ce vrei să spui, Ron?

- Nu vrea să spună nimic, Ginny, zise Harry mecanic, deși monstrul răcnea, fiind de aceeași părere cu Ron.

- O, ba da! îi zise ea supărată lui Harry. Doar pentru că el nu s-a sărutat cu nimeni, fiindcă de fapt cel mai bun sărut din viața lui l-a primit de la mătușa Muriel...

- Taci! țipă Ron, făcându-se acum roșu cărămiziu.

- Visezi! strigă Ginny, pierzându-și cumpătul. Te-am văzut cum te porți cu Flegmă, speri că o să te sărute pe obraz de fiecare dată când o vezi, e penibil! Dacă ai avea și tu o prie-

tenă cu care să te săruți, nu te-ar mai deranja atât de tare când o fac toți ceilalți!

Ron își scosese și el bagheta; Harry se interpuse repede între cei doi.

– Habar n-ai ce spui! răcni Ron, încercând să găsească o cale de-a o vrăji pe Ginny fără să-l nimerească pe Harry, care acum stătea în fața ei, cu brațele întinse în părți. Doar pentru că eu nu mă sărut în public nu înseamnă că...

Ginny izbucni în râs, ironizându-l și încercând să-l dea la o parte pe Harry.

– Să înțeleg că te-ai sărutat cu Pigwidgeon? Sau ai cumva o poză cu mătușa Muriel ascunsă sub pernă?

– Cum poți...

Un jet de lumină portocalie trecu pe sub brațul stâng al lui Harry, ratând-o de puțin pe Ginny; Harry îl țintui de perete pe Ron.

– Vino-ți în fire!

– Harry s-a sărutat cu Cho Chang! strigă Ginny, care părea să fie pe cale să izbucnească în plâns. Și Hermione s-a sărutat cu Viktor Krum. Tu ești singurul care se poartă ca și cum ar fi ceva dezgustător, Ron, pentru că ai la fel de multă experiență ca un puști de doisprezece ani!

Ginny spuse asta și plecă furioasă. Harry îi dădu repede drumul lui Ron, care avea o expresie sălbatică pe chip. Rămaseră acolo gâfâind, până când pisica lui Filch, Doamna Norris, apăru de după colț, risipind tensiunea din jur.

– Să mergem, zise Harry când îl auziră pe Filch apropiindu-se și târșâindu-și picioarele.

Cei doi urcară repede scările și merseră pe coridorul de la etajul șapte.

– Hei, dă-te la o parte! strigă Ron la o fetiță, care tresări speriată și scăpă din mână o sticluță cu mormoloci.

Harry abia dacă auzi zgomotul făcut când se sparse sticluța; se simțea dezorientat, ametit; bănuia că așa trebuia să te simți când erai fulgerat. *Simți asta doar pentru că este sora lui Ron,* își spuse el. *Singurul motiv pentru care te-a deranjat s-o*

vezi sărutându-se cu Dean este pentru că e sora lui Ron.

Dar îi apăru involuntar în minte imaginea lui Ginny sărutându-se cu el în locul lui Dean pe acel coridor pustiu... Monstrul din pieptul lui jubilă... Dar apoi îl văzu pe Ron dând la o parte tapiseria și îndreptându-și bagheta spre el, strigând lucruri ca „mi-ai trădat încrederea" sau „credeam că îmi ești prieten".

- Chiar crezi că Hermione s-a sărutat cu Krum? întrebă Ron dintr-odată, când se apropiară de doamna cea grasă.

Harry tresări, simțindu-se vinovat, și își alungă imaginația de pe un coridor pe care nu apăruse Ron, iar el era singur cu Ginny...

- Poftim? zise el derutat. Ăă... ăă...

Răspunsul sincer ar fi fost „da", dar nu voia să îi spună asta lui Ron. Însă Ron păru să interpreteze expresia lui Harry în modul cel mai rău.

- *Mărar amar*, îi spuse el doamnei grase pe un ton sumbru și cei doi intrară în camera de zi pe gaura portretului.

Nici unul dintre ei nu mai zise nimic despre Ginny și Hermione; de fapt, abia dacă schimbară două vorbe în seara aceea, culcându-se în tăcere, absorbiți amândoi de propriile gânduri.

Harry rămase treaz mult timp, uitându-se în sus la pânza baldachinului său, încercând să se convingă că ținea la Ginny ca la o soră mai mică și atât. Nu era adevărat că pe tot timpul verii trăiseră ca frate și soră, jucând vâjthaț, tachinându-l pe Ron și râzând de Bill și Fleur? O știa pe Ginny de ani de zile... era normal să aibă o atitudine protectoare față de ea... era normal să vrea să aibă grijă de ea... să vrea să-l facă bucățele pe Dean pentru că o sărutase... Nu... Trebuia să țină în frâu această ultimă dovadă de afecțiune frățească...

Ron sforăi zgomotos.

Este sora lui Ron, își spuse Harry pe un ton categoric. Sora lui Ron. Este inaccesibilă. Nu avea de gând să-și pună în primejdie prietenia cu Ron pentru nimic în lume. Dădu un pumn pernei, aranjând-o într-o formă mai confortabilă, și așteptă să-l prindă somnul, străduindu-se din răsputeri să nu se gândească deloc la Ginny.

Harry se simți puțin amețit și derutat când se trezi în dimineața următoare, pentru că visase că Ron îl alerga cu o bâtă de vâjthaț. Însă la ora prânzului l-ar fi preferat de o mie de ori pe Ron cel din vis în locul celui din realitate, care nu numai că-i trata cu răceală pe Dean și pe Ginny, dar era indiferent, distant și ironic cu Hermione, care se simțea jignită, neînțelegând ce se întâmpla. Mai mult, Ron părea să fi devenit foarte irascibil peste noapte, pregătit să atace pe oricine, asemenea unui Homar cu capăt exploziv. Harry își petrecu ziua încercând fără succes să aducă pacea între Ron și Hermione. În cele din urmă, Hermione se duse la culcare nespus de furioasă și Ron plecă furtunos spre dormitoarele băieților, vorbindu-le urât unor boboci speriați și supărându-se pentru că se uitaseră la el.

Spre dezamăgirea lui Harry, agresivitatea proaspăt descoperită a lui Ron nu se potoli pe parcursul următoarelor câteva zile. Mai mult, starea aceasta se suprapuse unui declin și mai pronunțat în evoluția lui Ron ca portar, făcându-l și mai agresiv, astfel încât în timpul ultimului antrenament de vâjthaț de dinaintea meciului de sâmbătă nu reuși să apere nici una dintre loviturile expediate de înaintași, țipând la toți ca un apucat, făcând-o să plângă pe Demelza Robins.

– Taci din gură și las-o în pace! strigă Peakes, care era cu două capete mai scund decât Ron, dar era înarmat cu o bâtă grea.

– AJUNGE! tună Harry, care o văzuse pe Ginny uitându-se urât la Ron și zbură pentru a interveni între cei doi, amintindu-și că Ginny era renumită pentru Blestemul Gogoriță. Peakes, du-te și pune baloanele-ghiulea în cutii. Demelza, vino-ți în fire, ai jucat foarte bine azi. Ron... zise el și așteptă până când ceilalți membri ai echipei ajunseră destul de departe ca să nu-i audă. Ești prietenul meu cel mai bun, dar dacă o să continui să te porți așa cu ei, să știi că o să te dau afară din echipă.

Pentru o clipă chiar crezu că Ron avea să-l lovească, însă apoi se întâmplă ceva mult mai grav: Ron parcă se pleoști pe coada de mătură, părând să se dea bătut și spunând:

– Plec singur din echipă. Sunt un dezastru.

– Nu ești un dezastru și nu pleci din echipă! zise Harry apăsat, apucându-l pe Ron de gulerul robei. Poți să aperi orice lovitură când ești în formă, problema ta e una mentală.

– Vrei să spui că sunt nebun?

– Poate că da!

Se uitară urât unul la altul pentru câteva secunde, apoi Ron clătină din cap epuizat.

– Știu că n-ai timp să găsești alt portar, așa că o să joc mâine. Dar dacă pierdem – și o să pierdem – mă dau singur afară din echipă.

Nimic din ce spuse Harry nu avu vreun efect asupra lui. Harry încercă pe tot parcursul cinei să-l facă pe Ron să aibă mai mare încredere în el, dar acesta fu prea ocupat cu posomoreala și ursuzenia față de Hermione ca să-și dea seama. Harry insistă în acest sens în camera de zi, în acea seară, dar afirmația sa că toți ceilalți din echipă ar fi fost distruși dacă Ron ar fi plecat fu oarecum contrazisă de faptul că aceștia se adunaseră într-un colț îndepărtat, șușotind în mod evident despre Ron și aruncându-i priviri necruțătoare. În cele din urmă, Harry încercă să se supere din nou, sperând să-l provoace pe Ron să adopte o atitudine sfidătoare, cât de cât potrivită unui portar sigur pe el, dar strategia aceasta se dovedi la fel de inutilă ca vorbele de îmbărbătare. Ron se duse la culcare la fel de amărât și deznădăjduit ca până atunci.

Harry rămase treaz multă vreme pe întuneric. Nu voia să piardă meciul acela; nu numai că era primul său meci în calitate de căpitan, dar își dorea cu tot dinadinsul să-l înfrângă pe Draco Reacredință la vâjthaț, chiar dacă încă nu avea dovezi care să-i confirme bănuielile în privința lui. Însă dacă Ron avea să joace așa cum o făcuse în timpul ultimelor câteva antrenamente, era foarte puțin probabil să câștige...

Și-ar fi dorit să existe ceva care să îl facă pe Ron să își vină în fire... să joace la înălțime... ceva care să garanteze că ziua aceea avea să fie foarte bună pentru Ron...

Harry găsi răspunsul, având o revelație miraculoasă.

Micul dejun din dimineața următoare fu guvernat de frea-

mătul de rigoare; Viperinii fluierară și huiduiră zgomotos de fiecare dată când intra în Marea Sală un membru al echipei Cercetașilor. Harry ridică privirea spre tavan, văzu că cerul era complet senin și îl interpretă ca fiind un semn bun.

Masa Cercetașilor, o mare pată roșu cu auriu izbucni în urale când se apropiară Harry și Ron. Harry zâmbi și le făcu cu mâna; Ron schiță un zâmbet și clătină din cap.

- Capul sus, Ron! strigă Lavender. Sunt convinsă că o să fii la înălțime!

Ron o ignoră.

- Vrei ceai? îl întrebă Harry. Cafea? Suc de dovleac?

- Mi-e indiferent, spuse Ron pe un ton abătut, luând o mușcătură din felia de pâine prăjită, fără tragere de inimă.

Câteva minute mai târziu, Hermione, care se săturase într-o asemenea măsură de comportamentul ursuz al lui Ron din ultima vreme, încât nu coborâse să ia micul dejun cu ei, se opri în drum spre celălalt capăt al mesei.

- Cum vă simțiți? întrebă pe ea pe un ton nesigur, uitându-se la ceafa lui Ron.

- Bine, zise Harry, care se concentra să-i dea lui Ron un pahar plin cu suc de dovleac. Poftim, Ron. Bea-l pe tot.

Ron abia dusese paharul la buze, când Hermione îi spuse pe un ton tăios:

- Ron, nu-l bea!

Harry și Ron își ridicară privirile spre ea.

- De ce? zise Ron.

Hermione făcuse ochii mari, privindu-l pe Harry de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce se întâmpla.

- Tocmai i-ai pus ceva în băutură!

- Poftim? spuse Harry.

- Nu te preface că nu m-ai auzit. Te-am văzut. Tocmai i-ai turnat ceva în băutură lui Ron. Încă ai sticluța în mână!

- Nu știu despre ce vorbești, zise Harry, băgând repede sticluța înapoi în buzunar.

- Ron, ascultă-mă, nu bea! spuse din nou Hermione, îngrijorată, dar Ron ridică paharul și-l dădu pe gât, zicând:

– Nu-mi spune tu ce să fac, Hermione.

Fata păru scandalizată. Se aplecă mult, astfel încât să n-o audă decât Harry și zise în șoaptă:

– Ar trebui să fii exmatriculat pentru asta. Harry, să știi că nu te credeam în stare de așa ceva!

– Ia te uită cine vorbește, îi răspunse el tot în șoaptă. Ia spune-mi, ai aruncat cumva vreo Vrajă Confundus în ultima vreme?

Hermione plecă supărată de lângă ei, ducându-se spre celălalt capăt al mesei. Harry nu regretă când o văzu îndepărtându-se. Hermione nu înțelesese niciodată cât de important era de fapt vâjthațul. Apoi se întoarse spre Ron, care plescăia din buze.

– Mai avem puțin, zise Harry voios.

Iarba acoperită cu chiciură scârțâia sub tălpile lor, în timp ce mergeau cu pași mari spre stadion.

– Avem noroc cu vremea asta, nu-i așa? îl întrebă Harry pe Ron.

– Așa e, zise Ron, care era palid și părea să se simtă rău.

Ginny și Demelza erau deja îmbrăcate în robele de vâjthaț și așteptau în vestiar.

– Condițiile de joc sunt ideale, spuse Ginny, ignorându-l pe Ron. Ghici ce s-a întâmplat? Înaintașul ăla de la Viperini, Vaisey, a fost lovit de un balon-ghiulea ieri la antrenament, așa că nu poate să joace! Și vestea cea mai bună este că Reacredință este și el bolnav!

– *Poftim?* zise Harry, întorcându-se imediat către ea și privind-o cu niște ochi mari. E bolnav? Ce-a pățit?

– Habar n-am, dar nouă ne convine de minune, spuse Ginny veselă. O să joace Harper în locul lui; e cu mine în an și este un idiot și jumătate.

Harry schiță și el un zâmbet, dar în timp ce îmbrăca roba roșie gândurile îi zburară la cu totul altceva decât la vâjthaț. Nu era prima dată când Reacredință declara că nu putea să joace pentru că era bolnav, însă data trecută avusese grijă ca meciul să fie reprogramat într-o zi care le convenea mai mult Viperinilor. De ce accepta ca de data asta să fie înlocuit de altcineva? Oare chiar era bolnav sau se prefăcea?

– E ciudat, nu? îi zise el în șoaptă lui Ron. Că nu joacă Reacredință.

– Eu aș spune mai degrabă că este un noroc, spuse Ron, părând ceva mai vioi. Și n-o să joace nici Vaisey, care este vârful lor de atac. Nici nu speram să... hei! zise el dintr-odată, oprindu-se brusc pe când își punea mănușile de portar și privindu-l pe Harry drept în ochi.

– Ce este?

– Eu... tu...

Ron își coborâse vocea, părând în același timp speriat și entuziasmat.

– Băutura mea... sucul de dovleac... mi-ai pus cumva ceva în el...?

Harry ridică din sprâncene, dar nu zise decât:

– Meciul începe în cinci minute, așa că ar fi bine să-ți pui cizmele.

Ieșiră pe teren, în niște urale și huiduieli tumultuoase. O tribună a stadionului era o pată compactă, roșu cu auriu, iar cealaltă o mare de verde și argintiu. Mulți dintre Astropufi și Ochi-de-Șoim se împărțiseră și ei pe tabere, iar printre strigăte și aplauze Harry auzi limpede răgetul cunoscutei pălării în formă de cap de leu a Lunei Lovegood.

Harry se apropie de Madam Hooch, arbitrul, care era pregătită să scoată mingile din cutie.

– Căpitanii să-și dea mâna, zise ea, iar Urquhart, noul căpitan al Viperinilor îi strivi degetele lui Harry. Urcați-vă pe mături. La semnalul meu... trei... doi... unu...

Suflă în fluier, iar Harry și ceilalți se desprinseră imediat de solul înghețat, înălțându-se.

Harry înconjură perimetrului domeniului, căutând hoțoaica și urmărindu-l cu privirea pe Harper, care zbura în zigzag mult mai jos. Apoi se auzi o voce discordantă, foarte diferită de cea a comentatorului din trecut.

– Ei bine, au pornit și cred că suntem cu toții surprinși de echipa pe care a format-o Potter anul acesta. Mulți au crezut că portarul Ronald Weasley va fi dat afară din echipă, după

evoluția oscilantă de anul trecut, dar trebuie să recunoaștem că faptul că este bun prieten cu căpitanul reprezintă un mare atu...

Aceste cuvinte fură primite cu râsete batjocoritoare și aplauze dinspre capătul terenului unde erau Viperinii. Harry se întoarse pe mătură pentru a se uita la podiumul comentatorului. Văzu un băiat blond, înalt și slăbănog, cu nasul cârn, care vorbea în megafonul magic care-i aparținuse cândva lui Lee Jordan. Harry îl recunoscu pe băiat, era Zacharias Smith, un jucător din echipa Astropufilor, care îi era profund antipatic.

- A, iată prima încercare de gol a Viperinilor. Urquhart traversează terenul iute ca vântul și...

Lui Harry i se făcu stomacul ghem.

- ... Weasley apără lovitura, mă rog, mai are și el noroc din când în când...

- Aici ai nimerit-o, Smith, mormăi Harry, zâmbind în sinea lui, coborând brusc printre înaintași și uitându-se în jur după hoțoaica șmecheră.

O jumătate de oră mai târziu, Cercetașii conduceau cu șaizeci de puncte la zero. Ron reușise câteva parade cu adevărat spectaculoase, unele doar cu vârfurile mănușilor, iar Ginny marcase patru din cele șase goluri date de Cercetași. Din cauza asta, Zacharias nu mai putu să se întrebe cu voce tare dacă cei doi Weasley erau acolo doar pentru că-i simpatiza Harry și se legă în schimb de Peakes și Coote.

- Desigur, Coote nu are o conformație tipică de prinzător, spuse Zacharias cu un aer superior, de obicei aceștia au ceva mai multă masă musculară...

- Aruncă-i un balon-ghiulea! îi strigă Harry lui Coote când trecu vâjâind pe lângă el, dar Coote zâmbi, preferând să țintească următorul balon-ghiulea către Harper, care zbura direct pe lângă Harry în direcția opusă.

Harry se bucură să audă bufnitura care însemna că balonul-ghiulea își atinsese ținta.

Se părea că Cercetașii erau într-o formă de zile mari. În-

scriseră gol după gol, iar la celălalt capăt al terenului Ron apăra loviturile, părând relaxat. Acum chiar zâmbea și când mulțimea aclamă o paradă deosebit de iscusită și începu să cânte cunoscutul refren „Weasley e al nostru rege", Ron mimă că-i dirija de pe coada de mătură.

– I se pare că a dat lovitura azi, nu-i așa? zise o voce răutăcioasă și Harry aproape că fu dat jos de pe mătură când Harper se izbi dinadins de el cu putere. Amicul tău trădător de sânge...

Madam Hooch stătea cu spatele la ei și, deși Cercetașii protestară supărați, Harper era deja departe când ea se întoarse. Harry goni după el, hotărât să-l lovească și el la rândul lui.

– Și cred că Harper a văzut hoțoaica! zise Zacharias Smith în megafon. Într-adevăr, a văzut ceva ce i-a scăpat lui Potter!

Smith chiar era un idiot și jumătate, își zise Harry. Cum de nu observase că-l lovise Harper? Dar în clipa următoare i se puse un nod în stomac. Smith avea dreptate, iar el se înșelase: Harper nu țâșnise în sus din întâmplare; zărise ceva ce-i scăpase lui Harry: hoțoaica zbura iute ca săgeata mult deasupra lor, scânteind pe fundalul cerului senin.

Harry acceleră; vântul îi vâjâia în urechi, așa încât nu mai auzi nimic din ce spunea Smith și nici zumzetul mulțimii, dar Harper era în continuare în fața lui și Cercetașii aveau un avantaj de doar o sută de puncte; dacă Harper avea să ajungă primul la ea, însemna că Cercetașii urmau să piardă. Harper era acum la un metru și ceva de ea, cu mâna întinsă.

– Hei, Harper! strigă Harry cu disperare. Cu cât te-a plătit Reacredință ca să joci în locul lui?

Nu se știe de ce-o spusese, dar Harper nu reuși să apuce hoțoaica din prima și nu o ținu bine, lăsând-o să-i scape printre degete și zburând chiar pe lângă ea. Harry se întinse după mingiuța înaripată și o prinse.

– DA! strigă Harry, întorcându-se și gonind către sol, ținând sus hoțoaica.

Când mulțimea își dădu seama ce se petrecuse, se auzi un

potop de strigăte care aproape că acoperi fluierul care anunță sfârșitul meciului.

– Ginny, unde te duci? strigă Harry, care se trezise imobilizat într-o îmbrățișare la un loc cu ceilalți membri ai echipei în văzduh, dar Ginny goni direct pe lângă ei până când se izbi de podiumul comentatorului cu o bufnitură asurzitoare. Mulțimea țipă și râse, iar echipa Cercetașilor ateriză lângă grămada de scânduri sub care Zacharias începuse să dea semne de viață. Harry o auzi pe Ginny spunându-i veselă profesoarei McGonagall, care era supărată:

– Îmi pare rău, doamnă profesoară, am uitat să frânez.

Râzând, Harry se desprinse din mijlocul celorlalți coechipieri și o îmbrățișă pe Ginny, dându-i însă drumul foarte repede. Evită s-o privească în ochi, bătându-l în schimb pe umăr pe Ron, care aclama și el, pe când cei din echipa Cercetașilor părăseau terenul brat la brat, dând uitării toate neînțelegerile, lovind aerul cu pumnii și făcându-le cu mâna suporterilor.

În vestiar era o atmosferă triumfătoare.

– Seamus zicea că se dă o petrecere în camera de zi! strigă Dean pe un ton exuberant. Să mergem, Ginny, Demelza!

Ron și Harry rămaseră singuri în vestiar. Tocmai erau pe cale să plece când intră Hermione. Răsucea fularul cu însemnele Cercetașilor și părea supărată dar hotărâtă.

– Harry, aș vrea să vorbesc ceva cu tine, zise ea și trase aer în piept. Nu ar fi trebuit să fi făcut asta. Ai auzit ce a zis Slughorn, este împotriva legii.

– Și ce ai de gând, să ne pârăști? întrebă Ron.

– Despre ce vorbiți? întrebă Harry, agățându-și roba și întorcându-se cu spatele la ei pentru a-și ascunde zâmbetul.

– Știi foarte bine despre ce vorbim! spuse Hermione pe un ton sfredelitor. I-ai pus ceva în băutură lui Ron la micul dejun! Felix Felicis!

– Ba nu, zise Harry, întorcându-se cu fața spre ei.

– Ba da, Harry, și din cauza asta a mers totul bine, au lipsit jucători de la Viperini și Ron a apărat toate loviturile!

– Nu i l-am pus în băutură! spuse Harry zâmbind larg.

Băgă mâna în buzunarul interior al hainei și scoase sticluța pe care o văzuse Hermione la el în dimineața aceea. Era plină cu o poțiune aurie și dopul era încă sigilat cu ceară.

- Am vrut ca Ron să creadă că am făcut-o, așa că m-am prefăcut când știam că aveai să mă vezi.

Se uită la Ron.

- Ai apărat toate loviturile pentru că te-ai simțit norocos. Tu ai făcut totul.

Puse poțiunea la loc în buzunar.

- Chiar nu mi-ai pus nimic în sucul de dovleac? zise Ron uluit. Dar am fost în formă... și Vaisey nu a putut să joace... Sigur nu mi-ai dat să beau o poțiune norocoasă?

Harry clătină din cap. Ron rămase cu gura căscată pentru o clipă, iar apoi se întoarse supărat spre Hermione, imitându-i vocea:

- *I-ai pus Felix Felicis în suc lui Ron azi dimineață și din cauza asta a apărat toate loviturile!* Poftim! Pot să salvez goluri și fără ajutorul altora, Hermione!

- Dar n-am zis că nu poți... Ron, și tu ai crezut că ți-a pus ceva în băutură!

Dar Ron trecuse deja pe lângă ea cu pași mari și ieșise pe ușă ținându-și coada de mătură pe umăr.

- Ăă... zise Harry când se lăsă dintr-odată tăcerea, căci nu se așteptase ca planul său să aibă acest efect. Ce zici... mergem la petrecere?

- Du-te tu! spuse Hermione, abținându-se să nu plângă. În momentul de față sunt sătulă până peste cap de Ron, nu înțeleg cu ce-am greșit.

Și ieși și ea furtunos din vestiar.

Harry se întoarse fără să se grăbească înapoi spre castel, prin mulțime. Mulți îl strigară, felicitându-l, însă el era foarte dezamăgit; fusese convins că, dacă Ron avea să câștige meciul, el și Hermione aveau să redevină imediat prieteni. Nu își dădea seama cum ar fi putut să-i explice lui Hermione că Ron era supărat pe ea pentru că-l sărutase pe Viktor Krum,

dat fiind că motivul supărării avusese loc cu atât de mult timp în urmă.

Harry nu o văzu pe Hermione la petrecerea Cercetașilor, care era în toi când sosi el. Venirea lui fu întâmpinată cu un nou val de urale și aplauze și cât de curând Harry fu înconjurat de o mare de oameni care îl felicitau. Lui Harry îi luă destul de mult să încerce să-l găsească pe Ron, fiind încolțit de frații Creevey, care voiau să le povestească meciul secundă cu secundă, și apoi fu înconjurat de un grup mare de fete care râdeau până și la cele mai anoste replici ale sale, bătând neîncetat din gene. În cele din urmă reuși să scape din ghearele Romildei Vane, care-i dădea de înțeles că voia să meargă cu el la petrecerea de Crăciun a lui Slughorn. În timp ce își croia drum către masa pe care era băutura, intră direct în Ginny, care îl avea pe umăr pe Arnold, Pigmeul Pufos, în timp ce Șmecherilă mieuna plin de speranță la picioarele ei.

– Îl cauți pe Ron? întrebă ea, zâmbind atotștiutoare. E acolo, ipocritul nemernic.

Harry se uită în colțul spre care arăta Ginny. Acolo, în văzul tuturor, era Ron, care era atât de încolăcit în jurul lui Lavender Brown încât era greu să-ți dai seama care erau mâinile unuia și care ale celuilalt.

– Parcă ar fi gata s-o înghită cu totul, nu-i așa? zise Ginny pe un ton calm. Dar presupun că trebuie să-și cizeleze metodele într-un fel sau în altul. Ai jucat bine, Harry.

Îl bătu prietenește pe braț. Harry simți dintr-odată un gol în stomac, dar apoi Ginny plecă să își ia încă o Berezero. Șmecherilă merse după ea, fără să-și dezlipească ochii galbeni de pe Arnold.

Harry se întoarse cu spatele la Ron, care nu părea că avea să iasă la suprafață prea repede, chiar la timp pentru a vedea gaura portretului închizându-se. Cu o strângere de inimă, lui Harry i se păru că vede o claie de păr castaniu dispărând în gaură.

Țâșni înainte, evitând-o din nou pe Romilda Vane, și deschise într-o parte portretul doamnei grase. Holul de dincolo de portret părea pustiu.

- Hermione?

O găsi în prima clasă liberă în care intră. Stătea pe catedră, singură, cu niște păsări galbene care ciripeau zburând în jurul capului ei. Era evident că tocmai le crease. Harry nu putu să nu fie impresionat de talentul lui Hermione într-un moment ca acesta.

- A, bună, Harry, zise ea cu o voce nesigură. Doar exersam.

- Da... sunt... ăă... de excepție... răspuse Harry.

Nu avea idee ce să-i spună. Tot ce spera era ca Hermione să nu-l fi observat pe Ron și să fi plecat din camera de zi pentru că petrecerea era puțin prea zgomotoasă, dar chiar atunci ea zise cu o voce neobișnuit de ascuțită:

- Ron pare să se distreze de minune.

- Ăă... serios? spuse Harry.

- Nu te face că nu l-ai văzut, zise Hermione. Nu poți să spui că încerca să fie discret, nu-i...

Ușa din spatele lor se deschise la perete. Harry fu îngrozit să-l vadă pe Ron râzând și trăgând-o de mână pe Lavender.

- A, zise el, oprindu-se brusc când îi văzu pe Harry și Hermione.

- Hopa! spuse Lavender și ieși din cameră, chicotind.

Ușa se închise singură după ea.

Se lăsă o tăcere înăbușitoare, parcă palpabilă. Hermione se uită cu ochii mari la Ron, care refuză s-o privească, dar zise stingherit și în același timp bravând:

- Bună, Harry! Chiar mă întrebam pe unde ești!

Hermione se dădu jos de pe catedră. Micul stol de păsări aurii zbură în continuare în jurul capului ei, ciripind și făcând-o să semene cu macheta stranie și penată a unui sistem solar.

- N-ar trebui s-o lași pe Lavender să aștepte pe hol, zise ea cu o voce joasă. O să se întrebe pe unde ești.

Merse foarte încet spre ușă, perfect dreaptă. Harry îi aruncă o privire lui Ron, care părea ușurat că nu se petrecuse nimic mai grav.

- *Oppugno!* se auzi un strigăt din prag.

Harry se întoarse imediat și o văzu pe Hermione îndreptându-și bagheta către Ron, cu o expresie neîndurătoare pe chip. Micuțul stol de păsări zbură ca o ploaie de gloanțe mari și aurii spre Ron, care scoase un țipăt și își acoperi fața cu mâinile. Dar păsările îl atacară, ciupindu-l și zgâriindu-i fiecare centimetru de piele descoperită.

– *Fălesămălasenpace!* strigă el, dar Hermione îi aruncă furioasă o ultimă privire răzbunătoare, deschise ușa cu putere și dispăru.

Harry avu impresia că aude niște suspine înainte ca ușa să se trântească la loc.

– CAPITOLUL XV –

JURĂMÂNTUL SUPREM

Zăpada era viscolită din nou în ferestrele acoperite cu chiciură, iar Crăciunul se apropia cu pași repezi. Ca de obicei, Hagrid adusese deja de unul singur cei doisprezece brazi de Crăciun pentru Marea Sală; în jurul balustradelor scărilor fuseseră răsucite ghirlande de ilice și beteală; lumânări care nu se scurtau luminau din interiorul coifurilor armurilor, iar pe holuri fuseseră agățate buchete mari de vâsc la intervale fixe. Exista o tendință ca grupuri mari de fete să se strângă sub buchetele de vâsc de fiecare dată când trecea Harry pe acolo, provocând blocaje pe holuri; însă, din fericire, datorită numeroaselor hoinăreli nocturne, Harry ajunsese să cunoască deosebit de bine culoarele secrete din castel, așa că nu-i era greu ca în pauze să circule pe coridoarele unde nu erau buchețele de vâsc.

Ron, care altădată ar fi fost mai degrabă gelos decât amuzat de nevoia de a urma aceste rute ocolite, râdea în hohote de această situație. Deși Harry îl prefera de o mie de ori pe Ron cel vesel și glumeț din prezent în locul băiatului posac și agresiv pe care trebuise să-l suporte pe parcursul ultimelor câteva săptămâni, varianta îmbunătățită a lui Ron cerea anumite sacrificii. În primul rând, Harry trebuia să îndure prezența aproape nelipsită a lui Lavender Brown, care părea să considere că orice clipă în care nu se săruta cu Ron era o clipă pierdută; în al doilea rând, Harry se trezise din nou prietenul cel mai bun al unor oameni care dădeau impresia că nu voiau să-și mai vorbească niciodată.

Ron, care avea urmele atacului păsărilor lui Hermione pe mâini și pe antebrațe, adoptase o atitudine defensivă și ranchiunoasă.

– Nu are nici un motiv să se plângă, îi spuse el lui Harry. S-a sărutat cu Krum. Ei bine am găsit și eu pe cineva care

vrea să mă sărute. Știi ceva, trăim într-o țară liberă. N-am greșit cu nimic.

Harry nu răspunse, pretinzând că era absorbit de cartea pe care se presupunea că trebuiau să o citească înaintea cursului de Farmece din dimineața următoare (*Căutarea chintesenței*). Fiind hotărât să rămână prieten și cu Ron și cu Hermione, petrecea mult timp tăcând.

- Nu i-am promis niciodată nimic lui Hermione, bolborosi Ron. Adică, mă rog, voiam să merg cu ea la petrecerea de Crăciun a lui Slughorn, dar nu mi-a spus niciodată... doar ca prieteni... eu nu depind de nimeni...

Harry dădu o pagină din *Chintesență*, fiind conștient că Ron se uita la el. Vocea lui Ron se stinse, abia dacă se auzea ce mormăia din cauza focului care sfârâia, deși lui Harry i se păru că deslușește din nou cuvintele „Krum" și „nici un motiv să se plângă".

Hermione avea atât de multe cursuri, încât Harry nu putea să vorbească pe-ndelete cu ea decât seara, când Ron era oricum încolăcit în jurul lui Lavender și nu era atent la ce făceau ceilalți. Hermione refuza să stea în camera de zi când era Ron acolo, așa că Harry se întâlnea de obicei cu ea la bibliotecă, asta însemnând că discutau mereu în șoaptă.

- Are tot dreptul să se sărute cu cine vrea, spuse Hermione, în timp ce Madam Pince, bibliotecara, se strecura pe lângă rafturile din spatele lor. Sinceră să fiu, puțin îmi pasă.

Ridică pana și puse un punct pe „i" atât de apăsat, încât găuri foaia de pergament. Harry nu zise nimic. Credea că avea să își piardă vocea în scurt timp din cauză că ajunsese să o folosească atât de rar. Se aplecă ceva mai mult peste *Realizarea Poțiunilor Avansate* și își luă în continuare notițe despre elixirele eterne, întrerupându-se din când în când pentru a descifra notele folositoare pe care prințul le adăugase textului lui Libatius Borage.

- Apropo, zise Hermione după câteva clipe, trebuie să ai mare grijă.

- Hermione, ți-o spun pentru ultima dată, șopti Harry pu-

țin răgușit după ce tăcuse trei sferturi de oră, n-o să dau înapoi manualul acesta. Am învățat mai multe de la prinț decât de la Plesneală și Slughorn la...

– Nu mă refer la așa-zisul tău prinț, spuse Hermione, uitându-se cruciș la cartea lui de parcă tocmai i-ar fi vorbit urât, mă refer la ceva ce s-a întâmplat mai devreme. M-am dus la baia fetelor chiar înainte să vin aici și am dat peste vreo douăsprezece fete, printre care și Romilda Vane, care încercau să decidă cum să te facă să bei o poțiune de dragoste fără să știi. Toate speră să te facă să le inviți la petrecerea lui Slughorn, se pare că au cumpărat poțiuni de dragoste de la Fred și George și mă tem că funcționează.

– Atunci de ce nu le-ai confiscat? întrebă Harry.

Nu-i venea să creadă că Hermione ar fi putut să renunțe la obsesia ei pentru respectarea regulilor într-un moment crucial ca acesta.

– Nu aduseseră poțiunile cu ele la baie, zise Hermione pe un ton disprețuitor. Doar discutau despre diverse strategii. Având în vedere că mă îndoiesc că până și Prințul Semipur – se uită din nou cruciș la carte – ar putea să născocească un antidot pentru douăsprezece poțiuni diferite în același timp, te sfătuiesc să inviți pe cineva... pentru ca celelalte să nu mai creadă că încă mai au șanse. Este mâine seară, așa că sunt destul de disperate.

– Dar nu vreau să merg cu nimeni, bolborosi Harry, care încă mai încerca să se gândească la Ginny cât mai puțin posibil, în ciuda faptului că aceasta îi apărea adeseori în vis, în circumstanțe care îl făceau pe Harry să fie foarte recunoscător că Ron nu practica Legilimanția.

– În orice caz, ai grijă ce bei, pentru că Romilda Vane părea hotărâtă, zise Hermione pe un ton sumbru.

Smuci în sus fâșia lungă de pergament pe care își scria eseul pentru Aritmanție și scrijeli în continuare cu pana de scris. Harry o urmări, gândindu-se la cu totul altceva.

– Stai puțin, zise el încet. Credeam că Filch a interzis toate articolele cumpărate de la „Weasley Bing-Bong", nu?

- Și de când ține cineva cont de ce interzice Filch? întrebă Hermione, concentrându-se mai departe asupra eseului.

- Dar bufnițele nu sunt verificate? Cum au putut să aducă fetele alea poțiuni de dragoste în școală?

- Fred și George le-au trimis drept parfumuri și poțiuni de tuse, zise Hermione. Face parte din serviciul lor de comenzi via-bufniță.

- Văd că știi multe despre asta.

Hermione se uită cruciș la el, aruncându-i o privire asemenea celei pe care tocmai o aruncase asupra exemplarului său de *Realizarea Poțiunilor Avansate.*

- Toate detaliile erau trecute pe spatele sticluțelor pe care ni le-au arătat în vară mie și lui Ginny, spuse ea cu răceală. Să știi că nu-mi petrec timpul strecurând poțiuni în băuturile oamenilor... și nici nu mă prefac că mă ocup cu așa ceva, ceea ce ar fi la fel de grav.

- Da, mă rog, să uităm de asta, spuse Harry repede. Ideea este că-l păcălesc pe Filch, nu-i așa? Fetele astea aduc în școală lucruri făcute să pară că sunt altceva! Nu ar fi putut și Reacredință să aducă pe ascuns colierul?

- Vai, Harry, hai să nu o luăm de la capăt cu asta.

- De ce nu? întrebă Harry.

- Fii atent, oftă Hermione, Senzorii de Tăinuire detectează blestemele, vrăjile negative și farmecele de deghizare, nu-i așa? Sunt folosiți pentru a descoperi magia neagră și obiectele Întunecate. Ar fi detectat imediat un blestem puternic ca acela aruncat asupra colierului. Dar o substanță pusă într-o sticluță greșită n-ar intra în categoria asta... Și oricum, poțiunile de dragoste nu sunt Întunecate și nici periculoase...

- Ție ți-e ușor să vorbești, mormăi Harry, gândindu-se la Romilda Vane.

- ... așa că ar depinde de Filch să-și dea seama că nu era vorba despre o poțiune de dragoste, iar el nu este un vrăjitor tocmai talentat. Mă îndoiesc că poate să deosebească o poțiune de o...

Hermione se opri brusc; și Harry auzise zgomotul acela.

Cineva se mișcase în apropierea lor pe lângă rafturile întunecate. Așteptară și o clipă mai târziu Madam Pince apăru ca un vultur de după un colț. Obrajii supți, pielea ca pergamentul și nasul lung și coroiat îi erau luminate de lampa pe care o ținea, lucru care nu o avantaja deloc.

- S-a închis biblioteca, zise ea. Să nu uitați să duceți înapoi la raft toate cărțile pe care... Ce i-ai făcut acestei cărți, delincventule?

- Nu este de la bibliotecă, este a mea! spuse Harry repede, înșfăcând exemplarul de *Realizarea Poțiunilor Avansate* de pe masă când Madam Pince întinse o mână ca o gheară spre ea.

- Ai pângărit-o! șuieră ea. Ai profanat-o! Ai întinat-o!

- Este doar o carte pe care sunt scrise notițe! spuse Harry, smulgând-o din strânsoarea ei.

Madam Pince arăta ca și cum ar fi putut să facă o criză; Hermione, care se grăbise să-și strângă lucrurile, îl apucă de braț pe Harry și-l trase cu forța după ea.

- O să-ți interzică să mai vii la bibliotecă, dacă nu ai grijă. De ce a trebuit să aduci cartea aia afurisită?

- Hermione, nu sunt eu de vină că e nebună de legat. Sau ți-e teamă că a auzit cumva că îl vorbeai de rău pe Filch? Am bănuit dintotdeauna că ar putea să fie ceva între ei.

- Ce să-ți spun, tare amuzant...

Bucurându-se că acum puteau să vorbească din nou normal, merseră pe holurile goale, luminate cu lămpi, întorcându-se în camera de zi, contrazicându-se pe tema unei relații între Filch și Madam Pince.

- *Bibelouri*, îi spuse Harry doamnei grase, aceasta fiind noua parolă de sărbători.

- Mulțumesc la fel, zise doamna grasă, zâmbind șmecherește și deschizându-se într-o parte pentru a le face loc să intre.

- Bună, Harry! spuse Romilda Vane în clipa în care acesta trecu prin gaura portretului. Nu vrei un pahar cu apă?

Hermione îi aruncă o privire peste umăr, iar el parcă o auzi zicând: „Ce ți-am spus?"

- Nu, mulțumesc, zise Harry repede. Nu prea îmi place.

- Atunci primește-le oricum pe astea, spuse Romilda, punându-i o cutie în brațe. Sunt ceaune de ciocolată cu whisky-foc. Mi le-a trimis bunica, însă mie nu-mi plac.

- A, da, mulțumesc mult, zise Harry, căruia nu-i trecu prin minte să spună altceva. Ăă... eu o să stau acolo cu...

Merse repede după Hermione și vocea i se stinse încet.

- Ți-am zis eu, spuse Hermione sec. Cu cât inviți pe cineva mai repede, cu atât or să te lase în pace mai repede și o să poți să...

Dar dintr-odată nu i se mai citi nici o emoție pe chip; tocmai îi zărise pe Ron și Lavender care stăteau îmbrățișați pe un scaun.

- Păi, noapte bună, Harry, zise Hermione, deși era abia șapte seara și plecă spre dormitoarele fetelor fără să mai spună un cuvânt.

Harry se duse la culcare consolându-se cu gândul că nu mai avea de îndurat decât o zi de cursuri și petrecerea lui Slughorn, înainte ca el și Ron să plece împreună la Vizuină. Acum i se părea imposibil ca Ron și Hermione să se împace înainte de sărbători, dar poate că vacanța avea să le dea timp să se liniștească și să reflecteze asupra purtării lor.

Însă Harry nu era foarte optimist și i se păru și mai puțin probabil după ce petrecu o lecție de Transfigurare cu amândoi în ziua următoare. Tocmai se înhămaseră la domeniul deosebit de dificil al transfigurării oamenilor; exersau în fața oglinzilor și li se cerea să-și schimbe culoarea propriilor sprâncene. Hermione râse cu răutate de prima încercare a lui Ron, care se dovedi dezastruoasă, căci el reuși să-și creeze o spectaculoasă mustață în furculiță; Ron răspunse imitând-o cu cruzime, dar cu succes pe Hermione și sărind în sus de fiecare dată când profesoara McGonagall o întreba ceva, ceea ce le distră peste măsură pe Lavender și pe Parvati și o făcu din nou pe Hermione să fie pe punctul de a izbucni în plâns. Ea ieși ca din pușcă imediat ce se sună de pauză, lăsându-și acolo o parte dintre lucruri; Harry îi strân-

se obiectele uitate și merse după ea, hotărând că Hermione avea mai mare nevoie de el decât Ron.

În cele din urmă reuși să o găsească ieșind dintr-una dintre băile fetelor de la etajul de mai jos. Era însoțită de Luna Lovegood, care o bătea ușor pe spate.

– A, bună, Harry, zise Luna. Știi că ai o sprânceană galben-aprins?

– Bună, Luna. Hermione, ți-ai uitat niște lucruri.

Îi întinse cărțile.

– A, da, spuse Hermione cu o voce sugrumată, luându-și lucrurile și întorcându-se repede pentru a ascunde faptul că-și ștergea lacrimile cu penarul. Îți mulțumesc, Harry. Păi, cred că ar trebui să plec.

Hermione se îndepărtă cu pași repezi, fără să-i dea lui Harry ocazia de-a încerca s-o consoleze, cu toate că își dădea seama că nu știa ce ar fi putut să-i spună.

– Este puțin supărată, zise Luna. În prima clipă am crezut că era Myrtle cea Plângăcioasă, dar s-a dovedit a fi Hermione. Zicea ceva despre Ron Weasley.

– Da, s-au certat, spuse Harry.

– Ron poate fi foarte amuzant uneori, nu-i așa? zise Luna, când porniră împreună pe hol. Dar poate fi și răutăcios. Am observat asta anul trecut.

– Presupun că ai dreptate, spuse Harry.

Luna își punea din nou în practică talentul de a spune adevăruri incomode; Harry nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea.

– Ai avut un semestru plăcut?

– A, da, n-a fost rău, zise Luna. M-am simțit cam singură fără AD. Însă Ginny a fost foarte drăguță cu mine. Acum câteva zile i-a făcut pe doi băieți de la cursul nostru de Transfigurare să nu-mi mai spună „Lunatica".

– Ai vrea să mergi cu mine la petrecerea lui Slughorn din seara asta?

Harry spuse aceste cuvinte înainte să se poată opri; se auzi vorbind ca și cum vocea ar fi fost a altcuiva.

Luna îl privi surprinsă cu ochii ei exoftalmici.

- La petrecerea lui Slughorn? Cu tine?

- Da, spuse Harry. Trebuie să invit pe cineva, așa că m-am gândit că ți-ar face plăcere să... adică... Adică, să mergem ca prieteni, știi. Dar dacă nu vrei...

Harry începuse deja să spere că Luna nu voia să meargă.

- A, nu, mi-ar face mare plăcere să merg cu tine ca prieten! zise Luna, zâmbind larg, așa cum Harry nu o mai văzuse niciodată până atunci. Ești primul băiat care m-a invitat la o petrecere, ca prieten! Din cauza asta ți-ai vopsit sprânceana, ai făcut-o pentru petrecere? Ar fi cazul să fac și eu la fel?

- Nu, spuse Harry cu fermitate, a fost o greșeală. O s-o rog pe Hermione să mă ajute cu asta. Atunci rămâne să ne întâlnim în holul de la intrare la opt.

- AHA! strigă o voce de deasupra lor și amândoi tresăriră.

Nici unul dintre ei nu își dăduse seama că tocmai trecuseră pe sub Peeves, care stătea agățat cu susul în jos de un candelabru, zâmbindu-le malițios.

- Smintitul a invitat-o pe Lunatică să meargă cu el la petrecere! Smintitul o iubește pe Lunatică! Smintitul e nebuuuuuun după Lunatică!

Peeves țâșni de lângă ei, râzând pe înfundate și strigând: „Smintitul o iubește pe Lunatică!"

- Ar fi fost prea frumos să fi rămas doar între noi, zise Harry.

Într-adevăr, în scurt timp toată școala părea să știe că Harry Potter mergea cu Luna Lovegood la petrecerea lui Slughorn.

- Ai fi putut să mergi cu oricine altcineva! spuse Ron la cină, nevenindu-i să creadă. Cu oricine! Și tu ai ales-o pe Lunatica Lovegood?

- Ron, nu-i mai spune așa, se răsti Ginny, oprindu-se în spatele lui Harry în drum către prietenii ei. Harry, să știi că mă bucur foarte mult că ai invitat-o, iar ea e încântată.

Ginny merse mai departe pe lângă masă ca să stea alături de Dean. Harry încercă să fie mulțumit că Ginny se bucura că o invitase pe Luna, dar nu prea reuși. Hermione stătea

singură, foarte departe de ei, și-și plimba furculița prin farfurie, jucându-se cu bucățile de tocană. Harry observă că Ron îi arunca din când în când priviri cu coada ochiului.

- Ai putea să-ți ceri scuze, îi sugeră Harry fără ocolișuri.

- Glumești, vrei să mă atace din nou un stol de canari? mormăi Ron.

- Dar de ce a trebuit s-o imiți?

- A râs de mustața mea!

- Și eu am râs, a fost cel mai ridicol lucru pe care l-am văzut în viața mea.

Dar Ron nu părea să-l fi auzit; tocmai sosiseră Lavender și Parvati. Înghesuindu-se între Harry și Ron, Lavender își aruncă brațele în jurul gâtului lui Ron.

- Bună, Harry, zise Parvati care, ca și Harry, era vag stingherită și plictisită de comportamentul prietenilor lor.

- Bună, spuse Harry. Ce mai faci? Până la urmă rămâneți la Hogwarts? Am auzit că părinții voștri voiau să vă retragă.

- Deocamdată am reușit să-i conving să n-o facă, zise Parvati. S-au speriat foarte tare din cauza incidentului cu Katie, dar, având în vedere că nu s-a mai întâmplat nimic altceva de atunci... a, bună, Hermione!

Parvati zâmbi cât putu de larg. Harry își dădu seama că se simțea vinovată pentru că râsese de Hermione la Transfigurare. Întoarse capul și văzu că și Hermione îi zâmbea larg, poate chiar mai larg dacă era cu putință. Fetele se poartă foarte ciudat uneori, își zise el.

- Bună, Parvati! spuse Hermione, ignorându-i cu desăvârșire pe Ron și Lavender. Te duci la petrecerea lui Slughorn astă-seară?

- N-am invitație, zise Parvati pe un ton mohorât. Însă mi-aș dori să merg, se pare că o să fie foarte frumos... tu te duci, nu-i așa?

- Da, la opt mă întâlnesc cu Cormac și...

Se auzi un zgomot ca și cum ar fi fost desfundată o chiuvetă cu pompa și Ron se dezlipi de Lavender. Hermione se purtă ca și cum n-ar fi auzit sau văzut nimic.

- ... mergem împreună la petrecere.

- Tu și Cormac? zise Parvati. Te referi cumva la Cormac McLaggen?

- La nimeni altul, spuse Hermione pe un ton suav. Cel care aproape că a fost ales portarul Cercetașilor, puse mare accent pe „aproape".

- Vrei să spui că sunteți un cuplu? întrebă Parvati cu ochii mari.

- A, da, nu știai? zise Hermione, chicotind într-un mod complet necaracteristic.

- Incredibil! spuse Parvati, rămânând cu gura căscată la auzul acestei vești. Uau, dar știu că-ți plac jucătorii de vâjthaț, nu-i așa? Mai întâi Krum, acum McLaggen.

- Îmi plac jucătorii foarte buni de vâjthaț, o corectă Hermione, zâmbind în continuare. Păi, ne mai vedem. Trebuie să mă duc să mă pregătesc pentru petrecere.

Hermione plecă. Lavender și Parvati își apropiară capetele imediat pentru a discuta despre acest eveniment, trecând în revistă tot ce auziseră vreodată despre McLaggen și tot ce bănuiseră vreodată despre Hermione. În mod ciudat, chipul lui Ron era lipsit de expresie, iar el nu zise nimic. Harry reflectă în tăcere la ce erau în stare să facă fetele pentru a se răzbuna.

Când ajunse în seara aceea în vestibul la ora opt, descoperi un număr neobișnuit de mare de fete stând pe acolo, părând să se uite supărate la el, în timp ce se apropia de Luna. Aceasta purta o rochie argintie cu paiete care le atrăgea atenția privitorilor amuzați, dar altfel era chiar drăguță. În orice caz, Harry se bucura că nu purta cerceii cu ridichi, colierul cu dopuri de Berezero și spectrochelarii.

- Bună, zise el. Mergem?

- O, da, spuse ea bucuroasă. Unde are loc petrecerea?

- În biroul lui Slughorn, zise Harry, urcând împreună cu ea pe scara de marmură și îndepărtându-se de cei care șușoteau și se holbau la ei. Se zice c-o să vină și un vampir, ai auzit?

- Rufus Scrimgeour? întrebă Luna.

– Ăă... poftim? spuse Harry derutat. Te referi la ministrul Magiei?

– Da, e vampir, spuse Luna pe un ton hotărât. Tata a scris un articol foarte lung despre asta când Scrimgeour tocmai îl înlocuise pe Cornelius Fudge, dar cineva de la minister i-a interzis să-l publice. Este evident că nu voiau să se afle adevărul!

Harry nu răspunse, cu toate că i se părea foarte puțin probabil ca Rufus Scrimgeour să fie vampir. Era obișnuit ca Luna să repete teoriile bizare ale tatălui ei de parcă ar fi fost o realitate; se apropiau deja de biroul lui Slughorn și râsetele, muzica și vocile ridicate se auzeau din ce în ce mai tare cu fiecare pas pe care-l făceau.

Biroul lui Slughorn era mult mai mare decât birourile obișnuite ale profesorilor, fie pentru că așa fusese de la început, fie pentru că acesta îl mărise prin farmece. Tavanul și pereții fuseseră acoperiți cu draperii verde smarald, roșii și aurii, încât toți se simțeau ca și cum ar fi fost într-un cort imens. Camera era ticsită cu oameni, avea un aer închis și era scăldată în lumina roșie aruncată de o lampă aurie bogat decorată, agățată de mijlocul tavanului în care zburau zâne adevărate, fiecare dintre ele fiind un punct strălucitor. Cântece răsunătoare acompaniau niște mandoline care se auzeau dintr-un colț îndepărtat al camerei; un nor de fum de pipă rămăsese deasupra unui grup de căpcăuni în vârstă, cufundați în diverse discuții, iar mai mulți spiriduși de casă chițăiau, încercând să-și croiască drumul prin pădurea de genunchi, ascunși sub platourile grele cu mâncare pe care le duceau, arătând ca niște măsuțe pe rotile.

– Harry, băiete! tună Slughorn, aproape imediat după ce Harry și Luna reușiră să se strecoare în cameră. Intră, intră, vreau să-ți fac cunoștință cu o mulțime de oameni!

Slughorn purta o pălărie de catifea cu ciucuri pe care și-o asortase la smoching. Îl înșfăcă de braț pe Harry, ținându-l atât de strâns încât ai fi zis că voia să Dispară cu el și-l conduse hotărât spre centrul camerei. Harry o apucă de mână pe Luna și o trase după el.

– Harry, dă-mi voie să ți-l prezint pe Eldred Worple, un fost elev al meu, autorul cărții Frați de sânge: o viață trăită printre vampiri... și desigur, pe fratele său, Sanguini.

Worple era un bărbat scund, cu ochelari, care dădu mâna energic cu Harry; vampirul Sanguini, înalt și foarte slab, cu cearcăne, îl salută doar cu o mișcare din cap. Părea mai degrabă plictisit. Lângă el stăteau niște fete care trăncăneau de zor, curioase și entuziasmate.

– Harry Potter, mă bucur nespus să te cunosc! zise Worple, uitându-se în sus la Harry prin lentilele cu dioptrii mari. Chiar zilele trecute l-am întrebat pe Slughorn: Unde e biografia lui Harry Potter pe care o așteaptă toată lumea cu sufletul la gură?

– Ăă, zise Harry, serios?

– Ești modest, cum a spus Horace, zise Worple. Dar serios vorbind – își schimbă atitudinea, devenind brusc foarte pragmatic – aș fi încântat să o scriu chiar eu. Dragul meu, oamenii sunt disperați să afle mai multe despre tine, disperați! Dacă ești dispus să-mi dai câteva interviuri, să zicem în ședințe de patru, cinci ore, pe cinstea mea, am putea termina cartea în câteva luni. Și te asigur că efortul tău ar fi minim. Poți să-l întrebi pe Sanguini, aici de față, dacă nu este... Sanguini, unde pleci?! adăugă Worple, pe un ton dintr-odată intransigent, pentru că vampirul se îndreptase pe nesimțite către un grup de fete din apropiere, având o sclipire flămândă în ochi. Uite, ia un pateu, zise Worple, înșfăcând unul de pe un platou dus de un spiriduș care trecu pe lângă ei și punându-i-l direct în mână lui Sanguini înainte de a se concentra din nou asupra lui Harry. Dragul meu, te-ai putea îmbogăți, nici nu îți imaginezi cât...

– N-am de gând să iau parte la așa ceva, spuse Harry cu fermitate, și tocmai am văzut o prietenă, vă rog să mă scuzați.

O trase pe Luna după el prin mulțime; chiar văzuse o claie de păr lung castaniu încadrată de niște femei care păreau să fie două dintre Surorile Stranii.

– Hermione! Hermione!

– Harry! Slavă Domnului c-ai venit! Bună, Luna!

– Ce-ai pățit? întrebă Harry, pentru că Hermione era ciufulită, de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-un tufiș de Lațul Diavolului.

– A, abia am scăpat. Adică l-am lăsat singur pe Cormac, zise ea. Sub vâsc, adăugă ea, lămurindu-l pe Harry când acesta o privi în continuare întrebător.

– Așa meriți, dacă ai venit cu el, îi spuse el pe un ton sever.

– M-am gândit că el era cel care l-ar fi enervat cel mai tare pe Ron, zise Hermione calmă. Am oscilat o vreme între el și Zacharias Smith, dar privind lucrurile în ansamblu...

– L-ai avut în vedere și pe Smith? spuse Harry, revoltându-se.

– Da, și încep să regret că nu l-am ales pe el. Grawp este un domn pe lângă McLaggen. Să mergem mai încolo, ca să-l vedem când vine, este foarte înalt.

Cei trei se strecurară până în partea opusă a camerei, luându-și în drum câte un pocal cu mied și dându-și seama prea târziu că profesoara Trelawney stătea acolo singură.

– Bună seara, îi zise Luna politicoasă profesoarei.

– Bună seara, draga mea, spuse profesoara Trelawney, fiindu-i greu să-și fixeze privirea asupra Lunei.

Harry simți din nou mirosul de sherry.

– Nu te-am prea văzut la cursurile mele în ultima vreme...

– Așa este, anul acesta sunt în clasa lui Firenze, zise Luna.

– A, da, bineînțeles, spuse profesoara Trelawney, chicotind supărată și părând amețită de băutură. Sau „calul de povară", cum îmi place să-i spun. Ai crede că acum, că m-am întors la cursuri, domnul profesor Dumbledore ar fi putut să-l concedieze pe cal, nu-i așa? Ei bine, nu... predăm amândoi. Sinceră să fiu, este o mare jignire pentru mine, o mare jignire. Știi că...

Profesoara Trelawney nu-l recunoscu pe Harry, părând prea amețită de băutură. Profitând de faptul că aceasta îl critica vehement pe Firenze, Harry se apropie de Hermione și zise:

– Hai să lămurim ceva. Ai de gând să-i spui lui Ron că te-ai amestecat în trialul portarilor?

Hermione ridică din sprâncene.

– Chiar crezi că m-aș înjosi într-atât?

Harry o privi cu șiretenie.

– Hermione, dacă ai ajuns să ieși cu McLaggen...

– Nu-i același lucru, spuse Hermione cu demnitate. Nu am absolut nici o intenție să-i spun lui Ron nimic din ce s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat la trialul portarilor.

– Foarte bine, zise Harry apăsat. Pentru că altfel o să fie iar la pământ și o să pierdem următorul meci.

– Vâjthaț! spuse Hermione mânioasă. Băieții nu știu să se gândească la altceva în afară de vâjthaț? Cormac nu m-a întrebat nimic despre mine, o, nu, n-am auzit decât povestea celor o mie și una de lovituri apărate de Cormac McLaggen începând din clipa... O, nu, vine!

Fu atât de rapidă încât păru să fi Dispărut; acum era acolo, iar în secunda următoare se strecurase deja printre două vrăjitoare care râdeau în hohote și se făcuse nevăzută.

– Ai văzut-o cumva pe Hermione? întrebă McLaggen, croindu-și drum prin mulțime un minut mai târziu.

– Nu, îmi pare rău, zise Harry, întorcându-se repede, alăturându-se conversației pe care o purta Luna și uitând pentru o fracțiune de secundă cu cine vorbea fata.

– Harry Potter! zise profesoara Trelawney pe un ton jos și rezonant, observându-l atunci pentru prima dată.

– A, bună ziua, spuse Harry fără tragere de inimă.

– Dragul meu! zise ea într-o șoaptă răsunătoare. Ce zvonuri! Ce povești! Cel ales! Bineînțeles, eu am știut de foarte mult timp. Semnele n-au fost niciodată bune, Harry. Dar de ce n-ai continuat cursul de Preziceri despre Viitor? Materia asta e deosebit de importantă pentru tine în mod special!

– Da, Sybill, toți credem că materia noastră este cea mai importantă! zise o voce puternică și Slughorn apăru de cealaltă parte a profesoarei Trelawney, foarte îmbujorat, cu pălăria de catifea așezată cârș, cu un pahar de mied într-o mână și o imensă plăcintă cu carne în alta. Dar nu cred că mi-a fost dat să am un elev mai bun ca el la Poțiuni, adăugă Slughorn, privindu-l pe Harry cu afecțiune, dar totodată cu ochii injec-

tați. Are un talent înnăscut, să știi... exact ca mama lui! Sybill, am avut puțini elevi cu acest har, așa să știi... mai mult, chiar și Severus...

Și, spre groaza lui Harry, Slughorn întinse o mână și păru să-l înșface pe Plesneală de nicăieri, trăgându-l spre ei.

- Severus, nu mai sta bosumflat și vino să vorbești cu noi! zise Slughorn vesel, sughițând. Tocmai discutam despre talentul excepțional al lui Harry pentru realizarea poțiunilor! Bineînțeles, ai și tu un merit, având în vedere că i-ai fost profesor timp de cinci ani de zile!

Fiind încolțit și având brațul lui Slughorn după umeri, Plesneală se uită în jos la Harry, de-a lungul nasului coroiat, privindu-l printre gene.

- Ce bizar, am avut întotdeauna impresia că n-am reușit să-l învăț absolut nimic pe Potter.

- Păi, atunci înseamnă că totul se datorează talentului său înnăscut! strigă Slughorn. Să-l fi văzut la prima lecție, când le-am dat să pregătească „Esența de Moarte Vie". Nu mi s-a întâmplat ca un elev să aibă rezultate atât de bune din prima încercare, Severus cred că nici măcar tu...

- Chiar așa? spuse Plesneală încet, cercetându-l în continuare pe Harry, care se simțea puțin neliniștit.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Plesneală să înceapă să investigheze sursa talentului său descoperit de curând pentru realizarea poțiunilor.

- Harry, mai spune-mi o dată, ce materii mai studiezi? întrebă Slughorn.

- Apărare contra Magiei Negre, Farmece, Transfigurare, Ierbologie...

- Cu alte cuvinte, toate materiile necesare pentru a deveni Auror, spuse Plesneală, schițând un zâmbet batjocoritor.

- Da, păi, asta și vreau să devin, zise Harry pe un ton sfidător.

- O să fii Auror desăvârșit! tună Slughorn.

- Harry, eu nu cred că ar trebui să te faci Auror, zise Luna din senin și toți se uitară la ea. Aurorii fac parte din conspirația „Colț-ruginit", credeam că o știe toată lumea. S-au infiltrat

în Ministerul Magiei, ca să-l distrugă din interior, folosind o combinație de magie neagră și afecțiuni ale gingiilor.

Harry se înecă, inspirând jumătate din paharul cu mied când izbucni în râs. Serios, ar fi meritat să o invite pe Luna chiar și numai pentru replica aia. Ridică privirea, tușind, după ce se udase până la piele cu mied, zâmbind însă în continuare și văzând ceva care îl înveseli și mai tare: Argus Filch se apropia de ei trăgându-l de o ureche pe Draco Reacredință.

– Domnule profesor Slughorn, zise Filch cu o voce răgușită, tremurându-i maxilarul și având o sclipire malițioasă în ochii cât cepele, l-am găsit furișându-se pe un coridor de la etaj. Susține că a fost invitat la petrecerea dumneavoastră și că deja a întârziat. I-ați trimis cumva o invitație?

Reacredință se eliberă din strânsoarea lui Filch, părând mânios.

– Fie, n-am fost invitat! zise el furios. Încercam să vin oricum, acum ești mulțumit?

– Nu, nu sunt mulțumit! spuse Filch, făcând o afirmație care contrasta în mod evident cu bucuria de pe chipul său. Ai dat de bucluc, așa să știi! N-a zis domnul director că e interzis să hoinăriți după lăsarea serii fără permisiune?

– E-n ordine, Argus, e-n ordine, zise Slughorn, fluturând o mână. Este Crăciunul și nu este o crimă să vrei să vii la o petrecere. Numai de data asta, o să renunțăm la pedepsirea vinovatului. Poți să rămâi, Draco.

Expresia indignată și dezamăgită de pe chipul lui Filch nu fu deloc surprinzătoare; însă, privindu-l pe Reacredință, Harry se întrebă de ce acesta părea aproape la fel de nefericit ca și Filch? De ce se uita Plesneală la Reacredință ca și cum ar fi fost supărat și în același timp... era cu putință?... puțin speriat?

Dar aproape înainte ca Harry să asimileze ceea ce văzuse, Filch se întoarse pe călcâie și se îndepărtă târșâindu-și picioarele și bolborosind nemulțumit; Reacredință afișase un zâmbet și îi mulțumea lui Slughorn pentru generozitatea de care dăduse dovadă, iar chipul lui Plesneală devenise din nou de nepătruns.

- Este o nimica toată, serios, zise Slughorn, fluturându-și mâna pentru a-i da de înțeles lui Reacredință că nu era cazul să-i mulțumească. Totuși l-am cunoscut bine pe bunicul tău.

- A vorbit întotdeauna cu multă apreciere despre dumneavoastră, domnule profesor, zise repede Reacredință. Spunea că sunteți cel mai bun realizator de poțiuni pe care l-a cunoscut.

Harry se uită la Reacredință cu ochii mari. Ceea ce-l intriga nu erau lingușelile, îl urmărise ani întregi pe Reacredință lingușindu-l pe Plesneală, ci faptul că Reacredință chiar părea puțin bolnav. Era prima dată că-l vedea de aproape după foarte multă vreme și observă că Reacredință avea cearcăne întunecate și că pielea lui prinsese o nuanță cenușie de neconfundat.

- Aș vrea să vorbesc cu tine, Draco, zise Plesneală dintr-odată.

- A, Severus, stai puțin, spuse Slughorn, sughițând din nou. E Crăciunul, fii și tu mai îngăduitor.

- Sunt șeful casei lui și eu decid cum să mă comport și cât de îngăduitor sau sever o să fiu, zise Plesneală pe un ton tăios. Urmează-mă, Draco.

Cei doi plecară, cu Plesneală în frunte și Reacredință cu un aer înciudat. Harry rămase locului pentru o clipă, șovăind, apoi spuse:

- Luna, mă întorc imediat, mă duc până la... ăă... baie.

- În ordine, zise Luna veselă, iar în timp ce Harry se strecură grăbit prin mulțime, avu impresia că o auzi reluând discuția despre conspirația „Colț-ruginit" cu profesoara Trelawney, care părea cu adevărat interesată.

Holul era pustiu și Harry putu să-și scoată fără probleme Pelerina Invizibilă din buzunar, aruncând-o peste el după ce ieși din cameră. Partea cea mai dificilă fu să-i găsească pe Plesneală și pe Reacredință. Harry fugi pe coridor, pașii fiindu-i acoperiți de muzica și de vocile răsunătoare care se auzeau în continuare din biroul lui Slughorn, în urma sa. Era posibil ca Plesneală să-l fi dus pe Reacredință în hruba lui...

sau să-l fi condus înapoi în camera de zi a Viperinilor. Dar Harry își lipi urechea de fiecare ușă de pe hol, alergând de-a lungul lui până când se aplecă în dreptul broaștei de la ușa ultimei clase, auzi voci și fu cuprins de un val de entuziasm.

- ... nu-ți poți permite să faci greșeli, Draco, pentru că o să fii exmatriculat...

- N-am avut nici o legătură cu asta, bine?

- Sper că nu mă minți, pentru că a fost o scăpare nechibzuită. Se bănuiește deja că ai avut un amestec.

- Cine mă bănuiește? zise Reacredință mânios. Vă spun pentru ultima dată că nu am făcut-o eu, BINE? Probabil că fata aceea, Bell, a avut un dușman de care nu știe nimeni. Nu vă mai uitați așa la mine! Știu ce faceți, nu sunt prost, dar să știți că n-o să vă meargă. Pot să vă opresc!

Urmă o pauză și apoi Plesneală zise încet:

- A, să înțeleg că mătușa Bellatrix ți-a dat lecții de Occlumanție. Spune-mi, Draco, ce gânduri încerci să ascunzi de superiorul tău?

- De el nu încerc să ascund nimic, dar nu vreau să vă băgați nasul în treburile mele!

Harry își apropie și mai mult urechea de broască. Oare ce-l făcuse pe Reacredință să-i vorbească astfel lui Plesneală, față de care dăduse întotdeauna dovadă de respect și chiar de simpatie?

- Deci ăsta e motivul pentru care m-ai evitat semestrul ăsta? Te-ai temut că o să intervin? Draco, sper că ești conștient că dacă altcineva nu s-ar fi prezentat în biroul meu după ce i-am spus în repetate rânduri să o facă...

- Foarte bine, dați-mi ore de detenție! Raportați-mă lui Dumbledore! zise Reacredință pe un ton ironic.

Se lăsă iar tăcerea. Apoi Plesneală spuse:

- Știi foarte bine că nu doresc să fac nici una, nici alta.

- Atunci, ar fi bine să nu-mi mai spuneți să vin în biroul dumneavoastră!

- Ascultă-mă, spuse Plesneală, coborându-și vocea într-atât încât Harry trebui să-și lipească urechea cât mai tare de

broască pentru a-l auzi. Încerc să te ajut. I-am jurat mamei tale că o să te protejez. Am făcut Jurământul Suprem, Draco.

- Atunci se pare că o să trebuiască să-l încălcați, pentru că nu am nevoie de protecția dumneavoastră! Este misiunea mea, el mi-a încredințat-o și o s-o îndeplinesc. Am un plan și o să-l duc până la capăt, numai că durează ceva mai mult decât credeam.

- Ce plan?

- Nu vă privește!

- Dacă îmi spui ce încerci să faci, o să te pot ajuta.

- Mulțumesc, dar am tot ajutorul de care am nevoie, nu sunt singur!

- În mod cert astă-seară erai. Ai fost mai mult decât nesăbuit, hoinărind pe holuri fără oameni care să stea de pază, fără întăriri. Faci greșeli elementare.

- I-aș fi luat pe Crabbe și pe Goyle cu mine, dacă nu le-ați fi dat ore de detenție!

- Vorbește mai încet! se răsti Plesneală, pentru că Reacredință ridicase vocea, înflăcărându-se. Dacă prietenii tăi Crabbe și Goyle au de gând să treacă N.O.V.-ul de data asta, trebuie să depună ceva mai mult efort decât în pre...

- Ce contează? zise Reacredință. Apărare contra Magiei Negre... e doar o păcăleală, nu-i așa? O farsă. De parcă vreunul dintre noi ar avea nevoie să se apere de Magia Neagră.

- Este o farsă esențială pentru reușită, Draco, spuse Plesneală. Unde crezi că aș fi ajuns în toți anii ăștia dacă n-aș fi știut să mă prefac? Fii atent la ce-ți spun! Ești nechibzuit, hoinărești noaptea, te lași surprins și dacă te bazezi pe ajutorul unor oameni ca Crabbe și Goyle...

- Nu sunt numai ei, îi mai am și pe alții de partea mea, care sunt mai pricepuți ca ei.

- Atunci de ce nu vrei să ai încredere în mine, ca să te pot...

- Știu ce puneți la cale! Vreți să-mi furați momentul de glorie!

Urmă încă o pauză, iar apoi Plesneală zise cu răceală:

– Vorbești ca un copil. Înțeleg că ești supărat că tatăl tău a fost capturat și închis, dar...

Harry abia dacă avu un răgaz de câteva secunde. Auzi pașii lui Reacredință de dincolo de ușă și se aruncă într-o parte chiar în clipa când ușa se deschise la perete. Reacredință se îndepărtă cu pași mari pe hol, trecând pe lângă ușa deschisă a biroului lui Slughorn, dând colțul la capăt și dispărând.

Harry rămase ghemuit, abia îndrăznind să respire, când Plesneală ieși încet din clasă. Nu i se citea nimic pe chip și se întoarse la petrecere. Harry rămase pe podea, ascuns sub Pelerina Invizibilă, rotițele minții învârtindu-i-se neîncetat.

– CAPITOLUL XVI –

UN CRĂCIUN FĂRĂ ROADE

Deci Plesneală s-a oferit să-l ajute? Ești sigur că s-a oferit să-l ajute?

– Dacă mă mai întrebi o singură dată, spuse Harry, o să-ți bag cartoful ăsta pe...

– Era o întrebare de verificare! zise Ron.

Cei doi stăteau singuri lângă chiuveta din bucătăria doamnei Weasley, curățând un munte de cartofi pentru ea. Zăpada era viscolită în dreptul ferestrei din fața lor.

– Da, Plesneală s-a oferit să-l ajute, zise Harry. A spus că îi promisese mamei lui Reacredință să îl protejeze, că făcuse un Jurământ Solemn sau ceva de genul ăsta.

– Un Jurământ Suprem? spuse Ron șocat. Nu, n-are cum să fie asta. Ești sigur?

– Da, sunt sigur, zise Harry. De ce, ce-i cu jurământul ăsta?

– Păi, Jurământul Suprem este suprem, nu poate fi încălcat.

– Ai să râzi, dar de asta mi-am dat seama și singur. Și ce se întâmplă dacă-l încalci?

– Mori, zise Ron pur și simplu. Fred și George au încercat să mă convingă să fac unul când aveam vreo cinci ani. Și să știi că am fost foarte aproape să merg până la capăt. Îl țineam de mână pe Fred când ne-a găsit tata. Și-a ieșit din minți, spuse Ron, cu o sclipire în ochi, aducându-și aminte. Atunci a fost singura dată când l-am văzut la fel de supărat ca pe mama. Fred crede că de atunci fesa lui stângă nu a mai fost niciodată ca înainte.

– Da, păi, lăsând la o parte fesa stângă a lui Fred...

– Poftim? zise Fred, în timp ce gemenii intrau în bucătărie.

– Aaa, George, fii atent. Folosesc și cuțite. Dragii de ei.

– O să împlinesc șaptesprezece ani peste două luni și ceva, spuse Ron morocănos, și atunci o să pot să folosesc magia ca să-i curăț!

– Dar între timp, zise George, așezându-se la masă și punându-și picioarele pe blat, putem să ne delectăm privindu-te cum ne arăți cum se folosește corect un... hopa.

– E vina ta! zise Ron supărat, ducând la gură degetul mare la care tocmai se tăiase. Stai să vezi când o să împlinesc șaptesprezece ani.

– Fără îndoială că o să ne uluiești cu abilități magice nebănuite până atunci, spuse Fred, căscând.

– Și apropo de abilități nebănuite, Ronald, zise George, am auzit câte ceva de la Ginny despre tine și o anumită domnișoară Lavender Brown, dacă informațiile noastre sunt corecte. Ce poți să ne spui despre asta?

Ron roși puțin, dar nu păru nemulțumit când se apucă din nou de curățat cartofi.

– Nu-i treaba voastră!

– Ce replică dezarmantă, spuse Fred. Zău că nu știu de unde le scoți. N-ai înțeles, noi voiam să știm cum s-a întâmplat?

– Ce vrei să spui?

– A avut un accident sau ceva de genul ăsta?

– Poftim?

– Păi, trebuie să fi pățit ceva și să-și fi pierdut mințile, nu? Ai grijă ce faci!

Doamna Weasley intră în cameră la țanc, văzându-l pe Ron cum azvârlea cuțitul de curățat cartofi spre Fred, care îl transformă într-un avion de hârtie cu o mișcare lenește din baghetă.

– Ron! zise ea mânioasă. Să nu te mai prind niciodată aruncând cu cuțite!

– Bine, spuse Ron, de prins n-o să mă mai prinzi, adăugă el în șoaptă, întorcându-se spre muntele de cartofi.

– Fred, George, îmi pare rău, dragii mei, dar Remus o să vină astă-seară, așa că Bill va trebui să stea cu voi în cameră.

– Nici o problemă, zise George.

– Apoi, având în vedere că Charlie nu vine acasă, Harry și Ron or să rămână singuri la mansardă, dacă Fleur o să-mpartă camera cu Ginny...

– ... cadoul de Crăciun perfect pentru Ginny, îngăimă Fred.

– ... toată lumea o să fie mulțumită. Mă rog, în orice caz, or să aibă un pat, spuse doamna Weasley, părând puțin deranjată.

– Să înțeleg că Percy nu o să-și arate mutra urâtă pe-aici? întrebă Fred.

Doamna Weasley le întoarse spatele înainte de a răspunde.

– Nu, presupun că este ocupat cu munca de la minister.

– Sau e cel mai mare idiot din lume, zise Fred, când doamna Weasley ieși din bucătărie. Oare care dintre variante o fi cea bună? Mă rog, hai să mergem, George.

– Ce puneți la cale? întrebă Ron. Nu vreți să ne ajutați cu cartofii ăștia? Ar fi de ajuns să faceți o vrajă și am scăpa de chin!

– Nu, nu cred că putem s-o facem, spuse Fred pe un ton serios. Genul ăsta de activități te întărește – învățând să cureți cartofii fără magie, ajungi să-ți dai seama cât de greu le este Încuiaților și Nonilor...

– ... și să știi, Ron, că, dacă vrei să primești ajutor de la alții, adăugă George, aruncând avionul de hârtie spre el, te sfătuiesc să nu mai arunci cu cuțite în ei. Doar o mică sugestie. Noi am plecat în sat, e o fată foarte drăguță care lucrează la papetărie și care crede că trucurile mele cu cărți de joc sunt realmente extraordinare. Aproape magice.

– Ce tâmpiți, spuse Ron ursuz, privindu-i pe Fred și George cum străbăteau curtea acoperită de zăpadă. Le-ar fi luat zece secunde și am fi putut pleca și noi.

– Eu n-aș fi putut merge, zise Harry. I-am promis lui Dumbledore că o să rămân pe loc.

– A, da, spuse Ron, care curăță încă niște cartofi și apoi zise: O să-i spui lui Dumbledore despre ce i-ai auzit vorbind pe Plesneală și Reacredință?

– Da, zise Harry. O să le spun tuturor celor care pot să facă ceva în privința asta și Dumbledore e cap de listă. Aș mai putea vorbi și cu tatăl tău.

– Păcat că n-ai auzit exact ce făcea Reacredință.

- Păi, nu aveam cum, nu-i așa? Doar despre asta era vorba: a refuzat să-i spună lui Plesneală.

Se lăsă tăcerea pentru câteva clipe, apoi Ron zise:

- Bineînțeles, știi ce-o să spună toată lumea? Tata, Dumbledore și toți ceilalți? Or să spună că de fapt Plesneală nu încearcă să-l ajute pe Reacredință, ci să afle ce pune la cale.

- Dar nu l-au auzit cu urechile lor, zise Harry pe un ton categoric. Nimeni nu poate fi un actor atât de bun, nici măcar Plesneală.

- Da, dar să nu spui că nu ți-am zis, spuse Ron.

Harry se întoarse cu fața spre el, încruntându-se.

- Dar tu crezi că am dreptate, nu?

- Da, sigur! zise Ron repede. Sincer! Însă toți ceilalți sunt convinși că Plesneală face parte din Ordin, nu-i așa?

Harry tăcu. Îi trecuse deja prin minte că acesta avea să fie primul argument împotriva noilor dovezi pe care le descoperise. Parcă o auzea pe Hermione spunând:

„Harry, este evident că se prefăcea că îi oferea ajutorul, pentru a-l putea păcăli pe Reacredință să-i spună ce făcea..." Discuția aceasta avusese loc numai în mintea lui, pentru că nu avusese ocazia să îi povestească Hermionei ce auzise. Aceasta dispăruse de la petrecerea lui Slughorn înainte să se întoarcă el, sau cel puțin asta îi spusese McLaggen, care păruse supărat. Hermione se dusese deja la culcare când Harry se întorsese în camera de zi. Având în vedere că el și Ron plecaseră spre Vizuină dis-de-dimineață în ziua următoare, abia apucase să îi ureze „Crăciun fericit!" și să-i spună că avea să-i dea niște vești foarte importante la întoarcerea din vacanță. Însă nu era tocmai convins că-l auzise, pentru că în același timp Ron și Lavender își luau un rămas-bun cât se poate de non-verbal chiar în spatele lui Harry.

Totuși nici măcar Hermione nu putea să nege faptul că Reacredință punea ceva la cale și că Plesneală o știa, așa că Harry simțea că avea dreptul să spună *„ce ți-am zis?!"*, așa cum îi spusese de mai multe ori lui Ron.

Harry nu găsi un prilej să-i vorbească domnului Weasley

înainte de seara din ajunul Crăciunului, pentru că acesta lucra până la ore foarte târzii la minister. Familia Weasley și musafirii lor stăteau în sufrageria pe care Ginny o decorase atât de bogat încât era ca și cum ar fi fost în mijlocul unei explozii de ghirlande de hârtie. Fred, George, Harry și Ron erau singurii care știau că îngerașul din vârful bradului era de fapt un pitic de grădină care-l mușcase de gleznă pe Fred când acesta se dusese să smulgă morcovi pentru cina de Crăciun. Piticul Împietrit, pictat cu auriu, îmbrăcat într-un tutu în miniatură și cu aripioare lipite pe spate, se uita urât în jos, fiind cel mai urât înger pe care îl văzuse Harry în viața lui: era chel ca un cartof și avea păr pe picioare.

Se presupunea că toți o ascultau la radio pe cântăreața preferată a doamnei Weasley, Celestina Warbeck, a cărei voce susura din aparatul mare de lemn. Fleur, căreia Celestina i se părea foarte neinteresantă, vorbea atât de tare într-un colț încât doamna Weasley își îndreptă bagheta către rotița pentru reglat volumul, încruntându-se, iar Celestina cântă din ce în ce mai tare. Profitând de o melodie deosebit de veselă, numită „Un ceaun plin ochi cu iubire arzătoare", Fred și George începură să joace „Pocnitura Explozivă" cu Ginny. Ron se tot uita la Fleur și Bill cu coada ochiului, de parcă ar fi sperat să fure niște ponturi. Între timp, Remus Lupin, care era mai slab și mai ponosit ca niciodată, stătea lângă foc, uitându-se absorbit la el, ca și când nu ar fi auzit vocea Celestinei.

O, vino și amestecă poțiunea mea,
Fă-o cum trebuie
Și o esență de iubire arzătoare îți voi da
De urât să-ți țină noaptea.

– Am dansat pe melodia asta când aveam optsprezece ani, zise doamna Weasley, ștergându-se la ochi cu materialul pe care-l tricota. Mai ții minte, Arthur?

– Poftim? spuse domnul Weasley, care ațipise în timp ce curăța o mandarină. A, da... este un cântec minunat.

Făcu un efort și se ridică în scaun, uitându-se la Harry, care stătea lângă el.

– Îmi pare rău, zise el, făcând un semn din cap către radio, în timp ce Celestina începu să cânte refrenul. Nu mai e mult și se termină.

– E în ordine, spuse Harry, zâmbind. Ați fost foarte ocupat la minister?

– Foarte ocupat, zise domnul Weasley. Nu m-ar deranja dacă am avea ceva rezultate, dar dintre cele trei arestări pe care le-am făcut în ultimele câteva luni, nu cred să fie vreunul Devorator al Morții cu adevărat. Dar te rog să nu mai spui asta nimănui, Harry, adăugă el repede, părând dintr-odată mult mai vioi.

– Sper că l-au eliberat deja pe Stan Shunpike, nu-i așa?

– Mă tem că nu, zise domnul Weasley. Știu că Dumbledore a încercat să vorbească direct cu Scrimgeour pentru Stan. Mă rog, toți cei care l-au interogat sunt de părere că este un Devorator al Morții la fel cum e mandarina asta, dar cei de sus vor să lase impresia că se descurcă bine, iar „trei arestări" sună mai bine decât „trei arestări greșite și trei eliberări". Repet, tot ce ți-am spus este strict secret.

– N-o să suflu o vorbă, zise Harry.

Ezită o clipă, întrebându-se cum era mai bine să deschidă subiectul. În timp ce își puse ordine în gânduri, Celestina începu să cânte o baladă, numită „M-ai fermecat, vrăjindu-mi inima".

– Domnule Weasley, mai țineți minte ce v-am spus la gară înainte să plecăm la școală?

– Am verificat, Harry, zise domnul Weasley de îndată. M-am dus și i-am percheziționat casa lui Reacredință. N-am găsit nici un obiect, rupt sau întreg, care să nu fi avut ce să caute acolo.

– Da, știu, am citit în *Profet* că ați căutat... dar aș vrea să vă vorbesc despre altceva... Mă rog, tot legat de povestea asta.

Îi relată domnului Weasley discuția pe care o auzise între Reacredință și Plesneală. În timp ce vorbea, Harry îl văzu pe Lupin întorcând puțin capul spre el și ascultând cu atenție

tot ce spunea. Când termină, se lăsă tăcerea, în afara cântecelor Celestinei.

O, inimioară, inimioară, unde ești tu oare?
Te-am pierdut cu o vrajă oarecare...

- Harry, te-ai gândit că s-ar putea ca Plesneală să se fi prefăcut... zise domnul Weasley.

- Să-i ofere ajutor lui Reacredință ca să afle ce punea la cale? zise Harry repede. Da, m-am așteptat să spuneți asta. Dar de unde știm care-i adevărul?

- Nu noi trebuie să știm adevărul, spuse Lupin dintr-odată, întorcându-se cu spatele la șemineu și cu fața spre Harry, vizavi de domnul Weasley. Ci Dumbledore. Dumbledore are încredere în Severus și asta ar trebui să fie tot ce avem nevoie să știm.

- Dar, spuse Harry, să zicem... doar să zicem că Dumbledore se înșală în privința lui Plesneală.

- Au mai spus-o și alții, în repetate rânduri. Totul depinde de încrederea pe care o ai sau nu o ai în judecata lui Dumbledore. Eu am încredere în Dumbledore și, drept urmare, am încredere și în Severus.

- Dar și Dumbledore se poate înșela, susținu Harry. A spus-o și el. Și ție...

Îl privi pe Lupin drept în ochi.

- ... chiar îți place de Plesneală?

- Nu-mi place de Severus, dar nici n-am ceva împotriva lui, spuse Lupin. Nu, Harry, crede-mă că așa este, adăugă el, citind neîncrederea pe chipul lui Harry. Poate că n-o să fim niciodată prieteni la cataramă. După tot ce s-a întâmplat între James, Sirius și Severus este prea multă amărăciune între noi. Dar nu pot uita că Severus mi-a pregătit Poțiunea Lupis în fiecare lună, în anul când am predat la Hogwarts, a pregătit-o perfect și n-a trebuit să sufăr ca de obicei când a fost lună plină.

- Dar i-a „scăpat" să spună că ești om-lup și din cauza asta a trebuit să pleci! zise Harry supărat.

Lupin ridică din umeri.

- S-ar fi aflat oricum. Știm amândoi că voia postul meu, dar ar fi putut să-mi facă mult mai mult rău modificând compoziția poțiunii. Am fost sănătos datorită lui. Nu pot să nu-i fiu recunoscător.

- Poate că n-a îndrăznit să modifice poțiunea sub nasul lui Dumbledore, spuse Harry.

- Harry, vrei cu tot dinadinsul să-l urăști, zise Lupin schițând un zâmbet. Și te înțeleg, ai moștenit o veche prejudecată, pentru că tatăl tău a fost James, iar nașul tău, Sirius. Trebuie să-i spui neapărat lui Dumbledore ce ne-ai povestit mie și lui Arthur, dar nu te aștepta să-ți împărtășească părerile. Nu te aștepta nici măcar să fie surprins de ce o să-i spui. S-ar putea ca Severus să-l fi interogat pe Draco din ordinul lui Dumbledore.

... cu o vorbă mi-ai luat inima,
Aici sunt, vino înapoi cu ea!

Celestina își încheie cântecul menținând mult timp o notă foarte ridicată, în aplauzele răsunătoare care se auziră la radio, iar doamna Weasley bătu și ea din palme cu însuflețire.

- S-a terrrminat? zise Fleur răspicat. Slavă Domnului, a fost de-a drrreptul orrribil.

- Ce ziceți, nu vreți să bem un păhărel înainte de culcare? întrebă domnul Weasley, ridicând vocea și sărind în picioare. Cine vrea niște lichior de ouă?

- Ce-ai mai făcut în ultima vreme? îl întrebă Harry pe Lupin, când domnul Weasley se grăbi să aducă lichiorul de ouă și toți ceilalți începură să vorbească între ei.

- A, m-am ascuns, zise Lupin. Am fost sub acoperire. Din cauza asta n-am putut să-ți scriu, Harry; m-aș fi dat de gol dacă ți-aș fi trimis scrisori.

- La ce te referi?

- Am trăit cu cei ca mine, cu egalii mei, spuse Lupin. Cu oamenii-lup, adăugă el, văzând expresia derutată de pe

chipul lui Harry. Aproape toți sunt de partea lui Cap-de-Mort. Dumbledore avea nevoie de un spion și eu eram... alegerea ideală.

O spuse cu o urmă de amărăciune în glas și probabil că își dădu seama, pentru că zâmbi mai binevoitor când continuă:

- Nu mă plâng; trebuia s-o facă cineva și eu eram cel mai potrivit. Însă mi-a fost foarte greu să le câștig încrederea. Vezi tu, e evident că am încercat să trăiesc printre vrăjitori, în timp ce ei au evitat societatea normală și trăiesc în jurul orașelor, furând și uneori ucigând pentru a se hrăni.

- Dar cum de-l simpatizează pe Cap-de-Mort?

- Cred că or să aibă o viață mai bună sub stăpânirea lui, zise Lupin. Și nu-i ușor să-i contrazici, având în vedere că Greyback este implicat direct în ceea ce se întâmplă...

- Cine e Greyback?

- N-ai auzit de el până acum?

Lupin își strânse mâinile în poală, părând să se încordeze.

- Fenrir Greyback este, poate, cel mai feroce om-lup din prezent. Consideră că scopul său în viață este să muște și să contamineze cât mai mulți oameni cu putință; vrea să creeze destui oameni-lup ca să-i îngenuncheze pe vrăjitori. Cap-de-Mort i-a promis victime în schimbul serviciilor sale. Specialitatea lui Greyback sunt copiii. Susține că trebuie mușcați de mici, crescuți departe de părinții lor și învățați să-i urască pe vrăjitorii normali. Cap-de-Mort i-a promis să-l lase să-i atace pe fiii și pe fiicele oamenilor. Este o amenințare care are rezultate mulțumitoare de obicei.

Lupin făcu o pauză și apoi zise:

- Eu am fost mușcat de Greyback.

- Poftim? spuse Harry uimit. Când... când erai copil, vrei să spui?

- Da. A fost jignit de tatăl meu. Timp de multă vreme n-am știut cine era omul-lup care mă atacase; chiar îmi era milă de el, gândindu-mă că nu putuse să se controleze, știind ce însemna să te transformi. Dar Greyback nu este așa. Când

este lună plină, se duce lângă victime, asigurându-se că este destul de aproape pentru a le ataca. Plănuiește totul cu grijă. Pe el îl folosește Cap-de-Mort pentru a-i conduce pe oamenii-lup. Nu pot pretinde că argumentele raționale pe care le aduc eu au un efect simțitor în fața afirmațiilor lui Greyback, care insistă că oamenii-lup merită sânge, că ar trebui să ne răzbunăm pe oamenii normali.

- Dar tu ești normal! zise Harry cu patimă. Numai că ai... o problemă.

Lupin izbucni în râs.

- Uneori ești exact ca James. El o numea „mica mea problemă blănoasă" când erau alții de față. Mulți credeau că aveam un iepure care-mi făcea necazuri.

Acceptă un pahar de lichior de ouă de la domnul Weasley, mulțumindu-i și părând puțin mai vesel. În schimb, Harry simți un val de entuziasm. Faptul că fusese pomenit tatăl său îi reamintise că voia neapărat să-l întrebe ceva pe Lupin.

- Ai auzit cumva de cineva pe care să-l cheme „Prințul Semipur"?

- Prințul și mai cum?

- Semipur, spuse Harry, urmărindu-l cu atenție și sperând să observe o reacție pozitivă.

- În lumea vrăjitorească nu există prinți, zise Lupin, acum zâmbind. Ai de gând să adopți acest titlu? Credeam că ar fi de ajuns „cel ales".

- N-are nici o legătură cu mine! spuse Harry indignat. Prințul Semipur e cineva care a studiat la Hogwarts, manualul lui de Poțiuni este la mine. A scris vrăji peste tot prin carte, vrăji inventate de el. Una dintre ele este „Levicorpus".

- A, asta a fost foarte la modă când eram eu la Hogwarts, spuse Lupin, aducându-și aminte. În anul cinci, timp de câteva luni, nu puteai să faci un pas fără să fii suspendat în aer de gleznă.

- Și tatăl meu a folosit-o, zise Harry. L-am văzut în Pensiv, a aruncat-o asupra lui Plesneală.

Încercă să o spună firesc, ca și cum ar fi fost doar un co-

mentariu aproape lipsit de importanță, dar nu fu sigur că obținuse rezultatul dorit. Lupin zâmbea puțin prea binevoitor.

- Așa este, spuse el, dar n-a fost singurul. Așa cum ți-am spus, toată lumea îl folosea. Știi și tu cât de schimbătoare este soarta vrăjilor.

- Dar, din câte spui, se pare că a fost inventată când erați voi la școală, insistă Harry.

- Nu neapărat, zise Lupin. Blestemele minore sunt azi la modă și mâine date uitării, la fel ca orice altceva.

Îl privi drept în ochi pe Harry și apoi spuse încet:

- Harry, James avea sânge pur și crede-mă că nu ne-a cerut niciodată să-i spunem „prinț".

Harry renunță la orice ocolișuri și întrebă:

- Și nu a fost nici Sirius? Sau tu?

- Categoric, nu.

- Aha, zise Harry și se uită fix la foc. M-am gândit că... mă rog, prințul m-a ajutat foarte mult la lecțiile de Poțiuni.

- Harry, din ce an este cartea aceasta?

- Nu știu, nu m-am uitat.

- Păi, poate că așa o să afli în ce perioadă a studiat prințul la Hogwarts, zise Lupin.

La scurt timp după aceea, Fleur hotărî să o imite pe Celestina cântând „Un ceaun plin ochi cu iubire arzătoare", ceea ce le dădu de înțeles tuturor că era timpul să se ducă la culcare, mai ales după ce văzură expresia de pe chipul doamnei Weasley. Harry și Ron urcară tocmai până la dormitorul lui Ron de la mansardă, unde fusese instalat un pat pliant pentru Harry.

Ron adormi aproape imediat, însă, înainte de a se băga în pat, Harry cotrobăi prin cufărul său și scoase exemplarul de *Realizarea Poțiunilor Avansate*. După ce o făcu, dădu paginile, căutând până găsi în cele din urmă data când fusese publicat, la început. Era vechi de aproape cincizeci de ani. Nici tatăl său și nici prietenii lui nu studiaseră la Hogwarts cu cincizeci de ani în urmă. Harry aruncă dezamăgit manualul înapoi în cufăr, stinse lampa și se întoarse pe o parte, gândin-

du-se la oamenii-lup și la Plesneală, la Stan Shunpike și la Prințul Semipur, cufundându-se până la urmă într-un somn ticsit cu umbre amenințătoare și strigăte de copii mușcați.

– Trebuie să fie o glumă.

Harry se trezi brusc, descoperind un ciorap plin cu cadouri la capătul patului său. Își puse ochelarii și se uită în jur. Mica fereastră era aproape acoperită în întregime cu zăpadă, iar Ron stătea drept în capul oaselor pe pat, examinând un fel de lanț gros de aur.

– Ce-ai acolo? întrebă Harry.

– L-am primit de la Lavender, zise Ron indignat. Doar nu-și imaginează că aș putea să port...

Harry se uită cu mai mare atenție la el și scoase un strigăt, râzând. De lanț erau atârnate niște litere mari din aur care formau cuvintele: „Iubitul meu".

– Ce drăguț, zise el. Foarte subtil. Te sfătuiesc să-l porți neapărat de față cu Fred și George.

– Dacă le spui cumva, spuse Ron, ascunzând lanțul sub pernă, să știi că o să... o să...

– Te bâlbâi? zise Harry, zâmbind. Fii serios, chiar crezi c-o să le zic?

– Nu înțeleg. Cum a putut să creadă că mi-ar plăcea așa ceva? întrebă Ron retoric, părând șocat.

– Păi, gândește-te puțin, spuse Harry. Ți-a scăpat cumva că ai vrea să ieși în lume cu cuvintele „Iubitul meu" în jurul gâtului?

– Știi, noi nu prea vorbim, zise Ron. De obicei doar...

– Vă sărutați, spuse Harry.

– Păi, da, zise Ron, care ezită o clipă și apoi zise: Hermione chiar e cu McLaggen?

– Nu știu, spuse Harry. Au mers împreună la petrecerea lui Slughorn, dar nu cred că s-au înțeles prea bine.

Ron păru să se înveselească puțin, căutând în continuare în ciorap.

Printre cadourile lui Harry se numărau un pulover tricotat de doamna Weasley cu o hoțoaică aurie cusută pe piept,

o cutie plină cu articole de la „Weasley Bing-Bong" de la gemeni și un pachet umed, care mirosea a mucegai și avea o etichetă pe care scria: „De la Kreacher, pentru stăpânul lui".

Harry se uită la el cu ochii mari.

- Să risc să-l deschid? întrebă el.

- Nu poate fi ceva foarte periculos. Tot ce primim prin poștă e verificat mai întâi la minister, răspunse Ron, deși privea pachetul cu neîncredere.

- Eu nu m-am gândit să-i dau ceva lui Kreacher! Se obișnuiește să le dai spiridușilor cadouri de Crăciun? întrebă Harry, împingând precaut pachetul cu un deget.

- Hermione așa ar face, zise Ron. Dar hai să vedem ce-i acolo înainte să începi să te simți vinovat.

O clipă mai târziu, Harry scoase un țipăt și sări din patul pliant. Pachetul conținea viermi.

- Ce drăguț, spuse el, râzând în hohote. Foarte drăguț din partea lui.

- Prefer viermii mei lanțului tău, zise Harry, făcându-l pe Ron să-și vină brusc în fire.

Toată lumea purta pulovere noi când se așezară la masa de prânz de Crăciun. Toată lumea, în afară de Fleur (se părea că doamna Weasley nu dorise să irosească un pulover, dându-i-l ei), și chiar și doamna Weasley purta o pălărie nouă, albastru închis, pe care păreau să sclipească diamante mici în formă de steluțe, precum și un superb colier de aur.

- Le-am primit de la Fred și George! Nu-i așa că sunt minunate?

- Știi, mamă, pe zi ce trece te apreciem mai mult, acum că ne spălăm singuri șosetele, spuse George, fluturând mâna relaxat. Remus, vrei niște păstârnac?

- Harry, ai un vierme în păr, zise Ginny veselă, aplecându-se peste masă și dându-i-l jos.

Pe Harry îl trecură fiori pe șira spinării, care nu avură nici o legătură cu viermele.

- Ce grrroaznic, spuse Fleur, cutremurându-se puțin, cu afectare.

– Da, nu-i așa? zise Ron. Fleur, nu vrei niște sos?

Grăbindu-se să o servească, Ron scăpă din mână sosiera. Bill își flutură bagheta și sosul se ridică în aer, întorcându-se lin în sosieră.

– Ești la fel neîndemânatic ca Tonks, îi spuse Fleur lui Ron, după ce-l sărută îndelung pe Bill în semn de mulțumire. Și ea tot timpul dărrrămă câte...

– Am invitat-o pe draga de Tonks să vină azi la prânz, spuse doamna Weasley, punând pe masă farfuria cu morcovi cu mai multă putere decât ar fi fost cazul și uitându-se urât la Fleur. Dar n-a vrut să vină. Remus, ai mai vorbit cu ea în ultima vreme?

– Nu, nu prea am mai ținut legătura cu nimeni, zise Lupin. Dar Tonks probabil că petrece sărbătorile cu familia, nu?

– Hmmm, spuse doamna Weasley. E posibil. Sinceră să fiu, din câte mi-am dat seama, avea de gând să stea singură de Crăciun.

Îi aruncă lui Lupin o privire supărată, de parcă ar fi fost vina lui că urma s-o aibă pe Fleur ca noră, și nu pe Tonks, dar Harry se uită la Fleur, care-i dădea să mănânce lui Bill bucățele de friptură de curcan cu furculița ei, și își zise că doamna Weasley pierduse de mult această bătălie, ba chiar și războiul. Cu toate acestea, își aduse aminte o întrebare despre Tonks, iar Lupin era omul cel mai indicat să-i răspundă, fiind cel care știa mai multe decât oricine altcineva despre vrăjile Patronus.

– Patronusul lui Tonks și-a schimbat înfățișarea, îi spuse el. Cel puțin așa a zis Plesneală. Nu știam că se poate întâmpla așa ceva. Ce anume face un Patronus să se schimbe?

Lupin nu se grăbi, mestecând încet bucățica de friptură de curcan și înghițind înainte de a spune rar:

– Câteodată... un șoc foarte puternic... un dezechilibru emoțional.

– Părea mare și avea patru picioare, zise Harry, având o strălucire și coborându-și vocea. Hei, doar n-o fi...?

– Arthur! spuse doamna Weasley dintr-odată.

Se ridicase în picioare, ținea mâna în dreptul inimii și se uita cu ochii mari pe fereastră.

- Arthur... a venit Percy!

- Poftim?

Domnul Weasley întoarse capul. Toată lumea se uită repede la fereastră; Ginny se ridică pentru a vedea mai bine. Într-adevăr, era Percy, care traversa cu pași mari curtea acoperită cu zăpadă, iar razele soarelui se reflectau în ochelarii săi cu ramă de corn. Însă nu era singur.

- Arthur, a... a venit cu ministrul!

Așa și era. Bărbatul pe care îl văzuse Harry în *Profetul zilei* mergea în urma lui Percy, șchiopătând puțin și având fulgi de nea pe coama de păr încărunțit și pe pelerina neagră. Înainte ca vreunul dintre ei spună ceva, înainte ca domnul și doamna Weasley să facă mai mult decât să schimbe priviri, ușa din spate se deschise și Percy apăru în prag.

Urmă un moment de tăcere apăsătoare. Apoi Percy zise pe un ton destul de formal:

- Crăciun fericit, mamă.

- Vai, Percy! spuse doamna Weasley, aruncându-se în brațele lui.

Rufus Scrimgeour se opri în prag, sprijinindu-se în baston și zâmbind la vederea acestei scene emoționante.

- Vă rog să ne scuzați pentru deranj, zise el, când doamna Weasley îl privi, zâmbind larg și ștergându-și lacrimile. Percy și cu mine eram prin apropiere... cu serviciul, știți... și nu s-a putut abține să vină și să vă vadă pe toți.

Dar Percy nu dădu nici un semn că ar fi vrut să-l salute pe oricare alt membru al familiei. Stătea perfect drept, părând să se simtă nelalocul lui și privind în gol peste capetele tuturor. Domnul Weasley, Fred, și George îl urmăreau cu toții înmărmuriți.

- Intrați, vă rog, domnule ministru! zise doamna Weasley emoționată, aranjându-și pălăria. Vă servesc cu niște briptură de furcan sau poate niște cudinbă. Mă scuzați, voiam să spun...

- Nu, nu, mulțumesc dragă Molly, spuse Scrimgeour.

Harry bănui că îl întrebase pe Percy cum o chema înainte să intre.

- Nu vreau să vă deranjez, nici nu aș fi aici dacă Percy n-ar fi ținut morțiș să vă vadă pe toți.

- Vai, Perce! zise doamna Weasley cu lacrimi în ochi, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

- ... nu putem să stăm mai mult de cinci minute, așa că eu o să mă plimb prin curte cât o să stați dumneavoastră de vorbă cu Percy. Nu, nu, vă asigur că nu am nici cea mai mică intenție de a vă deranja! Dar dacă este cineva care ar vrea să-mi arate minunata dumneavoastră grădină... a, observ că tânărul acela a terminat deja de mâncat, nu vrea să se plimbe puțin cu mine?

Atmosfera din jurul mesei se schimbă într-un mod simțitor. Toată lumea își mută privirea de la Scrimgeour la Harry. Nimeni nu părea să fie păcălit de faptul că Scrimgeour susținea că nu știa cum îl chema pe Harry și nici nu li se părea firesc că-l alesese tocmai pe el să-l însoțească în grădină, când Ginny, Fleur și George aveau și ei farfuriile curate.

- Ba da, vă însoțesc, zise Harry, spărgând liniștea.

Își dăduse seama ce se petrecea, în ciuda faptului că Scrimgeour spusese că se nimeriseră să fie în apropiere și că Percy dorise să-și viziteze familia. Acesta trebuia să fie adevăratul motiv pentru care veniseră, pentru ca Scrimgeour să discute cu Harry între patru ochi.

- Este în ordine, spuse el încet, trecând pe lângă Lupin, care se ridicase pe jumătate de la masă. În ordine, adăugă el, când domnul Weasley deschise gura să vorbească.

- Minunat! zise Scrimgeour, dându-se la o parte și făcându-i loc lui Harry să iasă înaintea lui. Dăm un ocol prin grădină și după aceea Percy și cu mine ne vedem de drum. Vă rog, simțiți-vă în largul vostru.

Harry traversă curtea către grădina neîngrijită și acoperită cu zăpadă a familiei Weasley. Scrimgeour îl însoți șchiopătând puțin. Harry știa că acesta fusese șeful Oficiului Aurorilor. Părea dur și trecut prin multe încercări, fiind cât se poate de diferit de Fudge, care era îndesat și purta melon.

– Este desăvârșită, spuse Scrimgeour, oprindu-se lângă gardul grădinii și uitându-se la covorul de zăpadă sub care erau ascunse peluza și plantele nedeslușite. Desăvârșită.

Harry nu zise nimic. Era conștient că Scrimgeour îl urmărea cu atenție.

– Am vrut să te cunosc de foarte mult timp, zise Scrimgeour, câteva clipe mai târziu. Știai asta?

– Nu, spuse Harry sincer.

– Ei bine, da, de foarte mult timp. Dar Dumbledore a fost foarte protector în ceea ce te privește, zise Scrimgeour. E firesc, desigur, având în vedere prin câte ai trecut. Mai ales după ce s-a întâmplat la minister...

Așteptă ca Harry să spună ceva, dar cum acesta tăcu, înșelându-i așteptările, adăugă:

– Am sperat să am prilejul să stau de vorbă cu tine încă de când am fost numit ministru, însă Dumbledore m-a împiedicat... din motive lesne de înțeles, așa cum ți-am spus mai devreme.

Harry tăcu în continuare, așteptând.

– E incredibil ce zvonuri s-au iscat, spuse Scrimgeour. Mă rog, știm amândoi cum sunt distorsionate faptele, desigur. Toate speculațiile acestea despre o profeție... Ideea ca tu să fii „cel ales"...

Harry gândi că se apropiau de motivul pentru care venise Scrimgeour.

– ... presupun că Dumbledore a discutat cu tine despre treburile astea, nu-i așa?

Harry reflectă, întrebându-se dacă ar fi trebuit să mintă sau nu. Se uită la urmele pe care le lăsaseră piticii peste tot în jurul straturilor cu flori și la zăpada deranjată, care marca locul unde Fred îl prinsese pe piticul care stătea în vârful bradului de Crăciun, îmbrăcat cu un tutu. În cele din urmă, se decise să spună adevărul... sau o parte din el.

– Așa este, am discutat despre ele.

– Ați discutat, zise Scrimgeour.

Harry îl văzu cu coada ochiului cum îl cercetează, așa că

se prefăcu interesat de un pitic care tocmai scosese capul de sub un trandafir-de-munte înghețat.

- Și spune-mi, Harry, ce ți-a spus Dumbledore?

- Îmi pare rău, dar asta rămâne între mine și dânsul, spuse Harry.

Se străduí să vorbească pe un ton cât mai amabil, iar Scrimgeour i se adresă și el cu o voce relaxată și prietenoasă, spunând:

- A, da, bineînțeles, dacă este vorba despre niște chestiuni secrete, nici nu aș dori să le divulgi... nu, nu... și în orice caz, oare chiar contează dacă ești sau nu „cel ales"?

Harry fu nevoit să cântărească pentru câteva clipe ceea ce spusese Scrimgeour înainte de a răspunde.

- Nu știu exact la ce vă referiți, domnule ministru.

- Mă rog, bineînțeles că pentru tine are o importanță covârșitoare, spuse Scrimgeour râzând. Dar pentru comunitatea vrăjitorească în ansamblu... totul depinde de cum sunt percepute lucrurile, nu-i așa? Ceea ce contează cu adevărat este ce cred oamenii.

Harry nu spuse nimic. Parcă începea să-și dea seama unde voia să ajungă Scrimgeour, dar nu avea de gând să-i ușureze sarcina. Piticul de sub trandafirul-de-munte scormonea acum pământul, căutând râme la rădăcină, iar Harry nu își dezlipi ochii de pe el.

- Vezi tu, oamenii cred că ești „cel ales", zise Scrimgeour. Te consideră un fel de erou... și ești, bineînțeles, Harry, fie că îți place sau nu! De câte ori l-ai înfruntat pe Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit până acum? În orice caz, Harry, insistă el, fără să aștepte răspuns, ideea este că mulți te văd ca pe un simbol al speranței. Firește, gândul că există cineva pe lumea asta care ar fi în stare și care chiar ar putea fi destinat să-l distrugă pe Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit este încurajator pentru oameni. Și nu pot să nu sper că după ce-o să realizezi asta, o să consideri că este aproape un fel de datorie pentru tine să fii de partea ministerului și să le ridici moralul tuturor.

Piticul care tocmai reușise să prindă o râmă trăgea acum

cu putere de ea, încercând s-o smulgă din pământul înghețat. Harry nu spuse nimic timp de atât de multă vreme, încât Scrimgeour zise, mutându-și privirea de la Harry la pitic:

– Sunt niște omuleți amuzanți, nu-i așa? Dar, Harry, tu ce răspuns îmi dai?

– Nu știu exact ce vreți de la mine, spuse Harry rar. „Să fiu de partea ministerului", ce înseamnă asta?

– A, păi, îți garantez că n-o să fie nicidecum o povară pentru tine, spuse Scrimgeour. De exemplu dacă ai fi văzut venind și plecând de la minister din când în când, asta ar lăsa impresia dorită. Bineînțeles, cât ai sta acolo ai putea avea numeroase ocazii să stai de vorbă cu Gawain Robards, cel care m-a urmat ca șef al Oficiului Aurorilor. Dolores Umbridge mi-a spus că ambiția ta este să devii Auror. Dă-mi voie să-ți spun că asta s-ar putea aranja foarte ușor.

Harry se simți cuprins de un val de mânie. Deci Dolores Umbridge era încă la minister.

– În esență, zise el, de parcă ar fi vrut doar să lămurească câteva detalii, vreți să las impresia că lucrez pentru minister?

– Harry, ar fi foarte încurajator pentru toată lumea dacă ar crede că te implici mai mult, zise Scrimgeour, părând ușurat că Harry înțelesese atât de repede cum stăteau lucrurile. „Cel ales", știi și tu cum este. Tot ce contează este să le dăm speranță oamenilor, să simtă că se întâmplă lucruri importante.

– Dar, dacă o să fac tot timpul drumuri la minister, spuse Harry, străduindu-se în continuare să vorbească pe un ton binevoitor, n-o să reiasă că sunt de acord cu ceea ce face ministerul?

– Păi, zise Scrimgeour, încruntându-se puțin, păi, cred că da, ăsta e unul dintre motivele pentru care...

– Nu, nu cred c-o să meargă, spuse Harry amabil. Vedeți dumneavoastră, eu nu sunt de acord cu unele dintre acțiunile ministerului. De exemplu, cu faptul că l-ați arestat pe Stan Shunpike.

Scrimgeour tăcu pentru o clipă, dar expresia i se înăspri imediat.

– Nici nu mă aștept să înțelegi, spuse el, dar nu reuși să-și ascundă mânia la fel de bine ca Harry. Sunt niște vremuri foarte periculoase, trebuie luate anumite măsuri. Tu ai șaisprezece ani...

– Dumbledore a trecut de mult de șaisprezece ani și nici dânsul nu crede că Stan ar trebui să fie în Azkaban, zise Harry. Îl folosiți pe Stan drept țap ispășitor, exact cum vreți să mă folosiți pe mine ca paravan.

Cei doi se uitară îndelung și pătrunzător unul la celălalt. În cele din urmă Scrimgeour spuse, fără să mai simuleze o atitudine binevoitoare:

– Am înțeles. Preferi să te separi de minister... la fel ca eroul tău, Dumbledore?

– Nu vreau să fiu folosit, zise Harry.

– Unii ar fi de părere că e de datoria ta să fii folosit de minister!

– Da, iar alții ar fi de părere că e de datoria dumneavoastră să verificați dacă oamenii chiar sunt Devoratori ai Morții înainte să-i aruncați în închisoare, spuse Harry, începând să-și piardă cumpătul. Procedați exact ca Barty Crouch. Chiar nu sunteți în stare să găsiți soluția potrivită, nu-i așa? Ori îl avem pe Fudge, care pretinde că totul merge ca pe roate, în timp ce oamenii sunt uciși chiar sub nasul lui, ori vă avem pe dumneavoastră, care aruncați în închisoare oameni nevinovați și încercați să pretindeți că „cel ales" lucrează pentru voi!

– Deci nu ești „cel ales"? zise Scrimgeour.

– Parcă spuneați că nu contează, nu? spuse Harry, râzând cu amărăciune. În orice caz, nu pentru dumneavoastră.

– A fost o greșeală, zise Scrimgeour repede. Am fost lipsit de tact.

– Nu, ați fost sincer, spuse Harry. Ăsta a fost printre puținele lucruri sincere pe care mi le-ați spus. Nu vă pasă dacă sunt în viață sau mort, ceea ce contează pentru dumneavoastră este să vă ajut să-i convingeți pe toți că sunteți pe cale să câștigați războiul împotriva lui Cap-de-Mort. Să știți că n-am uitat, domnule ministru...

Ridică pumnul drept. Acolo, pe dosul mâinii sale înghețate, se vedeau cicatricele albe unde Dolores Umbridge îl obligase să-și cresteze în piele: „Nu am voie să spun minciuni".

- Nu țin minte să-mi fi sărit în ajutor când încercam să le spun tuturor că s-a întors Cap-de-Mort. Ministerul n-a avut nici o intenție să mă aibă ca prieten anul trecut.

Cei doi rămaseră în tăcere, cu o atitudine la fel de glacială ca solul înghețat de sub picioarele lor. Piticul reușise în cele din urmă să scoată râma și acum o molfăia mulțumit, sprijinindu-se de ramurile inferioare ale tufei de trandafir-de-munte.

- Ce pune la cale Dumbledore? se răsti Scrimgeour. Unde se duce, când nu e la Hogwarts?

- N-am idee, zise Harry.

- Și, chiar dacă ai ști, tot nu mi-ai spune, nu-i așa? întrebă Scrimgeour.

- Nu, nu v-aș spune, zise Harry.

- Atunci o să trebuiască să văd dacă nu pot afla pe altă cale.

- Puteți să încercați, zise Harry cu indiferență. Dar păreți mai isteț decât Fudge, așa că mă așteptam să fi învățat din greșelile lui. A încercat să se amestece în modul în care se desfășoară lucrurile la Hogwarts. Sunt sigur c-ați observat că nu mai este ministru. În schimb, Dumbledore este în continuare director. În locul dumneavoastră, l-aș lăsa în pace pe Dumbledore.

Urmă o pauză îndelungată.

- Ei bine, este evident că i-a reușit de minune ce a vrut să realizeze cu tine, spuse Scrimgeour, aruncându-i o privire rece și aspră prin ochelarii cu rame metalice. Ești omul lui Dumbledore până-n măduva oaselor, nu-i așa, Potter?

- Da, așa este, zise Harry. Mă bucur că am lămurit aspectul ăsta.

Harry îi întoarse spatele ministrului Magiei, întorcându-se cu pași mari spre casă.

– CAPITOLUL XVII –

O AMINTIRE ÎNȘELĂTOARE

După-amiaza târziu, la câteva zile după Anul Nou, Harry, Ron și Ginny se aliniară în dreptul șemineului din bucătărie pentru a se duce la Hogwarts. Ministerul aranjase această legătură „dus" prin Rețeaua Zvrr, astfel încât elevii să se poată întoarce la școală repede și în siguranță. Singura care venise să-și ia rămas bun de la ei era doamna Weasley, dat fiind că domnul Weasley, Fred, George, Bill și Fleur erau cu toții la serviciu. Pe doamna Weasley o podidi plânsul când sosi clipa despărțirii. Adevărul era că în ultima vreme îi dădeau lacrimile din aproape orice; plânsese foarte des de când Percy plecase furtunos din casă, în ziua de Crăciun, cu ochelarii murdari de păstârnac pasat (incident pe care îl revendicară și Fred și George, dar și Ginny).

– Mamă, nu mai plânge, zise Ginny, bătând-o liniștitor pe spate, în timp ce doamna Weasley bocea în hohote pe umărul ei. Totul e în ordine.

– Da, nu-ți face griji pentru noi, spuse Ron, lăsând-o pe mama lui să-i dea un sărut apăsat pe obraz. Și nici pentru Percy. E un idiot și jumătate, așa că până la urmă nu e o mare pierdere, nu-i așa?

Doamna Weasley plânse și mai tare, îmbrățișându-l pe Harry.

– Promite-mi că o să ai grijă de tine. Că n-o să ai probleme de nici un fel.

– Ca de fiecare dată, doamnă Weasley, spuse Harry. Știți că sunt o fire pașnică.

Doamna Weasley râse printre lacrimi și se dădu înapoi.

– Să fiți cuminți cu toții, da?

Harry păși în focul de un verde smarald și strigă:

– Hogwarts!

Pentru o fracțiune de secundă văzu bucătăria familiei

Weasley și chipul înlăcrimat al doamnei Weasley în fața ochilor, înainte să fie înghițit de flăcări; se învârtea atât de repede, încât zări niște licăriri neclare ale altor camere vrăjitorești, care dispărură imediat, înainte să apuce să deslușească ceva. Apoi încetini, ajungând în cele din urmă în șemineul din biroul profesoarei McGonagall. Aceasta doar își ridică privirea din hârtiile pe care le avea în față când Harry escaladă grilajul.

- Bună seara, Potter. Te rog, încearcă să nu murdărești cu cenușă covorul.

- Da, doamnă profesoară.

Harry își aranjă ochelarii și părul în timp ce Ron apăru învârtindu-se. Când sosi Ginny, plecară cu toții din biroul profesoarei McGonagall, îndreptându-se către Turnul Cercetașilor. Harry aruncă în drum o privire pe ferestrele de pe coridor; soarele asfințea deja peste domeniul acoperit cu un strat de zăpadă mai gros decât cel care se așternuse peste grădina de la Vizuină. Îl văzu pe Hagrid în depărtare dându-i de mâncare lui Buckbeak în fața colibei sale.

- *Bibelouri*, spuse Ron sigur pe el, când ajunseră la doamna grasă, care părea mai palidă decât de obicei și tresări când auzi vocea răspicată a lui Ron.

- Nu, zise ea.

- Cum adică, „nu"?

- S-a schimbat parola, spuse ea. Și te rog să nu mai țipi.

- Dar am fost plecați, de unde să știm care...?

- Harry! Ginny!

Hermione se apropia cu pași repezi de ei, foarte îmbujorată, îmbrăcată cu o pelerină și purtând căciulă și mănuși.

- M-am întors acum câteva ore, tocmai am fost să-i văd pe Hagrid și Buck... pardon, pe Witherwings, zise ea cu răsuflarea tăiată. Ați petrecut bine de Crăciun?

- Da, spuse Ron imediat. A fost chiar palpitant, Rufus Scrim...

- Harry, am ceva pentru tine, zise Hermione, fără să se uite la Ron și fără să dea vreun semn că-l auzise. A, stai puțin... parola. *Abstinență.*

– Întocmai, spuse doamna grasă cu o voce ștearsă și portretul se deschise într-o parte, dezvăluind gaura de dincolo de el.

– Ce-i cu ea? întrebă Harry.

– Se pare că a exagerat cu băutura de Crăciun, zise Hermione, dându-și ochii peste cap și intrând prima în camera de zi ticsită de oameni. Ea și prietena ei, Violet, au băut tot vinul din tabloul ăla cu călugări beți de pe holul cu sala de Farmece. Oricum...

Căută în buzunar pentru o clipă, apoi scoase un sul de pergament cu scrisul lui Dumbledore pe el.

– Grozav, spuse Harry, derulându-l numaidecât și aflând că următoarea lecție cu Dumbledore era programată pentru seara următoare. Am atâtea să-i spun. Și să-ți spun și ție. Hai să luăm loc.

Dar chiar atunci cineva țipă „Won-Won!" cu o voce stridentă, iar Lavender Brown țâșni de nicăieri, aruncându-se în brațele lui Ron. Mai mulți dintre cei de față râseră ironic; Hermione chicoti cristalin și zise:

– Uite, să mergem la masa aia. Vii, Ginny?

– Nu, mulțumesc, trebuie să mă întâlnesc cu Dean, spuse Ginny, deși Harry nu putu să nu observe că nu părea tocmai entuziasmată.

Harry îi lăsă pe Ron și Lavender înlănțuiți într-un fel de încăierare verticală, conducând-o pe Hermione spre masa liberă.

– Tu cum ai petrecut de Crăciun?

– A, bine, zise Hermione, ridicând din umeri. Nimic deosebit. Cum a fost la Won-Won?

– O să-ți povestesc imediat, spuse Harry. Hermione, fii atentă, chiar nu crezi că ai putea să...?

– În nici un caz, zise ea pe un ton hotărât. Așa că n-are sens să mă mai întrebi.

– Mă gândeam că, fiind vacanță, știi tu.

– Harry, nu eu am băut un butoi cu vin vechi de cinci sute de ani, ci doamna grasă. Spune-mi, ce veste importantă voiai să-mi dai?

Hermione părea mult prea neînduplecată pentru a o contrazice, așa încât Harry renunță să vorbească despre Ron și-i povesti despre discuția pe care o auzise între Reacredință și Plesneală.

Când termină, Hermione reflectă pentru o clipă și apoi zise:

- Nu crezi...?

- ... că se prefăcea să-i ofere ajutorul ca să-l păcălească pe Reacredință să-l facă să-i spună ce punea la cale?

- Păi, da, spuse Hermione.

- Așa cred tatăl lui Ron și Lupin, zise Harry nemulțumit. Dar asta dovedește că Reacredință chiar pune ceva la cale, nu poți s-o negi.

- Nu, nu pot s-o neg, răspunse ea, vorbind rar.

- Și urmează ordinele lui Cap-de-Mort, exact cum am zis eu!

- Hm. Dar a menționat cumva vreunul dintre ei numele lui Cap-de-Mort?

Harry se încruntă, încercând să-și aducă aminte.

- Nu mai știu. Plesneală a zis în mod sigur „superiorul tău", și cine altcineva ar putea să fie?

- Nu știu, spuse Hermione, mușcându-și buza. Poate tatăl lui?

Se uita în gol în partea cealaltă a camerei, părând cufundată în gânduri, fără s-o observe măcar pe Lavender, care-l gâdila pe Ron. Ce mai face Lupin?

- Nu foarte bine, zise Harry, vorbindu-i pe îndelete despre misiunea lui Lupin printre oamenii-lup și despre problemele pe care le avea. Ai auzit cumva de acest Fenrir Greyback?

- Sigur că da! spuse Hermione alarmată. Și tu ai auzit de el, Harry!

- Unde, la Istoria Magiei? Știi foarte bine că nu sunt atent la...

- Nu, nu, nu la Istoria Magiei. Reacredință a zis ceva despre el când l-a amenințat pe Borgin! zise Hermione. Când eram pe Aleea Nocturn, mai ții minte? I-a spus lui Borgin că Greyback este un vechi prieten de familie și că avea să vină să vadă cum se descurcă!

Harry rămase cu gura căscată.

- Am uitat! Dar asta dovedește că Reacredință este un Devorator al Morții. Altfel cum ar putea să țină legătura cu Greyback și să-i spună ce să facă?

- Recunosc că e suspect, șopti Hermione. În afara cazului în care...

- Ah, fii serioasă, spuse Harry exasperat, nu mai ai cum s-o întorci de data asta!

- Păi... s-ar putea să fi fost o amenințare falsă.

- Ești de o încăpățânare rară, zise Harry, clătinând din cap. O să vedem până la urmă cine are dreptate. Să știi că o să-ți retragi cuvintele, Hermione, și cei de la minister la fel. A, da, printre altele m-am certat cu Rufus Scrimgeour.

Petrecură restul serii într-un mod plăcut, vorbindu-l de rău pe ministrul Magiei, pentru că Hermione, la fel ca Ron, credea că cei de la minister chiar aveau tupeu să-i ceară acum ajutor lui Harry, după tot ce-i făcuseră cu un an în urmă.

Al doilea semestru începu în dimineața următoare cu o surpriză plăcută pentru cei din anul șase: la avizierul din camera de zi apăruse un afiș mare peste noapte.

CURSURI DE APARIȚII

Dacă aveți șaptesprezece ani sau veți împlini șaptesprezece ani înainte de 31 august, aveți dreptul să urmați un curs de Aparații, predat de un instructor de Aparații din partea Ministerului Magiei, pe o perioadă de douăsprezece săptămâni. Sunteți rugați să vă treceți numele mai jos, dacă vreți să vă înscrieți la aceste cursuri.

Taxă: 12 galioni.

Harry și Ron li se alăturară celor care se înghesuiau în jurul anunțului, stând la coadă să-și treacă numele pe listă. Ron tocmai își scotea pana ca să se înscrie după Hermione, când Lavender apăru pe nesimțite în spatele lui, punându-i mâinile la ochi și ciripind:

- Ghici cine e, Won-Won?

Harry se întoarse și o văzu pe Hermione depărtându-se cu pași apăsați; o prinse din urmă, neavând nici o intenție să rămână cu Ron și Lavender, dar spre mirarea lui, Ron îi ajunse și el din urmă la scurt timp după ce ieșiră pe gaura portretului, cu un aer posomorât și având urechile roșii ca focul. Hermione grăbi pasul fără să spună nimic, pentru a merge în rând cu Neville.

- Așa, deci. Aparițiile, zise Ron pe un ton care lăsă să se înțeleagă că Harry nu trebuia să vorbească în nici un caz despre ceea ce se întâmplase. Cred că o să fie amuzant, nu-i așa?

- Nu știu, spuse Harry. Poate că e mai bine când Apari de unul singur. Mie nu prea mi-a plăcut când am Apărut odată cu Dumbledore.

- Am uitat că tu ai Apărut deja. Sper să trec testul din prima, zise Ron neliniștit. Fred și George l-au luat.

- Dar Charlie a picat, nu?

- Da, dar Charlie e mai masiv decât mine - Ron își depărtă mâinile de corp de parcă ar fi imitat o gorilă -, așa că Fred și George nu au prea făcut caz de asta. Cel puțin nu de față cu el.

- Când o să dăm testul propriu-zis?

- Imediat după ce împlinim șaptesprezece ani. Adică în martie în cazul meu, în curând.

- Da, dar n-o să poți să Apari aici, în castel.

- Dar nu asta contează, nu? Toată lumea o să știe că o să pot să Apar dacă o să vreau.

Ron nu era singurul entuziasmat de perspectiva Aparițiilor. În ziua aceea se discută foarte mult despre viitoarele cursuri; se punea mare preț pe abilitatea de a Apărea și Dispărea după plac.

- Ce grozav o să fie când o să putem dispărea așa, zise Seamus și pocni din degete, sugerând Dispariția. Vărul meu, Fergus, face asta doar ca să mă tachineze, stai să vezi când o să pot să i-o plătesc cu aceeași monedă. N-o să mai aibă liniște toată viața.

Absorbit de această perspectivă, își mișcă bagheta puțin

prea energic, așa încât, în loc să facă să izvorască apă limpede din vârful baghetei, temă care făcea obiectul lecției de Farmece din ziua aceea, creă un jet puternic ca de furtun, care ricoșă în tavan și-l lovi pe profesorul Flitwick, trântindu-l la pământ.

– Harry a Apărut deja, îi zise Ron lui Seamus, care părea puțin jenat, după ce profesorul Flitwick se uscase făcând o mișcare din baghetă și-l pusese la punct pe Seamus *(„Sunt vrăjitor, nu un babuin care vântură un băț")*. L-a luat Dum... ăă... cineva cu el. Apariție dublă, știi tu.

– Uau! șopti Seamus, iar apoi el, Dean și Neville se aplecară în față, pentru a auzi mai bine cum era să Apari.

Pe tot parcursul zilei, Harry fu asaltat de ceilalți elevi din anul șase, care îl rugară să le descrie ce simți când Apari. Toți păreau mai degrabă impresionați decât dezamăgiți când Harry le zise cât de neplăcut era, iar la ora opt fără zece încă răspundea la întrebări, când fu nevoit să mintă și să le spună că trebuia să returneze o carte la bibliotecă, pentru a reuși să ajungă la timp la lecția cu Dumbledore.

Lămpile din biroul lui Dumbledore erau aprinse, portretele foștilor directori sforăiau încet în ramele lor și Pensivul era și de data asta pus pe birou. Dumbledore stătea cu mâinile de-o parte și de alta a Pensivului, cea dreaptă fiind la fel de înnegrită și arsă ca de obicei. Lui Harry i se păru că nu se vindecase deloc, întrebându-se poate pentru a mia oară ce provocase această vătămare gravă, dar nu zise nimic. Dumbledore îi spusese că avea să-i zică în cele din urmă și, în orice caz, acum Harry voia să discute despre altceva. Dar Dumbledore vorbi înainte ca băiatul să apuce să spună ceva despre Plesneală și Reacredință.

– Din câte am auzit, te-ai întâlnit cu ministrul Magiei în timpul vacanței, am dreptate?

– Da, zise Harry. Nu prea e mulțumit de mine.

– Da, oftă Dumbledore. Nici de mine. Harry, trebuie să nu ne lăsăm pradă deznădejdii și să rămânem fermi pe poziție.

Harry zâmbi.

– Voia să spun comunității vrăjitorești că ministerul se descurcă de minune.

Dumbledore surâse.

– Știi, Fudge a fost primul care s-a gândit la asta. Pe parcursul ultimelor zile înainte să fie înlocuit, când încerca să își păstreze funcția cu disperare, a vrut să vă întâlniți, sperând că o să-l sprijini.

– După tot ce a făcut anul trecut? zise Harry furios. După *Umbridge*?

– I-am spus lui Cornelius că nu exista nici o șansă s-o faci, dar ideea a rămas și după destituirea lui. M-am întâlnit cu Scrimgeour la câteva ore după aceea și m-a rugat să-i aranjez o întrevedere cu tine.

– Deci ăsta-i motivul pentru care v-ați certat! izbucni Harry. Am aflat din *Profetul zilei*.

– *Profetul zilei* scrie și lucruri adevărate din când în când, zise Dumbledore, chiar dacă o face involuntar. Da, ăsta a fost motivul pentru care ne-am certat. Ei bine, se pare că Rufus a găsit în sfârșit o cale de a te încolți.

– M-a acuzat că sunt „omul lui Dumbledore până în măduva oaselor".

– Dând dovadă de lipsă de bun-simț.

– I-am spus că așa și este.

Dumbledore deschise gura să vorbească și apoi o închise la loc. În spatele lui Harry, Fawkes, pasărea Phoenix, scoase un strigăt jos, catifelat și muzical. Harry se simți nespus de stingherit când văzu dintr-odată că Dumbledore avea lacrimi în ochii de un albastru deschis și își fixă repede privirea asupra genunchilor săi. Însă Dumbledore vorbi, având vocea cât se poate de clară.

– Sunt foarte mișcat, Harry.

– Scrimgeour voia să știe unde vă duceți când nu sunteți la Hogwarts, zise Harry, privindu-i în continuare genunchii.

– Da, este foarte curios în privința asta, spuse Dumbledore pe un ton vesel și Harry își zise că acum putea să ridice liniștit privirea. A încercat chiar să pună pe cineva să mă urmă-

rească. Mi se pare chiar amuzant. L-a trimis pe Dawlish să mă spioneze. A fost cât se poate de neplăcut. O dată am fost obligat să arunc o vrajă asupra lui Dawlish; am făcut-o chiar și a doua oară, cu mare părere de rău.

- Deci tot n-au aflat unde vă duceți? întrebă Harry, sperând să obțină mai multe informații despre acest subiect captivant, însă Dumbledore doar zâmbi, privindu-l peste ochelarii în formă de semilună.

- Nu, și încă nu-i momentul să afli nici tu. Acum, cred că ar trebui să trecem la treabă, în cazul în care nu mai ai altceva să-mi spui.

- Ar mai fi ceva, domnule, spuse Harry. În legătură cu Reacredință și Plesneală.

- *Domnul profesor* Plesneală, Harry.

- Da, domnule. Am auzit ce vorbeau la petrecerea domnului profesor Slughorn. Mă rog, de fapt i-am urmărit.

Lui Dumbledore nu i se citi nici o reacție pe chip cât timp ascultă istorisirea lui Harry. Când acesta încheie, Dumbledore tăcu pentru câteva clipe și apoi spuse:

- Harry, îți mulțumesc că mi-ai spus, dar te sfătuiesc să nu te mai gândești la asta. Nu cred că e o chestiune deosebit de importantă.

- Nu e o chestiune deosebit importantă? repetă Harry, nevenindu-i să creadă. Domnule profesor, ați înțeles ce...?

- Da, Harry, dat fiind că sunt dotat cu o inteligență peste medie, am înțeles absolut tot ce mi-ai zis, spuse Dumbledore, pe un ton destul de tăios. Ai putea chiar să-ți spui că este posibil să fi înțeles chiar mai mult decât tine. Repet, mă bucur că mi-ai împărtășit toate astea, dar dă-mi voie să te asigur că nu mi-ai spus nimic care să mă îngrijoreze.

Harry tăcu, supărându-se și uitându-se urât la Dumbledore. Ce se întâmpla, de fapt? Oare asta însemna că Dumbledore chiar îi ordonase lui Plesneală să afle ce făcea Reacredință, iar în cazul ăsta auzise deja de la Plesneală tot ce-i spusese Harry? Sau era totuși îngrijorat de ceea ce aflase, însă o ascundea?

- Domnule, spuse Harry pe un ton pe care și-l dori cât

mai politicos și calm, să înțeleg că dumneavoastră încă aveți încredere în...

– Am dat dovadă de înțelegere, răspunzându-ți și cu altă ocazie la această întrebare, zise Dumbledore, deși acum nu mai părea să fie deloc înțelegător. Răspunsul meu a rămas același.

– Nici nu putea să fie altfel, spuse o voce ironică, fiind evident că Phineas Nigellus era de fapt treaz și doar se prefăcea adormit.

Dumbledore îl ignoră.

– Și acum, Harry, insist să trecem la treabă. Avem de discutat lucruri mai importante decât astea.

Harry rămase nemișcat, dorind să se împotrivească. Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi acceptat să schimbe subiectul, insistând să dovedească vinovăția lui Reacreditță? Dumbledore clătină din cap, parcă citindu-i gândurile.

– Ah, Harry, cât de des se întâmplă așa ceva, chiar și între prieteni foarte buni! Fiecare dintre noi crede că lucrurile pe care le are el de spus sunt mai importante decât orice ar avea de adăugat celălalt!

– Nu cred că ceea ce vreți să spuneți este lipsit de importanță, domnule, spuse Harry cu o voce hotărâtă.

– Ei bine, ai dreptate, pentru că este cât se poate de important, zise Dumbledore pe un ton vioi. În seara asta vreau să-ți arăt încă două amintiri. Ambele au fost obținute cu mare greutate și cred că a doua dintre ele este cea mai importantă dintre toate cele pe care le-am adunat.

Harry nu spuse nimic, încă supărat din cauza modului în care fuseseră primite noutățile sale, dar își zise că nu avea nimic de câștigat dacă ar fi insistat în continuare.

– Acestea fiind zise, spuse Dumbledore, suntem aici pentru a continua povestea lui Tom Cruplud, pe care l-am lăsat lecția trecută la începutul educației sale de la Hogwarts. Îți amintești cât de entuziasmat a fost când a aflat că era vrăjitor, cum a refuzat să-l însoțesc pe Aleea Diagon și cum l-am avertizat să nu mai fure după ce avea să ajungă la Hogwarts. Ei bine, a sosit începutul școlii și, odată cu el, Tom Cruplud, un băiat tăcut,

îmbrăcat cu o robă de mâna a doua, care a stat la rând alături de ceilalți boboci pentru a fi Sortat. A fost repartizat la Viperini aproape imediat după ce Jobenul Magic i-a atins capul, continuă Dumbledore, făcând semn cu mâna înnegrită către raftul de deasupra lui, unde se afla Jobenul Magic ponosit și inert. Nu știu cât i-a luat lui Cruplud să afle că celebrul fondator al Casei sale putea să vorbească limba șerpilor. Este posibil să o fi descoperit chiar în seara aceea. Trebuie să se fi entuziasmat la auzul acestei vești, simțindu-se și mai important. Cu toate astea, la urechile profesorilor nu a ajuns nimic care să indice că ar fi vorbit în reptomită în camera de zi a Viperinilor, speriindu-și și impresionându-și colegii. Nu a dat absolut nici un semn real de aroganță sau de agresivitate. Fiind un orfan deosebit de talentat și cât se poate de chipeș, a atras în mod firesc atenția și compasiunea profesorilor de îndată ce a sosit. Părea politicos, tăcut și avid de cunoaștere. Aproape toți erau plăcut impresionați de el.

– Dar, domnule, nu le-ați spus cum s-a purtat când l-ați întâlnit la orfelinat? întrebă Harry.

– Nu, nu le-am spus. Deși nu dăduse nici un semn că ar fi avut remușcări în privința asta, era posibil să-i pară rău pentru modul în care se purtase atunci. Poate că era hotărât s-o ia de la capăt, să pornească spre un nou început. Am ales să-i acord această șansă.

Dumbledore făcu o pauză, uitându-se întrebător la Harry, care deschisese gura să vorbească. Era un nou exemplu al tendinței lui Dumbledore de a avea încredere în oameni, în ciuda dovezilor grăitoare care sugerau că aceștia nu o meritau! Însă Harry își aminti ceva în clipa aceea.

– Dar, domnule, de fapt *n-ați avut* încredere în el, nu-i așa? Mi-a spus... Cruplud, cel care a ieșit din jurnal, a spus că „Dumbledore nu mă iubea la fel de mult ca ceilalți profesori".

– Să zicem că nu m-am încrezut orbește în onestitatea lui, spuse Dumbledore. Hotărâsem să îl țin sub observație, așa cum am mai spus. Și exact așa am făcut. Nu pot pretinde că am avut mari rezultate la început. Era foarte precaut în legă-

tură cu mine, sunt sigur că și-a dat seama că îmi dezvăluise prea multe, cuprins de febra descoperirii adevăratei sale identități. A avut grijă să nu se mai repete niciodată, dar n-a putut să-și retragă cuvintele pe care le spusese involuntar în acele clipe de entuziasm și nici ceea ce-mi împărtășise doamna Cole. Însă a avut destulă logică pentru a nu încerca niciodată să îmi intre în grații, așa cum se întâmplase cu atât de mulți dintre colegii mei.

Odată cu trecerea anilor, a strâns în jurul său un grup de prieteni devotați; îi numesc astfel în lipsa unui termen mai potrivit, pentru că, așa cum ți-am atras deja atenția, Cruplud n-a simțit nici o urmă de afecțiune pentru vreunul dintre ei. Grupul acesta se bucura de o celebritate sumbră în castel. Erau un colectiv pestriț, un amestec de oameni slabi care căutau protecție, oameni ambițioși care doreau glorie comună și brute care gravitau în jurul unui conducător care le putea arăta noi forme de cruzime. Cu alte cuvinte, erau premergătorii Devoratorilor Morții, iar unii dintre ei chiar au devenit primii Devoratori ai Morții după terminarea studiilor la Hogwarts. Ținuți sub control cu o mână de fier de către Cruplud, n-au fost prinși niciodată în flagrant delict, deși cei șapte ani petrecuți la Hogwarts au fost marcați de mai multe incidente neplăcute, fără să existe destule dovezi pentru a indica amestecul lor. Unul dintre cele mai grave a fost deschiderea Camerei Secretelor, bineînțeles, care s-a soldat cu moartea unei fete. Așa cum știi, Hagrid a fost cel acuzat pe nedrept de această crimă.

Nu am găsit decât puține amintiri care să-l includă pe Cruplud la Hogwarts, zise Dumbledore, punând mâna rănită pe Pensiv. Puțini dintre cei care l-au cunoscut în perioada aceea sunt pregătiți să vorbească despre el, fiind realmente îngroziți. Tot ce știu am aflat după plecarea lui de la Hogwarts, făcând numeroase eforturi, dând de urma celor câțiva care ar fi putut fi convinși să discute despre el, căutând prin registre vechi și interogând deopotrivă martori Încuiați și vrăjitori. Cei pe care i-am convins mi-au spus că Cruplud era ob-

sedat de originea sa. Desigur, asta e lesne de înțeles. Crescuse într-un orfelinat și era firesc să dorească să știe cum ajunsese acolo. Se pare că a căutat în zadar numele lui Tom Cruplud senior pe scuturile din Sala Trofeelor, pe listele cu Perfecți din analele școlii și chiar în cărțile despre familiile vrăjitorești. În cele din urmă, a fost obligat să accepte că tatăl său nu pusese niciodată piciorul la Hogwarts. Cred că atunci a renunțat pentru totdeauna la numele său, asumându-și identitatea Lordului Cap-de-Mort, și a început să facă cercetări în privința familiei mamei sale, pe care o disprețuise până în clipa aceea, așa cum probabil că îți amintești și tu. Asta după ce considerase că nu putuse fi vrăjitoare dacă cedase în fața slăbiciunii omenești, mai precis a morții.

Singurul său indiciu era numele „Dorlent", după ce aflase de la cei de la orfelinat că acesta era numele bunicului din partea mamei. În cele din urmă, după numeroase căutări prin cărțile despre familiile vrăjitorești, i-a descoperit descendenții lui Viperin, care încă erau în viață. La șaisprezece ani, a plecat în vara aceea de la orfelinat, unde se întorcea în fiecare an, și s-a dus să-și găsească rudele din familia Gaunt. Și acum, Harry, te rog să stai aici.

Dumbledore se ridică și Harry observă că și de data aceasta avea în mână o sticluță în care se găsea o amintire sidefie și învolburată.

– Am avut mare noroc să o pot obține, zise el, turnând substanța strălucitoare în Pensiv, așa cum o să-ți dai seama după ce o vom vedea. Să începem.

Harry se apropie de ligheanul de piatră și se aplecă așa cum indicase Dumbledore, până când își cufundă fața în luciul amintirii. Simți senzația cunoscută a căderii în gol și apoi ateriză pe o podea de piatră murdară, într-un întuneric aproape desăvârșit.

Îi trebuiră câteva clipe ca să se dumirească unde era, timp în care Dumbledore ateriză lângă el. Casa familiei Gaunt era mai mizeră decât oricare loc pe care-l văzuse Harry vreodată. Tavanul era acoperit cu pânze de păianjen, podeaua era

jegoasă; pe masă zăceau bucate mucegăite, în stare de putrefacție, printre mai multe cratițe soioase. Singura sursă de lumină era o lumânare așezată la picioarele unui bărbat cu părul și barba atât de lungi, încât Harry nu-i zări ochii și nici gura. Stătea prăbușit într-un fotoliu de lângă foc și Harry se întrebă pentru o clipă dacă nu murise. Dar chiar atunci cineva bătu cu putere la ușă și bărbatul se trezi, tresărind și ridicând bagheta cu mâna dreaptă și un cuțit scurt cu stânga.

Ușa se deschise încet, scârțâind. În prag stătea un băiat care ținea un felinar vechi. Harry îl recunoscu numaidecât: înalt, palid, brunet și chipeș... era adolescentul Cap-de-Mort.

Ochii lui Cap-de-Mort cercetară încet camera dărăpănată, oprindu-se asupra bărbatului din fotoliu. Se uitară unul la celălalt timp de câteva secunde, apoi bărbatul se ridică în picioare clătinându-se, iar numeroasele sticle goale de la picioarele sale se rostogoliră cu zgomot pe podea.

– TU! răcni el. TU!

Se năpusti amețit de băutură spre Cruplud, ținând ridicate bagheta și cuțitul.

– *Oprește-te.*

Cruplud vorbise în reptomită. Bărbatul alunecă, lovindu-se de masă și dărâmând pe jos câteva cratițe mucegăite. Se holbă la Cruplud. Se lăsă o tăcere îndelungată, timp în care cei doi se cântăriră din ochi. Bărbatul fu cel care vorbi primul.

– *O știi și tu?*

– *Da, o știu,* zise Cruplud.

Înaintă, lăsând ușa să se închidă în urma lui. Harry nu se putu abține să nu admire fără plăcere curajul desăvârșit al lui Cap-de-Mort. Părea doar dezgustat și poate dezamăgit.

– *Unde este Dorlent?* întrebă el.

– *În pământ,* zise celălalt. *A murit de mult, nu?*

Cruplud se încruntă.

– *Atunci tu cine ești?*

– *Morfin, cine să fiu?*

– *Fiul lui Dorlent?*

– *Chiar el.*

Morfin își dădu la o parte părul care îi acoperea chipul murdar, pentru a-l vedea mai bine pe Cruplud, iar Harry observă că purta inelul cu piatră neagră al lui Dorlent pe mâna dreaptă.

– *Am crezut că erai Încuiatu' ăla,* șopti Morfin. *Semeni tare bine cu el.*

– *Care Încuiat?* zise Cruplud tăios.

– *Ăla care i-a căzut cu tronc surorii mele. Trăiește în casa mare de vizavi,* spuse Morfin, scuipând dintr-odată pe podea între ei. *Ești leit el. Cruplud. Dar acum a îmbătrânit, nu-i așa? Dacă stau să mă gândesc, e mai bătrân ca tine.*

Morfin păru puțin zăpăcit și se clătină ușor, ținându-se în continuare de marginea mesei, pentru a-și menține echilibrul.

– *Vezi tu, el s-a-ntors,* adăugă el prostește.

Cap-de-Mort îl privi lung pe Morfin, parcă pentru a-și da seama ce variante avea. Acum se duse ceva mai aproape de el și zise:

– *S-a întors Cruplud?*

– *Da, a părăsit-o și bine i-a făcut, dacă s-a măritat cu un gunoi!* spuse Morfin, scuipând din nou pe jos. *Ne-a mai și jefuit înainte să plece! Unde este medalionul, ia zi, unde-i medalionul lui Viperin?*

Cap-de-Mort nu răspunse. Morfin făcu o nouă criză de nervi și vântură cuțitul, strigând:

– *Ne-a dezonorat, asta ne-a făcut, târfa! Și tu cine ești de vii aici și pui întrebări despre toate astea? S-a sfârșit totul... nu-i așa... s-a sfârșit...*

Se uită în altă parte, clătinându-se ușor, iar Cap-de-Mort înaintă. În timp ce se apropia, se lăsă o beznă ciudată, care stinse felinarul lui Cap-de-Mort și lumânarea lui Morfin, cufundând totul în întuneric.

Degetele lui Dumbledore se strânseră în jurul brațului lui Harry și cei doi zburară din nou, întorcându-se în prezent. Lumina slabă și aurie din biroul lui Dumbledore păru să-l orbească pe Harry, după beznă aceea desăvârșită.

– Asta a fost tot? zise Harry imediat. De ce s-a lăsat întunericul, ce s-a întâmplat?

– Acela a fost ultimul lucru pe care și l-a amintit Morfin, spuse Dumbledore, făcându-i semn lui Harry să ia loc din nou. Când s-a trezit în dimineața următoare, zăcea întins pe podea și nu mai era nimeni acolo. Iar inelul lui Dorlent dispăruse. Între timp, în satul Little Hangleton, o servitoare alerga pe strada principală, strigând că în sufrageria conacului se aflau trei cadavre: Tom Cruplud senior și părinții lui.

Autoritățile Încuiate au rămas perplexe. Din câte știu, n-au aflat nici până în ziua de azi cum au murit cei trei membri ai familiei Cruplud, pentru că, de obicei, Blestemul Abracadabra nu lasă nici un semn. Excepția stă acum în fața mea, adăugă Dumbledore, indicând cicatricea lui Harry cu o mișcare din cap. Pe de altă parte, cei de la minister și-au dat seama imediat că era vorba despre o crimă vrăjitorească. Și mai știau și că, de partea cealaltă a văii unde se găsea casa Cruplud, trăia un om cunoscut pentru ura pe care o nutrea pentru Încuiați, un om care fusese deja închis pentru că-l atacase pe unul dintre cei uciși acum.

Așa că cei de la minister i-au făcut o vizită lui Morfin. N-a fost nevoie să îl supună unui interogatoriu, să folosească Veritaserum sau Legilimanție. A mărturisit crima imediat, dând detalii pe care nu le-ar fi putut cunoaște decât vinovatul. A spus că era mândru că-i omorâse pe Încuiați, că așteptase ani de zile să aibă prilejul s-o facă. Și-a predat bagheta, care s-a dovedit numaidecât că fusese arma cu care fuseseră uciși membrii familiei Cruplud. Și a acceptat să fie dus la Azkaban fără să se împotrivească. Singurul lucru care l-a deranjat a fost dispariția inelului tatălui său. „O să mă omoare pentru că l-am pierdut", le-a repetat el neîncetat celor care-l țineau captiv. „O să mă omoare pentru că am pierdut inelul ăla". Se pare că ăsta a fost singurul lucru pe care l-a mai spus. Și-a petrecut restul vieții în Azkaban, plângând pierderea ultimului obiect de preț al lui Dorlent, și a fost înmormântat lângă închisoare, alături de celelalte biete suflete care și-au dat duhul acolo.

– Deci Cap-de-Mort i-a furat bagheta lui Morfin și a folosit-o? zise Harry, îndreptându-se.

- Exact, spuse Dumbledore. Nu avem nici o amintire care s-o dovedească, dar cred că putem fi siguri că așa s-a întâmplat. Cap-de-Mort și-a Împietrit unchiul, i-a luat bagheta și a traversat valea, ducându-se la „casa mare de vizavi". Acolo l-a omorât pe Încuiatul care o părăsise pe mama sa și, pentru orice eventualitate, și pe bunicii săi Încuiați, nimicindu-i pe ultimii descendenți ai josnicei dinastii Cruplud și răzbunându-se pe tatăl său, care nu-l dorise niciodată. Apoi s-a întors la cocioaba familiei Gaunt, a făcut niște vrăji complexe, implantând o amintire falsă în mintea unchiului său, și a lăsat bagheta lui Morfin lângă posesorul care încă nu își recăpătase cunoștința, a luat inelul vechi pe care-l purta acesta și a plecat.

- Și Morfin nu și-a dat seama niciodată că nu era el vinovatul?

- Nu, spuse Dumbledore. Așa cum ți-am zis, a dat o declarație amănunțită, fiind mândru de ceea ce făcuse.

- Dar a avut adevărata amintire în tot acest timp!

- Da, dar amintirea aceasta a fost extrasă cu forța, folosindu-se niște tehnici de Legilimanție foarte avansate, zise Dumbledore. Și de ce ar fi vrut cineva să sondeze mintea lui Morfin când acesta mărturisise deja că săvârșise cele trei crime? Cu toate acestea, am reușit să obțin permisiunea de a-l vizita pe Morfin în ultimele sale săptămâni de viață, în perioada în care încercam să aflu cât mai multe despre trecutul lui Cap-de-Mort. Această amintire a fost extrasă cu foarte mare dificultate. Când am văzut ce conținea, am încercat s-o folosesc pentru a obține eliberarea lui Morfin din Azkaban. Însă a murit înainte ca ministerul să ia o decizie în privința lui.

- Dar cum de nu și-au dat seama cei de la minister că de fapt Cap-de-Mort i-a făcut toate astea lui Morfin? întrebă Harry supărat. Era minor la vremea aia, nu-i așa? Credeam că pot detecta magia făcută de minori!

- Ai dreptate, pot detecta magia, dar nu și magicianul. Amintește-ți că ai fost acuzat de minister pentru Vraja de Plutire pe care a aruncat-o de fapt...

- Dobby, mormăi Harry, care nu uitase această nedrep-

tate. Deci, dacă ești minor și faci vrăji în casa unor vrăjitori adulți, cei de la minister nu au cum să-și dea seama?

– În mod sigur, n-or să-și dea seama cine a făcut vraja, spuse Dumbledore, surâzând când văzu expresia de indignare maximă de pe chipul lui Harry. Se bazează pe faptul că părinții cu puteri magice le impun copiilor să urmeze niște reguli stricte cât locuiesc sub acoperișul lor.

– Păi, asta-i o prostie! se răsti Harry. Uitați-vă ce s-a întâmplat de data asta, ce a pățit Morfin!

– Sunt de acord, zise Dumbledore. Indiferent ce fel de om era, Morfin nu merita să moară așa, condamnat pentru niște crime pe care nu le-a comis. Dar a început să se facă târziu și vreau să mai vezi o amintire înainte să ne despărțim.

Dumbledore scoase o altă sticluță din buzunar și Harry amuți imediat, amintindu-și că Dumbledore spusese că era cea mai importantă dintre toate cele pe care le obținuse. Harry observă că, de data aceasta, conținutul se dovedi greu de turnat în Pensiv, ca și cum ar fi fost puțin înghețată; oare amintirile se puteau altera?

– Nu durează mult, spuse Dumbledore, după ce goli sticluța în cele din urmă. Ne vom întoarce numaidecât. Acum să intrăm din nou în Pensiv.

Harry căzu din nou prin suprafața argintie, aterizând acum în fața unui bărbat pe care îl recunoscu din prima clipă. Era Horace Slughorn, mult mai tânăr. Harry era atât de obișnuit cu chelia sa, încât fu luat pe nepregătite când îl văzu pe Slughorn cu părul des, strălucitor, blond închis; arăta ca și cum și-ar fi pus un mănunchi de paie în cap, deși avea deja un început de chelie de mărimea unui galion în creștet. Mustața îi era de un blond-roșcat, însă nu la fel de mare ca în prezent. Acest Slughorn nu era la fel de rotund precum cel pe care-l cunoștea Harry, deși nasturii aurii ai vestei sale brodate păreau întinși la maximum. Stătea confortabil într-un fotoliu cu tetiere laterale, lăsându-se mult pe spate, cu picioarele micuțe sprijinite pe o pernă de catifea, ținând un pahar mic cu vin într-o mână și căutând cu cealaltă într-o cutie cu ananas cristalizat.

Harry se uită în jur, în timp ce Dumbledore apăru lângă el, și realiză că stăteau în biroul lui Slughorn. În jurul acestuia erau șase băieți de vreo cincisprezece ani, care ședeau cu toții pe scaune mult mai joase și mai tari decât al lui. Harry îl recunoscu imediat pe Cruplud. Era cel mai chipeș și părea cel mai relaxat dintre băieți. Ținea mâna dreaptă neglijent pe brațul scaunului; Harry fu șocat să vadă că purta inelul de aur cu piatră neagră al lui Dorlent; își ucisese deja tatăl.

– Domnule, este adevărat că doamna profesoară Merrythought iese la pensie? întrebă Cruplud.

– Tom, Tom, Tom, nu ți-aș putea spune nici dacă aș ști, zise Slughorn, atenționându-l reprobator pe Cruplud cu arătătorul acoperit cu zahăr, dar stricând efectul într-o anumită măsură, fiindcă îi făcu cu ochiul. Băiete, recunosc că tare mi-ar plăcea să știu de unde ai toate informațiile astea; știi mai multe decât majoritatea profesorilor, zău așa.

Cruplud zâmbi; ceilalți băieți râseră, aruncându-i priviri pline de admirație.

– Ai un talent deosebit pentru a afla lucruri pe care nu ar trebui să le știi și reușești să te bagi pe sub pielea oamenilor importanți. Apropo, îți mulțumesc pentru ananas, ai ghicit, chiar este preferatul meu.

Mai mulți dintre băieți râseră pe înfundate și atunci se petrecu ceva foarte ciudat. Toată camera se umplu dintr-odată de o ceață albă deasă, încât Harry nu mai văzu decât fața lui Dumbledore, care stătea chiar lângă el. Apoi vocea lui Slughorn răsună prin ceață, nefiresc de puternică: *„... încât o să dai de bucluc, băiete, așa să știi."*

Ceața se risipi la fel de rapid cum apăruse și totuși nimeni nu scoase o vorbă despre ea, purtându-se ca și când nu s-ar fi întâmplat absolut nimic ieșit din comun. Uluit, Harry întoarse capul când ceasul mic de aur care stătea pe biroul lui Slughorn anunță ora unsprezece fix.

– Vai de mine, ce târziu s-a făcut! spuse acesta. Ei bine, băieți, ar fi cazul să plecați, dacă nu vreți să aveți probleme. Lestrange, vreau să-mi predai lucrarea până mâine, altfel primești

ore de detenție. Avery, același lucru e valabil și pentru tine.

Slughorn se ridică din fotoliu și își duse paharul gol pe birou, în timp ce băieții ieșiră pe rând din cameră. Însă Cruplud rămase în urmă. Harry își dădu seama că o făcuse intenționat, fiindcă dorise să fie singur cu Slughorn.

– Ai grijă, Tom, spuse Slughorn, întorcându-se și descoperind că acesta era încă acolo. Nu cred că vrei să fii surprins pe holuri după stingere, dat fiind că ești și Perfect...

– Domnule, voiam să vă întreb ceva.

– Întreabă-mă, băiete, întreabă-mă.

– Domnule, voiam să vă întreb ce știți despre... despre Horcruxuri?

Se întâmplă pentru a doua oară: ceața deasă umplu camera, așa încât Harry nu putu să-i mai vadă deloc pe Slughorn și pe Cruplud, ci doar pe Dumbledore, care zâmbea senin alături de el. Apoi vocea lui Slughorn tună din nou, exact ca înainte.

– *Nu știu nimic despre Horcruxuri și nu ți-aș spune nici dacă aș ști! Acum pleacă imediat de-aici și să nu te prind că mai vorbești despre ele!*

– Ei bine, asta a fost tot, zise Dumbledore pe un ton calm de lângă Harry. E timpul să plecăm.

Harry simți că i se desprind picioarele de pe podea și căzu în gol, trezindu-se câteva secunde mai târziu pe covorul din fața biroului lui Dumbledore.

– Doar atât? spuse el derutat.

Dumbledore îi spusese că aceasta era cea mai importantă amintire dintre toate, dar nu-și putea da seama de ce. Într-adevăr, ceața și faptul că nimeni nu părea s-o observe erau ciudate, dar, în afară de asta, nu părea să se fi întâmplat nimic. Mai era doar întrebarea pe care Cruplud o pusese fără să primească răspuns.

– Așa cum poate c-ai observat deja, zise Dumbledore, așezându-se la loc la birou, amintirea asta a fost alterată.

– Cum adică, alterată? spuse Harry, luând loc și el.

– Adică, spuse Dumbledore, domnul profesor Slughorn și-a schimbat propriile amintiri.

- Dar de ce ar face așa ceva?

- Probabil, pentru că-i e rușine de ceea ce-și amintește, zise Dumbledore. A încercat să refacă amintirea asta pentru a se pune într-o lumină favorabilă, ștergând părțile pe care nu voia să le văd. Așa cum cred c-ai observat și tu, a făcut-o într-un mod foarte neșlefuit, ceea ce este un lucru bun, pentru că arată că amintirea adevărată încă se află dedesubtul acestor schimbări. Așa că este pentru prima dată că o să-ți dau teme pentru acasă, Harry. O să trebuiască să-l convingi pe domnul profesor Slughorn să-ți divulge amintirea adevărată, care, cu siguranță, o să se dovedească o informație crucială, cea mai importantă dintre toate.

Harry îl privi cu ochii mari.

- Dar, domnule, zise el pe un ton cât mai respectuos cu putință, sunt sigur că nu aveți nevoie de mine. Ați putea folosi Legilimanția... sau Veritaserum.

- Domnul profesor Slughorn este un vrăjitor extrem de capabil, care este pregătit pentru aceste variante, spuse Dumbledore. Este mult mai priceput la Occlumanție decât bietul Morfin Gaunt și mare mi-ar fi mirarea dacă n-ar avea la el un antidot pentru Veritaserum, de când l-am constrâns să îmi dea această amintire înșelătoare. Nu, cred că ar fi o nesăbuință să încerc să smulg cu forța adevărul de la domnul profesor Slughorn și ar putea avea mai degrabă urmări negative; nu vreau să plece de la Hogwarts. Însă și el are slăbiciuni ca noi toți și cred că ești singurul care ar putea să treacă dincolo de platoșa sa. Harry, este nespus de important să obținem această amintire. N-o să știm exact cât de important până n-o să vedem varianta adevărată. Acestea fiind zise, îți doresc noroc și... noapte bună.

Harry se ridică repede, puțin nemulțumit de această despărțire bruscă.

- Noapte bună, domnule.

Chiar când închidea ușa de la birou, îl auzi pe Phineas Nigellus spunând:

– Dumbledore, nu-mi dau seama de ce băiatul ar avea mai multe șanse ca tine.

– Nici nu mă așteptam să-ți dai seama, Phineas, răspunse Dumbledore, iar Fawkes scoase din nou un strigăt grav, dar melodios.

– CAPITOLUL XVIII –

SURPRIZE ANIVERSARE

A doua zi, Harry le împărtăși lui Ron și Hermione sarcina pe care i-o dăduse Dumbledore, însă le-o spuse separat, pentru că Hermione încă rămânea în prezența lui Ron doar atâta timp cât să-i arunce o privire disprețuitoare.

Ron credea că era puțin probabil ca Slughorn să-i dea de furcă lui Harry.

– Te iubește, zise el la micul dejun, fluturând o furculiță cu o bucată mare de omletă în vârf. Ai văzut că nu poate să-ți refuze nimic. Cum să-l refuze pe micuțul său „prinț al potiunilor"? Tot ce trebuie să faci este să rămâi puțin în urmă în după-amiaza asta și să i-o ceri.

Însă Hermione privi chestiunea mai precaut.

– Trebuie să vrea cu tot dinadinsul să ascundă ce s-a întâmplat de fapt, dacă Dumbledore nu l-a putut face să mărturisească, zise ea cu o voce joasă, pe când stăteau în pauză în curtea părăsită și acoperită cu zăpadă. Horcruxuri... *Horcruxuri*... n-am mai auzit niciodată de ele.

– Serios?

Harry fu dezamăgit; sperase ca Hermione să-i dea niște indicii despre ce erau Horcruxurile.

– Trebuie să țină de Magia Neagră foarte avansată, altfel de ce-ar fi vrut Cap-de-Mort să afle mai multe despre ele? Harry, cred că o să-ți fie foarte greu să obții această informație, trebuie să ai mare grijă cum îl abordezi pe Slughorn, să-ți pregătești o strategie...

– Ron e de părere c-ar trebui să rămân după cursul de Potiuni de azi...

– A, păi dacă așa zice *Won-Won*, înseamnă că ar trebui să-l asculți, zise ea, înflăcărându-se dintr-o dată. Să fim rationali, nu-i așa că *Won-Won* ia întotdeauna cele mai bune decizii?

– Hermione, n-ai putea să...

– *Nu!* zise ea mânioasă și plecă valvârtej, lăsându-l pe Harry singur în zăpada care îi ajungea până la glezne.

Cursurile de Poțiuni erau și așa destul de grele în ultimul timp, având în vedere că Harry, Ron și Hermione trebuiau să stea în aceeași bancă. Astăzi, Hermione își trase ceaunul în partea cealaltă a mesei, ca să stea mai aproape de Ernie, ignorându-i pe Harry și pe Ron.

– Ce i-ai făcut? îi șopti Ron lui Harry, uitându-se la Hermione, care își asumase un aer superior.

Dar, înainte ca Harry să-i răspundă, Slughorn ceru de la catedră să se facă liniște.

– Nu vă mai foiți, nu vă mai foiți, vă rog! Acum să ne grăbim, pentru că azi avem foarte multe de făcut! A treia lege a lui Golpalott... cine îmi poate spune...? Domnișoara Granger, bineînțeles!

Hermione recită dintr-o suflare:

– Conform-celei-de-a-treia-legi-a-lui-Golpalott-antidotul-pentru-o-otravă-amestecată-va-fi-mai-mare-sau-egal-cu-suma-antidoturilor-pentru-fiecare-dintre-componentele-separate.

– Întocmai! spuse Slughorn, zâmbind larg. Zece puncte pentru Cercetași! Acum, dacă am considera că a treia lege a lui Golpalott este adevărată...

Harry trebuia să-l creadă pe cuvânt pe Slughorn că a treia lege a lui Golpalott era adevărată, pentru că nu pricepuse nimic din ceea ce se spusese despre ea. Nimeni în afară de Hermione nu păru să urmărească nici ce zise Slughorn după aceea.

– ... desigur, asta înseamnă că presupunând că am reușit să identificăm corect ingredientele poțiunii prin vraja de revelare a lui Scarpin, ținta noastră principală nu este cea mai simplă, cea a alegerii antidoturilor pentru acele ingrediente în sine, ci descoperirea acelui element adăugat care va transforma aceste părți separate, aproape ca printr-un proces alchimic.

Ron stătea lângă Harry cu gura deschisă, mâzgălind absent pe noul exemplar de *Realizarea Poțiunilor Avansate*. Uita mereu că nu putea să se mai bazeze pe ajutorul lui Hermione când nu reușea să înțeleagă ce se întâmpla.

– ... acestea fiind zise, încheie Slughorn, vreau ca fiecare dintre voi să vină să ia una dintre aceste eprubete de pe biroul meu. Trebuie să creați un antidot pentru otrava din ea până la sfârșitul lecției. Succes și nu uitați să purtați mănuși de protecție!

Hermione se ridicase deja și parcursese jumătate din distanța până la biroul lui Slughorn înainte ca ceilalți elevi să-și dea seama că trebuiau să se miște, iar când, Harry, Ron și Ernie se întoarseră la masă, Hermione vărsase deja conținutul eprubetei în ceaun și aprindea focul sub el.

– Ce păcat că prințul n-o să te poată ajuta de data asta, Harry, zise ea veselă, îndreptându-se. Acum trebuie să înțelegi principiile de realizare. Fără șiretlicuri și alte șmecherii!

Pe Harry îl deranjară spusele lui Hermione. Scoase dopul eprubetei cu otravă pe care o luase de pe biroul lui Slughorn și turnă în ceaun otrava roz aprins, aprinzând focul sub el. Habar nu avea ce trebuia să facă după aceea. Se uită la Ron, care stătea degeaba, complet derutat, după ce imitase tot ce făcuse Harry până atunci.

– Ești sigur că prințul n-a scris nimic despre asta? îi șopti Ron lui Harry.

Harry scoase exemplarul de nădejde al *Realizării Poțiunilor Avansate* și deschise la capitolul despre antidoturi. Găsi a treia lege a lui Golpalott, pe care Hermione o recitase cuvânt cu cuvânt, dar prințul nu notase absolut nici o observație salvatoare, care ar fi putut explica legea. Se părea că prințul o înțelesese fără probleme, la fel ca Hermione.

– Nimic, spuse Harry posomorât.

Acum, Hermione își flutura entuziasmată bagheta deasupra ceaunului. Din păcate, nu puteau să imite vraja pe care o făcea ea, pentru că devenise atât de pricepută la incantațiile nonverbale, încât nu mai avea nevoie să le spună cu voce tare. Însă Ernie Macmillan murmura *„Specialis revelio!"* deasupra ceaunului său, ceea ce suna foarte impresionant, așa că Harry și Ron se grăbiră să-i urmeze exemplul.

Cinci minute fură de ajuns pentru ca Harry să-și dea sea-

ma că reputația sa de cel mai bun realizator de poțiuni din clasă era pe ducă. Slughorn se uitase plin de speranță în ceaunul său în timpul primului tur printre elevi, pregătindu-se să scoată o exclamație de încântare ca de obicei, însă se dăduse repede înapoi și tușise, fiind răpus de mirosul de ouă stricate. Hermione era cât se poate de mulțumită de ea însăși; detestase să fie pe locul doi la toate orele de Poțiuni. Acum separa ingredientele otrăvii ei disociate în mod misterios în zece eprubete diferite. Mai degrabă pentru a evita această priveliște enervantă, Harry se aplecă peste manualul Prințului Semipur și dădu câteva pagini cu o forță nefirească.

Într-adevăr, peste o listă lungă cu antidoturi erau scrise cuvintele:

Pur și simplu bagă-le un bezoar pe gât.

Timp de o clipă, Harry privi nota cu ochii mari. Nu mai auzise și altădată de bezoari? Nu le vorbise Plesneală despre ei la prima lor lecție de Poțiuni? *„O piatră extrasă din stomacul caprei, care te ferește de aproape toate otrăvurile."*

Nu era un răspuns pentru problema lui Golpalott și dacă încă l-ar fi avut pe Plesneală ca profesor, Harry n-ar fi îndrăznit să o facă, dar se cerea o măsură de forță majoră. Se duse repede către dulapul cu provizii și cotrobăi prin el, dând la o parte coarne de unicorn și mănunchiuri de plante uscate până când găsi, foarte în spate, o cutie mică de carton pe care era scris cuvântul: „Bezoari".

Deschise cutia exact când Slughorn strigă „Mai aveți două minute!". Înăuntru se găseau douăsprezece obiecte cafenii zbârcite, care arătau mai curând ca niște rinichi uscați decât ca niște pietre adevărate. Harry înșfăcă unul, puse cutia înapoi în dulap și se întoarse repede la ceaunul său.

– Timpul... a expirat! strigă vesel Slughorn. Ei bine, să vedem cum v-ați descurcat! Blaise... ce ai să-mi arăți?

Slughorn se plimba încet prin cameră, examinând diversele antidoturi. Nimeni nu terminase, deși Hermione încerca să mai bage câteva ingrediente în sticluță înainte ca Slughorn să ajungă la ea. Ron se dăduse bătut și se străduia acum să

nu inspire aburii urât mirositori care se ridicau din ceaunul său. Harry rămase locului, așteptând și ținând strâns bezoarul în palma puțin transpirată.

Slughorn ajunse la masa lor abia la sfârșit. Mirosi poțiunea lui Ernie și trecu pe lângă a lui Ron strâmbându-se. Nu se opri în dreptul ceaunului lui Ron, ci doar se dădu repede înapoi, părând să-i fie puțin greață.

– Dar tu, Harry? zise el. Tu ce ai să-mi arăți?

Harry întinse mâna, arătându-i bezoarul.

Slughorn privi piatra timp de zece secunde. Pentru o clipă, Harry se întrebă dacă nu avea să țipe la el. Apoi Slughorn își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– Băiete, da' știu că ai curaj! tună el, luând bezoarul și ridicându-l pentru a-l arăta tuturor. Ah, ești exact ca maică-ta. Ei bine, n-am ce zice. Într-adevăr, un bezoar ar funcționa ca antidot pentru toate aceste poțiuni!

Hermione, care avea chipul transpirat și se mânjise cu cenușă pe nas, era neagră de supărare. Antidotul ei terminat pe jumătate, care conținea cincizeci și două de ingrediente, printre care și o șuviță zdravănă din propriul păr, fierbea încet în spatele lui Slughorn, care nu avea ochi decât pentru Harry.

– Spune-mi, Harry, te-ai gândit singur la bezoar? întrebă ea printre dinți.

– Aceasta este individualitatea esențială pentru un adevărat realizator de poțiuni! spuse Slughorn vesel, înainte ca Harry să răspundă. Exact ca mama lui. Și ea avea aceeași abordare intuitivă a poțiunilor. Fără îndoială că a moștenit-o pe Lily în această privință. Da, Harry, da, bineînțeles că, dacă ai un bezoar la îndemână, rezolvi problema imediat... însă aceștia nu funcționează în cazul tuturor poțiunilor, și sunt destul de rari, așa că merită totuși să știi cum să realizezi antidoturi.

Singura persoană care părea mai furioasă decât Hermione era Reacredință, care, spre încântarea lui Harry, se pătase cu un lichid, arătând ca și cum ar fi vomitat o pisică pe el. Însă înainte ca vreunul dintre ei să-și exprime supăra-

rea în privința faptului că Harry fusese din nou cel mai bun fără să facă nimic, sună de pauză.

– Acum strângeți-vă lucrurile! zise Slughorn. Încă zece puncte pentru Cercetași pentru îndrăzneală maximă!

Râzând în continuare pe înfundate, se duse înapoi spre biroul din fața clasei, mergând legănat.

Harry rămase în urmă, pierzând nefiresc de mult timp să-și facă ghiozdanul. Ron și Hermione plecară fără ca vreunul să-i ureze succes, părând amândoi destul de supărați. În cele din urmă, Harry și Slughorn rămaseră singuri în cameră.

– Harry, grăbește-te, altfel o să întârzii la următorul curs, spuse Slughorn amabil, închizând clapele aurii ale servietei sale din piele de dragon.

– Domnule, spuse Harry, simțind că se purta exact cum o făcuse Cap-de-Mort, voiam să vă întreb ceva.

– Întreabă-mă, dragul meu, întreabă-mă.

– Domnule, voiam să vă întreb ce știți despre... despre Horcruxuri.

Slughorn încremeni. Chipul rotund păru să i se fragmenteze. Își umezi buzele și zise cu o voce răgușită:

– Ce-ai spus?

– V-am întrebat dacă știți ceva despre Horcruxuri, domnule. Vedeți dumneavoastră...

– Te-a pus Dumbledore să mă întrebi, șopti Slughorn.

Vocea i se schimbase complet. Nu mai era veselă, ci șocată, îngrozită. Vârî mâna în buzunarul de la piept, fâstâcindu-se, și scoase o batistă cu care își șterse transpirația de pe frunte.

– Ți-a arătat Dumbledore... amintirea aia? spuse Slughorn. Ți-a arătat-o? Așa e?

– Da, zise Harry, hotărându-se chiar atunci că era mai bine să nu mintă.

– Da, bineînțeles, spuse Slughorn încet, tamponându-și în continuare chipul palid. Desigur, Harry... dacă ai văzut amintirea aia, trebuie să fi aflat că nu știu nimic, dar absolut nimic, repetă el cu patimă, despre Horcruxuri.

Își înșfăcă servieta din piele de dragon, băgă batista înapoi în buzunar și se duse spre ușă cu pași mari.

– Domnule, zise Harry disperat, m-am gândit că poate mai era ceva în afară de amintirea aia...

– Zău? spuse Slughorn. Înseamnă că te-ai înșelat, nu-i așa? TE-AI ÎNȘELAT!

Strigă ultimele cuvinte și înainte ca Harry să mai poată spune ceva, trânti ușa clasei după el.

Ron și Hermione nu se arătară înțelegători când Harry le povesti această discuție care se soldase cu un eșec. Hermione încă era furioasă, din cauză că Harry obținuse o victorie fără să fi procedat corect. Ron se supărase că Harry nu-i dăduse și lui un bezoar.

– Ar fi fost ridicol dacă am fi făcut-o amândoi! zise Harry nervos. Fii atent, a trebuit să încerc să mă pun bine cu el, ca să-l pot întreba despre Cap-de-Mort, nu-i așa? Of, Ron, *vrei să-ți vii în fire?* adăugă el exasperat când Ron se cutremură la auzul acestui nume.

Mânios din cauza eșecului și a atitudinii lui Ron și Hermione, Harry reflectă zilele următoare asupra a ceea ce avea să facă mai departe în privința lui Slughorn. Hotărî că pentru moment avea să-l lase să creadă că uitase complet de Horcruxuri; cu siguranță că era mai bine să-i adoarmă vigilența înainte de a ataca din nou.

Când Harry nu-l mai întrebă nimic pe Slughorn, profesorul de Poțiuni deveni din nou afectuos față de el, părând să fi uitat de acest subiect. Harry așteptă să fie invitat la una dintre micile sale petreceri ținute seara, hotărât să accepte de data asta, chiar dacă trebuia să reprogrameze antrenamentele de vâjthaț. Însă, din păcate, nu primi nicio astfel de invitație. Harry le întrebă și pe Hermione și pe Ginny, însă nici ele nu primiseră invitație și nu auziseră ca altcineva să fi primit. Harry nu putu să se abțină să se întrebe dacă asta însemna că Slughorn nu era atât de uituc pe cât lăsa impresia, fiind pur și simplu hotărât să nu-i dea lui Harry vreun alt prilej de a-l lua la întrebări.

Între timp, fu pentru prima dată când Hermione se arătă dezamăgită de biblioteca de la Hogwarts. Fata fu atât de șocată, încât uită chiar și că era supărată pe Harry pentru șiretlicul cu bezoarul.

– N-am găsit nici măcar o definiție a Horcruxurilor! îi zise ea. Nici măcar una! Am verificat în tot Sectorul Interzis și până și în cele mai *groaznice* cărți, în care ți se spune cum să realizezi cele mai *oribile* poțiuni, și tot nimic! N-am găsit decât asta, în introducerea cărții *Magie nebănuit de neagră*, fii atent: „Cât despre Horcrux, cea mai sumbră dintre toate invențiile magice, nu vom vorbi și nici nu vom face referință." Atunci de ce le-au mai menționat? zise ea nerăbdătoare, închizând iritată cartea; aceasta scoase un vaiet fantomatic. Ah, taci din gură, se răsti ea, băgând cartea înapoi în ghiozdan.

Zăpada din jurul școlii se topi odată cu venirea lunii februarie, fiind înlocuită de o umezeală rece și mohorâtă. Deasupra castelului erau nori cenușii-vinețiu, iar peluzele erau alunecoase și noroioase din cauza nelipsitelor ploi reci. Partea bună a acestei perioade era prima lecție de Aparițiia celor din anul șase, care fu programată într-o sâmbătă dimineața, pentru a nu se suprapune celorlalte cursuri și avu loc în Marea Sală, nu pe domeniu.

Când Harry și Hermione sosiră în Marea Sală (Ron mersese împreună cu Lavender) descoperiră că mesele dispăruseră. Ploaia răpăia în ferestrele înalte și tavanul fermecat era acoperit cu nori grei deasupra lor, în timp ce elevii se adunau în fața profesorilor McGonagall, Plesneală, Flitwick și Lăstar, șefii Caselor și a unui vrăjitor scund, despre care Harry bănuia că trebuia să fie instructorul de Aparițiitrimis de minister. Avea o paloare stranie, cu genele translucide, părul aspru și un aspect parcă imaterial, ca și cum l-ar fi putut sufla vântul. Harry se întrebă dacă Disparițiile și Aparițiile repetate îl făcuseră să-și piardă într-o anumită măsură materialitatea sau dacă această conformație fragilă era ideală pentru cei care doreau să se facă nevăzuți.

– Bună dimineața, spuse vrăjitorul din partea ministerului,

după ce sosiră toți elevii, iar șefii Caselor ceruseră să se facă liniște. Mă numesc Wilkie Twycross și o să fiu instructorul vostru de Apariții pe parcursul următoarelor douăsprezece săptămâni. Sper ca, în acest timp, să vă pot pregăti pentru testul de Apariție...

– Reacredință, taci și fii atent! strigă profesoara McGonagall.

Toată lumea întoarse capul spre el. Reacredință roși puțin, se îndepărtă furios de Crabbe, cu care probabil că se certase în șoaptă. Harry se uită repede la Plesneală, care părea și el nemulțumit, deși Harry bănuia că motivul nu era neapărat purtarea lui Reacredință, ci faptul că McGonagall îi făcuse observație unui elev din Casa lui.

– ... pentru ca mulți dintre voi să puteți da acest test, continuă Twycross, ca și cum nu ar fi fost întrerupt. Așa cum probabil că știți deja, de obicei este imposibil să Apari și să Dispari la Hogwarts. Domnul director a ridicat această vrajă, doar în Marea Sală, pentru o oră, ca să puteți exersa aici. Aș vrea să subliniez faptul că n-o să puteți Apărea în afara acestei săli și că ar fi o nechibzuință să încercați. Acum aș dori să vă așezați astfel încât să aveți un metru jumătate liber în fața voastră.

Elevii se foiră și se înghesuiră, îndepărtându-se și lovindu-se unii de alții și cerându-le altora să iasă din perimetrul lor. Șefii Caselor se plimbară printre elevi, aranjându-i pe poziții și punând capăt discuțiilor dintre ei.

– Harry, unde pleci? întrebă Hermione.

Însă Harry nu răspunse; își croia drum repede prin mulțime, trecând de locul unde profesorul Flitwick chițăia de zor, încercând să poziționeze câțiva elevi de la Ochi-de-Șoim, care voiau cu toții să stea în față. Trecu de profesoara Lăstar, care-i separa pe Astropufi, făcându-i să stea în rând, până când se strecură pe lângă Ernie Macmillan, reușind să rămână printre ultimii, chiar în spatele lui Reacredință, care profita de această hărmălaie pentru a se certa în continuare cu Crabbe, aflat la un metru jumătate de el și având un aer contrariat.

– Nu știu cât mai durează, bine? strigă Reacredință la el, fără să fie conștient că Harry stătea chiar în spatele lui. Durează mai mult decât m-am așteptat.

Crabbe deschise gura, dar Reacredință păru să ghicească ce avea de gând să spună.

– Crabbe, fii atent, nu-i treaba ta ce fac eu, iar tu și Goyle nu trebuie decât să faceți cum vă spun și să fiți cu ochii în patru!

– Eu le spun prietenilor mei ce pun la cale dacă vreau să mă ajute și să fie cu ochii în patru, zise Harry, destul de tare pentru ca Reacredință să-l audă.

Reacredință se întoarse pe călcâie, ducând imediat mâna la baghetă, dar chiar atunci cei patru șefi ai Caselor strigară: „Liniște!" și se lăsă din nou tăcerea. Reacredință se întoarse încet cu fața spre ei.

– Mulțumesc, zise Twycross. Acum...

Flutură bagheta. În clipa aceea apărură niște cercuri tradiționale de lemn pe podea, în fața fiecărui elev.

– Ce trebuie să țineți minte în timpul Apariției sunt cele trei „D"-uri, spuse Twycross. Destinație, determinare, deliberare. Primul pas: concentrați-vă asupra destinației dorite, continuă Twycross. În cazul de față, aceasta este interiorul cercului din fața voastră. Acum vă rog să vă concentrați asupra acestei *destinații*.

Toți se uitară în jur cu coada ochiului, pentru a verifica dacă fiecare se uita la cercul lui, apoi făcură întocmai cum li se spusese. Harry se uită la bucata circulară și prăfuită de podea din interiorul cercului său și încercă din răsputeri să nu se gândească decât la ea. Se dovedi imposibil, pentru că nu putu să nu se întrebe de ce avea Reacredință nevoie de oameni care să fie cu ochii în patru.

– Al doilea pas, spuse Twycross. Canalizați-vă puterea de *determinare* pentru a ocupa spațiul pe care-l aveți în vedere. Lăsați dorința arzătoare de a intra în el să vă inunde mintea și întregul corp!

Harry se uită în jur pe furiș. Ceva mai la stânga lui, Ernie Macmillan își privea cercul cu atâta devotament, încât ai fi zis

că era o găină care încerca să facă un ou de mărimea unui balon de vâjthaț. Harry se abținu să râdă și se uită repede din nou la cercul său.

– Al treilea pas, strigă Twycross, numai la semnalul meu. Învârtiți-vă pe loc, simțind cum vă pierdeți în neant, mișcându-vă *deliberat*! La semnalul meu... unu...

Harry se uită din nou în jur; mulți păreau de-a dreptul speriați la gândul că li se cerea să Apară atât de curând.

– ... doi...

Harry încercă să-și îndrepte iarăși gândurile către cerc; uitase deja de la ce veneau cele trei „D"-uri.

– ... TREI!

Harry se învârti pe loc, își pierdu echilibrul și aproape căzu. Nu fu singurul. Aproape toți cei din sală se clătinau. Neville era întins pe spate. În schimb, Ernie Macmillan făcuse un salt ca un fel de piruetă, sărind în cercul său realmente încântat pentru câteva clipe, până când îl zări pe Dean Thomas, care râdea în hohote de el.

– Nu vă impacientați, nu vă impacientați, spuse Twycross pe un ton sobru, lăsând impresia că nu se așteptase la rezultate mai bune. Aranjați-vă cercurile, văr rog, și reveniți la poziția de început.

Nici a doua încercare nu fu mai reușită decât prima. A treia fu și ea un eșec. Abia la a patra se petrecu ceva interesant. Se auzi un țipăt înfiorător de durere și toți întoarseră capul îngroziți, văzând-o pe Susan Bones, de la Astropufi, cum se clătina în cercul ei, în timp ce piciorul stâng îi rămăsese la un metru jumătate în urma ei, unde fusese la început.

Șefii Caselor se apropiară de ea; se auzi o pocnitură puternică și se lăsă un nor de fum mov, care se risipi, dezvăluind-o pe Susan în lacrimi cu piciorul pus la locul lui, însă arătând îngrozită.

– Secerarea sau separarea aleatorie a părților corpului, spuse Wilkie Twycross pe un ton neutru, are loc atunci când mintea nu este destul de *determinată*. Trebuie să vă concen-

trați neîncetat asupra *destinației* alese și să vă mișcați fără să vă grăbiți, dar în mod *deliberat*... astfel.

Twycross făcu un pas înainte, se învârti grațios pe loc cu brațele întinse în părți, dispărând cu un fosnet de robe și reapărând în fundul sălii.

- Nu uitați care sunt cele trei „D"-uri, zise el, și încercați din nou. Unu... doi... trei...

Dar o oră mai târziu, Secerarea lui Susan încă era cel mai interesant lucru care se petrecuse până atunci. Prinzându-și pelerina în jurul gâtului, Twycross zise doar:

- Ne vedem sâmbăta viitoare și nu uitați: *Destinație. Determinare. Deliberare.*

Spunând acestea, își flutură bagheta, făcând să dispară cercurile, și ieși din Marea Sală alături de profesoara McGonagall. Se iscă imediat un zumzet de voci, în timp ce toți începură să se îndrepte către holul de la intrare.

- Cum te-ai descurcat? întrebă Ron, apropiindu-se repede de Harry. Cred că am simțit ceva ultima dată când am încercat. Un fel de furnicături în picioare.

- Vezi să nu-ți fi rămas mici adidașii, Won-Won, zise o voce din spatele lor și Hermione trecu pe lângă ei cu pași mari, zâmbind ironic.

- Eu n-am simțit nimic, spuse Harry, ignorând întreruperea. Dar acum nu-mi pasă de asta...

- Cum adică, nu-ți pasă? Nu vrei să înveți să Apari? zise Ron, nevenindu-i să creadă.

- Sincer să fiu, nu țin neapărat. Prefer să zbor, spuse Harry, uitându-se peste umăr pentru a vedea unde era Reacreditță și grăbind pasul când ajunseră în holul de la intrare. Fii atent, te rog să te grăbești, pentru că am ceva de făcut.

Ron rămase perplex, urmându-l în fugă pe Harry înapoi în Turnul Cercetașilor. Fură reținuți pentru câteva clipe de Peeves, care blocase o ușă de la etajul patru și nu lăsa pe nimeni să treacă până nu își dădea foc la pantaloni, dar Harry și Ron făcură pur și simplu cale întoarsă și merseră pe

unele dintre scurtăturile bine cunoscute. Cinci minute mai târziu, intrară pe gaura portretului.

- Nu ai de gând să-mi spui ce vrei să faci? întrebă Ron, gâfâind ușor.

- Vino sus, zise Harry, traversând camera de zi și trecând de ușa către scara care ducea la dormitoarele băieților.

Camera lor era goală, așa cum sperase Harry. Deschise imediat cufărul și începu să cotrobăie prin el, în timp ce Ron îl privea nerăbdător.

- Harry...

- Reacredință îi folosește pe Crabbe și Goyle, punându-i să stea de pază. Tocmai se certa cu Crabbe. Vreau să știu... aha.

Găsi foaia împăturită de pergament care părea goală și o despături, atingând-o cu vârful baghetei.

- *Jur solemn că nu e nimic de capul meu...* și, în mod sigur, nici de-al lui Reacredință.

„Harta Ștrengarilor" apăru numaidecât pe pergament. Era un plan care prezenta în detaliu fiecare etaj al castelului, iar pe el se mișcau niște puncte negre minuscule, etichetate, care indicau fiecare câte un om din castel.

- Ajută-mă să-l găsesc pe Reacredință, zise Harry presat de timp.

Puse harta pe pat și se aplecă cu Ron peste ea, căutând.

- Uite-l! spuse Ron, două-trei minute mai târziu. Este în camera de zi a Viperinilor, uite... cu Parkinson și cu Zabini, și Crabbe, și Goyle.

Harry privi harta dezamăgit, dar se învioră aproape imediat.

- Ei bine, de acum înainte o să-l țin sub observație, zise el cu fermitate. În clipa când o să-l văd zăbovind pe undeva cu Crabbe și Goyle și stând de pază în fața ușii, o să-mi pun Pelerina Invizibilă și o să mă duc să aflu ce pune...

Se întrerupse când Neville intră în cameră, aducând cu sine un miros pregnant de material textil pârlit și începând să cotrobăie prin cufărul său, în căutarea unei alte perechi de pantaloni.

În ciuda faptului că era hotărât să-l prindă pe Reacredință, Harry nu avu sorți de izbândă pe parcursul următoarelor

două săptămâni. Deși consultă harta cât putu de des, uneori ducându-se fără să aibă nevoie la baie, în pauze, pentru a o cerceta, nu-l văzu niciodată pe Reacredință într-un loc suspect. Însă îi detectă pe Crabbe și Goyle plimbându-se singuri prin castel mai des decât de obicei, rămânând uneori nemișcați pe holuri părăsite. Numai că, în momentele astea, Reacredință nu numai că nu era lângă ei, dar nici nu putea fi găsit pe hartă. Acesta era aspectul cel mai misterios al problemei. Lui Harry îi trecu prin minte că era posibil ca Reacredință să părăsească domeniul, dar nu-și dădu seama cum ar fi putut s-o facă, dat fiind sistemul riguros de siguranță din jurul și în interiorul castelului. Nu putea decât să presupună că nu reușea să-l zărească printre sutele de punctulețe negre de pe hartă. Cât despre faptul că Reacredință, Crabbe și Goyle păreau să fi apucat pe drumuri diferite, deși fuseseră cândva inseparabili, aceasta se întâmpla adeseori odată cu trecerea timpului. Din păcate, Ron și Hermione erau dovada vie a acestui lucru, își zise Harry cu tristețe.

Februarie începea să piardă teren în fața lunii martie, fără să aibă loc nici o schimbare a vremii, în afara faptului că începuse să bată vântul și că era umezeală. Spre indignarea tuturor, pe avizierul din camera de zi apăru un afiș care anunța că următoarea excursie la Hogsmeade fusese anulată. Ron se supără foarte tare din cauza asta.

- Era de ziua mea! zise el. Abia așteptam să merg!

- Dar nu e tocmai surprinzător, nu-i așa? zise Harry. Având în vedere ce-a pățit Katie.

Aceasta încă nu se întorsese de la Sf. Mungo. Mai mult, în *Profetul zilei* fuseseră menționate și alte dispariții, printre care și câteva rude ale unor elevi de la Hogwarts.

- Dar acum singurul lucru interesant sunt lecțiile alea ridicole de Apariții, zise Ron morocănos. Ce să-ți spun, e cadoul perfect pentru ziua mea.

După ce trecuseră trei cursuri, Apariția se dovedea mai dificilă ca niciodată, deși avuseseră loc mai multe cazuri de Secerare. Frustrarea începuse să fie la ordinea zilei și lumea

nu-l prea avea la suflet pe Wilkie Twycross, cu cele trei „D"-uri ale sale, care fuseseră sursa de inspirație pentru numeroase porecle pentru el, dintre care cele mai respectuoase erau „Duhoare-dezarmantă" și „Dobitoc-deplin".

– La mulți ani, Ron, spuse Harry, când Seamus și Dean îi treziră pe întâi martie și ieșiră cu zgomot din cameră, ducându-se la micul dejun. Am ceva pentru tine.

Aruncă un pachet pe patul lui Ron, alături de o grămăjoară de cadouri despre care Harry presupuse că fuseseră aduse de spiridușii de casă în timpul nopții.

– Mulțam', zise Ron adormit.

Harry se dădu jos din pat, în timp ce Ron rupse hârtia, deschizându-și cufărul și începând să caute „Harta Ștrengarilor", pe care o ascundea de fiecare dată după ce o folosea. Scoase jumătate din conținutul cufărului înainte de-a o găsi ascunsă sub o pereche de șosete făcute ghem, în care încă păstra sticluța cu poțiune norocoasă, Felix Felicis.

– Să vedem, murmură el, luând-o înapoi în pat, atingând-o încet cu bagheta și șoptind: *„Jur solemn că nu e nimic de capul meu"*, așa încât să nu-l audă Neville, care trecea acum prin dreptul patului său.

– Ai nimerit-o la fix, Harry! spuse Ron entuziasmat, fluturând o pereche nouă de mănuși de portar, pe care o primise cadou de la prietenul lui.

– Mă bucur, zise Harry gândindu-se la altceva, cercetând cu atenție dormitoarele Viperinilor, căutându-l pe Reacredință. Hei! Cred că nu e în pat.

Ron nu răspunse, fiind prea ocupat cu deschiderea cadourilor și exclamând din când în când încântat.

– Anul ăsta am avut o recoltă tare bună! anunță el, arătându-i un ceas de mână de aur masiv cu simboluri ciudate pe margine și niște steluțe mișcătoare în loc de limbi. Uite ce mi-au luat mama și tata! Măi să fie, zău dacă nu o să-mi sărbătoresc majoratul și anul viitor...

– Grozav, mormăi Harry, aruncând o privire spre ceas înainte de a se uita cu mai mare atenție pe hartă.

Unde era Reacreditță? Nu părea să fie la masa Viperinilor în Marea Sală, la micul dejun. În nici un caz nu era cu Plesneală, care se afla în biroul său. Nu era în nici una dintre băi și nici în aripa spitalului.

– Vrei? spuse Ron cu gura plină, întinzându-i o cutie cu ceaune de ciocolată.

– Nu, mulțumesc, zise Harry, ridicându-și privirea. Iar a dispărut Reacreditță!

– N-are cum, spuse Ron, băgând în gură un al doilea ceaun de ciocolată și dându-se jos din pat pentru a se îmbrăca. Hai, dacă nu te grăbești, o să trebuiască să Apari pe stomacul gol. Deși bănuiesc că ar putea să fie mai ușor așa...

Ron se uită gânditor la cutia de ceaune de ciocolată, apoi ridică din umeri și mai luă o bomboană.

Harry atinse harta cu bagheta, șoptind: *„Năzbâtie îndeplinită"*, deși nu o îndeplinise, și se îmbrăcă reflectând. Trebuia să existe o explicație pentru dispariițiile regulate ale lui Reacreditță, dar pur și simplu nu-i trecea prin minte care ar fi putut să fie aceasta. Cea mai bună metodă ar fi fost să îl urmărească, dar nu era o idee aplicabilă nici măcar dacă ar fi purtat Pelerina; avea cursuri, antrenamente de vâjthaț, teme și lecții de Apariție; nu avea cum să-l spioneze toată ziua pe Reacreditță fără să-i fie observată lipsa.

– Ești gata? îi zise el lui Ron.

Parcurse jumătate din distanța până la ușă înainte de a-și da seama că Ron nu se mișcase, stând sprijinit de unul dintre stâlpii baldachinului său și uitându-se în gol la fereastra în care răpăia ploaia, cu o privire stranie, pierdută.

– Ron? Micul dejun.

– Nu mi-e foame.

Harry făcu ochii mari.

– Nu ziceai...?

– Fie, vin cu tine, oftă Ron, dar nu vreau să mănânc.

Harry îl privi cu atenție, suspicios.

– Ai mâncat deja jumătate din cutia de ceaune de ciocolată, nu-i așa?

– Nu-i vorba de asta, oftă Ron din nou. Știu că... știu că n-o înțelegi.

– În ordine, zise Harry foarte derutat, dând să deschidă ușa.

– Harry! spuse Ron dintr-odată.

– Ce este?

– Harry, nu mai suport!

– Ce nu mai suporți? întrebă Harry, începând să se îngrijoreze cu adevărat. Ron era destul de palid și arăta ca și cum ar fi putut să vomite din clipă-n clipă.

– Nu mă pot gândi decât la ea! zise Ron cu o voce răgușită.

Harry rămase cu gura căscată. Nu se așteptase la așa ceva și nu era sigur că voia să îl asculte pe Ron. Prieteni sau nu, avea să fie nevoit să pună piciorul în prag dacă Ron urma să înceapă să îi spună „Lav-Lav" lui Lavender.

– Cum adică nu poți să vii la micul dejun din cauza asta? întrebă Harry, încercând să includă un strop de realism în discuție.

– Nu cred că știe că exist, spuse Ron, cu un gest de disperare.

– Bineînțeles că știe că exiști, zise Harry uimit. Doar te sărută non-stop, nu-i așa?

Ron clipi.

– Despre cine vorbești?

– Dar tu despre cine vorbești? spuse Harry, din ce în ce mai convins că orice urmă de logică din acest dialog se pierduse.

– Despre Romilda Vane, zise Ron în șoaptă și toată fața păru să i se lumineze când o spuse, ca și cum l-ar fi atins o rază pură de soare.

Se holbară unul la celălalt timp de aproape un minut, înainte ca Harry să zică:

– Glumești, nu? Glumești.

– Harry, cred... cred că o iubesc, spuse Ron cu o voce sugrumată.

– Bine, spuse Harry, ducându-se spre Ron pentru a-i privi de aproape ochii umezi și chipul palid, bine... Acum să vedem dacă poți s-o spui fără să te pufnească râsul.

– O iubesc, repetă Ron pe nerăsuflate. Ai văzut ce păr frumos are? Este negru, strălucitor și mătăsos. Dar ochii i-ai văzut? Ochii ei mari și negri? Dar...?

– E cât se poate de amuzant, spuse Harry, pierzându-și răbdarea, dar s-a terminat cu glumele, da? Las-o baltă.

Se întoarse să plece și ajunse la doi pași de ușă, când primi o lovitură puternică în urechea dreaptă. Întoarse capul, clătinându-se. Ron ținea pumnul ridicat, având chipul contorsionat de furie; era pe cale să-l lovească din nou.

Harry reacționă instinctiv; scoase bagheta din buzunar și incantația îi trecu prin minte în mod involuntar: *„Levicorpus!"*.

Ron țipă când fu suspendat din nou în aer de călcâie; se bălăngăni neajutorat, atârnat cu susul în jos, cu roba căzându-i peste cap.

– De ce m-ai lovit? tună Harry.

– Ai insultat-o, Harry! Ai spus că glumeam! strigă Ron, care începuse să se învinețească la față, căci i se urcase sângele la cap.

– Este o nebunie! zise Harry. Ce ți-a venit să...?

Atunci văzu cutia deschisă de pe patul lui Ron și avu o străfulgerare, realizând pe loc ce se întâmpla.

– De unde ai luat ceaunele alea de ciocolată?

– Le-am primit cadou de ziua mea! strigă Ron, învârtindu-se încet și încercând să se elibereze. Te-am întrebat și pe tine dacă nu voiai unul, ai uitat?

– Ai luat pur și simplu cutia de pe podea, nu-i așa?

– Căzuseră de pe patul meu, da? Dă-mă jos!

– Ești un tâmpit, chiar nu înțelegi că n-au căzut de pe patul tău? Erau ale mele. Le-am aruncat din cufăr când căutam harta. Sunt ceaunele de ciocolată pe care mi le-a dat Romilda înainte de Crăciun și conțin o poțiune de dragoste!

Dar Ron nu păruse să fi auzit decât un singur cuvânt.

– Romilda? repetă el. Ai zis cumva Romilda? Harry... o cunoști? Te rog, poți să-mi faci cunoștință cu ea?

Harry se holbă la Ron, care atârna acolo, cu o expresie plină de speranță pe chip, și se abținu cu greu să râdă. O

parte din el, cea care era mai apropiată de urechea dreaptă, care îi zvâcnea de durere, ar fi vrut să-l dea jos pe Ron și să-l urmărească purtându-se ca un nebun până când avea să treacă efectul poțiunii. Pe de altă parte, erau prieteni, Ron nu fusese în apele lui când îl atacase și Harry își zise că ar fi meritat încă un pumn, dacă l-ar fi lăsat pe Ron să-i declare Romildei Vane că o s-o iubească până la moarte.

- Da, o să-ți fac cunoștință cu ea, zise Harry, gândindu-se repede la o soluție. O să te dau jos, bine?

Îl eliberă, făcându-l să cadă grămadă pe podea (urechea încă îl durea destul de tare), dar Ron se ridică imediat, zâmbind.

- Trebuie să fie în biroul lui Slughorn, zise Harry pe un ton convingător, îndreptându-se către ușă.

- Dar de ce ar fi acolo? întrebă Ron neliniștit, grăbindu-se să-l ajungă din urmă.

- A, păi face meditații la Poțiuni cu el, spuse Harry, inventând pe moment.

- Poate că n-ar fi rău să întreb dacă nu pot face și eu meditații împreună cu ea, nu? zise Ron plin de speranță.

- Bună idee, spuse Harry.

Lavender aștepta lângă gaura portretului, așa că planul lui Harry se complică în mod neașteptat.

- Ai întârziat, Won-Won, zise ea, bosumflându-se. Ți-am luat un cadou și...

- Lasă-mă în pace, spuse Ron pe un ton nerăbdător. Harry o să mă prezinte Romildei Vane.

Nu-i mai spuse nimic lui Lavender, ieșind imediat pe gaura portretului. Harry încercă să-i arunce o privire plină de regret lui Lavender, dar poate că păru mai degrabă amuzat, pentru că Lavender arătă și mai jignită când portretul doamnei grase se trânti în urma lor.

Lui Harry îi fusese puțin teamă că Slughorn ar fi putut coborî la micul dejun, dar acesta deschise ușa de la birou înainte să bată a doua oară, îmbrăcat cu un halat de casă verde de catifea și o bonetă de noapte din același material, arătând destul de adormit.

- Harry, bolborosi el. Ce vizită matinală. Sâmbăta dorm de obicei până târziu.

- Domnule profesor, scuzați-mă pentru deranj, spuse Harry cât mai încet cu putință, în timp ce Ron stătea ca pe ace, încercând să se uite prin cameră dincolo de Slughorn, dar prietenul meu Ron a înghițit din greșeală o poțiune de dragoste. Credeți că ați putea să-i pregătiți un antidot? L-aș duce la Madam Pomfrey, dar nu avem voie să avem nici un articol de la „Weasley Bing-Bong" și știți cum este. O să ne pună tot felul de întrebări.

- Harry, m-aș fi așteptat să-i fi pregătit tu un remediu cât ai zice pește, având în vedere că ești un expert al poțiunilor, nu? întrebă Slughorn.

- Ăă... zise Harry, puțin derutat din cauza lui Ron, care-i dădea ghionturi în coaste, încercând să intre cu forța în cameră. Știți, domnule, n-am pregătit niciodată un antidot pentru o poțiune de dragoste și, până aș fi nimerit-o eu, Ron ar fi putut să pățească ceva.

Ron îl ajută, alegând momentul potrivit ca să zică pe un ton plângăreț:

- Harry, n-o văd... o ascunde cumva de mine?

- Poțiunea asta avea cumva termen de expirare? întrebă Slughorn, cercetându-l acum pe Ron cu un interes profesional. Știi, pot deveni mai puternice dacă sunt ținute mai mult la păstrare.

- Asta explică multe, gâfâi Harry, luptându-se de-a dreptul cu Ron pentru a-l împiedica să-l dărâme pe Slughorn. E ziua lui de naștere, domnule profesor, adăugă el pe un ton rugător.

- Of, fie, hai, intrați, zise Slughorn, înduioșându-se. Am tot ce trebuie aici, în geantă, nu este un antidot complicat...

Ron dădu buzna pe ușa lui Slughorn în biroul supraîncălzit și aglomerat cu lucruri al acestuia, se împiedică de un scăunel pentru sprijinit picioarele, își păstră echilibrul, apucându-l de după gât pe Harry și-i șopti:

- Spune-mi că nu m-a văzut împiedicându-mă.

- N-a sosit încă, zise Harry, urmărindu-l pe Slughorn cum deschide trusa de poțiuni și adăugă câte un vârf de cuțit din diverse ingrediente într-o sticluță.

- Ce bine, spuse Ron. Cum arăt?

- Ești foarte chipeș, spuse Slughorn pe un ton mieros, dându-i lui Ron un pahar cu un lichid limpede. Hai, bea-l pe tot, e o băutură calmantă, ca să nu te pierzi cu firea când vine, știi tu.

- Perfect, zise Ron pe un ton nerăbdător, dând paharul pe gât cu zgomot.

Harry și Slughorn îl urmăriră. Pentru o clipă, Ron le zâmbi larg. Apoi, foarte încet, îi pieri zâmbetul, înlocuit cu o expresie de groază desăvârșită.

- Ți-ai venit în fire, da? spuse Harry zâmbind, iar Slughorn râse pe înfundate. Vă mulțumesc mult, domnule profesor.

- Cu plăcere, băiete, cu plăcere, zise Slughorn, în timp ce Ron se prăbuși pe un scaun din apropiere, răvășit. Are nevoie de un întăritor, continuă Slughorn, îndreptându-se acum către o masă încărcată cu sticle de băutură. Am Berezero, vin, ultima sticlă de mied ținut în butoi de stejar. Hm... Pe asta aveam de gând să i-o dau lui Dumbledore de Crăciun... mă rog, zise el și ridică din umeri, nu o să-i lipsească ce n-a avut niciodată! Ce-ar fi s-o deschidem acum și să-l sărbătorim pe domnul Weasley?

Râse din nou pe înfundate și Harry izbucni și el în râs. Era pentru prima dată când era aproape singur cu Slughorn de la prima încercare nereușită de a obține adevărata amintire de la el. Poate că, dacă ar fi reușit să-l binedispună pe Slughorn în continuare... dacă ar fi băut destul de mult mied ținut în butoi de stejar...

- Poftiți, zise Slughorn, dându-le lui Harry și lui Ron câte un pahar cu mied, înainte de a-l ridica pe al său. Ei bine, la mulți ani, Ralph.

- Ron... șopti Harry.

Însă Ron, care nu părea să asculte cui îi era închinat toastul, dăduse deja pe gât paharul cu mied și-l înghițise. Într-o fracțiune de secundă, ceva mai mult decât o clipită, Harry

înțelese că se petrecea ceva foarte grav, dar Slughorn păru să nu-și dea seama.

– ... mulți ani înainte și...

– Ron!

Ron dăduse drumul paharului; se ridică pe jumătate de pe scaun și apoi leșină, cuprins de convulsii. Făcu spume la gură și ochii părură să-i iasă din orbite.

– Domnule profesor! strigă Harry. Faceți ceva!

Însă Slughorn parcă era paralizat din cauza șocului. Ron se cutremură, sufocându-se și începând să se învinețească.

– Dar... ce... bolborosi Slughorn.

Harry sări peste o măsuță și fugi spre trusa deschisă de poțiuni a lui Slughorn, scoțând câteva borcane și săculețe, în timp ce Ron se lupta să respire, cu răsuflarea sa greoaie răsunând în cameră. Atunci o găsi.

Era piatra care arăta ca un rinichi uscat, pe care o luase Slughorn de la el la sfârșitul orei de Poțiuni.

Alergă înapoi la Ron și-i deschise maxilarul cu forța, băgându-i bezoarul în gură. Ron se cutremură puternic, rămase dintr-odată cu respirația tăiată, perfect nemișcat și lipsit de vlagă.

– CAPITOLUL XIX –

SPIRIDUȘI SPIONI

Una peste alta, să înțeleg că n-a fost una dintre cele mai reușite aniversări ale lui Ron? zise Fred.

Se lăsase seara; aripa spitalului era cufundată în liniște, draperiile erau trase și lămpile aprinse. Singurul pat ocupat era cel al lui Ron. Harry, Hermione și Ginny stăteau în jurul lui; așteptaseră toată ziua la ușa salonului, încercând să zărească ceva de fiecare dată când intra sau ieșea cineva. Madam Pomfrey le dăduse voie să intre abia la opt. Fred și George veniseră după zece.

– Nu ne-am imaginat că o să-i dăm cadoul în împrejurările astea, spuse George pe un ton sumbru, punând o cutie mare ambalată pe noptiera lui Ron și luând loc lângă Ginny.

– Da, ne-am imaginat că o să fie conștient, zise Fred.

– Și noi eram în Hogsmeade, așteptând să-i facem o surpriză, spuse George.

– Ați fost în Hogsmeade? întrebă Ginny, ridicându-și privirea.

– Ne gândeam să cumpărăm magazinul lui Zonko, zise Fred pe un ton posomorât. Să ne extindem în Hogsmeade, știi, dar la ce bun, dacă voi nu mai aveți voie să veniți la sfârșitul săptămânii și să ne cumpărați marfa? Dar să lăsăm asta.

Își trase un scaun lângă Harry, uitându-se la chipul palid al lui Ron.

– Harry, cum s-a întâmplat de fapt?

Harry repetă povestea, parcă pentru a suta oară, după ce i-o spusese lui Dumbledore, profesoarei McGonagall, lui Madam Pomfrey, lui Hermione și lui Ginny.

– ... atunci i-am băgat bezoarul pe gât și a început să respire ceva mai ușor. Slughorn a fugit după ajutor, au apărut McGonagall și Madam Pomfrey și l-au adus aici pe Ron. Au

zis că o să se facă bine. Madam Pomfrey a zis că trebuie să rămână sub observație cam o săptămână. Să ia în continuare Esența de rută.

- Pe cinstea mea, mare noroc că te-ai gândit la bezoar, zise George cu o voce joasă.

- Mare noroc că a fost unul în cameră, spuse Harry, pe care îl treceau fiorii de fiecare dată când se gândea la ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ar fi reușit să găsească pietricica.

Hermione își trase nasul abia auzit. Fusese deosebit de tăcută toată ziua. După ce venise în fugă și albă ca varul la Harry, în fața aripii spitalului, întrebând ce se întâmplase, aproape că nu luase deloc parte la discuțiile interminabile dintre Harry și Ginny despre cum fusese otrăvit Ron, ci doar stătuse lângă ei, tăcând mâlc și arătând speriată, până când li se permisese în cele din urmă să intre să-l vadă.

- Mama și tata știu? o întrebă Fred pe Ginny.

- Au fost deja aici, au sosit acum vreo oră. Acum sunt în biroul lui Dumbledore, dar trebuie să se întoarcă repede.

Urmă o pauză, timp în care toți îl urmăriră pe Ron murmurând ceva în somn.

- Deci otrava a fost în băutură? zise Fred încet.

- Da, spuse Harry numaidecât.

Nu se putea gândi decât la asta și se bucura că avea ocazia de a discuta din nou despre acest aspect.

- Slughorn a turnat în pahare...

- Crezi că ar fi putut să-i pună ceva în băutură lui Ron fără să vezi?

- Probabil că da, zise Harry. Dar de ce să vrea Slughorn să îl otrăvească pe Ron?

- N-am idee, spuse Fred, încruntându-se. Crezi că s-ar putea să fi încurcat paharele din greșeală? Să fi fost tu ținta?

- De ce oare să vrea Slughorn să-l otrăvească pe Harry? întrebă Ginny.

- Nu știu, zise Fred, dar bănuiesc că există mulți care ar vrea să-l otrăvească pe Harry, nu? Având în vedere că i se zice „cel ales" și așa mai departe.

- Deci crezi că Slughorn este un Devorator al Morții? spuse Ginny.

- Orice este posibil, zise Fred pe un ton sumbru.

- Ar putea fi sub stăpânirea unui Blestem Imperius, spuse George.

- Sau ar putea fi nevinovat, zise Ginny. Poate că otrava a fost în sticlă și, în cazul ăsta, ținta a fost însuși Slughorn.

- Cine ar vrea să-l omoare pe Slughorn?

- Dumbledore bănuiește că Lordul Cap-de-Mort a vrut să-l aibă pe Slughorn de partea lui, spuse Harry. Slughorn a stat ascuns un an înainte de a veni la Hogwarts. Și - se gândi la amintirea pe care Dumbledore nu reușise încă s-o extragă de la Slughorn - și poate că acum Cap-de-Mort vrea să-l elimine din calea lui, crezând poate că Slughorn este prețios pentru Dumbledore.

- Dar nu ai spus că intenționase să-i dea lui Dumbledore sticla aia de Crăciun? îi reaminti Ginny. Așa că vinovatul ar fi putut la fel de bine să se gândească la Dumbledore.

- Vinovatul nu-l cunoștea foarte bine pe Slughorn, spuse Hermione, vorbind pentru prima dată după ore întregi, cu un glas răgușit, de parcă că ar fi avut o răceală puternică. Oricine l-a cunoscut pe Slughorn ar fi știut că era foarte probabil să păstreze pentru sine ceva atât de gustos.

- Her-mai-nii, bolborosi Ron dintr-odată, între ei.

Toți tăcură, privindu-l îngrijorați, dar acesta bâigui fără noimă pentru o clipă și apoi începu să sforăie. Ușile salonului se deschiseră la perete, făcându-i pe toți să tresară: Hagrid venea cu pași mari spre ei, cu părul ud din cauza ploii, cu haina de blană de castor fluturând în urma lui, cu o arbaletă în mână și lăsând pe podea un șir de urme de noroi de mărimea unor delfini.

- Am fost în pădure toată ziua, gâfâi el. Aragog se simte mai rău. I-am citit. Abia acum am venit la cină și atunci am aflat de Ron de la doamna profesoară Lăstar. Cum se simte?

- Mai bine, zise Harry. Ni s-a spus că nu este în pericol.

– Nu aveți voie decât câte șase vizitatori o dată, spuse Madam Pomfrey, ieșind repede din biroul ei.

– Suntem șase cu Hagrid, sublinie George.

– A, da, zise Madam Pomfrey, care se părea că-l pusese la socoteală pe Hagrid ca pe mai multe persoane, din cauza masivității sale.

Pentru a-și ascunde greșeala, se duse imediat să șteargă cu bagheta urmele de noroi pe care le lăsase uriașul.

– Nu-mi vine să cred, spuse Hagrid cu o voce răgușită, clătinând din capul mare, pletos și uitându-se la Ron cu ochii mari. Pur și simplu nu-mi vine să cred. Uită-te la el. Cine ar putea să vrea să-i facă rău, cine?

– Tocmai despre asta discutam, zise Harry. Nu știm cine.

– Doar n-o avea cineva pică pe echipa de vâjthaț a Cercetașilor, nu? spuse Hagrid îngrijorat. Mai întâi Katie, acum Ron.

– Nu văd de ce ar vrea cineva să lichideze o echipă de vâjthaț, zise George.

– Cred că Baston ar fi încercat să-i lichideze pe Viperini, dacă ar fi avut cum să scape basma curată, spuse Fred obiectiv.

– Ei bine, eu nu cred că este vorba de vâjthaț, dar cred că există o legătură între atacuri, zise Hermione încet.

– Cum ai ajuns la concluzia asta? întrebă Fred.

– Păi, în primul rând, amândouă ar fi trebuit să fie fatale și nu au fost, chit că doar printr-un noroc chior. În al doilea rând, nici otrava și nici colierul nu par să fi ajuns la persoana care trebuia ucisă. Bineînțeles, adăugă ea pe un ton meditativ, asta îl face și mai periculos pe vinovat într-o anumită măsură, pentru că se pare că nu-i pasă câți oameni omoară înainte de a-și atinge adevărata țintă.

Înainte să poată răspunde cineva acestei afirmații sumbre, se deschiseră din nou ușile, iar domnul și doamna Weasley intrară grăbiți în salon. Prima dată când veniseră fuseseră anunțați că Ron avea să-și revină complet și se liniștiseră la acest gând, acum doamna Weasley îl apucă pe Harry și-l strânse la piept cu putere.

– Dumbledore ne-a spus cum l-ai salvat dându-i bezoarul, plânse ea. Vai, Harry, nici nu știu cum ți-am putea mulțumi!

Ai salvat-o pe Ginny, l-ai salvat pe Arthur... și acum l-ai salvat pe Ron.

– Nu este cazul să... nu am... îngăimă Harry stingherit.

– Dacă stau să mă gândesc, jumătate din familia noastră trăiește datorită ție, zise domnul Weasley cu o voce sugrumată. Ei bine, Harry, tot ce pot spune este că familia Weasley a avut mare noroc că Ron a ales să stea în același compartiment cu tine în Expresul de Hogwarts.

Lui Harry nu-i veni în minte ce i-ar fi putut răspunde și aproape că se bucură când Madam Pomfrey le reaminti că nu puteau fi decât șase vizitatori în jurul patului lui Ron; el și Hermione se ridicară imediat și Hagrid decise să plece cu ei, lăsându-l pe Ron cu familia.

– E îngrozitor, mormăi Hagrid în barbă, în timp ce cei trei se întoarseră pe hol către scara de marmură. Cu toate noile măsuri de siguranță, copiii încă sunt atacați... Dumbledore e nespus de îngrijorat. Nu prea vorbește despre asta, dar îmi dau seama.

– Hagrid, ce bănuiește? întrebă Hermione pe un ton disperat.

– Are o minte atât de ageră, încât presupun că are o mulțime de bănuieli, spuse Hagrid cu fermitate. Dar nu știe cine a trimis colierul și nici cine a otrăvit vinul, pentru că altfel l-ar fi prins deja pe vinovat, nu? Pe mine lucrul care mă îngrijorează, zise Hagrid, coborându-și vocea și aruncând o privire peste umăr (Harry se uită în sus, asigurându-se că nu era Peeves prin apropiere), este cât o să mai reziste Hogwarts dacă sunt atacați copiii? Se repetă povestea cu Camera Secretelor, nu-i așa? O să intre lumea în panică, din ce în ce mai mulți or să-și retragă copiii de la școală și-n scurt timp consiliul de guvernatori...

Hagrid se întrerupse când stafia unei femei cu părul lung pluti senină pe lângă ei, continuând apoi în șoaptă, cu o voce răgușită:

– ... consiliul de guvernatori o să vrea să închidă școala pentru totdeauna.

- Chiar așa? spuse Hermione îngrijorată.

- Privește lucrurile și din punctul lor de vedere, zise Hagrid cu tristețe. De fapt, când nu a fost riscant să-ți trimiți copiii la Hogwarts? Te aștepți că or să aibă loc accidente, fiindcă sunt sute de vrăjitori minori strânși într-un singur loc, dar tentativa de crimă e cu totul altceva. Nici nu-i de mirare că Dumbledore e supărat pe Pl...

Hagrid se opri din mers, cu o expresie familiară de vinovăție pe porțiunea din față vizibilă deasupra bărbii negre și încâlcite.

- Poftim? spuse Harry repede. Dumbledore e supărat pe Plesneală?

- N-am zis că ar fi, spuse Hagrid, deși privirea panicată îl dădu imediat de gol. Ce târziu s-a făcut, e aproape miezul nopții, trebuie să...

- Hagrid, de ce e Dumbledore supărat pe Plesneală? întrebă Harry răspicat.

- Ssst! zise Hagrid, părând în același timp neliniștit și mânios. Harry, nu mai striga lucruri de genul ăsta, doar nu vrei să-mi pierd slujba? Dar poate că nici nu-ți pasă de asta acum, că ai renunțat la Grija față de Creaturile Ma...

- Nu încerca să mă faci să mă simt vinovat, pentru că n-o să-ți meargă, spuse Harry apăsat. Ce-a făcut Plesneală?

- Nu știu, Harry, nici n-ar fi trebuit să-i aud! Păi, ieșeam din pădure seara trecută și i-am auzit vorbind... mă rog, certându-se. N-am vrut să atrag atenția asupra mea, așa că am pus capul în piept, încercând să nu-i aud, dar aveau... Ei bine, aveau o discuție aprinsă și era greu să nu-i aud.

- Și? insistă Harry, în timp ce Hagrid ce muta neliniștit de pe un picior pe altul.

- Și... doar l-am auzit pe Plesneală spunându-i lui Dumbledore că era prea încrezător în sine și că poate că el... Plesneală... nu voia să mai continue așa...

- Așa cum?

- Nu știu, Harry. Pur și simplu Plesneală părea să considere că avea prea multe de făcut, asta-i tot. În orice caz, Dum-

bledore i-a zis verde-n față că acceptase s-o facă și cu asta basta. A fost destul de categoric. Apoi a mai spus ceva despre niște investigații pe care trebuia să le facă Plesneală în privința Casei lui, la Viperini. Mă rog, asta nu-i deloc ciudat, adăugă Hagrid repede, când Harry și Hermione schimbară priviri cu subînțeles. Tuturor șefilor Caselor li s-a cerut să facă cercetări din cauza incidentului cu colierul.

– Da, dar Plesneală e singurul dintre ei cu care se ceartă Dumbledore, nu-i așa? zise Harry.

– Fii atent – Hagrid îndoi stingherit arbaleta pe care o ținea; se auzi un zgomot puternic și aceasta se rupse în două. Știu ce părere ai despre Plesneală și nu vreau să tragi niște concluzii greșite.

– Atenție, spuse Hermione succint.

Se întoarseră la timp pentru a vedea umbra lui Argus Filch apărând pe peretele din spatele lor, înainte ca el însuși să vină de după colț, cocoșat și cu maxilarul tremurându-i.

– Oho! zise el cu o voce răgușită. La ora asta ar trebui să fiți de mult în pat, o să primiți detenție!

– Ba nu o să primească, Filch, spuse Hagrid concis. Doar sunt cu mine, nu?

– Și ce dacă sunt cu tine? întrebă Filch pe un ton mușcător.

– Păi, sunt profesor, Non afurisit ce ești! zise Hagrid, înflăcărându-se numaidecât.

Filch se înfurie, șuierând răuvoitor, Doamna Norris sosise pe nesimțite și se gudura în jurul gleznelor subțiri ale lui Filch.

– Mergeți, le zise Hagrid din colțul gurii.

Nu fu nevoie să le spună de două ori. Harry și Hermione plecară repede, auzind vocile răspicate ale lui Hagrid și Filch cum răsunau în urma lor, în timp ce fugeau. Trecură pe lângă Peeves în apropierea cotiturii către Turnul Cercetașilor, dar acesta se ducea glonț către sursa țipetelor, râzând și strigând fericit:

Unde-s conflicte și discuții,
Paie pe foc va pune Peevsie!

Doamna Grasă aţipise şi nu-i căzu bine când o treziră, dar se dădu într-o parte morocănoasă, lăsându-i să intre în camera de zi, pe care se bucurară s-o găsească goală şi cufundată în liniște. Se părea că lumea nu aflase încă de Ron; Harry se simți foarte ușurat. Răspunsese şi aşa la o grămadă de întrebări pe ziua aceea. Hermione îi spuse noapte bună şi plecă spre dormitoarele fetelor. Însă Harry rămase în urmă, aşezându-se lângă şemineu şi uitându-se la cărbunii care erau pe cale să se stingă.

Deci Dumbledore se certase cu Plesneală. În ciuda a tot ce-i spusese lui Harry, în ciuda faptului că insistase că avea încredere absolută în Plesneală, îşi pierduse cumpătul în faţa lui. Nu credea că făcuse totul pentru a-i ancheta pe Viperini... sau poate pentru a ancheta un Viperin anume: pe Reacredinţă?

Oare Dumbledore pretinsese că bănuielile lui Harry erau nefondate pentru că nu dorea ca acesta să facă ceva nechibzuit, să vrea să ia atitudine? Părea plauzibil. Era posibil şi ca Dumbledore s-o fi făcut pentru că dorea ca Harry să se concentreze asupra lecţiilor sau asupra obţinerii acelei amintiri de la Slughorn. Poate că Dumbledore nu considera că era bine să-i împărtăşească unui băiat de doar şaisprezece ani ce bănuia despre colegii săi.

– Potter, ai venit!

Harry sări în picioare alarmat, cu bagheta pregătită de atac. Fusese convins că nu mai era nimeni în camera de zi şi fu luat prin surprindere de silueta mătăhăloasă care se ridică dintr-odată de pe un fotoliu depărtat. Când se uită mai bine, îşi dădu seama că era Cormac McLaggen.

– Te-am aşteptat să te întorci, zise McLaggen, ignorând bagheta din mâna lui Harry. Probabil c-am adormit. Fii atent, am văzut că l-au dus pe Weasley în aripa spitalului azi-dimineaţă. Cred că n-o să poată să joace în meciul de săptămâna viitoare.

Lui Harry îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi da seama despre ce vorbea McLaggen.

– A... da... vâjthaţ, spuse el, punându-şi bagheta înapoi la

cureaua pantalonilor și trecându-și obosit mâna prin păr. Da, s-ar putea să nu joace.

- Păi, atunci o să fiu eu portar, nu-i așa? zise McLaggen.

- Da, spuse Harry. Da, presupun că da.

Nu găsi nici un argument împotriva acestei idei; în definitiv, McLaggen fusese cel mai bun după Ron, la trial.

- Perfect, zise McLaggen mulțumit. Când sunt antrenamentele?

- Poftim? Ăă... este unul mâine seară.

- Bine. Potter, fii atent, ar trebui să vorbim înainte de asta. Am niște idei tehnice cu care s-ar putea să fii de acord.

- În ordine, spuse Harry fără entuziasm. Dar o să mi le spui mâine. Acum sunt cam obosit. Mai vorbim...

Vestea că Ron fusese otrăvit se răspândi repede în ziua următoare, dar nu avu un impact la fel de mare ca atacul asupra lui Katie. Se părea că oamenii credeau că ar fi putut fi un accident, pentru că se întâmplase în biroul profesorului de Poțiuni și pentru că fata nu pățise nimic grav, fiindu-i administrat antidotul imediat. De fapt, majoritatea Cercetașilor erau mult mai interesați de meciul de vâjthat contra Astropufilor, care urma să aibă loc în scurt timp, pentru că mulți voiau să-l vadă pe Zacharias Smith, care era înaintaș în echipa Astropufilor, plătind cu vârf și-ndesat modul în care comentase meciul de început de sezon contra Viperinilor.

Însă pentru Harry vâjthatul era mai puțin important ca niciodată; devenea din ce în ce mai obsedat de Draco Reacreditță. Consulta în continuare „Harta Ștrengarilor" ori de câte ori avea ocazia și uneori făcea chiar ocoluri pentru a ajunge unde se întâmpla să fie Reacreditță, însă încă nu-l observase făcând ceva ieșit din comun. În plus, mai erau și momente inexplicabile, când Reacreditță pur și simplu dispărea de pe hartă...

Dar Harry nu avea prea mult timp pentru a reflecta la asta, fiind ocupat cu antrenamentele de vâjthat, cu temele și cu faptul că, oriunde se întorcea, dădea peste Cormac McLaggen și Lavender Brown.

Îi era greu să decidă care dintre ei era cel mai enervant. McLaggen îi lansa mereu aluzii că ar fi fost un portar titular mai bun decât Ron, asigurându-l pe Harry că acum, după ce avea să-l vadă jucând în mod regulat, avea să ajungă și el la aceeași concluzie; de asemenea, îi critica în mod constant pe ceilalți jucători și-i prezenta scheme de joc detaliate, încât la un moment dat Harry fu nevoit să-i reamintească cine era căpitanul echipei.

Între timp, Lavender îl aborda pentru a discuta despre Ron, obosindu-l pe Harry aproape în aceeași măsură ca discursurile lui McLaggen despre vâjthat. La început, pe Lavender o deranjase foarte tare faptul că nu-i spusese nimeni că Ron era în aripa spitalului. *„În definitiv, sunt iubita lui!"*. Însă din păcate hotărâse să-l ierte pe Harry pentru această scăpare, dorind să discute cât mai des cu el pentru a analiza sentimentele lui Ron. Asta era o experiență nespus de neplăcută pentru Harry, una de care s-ar fi lipsit bucuros.

– Știi, n-ar fi mai bine să vorbești cu Ron despre toate astea? o întrebă Harry, după ce Lavender îl supusese unui interogatoriu deosebit de îndelungat, care acoperise totul, de la cuvintele pe care le folosise Ron când vorbise despre roba ei festivă până la a-l întreba pe Harry dacă Ron considera că relația dintre el și Lavender era una „profundă".

– Păi, aș vorbi, dar, de fiecare dată când mă duc să-l văd, îl găsesc dormind! spuse Lavender irascibilă.

– Serios? zise Harry, surprins, pentru că el îl găsise perfect treaz pe Ron de fiecare dată când îl vizitase în aripa spitalului, arătându-se foarte interesat de cearta dintre Dumbledore și Plesneală și având mereu pe vârful limbii noi injurii la adresa lui McLaggen.

– Hermione Granger îl vizitează în continuare? întrebă Lavender din senin.

– Da, așa cred. Mă rog, sunt prieteni, nu? spuse Harry stingherit.

– Prieteni? Ce glumă bună, spuse Lavender pe un ton disprețuitor. Nu a vorbit cu el săptămâni întregi după ce am

devenit un cuplu! Dar presupun că vrea să se împace cu el acum, că a devenit „interesant" și așa mai departe.

- Pentru tine, a fi otrăvit e totuna cu a deveni interesant? întrebă Harry. Știi, îmi pare rău, trebuie să plec. Mă așteaptă McLaggen să discutăm despre vâjthat, spuse Harry repede și țâșni într-o parte, trecând printr-o ușă ascunsă în perete și fugind pe un hol care era o scurtătură spre clasa de Poțiuni și unde, din fericire, Lavender nu putea veni după el. Și nici McLaggen.

În dimineața meciului de vâjthat contra Astropufilor, Harry trecu prin aripa spitalului, înainte de a se îndrepta spre stadion. Ron era foarte agitat; Madam Pomfrey nu era de acord să-l lase să se ducă să vadă meciul, fiind de părere că ar fi fost prea solicitant pentru el.

- Și cum joacă McLaggen? îl întrebă el neliniștit pe Harry, părând să nu-și dea seama că mai pusese aceeași întrebare de două ori până atunci.

- Ți-am zis, spuse Harry răbdător, ar putea fi și cel mai bun din lume, dar tot nu l-aș păstra în echipă. Le tot spune celorlalți ce să facă, crede că ar putea juca mai bine decât oricare dintre noi. Abia aștept să scap de el. În legătură cu scăpatul de unii și alții, adăugă Harry, ridicându-se și luându-și mătura „Fulger", te rog să nu te mai prefaci că dormi când vine Lavender să te vadă. Și ea mă scoate din minți.

- A, făcu Ron sfios. Bine. În ordine.

- Spune-i, dacă nu mai vrei să fii cu ea, spuse Harry.

- Da... păi... nu e chiar așa ușor, nu? zise Ron și făcu o pauză. Hermione o să treacă pe aici înainte de meci? adăugă el pe un ton firesc.

- Nu, a plecat deja spre stadion cu Ginny.

- A, spuse Ron destul de posomorât. Bine. Atunci, mult noroc. Sper să-l spulberi pe McLag... adică, pe Smith.

- O să mă străduiesc, zise Harry, punându-și coada de mătură pe umăr. Ne vedem după meci.

Merse repede pe holurile goale; toți elevii erau afară,

stând deja în tribune sau îndreptându-se către ele. Se uită pe ferestrele pe lângă care trecea în drumul său, încercând să estimeze cât de puternic era vântul care bătea în ele, când un zgomot din față îl făcu să ridice privirea și-l văzu pe Reacredință venind spre el, însoțit de două fete care păreau nemulțumite și supărate.

Reacredință se opri brusc când îl observă pe Harry, râse scurt, sec și merse mai departe.

- Unde te duci? întrebă Harry.

- Vezi să nu-ți spun, Potter! C-o fi treaba ta, zise Reacredință pe un ton batjocoritor. Ai face bine să te grăbești, probabil că așteaptă să vină „căpitanul ales", „băiatul care a marcat" sau cum ți-or mai spune mai nou.

Una dintre fete chicoti involuntar. Harry o fixă cu privirea. Fata roși. Reacredință trecu furtunos pe lângă Harry, iar ea și prietena ei îl urmară cu pași repezi, dând colțul și făcându-se nevăzuți.

Harry rămase țintuit, urmărindu-i cum dispar. Îl enerva la culme; și așa risca să ajungă la meci cu întârziere. Acum Reacredință era acolo, furișându-se prin școală în timp ce toți ceilalți erau plecați: era ocazia perfectă pentru ca Harry să descopere ce punea la cale Reacredință. Se scurseră câteva secunde în tăcere și Harry rămase nemișcat, încremenit, privind lung spre locul unde dispăruse Reacredință...

- Unde-ai fost? întrebă Ginny, când Harry intră în fugă în vestiar.

Toți ceilalți membri ai echipei își puseseră echipamentul și erau pregătiți; Coote și Peakes, prinzătorii, erau neliniștiți și se loveau cu bâtele de picior.

- M-am întâlnit cu Reacredință, îi zise Harry în șoaptă, trăgându-și roba roșie peste cap.

- Și?

- Și am vrut să aflu ce căuta la castel cu două prietene, în timp ce toți ceilalți erau aici.

- Dar ce contează asta acum?

– Păi, oricum n-o să pot să aflu, nu? zise Harry, înșfăcând mătura „Fulger" și aranjându-și ochelarii cu forță. Să mergem!

Nu mai spuse nimic altceva, ieșind pe teren cu pași mari în urale și huiduieli asurzitoare. Vântul nu era puternic, cerul era acoperit neuniform cu nori și din când în când se iveau raze de soare orbitoare.

– Condiții dificile! le spuse McLaggen celorlalți din echipă, îmbărbătându-i. Coote, Peakes, să nu zburați cu soarele în spate, ca să nu vă vadă.

– McLaggen, eu sunt căpitanul, nu le mai da tu instrucțiuni, zise Harry supărat. Tu du-te lângă stâlpii porților!

McLaggen se îndepărtă cu pași apăsați și atunci Harry se întoarse către Coote și Peakes.

– Totuși chiar aveți grijă să nu zburați cu soarele în spate, le zise el nemulțumit.

Dădu mâna cu căpitanul Astropufilor și, la semnalul lui Madam Hooch, se desprinse de sol, ridicându-se în văzduh mai sus decât ceilalți din echipa sa și zburând cu viteză în jurul terenului, în căutarea hoțoaicei. Dacă ar fi reușit s-o prindă cât mai repede, exista o șansă să se poată întoarce la castel, să ia „Harta Ștrengarilor" și să afle ce făcea Reacredință.

– Balonul este la Smith, din echipa Astropufilor, zise o voce diafană, răsunând peste întregul domeniu. Desigur, el a fost cel care a comentat meciul dinainte și Ginny Weasley a zburat direct spre el, făcându-l fărâme dinadins, cred eu... cel puțin așa a părut. Smith a făcut niște remarci destul de grosolane la adresa Cercetașilor și presupun că-i pare rău, acum că joacă împotriva lor... A, uite, a pierdut balonul, i l-a luat Ginny, îmi place de ea, este tare drăguță.

Harry se uită în jos spre podiumul comentatorului. Ce om întreg la cap ar fi lăsat-o pe Luna Lovegood să comenteze meciul? Dar, chiar și de la înălțime, părul lung, blond nisipiu, era de neconfundat, ca de altfel și colierul cu dopuri de Berezero. Profesoara McGonagall stătea lângă Luna, părând puțin tulburată, de parcă nu ar fi fost întru totul convinsă că făcuse alegerea cea mai potrivită.

– ... dar acum i-a luat balonul jucătorul acela mare de la Astropufi, nu mai țin minte cum îl cheamă, parcă Bibble... nu, Buggins...

– Îl cheamă Cadwallader! zise profesoara McGonagall răspicat de lângă Luna, iar mulțimea râse.

Harry se uită în jur după hoțoaică; nu era nici urmă de ea. Cadwallader dădu un gol câteva clipe mai târziu. McLaggen strigase la Ginny, criticând-o pentru că pierduse posesia balonului, și din cauza asta nu observase mingea mare și roșie care îi vâjâi pe lângă ureche.

– McLaggen, vrei să fii atent la ce ai tu de făcut și să-i lași în pace pe ceilalți! strigă Harry, întorcându-se cu fața către portarul său.

– Nici tu nu ești un exemplu tocmai vrednic de urmat! strigă McLaggen la rândul lui, roșu la față și mânios.

– Și acum Harry Potter se ceartă cu portarul său, spuse Luna cu seninătate, în timp ce Astropufii și Viperinii din mulțimea de mai jos aplaudară și râseră ironic. Nu cred că asta o să-l ajute să găsească hoțoaica, dar poate că este un șiretlic iscusit.

Harry se întoarse cu spatele la el, blestemând furios și începu să dea iar ocol terenului, scrutând văzduhul în căutarea unei mingiuțe aurii înaripate.

Ginny și Demelza marcară fiecare câte un gol, dându-le un prilej de bucurie suporterilor îmbrăcați în roșu și auriu. Apoi Cadwallader marcă din nou, egalând scorul, însă Luna nu părea să fi observat; se părea că lucrurile neimportante, cum era scorul, nu prezentau absolut nici un interes pentru ea, care tot încerca să atragă atenția mulțimii asupra unor elemente ca norii cu forme speciale și posibilitatea ca Zacharias Smith, care nu reușise să păstreze în posesie balonul mai mult de un minut, să sufere de o boală numită „șablonul învinsului".

– Șaptezeci la patruzeci pentru Astropufi! răcni profesoara McGonagall în megafonul Lunei.

– Serios, deja? spuse Luna derutată. A, uite! Portarul Cercetașilor i-a luat bâta unuia dintre prinzători.

Harry se întoarse brusc în aer. Într-adevăr, McLaggen îi

luase cu forța bâta lui Peakes, din motive numai de el știute, și părea să îi arate cum se lovește un balon-ghiulea țintindu-l pe Cadwallader care venea spre ei.

– Vrei să-i dai bâta înapoi și să te întorci la porți? tună Harry, ducându-se glonț spre McLaggen exact când acesta își luă avânt să lovească balonul-ghiulea și-l nimeri din greșeală pe Harry.

Simți o durere înfiorătoare, leșinătoare... văzu o străfulgerare... țipete îndepărtate... și senzația căderii printr-un tunel nesfârșit...

Apoi Harry se trezi întins într-un pat nespus de cald și confortabil, uitându-se în sus la o lampă care arunca un cerc de lumină aurie pe tavanul întunecat. Își ridică puțin capul amețit. În stânga lui era o persoană cunoscută, pistruiată și cu părul roșcat.

– Drăguț din partea ta c-ai trecut pe aici, zise Ron, zâmbind.

Harry clipi și se uită în jur. Bineînțeles, se afla în aripa spitalului. Cerul era violet, cu urme de roșu. Meciul trebuia să se fi terminat cu ore în urmă. Nu mai exista nici o șansă să-l încolțească pe Reacredință. Lui Harry i se părea că avea capul deosebit de greu; ridică mâna și simți la pipăit un turban rigid de bandaje.

– Ce s-a întâmplat?

– Ți-ai spart capul, spuse Madam Pomfrey, venind repede și făcându-l să se întindă la loc pe perne. Nu te îngrijora, te-am vindecat imediat, dar te țin sub observație în noaptea asta. Trebuie să te menajezi timp de câteva ore.

– Nu vreau să stau aici peste noapte, zise Harry supărat, ridicându-se în capul oaselor și dând la o parte pătura. Vreau să-l găsesc pe McLaggen și să-l omor.

– Mă tem că atunci nu te-ai mai menaja, spuse Madam Pomfrey, împingându-l înapoi pe pat și ridicându-și bagheta într-un mod prevenitor. Potter, o să rămâi aici până o să te externez, dacă nu vrei să-l chem pe domnul director.

Se întoarse în biroul ei cu pași repezi, iar Harry se lăsă pe spate pe perne, negru de supărare.

– Știi cumva cu cât am pierdut? îl întrebă pe Ron printre dinți.

– Păi, da, zise Ron cu părere de rău. Scorul final a fost trei sute douăzeci la șaizeci.

– Minunat, spuse Harry cu sălbăticie. De-a dreptul minunat! Stai să pun mâna pe McLaggen...

– N-ar fi o idee bună să pui mâna pe el, e cât un trol, spuse Ron în mod obiectiv. Eu, unul, nu cred că i-ar strica să aruncăm blestemul ăla cu unghiile de la picioare asupra lui, cel inventat de prinț. În orice caz, s-ar putea ca ceilalți membri ai echipei să îl facă fărâme înainte să ieși tu de aici – sunt tare supărați.

În vocea lui Ron se simți o nuanță de bucurie ascunsă fără succes; Harry își dădea seama că Ron era de-a dreptul încântat că McLaggen făcuse o asemenea greșeală. Harry stătea întins, uitându-se la pata luminoasă de pe tavan, fără să sufere de pe urma unei dureri definite, ci simțindu-și capul oarecum fragil dedesubtul rândurilor de bandaje.

– Am auzit de aici comentariul meciului, zise Ron, cu vocea voalată acum din cauza râsului. Sper ca Luna să comenteze toate meciurile de acum înainte. „Șablonul învinsului"...

Dar Harry era încă prea supărat pentru a sesiza partea amuzantă a situației și Ron încetă să mai râdă după o vreme.

– Ginny a venit să te vadă în timp ce îți pierduseși cunoștința, zise el după o pauză îndelungată, și imaginația lui Harry se puse în mișcare la capacitate maximă, construind repede o scenă în care Ginny plângea deasupra trupului său inert, mărturisind afecțiunea profundă pe care i-o purta, în timp ce Ron le dădea binecuvântarea. Zicea că ai ajuns chiar în ultima clipă la meci. Cum așa? Doar ai plecat destul de devreme.

– A, spuse Harry, năruindu-i-se scena din minte. Da, păi, l-am văzut pe Reacreditță furișându-se cu două fete care nu păreau să vrea să fie cu el, și este a doua oară când a avut grijă să nu meargă la stadionul de vâjthat alături de toți ceilalți. A lipsit și de la ultimul meci, ții minte? zise Harry, oftând. Acum îmi pare rău că nu m-am dus după el; meciul a fost un fiasco.

– Nu fi prost, spuse Ron pe un ton tăios. Nu aveai cum să lipsești de la un meci doar ca să-l urmărești pe Reacredință. Ești căpitan!

– Vreau să știu ce pune la cale, zise Harry. Și să nu-mi spui că este doar în închipuirea mea; nu după ce l-am auzit vorbind cu Plesneală.

– N-am zis niciodată că ar fi doar în închipuirea ta, spuse Ron, sprijinindu-se într-un cot și încruntându-se la Harry, dar nu e o regulă să existe o singură persoană care să pună ceva la cale în castel, și nu mai multe în același timp! Harry, Reacredință a ajuns un fel de obsesie pentru tine. Adică chiar te gândești că ai fi putut lipsi de la un meci doar ca să-l urmărești.

– Vreau să-l prind în flagrant! zise Harry frustrat. Serios, unde se duce când dispare de pe hartă?

– Nu știu... în Hogsmeade? sugeră Ron, căscând.

– Nu l-am văzut niciodată pe vreunul dintre culoarele secrete de pe hartă. Și oricum, acum trebuie să fie păzite, nu?

– Păi, atunci n-am idee, spuse Ron.

Amândoi tăcură. Harry se uită fix la cercul de lumină din jurul lămpii de deasupra lui, gândindu-se. Și-ar fi dorit să fie la fel de influent ca Rufus Scrimgeour, ca să poată trimite pe cineva să-l spioneze pe Reacredință, dar din păcate Harry nu avea în subordine un întreg oficiu de Aurori. Pentru o clipă îi trecu prin minte să încerce să facă ceva cu membrii AD, dar problema absenței de la cursuri ar fi rămas valabilă; în definitiv, cei mai mulți dintre ei încă aveau un program foarte încărcat.

Se auzi un sforăit jos, ca un mormăit, dinspre patul lui Ron. După un timp, Madam Pomfrey ieși din biroul ei, de data asta îmbrăcată cu un halat de casă gros. Lui Harry îi era cel mai ușor să pretindă că dormea; se întoarse pe o parte și ascultă cum toate draperiile se traseră singure când Madam Pomfrey își mișcă bagheta. Reglă lămpile la puterea minimă și se duse înapoi în birou, Harry auzi ușa închizându-se în urma ei, ceea ce îi dădu de înțeles că se ducea să se culce.

Era a treia oară când fusese adus în aripa spitalului din

cauza unui accident de vâjthat, medită Harry în întuneric. Data trecută căzuse de pe mătură din cauza prezenței Dementorilor în jurul terenului, iar cu două dăți în urmă, profesorul Lockhart, un om de-a dreptul incapabil, îi eliminase toate oasele din brat. Aceasta fusese de departe experiența cea mai dureroasă. Își aminti agonia nopții când îi crescuseră la loc toate oasele din brat, iar durerea nu se ameliorase deloc cu ocazia aparitiei unui vizitator neașteptat în toiul...

Harry se ridică dintr-odată în capul oaselor. Inima îi bătea cu putere și turbanul de bandaje i se deranjase. În sfârșit, găsise soluția: avea totuși cum să pună pe cineva să-l urmărească pe Reacredință. Cum putuse să uite, cum de nu-i trecuse prin minte mai devreme?

Dar întrebarea era: cum să-l cheme? Ce trebuia să facă?

Harry vorbi pe întuneric încet și pe un ton nesigur.

- Kreacher?

Se auzi o pocnitură foarte puternică și în cameră răsunară chițăieli și zgomote specifice unei încăierări. Ron se trezi cu un țipăt scurt.

- Ce s-a...?

Harry își îndreptă repede bagheta către ușa de la biroul lui Madam Pomfrey, murmurând *„Muffliato!"*, pentru ca aceasta să nu dea buzna în salon. Apoi se duse în patru labe până la capătul patului, pentru a vedea mai bine ce se petrecea.

Doi spiriduși de casă se rostogoleau pe podea chiar în mijlocul camerei. Unul dintre ei era îmbrăcat cu un pulover maro intrat la apă și purta mai multe căciuli de lână, celălalt își legase o cârpă veche și murdară în jurul bazinului. Apoi se auzi încă o pocnitură răsunătoare și strigoiul Peeves apăru plutind în aer, pe deasupra spiridușilor care se luptau pe podea.

- Hei, smintitule, să știi că urmăream lupta! îi zise el lui Harry indignat, indicând încăierarea de sub el, înainte de a începe să râdă cu poftă, zgomotos. Uite-le pe ființele astea micute, cum se bat cu mânutele, mușcând de zor, lovind cu spor.

- Kreacher să nu-l insulte pe Harry Potter de față cu Dobby

niciodată, altfel Dobby însuși o să-l oblige pe Kreacher să-și țină gura! strigă Dobby cu o voce pițigăiată.

– ... pocnind de zor, zgâriind cu spor! strigă Peeves încântat, aruncând acum cu bucăți de cretă în spiriduși, pentru a-i întărâta și mai tare. Luptându-se de zor!

– Kreacher spune orice vrea despre stăpânul lui, da, da, un stăpân afurisit, care are prieteni Sânge-Mâli, vai, ce ar spune stăpâna bietului Kreacher...?

Nu aflară exact ce ar fi spus stăpâna lui Kreacher, pentru că în clipa aceea Dobby îi dădu un pumn în gură lui Kreacher cu pumnișorul său noduros, scoțându-i jumătate din dinți. Harry și Ron săriră amândoi din pat, despărțindu-i cu forța pe spiriduși, deși aceștia încercară în continuare să se lovească între ei cu mâinile și cu picioarele, ațâțați de Peeves, care zbura în jurul lămpii țipând: *„Bagă-i degetul în ochișor, trage-l de urechi cu spor."*

Harry își ațintì bagheta spre Peeves și zise: *„Langlock!"*. Peeves se apucă de gât, înghiți în sec și apoi ieși în zbor din cameră, făcând gesturi necuviincioase, însă fără să poată spune un cuvânt, din cauza faptului că tocmai i se lipise limba de cerul gurii.

– Bravo, spuse Ron în semn de apreciere, ridicându-l de la podea pe Dobby, care dădea neobosit din mâini și din picioare, străduindu-se să-l atingă pe Kreacher. A fost un alt blestem minor al prințului, nu-i așa?

– Așa e, zise Harry, răsucind un braț uscățiv al lui Kreacher într-un *seminelson*. Acum... Vă interzic să vă mai luptați între voi! Kreacher, nu ai voie să te lupți cu Dobby. Dobby, știu că nu am dreptul să-ți dau ordine.

– Dobby este un spiriduș de casă liber și poate asculta de cine vrea el. Dobby va face orice îi spune Harry Potter! spuse Dobby, cu lacrimile șiroindu-i pe chipul mic și ridat și picurându-i pe pulover.

– În ordine, zise Harry, iar apoi el și Ron le dădură amândoi drumul spiridușilor, care căzură pe podea, dar nu se mai luptară între ei.

- Stăpâne, m-ai chemat? spuse Kreacher cu o voce răgușită, făcând o plecăciune joasă și în același timp aruncându-i lui Harry o privire grăitoare, care sugera că-i dorea să moară în chinuri groaznice.

- Da, te-am chemat, zise Harry, uitându-se repede la ușa de la biroul lui Madam Pomfrey, pentru a se asigura că vraja *„Muffliato"* funcționa în continuare, și văzând că nu era nimic care să indice că ar fi auzit hărmălaia. Vreau să-ți dau o sarcină.

- Kreacher face orice îi spune stăpânul, spuse Kreacher, aplecându-se atât de mult încât aproape că își atingea cu buzele degetele noduroase de la picioare. Kreacher nu are de ales, dar lui Kreacher îi este rușine să aibă un asemenea stăpân, da, da.

- Harry Potter, o îndeplinește Dobby! chițăi Dobby, având încă ochii cât mingile de tenis inundați cu lacrimi. Dobby ar fi onorat să-l ajute pe Harry Potter!

- Dacă stau să mă gândesc, ar fi bine să fiți doi, zise Harry. Fiți atenți, vreau să-l spionați pe Draco Reacredință.

Ignorând privirea de uimire amestecată cu exasperare de pe chipul lui Ron, Harry adăugă:

- Vreau să știu unde se duce, cu cine se întâlnește și ce face. Vreau să-l urmăriți zi și noapte.

- Da, Harry Potter! spuse Dobby numaidecât, cu ochii bulbucați strălucindu-i de bucurie. Și dacă Dobby eșuează, Dobby se aruncă din cel mai înalt turn, Harry Potter!

- N-o să fie cazul să faci așa ceva, zise Harry repede.

- Stăpânul vrea să-l urmăresc pe cel mai tânăr membru al familiei Reacredință? spuse Kreacher cu o voce dogită. Stăpânul vrea să-l spionez pe nepotul cu sânge pur al fostei mele stăpâne?

- Întocmai, zise Harry, anticipând un mare pericol și hotărându-se să-l curme fără întârziere. Și îți este interzis să-l previi, să-i dai de înțeles ce pui la cale, să vorbești cu el, să-i scrii mesaje sau... sau să-l contactezi în vreun fel. Ai înțeles?

I se păru că spiridușul se chinuia să găsească o portiță în

șirul de indicații pe care tocmai le primise și așteptă. Spre încântarea lui Harry, Kreacher făcu din nou o plecăciune joasă câteva clipe mai târziu și zise plin de ură:

– Stăpânul se gândește la toate și Kreacher trebuie să-l asculte, chiar dacă Kreacher ar prefera de o mie de ori să-l servească pe băiatul Reacredință, da, da...

– Atunci, așa rămâne, spuse Harry. Vreau să-mi dați raportul în mod regulat, dar aveți grijă să nu apăreți când sunt cu alții. Însă e în ordine dacă sunt cu Ron și Hermione. Și să nu spuneți nimănui ce faceți. Să stați lipiți de Reacredință ca timbrul de scrisoare.

– CAPITOLUL XX –

DORINȚA LORDULUI CAP-DE-MORT

Harry și Ron părăsiră aripa spitalului luni dimineață la prima oră, bucurându-se de o sănătate înfloritoare, datorită îngrijirii lui Madam Pomfrey, și putând acum să culeagă roadele faptului că își pierduseră cunoștința și fuseseră otrăviți. Rezultatul cel mai plăcut fu acela că Hermione se împăcase cu Ron. Hermione chiar coborî împreună cu ei la micul dejun, dându-le vestea că Ginny se certase cu Dean. Ființa adormită din pieptul lui Harry își ridică dintr-odată capul, adulmecând aerul plin de speranță.

– Din ce cauză s-au certat? întrebă el, încercând să aibă un ton firesc în timp ce ajunseră pe un hol de la etajul șapte unde nu mai era nimeni, în afară de o fetiță foarte micuță care privea o tapiserie cu troli îmbrăcați în costume de balerine.

Aceasta păru îngrozită când îi văzu apropiindu-se pe cei trei din anul șase și scăpă pe jos balanța grea de alamă pe care o ținea.

– Nu-ți face griji! zise Hermione, binevoitoare, grăbindu-se s-o ajute. Uite.

Atinse cu bagheta balanța stricată, zicând: *„Reparo!"*.

Fetița nu-i mulțumi, ci rămase țintuită acolo când trecură pe lângă ea, privindu-i până dispărură din câmpul ei vizual. Ron îi aruncă o privire peste umăr.

– Jur că sunt din ce în ce mai mici, spuse el.

– Să trecem peste asta, zise Harry, puțin nerăbdător. Din ce cauză s-au certat Ginny și Dean, Hermione?

– A, Dean a râs de faptul că McLaggen a trimis balonul-ghiulea spre tine, spuse Hermione.

– Trebuie să fi fost destul de amuzant, spuse Ron rezonabil.

– N-a fost deloc amuzant! zise Hermione cu patimă. A fost îngrozitor și, dacă nu l-ar fi prins Coote și Peakes, Harry ar fi putut fi foarte grav rănit!

– Da, se poate, dar nu era cazul ca Ginny și Dean să se des-

partă din cauza asta, spuse Harry, încercând în continuare să vorbească pe un ton firesc. Sau sunt încă împreună?

– Da, sunt încă împreună. Dar de ce ești atât de interesat de ei? întrebă Hermione, aruncându-i lui Harry o privire cercetătoare.

– Pur și simplu nu vreau să mi se dezbine iar echipa de vâjthaț! zise el repede, dar Hermione continuă să pară suspicioasă și Harry fu deosebit de ușurat când cineva strigă din spatele lor: „Harry!", oferindu-i ocazia de a se întoarce cu spatele la Hermione.

– A, bună, Luna.

– Te-am căutat în aripa spitalului, zise Luna, cotrobăind în ghiozdan. Dar mi-au zis că ai plecat...

Îl puse pe Ron să țină un fel de ceapă verde, o mânătarcă mare, pătată, și o cantitate considerabilă de ceva care semăna cu un nisip pentru pisici, scoțând în cele din urmă un sul de pergament destul de ponosit, pe care i-l dădu lui Harry.

– ... mi s-a spus să ți-l dau.

Era un sul mic de pergament și Harry își dădu seama imediat că era o nouă invitație la o lecție cu Dumbledore.

– În seara asta, le zise el lui Ron și lui Hermione după ce-l desfășură.

– Felicitări pentru comentariul de la ultimul meci! îi spuse Ron Lunei când îi dădu înapoi ceapa verde, mânătarca și nisipul pentru pisici.

Luna schiță un zâmbet.

– Mă iei peste picior, nu? zise ea. Toți mi-au spus că a fost groaznic.

– Nu, vorbesc serios, spuse Ron cu sinceritate. Nu țin minte vreun alt comentariu care să-mi fi plăcut mai mult! Apropo, ce-i asta? adăugă el, ridicând obiectul ca o ceapă la nivelul ochilor.

– A, este o Rădăcină Rotunjoară, zise ea, îndesând pumnul de nisip pentru pisici și mânătarca înapoi în ghiozdan. Poți s-o păstrezi dacă vrei, am mai multe. Sunt deosebit de eficiente pentru alungarea Plinuțelor Hămesite.

Luna plecă, lăsându-l în urmă pe Ron, care râdea pe înfundate și ținea în mână Rădăcina Rotunjoară.

– Știți ceva, chiar am început s-o simpatizez pe Luna, spuse el, când porniră din nou către Marea Sală. Știu că nu-i cu mințile acasă, dar în cazul ei nu-i ceva de rău...

Se întrerupse foarte brusc. Lavender Brown stătea la capătul scării de marmură, neagră de supărare.

– Bună, zise Ron neliniștit.

– Hai, îi șopti Harry lui Hermione și cei doi merseră repede mai departe, auzind-o însă pe Lavender cum întreabă:

– De ce nu mi-ai spus că aveau să te externeze azi? Și de ce era și ea cu tine?

Ron părea posomorât și iritat când apăru la micul dejun o jumătate de oră mai târziu și, deși stătea lângă Lavender, Harry nu-i văzu schimbând o vorbă tot timpul cât fură împreună. Hermione se purta de parcă nu și-ar fi dat seama de nimic din toate acestea, dar Harry o zări zâmbind cu superioritate de câteva ori, aparent fără motiv. Toată ziua aceea păru să fie deosebit de bine dispusă, iar seara, când erau în camera de zi, chiar fu de acord să verifice (cu alte cuvinte, să termine de scris) eseul pentru Ierbologie al lui Harry, după ce refuzase categoric să o facă până atunci, știind că după aceea Harry avea să-i dea eseurile lui Ron să le copieze de la el.

– Mulțumesc mult, Hermione, zise Harry, bătând-o grăbit pe umăr, în timp ce se uită la ceas și văzu că era aproape opt. Știi, trebuie să mă grăbesc, altfel o să întârzii la lecția cu Dumbledore.

Hermione nu răspunse, ci doar tăie unele dintre propozițiile mai nereușite, arătând puțin obosită. Harry ieși repede pe gaura portretului zâmbind și porni către biroul directorului. Garguiul se dădu la o parte când Harry rosti *„Eclere caramelizate”*, iar băiatul urcă scara în spirală câte două trepte odată, ciocănind la ușă exact când ceasul din birou anunță ora opt.

– Intră, strigă Dumbledore, dar în timp ce Harry întinse mâna spre ușă, cineva o deschise cu putere din interior, iar în prag apăru profesoara Trelawney.

– Aha! strigă ea, arătându-l cu degetul pe Harry într-un mod teatral și privindu-l prin lentilele cu dioptrii mari. Deci ăsta e motivul pentru care mă dai afară fără jenă din biroul tău, Dumbledore!

– Draga mea Sybill, spuse Dumbledore cu o voce puțin exasperată, nici nu începe vorbă să te dau vreodată afară fără jenă de undeva, dar Harry are programare și, sincer, nu cred că mai avem altceva să ne spunem.

– Fie, zise profesoara Trelawney pe un ton foarte jignit. Asta este, dacă nu vrei să alungi gloaba uzurpatoare. Poate c-o să găsesc o școală unde abilitățile mele or să fie apreciate cum se cuvine.

Trecu furtunos pe lângă Harry și dispăru, coborând scara în spirală; o auziră poticnindu-se pe la jumătate și Harry bănui că se împiedicase din cauza unuia dintre șalurile ei lungi.

– Harry, te rog să închizi ușa și să iei loc, zise Dumbledore, destul de obosit.

Harry făcu așa cum i se spusese, așezându-se pe scaunul pe care stătea de obicei în fața biroului lui Dumbledore și observând că Pensivul se afla și de data asta între ei, alături de el fiind alte două sticluțe de cristal pline cu amintiri învolburate.

– Doamna profesoară Trelawney tot nu s-a împăcat cu ideea că Firenze este profesor? întrebă Harry.

– Nu, zise Dumbledore. Prezicerile despre Viitor se dovedesc mult mai problematice decât mi-aș fi imaginat, dat fiind că eu nu am studiat niciodată această materie. Nu-i pot cere lui Firenze să se întoarcă în Pădure, unde acum este văzut ca un paria, și nici nu pot să-i cer să plece lui Sybill Trelawney. Între noi fie vorba, nu are idee ce pericole o așteaptă în afara castelului. Vezi tu, ea nu știe – și cred că ar fi o greșeală să i se spună – că ea a făcut profeția despre tine și Cap-de-Mort.

Dumbledore oftă adânc, apoi zise:

– Dar să lăsăm la o parte problemele pe care le am cu colegii mei. Avem lucruri mult mai importante de discutat. În primul rând, ai reușit să îndeplinești sarcina pe care ți-am dat-o data trecută?

- A, spuse Harry, luat prin surprindere.

Ocupat cu lecțiile de Apariție, vâjthatul, otrăvirea lui Ron, accidentul în urma căruia își spărsese capul și dorința arzătoare de a afla ce punea la cale Draco Reacredință, aproape că uitase de amintirea pe care Dumbledore îl rugase s-o obțină de la profesorul Slughorn. Păi, știți, l-am întrebat pe domnul profesor Slughorn despre asta la sfârșitul unui curs de Poțiuni, dar... ăă... n-a vrut să-mi spună nimic.

Se lăsă tăcerea pentru câteva clipe.

- Am înțeles, zise Dumbledore în cele din urmă, privindu-l pe Harry peste ochelarii în formă de semilună și, așa cum se întâmpla de obicei, Harry se simți ca și cum ar fi fost examinat cu un aparat cu raze X. Și consideri că ți-ai dat toată silința în acest sens? Că ți-ai pus în practică toată ingeniozitatea remarcabilă pe care o posezi? Că ai sondat toate adâncimile șireteniei în încercarea de a obține această amintire?

- Păi, trase Harry de timp, neștiind ce să spună.

Singura sa tentativă de a căpăta amintirea i se păru dintr-o dată stânjenitor de simplistă.

- Păi... în ziua când Ron a înghițit din greșeală o poțiune de dragoste, l-am dus la domnul profesor Slughorn. M-am gândit că, dacă aș fi reușit să-l binedispun pe domnul profesor Slughorn...

- Și a funcționat? întrebă Dumbledore.

- Păi, nu, domnule, pentru că Ron a fost otrăvit...

- ... firește, asta te-a făcut să uiți cu desăvârșire de încercarea de a obține amintirea. Nici nu mă așteptam să fie altfel, când viața prietenul tău era în primejdie. Însă, după ce s-a dovedit că domnul Weasley urma să își revină complet, am sperat că aveai să te concentrezi din nou asupra sarcinii pe care ți-am dat-o. Credeam că te-am făcut să înțelegi cât de importantă este amintirea asta. În mod sigur, am făcut totul pentru a te convinge că este cea mai crucială informație dintre toate și că n-o să facem altceva decât să ne pierdem timpul dacă n-o s-o dobândim.

Harry fu cuprins de un val fierbinte și usturător de rușine

ne, care porni din creștet și i se răspândi apoi în tot corpul. Dumbledore nu ridicase vocea, nici nu părea supărat, dar Harry ar fi preferat să țipe la el și dezamăgirea glacială era cel mai greu de suportat.

- Domnule, zise el, puțin disperat, nu este vorba că nu mi-a păsat sau altceva de genul ăsta, pur și simplu am avut alte... alte...

- Preocupări, încheie Dumbledore propoziția în locul lui. Am înțeles.

Urmă iar un moment de tăcere desăvârșită - tăcerea cu nuanța cea mai pronunțată de disconfort care se lăsase vreodată între el și Dumbledore; ea păru să nu se mai termine, fiind punctată doar de scurte accese de sforăit ale portretului lui Armando Dippet de deasupra capului lui Dumbledore. Harry avu senzația ciudată că devenise mai mic, ca și cum ar fi scăzut în înălțime de când intrase în cameră.

Când nu mai putu să suporte, zise:

- Domnule profesor Dumbledore, vă rog frumos să mă scuzați. Ar fi trebuit să fi făcut mai mult. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu mi-ați fi cerut s-o fac dacă n-ar fi fost ceva cu adevărat important.

- Îți mulțumesc pentru aceste cuvinte, Harry, spuse Dumbledore încet. Atunci îndrăznesc să sper că de acum înainte o să dai o mai mare importanță acestei chestiuni? Dacă nu dobândim amintirea aceea, nu mai are sens să ne întâlnim astfel.

- O să reușesc, domnule. O să obțin amintirea, spuse Harry cu sinceritate.

- Atunci nu mai vorbim despre asta deocamdată, zise Dumbledore pe un ton mai binevoitor, ci o să reluăm povestea noastră de unde am rămas. Mai ții minte unde am rămas?

- Da, domnule, spuse Harry repede. Cap-de-Mort tocmai își omorâse tatăl și bunicii, făcând în așa fel încât să pară că vinovatul fusese unchiul său, Morfin. Apoi s-a întors la Hogwarts și l-a întrebat... l-a întrebat pe domnul profesor Slughorn de Horcruxuri, murmură el rușinat.

- Foarte bine, zise Dumbledore. Acum sper să-ți amintești

și ce ți-am spus chiar la începutul seriei noastre de întâlniri, și anume că o să pătrundem în dimensiunea umplerii spațiilor goale și speculațiilor, ții minte?

- Da, domnule.

- Sper să fii de acord cu mine când spun că până acum ți-am arătat dovezi palpabile cât se poate de grăitoare ale deducțiilor pe care le-am făcut în privința vieții pe care a dus-o Cap-de-Mort până la șaptesprezece ani.

Harry încuviință din cap.

- Dar acum, Harry, zise Dumbledore, acum situația a devenit mai incertă și mai ciudată. Dacă a fost greu să găsesc dovezi despre copilăria lui Cruplud, mi-a fost aproape imposibil să găsesc oameni pregătiți să-și aducă aminte de Cap-de-Mort la vârsta maturității. De fapt, mă îndoiesc că mai există cineva pe lume, în afară de el însuși, care ne-ar putea descrie pe-ndelete viața lui după ce a plecat de la Hogwarts. Mai am totuși două amintiri pe care aș vrea să ți le împărtășesc.

Dumbledore indică cele două sticluțe de cristal care scânteiau lângă Pensiv.

- După aceea o să fiu foarte mulțumit dacă o să-mi spui ce părere ai în privința gradului de probabilitate a concluziilor la care am ajuns.

Gândul că Dumbledore punea atât de mare preț pe părerea lui îl făcu pe Harry să se simtă și mai rușinat de faptul că nu reușise să îndeplinească sarcina de a obține amintirea despre Horcruxuri. Se mișcă în scaun, cuprins de vinovăție, în timp ce Dumbledore ridică prima dintre sticluțe, ținând-o în dreptul luminii și cercetând-o.

- Sper că nu te-ai plictisit de explorarea amintirilor altor oameni, pentru că acestea două sunt unele foarte bizare, zise el. Prima îi aparține unui spiriduș de casă foarte în vârstă, bătrâna Hokey. Dar înainte de a vedea la ce a asistat ea, trebuie să-ți povestesc repede cum a plecat Lordul Cap-de-Mort de la Hogwarts. Așa cum poate că bănuiai, a ajuns în anul șapte de studiu obținând note maxime la toate examenele. Toți colegii lui alegeau ce cariere să urmeze după ple-

carea de la Hogwarts. Aproape toată lumea se aștepta la lucruri spectaculoase de la Tom Cruplud, care era Perfect, Premiantul Școlii și câștigătorul Premiului Special pentru servicii aduse școlii. Știu că mai mulți profesori, printre care și domnul profesor Slughorn, i-au sugerat să se angajeze la Ministerul Magiei, oferindu-se să-i programeze întâlniri și să-l pună în legătură cu diverși oameni influenți. Cap-de-Mort a refuzat toate ofertele. Următorul lucru pe care profesorii l-au auzit despre el a fost că lucra la „Borgin și Burke".

– La „Borgin și Burke"? întrebă Harry, uluit.

– La „Borgin și Burke", repetă Dumbledore cu o voce calmă. Cred o să-ți dai seama ce-l făcea să lucreze acolo după ce-o să pătrundem în amintirea lui Hokey. Dar asta n-a fost prima slujbă la care s-a gândit Cap-de-Mort. La vremea aceea, a fost un secret. Eu am fost unul dintre puținii căruia i l-a împărtășit directorul de atunci... dar Cap-de-Mort s-a dus mai întâi la domnul profesor Dippet și l-a rugat să-i dea voie să rămână la Hogwarts ca profesor.

– A vrut să rămână aici? De ce? întrebă Harry și mai uimit.

– Cred că din mai multe motive, deși nu i-a oferit nici unul domnului profesor Dippet, zise Dumbledore. În primul rând și de o importanță maximă, cred că era mai atașat de această școală decât a fost vreodată de o persoană. N-a mai fost nicăieri la fel de fericit ca la Hogwarts; pentru el, ăsta a fost primul și singurul loc în care a descoperit un cămin.

Harry simți o urmă de disconfort la auzul acestor cuvinte, pentru că și el simțea exact același lucru despre Hogwarts.

– În al doilea rând, castelul este o fortăreață a magiei străvechi. Fără îndoială că Lordul Cap-de-Mort a descoperit mult mai multe dintre secretele acestui loc decât majoritatea elevilor care i-au trecut și or să-i treacă pragul, dar poate că a considerat că mai erau și alte mistere de dezlegat, izvoare de magie, care așteptau să fie descoperite. Și, în al treilea rând, fiind profesor, ar fi avut o putere și o influență mai mari asupra tinerilor vrăjitori. Poate că cel care-i dăduse ideea fusese domnul profesor Slughorn, cu care se înțelegea cel

mai bine și care-i demonstrase ce rol decisiv putea avea un pedagog. Nu-mi imaginez nici pentru o clipă că Lordul Cap-de-Mort intenționa să rămână toată viața la Hogwarts, însă cred că vedea această posibilitate ca pe un teren de recrutare folositor și un loc unde ar fi putut să pună bazele unei armate personale.

– Domnule, a primit postul până la urmă?

– Nu, nu l-a primit. Domnul profesor Dippet i-a spus că, având doar optsprezece ani, era prea tânăr, dar l-a poftit să candideze peste câțiva ani, dacă dorea în continuare să predea.

– Dar dumneavoastră ce părere ați avut despre asta, domnule? întrebă Harry, ezitând.

– Nu mi s-a părut deloc o idee bună, zise Dumbledore. L-am sfătuit pe Armando să nu-i dea postul... fără să-i dau motivele pe care ți le-am prezentat ție, pentru că domnul profesor Dippet ținea foarte mult la Cap-de-Mort și era convins că era un om onorabil. Dar nu voiam ca Lordul Cap-de-Mort să se întoarcă la această școală și în nici un caz să ocupe o poziție importantă.

– Ce post dorea, domnule profesor? Ce materie voia să predea?

Dintr-un motiv oarecare, Harry știu răspunsul chiar înainte să-l afle de la Dumbledore.

– Apărare contra Magiei Negre. La vremea aceea, cursul era predat de o doamnă profesoară în vârstă, pe nume Galateea Merrythought, care împlinise aproape cincizeci de ani de profesorat la Hogwarts. Așa că s-a dus la „Borgin și Burke" și toți profesorii care-l admiraseră pe Cap-de-Mort au spus că era o mare pierdere ca un tânăr vrăjitor strălucit ca el să lucreze într-un magazin. Cu toate acestea, Cap-de-Mort nu era un angajat oarecare. Politicos, chipeș și isteț, a primit cât de curând însărcinări deosebite, cum nu poți găsi decât într-un loc ca „Borgin și Burke", care este specializat în vinderea obiectelor cu proprietăți neobișnuite și remarcabile, așa cum știi și tu, Harry. Cap-de-Mort era trimis să-i convingă pe oameni să se despartă de comorile lor, dându-le spre vânzare la magazinul

celor doi parteneri, și toate informațiile indică faptul că ar fi avut un talent deosebit pentru această îndeletnicire.

– Pun pariu că așa era, zise Harry, neputând să se abțină.

– Ei bine, ai dreptate, spuse Dumbledore cu un zâmbet. Și acum, e momentul să vedem ce ne poate spune Hokey, spiridușul de casă care lucra pentru o vrăjitoare foarte bătrână și foarte bogată, pe nume Hepzibah Smith.

Dumbledore atinse o sticluță cu bagheta, dopul țâșni afară și bătrânul turnă amintirea învolburată în Pensiv, spunând în același timp:

– După tine, Harry.

Harry se ridică și se aplecă din nou peste conținutul argintiu și vălurit din ligheanul de piatră, până când atinse luciul cu fața. Se prăbuși în neant, în întuneric, aterizând într-o sufragerie, în fața unei doamne în vârstă foarte grase, cu o perucă roșcată, elaborată, și îmbrăcată cu o robă de un roz aprins, care fâlfâia, făcând-o să semene cu un tort cu glazură în curs de topire. Se privea într-o oglinjoară bătută cu nestemate, dându-se cu un pămătuf mare cu fard de obraz pe obrajii deja îmbujorați, pe când cel mai mic spiriduș de casă pe care-l văzuse Harry în viața lui îi lega șireturile, vârându-i picioarele grăsuțe în niște conduri înguști de satin.

– Grăbește-te, Hokey! îi ordonă Hepzibah. A zis că o să vină la patru, mai sunt câteva minute până atunci și până acum n-a întârziat niciodată!

Hepzibah puse deoparte pămătuful, în timp ce spiridușul de casă se îndreptă. Capul lui ajungea abia până la tapițeria scaunului pe care stătea Hepzibah și avea pielea pergamentoasă, care îi atârna pe trup exact ca cearșaful apretat de pânză pe care-l purta ca pe o togă.

– Cum arăt? zise Hepzibah, întorcându-și capul pentru a-și admira chipul din diferite unghiuri în oglindă.

– Sunteți încântătoare, doamnă, chițăi Hokey.

Harry nu putu decât să presupună că în contractul lui Hokey era stipulat că aceasta trebuia să mintă de înghețau

apele când i se punea această întrebare, pentru că Hepzibah Smith era departe de a fi încântătoare, după părerea lui.

Se auzi un sunet subțirel de clopoțel, iar stăpâna și spiridușul tresăriră deopotrivă.

– Repede, repede, a venit, Hokey! strigă Hepzibah și spiridușul ieși în fugă din camera atât de ticsită cu diverse obiecte, încât era greu de înțeles cum putea cineva să navigheze printre ele fără să dărâme cel puțin vreo zece lucruri: erau dulapuri pline cu cutiuțe lăcuite, rafturi pline cu cărți cu ornamente bogate din aur, alte rafturi cu sfere și globuri cerești și numeroase plante luxuriante, în ghivece de alamă; de fapt, camera arăta ca o combinație între un anticariat magic și o seră.

Nu trecu mult și spiridușul de casă se întoarse urmată de un tânăr înalt, pe care Harry îl recunoscu ușor: era Cap-de-Mort. Era îmbrăcat sobru, cu un costum negru; avea părul ceva mai lung decât în timpul școlii și obrajii îi erau supți, dar înfățișarea asta îl prindea bine: era mai chipeș ca niciodată. După modul în care se strecura prin camera aglomerată, reieși că mai fusese acolo de multe ori. Făcu o plecăciune joasă, luând mâna mică și grăsuță a lui Hepzibah și atingând-o cu buzele.

– V-am adus flori, spuse el încet, creând din senin un buchet de trandafiri.

– Pișicherule, nu era nevoie! chițăi bătrâna Hepzibah, deși Harry observă că pe cea mai apropiată măsuță era pregătită o vază goală. Tom, să știi că mă răsfeți peste măsură. Ia loc, ia loc. Unde e Hokey... a...

Spiridușul de casă intră repede în cameră, ducând o tavă cu prăjituri pe care o așeză lângă stăpâna ei.

– Servește-te, Tom, zise Hepzibah, știu că-ți plac la nebunie prăjiturile mele. Ia spune-mi, cum îți mai merge? Ești palid. Te exploatează la magazinul ăla, am spus-o de sute de ori.

Cap-de-Mort surâse mecanic și Hepzibah râse prostește.

– Ei bine, ce te-a adus aici de data asta? întrebă ea, clipind cochet.

– Domnul Burke ar vrea să vă facă o nouă ofertă pentru

armura realizată de goblini, spuse Cap-de-Mort. Cinci sute de galioni, după părerea dânsului este o sumă cât se poate de potrivită.

– Ei, ei, ei, s-o luăm mai ușor, altfel s-ar putea să cred c-ai venit doar pentru acareturile mele! se bosumflă Hepzibah.

– Am fost trimis aici pentru ele, zise Cap-de-Mort cu o voce joasă. Doamnă, sunt un biet angajat care trebuie să urmeze niște indicații. Domnul Burke vrea să vă întreb...

– Ah, ce știe domnul Burke? spuse Hepzibah, agitând o mânuță. Vreau să-ți arăt ceva ce nu i-am arătat niciodată domnului Burke! Tom, poți să păstrezi un secret? Promiți că n-o să-i spui domnului Burke că o am? Nu mi-ar mai da pace dacă ar afla că ți-am arătat-o și n-am de gând să i-o vând lui și nici altcuiva! Dar tu o s-o apreciezi pentru încărcătura istorică, Tom, nu pentru prețul pe care l-ai obține dacă ai vinde-o.

– Este o onoare pentru mine să văd orice dorește să-mi arate doamna Hepzibah, zise Cap-de-Mort încet, iar Hepzibah chicoti din nou ca o școlăriță.

– Am pus-o pe Hokey să-l aducă. Hokey, unde ești? Vreau să-i arăt domnului Cruplud comoara noastră cea mai de preț. De fapt, adu-le pe amândouă, dacă tot ești acolo.

– Poftiți, doamnă, chițăi spiridușul și Harry văzu două cutii îmbrăcate în piele, așezate una peste alta, traversând camera parcă din proprie inițiativă, deși știa că micuțul spiriduș le ținea deasupra capului în timp ce își croia drum printre mese, perne și scăunele pentru sprijinit picioarele.

– Ei bine, spuse Hepzibah pe un ton vesel, luând cutiile de la spiriduș, punându-le în poală și pregătindu-se să o deschidă pe prima. Tom, cred că o să-ți placă. Ah, dacă rudele mele ar ști că ți-o arăt... Abia așteaptă să pună mâna pe ea!

Deschise capacul. Harry se apropie puțin pentru a vedea mai bine și zări un fel de cupă mică de aur cu niște toarte lucrate cu migală.

– Tom, ai cumva idee ce este asta? Ia-o și cerceteaz-o cu atenție, șopti Hepzibah și Cap-de-Mort întinse o mână cu de-

gete lungi, ridicând cupa de o toartă și scoțând-o din culcușul de mătase.

Lui Harry i se păru că vede o sclipire roșiatică în ochii negri ai lui Cap-de-Mort. Expresia de lăcomie de pe chipul lui se regăsea în mod ciudat și pe chipul lui Hepzibah, diferența fiind că ochii ei mici erau ațintiți asupra trăsăturilor fine ale lui Cap-de-Mort.

- Un bursuc, murmură Cap-de-Mort, examinând gravura de pe cupă. Înseamnă că i-a aparținut...

- Helgăi Astropuf, așa cum bine știi. Isteț mai ești! zise Hepzibah, aplecându-se cu corsetul pârâindu-i, și chiar ciupindu-l de obrazul supt. Nu ți-am zis că sunt o urmașă îndepărtată a ei? Cupa asta a fost transmisă din generație în generație în familia mea de foarte mult timp. Este superbă, nu-i așa? Și se pare că are tot felul de puteri, dar nu le-am verificat pe-ndelete. O țin aici, la loc sigur.

Luă înapoi cupa, pe care Cap-de-Mort o ținea cu un deget lung de toartă, și o puse cu grijă în cutie, fiind prea preocupată să o aranjeze în locașul ei pentru a observa umbra care apăruse pe chipul lui Cap-de-Mort când îi luase cupa.

- Așa deci, spuse Hepzibah veselă, unde e Hokey? A, da, iată-te. Poți să o duci pe asta, Hokey.

Spiridușul se supuse, luând cutia cu cupa, iar Hepzibah își îndreptă atenția către cutia mult mai plată decât prima, pe care o ținea în poală.

- Tom, cred că asta o să-ți placă și mai mult, șopti ea. Apleacă-te puțin, dragul meu, ca să vezi mai bine. Desigur, Burke știe de ăsta, l-am cumpărat de la el și sunt sigură că și-ar dori să-l recupereze după moartea mea.

Hepzibah ridică clapeta delicată din filigran și deschise capacul. Pe catifeaua roșie netedă se afla un medalion din aur masiv.

De data asta, Cap-de-Mort întinse mâna fără să fie invitat să o facă, ridicându-l la lumină și cercetându-l.

- Însemnul lui Viperin, zise el încet, în timp ce lumina se juca pe o emblemă sinuoasă, bogat decorată, în forma literei „S".

– Întocmai! spuse Hepzibah, încântată și parcă hipnotizată de imaginea lui Cap-de-Mort, care-i examina medalionul. Am dat o avere pe el, dar n-am putut să-l ratez, este o comoară în toată regula. Am ținut morțiș să-l am în colecția mea. Se zice că Burke l-a cumpărat de la o femeie cam zdrențăroasă care părea să-l fi furat, dar nu avea idee cât de valoros era de fapt.

De data aceasta nu mai încăpu nici o îndoială, ochii lui Cap-de-Mort avură o sticlire roșiatică la aceste cuvinte, iar Harry îl observă cum strânge cu putere lanțul pe care era medalionul.

– ... sinceră să fiu, cred că Burke i-a dat o nimica toată pe el, dar asta este. E tare frumos, nu-i așa? Se spune că și el are tot felul de puteri, dar eu îl țin la loc sigur.

Întinse mâna să ia înapoi medalionul de la Cap-de-Mort. Harry crezu pentru o secundă că acesta nu avea să-i dea drumul, însă o clipă mai târziu lănțișorul îi alunecă printre degete și medalionul fu pus din nou pe pernuța de catifea.

– Ei bine, acum că le-ai văzut, Tom, dragul meu, sper că ți-au plăcut.

Hepzibah îl privi drept în ochi și Harry văzu cum zâmbetul prostesc îi piere pentru prima dată.

– Te simți bine, dragul meu?

– Desigur, spuse Cap-de-Mort cu o voce joasă. Da, mă simt foarte bine.

– Mi s-a părut că... dar bănuiesc c-a fost din cauza luminii, zise Hepzibah tulburată, iar Harry presupuse că și ea văzuse sclipirea fulgerătoare din ochii lui Cap-de-Mort. Poftim, Hokey, ia-le și ferecă-le la loc. Cu farmecele obișnuite.

– E timpul să plecăm, Harry, spuse Dumbledore încet și în timp ce spiridușul micuț se îndepărtă cărând cutiile, Dumbledore îl apucă din nou de braț pe Harry și se înălțară împreună în neant, întorcându-se în biroul lui Dumbledore.

– Hepzibah Smith a murit la două zile după această întâlnire, zise Dumbledore, așezându-se la loc și indicându-i lui Harry să-i urmeze exemplul. Hokey a fost condamnată de minister, fiind acuzată că a pus din greșeală otravă în ciocolata caldă a stăpânei sale într-o seară.

- Incredibil! spuse Harry mânios.

- Văd că gândim la fel, zise Dumbledore. Desigur, sunt numeroase asemănări între moartea ei și cea a membrilor familiei Cruplud. În ambele cazuri, altcineva a fost găsit vinovat, cineva care își amintea perfect că el săvârșise crima.

- Hokey a declarat că a făcut-o ea?

- Și-a amintit că a pus ceva în ciocolata caldă a stăpânei, ceva ce s-a dovedit a nu fi fost zahăr, ci o otravă letală puțin cunoscută, spuse Dumbledore. S-a stabilit că nu a făcut-o intenționat, dar având în vedere că era bătrână și senilă...

- Cap-de-Mort i-a modificat memoria, exact ca lui Morfin!

- Da, și eu am ajuns la aceeași concluzie, zise Dumbledore. Și tot ca în cazul lui Morfin, cei de la minister au înclinat s-o suspecteze pe Hokey...

- ... pentru că era spiriduș de casă, spuse Harry.

Rareori mai simțise o solidaritate atât de pronunțată cu societatea S.P.A.S. pe care o înființase Hermione.

- Întocmai, zise Dumbledore. Era bătrână, a recunoscut că a pus ceva în băutură și nimeni de la minister nu s-a obosit să facă alte cercetări. Ca în cazul lui Morfin, mai avea puțin de trăit când am reușit să-i dau de urmă și să obțin această amintire. Dar bineînțeles că amintirea cu pricina nu dovedește decât că Lordul Cap-de-Mort știa de existența cupei și a medalionului. Familia lui Hepzibah și-a dat seama că lipseau două dintre comorile ei cele mai de preț când Hokey fusese deja trimisă la închisoare. Le-a luat un timp să fie siguri că era așa, pentru că Hepzibah avusese numeroase ascunzători, fiind foarte grijulie în privința colecției ei. Dar înainte să se confirme fără urmă de îndoială lipsa cupei și a medalionului, cel care lucrase la „Borgin și Burke", tânărul care o vizitase atât de des pe Hepzibah și o fermecase într-o asemenea măsură, își dăduse demisia și dispăruse. Șefii săi nu aveau idee unde plecase, fiind la fel de surprinși ca toți ceilalți de dispariția lui. Și aceasta a fost ultima dată când s-a mai auzit de Tom Cruplud pentru foarte multă vreme. Acum Harry, spuse Dumbledore, dă-mi voie să mai fac o paranteză pentru

a-ți atrage atenția asupra anumitor elemente ale poveștii noastre. Cap-de-Mort luase încă o viață, nu știu dacă era prima după uciderea familiei Cruplud, dar cred că așa a fost. De data asta n-a ucis pentru a se răzbuna, ci pentru a obține ceva, cum cred că ți-ai dat deja seama. A vrut cele două trofee legendare pe care i le-a arătat acea biată femeie care avea o slăbiciune pentru el. A fugit cu cupa și medalionul lui Hepzibah, exact așa cum altădată furase de la ceilalți copii de la orfelinat, așa cum îi furase inelul unchiului său Morfin.

– Dar, zise Harry, încruntându-se, mi se pare o nebunie. A riscat totul, a renunțat la slujba pe care o avea, doar pentru acele...

– Poate că ție ți se pare o nebunie, dar lui Cap-de-Mort nu i s-a părut, spuse Dumbledore. Harry, sper că o să înțelegi cât de curând ce însemnau de fapt acele obiecte pentru el, dar trebuie să recunoști că nu e greu de înțeles de ce a considerat că medalionul, cel puțin, era în mod legitim proprietatea lui.

– Medalionul, poate, zise Harry, dar de ce a luat și cupa?

– Cupa îi aparținuse unuia dintre fondatorii Școlii Hogwarts, spuse Dumbledore. Cred că era încă atașat de școală și probabil nu putuse să renunțe la un obiect care era atât de strâns legat de istoria ei. Cred că au mai fost și alte motive. Sper să ți le pot prezenta cât de curând. Și acum să trecem la ultima amintire pe care o am pentru tine, care o să rămână ultima până când o să obții amintirea de la domnul profesor Slughorn. Au trecut zece ani de la amintirea lui Hokey, zece ani în care nu știm nimic sigur despre ce a făcut Lordul Cap-de-Mort în acest răstimp.

Harry se ridică din nou, iar Dumbledore turnă ultima amintire în Pensiv.

– A cui este amintirea? întrebă el.

– A mea, spuse Dumbledore.

Harry se cufundă după Dumbledore în substanța argintie învolburată, aterizând în același birou de unde tocmai plecase. Fawkes era acolo, dormind mulțumit pe stinghia sa, iar Dumbledore stătea în spatele biroului, semănând foarte bine

cu Dumbledore cel de lângă Harry, având însă ambele mâini întregi și nevătămate, iar chipul poate mai puțin ridat. Singura diferență dintre biroul din prezent și acela era faptul că în trecut ningea, iar fulgii albăstrui pluteau în noapte prin dreptul ferestrei, așezându-se pe pervaz.

Mai tânărul Dumbledore părea să aștepte ceva și, într-adevăr, la câteva minute după sosirea lor, cineva ciocăni la ușă, iar Dumbledore zise: „Intră".

Pentru o fracțiune de secundă, Harry rămase cu răsuflarea tăiată, revenindu-și numaidecât. Cel care intrase în cameră era Cap-de-Mort. Chipul său nu era cel pe care-l văzuse Harry când Cap-de-Mort ieșise din ceaunul mare de piatră cu aproape doi ani în urmă; trăsăturile sale nu trimiteau în mod atât de evident la înfățișarea unui șarpe, ochii încă nu-i erau roșii și chipul nu era ca o mască. Însă nu mai era chipeșul Tom Cruplud de altădată. Era ca și cum trăsăturile i-ar fi fost arse și șterse: aveau un aspect de ceară și erau distorsionate în mod ciudat. Acum albul ochilor devenise roșiatic în permanență, însă pupilele nu se transformaseră încă în dungi verticale, așa cum știa Harry că avea să se întâmple. Purta o pelerină neagră, lungă, și era la fel de palid ca zăpada care îi scânteia pe umeri.

Dumbledore cel care stătea la birou nu dădu nici un semn de mirare. Era limpede că vizita aceasta fusese programată.

– Bună seara, Tom, spuse Dumbledore pe un ton firesc. Ia loc, te rog.

– Mulțumesc, zise Cap-de-Mort, așezându-se pe scaunul pe care i-l indicase Dumbledore.

Se părea că era același scaun de pe care tocmai se ridicase Harry în prezent.

– Am auzit că ai primit postul de director, spuse el cu o voce puțin mai stridentă și mai rece decât în trecut. Un post pe măsura meritelor tale.

– Mă bucur că n-ai nimic împotrivă, spuse Dumbledore, zâmbind. Pot să-ți ofer ceva de băut?

– Aș accepta bucuros, zise Cap-de-Mort. Am făcut un drum lung până aici.

Dumbledore se ridică și se duse repede la dulapul unde ținea acum Pensivul, care era, pe vremea aceea, plin cu sticle. După ce-i dădu lui Cap-de-Mort un pocal cu vin și își turnă și el unul, se întoarse la birou.

– Spune-mi, Tom, cărui fapt îi datorez această plăcere?

Cap-de-Mort nu răspunse imediat, sorbind din pocal.

– Nu mi se mai spune „Tom", zise el. Acum sunt cunoscut ca...

– Știu cum ești cunoscut, spuse Dumbledore, zâmbind cu amabilitate. Dar mă tem că pentru mine o să rămâi mereu Tom Cruplud. Mă tem că este unul dintre aspectele mai puțin plăcute ale profesorilor în vârstă – nu reușesc să uite perioada de început a foștilor elevi.

Ridică paharul, închinând parcă în cinstea lui Cap-de-Mort, pe chipul căruia nu se citi, în continuare, nici o reacție. Cu toate acestea, Harry observă că atmosfera se schimbase pe nesimțite: faptul că Dumbledore refuzase să folosească numele ales de Cap-de-Mort însemna că refuza să-l lase pe el să dicteze termenii în care avea să se desfășoare întâlnirea și Harry își dădu seama că și Cap-de-Mort dedusese același lucru.

– Mă mir c-ai rămas aici atâta amar de vreme, spuse Cap-de-Mort după o scurtă pauză. M-am întrebat întotdeauna de ce un vrăjitor de nivelul tău nu a vrut să lase în urmă anii de școală.

– Ei bine, zise Dumbledore, zâmbind în continuare, pentru un vrăjitor de nivelul meu nu există nimic mai important decât transmiterea cunoștințelor străvechi și șlefuirea minților tinerilor. Dacă nu mă înșel, cred că și tu ai sesizat avantajele predării.

– Le sesizez și acum, spuse Cap-de-Mort. Doar m-am întrebat de ce. Având în vedere că ministrul ți-a cerut sfatul în repetate rânduri și că ți s-a oferit de două ori, dacă nu greșesc, postul de ministru...

– De trei ori, mai precis, zise Dumbledore. Dar nu m-a atras niciodată o carieră în cadrul ministerului. Cred că ăsta este un alt lucru pe care îl avem în comun.

Cap-de-Mort își plecă fruntea, fără să zâmbească, și luă o nouă înghițitură de vin. Dumbledore nu sparse tăcerea care

se lăsase acum între ei, ci îl aștepta pe Cap-de-Mort să vorbească primul, privindu-l cu amabilitate și așteptând.

– M-am întors, spuse Cap-de-Mort, la scurt timp după aceea, poate mai târziu decât se aștepta domnul profesor Dippet... dar m-am întors acum, ca să cer din nou ce mi s-a refuzat în trecut, din cauza faptului că eram prea tânăr. Am venit să-ți cer permisiunea să mă întorc la castel, ca profesor. Cred că știi deja că am văzut și am făcut multe de când am plecat de la Hogwarts. Le-aș putea arăta și spune elevilor lucruri pe care nu li le-ar putea oferi nici un alt vrăjitor.

Dumbledore îl cântări pe Cap-de-Mort, privindu-l pentru scurt timp peste pocal, înainte de a vorbi.

– Într-adevăr, știu foarte bine că ai văzut și ai făcut multe de când ai plecat de la Hogwarts, zise el încet. Zvonurile bazate pe faptele tale au ajuns și aici, Tom. Aș regreta să aflu că majoritatea sunt adevărate.

Expresia de pe chipul lui Cap-de-Mort rămase netulburată, în timp ce el zise:

– Măreția trezește invidia, invidia zămislește dușmănia, dușmănia dă naștere minciunilor. Dar, Dumbledore, cred că o știi și tu.

– Să înțeleg că ești de părere că ce ai făcut tu sunt fapte „mărețe"? întrebă Dumbledore pe un ton politicos.

– Desigur, spuse Cap-de-Mort și în ochi păru să i se aprindă o scânteie roșiatică. Am făcut experimente, am dus limitele magiei mai departe decât oricine altcineva până la mine.

– Limitele unor anumite tipuri de magie, îl corectă Dumbledore cu o voce joasă. Anumite tipuri de magie. Te rog să mă ierți, dar în privința altor tipuri, rămâi cufundat în ignoranță.

Cap-de-Mort zâmbi pentru prima dată. Rânji sarcastic, calculat și malefic. Avu un zâmbet mai amenințător decât o privire mânioasă.

– Vechea discuție, zise el încet. Dar nimic din tot ce am văzut n-a confirmat celebrele tale declarații, conform cărora iubirea este mai puternică decât tipul meu de magie, Dumbledore.

- Poate că n-ai căutat unde trebuie, sugeră Dumbledore.

- Ei bine, atunci n-ar fi Hogwarts locul cel mai indicat ca să încep noi căutări? spuse Cap-de-Mort. Mă lași să mă întorc aici? Să le împărtășesc elevilor cunoștințele mele? Îți pun la dispoziție abilitățile și persoana mea. Sunt în serviciul tău.

Dumbledore ridică din sprâncene.

- Și ce-o să se aleagă de cei care sunt în serviciul tău? Ce-o să se-ntâmple cu cei care își spun, sau se zvonește că își spun, Devoratorii Morții?

Harry își dădu seama că Lordul Cap-de-Mort nu se așteptase ca Dumbledore să știe cum se numeau aceștia. Văzu din nou o strălucire roșiatică în ochi săi și nările ca niște fante dilatându-i-se.

- Fără îndoială, prietenii mei, zise el, după o clipă de tăcere, or să acționeze în continuare fără mine.

- Mă bucur să aud că-i consideri prieteni, spuse Dumbledore. Aveam impresia că erau mai degrabă un fel de servitori.

- Te-ai înșelat, zise Cap-de-Mort.

- Să înțeleg că dacă m-aș duce astă-seară la „Capul de mistreț", nu i-aș găsi pe câțiva dintre ei, pe Nott, Rosier, Mulciber și Dolohov, așteptându-te? Trebuie să fie niște prieteni cu adevărat devotați, ca să bată atâta drum cu tine noaptea, pe ninsoare, doar ca să-ți ureze noroc în încercarea de a obține un post de profesor.

În mod evident, nemulțumirea lui Cap-de-Mort crescu în momentul în care descoperi cât de bine îi cunoștea Dumbledore pe cei care-l însoțeau. Însă își schimbă atitudinea numaidecât.

- Ești la fel de atotștiutor ca întotdeauna, Dumbledore.

- O, nu, întâmplător am relații bune cu barmanii din sat, spuse Dumbledore cu seninătate. Acum, Tom...

Dumbledore puse jos paharul gol și se îndreptă în scaun, unindu-și vârfurile degetelor în mod caracteristic.

- ... să vorbim fără ocolișuri. De ce ai venit aici astă-seară, cu o escortă de scutieri, să ceri un post pe care știm amândoi că nu-l dorești?

Cap-de-Mort păru oarecum surprins.

- Un post pe care nu-l doresc? Din contră, Dumbledore, mi-l doresc cât se poate de mult.

- Da, vrei să te întorci la Hogwarts, dar nu vrei să predai, așa cum n-ai vrut s-o faci nici când aveai optsprezece ani. Tom, ce urmărești? Măcar o dată în viață, nu vrei să spui fără ocolișuri ce dorești de fapt?

Cap-de-Mort zâmbi ironic.

- Dacă nu vrei să-mi dai postul...

- Bineînțeles că nu vreau, zise Dumbledore. Și nu-mi imaginez nici măcar pentru o clipă că te-ai fi așteptat să vreau. Totuși ai venit aici și ai făcut cererea asta - sunt sigur că ai un scop.

Cap-de-Mort se ridică. Niciodată nu semănase mai puțin cu Tom Cruplud, dat fiind că avea trăsăturile distorsionate de furie.

- Ăsta e ultimul tău răspuns?

- Da, spuse Dumbledore, ridicându-se și el.

- Înseamnă că nu mai avem ce să ne spunem.

- Nu, absolut nimic, zise Dumbledore și pe chip i se citi dintr-odată o tristețe profundă. A trecut de mult vremea când te puteam speria cu un șifonier cuprins de flăcări, când te puteam obliga să-ți răscumperi fărădelegile. Dar mi-aș dori s-o pot face și acum, Tom. Mi-aș dori să fie așa.

Pentru o fracțiune de secundă Harry fu pe punctul de a striga pentru a-l avertiza pe Dumbledore: era convins că-l văzuse pe Cap-de-Mort ducând mâna către bagheta din buzunar; dar clipa trecuse deja. Cap-de-Mort îi întorsese spatele lui Dumbledore, iar ușa se închidea în urma lui.

Harry simți cum Dumbledore îl apucă din nou de brat și câteva clipe mai târziu stăteau aproape în același loc, însă acum zăpada nu se mai depunea pe pervaz și mâna lui Dumbledore era din nou înnegrită și amorțită.

- De ce? spuse Harry repede, uitându-se în ochii lui Dumbledore. De ce s-a întors? Ați aflat?

- Am bănuielile mele, dar nimic mai mult, zise Dumbledore.

– Ce bănuiți, domnule?

– Harry, o să-ți spun când o să obții amintirea aia de la domnul profesor Slughorn, zise Dumbledore. Sper că, în clipa în care o să avem ultima piesă a puzzle-ului, o să găsim răspunsuri la toate întrebările de până atunci.

Harry era încă nespus de curios și nu se mișcă imediat, chiar dacă Dumbledore se dusese la ușă și o ținea deschisă.

– Și de data aceasta voia să predea tot Apărare contra Magiei Negre, domnule profesor? Nu a numit materia.

– A, nu încape nici o îndoială, voia să predea Apărare contra Magiei Negre, zise Dumbledore. Au dovedit-o evenimentele petrecute după această mică întâlnire. Vezi tu, de când i-am refuzat postul lui Cap-de-Mort, n-am reușit să avem un profesor de Apărare contra Magiei Negre pe o perioadă mai lungă de un an.

– CAPITOLUL XXI –

CAMERA DE NEPĂTRUNS

Harry își stoarse creierii pe parcursul săptămânii următoare încercând să găsească o cale pentru a-l convinge pe Slughorn să-i dea amintirea adevărată, dar nu avu nici o strălucire de inspirație și ajunse să facă ceea ce făcea din ce în ce mai des în ultimul timp când nu găsea nici o soluție: studia cu atenție manualul de Poțiuni, sperând ca prințul să fi notat undeva ceva folositor, așa cum se dovedise de atâtea ori până atunci.

– N-o să găsești nimic acolo, spuse Hermione cu fermitate sâmbătă seara, târziu.

– Hermione, nu începe iar cu asta, zise Harry. Ron este acum în viață datorită prințului.

– Ar fi putut fi în viață și dacă ai fi fost atent la ce ne-a spus Plesneală în anul întâi, îl contrazise Hermione.

Harry o ignoră. Tocmai găsise o incantație (*„Sectumsempra!"*) mâzgălită pe margine deasupra cuvintelor „pentru dușmani" și ardea de nerăbdare s-o încerce, dar consideră că era mai bine să n-o facă de față cu Hermione. În schimb, îndoi pe furiș colțul paginii.

Stăteau în camera de zi, lângă șemineu; singurii care se mai aflau acolo erau niște colegi din anul șase. Când se întorseseră de la cină, găsiseră un nou afiș la avizier, care anunța când avea să aibă loc testul de Apariție, ceea ce generase un val de entuziasm și de agitație. Cei care aveau să împlinească șaptesprezece ani înainte sau chiar în ziua când urma să se țină primul test, pe douăzeci și unu aprilie, aveau posibilitatea de a se înscrie la ședințe practice suplimentare, care urmau să aibă loc în Hogsmeade (fiind atent supravegheate).

Ron intrase în panică în clipa când citise anunțul, pentru că încă nu reușise să Apară și se temea că nu avea să fie pregătit să dea testul. Hermione, care Apăruse deja de două ori,

era ceva mai încrezătoare, dar Harry, care urma să împlinească șaptesprezece ani abia peste patru luni, nu putea să dea testul, indiferent de cât de pregătit s-ar fi simțit.

– Dar tu măcar poți să Apari! spuse Ron pe un ton încordat. N-o să ai nici o problemă în iulie!

– Nu am Apărut decât o dată, îi reaminti Harry. În timpul lecției trecute reușise în sfârșit să Dispară și să se materializeze din nou în cercul său.

După ce pierduse mult timp dând glas îngrijorării despre Apariție, Ron se chinuia acum să termine un eseu deosebit de dificil pentru Plesneală, pe care Harry și Hermione îl scriseseră deja. Harry se aștepta să primească o notă mică pentru el, pentru că-l contrazicea pe Plesneală în privința celei mai bune metode de a-i înfrunta pe Dementori, dar nu-i păsa de notă: acum prioritatea sa era amintirea lui Slughorn.

– Ascultă-mă, Harry, prințul ăsta idiot n-o să te poată ajuta de data asta! zise Hermione, ridicând vocea. Singurul mod în care poți obliga pe cineva să facă ce vrei este Blestemul Imperius și este împotriva legii să-l folosești.

– Da, știu foarte bine asta, spuse Harry, fără să-și dezlipească privirea de pe carte. De asta caut ceva diferit. Dumbledore spune că Veritaserum-ul n-o să funcționeze, dar ar putea să fie altceva, o poțiune sau o vrajă.

– Abordezi problema greșit, zise Hermione. Dumbledore spune că ești singurul care poate obține amintirea. Asta trebuie să însemne că numai tu îl poți convinge pe Slughorn într-o anumită problemă. Nu este vorba despre o poțiune pe care ai putea să i-o dai, oricine ar putea să facă...

– Cum se scrie „beligerant"? întrebă Ron, scuturându-și pana cu putere și uitându-se fix la pergamentul său. Nu are cum să fie „B – U – M..."

– Nu, nu se scrie așa, zise Hermione, trăgând foaia lui Ron spre ea. Și nici „augur" nu se scrie „O – R – G – R – U – R". Ce fel de pană folosești?

– O pană de verificare ortografică a lui Fred și George... dar cred că vraja a început să-și piardă efectul.

– Așa se pare, zise Hermione, indicând titlul eseului, pentru că trebuie să descriem cum am înfrunta Dementorii, nu „Dergravorii" și nici nu țin minte să-ți fi schimbat numele în „Roonil Wazlib".

– O, nu! spuse Ron, holbându-se îngrozit la pergament. Nu-mi spune că trebuie să-l mai scriu o dată!

– E-n ordine, putem să-l corectăm, zise Hermione, trăgând eseul spre ea și scoțându-și bagheta.

– Ești fata visurilor mele, Hermione, spuse Ron, lăsându-se pe spate pe fotoliu și frecându-se obosit la ochi.

Hermione roși puțin, însă nu zise decât:

– Vezi să nu te audă Lavender.

– Sigur, spuse Ron printre degete. Sau poate c-ar fi bine să mă audă. Ca să-mi dea papucii.

– De ce nu-i dai tu papucii, dacă nu mai vrei să fii cu ea? întrebă Harry.

– Tu nu i-ai dat papucii nimănui, nu? zise Ron. În cazul tău și al lui Cho, pur și simplu...

– Am luat-o în direcții diferite, așa este, spuse Harry.

– Mi-aș dori să se întâmple la fel cu mine și Lavender, zise Ron abătut, urmărind-o pe Hermione cum atingea cu vârful baghetei fiecare cuvânt scris greșit, făcându-le să se corecteze singure, în tăcere. Dar cu cât încerc să-i dau de înțeles că vreau să ne despărțim, cu atât e mai insistentă. E ca și cum aș fi iubitul calmarului uriaș.

– Poftim, spuse Hermione, după vreo douăzeci de minute, dându-i înapoi eseul lui Ron.

– Mulțumesc mult, zise Ron. Pot să împrumut pana ta ca să scriu încheierea?

Harry, care până atunci nu găsise nimic folositor printre observațiile Prințului Semipur, se uită în jur. Acum rămăseseră doar ei trei în camera de zi, după ce Seamus se dusese la culcare blestemându-l pe Plesneală și eseul lui. Nu se auzeau decât focul care sfârâia și Ron care scrijelea ultimul paragraf despre Dementori cu pana lui Hermione. Harry tocmai închisese cartea Prințului Semipur, căscând, când...

Poc.

Hermione scoase un mic țipăt; Ron vărsă călimara, umplându-și eseul cu cerneală, iar Harry zise: „Kreacher!".

Spiridușul de casă făcu o plecăciune joasă, adresându-se propriilor degete noduroase de la picioare.

– Stăpânul a vrut să i se dea rapoarte la intervale regulate despre ce face Reacredință cel mic, așa că acum Kreacher a venit să...

Poc.

Dobby apăru lângă Kreacher, purtând pe cap o învelitoare pentru ceainic, care-i stătea cât.

– Și Dobby a dat o mână de ajutor, Harry Potter! chițăi el, aruncându-i lui Kreacher o privire plină de ură. Iar Kreacher ar trebui să-i spună lui Dobby când se duce să-l vadă pe Harry Potter, ca să poată să dea raportul împreună!

– Ce se întâmplă? întrebă Hermione, încă șocată de aceste apariții subite. Harry, despre ce este vorba?

Harry ezită înainte de a răspunde, pentru că nu-i spusese lui Hermione că îi pusese pe Kreacher și pe Dobby să-l spioneze pe Reacredință; spiridușii de casă erau întotdeauna un subiect foarte delicat pentru ea.

– Păi... le-am zis să-l urmărească pe Reacredință, zise el.

– Zi și noapte, spuse Kreacher cu o voce răgușită.

– Dobby n-a mai dormit de-o săptămână, Harry Potter! spuse Dobby cu mândrie, clătinându-se pe loc.

Hermione fu indignată.

– Dobby, tu n-ai dormit? Harry, spune-mi că nu i-ai interzis să...

– Nu, bineînțeles că nu, zise Harry repede. Dobby, să dormi, da? Dar a descoperit vreunul dintre voi ceva? se grăbi el să întrebe, înainte ca Hermione să îl întrerupă din nou.

– Domnișorul Reacredință are o postură elegantă, pe măsura descendenței sale pure, zise Kreacher numaidecât cu o voce răgușită. În trăsăturile sale se regăsește finețea stăpânei mele, iar manierele sale sunt cele ale unui...

– Draco Reacredință e un băiat rău! chițăi Dobby furios. Un băiat care... care...

Se cutremură din vârful ciucurelui învelitorii pentru ceainic până în vârful șosetelor și apoi fugi spre șemineu, ca și cum ar fi fost pe punctul de a se arunca în flăcări. Harry, care nu fu tocmai surprins de acest comportament, îl prinse de mijloc, ținându-l strâns. Dobby se împotrivi pentru câteva clipe și apoi se dădu bătut.

– Mulțumesc, Harry Potter, gâfâi el. Lui Dobby încă îi este greu să-și vorbească de rău foștii stăpâni.

Harry îi dădu drumul; Dobby își aranjă învelitoarea pentru ceainic și îi spuse lui Kreacher pe un ton sfidător:

– Dar Kreacher ar trebui să știe că Draco Reacredință este un stăpân care se poartă urât cu spiridușii de casă!

– Bine, nu vrem să auzim cum o să-l iubești pe Reacredință până la moarte, îi zise Harry lui Kreacher. Hai să trecem mai departe și să ne spui unde se duce de fapt.

Kreacher făcu din nou o plecăciune, oarecum mânios, iar apoi zise:

– Domnișorul Reacredință ia masa în Marea Sală, doarme într-o cameră de la subsol, se duce la cursuri în diverse...

– Dobby, spune-mi tu, zise Harry, întrerupându-l pe Kreacher. S-a dus undeva unde n-ar fi trebuit să fie?

– Harry Potter, chițăi Dobby, cu ochii cât cepele scânteindu-i la lumina focului, băiatul Reacredință nu încalcă nici o regulă de care să fi aflat Dobby, însă are grijă să nu fie detectat. Se duce în mod regulat la etajul șapte, însoțit de diverși elevi, care rămân de pază în fața ușii după ce el intră în...

– Camera Necesității! spuse Harry, lovindu-se cu putere peste frunte cu *Realizarea Poțiunilor Avansate*. Hermione și Ron îl priviră cu ochii mari. Acolo se duce pe ascuns! Acolo face... orice o face! Și pun pariu că tot acolo era când dispărea de pe hartă... dacă mă gândesc bine, n-am văzut niciodată Camera Necesității trecută pe ea!

– Poate că Șirengarii n-au știut niciodată că era acolo, zise Ron.

- Cred că trebuie să facă parte din caracterul magic al camerei, spuse Hermione. Dacă e nevoie să nu fie găsită, așa se întâmplă.

- Dobby, ai reușit să intri după Reacredință și să vezi ce face acolo? întrebă Harry, entuziasmat.

- Nu, Harry Potter, este imposibil, zise Dobby.

- Ba nu, nu este, spuse Harry imediat. Reacredință a intrat în sediul nostru anul trecut, așa că o să pot să intru și să-l spionez fără probleme.

- Mă îndoiesc c-o să reușești, Harry, spuse Hermione rar. Reacredință știa deja exact la ce foloseam camera, nu-i așa, pentru că proasta de Marietta dăduse totul pe goarnă. A avut nevoie ca acea cameră să devină sediul A.D. și așa s-a întâmplat. Dar tu nu știi ce devine camera când intră Reacredință acolo, așa că nu știi în ce să ceri să se transforme.

- Trebuie să existe o portiță, zise Harry scurt. Dobby, te-ai descurcat de minune!

- Și Kreacher s-a descurcat bine, spuse Hermione cu bunăvoință.

Dar, departe de a fi recunoscător, Kreacher își întoarse privirea de la ea, uitându-se la tavan cu ochii imenși și injectați și spunând:

- Sânge-Mâlul vorbește cu Kreacher, Kreacher se va preface că n-o aude.

- Pleacă, se răsti Harry, iar Kreacher făcu o plecăciune joasă și Dispăru. Dobby, ar fi bine să te duci și tu să te culci.

- Mulțumesc, Harry Potter, domnule! chițăi Dobby fericit, făcându-se și el nevăzut.

- Nu-mi vine să cred! spuse Harry entuziasmat, întorcându-se spre Ron și Hermione imediat după ce plecară spiridușii și rămaseră iar singuri. Am aflat unde se duce Reacredință! L-am încolțit!

- Da, e grozav, zise Ron abătut, încercând să șteargă pata mare de cerneală care fusese până nu de mult un eseu aproape terminat.

Hermione îl trase spre ea și începu să îndepărteze cerneala cu bagheta.

- Dar cum adică se duce acolo cu „diverși elevi"? spuse Hermione. Câți mai știu de planul lui? N-ai spune că are încredere în atât de mulți oameni.

- Da, e ciudat, zise Harry încruntându-se. L-am auzit spunându-i lui Crabbe că nu era treaba lui ce făcea acolo. Atunci ce le spune celorlalți... celorlalți...

Lui Harry i se pierdu vocea; se uita fix la foc.

- Dumnezeule, cât de prost am fost, spuse el încet. E evident, nu? Era un ceaun plin în hrubă. Ar fi putut să fure din ea în timpul orei.

- Ce să fure? zise Ron.

- PoliPoțiune. A furat din PoliPoțiunea pe care ne-a arătat-o Slughorn la prima lecție de Poțiuni. Nu stau de pază diverși elevi, ci doar Crabbe și Goyle, ca de obicei... Da, totul are sens! spuse Harry, sărind în picioare și începând să se plimbe prin fața șemineului. Sunt destul de proști ca să facă orice le ordonă Reacredință, chiar dacă nu spune ce pune la cale... Dar nu vrea să fie văzuți pierzând timpul în fața Camerei Necesității, așa că i-a pus să bea PoliPoțiune ca să arate ca alții. Cele două fete pe care le-am văzut cu el când nu s-a dus la meciul de vâjthaț... ha! Erau Crabbe și Goyle!

- Vrei să spui, zise Hermione în șoaptă, că fetița aia căreia i-am reparat balanța...?

- Da, bineînțeles! spuse Harry răspicat, privind-o cu ochii mari. Bineînțeles că da! Probabil că Reacredință era atunci în cameră, așa că fetița... ce tot spun? Unul dintre ei a dat drumul balanței ca să-l avertizeze să nu iasă, pentru că era cineva pe hol! Și a mai fost și fetița care a dat drumul borcanului cu mormoloci! Am trecut tot timpul pe lângă el și nu ne-am dat seama!

- Îi pune pe Crabbe și Goyle să se transforme în fete? zise Ron, râzând în hohote. Pe cinstea mea, e de înțeles de ce par abătuți în ultima vreme. Mă mir că nu-i spun s-o lase moartă.

- Păi, nu i-ar putea spune așa ceva, dacă le-a arătat Semnul Întunecat, spuse Harry.

- Hm. Semnul Întunecat, despre care nu știm dacă există cu adevărat, spuse Hermione pe un ton sceptic, rulând eseul uscat al lui Ron înainte să mai pățească ceva și dându-i-l înapoi.

- Rămâne de văzut, zise Harry, încrezător.

- Da, rămâne de văzut, spuse Hermione, ridicându-se și întinzându-se. Dar, Harry, nu te entuziasma prea tare, eu tot nu cred c-o să poți să intri în Camera Necesității fără să știi mai întâi ce-i acolo. Și nu cred c-ar trebui să uiți - își puse pe umăr geanta grea, aruncându-i o privire foarte serioasă - că de fapt ar trebui să te concentrezi asupra obținerii acelei amintiri de la Slughorn. Noapte bună.

Harry o privi cum se îndepărtează, părând puțin nemulțumit. După ce se închise în urma ei ușa care ducea spre dormitoarele fetelor, Harry îl luă la întrebări pe Ron.

- Tu ce crezi?

- Cred că mi-aș dori să pot să Dispar ca un spiriduș de casă, zise Ron, uitându-se fix la locul unde dispăruse Dobby. Aș lua cu brio testul de Apariție.

Harry nu dormi bine în noaptea aceea. Avu impresia că fusese treaz ore întregi, întrebându-se cum folosea Reacredință Camera Necesității și ce avea să vadă când avea să intre el, Harry, acolo a doua zi, pentru că, indiferent ce ar fi zis Hermione, Harry era convins că, dacă Reacredință putuse să vadă sediul A.D. și el avea să vadă... ce anume? Un loc de întâlnire? O ascunzătoare? Un depozit? Un atelier? Rotițele minții i se învârtiră neîncetat și, când Harry reuși să adoarmă în cele din urmă, visele îi fură tulburate de imaginea lui Reacredință, care se transformă în Slughorn, care se transformă la rându-i în Plesneală...

Harry era cuprins de nerăbdare la micul dejun din dimineața următoare, avea o fereastră înainte de Apărare contra Magiei Negre și era hotărât să petreacă acest timp încercând să intre în Camera Necesității. Hermione nu dădu nici un semn de interes vizibil când Harry povesti în șoaptă cum plănuia să intre în Camera Necesității, ceea ce îl enervă pe

Harry, pentru că era de părere că Hermione i-ar fi putut fi de mare ajutor, dacă ar fi vrut.

– Fii atentă, zise el încet, aplecându-se în față, punând o mână pe *Profetul zilei*, pe care Hermione tocmai îl luase de la o bufniță care aducea poșta, și împiedicând-o să-l deschidă și să dispară după el. N-am uitat de Slughorn, dar habar nu am cum să-l fac să-mi dea amintirea aia. Și de ce să nu descopăr ce pune la cale Reacredință până îmi vine o idee strălucită?

– Ți-am mai spus, trebuie să-l convingi pe Slughorn, zise Hermione. Nu se pune problema să-l păcălești sau să-l vrăjești, altfel Dumbledore ar fi făcut-o într-o clipită. În loc să pierzi timpul în fața Camerei Necesității – smuci *Profetul* de sub mâna lui Harry și-l despături pentru a citi prima pagină –, ar trebui să-l cauți pe Slughorn și să faci apel la sensibilitatea lui.

– Cineva cunoscut...? întrebă Ron, în timp ce Hermione citea titlurile articolelor.

– Da! spuse Hermione, făcându-i pe Harry și pe Ron să le stea mâncarea în gât, dar e în ordine, nu a murit. E vorba despre Mundungus. A fost arestat și închis în Azkaban! Se pare că a pretins că era un Inferius, în timpul unei tentative de furt... Și cineva pe nume Octavius Pepper a dispărut... A, ce îngrozitor, un băiat de nouă ani a fost arestat pentru că a încercat să-și ucidă bunicii, se crede că era sub influența Blestemului Imperius.

Terminară de mâncat în tăcere. Hermione plecă repede la cursul de Studiul Vechilor Rune, Ron se duse în camera de zi ca să termine de scris eseul despre Dementori pentru Plesneală și Harry porni spre holul de la etajul șapte și spre bucata de perete de vizavi de tapiseria care-l înfățișa pe Barnabas cel Smintit dându-le lecții de balet unor troli.

Harry își puse Pelerina Invizibilă imediat ce găsi un culoar liber, dar se dovedi că o făcuse degeaba. Când ajunse la destinație, descoperi că nu mai era nimeni acolo. Nu era sigur dacă avea șanse mai mari de a intra în cameră dacă Reacredință era înăuntru, dar cel puțin prima sa încercare

nu avea să fie complicată de prezența lui Crabbe sau Goyle deghizați în fetițe de unsprezece ani.

Închise ochii când se apropie de locul unde era ascunsă ușa Camerei Necesității. Știa ce avea de făcut; devenise foarte priceput la asta anul trecut. Concentrându-se din răsputeri, își zise: *„Trebuie să văd ce face Reacredință aici. Trebuie să văd ce face Reacredință aici. Trebuie să văd ce face Reacredință aici."*

Trecu de trei ori prin fața ușii și apoi deschise ochii și se uită la ea plin de speranță, cu inima bătându-i cu putere în piept... dar avea în față aceeași porțiune perfect goală de perete. Înaintă și făcu o încercare, împingându-se în perete. Suprafața de piatră rămase neclintită și tare.

– În ordine, spuse Harry cu voce tare. În ordine, nu m-am concentrat bine.

Reflectă o clipă, apoi reîncepu să se concentreze din răsputeri, ținând ochii închiși.

„Trebuie să văd locul unde vine Reacredință pe ascuns. Trebuie să văd locul unde vine Reacredință pe ascuns. Trebuie să văd locul unde vine Reacredință pe ascuns."

Deschise ochii, așteptând să vadă rezultatul, după ce trecu de trei ori prin dreptul ușii.

Nu mai era nici urmă de ușă.

– Ah, să fim serioși, îi spuse el neliniștit peretelui. A fost o exprimare foarte clară. Fie...

Meditâ timp de câteva minute înainte de a începe să se plimbe din nou.

„Am nevoie să devii locul care devii pentru Draco Reacredință."

Nu deschise ochii imediat după ce termină de patrulat. Ascultă cu urechile ciulite, ca și când ar fi putut auzi o pocnitură care să anunțe apariția ușii. Însă nu auzi nimic, în afară de ciripitul păsărilor de afară. Deschise ochii.

Nici de data asta nu era vreo urmă de ușă.

Harry înjură. Cineva scoase un țipăt. Întoarse capul și văzu un grup de fete din primul an întorcându-se în fugă după

colțul de unde veniseră, sub impresia că tocmai întâlniseră o fantomă cu o gură extrem de spurcată.

Timp de o oră, Harry încercă mai multe variante ale frazei: *„Am nevoie să văd ce face Draco Reacredință în interiorul tău."* Apoi trebui să recunoască faptul că Hermione ar fi putut să aibă dreptate: camera pur și simplu nu voia să se deschidă pentru el. Frustrat și nervos, plecă spre cursul de Apărare contra Magiei Negre, dându-și jos Pelerina Invizibilă și îndesând-o în geantă pe drum.

– Iar ai întârziat, Potter, spuse Plesneală glacial, când Harry intră grăbit în clasa luminată cu lumânări. Zece puncte pierdute de Cercetași!

Harry se uită urât la Plesneală, aruncându-se pe scaunul de lângă Ron; jumătate dintre colegii lui erau încă în picioare, își scoteau cărțile și își aranjau lucrurile. Nu avea cum să fi venit mult mai târziu decât ei.

– Înainte de-a începe, vreau să-mi predați eseurile despre Dementori, zise Plesneală, fluturându-și bagheta cu un aer neglijent și făcând douăzeci și cinci de suluri de pergament să plutească și să se așeze ordonat pe biroul său. Pentru binele vostru, sper să fie mai reușite decât eseurile de proastă calitate despre împotrivirea în fața Blestemului Imperius a căror lectură a trebuit s-o îndur. Acum, vă rog să deschideți manualul la pagina... ce dorești, domnule Finnigan?

– Domnule, spuse Seamus, voiam să vă întreb cum se face diferența dintre un Inferius și o fantomă? Pentru că în *Profetul zilei* scria ceva despre un Inferius...

– Ba nu, nu scria nimic despre un Inferius, zise Plesneală pe un ton plictisit.

– Dar, domnule, am auzit lumea vorbind despre...

– Dacă ai fi citit articolul cu pricina, domnule Finnigan, ai fi știut că așa-zisul Inferius era nimeni altul decât un hoț jegos și pricăjit pe nume Mundungus Fletcher.

– Nu se presupune că Plesneală și Mundungus ar trebui să fie în aceeași tabără? le șopti Harry lui Ron și Hermione. Nu ar trebui să fie supărat că Mundungus a fost ares...?

- Dar se pare că Potter are foarte multe de spus despre asta, spuse Plesneală, indicând dintr-odată băncile din fundul clasei, cu ochii negri ațintiți asupra lui Harry. Să ne spună Potter cum facem diferența între un Inferius și o fantomă.

Toată clasa se întoarse să se uite la Harry, care încercă repede să-și aducă aminte ce îi spusese Dumbledore în noaptea când îl vizitaseră pe Slughorn.

- Ăă... păi... fantomele sunt transparente... zise el.

- A, foarte bine, îl întrerupse Plesneală, arcuindu-și buza. Da, Potter, este limpede că nu ai studiat degeaba magia timp de șase ani. *„Fantomele sunt transparente".*

Pansy Parkinson chicoti cu o voce pițigăiată. Câțiva dintre colegii săi zâmbeau ironic. Harry trase aer în piept și continuă pe un ton calm, deși simțea că îi fierbe sângele în vine:

- Da, fantomele sunt transparente, în timp ce Inferii sunt cadavre, nu-i așa? Așa că trebuie să fie materiali...

- Asta ne-ar fi putut spune și un copil de cinci ani, zise Plesneală pe un ton batjocoritor. Un Inferius este un cadavru care a fost reanimat prin farmec de către un vrăjitor. Nu este viu, ci doar e folosit ca o marionetă care urmează ordinele unui vrăjitor. Așa cum sper că știți deja, o fantomă este urma lăsată de sufletul unui decedat pe pământ... și, bineînțeles, așa cum a spus și Potter cu înțelepciune, este *transparentă.*

- Păi, varianta lui Harry este cea mai folositoare când încercăm să-i deosebim, zise Ron. Dacă dăm nas în nas cu unul dintre ei pe o străduță întunecată, mai degrabă ne uităm la el să vedem dacă e transparent sau nu decât să întrebăm: *„Mă scuzați, sunteți cumva urma lăsată de sufletul unui decedat pe pământ?".*

Se stârni un val de râsete care încetă imediat când Plesneală îngheță clasa dintr-o privire.

- Încă zece puncte pierdute de Cercetași, zise Plesneală. Nici nu mă așteptam la o abordare mai sofisticată de la Ronald Weasley, băiatul care este atât de transparent, încât nu poate Apărea nici la doi centimetri depărtare.

- Nu! șopti Hermione, apucându-l de brat pe Harry când

acesta deschise gura mânios. Nu are sens, o să te alegi iar cu ore de detenție. Lasă-l!

- Acum deschideți cărțile la pagina două sute treisprezece, spuse Plesneală, schițând un zâmbet ironic, și citiți primele două paragrafe despre Blestemul Cruciatus.

Ron fu foarte tăcut până la sfârșitul cursului. Când sună de pauză, Lavender îi prinse din urmă pe Ron și Harry (Hermione dispăruse în mod misterios când se apropiase Lavender) și-l critică aprig pe Plesneală pentru că glumise pe seama Apariției lui Ron, dar nu păru decât să-l enerveze pe Ron, care se descotorosi de ea, oprindu-se la baia băieților cu Harry.

- Și totuși Plesneală are dreptate, nu-i așa? zise Ron, după ce se uită într-o oglindă crăpată timp de câteva clipe. Nu știu dacă merită să dau testul. Pur și simplu nu sunt bun la Apariții.

- Nu te împiedică nimic să faci ședințe practice suplimentare în Hogsmeade și să vezi dacă nu te ajută, spuse Harry. Oricum, o să fie mult mai interesant decât să încerci să Apari în cercul ăla ridicol. Și apoi, dacă tot nu... știi tu... dacă tot nu te descurci la fel de bine pe cât ai vrea, poți să amâni testul și să-l dai cu mine la vară... Myrtle, este baia băieților!

Fantoma unei fete se ridicase dintr-o toaletă din una dintre cabinele din spatele lor, plutind acum în aer, privindu-i prin ochelarii albi, rotunzi și cu dioptrii mari.

- A, zise ea abătută. Voi erați.

- Pe cine așteptai? spuse Ron, privind-o în oglindă.

- Pe nimeni, zise Myrtle, frecându-și bărbia, posomorâtă. A zis că o să mai vină să mă vadă, dar să nu uităm că și tu ai spus că o să mă vizitezi - îi aruncă o privire plină de reproș lui Harry - și nu te-am mai văzut de luni întregi. M-am învățat să nu mă aștept la prea multe de la băieți.

- Tu nu stai de fapt în baia fetelor? spuse Harry, care avea grijă să ocolească locul acela de câțiva ani buni.

- Ba da, zise ea, ridicând puțin din umeri, bosumflată, dar asta nu înseamnă că nu pot vizita și alte locuri. Odată am venit și te-am întâlnit când făceai baie, ții minte?

- Cum aș putea să uit? zise Harry.

- Și eu care credeam că mă plăceai, se tângui ea. Poate că o să se întoarcă dacă plecați voi. Avem o mulțime de lucruri în comun. Sunt sigură că și-a dat seama și el...

Myrtle se uită plină de speranță spre ușă.

- Când spui că aveți o mulțime de lucruri în comun, spuse Ron, părând acum destul de amuzat, vrei să spui că și el trăiește în curbura în formă de U?

- Nu, zise Myrtle pe un ton sfidător, cu vocea răsunându-i în baia veche cu faianță. Vreau să spun că este un suflet sensibil. Și pe el îl chinuie lumea, suferă de singurătate, nu are cu cine să vorbească și nu se teme să-și arate sentimentele și să plângă!

- A fost aici un băiat care a plâns? spuse Harry, curios. Un băiat din anii mai mici?

- Nu-i treaba ta! zise Myrtle, cu ochii mici și umezi fixați asupra lui Ron, care acum zâmbea de-a dreptul. I-am promis că n-o să spun nimănui și că o să iau secretul cu mine în...

- ... să nu-mi spui că-n mormânt! zise Ron, pufnind în râs. Mai degrabă în sistemul de canalizare.

Myrtle urlă furioasă și se aruncă din nou în toaletă, stropind cu apă în lateral și pe podea. Lui Ron îi venise inima la loc tachinând-o pe Myrtle.

- Ai dreptate, spuse el, aruncându-și ghiozdanul pe umăr, o să mă duc la ședințele de practică din Hogsmeade înainte să mă decid dacă o să dau testul sau nu.

Așa că în duminica următoare Ron li se alătură lui Hermione și celorlalți elevi din anul șase care aveau să împlinească șaptesprezece ani destul de repede pentru a da testul peste două săptămâni. Pe Harry îl încercă un sentiment de invidie când îi privi pregătindu-se să meargă în sat; îi era dor de excursiile în Hogsmeade și era o zi deosebit de frumoasă de primăvară. Era primul cer senin pe care-l văzuseră de foarte multă vreme. Însă hotărâse să petreacă acest timp încercând să înfrunte din nou Camera Necesității.

- Mai bine te-ai duce direct la biroul lui Slughorn și ai în-

cerca să obții amintirea aia de la el, zise Hermione când Harry le împărtăși planul ei și lui Ron în holul de intrare.

– Dar am încercat! spuse Harry, supărat, și chiar așa era.

Săptămâna aceea rămăsese în urmă după fiecare curs de Potiuni pentru a încerca să discute cu Slughorn, dar profesorul de Potiuni plecase întotdeauna atât de repede din clasă, încât Harry nu reușise să-i vorbească. Harry se dusese de două ori la biroul lui și bătuse la ușă, fără să primească un răspuns, deși a doua oară era sigur că auzise un gramofon vechi dat încet și apoi mut.

– Nu vrea să discute cu mine, Hermione! Și-a dat seama că vreau să-l prind singur din nou și face totul ca să nu se mai întâmple!

– Atunci nu poți decât să perseverezi, nu-i așa?

Șirul nu tocmai lung de oameni care așteptau să treacă de Filch, care își reluase activitatea de împungere cu Senzorii de Tăinuire, avansă cu câțiva pași și Harry nu răspunse, temându-se că l-ar fi putut auzi îngrijitorul. Le ură noroc lui Ron și Hermione, apoi se întoarse și urcă din nou scara de marmură, hotărât să dedice câteva ore Camerei Necesității, indiferent ce credea Hermione.

Când ieși din câmpul vizual al holului de la intrare, Harry scoase din ghiozdan „Harta Strengarilor" și Pelerina Invizibilă. Dispăru sub ea și atinse harta cu vârful baghetei, murmurând: „Jur solemn că nu e nimic de capul meu" și o cercetă cu atenție.

Având în vedere că era duminică dimineața, aproape toți elevii erau în camerele lor de zi. Cercetașii erau într-un turn, cei de la Ochi-de-Șoim în altul, Viperinii în carcerele subterane și Astropufii la subsol, în apropierea bucătăriilor. Din loc în loc mai apărea câte o persoană rătăcită care se strecura pe lângă bibliotecă sau pe câte un coridor. Câțiva elevi erau pe domeniu... iar acolo, singur pe holul de la etajul șapte, era Gregory Goyle. Nu se vedea nici urmă de Camera Necesității, dar asta nu-l neliniști pe Harry; dacă Goyle stătea de pază în fața ei, însemna că era deschisă indiferent dacă

harta o știa sau nu. Drept urmare, urcă scările în fugă, încetinind doar când ajunse la colțul care dădea spre hol și se apropie tiptil, foarte încet, de aceeași fetiță cu balanța grea de alamă cu care Hermione fusese atât de drăguță, ajutând-o cu două săptămâni în urmă. Așteptă până când ajunse chiar în spatele ei înainte de a se apleca foarte jos și a șopti:

– Bună... ești tare frumușică, nu-i așa?

Goyle scoase un țipăt pițigăiat de groază, aruncă balanța în sus și o luă la fugă, dispărând după colț cu mult înainte de a se stinge ecoul balanței care se făcu țăndări. Harry se întoarse râzând către porțiunea goală de zid dincolo de care era sigur că Draco Reacredință încremenise, știind că apăruse cineva nedorit acolo, însă neîndrăznind să iasă. Harry avu un plăcut sentiment de putere în timp ce încercă să își amintească ce combinație de cuvinte nu încercase până atunci.

Cu toate acestea, starea de optimism nu dură mult. O jumătate de oră mai târziu, după ce încercase multe alte variante ale dorinței de a vedea ce punea la cale Reacredință, peretele era la fel de gol ca înainte. Harry se simți nespus de frustrat. Reacredință putea fi la câțiva metri de el și totuși nu avea nici un indiciu cât de mic despre ce făcea acolo. Pierzându-și răbdarea cu desăvârșire, Harry fugi spre perete și îl lovi cu piciorul.

– AU!

Avu senzația că își fracturase degetul mare. În timp ce-l ținu strâns și începu să sară într-un picior, Pelerina Invizibilă alunecă de pe el.

– Harry?

Se întoarse pe loc, într-un picior, și căzu, pierzându-și echilibrul. Fu șocat să o vadă pe Tonks apropiindu-se de el, ca și cum s-ar fi plimbat în mod obișnuit pe holul acela.

– Ce faci aici? zise el, ridicându-se repede.

De ce trebuia ca Tonks să îl găsească de fiecare dată întins pe jos?

– Am venit să-l văd pe Dumbledore, spuse Tonks.

Lui Harry i se păru că arăta groaznic; era mai slabă decât de obicei, iar părul șaten deschis îi era lipsit de strălucire și volum.

– Biroul lui nu e aici, zise Harry. Este în partea cealaltă a castelului, în spatele garguiului.

– Știu, spuse Tonks. Dumbledore nu e aici. Se pare că e din nou plecat.

– Da? zise Harry, punându-și jos piciorul rănit, cu grijă. Ia spune, tu știi cumva unde se duce?

– Nu, spuse Tonks.

– Ce voiai să vorbești cu el?

– Nimic special, zise Tonks, pigulind în mod mecanic niște scame de pe mâneca robei. Mi-am zis doar că el trebuie să știe ce se petrece. Am auzit tot felul de zvonuri... despre tot felul de atacuri.

– Da, știu, sunt pline ziarele de astfel de lucruri, spuse Harry. Băiețelul ăla care a încercat să-și omoare...

– *Profetul* are obiceiul de a rămâne în urmă cu evenimentele, zise Tonks, părând să nu-l asculte. Ai primit cumva vreo scrisoare de la vreun membru al Ordinului?

– Nu îmi mai scrie nimeni din Ordin, spuse Harry, de când a murit...

Harry observă că lui Tonks i se umpluseră ochii cu lacrimi.

– Îmi pare rău, murmură el stingherit. Adică... și mie mi-e dor de el.

– Poftim? zise Tonks, absentă, de parcă nu l-ar fi auzit. Bine, pe curând, Harry.

Tonks îi întoarse spatele subit, făcând cale întoarsă, și-l lăsă pe Harry să se uite la ea cum se îndepărta. După câteva clipe, își puse din nou Pelerina Invizibilă și încercă în continuare să intre în Camera Necesității, însă fără tragere de inimă. În cele din urmă, simți un gol în stomac și își dădu seama că Ron și Hermione trebuiau să se întoarcă să mănânce de prânz, așa că renunță, lăsând holul în seama lui Reacredință și sperând ca acestuia să-i fie atât de frică, încât să nu iasă de acolo decât peste câteva ore.

Îi găsi pe Ron și Hermione în Marea Sală. Aceștia începuseră să mănânce mai devreme și ajunseseră deja la felul doi.

– Am reușit... mă rog, aproape că am reușit! îi zise Ron

entuziasmat lui Harry de cum îl văzu. Ar fi trebuit să Apar în fața ceainăriei doamnei Puddifoot. N-am nimerit chiar acolo, ci în apropierea magazinului lui Scrivenshaft, dar măcar m-am mișcat!

- Bravo, spuse Harry. Tu cum te-ai descurcat, Hermione?

- A, de minune, bineînțeles, zise Ron, înainte ca Hermione să poată răspunde. *Deliberare, divinație, disperare* și cum i-o mai spune perfecțiunii. După aceea ne-am dus cu toții să bem ceva la „Trei mături". Să-l fi auzit pe Twycross cum o lăuda. Mare mirare dacă nu o s-o ceară de soție mâine, poimâine.

- Dar tu cum te-ai descurcat? întrebă Hermione, ignorându-l pe Ron. Ai fost la Camera Necesității în tot acest timp?

- Da, spuse Harry. Și ghici cu cine m-am întâlnit acolo? Cu Tonks!

- Cu Tonks? repetară Ron și Hermione într-un glas, surprinși.

- Da, zicea că a venit să-l vadă pe Dumbledore.

- Eu, unul, zise Ron când Harry termină de povestit ce vorbise cu Tonks, cred că a înnebunit. Și-a pierdut stăpânirea de sine după ce s-a întâmplat la minister.

- E destul de straniu, spuse Hermione, care părea foarte îngrijorată dintr-un motiv sau altul. Ar trebui să păzească școala. De ce să-și părăsească dintr-odată postul ca să vină să-l vadă pe Dumbledore, când el nici măcar nu-i aici?

- Mi-a trecut ceva prin minte, zise Harry, pe un ton nesigur.

Se simțea ciudat să o spună cu voce tare; acesta era mai degrabă domeniul lui Hermione.

- Credeți că ar fi putut fi... știți voi... îndrăgostită de Sirius?

Hermione îl privi cu ochii mari.

- Ce te face să spui asta?

- Nu știu, spuse Harry, ridicând din umeri, dar mai avea puțin și izbucnea în plâns când am vorbit despre el. Iar noul ei Patronus este un patruped mare. Știți... mă întrebam dacă nu o fi... el.

- Este posibil, zise Hermione rar. Dar tot nu-mi dau sea-

ma de ce ar veni dintr-odată la castel ca să-l vadă pe Dumbledore, dacă pentru asta a venit de fapt.

– Tot la spusele mele ajungeți, nu? spuse Ron, înfulecând niște piure de cartofi. A luat-o puțin razna. Și-a pierdut stăpânirea de sine. Femeile, îi zise el cu înțelepciune lui Harry. Se supără foarte ușor.

– Și totuși, spuse Hermione, trezindu-se din reverie, mă îndoiesc că o să găsești o femeie care să stea bosumflată o jumătate de oră pentru că Madam Rosmerta nu a râs de gluma ei cu hoașca, Vindecătorul și planta Mimbulus mimbletonia.

Ron se încruntă.

– CAPITOLUL XXII –

DUPĂ ÎNMORMÂNTARE

În jurul turnurilor castelului începură să apară porțiuni de cer senin, însă aceste semne văratice nu-l înveseliră deloc pe Harry. Eșuase de două ori și în încercarea de a afla ce făcea Reacredință, și în cea de a începe cu Slughorn o discuție, care ar fi putut evolua în așa fel încât Harry să obțină amintirea pe care se părea că Slughorn o tăinuise decenii la rând.

– Ți-o spun pentru ultima dată, nu te mai gândi la Reacredință, îi zise Hermione cu fermitate lui Harry.

Stăteau cu Ron într-un colț însorit al curții, după masa de prânz. Hermione și Ron aveau amândoi câte o broșură a Ministerului Magiei, *Greșeli des întâlnite în timpul Aparițiilor și cum pot fi evitate*, pentru că urmau să dea testul chiar în după-amiaza aceea, dar broșurile nu avuseseră nici un efect liniștitor asupra lor. Ron tresări și încercă să se ascundă după Hermione la vederea unei fete care apăru după colț.

– Nu e Lavender, spuse Hermione pe un ton plictisit.

– A, ce bine, zise Ron, venindu-i inima la loc.

– Harry Potter? spuse fata. Mi s-a zis să-ți dau asta.

– Mulțumesc.

Lui Harry i se puse un nod în stomac când luă micuțul sul de pergament. După ce fata se îndepărtă, zise:

– Dumbledore a spus că următoarea lecție o să aibă loc numai după ce o să obțin amintirea!

– Poate că vrea să vadă cum te descurci? sugeră Hermione în timp ce Harry desfășura pergamentul.

Dar în loc să descopere scrisul alungit, îngust și aplecat al lui Dumbledore, văzu un mâzgălit dezordonat, care era foarte greu de citit din cauza unor pete mari în care se întinsese cerneala.

Dragă Harry, Ron și Hermione,
Aragog a murit azi-noapte. Harry, Ron, voi l-ați cunoscut și știți

că era cu adevărat deosebit. Hermione, sunt sigur că ți-ar fi plăcut de el. Ar însemna foarte mult pentru mine dacă ați da o fugă până aici astă-seară, la înmormântare. M-am gândit să aibă loc pe la asfințit, acesta era momentul lui preferat din timpul zilei. Știu că nu aveți voie să ieșiți din castel așa târziu, dar puteți să folosiți Pelerina. Nu v-aș ruga să veniți, dar chiar nu mă descurc singur.

Hagrid

- Fiți atenți, spuse Harry, dându-i mesajul lui Hermione.

- Vai, pentru numele lui Dumnezeu, zise ea, citindu-l repede și dându-i-l apoi lui Ron, care îl parcurse cu o expresie din ce în ce mai uimită.

- *Nu e întreg la minte!* spuse el mânios. Creatura aia le-a spus tovarășilor lui să ne mănânce pe Harry și pe mine! I-a poftit să se servească din noi! Și acum Hagrid se așteaptă să ne ducem acolo și să plângem cu sughițuri peste trupul lui păros, dezgustător și neînsuflețit!

- Nu-i vorba doar de asta, zise Hermione. Ne cere să plecăm de la castel în timpul nopții și știe că măsurile de siguranță sunt de sute de ori mai riguroase și că am putea avea mari probleme dacă ne-ar prinde.

- Dar l-am mai vizitat și alteori în timpul nopții, spuse Harry.

- Da, dar nu pentru așa ceva, zise Hermione. Ne-am asumat multe riscuri ca să-l ajutăm pe Hagrid, dar în definitiv... Aragog e mort. Dacă ar fi fost nevoie să-i salvăm viața...

- ... aș fi fost și mai puțin dornic să mă duc, spuse Ron cu fermitate. Hermione, tu nu l-ai cunoscut. Crede-mă, moartea l-a făcut mult mai amabil.

Harry luă mesajul înapoi și cercetă numeroasele pete în care se scursese cerneala. Era evident că plânsese în hohote când îl scrisese.

- Harry, doar *nu* te gândești să te duci, zise Hermione. Chiar nu merită să primești ore de detenție pentru așa ceva.

Harry oftă.

- Da, știu, spuse el. Bănuiesc că Hagrid o să trebuiască

să-l îngroape singur pe Aragog.

– Da, asta e, zise Hermione ușurată. Fii atent, nu o să fie mai nimeni la cursul de Poțiuni din după-amiaza asta, din cauza testului de Apariție... așa că încearcă să-l sensibilizezi puțin pe Slughorn.

– Vrei să spui că a cincizeci și șaptea oară o să fie cu noroc? spuse Harry cu amărăciune.

– Noroc, zise Ron dintr-odată. Harry, asta e, trebuie să ai noroc!

– Ce vrei să spui?

– Folosește poțiunea norocoasă!

– Ron, asta... asta e! spuse Hermione uluită. Sigur că da! Cum de nu mi-a trecut prin minte?

Harry îi privi cu ochii mari.

– Felix Felicis? zise el. Nu știu... sincer să fiu, voiam să o păstrez pentru altceva.

– Pentru ce altceva? întrebă Ron, nevenindu-i să creadă.

– Harry, ce Dumnezeu ar putea fi mai important decât amintirea asta? întrebă Hermione.

Harry nu răspunse. Se gândise adeseori la sticluța aceea cu licoare aurie, păstrând-o într-un cotlon al imaginației; planuri nedeslușite și nedefinite, care implicau faptul că Ginny s-ar fi despărțit de Dean și Ron ar fi fost dintr-odată bucuros că ea avea un nou iubit, se formaseră în adâncurile minții sale, ieșind la suprafață doar în timpul viselor sau al clipelor de dinainte de a se trezi.

– Harry? Ne asculți? întrebă Hermione.

– Pof...? A, da, sigur, zise el, venindu-și în fire. Păi... în ordine. Dacă nu o să-l pot convinge pe Slughorn în după-amiaza asta, o să beau niște Felix Felicis și o să fac încă o încercare diseară.

– Bine, atunci rămâne stabilit, spuse Hermione pe un ton vioi, ridicându-se și făcând o piruetă grațioasă. *Destinație... determinare... deliberare...* șopti ea.

– Ah, termină, o rugă Ron, și așa nu mă simt bine deloc. Repede, ascunde-mă!

- Nu-i Lavender! zise Hermione, pierzându-și răbdarea, în timp ce încă două fete ieșiră în curte, iar Ron se ascunse repede după ea.

- Grozav, spuse Ron, uitându-se peste umărul lui Hermione ca să se asigure că așa era. Pe cinstea mea, par tare abătute, nu?

- Sunt surorile Montgomery și bineînțeles că par abătute. N-ai auzit ce-a pățit fratele lor mai mic? zise Hermione.

- Sincer să fiu, nu prea mai știu ce mai fac rudele celorlalți, spuse Ron.

- Păi, fratele lor a fost atacat de un om-lup. Se zvonește că mama lor a refuzat să-i ajute pe Devoratorii Morții. Cert este că băiețelul avea doar cinci ani și a murit la Sf. Mungo. Nu l-au putut salva.

- A murit? repetă Harry, șocat. Dar nu-i așa că oamenii-lup nu ucid, ci doar te transformă în unul de-ai lor?

- Uneori ucid, zise Ron, care acum arăta neobișnuit de grav. Am auzit că se poate întâmpla când îl ia valul pe omul-lup respectiv.

- Cum se numea omul-lup? spuse Harry repede.

- Păi, se zice că a fost Fenrir Greyback, spuse Hermione.

- Știam eu. Maniacul căruia îi place să atace copii, cel despre care mi-a vorbit Lupin! zise Harry furios.

Hermione îl privi cu o expresie sumbră.

- Harry, trebuie să obții amintirea aia, spuse ea. Tot ce contează este să fie oprit Cap-de-Mort, nu? Toate lucrurile astea îngrozitoare care se întâmplă sunt de fapt opera lui...

Clopoțelul sună în castel și Hermione și Ron săriră amândoi în picioare îngroziți.

- O să fie bine, le zise Harry amândurora, pe când se îndreptau către holul de intrare pentru a se alătura celorlalți elevi care urmau să dea testul de Apariție. Mult succes.

- Și ție! spuse Hermione, privindu-l cu subînțeles, în timp ce Harry pornea spre camerele de la subsol.

În după-amiaza aceea nu erau decât trei elevi la cursul de Poțiuni: Harry, Ernie și Draco Reacredință.

– Sunteți încă prea tineri ca să Apăreți? zise Slughorn fericit. N-ați împlinit încă șaptesprezece ani?

Cei trei clătinară din cap.

– Ei bine, spuse Slughorn pe un ton vesel, fiind atât de puțini, o să facem ceva distractiv. Vreau ca fiecare dintre voi să-mi pregătească o poțiune amuzantă!

– Pare o sarcină plăcută, domnule, zise Ernie, lingușindu-l și frecându-și mâinile.

Pe de altă parte, Reacredință nici măcar nu schiță un zâmbet.

– Cum adică „ceva amuzant"? spuse el pe un ton irascibil.

– Ah, faceți-mi o surpriză, zise Slughorn cu seninătate.

Cu o expresie mohorâtă pe chip, Reacredință deschise exemplarul său al *Realizării Poțiunilor Avansate*. Credea evident că lecția era o pierdere de vreme. Fără îndoială, Reacredință regreta timpul pe care l-ar fi putut petrece în Camera Necesității, își zise Harry, privindu-l peste manual.

I se părea, sau Reacredință slăbise, la fel ca Tonks? În mod cert era mai palid, pielea încă avea o nuanță cenușie, probabil din cauză că ieșea atât de rar la aer în ultima vreme. Dar nu era deloc arogant sau entuziasmat și nu avea un aer superior. Nu mai era nici urmă de lăudăroșenia de care dăduse dovadă în Expresul de Hogwarts, când se făli în gura mare cu misiunea pe care i-o dăduse Cap-de-Mort. După părerea lui Harry, concluzia era una singură: misiunea, oricare ar fi fost ea, nu mergea bine.

Înveselindu-se la gândul acesta, Harry frunzări exemplarul său din *Realizarea Poțiunilor Avansate* și găsi o variantă cu multe modificări, făcute de Prințul Semipur, pentru „Elixirul care induce euforia", care nu numai că părea să corespundă indicațiilor lui Slughorn, dar care ar fi putut să-l binedispună într-o asemenea măsură pe acesta (lui Harry îi bătu inima cu putere când îi veni această idee), încât l-ar fi putut convinge să-i dea amintirea, dacă Harry avea să-l facă să guste poțiunea.

– Ei bine, să știi că arată nemaipomenit, spuse Slughorn,

bătând din palme o oră și jumătate mai târziu, când se uită la substanța galben-aurie din ceaunul lui Harry. Euforie, nu? Și a ce miroase? Mmmm... ai adăugat doar o rămurică de mentă, nu-i așa? O alegere neortodoxă, Harry, dar ce idee genială. Bineînțeles, asta o să contracareze efectele secundare ocazionale, cum ar fi cântatul în exces și mâncărimile de nas. Băiete, zău că nu știu de unde îți vin ideile astea strălucite. Probabil că...

Harry împinse cu piciorul manualul Prințului Semipur mai în interiorul ghiozdanului.

– ... pur și simplu își spune cuvântul moștenirea genetică pe care-o ai de la mama ta!

– A, da, se poate, spuse Harry, ușurat.

Ernie părea destul de morocănos, hotărât să i-o ia înainte lui Harry măcar o dată. Făcuse un act necugetat și își inventase propria poțiune, care coagulase și formase un fel de gogoașă vineție pe fundul ceaunului său. Reacredință își strângea deja lucrurile, cu o expresie ursuză pe chip. Slughorn spusese că „Licoarea de Sughițuri" pe care o preparase era doar „acceptabilă".

Sună clopoțelul, iar Ernie și Reacredință plecară amândoi numaidecât.

– Domnule, începu Harry, dar Slughorn aruncă imediat o privire peste umăr.

Când văzu că nu mai era nimeni în cameră în afară de el și Harry, nu știu cum să plece mai repede.

– Domnule profesor... domnule profesor, nu vreți să gustați po...? strigă Harry disperat.

Dar Slughorn plecase deja. Dezamăgit, Harry goli ceaunul, își strânse lucrurile, părăsi hruba și urcă încet scările, îndreptându-se către camera de zi.

Ron și Hermione se întoarseră după-amiaza târziu.

– Harry! strigă Hermione, intrând pe gaura portretului. Harry, l-am luat!

– Felicitări! zise el. Și Ron?

– Ron... Ron l-a picat de puțin, șopti Hermione, în timp

ce Ron intra cu umerii adunați, extrem de abătut. A avut mare ghinion. Doar o chichiță, examinatorul a observat că lăsase jumătate de sprânceană în urmă. Tu cum te-ai descurcat cu Slughorn?

– Nicicum, spuse Harry, când li se alătură și Ron. Ai avut ghinion, prietene, dar o să-l iei data viitoare. Putem să-l dăm împreună.

– Da, poate că da, zise Ron pe un ton posomorât. Dar doar pentru o jumătate de sprânceană? Să fim serioși!

– Te înțeleg, îl liniști Hermione, a fost cam drastic.

La cină, petrecură cea mai mare parte a timpului criticându-l pe examinatorul de Apariții și Ron chiar păru ceva mai vesel când se îndreptară înapoi spre camera de zi, discutând acum problema amintirii și a lui Slughorn.

– Ia zi, Harry, ai de gând să folosești Felix Felicis sau ba? întrebă Ron.

– Da, presupun că ar fi cazul s-o folosesc, spuse Harry. Nu cred că trebuie s-o beau pe toată, nu pentru o perioadă de douăsprezece ore, doar n-are cum să dureze toată noaptea. O să iau o gură. Două, trei ore ar trebui să fie de ajuns.

– Te simți grozav când o bei, zise Ron pe un ton nostalgic. Ai impresia că nu poți să greșești cu nimic.

– Ce tot vorbești? spuse Hermione, râzând. Tu n-ai băut niciodată!

– Da, dar am crezut că am băut, nu? zise Ron, de parcă asta ar fi contat decisiv. În definitiv, e cam același lucru.

Având în vedere că tocmai îl văzuseră pe Slughorn intrând în Marea Sală și știind că-i plăcea să mănânce fără să se grăbească, mai zăboviră puțin în camera de zi, planul fiind ca Harry să se ducă la biroul lui Slughorn și să-i dea timp să se întoarcă acolo. Când soarele ajunse până la nivelul vârfurilor copacilor din Pădurea Interzisă, hotărâră că sosise momentul și, după ce se asigurară că Neville, Dean și Seamus erau cu toții în camera de zi, se furișară în dormitorul băieților.

Harry luă perechea de șosete împachetate de pe fundul cufărului și scoase sticluța scânteietoare.

– Ei bine, asta e, spuse Harry, ridicând sticluța și luând o înghițitură măsurată cu grijă.

– Cum te simți? șopti Hermione.

Harry nu răspunse imediat. Apoi, încet, dar sigur, se simți cuprins de un sentiment înălțător de posibilități infinite; avea impresia că ar fi putut face orice, absolut orice. Și dintr-odată obținerea amintirii lui Slughorn nu numai că părea posibilă, ci de-a dreptul ușor de realizat.

Se ridică în picioare, zâmbind extrem de încrezător.

– Excelent, spuse el. Mă simt excelent. Bun, mă duc la Hagrid.

– Poftim? ziseră Ron și Hermione într-un glas, îngroziți.

– Nu, Harry, trebuie să te duci să-l vezi pe Slughorn, ai uitat? spuse Hermione.

– Nu, zise Harry încrezător. Mă duc la Hagrid. Simt că e bine să mă duc la Hagrid.

– Simți că e bine să te duci la înmormântarea unui păianjen uriaș? întrebă Ron șocat.

– Da, zise Harry, scoțându-și Pelerina Invizibilă din ghiozdan. Simt că acolo trebuie să fiu astă-seară, înțelegeți ce vreau să spun?

– Nu, spuseră Ron și Hermione într-un glas, acum de-a dreptul alarmați.

– Asta chiar este Felix Felicis, nu-i așa? zise Hermione neliniștită, ridicând sticluța la lumină. Nu mai ai o altă sticluță plină cu... cine știe ce altceva?

– Cu „Esență de Sminteală", de exemplu? sugeră Ron, în timp ce Harry își aruncă Pelerina pe umeri.

Harry râse și Ron și Hermione părură și mai speriați.

– Credeți-mă pe cuvânt, spuse el. Știu ce fac... sau în orice caz... – se duse încrezător, cu pași mari spre ușă – știe Felix.

Își trase Pelerina Invizibilă peste cap și coborî scările, cu Ron și Hermione imediat în urma lui. La capătul scărilor, Harry se strecură pe ușa deschisă.

– Ce căutai acolo cu *ea*? strigă Lavender Brown, uitân-

du-se fix prin Harry la Ron și Hermione, când ieșiră împreună pe ușa dinspre dormitoarele băieților.

Harry îl auzi pe Ron bolborosind ceva în urma lui, în timp ce se îndepărta de ei, traversând camera în fugă.

Îi fu ușor să treacă prin gaura portretului. Când se apropie de ea, intrară Ginny și Dean, iar Harry reuși să se strecoare. Când trecu pe lângă ei, o atinse din greșeală pe Ginny.

– Dean, vrei să nu mă mai *împingi*, zise ea, părând să se enerveze. Tot timpul faci asta, să știi că pot să intru și fără ajutor.

Portretul se închise în urma lui Harry, dar nu înainte ca acesta să-l audă pe Dean răspunzându-i supărat.

Înveselindu-se și mai tare, Harry se îndreptă cu pași mari prin castel. Nu fu nevoit să meargă tiptil pentru că nu întâlni pe nimeni în drum, dar nu fu deloc surprins, pentru că în seara aceea era cea mai norocoasă persoană de la Hogwarts.

Nu avea idee de ce ar fi fost bine să se ducă la Hagrid. Era ca și cum potiunea i-ar fi dezvăluit câte o etapă pe rând. Nu întrezărea destinația, nu înțelegea cum avea să-l întâlnească pe Slughorn, dar știa că făcea ceea ce trebuia pentru a obține amintirea. Când ajunse în holul de la intrare, observă că Filch uitase să închidă ușa. Zâmbind larg, Harry o dădu de perete, inspirând pentru câteva clipe mirosul de iarbă și aerul curat al serii, înainte de a coborî treptele.

Când ajunse la ultima treaptă, realiză cât de plăcut ar fi fost dacă ar fi trecut prin grădina de zarzavaturi în drum spre coliba lui Hagrid. Nu era chiar în calea lui, dar Harry simți că era un moft de care trebuia să asculte, așa că își îndreptă pașii numaidecât către grădina de zarzavaturi unde fu mulțumit, dar nu tocmai surprins, să-l găsească pe profesorul Slughorn vorbind cu profesoara Lăstar. Harry se ascunse după un zid jos de piatră, simțindu-se în armonie cu universul și ascultând ce discutau cei doi.

– ... Pomona, îți mulțumesc mult că ți-ai făcut timp pentru mine, zise Slughorn pe un ton politicos. Majoritatea specialiștilor consideră că au eficiență maximă dacă sunt culese la asfințit.

– A, și eu cred la fel, spuse profesoara Lăstar cu căldură. Îți ajung?

– Cum să nu, cum să nu, zise Slughorn, iar Harry văzu că ducea un braț de plante cu frunze mari. O să le pot da câteva frunze tuturor elevilor mei din anul trei și or să rămână și câteva de rezervă, pentru cazul în care o să le fiarbă cineva prea mult. Ei bine, îți doresc o seară plăcută și încă o dată, mii de mulțumiri!

Doamna profesoară Lăstar se îndreptă către serele ei, în timp ce se lăsa noaptea, iar Slughorn porni spre locul unde stătea Harry, nevăzut.

Cuprins de o dorință subită de a se arăta, Harry își dădu jos Pelerina cu o mișcare largă.

– Bună seara, domnule profesor.

– Pe barba lui Merlin, Harry, m-ai luat pe nepregătite, zise Slughorn, oprindu-se imediat, cu un aer prevăzător. Cum ai ieșit din castel?

– Cred că Filch a uitat să închidă ușile de la intrare, spuse Harry vesel, încântat să îl vadă pe Slughorn încruntându-se.

– O să-l reclam pe individul ăla, am impresia că e mai preocupat de gunoaie decât de măsurile propriu-zise de siguranță. Dar, spune-mi, Harry, ce cauți aici?

– Știți, domnule, e vorba despre Hagrid, zise Harry, care știa că, în clipa aceea, cel mai bine era să spună adevărul. Este destul de abătut. Dar vă rog să nu spuneți nimănui, domnule profesor. Nu vreau să aibă probleme din cauza asta.

Era evident că-l făcuse foarte curios pe Slughorn.

– Ei, n-am cum să-ți promit așa ceva, zise el cu asprime. Dar știu că Dumbledore are încredere în Hagrid până-n pânzele albe, așa că sunt sigur că n-are cum să pună la cale ceva atât de urât.

– Știți, e vorba despre un păianjen uriaș, pe care l-a avut ani întregi. Trăia în Pădure. Putea să vorbească și așa mai departe...

– Am auzit zvonuri conform cărora ar exista Acromantule în Pădure, spuse Slughorn cu o voce joasă, uitându-se către desișul de copaci întunecați. Să înțeleg că sunt adevărate?

– Da, zise Harry. Dar unul dintre ei, Aragog, primul păianjen al lui Hagrid, a murit azi-noapte. Hagrid e distrus. Nu vrea să-l înmormânteze singur și am fost de acord să mă duc la el.

– Frumos din partea ta, foarte frumos din partea ta, spuse Slughorn pe un ton absent, cu ochii mari, ațintiți asupra luminilor din depărtare, de la coliba lui Hagrid. Dar veninul de Acromantula este foarte prețios. Dacă animalul a murit de curând s-ar putea ca veninul să nu se fi uscat încă. Desigur, n-aș vrea să par insensibil dacă Hagrid e tulburat... dar dacă ar exista o cale să obțin niște venin... știi, este aproape imposibil să obții venin de la o Acromantula când e în viață...

Acum Slughorn părea să vorbească mai mult pentru el decât cu Harry.

– ... ar fi o mare pierdere să nu încerc... Aș putea obține o sută de galioni pentru o jumătate de litru. Sincer să fiu, nu sunt tocmai bine plătit.

În clipa aceea, Harry își dădu seama exact ce avea de făcut.

– Păi, zise el, ezitând într-un mod foarte convingător, păi, dacă vreți să veniți, domnule profesor, cred că Hagrid o să fie încântat... să își poată lua rămas-bun de la Aragog așa cum se cuvine.

– Da, sigur că da, spuse Slughorn, cu ochii scânteindu-i acum de entuziasm. Harry, uite cum facem, vin și eu cu două-trei sticle de băutură. Să închinăm un pahar în sănătatea bietului animal. Mă rog, nu în sănătatea lui, dar cel puțin o să-i cinstim amintirea cum se cade, după ce-l îngropăm. Și trebuie să-mi schimb și cravata, asta e puțin prea exuberantă pentru o astfel de ocazie.

Se întoarse cu pași repezi înapoi la castel și Harry grăbi pasul către coliba lui Hagrid, foarte mulțumit de sine.

– Ai venit, zise Hagrid cu o voce răgușită, când deschise ușa și-l văzu pe Harry ieșind de sub Pelerina Invizibilă în fața lui.

– Da, dar Ron și Hermione n-au avut cum, spuse Harry. Le pare tare rău.

– Nu-i... nu-i nimic... Să știi, Harry, că ar fi fost foarte mișcat să știe c-ai venit.

Hagrid se cutremură de plâns. Își făcuse o banderolă neagră dintr-un fel de cârpă îmbibată cu cremă de pantofi și avea ochii roșii și umflați de plâns. Harry îl bătu liniștitor pe cot, care era cel mai înalt loc unde putea să ajungă fără să se întindă.

- Unde o să-l înmormântăm? întrebă el. În Pădure?

- Doamne păzește, spuse Hagrid, ștergându-și lacrimile cu partea de jos a cămășii. Ceilalți păianjeni nu mă mai lasă nici să mă apropii de pânzele lor acum, că a murit Aragog. Se pare nu m-au mâncat până acum doar pentru că le interzisese el s-o facă! Harry, îți vine să crezi așa ceva?

Răspunsul sincer era „da". Harry își aminti cu o detașare relativă momentul când el și Ron ajunseseră față în față cu Acromantulele: nu avuseseră nici o îndoială că Aragog era singurul care le împiedica să-l mănânce pe Hagrid.

- Până acum n-a existat nici o parte din Pădure unde să nu mă pot duce! zise Hagrid, clătinând din cap. Să știi că n-a fost deloc ușor să iau trupul neînsuflețit al lui Aragog de acolo. Vezi tu, de obicei ei îi mănâncă pe păianjenii care mor. Dar am vrut să-l înmormântez cum se cuvine... să-mi iau rămas-bun de la el.

Izbucni din nou în plâns și Harry îl bătu din nou pe cot, spunând în timpul acesta (pentru că poțiunea părea să sugereze că așa era mai bine):

- M-am întâlnit cu domnul profesor Slughorn când veneam încoace, Hagrid.

- N-ai dat de bucluc, nu? zise Hagrid, ridicându-și privirea, îngrijorat. N-ar fi trebuit să părăsești castelul după înserat, știu, e vina mea.

- Nu, nu, când a auzit unde merg, a zis că ar vrea să vină și el să-i prezinte un ultim omagiu lui Aragog, spuse Harry. Cred că s-a dus să se îmbrace cu niște haine mai potrivite... și a zis că aduce ceva de băut, ca să închinăm un pahar în amintirea lui Aragog.

- Chiar așa? spuse Hagrid, în același timp uimit și mișcat. E... tare drăguț din partea lui, zău dacă nu, și nici nu te-a reclamat. Până acum n-am prea avut de-a face cu Horace Slug-

horn. Și uite, acum vine să-și ia rămas-bun de la Aragog, nu? Lui Aragog i-ar fi făcut plăcere să știe că vine. Crede-mă.

Harry se gândi în sinea lui că lui Aragog i-ar fi plăcut cel mai mult la Slughorn cantitatea substanțială de carne pe care ar fi furnizat-o. Se duse la fereastra din spate a colibei, pe care văzu imaginea oarecum înfiorătoare a păianjenului imens neînsuflețit întins pe spate, cu picioarele strânse și încâlcite.

– O să-l îngropăm aici, Hagrid, în grădina ta?

– Imediat după straturile de dovleci, așa m-am gândit, zise Hagrid cu o voce sugrumată. Am săpat deja... știi tu... groapa. Mă gândeam că am putea să spunem câteva cuvinte înainte. Amintiri dragi, știi tu...

Vocea îi tremură și se stinse. Cineva bătu la ușă și Hagrid se duse să deschidă, suflându-și nasul într-o batistă mare cu buline. Slughorn intră repede în cameră, ducând câteva sticle în brațe și purtând o cravată neagră, sobră.

– Hagrid, zise el, cu o voce joasă și gravă. Condoleanțele mele pentru pierderea pe care ai suferit-o.

– Ești tare amabil, spuse Hagrid. Mulțumesc mult. Și îți mulțumesc și pentru că nu i-ai dat ore de detenție lui Harry.

– Nici nu mi-a trecut prin minte, zise Slughorn. Ce noapte sumbră, ce noapte sumbră. Unde se află în clipa de față bietul animal?

– În grădină, spuse Hagrid cu o voce tremurată. Atunci... atunci, să mergem, nu?

Cei trei ieșiră în grădina din spate. Luna palidă se zărea printre copaci, iar razele ei se contopeau cu lumina revărsată pe fereastra lui Hagrid, luminând trupul neînsuflețit al lui Aragog care zăcea pe marginea unei gropi uriașe, lângă un munte de pământ de trei metri înălțime, săpat de curând.

– Este magnific, zise Slughorn, apropiindu-se de capul păianjenului, care se uita în gol spre cer, cu patru perechi de ochi încețoșați, având doi colți imenși, curbați și imobili, care scânteiau în lumina lunii.

Harry avu impresia că aude niște sticlute lovindu-se unele

de altele când Slughorn se aplecă deasupra colților, părând să examineze capul enorm și păros.

– Nu toată lumea le apreciază frumusețea, îi spuse Hagrid lui Slughorn, care stătea cu spatele la el, cu lacrimile prelingându-i-se din colțurile ridate ale ochilor. Nu știam că te interesează creaturile de genul lui Aragog, Horace.

– Să mă intereseze? Hagrid, dragul meu, le venerez, zise Slughorn, îndepărtându-se de păianjen. Harry îl zări ascunzând o sticluță sub pelerină, dar Hagrid nu observă nimic, ștergându-se iar la ochi. Acum... ce ziceți, trecem la înmormântarea propriu-zisă?

Hagrid încuviință din cap și înaintă. Luă păianjenul uriaș și deosebit de greu în brațe și-l rostogoli în groapă, cu un mormăit răsunător. Animalul se lovi de fundul gropii cu un zgomot sec, înfiorător, parcă crocant. Hagrid începu din nou să plângă.

– Este firesc să-ți fie greu, în definitiv l-ai cunoscut cel mai bine dintre toți, spuse Slughorn, bătându-l liniștitor pe cot, din neputința de-a ajunge mai sus de atât, la fel ca Harry. Ce-ar fi să spun câteva cuvinte?

Harry se gândi că Slughorn probabil că obținuse o cantitate substanțială de venin de bună calitate de la Aragog, pentru că acesta se apropie de marginea gropii, zâmbind mulțumit și zicând rar, cu o voce impunătoare:

– Rămas bun, Aragog, rege al arahnidelor, cei care te-au cunoscut n-or să uite în veci prietenia profundă și de durată pe care le-ai purtat-o! Trupu-ți efemer o să se piardă în neant, dar spiritul tău o să dăinuie în căminul liniștit și decorat cu pânze din inima Pădurii. Fie ca descendenții tăi cu vedere plurioculară să prospere și să înflorească, iar oamenii care ți-au fost prieteni să găsească alinare pentru pierderea grea pe care au suferit-o.

– A fost... a fost... extraordinar! urlă Hagrid, prăbușindu-se pe movila de pământ și plângând mai tare ca niciodată.

– O să fie bine, o să fie bine, zise Slughorn, fluturându-și bagheta și făcând muntele uriaș de pământ să se ridice în aer și să cadă peste păianjenul mort cu o bufnitură înăbuși-

tă, care formă un dâmb neted. Hai să ne ducem în casă și să bem un păhărel. Harry, treci de partea cealaltă... așa... hai, Hagrid, încetișor... bravo.

Îl așezară pe Hagrid pe un scaun, la masă. Colț, care stătuse ghemuit în coșul său în timpul înmormântării, se apropie acum tiptil de ei, punându-și capul greu în poala lui Harry, ca de obicei. Slughorn desfăcu una dintre sticlele de vin pe care le adusese.

– Să știți că le-am testat pe toate să nu fie otrăvite, îl asigură el pe Harry, turnând aproape toată sticla într-una dintre cănile de mărimea unor găleți și întinzându-i-o lui Hagrid. Am pus un spiriduș de casă să guste din toate sticlele după ce s-a întâmplat cu bietul Rupert, prietenul tău.

Harry își imagină expresia pe care ar fi avut-o Hermione dacă ar fi auzit vreodată despre acest exemplu de exploatare a spiridușilor de casă și hotărî să nu-i vorbească niciodată despre asta.

– Una lui Harry, zise Slughorn, turnând altă sticlă în două căni, și una pentru mine. Ei bine, spuse el ridicând cana, să bem în cinstea lui Aragog.

– În cinstea lui Aragog, spuseră Harry și Hagrid într-un glas.

Slughorn și Hagrid luară o înghițitură zdravănă. Însă Harry știu că nu trebuia să bea, căci Felix Felicis îi arăta calea dreaptă, așa că se prefăcu să ia o gură și apoi puse cana la loc pe masă, în fața lui.

– Știi, l-am avut de când era în ou, zise Hagrid cu tristețe. Era tare mititel când a ieșit din ou. Cât un pekinez.

– Drăguțul de el, spuse Slughorn.

– Îl țineam la școală, într-un dulap până când... mă rog...

Hagrid se posomorî și Harry știu care era motivul: Tom Cruplud făcuse în așa fel încât Hagrid să fie exmatriculat, fiind acuzat de deschiderea Camerei Secretelor. Însă Slughorn parcă nici nu era atent la ce spunea Hagrid; se uita la tavan, de care erau atârnate mai multe cratițe de alamă și un mănunchi de fire lungi și mătăsoase, de un alb strălucitor.

– Hagrid, nu-mi spune că ăla e un fir de păr de unicorn.

- Ba da, zise Hagrid pe un ton indiferent. Din coadă. Se mai prind fire de ramuri și tufișuri prin Pădure, știi cum e.

- Dragul meu, tu ai idee cât valorează?

- Eu îl folosesc ca bandaj când se rănește vreun animal, spuse Hagrid, ridicând din umeri. E tare folositor și foarte rezistent, să știi.

Slughorn luă încă o gură zdravănă din cană, uitându-se atent prin colibă. Harry își dădu seama că profesorul căuta de fapt alte comori, pe care le-ar fi putut transforma în provizii considerabile de mied ținut în butoaie de stejar, ananas cristalizat și smochinguri de catifea. Slughorn umplu din nou cana lui Hagrid și pe a lui, punându-i întrebări despre creaturile care trăiau în Pădure în prezent și despre cum putea Hagrid să aibă grijă de toate astea. Hagrid, devenit expansiv sub influența alcoolului și a curiozității măgulitoare a lui Slughorn, încetă să se șteargă la ochi și începu să explice bucuros și pe-ndelete căsătoriile dintre Apărarcuri.

Poțiunea Felix Felicis îl îndemnă acum pe Harry să observe că băutura pe care o adusese Slughorn era aproape pe terminate. Harry încă nu reușise să arunce „Vraja de Umplere" fără să spună incantația cu voce tare, dar în seara aceea ideea că n-ar fi putut să o facă era hilară. Se dovedi că avusese dreptate. Harry zâmbi în sinea sa, neobservat de Hagrid și Slughorn (care acum își povesteau unul altuia întâmplări cu comerțul ilegal de ouă de dragon), își îndreptă bagheta pe sub masă spre sticlele aproape goale și acestea începură să se umple imediat.

O oră și ceva mai târziu, Hagrid și Slughorn începură să facă toasturi extravagante: în cinstea Școlii Hogwarts, în cinstea lui Dumbledore, în cinstea vinului făcut de spiridușii de casă și în cinstea lui...

- Harry Potter! tună Hagrid, cu vinul scurgându-i-se pe bărbie când goli a paisprezecea găleată cu vin.

- Da, bine zis, strigă Slughorn cu o voce groasă, Parry Otter, băiatul ales care... știți voi... ceva de genul ăsta, bolborosi, apoi golindu-și cana.

Nu trecu mult și Hagrid începu să plângă din nou, făcân-

du-l pe Slughorn să ia tot mănunchiul de fire din coadă de unicorn și să-l vâre în buzunar, strigând: *„În cinstea prieteniei! În cinstea generozității! În cinstea firelor de unicorn care se vând cu zece galioni!"*

La scurt timp după aceea, Hagrid și Slughorn stăteau unul lângă altul, ținându-se de după umeri și cântând o baladă tristă despre un vrăjitor pe moarte pe nume Odo.

– Aaaaah, cei buni mor de tineri, murmură Hagrid, gârbovindu-se peste masă și uitându-se puțin cruciș, în timp ce Slughorn cânta în continuare refrenul. Tata era prea tânăr ca să moară... Și părinții tăi la fel, Harry...

Din colțurile ridate ale ochilor lui Hagrid se prelinseră din nou lacrimi mari. Îl apucă de braț pe Harry, scuturându-l.

– ... cei mai bricepuți brăjitori din generația lor pe care i-am cunoscut în viețile mele... ce îngrozitor... ce îngrozitor...

Slughorn cântă, tânguindu-se:

Înapoi acasă l-au dus pe Odo, marele erou,
Pe meleagurile unde a copilărit i-au făcut mormânt,
Cu pălăria întoarsă pe dos ei l-au îngropat,
Cu bagheta ruptă-n două, și s-au întristat.

– ... îngrozitor, mormăi Hagrid, întorcându-și într-o parte capul mare și lățos, sprijinit pe brațe, după care adormi și începu să sforăie de mama focului.

– Iartă-mă, spuse Slughorn sughițând. Ce să-i fac, n-am voce deloc.

– Hagrid nu se referea la cum cântați, zise Harry încet. Se referea la moartea părinților mei.

– A, spuse Slughorn, înăbușindu-și un râgâit sonor. Vai de mine. Da, a fost îngrozitor ce s-a întâmplat... absolut îngrozitor. Îngrozitor... îngrozitor...

Părea să nu știe ce să spună și începu să umple din nou cănile.

– Bănuiesc... bănuiesc că tu nu-ți amintești nimic, nu, Harry? întrebă el, stingherit.

– Nu. Știți, aveam un an când au murit, zise Harry, cu ochii ațintiți asupra lumânării care pâlpâia în ritmul sforăiturilor zdravene ale lui Hagrid. Dar între timp am aflat detaliile. Întâi a murit tata. Știați?

– Nu. Nu știam, spuse Slughorn cu o voce joasă.

– Da. Cap-de-Mort l-a omorât și apoi a păsit peste trupul lui neînsuflețit, apropiindu-se de mama, zise Harry.

Slughorn se cutremură puternic, dar nu păru să-și poată dezlipi privirea îngrozită de pe chipul lui Harry.

– I-a spus să se dea la o parte, spuse Harry pe un ton neutru. Mi-a zis că nu era nevoie ca ea să moară. Că el voia să mă omoare doar pe mine. Că ar fi putut să fugă.

– Vai de mine, șopti Slughorn. Ar fi putut... *nu era nevoie... ce îngrozitor...*

– Da, nu-i așa? spuse Harry, abia auzit. Dar ea nu s-a dat la o parte. Tata murise deja, dar nu voia să mă piardă și pe mine. A încercat să-l înduplece pe Cap-de-Mort, dar el i-a râs în față.

– Ajunge! zise Slughorn dintr-odată, ridicând o mână tremurândă. Te rog, dragul meu, ajunge. Sunt un om bătrân. Nu pot să mai aud. Nu vreau să mai aud.

– A, da, am uitat, minți Harry, ghidat de Felix Felicis. V-a plăcut de ea, nu?

– Dacă mi-a plăcut? spuse Slughorn, cu ochii umplându-i-se din nou de lacrimi. Nu cred să fi existat cineva care s-o fi cunoscut și căruia să nu-i fi plăcut. Era atât curajoasă. Avea un simț umorului teribil. Am fost distrus.

– Și totuși refuzați să-i ajutați fiul, zise Harry. Ea și-a dat viața pentru mine și dumneavoastră nu vreți să-mi dați o amintire.

Sforăiturile puternice ale lui Hagrid răsunară în colibă. Harry nu își dezlipi privirea de pe ochii înlăcrimați ai lui Slughorn. Profesorul de Poțiuni părea incapabil să se uite în altă parte.

– Nu spune asta, șopti el. Nu că nu vreau... Dacă aș ști că te-ar ajuta la ceva, sigur că... Dar nu poate servi la nimic...

- Ba da, spuse Harry răspicat. Dumbledore are nevoie de informații. Eu am nevoie de informații.

Știa că nu risca nimic: băutura Felix îi spunea că Slughorn nu avea să-și amintească nimic din toate astea dimineața următoare. Privindu-l pe Slughorn drept în ochi, Harry se aplecă puțin spre el.

- Sunt „cel ales". Trebuie să-l ucid. Am nevoie de amintirea aia.

Slughorn se făcu alb ca varul, cu fruntea lucioasă perlată cu broboane de transpirație.

- Chiar ești „cel ales"?

- Desigur, spuse Harry pe un ton calm.

- Dar atunci... dragul meu... îmi ceri foarte mult... mai precis, îmi ceri să te ajut în încercarea de a-l distruge pe...

- Nu vreți să-l vedeți mort pe vrăjitorul care a ucis-o pe Lily Evans?

- Harry, Harry, sigur că vreau, dar...

- Vă temeți că o să afle că m-ați ajutat?

Slughorn tăcu îngrozit.

- Fiți curajos, așa cum era mama, domnule profesor.

Slughorn ridică o mână plinuță și își lipi de buze degetele tremurânde, arătând pentru o clipă ca un bebeluș imens.

- Nu sunt mândru de ce am făcut, șopti el printre degete. Mi-e rușine de... de ce înfățișează amintirea aia. Cred că atunci am făcut un mare rău.

- Ați putea îndrepta orice rău ați făcut dându-mi amintirea, zise Harry. Ar fi un gest curajos și nobil.

Hagrid tresări în somn și sforăi în continuare. Slughorn și Harry se uitară unul la celălalt peste lumânarea care se topea. Urmă o perioadă foarte lungă de tăcere, dar Felix Felicis îi spuse lui Harry să nu vorbească, ci să aștepte.

Atunci Slughorn băgă mâna în buzunar foarte încet, scoțându-și bagheta. Vârî și cealaltă mână într-un buzunar interior al pelerinei și scoase o sticluță goală. Uitându-se în continuare în ochii lui Harry, Slughorn duse vârful baghetei la tâmplă și când îl retrase, de el era atașat un fir argintiu de

amintire. Firul deveni din ce în ce mai lung, până când se desprinse, rămânând agățat de baghetă și fiind de un argintiu strălucitor. Slughorn îl puse în sticluță, unde se încolăci și apoi se destinse, învolburându-se ca o substanță gazoasă. Puse dopul cu mâini tremurânde și apoi îi dădu sticluța lui Harry peste masă.

– Vă mulțumesc mult, domnule profesor.

– Ești un băiat bun, spuse profesorul Slughorn cu lacrimile șiroindu-i pe obrajii bucălați până în mustața ca de morsă. Și ai moștenit ochii ei. Sper să nu ai o părere îngrozitoare despre mine după ce o s-o vezi...

Își sprijini și el capul pe brațe, oftă din rărunchi și adormi.

– CAPITOLUL XXIII –

HORCRUXURILE

Furișându-se înapoi spre castel, Harry simți că începeau să treacă efectele poțiunii Felix Felicis. Ușa de la intrare rămăsese în continuare deschisă pentru el, dar la etajul trei se întâlni cu Peeves și reuși să scape neobservat, cotind brusc și mergând pe una dintre scurtăturile secrete. Când ajunse în fața portretului doamnei grase și își dădu jos Pelerina Invizibilă, nu fu surprins să o vadă că era extrem de necooperantă.

– Ai idee cât e ceasul?

– Îmi pare rău, a trebuit să mă duc să rezolv ceva important.

– Ei bine, parola s-a schimbat la miezul nopții așa că se pare că o să trebuiască să dormi pe hol.

– Poftim? zise Harry. Dar de ce s-a schimbat la miezul nopții?

– Uite așa, spuse doamna grasă. Dacă nu-ți convine, n-ai decât să te duci la director. Dânsul a întărit măsurile de siguranță.

– Grozav, zise Harry cu amărăciune, uitându-se în jur la podeaua tare. Excelent. Da, chiar m-aș duce la Dumbledore dacă ar fi aici, pentru că tot dânsul a vrut să...

– Este aici, spuse o voce din spatele lui Harry. Domnul profesor Dumbledore s-a întors la școală acum o oră.

Nick Aproape Făr'-de-Cap plutea spre Harry, cu capul clătinându-i-se ca de obicei pe guler.

– Mi-a zis Baronul Sângeros, care l-a văzut sosind, spuse Nick. Baronul zicea că părea bine dispus, însă puțin obosit, desigur.

– Unde este? zise Harry, cu inima bătându-i cu putere.

– A, bombăne și pierde vremea în turnul de astronomie – este ocupația lui preferată.

– Nu Baronul Sângeros, Dumbledore.

– A, în biroul lui, spuse Nick. Din câte zicea Baronul, parcă avea ceva de rezolvat înainte să se ducă la culcare.

– Da, chiar are ceva de rezolvat, zise Harry, cuprinzându-l

un val de entuziasm la gândul că avea să-i spună lui Dumbledore că obținuse amintirea.

Se întoarse pe călcâie și o luă din nou la fugă, ignorând-o pe doamna grasă, care striga după el.

– Vino înapoi! Recunosc, am mințit! Eram supărată că m-ai trezit din somn! Parola este în continuare *„coropișniță"!*

Dar Harry alerga deja pe hol și câteva minute mai târziu rostea *„ecleruri caramelizate"* în fața garguiului lui Dumbledore, care se dădu la o parte, lăsându-l pe Harry să ajungă la scara în spirală.

– Intră, spuse Dumbledore când Harry bătu la ușă.

Părea foarte obosit.

Harry deschise ușa. Biroul lui Dumbledore era neschimbat, singurul lucru diferit fiind cerul întunecat și înstelat de dincolo de ferestre.

– Dumnezeule mare, Harry, zise Dumbledore surprins. Cărui fapt îi datorez această plăcere nocturnă?

– Domnule... am obținut-o. Am obținut amintirea de la Slughorn.

Harry scoase sticluța și i-o arătă lui Dumbledore. Pentru câteva clipe, directorul rămase înmărmurit. Apoi zâmbi larg dintr-odată.

– Harry, ce veste extraordinară! Te-ai descurcat de minune! Știam eu c-o să reușești!

Părând să uite complet cât de târziu era, înconjură repede biroul, luă sticluța cu amintirea lui Slughorn în mâna teafără și se duse cu pași mari la dulapul unde ținea Pensivul.

– Și acum, zise Dumbledore, punând ligheanul de piatră pe birou și golind în el conținutul sticluței, acum o s-o vedem în sfârșit. Harry, repede.

Harry îl ascultă, aplecându-se deasupra Pensivului și simțindu-și picioarele cum se desprind de podea... căzu din nou prin întuneric și ateriză în biroul lui Horace Slughorn, cu mulți ani în urmă.

Îl văzu pe Horace Slughorn, mult mai tânăr, cu părul des,

strălucitor, blond închis, și mustața de un blond-roșcat, stând din nou în fotoliul comod cu brațe din biroul său, cu picioarele sprijinite pe o pernă de catifea, ținând un pahar mic cu vin într-o mână și căutând cu cealaltă într-o cutie cu ananas cristalizat. Cei șase adolescenți erau și de data asta în jurul lui, iar printre ei se număra și Tom Cruplud, care purta pe deget inelul de aur cu piatră neagră al lui Dorlent.

Dumbledore ateriză lângă Harry exact când Cruplud întrebă:

– Domnule, este adevărat că doamna profesoară Merrythought iese la pensie?

– Tom, Tom, Tom, nu ți-aș putea spune nici dacă aș ști, zise Slughorn, atenționându-l pe Cruplud cu arătătorul acoperit cu zahăr, dar stricând efectul într-o anumită măsură fiindcă îi făcu pe ascuns cu ochiul. Băiete, recunosc că tare mi-ar plăcea să știu de unde ai toate informațiile astea. Știi mai multe decât majoritatea profesorilor, zău așa.

Cruplud zâmbi; ceilalți băieți râseră, aruncându-i priviri pline de admirație.

– Ai un talent deosebit pentru a afla lucruri pe care nu ar trebui să le știi și reușești să te bagi pe sub pielea oamenilor importanți. Apropo, îți mulțumesc pentru ananas, ai ghicit, chiar este preferatul meu.

Mai mulți dintre băieți râseră din nou pe înfundate.

– ... nu am nici o îndoială că o să ajungi ministrul Magiei în mai puțin de douăzeci de ani de acum înainte. În mai puțin de cincisprezece, dacă o să-mi trimiți în continuare ananas. Am contacte *excelente* la minister.

Tom Cruplud doar zâmbi, pe când ceilalți râseră din nou. Harry observă că nu era nici pe departe cel mai mare dintre băieți, dar toți păreau să-l considere conducătorul lor.

– Nu știu dacă mi s-ar potrivi o carieră politică, domnule, zise el când se stinseră râsetele. Printre altele, nu am un trecut potrivit.

Câțiva dintre băieții din jurul lui își zâmbiră unii altora. Harry era convins că era o glumă între ei, fără îndoială, de-

spre ce știau sau bănuiau despre celebrul strămoș al liderului grupului lor.

– Prostii, spuse Slughorn pe un ton vioi. E evident că faci parte dintr-un neam vrăjitoresc de soi, judecând după abilitățile tale. Nu, nu, Tom, o să ajungi departe și să știi că nu m-am înșelat niciodată asupra vreunui elev.

Ceasul mic de aur de pe biroul lui Slughorn anunță ora unsprezece fix în spatele lui și profesorul își întoarse capul spre el.

– Vai de mine, ce târziu s-a făcut! spuse el. Ei bine, băieți, ar fi cazul să plecați, dacă nu vreți să aveți probleme. Lestrange, vreau să-mi predai eseul până mâine, altfel primești ore de detenție. Avery, e valabil și pentru tine.

Băieții ieșiră pe rând din cameră. Slughorn se ridică greoi din fotoliu și își duse paharul gol pe birou. Se întoarse când auzi un zgomot în spatele lui; Cruplud era încă acolo.

– Ai grijă, Tom, spuse Slughorn. Nu cred că e bine să fii surprins pe holuri după stingere, mai ales că ești și Perfect...

– Domnule, voiam să vă întreb ceva.

– Întreabă-mă, băiete, întreabă-mă...

– Domnule, voiam să vă întreb ce știți despre... despre Horcruxuri?

Slughorn îl privi fix, mângâind în mod mecanic piciorul paharului cu vin.

– Faci cumva un proiect pentru Apărarea contra Magiei Negre?

Dar Harry își dădu seama că Slughorn știa foarte bine că nu era o chestiune legată de școală.

– Nu chiar, domnule, zise Cruplud. Am întâlnit termenul într-o carte și nu am înțeles exact la ce se referă.

– Da. Păi, nu prea sunt șanse să găsești o carte la Hogwarts care să dea detalii despre Horcruxuri, Tom. Țin de magia întunecată, de magia cea mai întunecată, spuse Slughorn.

– Dar bănuiesc că dumneavoastră știți totul despre ele, nu-i așa? Mă gândeam că un vrăjitor de talia dumneavoastră... Mă scuzați, evident, dacă nu puteți să-mi spuneți... Dar mi-am dat seama că singurul de la care aș fi putut afla erați

dumneavoastră... Așa că m-am gândit să vă întreb.

Strategia lui Cruplud era foarte iscusită, își zise Harry. Ezitarea, tonul firesc, măgulitor - toate erau în cantități perfecte. Harry avea o experiență mult prea bogată în încercarea de a scoate informații de la oameni reticenți pentru a nu recunoaște un maestru în domeniu. Își dădu seama că acesta își dorea extrem de mult informațiile; poate că își pregătise minuțios acest moment de câteva săptămâni.

- Păi, spuse Slughorn, fără să se uite la Cruplud, ci jucându-se cu funda de pe capacul cutiei cu ananas cristalizat, păi, sunt sigur că nu greșesc cu nimic prezentându-ți o imagine de ansamblu. Doar cât să înțelegi termenul. „Horcrux" este cuvântul care reprezintă un obiect în care cineva și-a ascuns o parte din suflet.

- Știți, domnule, nu prea înțeleg cum vine asta, zise Cruplud.

Își controlă cu grijă vocea, dar Harry sesiză o urmă de entuziasm.

- Ei bine, îți fragmentezi sufletul, știi, spuse Slughorn, și ascunzi o parte din el într-un obiect din afara corpului. Atunci, chiar dacă trupul este atacat sau distrus, nu mai poți muri, pentru că o parte din sufletul tău rămâne pe pământ, neatinsă. Dar, bineînțeles, existența sub o astfel de formă...

Slughorn se strâmbă și Harry se trezi amintindu-și niște cuvinte pe care le auzise cu aproape doi ani în urmă.

„Am fost smuls din corp, eram mai puțin decât un spirit, mai puțin decât o stafie obișnuită... Dar eram viu."

- ... nu ar dori-o decât foarte puțini, Tom, foarte puțini. Moartea ar fi de preferat între cele două.

Dar setea lui Cruplud era acum evidentă. Avea o expresie lacomă pe chip, nemaiputând să-și ascundă dorința arzătoare.

- Cum îți poți fragmenta sufletul?

- Păi, zise Slughorn, cu un oarecare disconfort, trebuie să înțelegi că sufletul e menit să rămână intact și întreg. Fragmentarea lui este un abuz, este împotriva legilor naturii.

- Dar cum se face?

- Printr-o faptă condamnabilă. Suprema faptă condamna-

bilă. Ucigând. Luarea unei vieți sfâșie sufletul. Vrăjitorul care dorește să creeze un Horcrux folosește efectul negativ în avantajul lui: încastrează fragmentul sfâșiat.

– Îl încastrează? Dar cum...?

– Există o vrajă, nu mă întreba care, n-o știu! spuse Slughorn, clătinând din cap ca un elefant bătrân, deranjat de niște țânțari. Arăt eu ca și cum aș fi încercat s-o fac? Ți se pare că arăt ca un ucigaș?

– Nu, domnule, sigur că nu, zise Cruplud repede. Iertați-mă. Nu am vrut să vă jignesc.

– Nu-i nimic, nu-i nimic, nu m-ai jignit, spuse Slughorn cu o voce aspră. E firesc să fii curios în privința acestor lucruri. Vrăjitorii de un anumit calibru au fost atrași mereu de aceste aspecte ale magiei.

– Da, domnule, spuse Cruplud. Însă ceea ce nu înțeleg – și vă întreb doar de curiozitate – este dacă ar fi de ajuns un Horcrux. Sufletul nu poate fi fragmentat decât o singură dată? N-ar fi mai bine și n-ai fi mai puternic dacă ai avea sufletul fragmentat în mai multe bucăți? De exemplu, șapte este cea mai puternică cifră magică, nu-i așa? Nu credeți că șapte ar...?

– Pe barba lui Merlin, Tom! exclamă Slughorn. Șapte! Nu-i destul de rău să te gândești la o singură crimă? Și, în orice caz, e destul de grav să îți fragmentezi o dată sufletul, darămite să-l sfâșii în șapte bucăți.

Acum Slughorn părea foarte tulburat. Se uita la Cruplud ca și cum atunci l-ar fi văzut cu adevărat pentru prima dată, iar Harry își dădu seama că regreta că acceptase să vorbească despre asta de la bun început.

– Bineînțeles, murmură el, vorbim doar ipotetic, nu? Conceptual.

– Da, domnule, sigur că da, zise Cruplud repede.

– Chiar și așa, Tom, să nu spui nimănui ce ți-am zis. Adică despre ce am vorbit. Oamenilor nu le-ar plăcea să afle că am discutat despre Horcruxuri. Este un subiect interzis la Hogwarts, să știi... Dumbledore este deosebit de riguros în privința asta.

– N-o să suflu o vorbă, domnule, spuse Cruplud plecând, dar nu înainte ca Harry să-i zărească figura, pe care se citea aceeași fericire nebună ca atunci când aflase că era vrăjitor – o fericire care nu-i sublinia trăsăturile fine, ci le dezumaniza.

– Îți mulțumesc, Harry, zise Dumbledore încet. Să mergem.

Când Harry ateriză din nou pe podeaua biroului, Dumbledore era deja așezat pe scaunul său. Harry luă și el loc și-l așteptă pe Dumbledore să vorbească.

– Am sperat foarte mult să obțin această dovadă, spuse Dumbledore în cele din urmă. Ea confirmă teoria pe care am elaborat-o, dovedește că am dreptate și în același timp că încă mai avem cale lungă până la destinație.

Harry observă dintr-odată că absolut toate portretele foștilor directori și directoare de pe pereți erau treze, ascultând ce vorbeau ei. Un vrăjitor corpolent, cu nasul roșu, chiar își lipise o mică pâlnie de ureche.

– Ei bine, Harry, sunt sigur c-ai înțeles ce înseamnă ce-ai auzit. Cam la vârsta ta, Tom Cruplud făcea tot posibilul pentru a afla cum să devină nemuritor.

– Domnule, vreți să spuneți că a reușit? întrebă Harry. A făcut un Horcrux? Și din cauza asta n-a murit când m-a atacat? Pentru că avea un Horcrux ascuns pe undeva? Pentru că o mică parte din sufletul lui era în siguranță?

– O mică parte... sau o mai mare parte, spuse Dumbledore. Ai auzit ce-a spus Cap-de-Mort: ce voia să afle în mod special de la Horace era părerea lui despre ce ar fi putut păți un vrăjitor care ar fi creat mai multe Horcruxuri. Ce-ar fi putut păți un vrăjitor care și-ar fi dorit atât de mult să nu moară, încât ar fi fost pregătit să ucidă de multe ori, să își sfâșie sufletul în mod repetat, pentru a-l plasa în diferite Horcruxuri, ascunse în locuri diferite. N-ar fi putut găsi aceste informații în nici o carte. Din câte știu – și cu siguranță din câte știa și Cap-de-Mort –, până atunci nu existase nici un vrăjitor care să-și fi sfâșiat sufletul în mai mult de două fragmente.

Dumbledore făcu o pauză de o clipă, organizându-și gândurile și apoi zise:

– Cu patru ani în urmă, am descoperit o dovadă palpabilă a faptului că și-a fragmentat sufletul.

– Unde? întrebă Harry. Cum?

– Prin tine, Harry, zise Dumbledore. E vorba despre jurnal. Jurnalul lui Cruplud, care conținea indicații despre cum putea fi redeschisă Camera Secretelor.

– Nu înțeleg, domnule, spuse Harry.

– Ei bine, cu toate că nu l-am văzut pe Cruplud când a ieșit din jurnal, tu mi-ai descris un fenomen, pe care nu-l mai întâlnisem până atunci. Cum putea o simplă amintire să acționeze și să gândească de una singură? Cum putea o simplă amintire să fure energia vitală a fetei în mâinile căreia ajunsese? Nu, în cartea aia sălășluise ceva mult mai sinistru. Un fragment de suflet, eram aproape sigur că era așa. Jurnalul a fost un Horcrux. Dar concluzia a generat întrebări exact în măsura în care a oferit răspunsuri. Ceea ce m-a intrigat și m-a îngrijorat în mod deosebit a fost că jurnalul acela fusese menit să funcționeze nu doar ca un loc de păstrare, ci și ca armă.

– Tot nu înțeleg, zise Harry.

– Jurnalul s-a comportat exact ca un Horcrux. Cu alte cuvinte, fragmentul de suflet ascuns în el a fost păstrat la loc sigur și a jucat, fără îndoială, un rol în împiedicarea morții posesorului său. Dar nu încăpea îndoială asupra faptului că Cruplud a ținut ca jurnalul să fie citit. A dorit ca fragmentul ăla din sufletului lui să intre în sau să pună stăpânire pe altcineva, așa încât monstrul lui Viperin să fie eliberat din nou.

– Adică nu a vrut ca eforturile să-i rămână nerecunoscute, spuse Harry. A vrut ca lumea să știe că era moștenitorul lui Viperin, pentru că la vremea aia n-a putut să-și asume acest statut.

– Întocmai, zise Dumbledore, dând din cap. Dar, Harry, îți dai seama că dacă a intenționat ca jurnalul să-i fie transmis sau plasat în viitor în mâinile unui elev de la Hogwarts, înseamnă că era foarte neglijent cu acel fragment prețios din sufletul său care era ascuns în jurnal. Scopul unui Horcrux, așa a explicat domnul profesor Slughorn, este să păstreze o parte din sine

ascunsă la loc sigur, nu s-o arunce în calea altcuiva, riscând să fie distrusă de acea persoană... așa cum s-a întâmplat în cazul ăsta: acel fragment de suflet nu mai există; datorită ție. Atitudinea detașată a lui Cap-de-Mort față de acest Horcrux mi s-a părut un semn foarte îngrijorător. Sugera că făcuse - sau avea de gând să facă - și alte Horcruxuri, încât pierderea primului să nu fie deosebit de gravă. N-am vrut să cred că era așa, dar părea singura varianta logică.

Apoi mi-ai spus, doi ani mai târziu, că în noaptea în care Cap-de-Mort și-a recăpătat trupul, a făcut o declarație cât se poate de grăitoare și de alarmantă în fața Devoratorilor Morții: *„Eu, care parcursesem mai mult decât oricine altcineva drumul nemuririi"*. Aceasta a fost exprimarea pe care mi-ai zis că a folosit-o. *„Mai mult decât altcineva"*. Eu am crezut că știam la ce se referea, spre deosebire de Devoratorii Morții. Vorbea despre Horcruxurile sale. *„Horcruxuri"*, la plural, Harry. Era singurul care crease mai mult de unul, cred eu. Și totuși, era logic: Lordul Cap-de-Mort păruse să se dezumanizeze odată cu trecerea anilor, iar transformarea pe care o suferise mi s-a părut lesne de înțeles, dacă sufletul îi era mutilat dincolo de nivelul pe care l-am putea percepe ca răutate în parametri normali.

- Adică a făcut în așa fel încât să nu poată fi ucis omorând alți oameni? spuse Harry. De ce n-a creat o Piatră Filozofală sau de ce n-a furat una, dacă își dorea atât de mult să fie nemuritor?

- Păi, știm că exact asta a încercat să facă acum cinci ani, zise Dumbledore. Dar cred că ar fi mai multe motive pentru care Lordul Cap-de-Mort ar prefera Horcruxurile în locul Pietrei Filozofale. Deși Elixirul Vieții prelungește într-adevăr viața, acesta trebuie băut în mod regulat, pentru totdeauna, pentru ca cel care-l consumă să poată rămâne nemuritor. Drept urmare, Cap-de-Mort ar fi complet dependent de Elixir și ar muri asemenea oricărui om obișnuit, dacă Elixirul s-ar termina sau ar fi contaminat ori dacă i s-ar fura Piatra. Nu uita că lui Cap-de-Mort îi place să acționeze singur. Cred că n-ar fi putut îndura gândul că depindea de ceva, nici măcar de Elixir.

Bineînțeles, era pregătit să-l bea dacă avea să-i schimbe în bine existența înfiorătoare, la limită, la care fusese condamnat după ce te-a atacat, dar asta numai pentru a căpăta un trup. Sunt convins că după aceea avea de gând să se bazeze pe Horcruxurile sale: n-ar mai fi avut nevoie de nimic altceva dacă ar fi reușit să capete formă umană. Vezi tu, era deja nemuritor... sau atât de nemuritor cât poate fi cineva.

Dar acum, Harry, fiind înarmați cu această informație, cu amintirea crucială pe care ai reușit s-o obții, suntem mai aproape de secretul eliminării lui Cap-de-Mort decât a fost oricine altcineva până acum. L-ai auzit, Harry: *„N-ar fi mai bine, n-ai fi mai puternic, dacă ai avea sufletul fragmentat în mai multe bucăți? Șapte este cea mai puternică cifră magică, nu-i așa?..."* Șapte este într-adevăr cea mai puternică cifră magică. Da, cred că ideea unui suflet împărțit în șapte părți l-a atras în mod deosebit pe Cap-de-Mort.

– A făcut șapte Horcruxuri? zise Harry îngrozit, în timp ce mai multe portrete din cameră exclamară și ele, șocate și indignate. Dar pot fi oriunde în lume. Ascunse... îngropate sau invizibile.

– Mă bucur să văd că realizezi gravitatea problemei, spuse Dumbledore calm. În primul rând, nu sunt șapte Horcruxuri, Harry, ci șase. O șeptime din sufletul său, oricât de mutilat ar fi acesta, se găsește în trupul său regenerat. Aceea a fost partea din el care a dus o existență precară în timpul numeroșilor ani petrecuți în exil; fără ea, n-ar avea nici o identitate. Acea șeptime de suflet e ultima pe care trebuie s-o atace cine dorește să-l ucidă pe Cap-de-Mort... partea care sălășluiește în trupul lui.

– Atunci, șase Horcruxuri, zise Harry disperat. Dar cum am putea să le găsim?

– Uiți că tu ai distrus deja unul dintre ele? Iar eu am distrus un altul.

– Ați mai distrus unul? spuse Harry cu înflăcărare.

– Da, zise Dumbledore, ridicându-și mâna înnegrită, parcă arsă. Inelul, Harry. Inelul lui Dorlent. Și să știi că avea un blestem redutabil aruncat asupra lui. Poate că n-aș fi

supraviețuit dacă n-aș fi dotat... iartă-mi lipsa de modestie... cu o pricepere remarcabilă și dacă domnul profesor Plesneală n-ar fi acționat atât de prompt când m-am întors grav rănit la Hogwarts. În orice caz, o mână arsă pare un sacrificiu rezonabil pentru distrugerea unei șeptimi din sufletul lui Cap-de-Mort. Inelul nu mai este un Horcrux.

– Dar cum l-ați găsit?

– Ei bine, așa cum știi deja, cu mulți ani în urmă am început să-mi petrec timpul încercând să descopăr cât mai multe despre viața din trecut a lui Cap-de-Mort. Am călătorit în lung și în lat, vizitând locurile unde a ajuns el cândva. Am găsit inelul ascuns printre ruinele casei familiei Gaunt. Se pare că Lordul Cap-de-Mort n-a mai vrut să-l poarte după ce a reușit să-și încastreze în el o parte din suflet. L-a ascuns, protejându-l cu o serie de farmece redutabile, în cocioaba unde au trăit cândva strămoșii săi (pentru că Morfin fusese deja închis în Azkaban, bineînțeles), fără să-i treacă nici o clipă prin minte că eu aveam să mă deranjez să vizitez ruinele într-o zi sau că aveam să caut urme de vrăji de tăinuire. Cu toate astea, am câștigat o bătălie, nu și războiul. Tu ai distrus jurnalul și eu inelul, dar, dacă nu ne înșelăm asupra teoriei unui suflet împărțit în șapte fragmente, mai rămân patru Horcruxuri.

– Și ar putea fi orice? zise Harry. Ar putea fii cutii vechi de metal sau chiar sticle goale de poțiuni?

– Harry, te gândești la Portaluri, care trebuie să fie obiecte uzuale, ușor de trecut cu vederea. Și-ar păstra oare Lordul Cap-de-Mort prețiosul său suflet în sticluțe vechi de poțiuni? Nu uita ce ți-am arătat. Lordului Cap-de-Mort îi plăcea să colecționeze trofee și avea o preferință pentru obiectele cu o istorie magică aparte. Mândria sa, faptul că se consideră superior, că ține să lase o amprentă senzațională asupra istoriei magice, toate astea îmi sugerează că Lordul Cap-de-Mort și-a ales Horcruxurile într-un mod destul de calculat, favorizând obiectele demne de această onoare.

– Jurnalul nu era tocmai special.

– Așa cum ai spus chiar tu, jurnalul era dovada că el era

moștenitorul lui Viperin; sunt convins că Lordul Cap-de-Mort l-a considerat nespus de important.

- Atunci rămân celelalte Horcruxuri, zise Harry. Știți cumva ce sunt, domnule?

- Nu pot decât să bănuiesc, spuse Dumbledore. Din motivele pe care ți le-am explicat deja, cred că Lordul Cap-de-Mort a preferat obiecte care aveau ele însele o anumită grandoare. Așa că am filtrat trecutul lui Cap-de-Mort, pentru a căuta dovezi ale dispariției unor asemenea artefacte din jurul lui.

- Medalionul! spuse Harry răspicat. Cupa Helgăi Astropuf!

- Da, zise Dumbledore, zâmbind. Sunt în stare să îmi dau... poate nu și cealaltă mână... dar în mod sigur câteva degete că acestea au devenit al treilea și al patrulea Horcrux. Ultimele două, presupunând că el a creat șase în total, sunt mai problematice, dar risc să afirm că, după ce a obținut obiecte de la Astropuf și Viperin, a pornit în căutarea unor obiecte care le-au aparținut lui Cercetaș și Ochi-de-Șoim. Sunt sigur că ideea obținerii a patru obiecte de la cei patru fondatori i-a pus pe jar imaginația lui Cap-de-Mort. Nu mă pot pronunța în privința posibilității de a fi găsit ceva care să-i fi aparținut lui Ochi-de-Șoim. Însă n-am nici o îndoială asupra faptului că singurul obiect despre care se știe că a fost al lui Cercetaș este în siguranță.

Dumbledore arătă cu degetele înnegrite peretele din spatele lui, unde se afla o sabie bătută cu rubine protejată de un geam.

- Domnule, credeți că ăsta e motivul pentru care a vrut să se întoarcă la Hogwarts? zise Harry. Ca să încerce să găsească un obiect care să-i fi aparținut unui alt fondator?

- Și eu m-am gândit la același lucru, spuse Dumbledore. Dar, din păcate, asta nu ne ajută decât într-o mică măsură, pentru că a fost refuzat, înainte de a avea prilejul să caute prin școală, așa cred. Nu pot decât să deduc că nu și-a împlinit niciodată ambiția de a colecționa patru obiecte ale fondatorilor. În mod cert, avea deja două și este posibil să fi găsit un al treilea. Asta este tot ce putem presupune deocamdată.

- Chiar dacă a obținut ceva care i-a aparținut lui Ochi-de-

Șoim sau lui Cercetaș, tot mai rămâne un al șaselea Horcrux, zise Harry, numărând pe degete. Asta în cazul în care nu a găsit unul de la fiecare, nu?

– Nu cred că a obținut două, spuse Dumbledore. Cred că știu care este al șaselea Horcrux. Ce-ai zice dacă ți-aș spune că la un moment dat am început să-mi pun întrebări în privința comportamentului șarpelui Nagini?

– Șarpele? zise Harry alarmat. Animalele pot fi folosite drept Horcruxuri?

– Da, dar, în mod evident, nu este indicat să o faci, spuse Dumbledore, pentru că-ți asumi un mare risc încredințându-ți o parte din suflet unei ființe care poate gândi și acționa singură. Cu toate acestea, dacă nu am calculat greșit, Cap-de-Mort avea nevoie de încă un Horcrux, cu care să atingă numărul pe care-l dorea, când a intrat în casa părinților tăi cu intenția de a te ucide. Se pare că rezerva procesul de creare a Horcruxurilor crimelor de mare însemnătate. Uciderea ta ar fi fost de departe o astfel de ocazie. A crezut, că omorându-te, avea să elimine pericolul pe care-l anunțase profeția. A crezut că o să devină invincibil. Sunt sigur că intenționa să creeze ultimul Horcrux luându-ți viața. Așa cum știm, planul său a eșuat. Însă câțiva ani mai târziu l-a folosit pe Nagini pentru a ucide un bătrân Încuiat și poate că i-a trecut prin minte să transforme șarpele în ultimul său Horcrux. El marchează legătura sa cu Viperin, amplificând legenda Lordului Cap-de-Mort. Cred că ține la el, în măsura în care este capabil să țină la ceva; în mod cert, îi place să-l aibă aproape de el și pare să aibă un control deosebit asupra lui, chiar și pentru un reptomit.

– Deci, zise Harry, jurnalul s-a dus, inelul s-a dus. Cupa, medalionul și șarpele sunt încă neatinse, iar dumneavoastră credeți că mai există un Horcrux care i-a aparținut cândva lui Ochi-de-Șoim sau Cercetaș?

– Ai făcut un rezumat succint și corect, demn de toată admirația. Așa este, spuse Dumbledore, dând din cap.

– Și... încă le căutați, domnule? Asta faceți când plecați de la școală?

– Întocmai, zise Dumbledore. Le caut de foarte mult timp. Cred că s-ar putea să găsesc unul cât de curând. Sunt semne care indică asta.

– Când o să-l găsiți, spuse Harry repede, pot să vin cu dumneavoastră și să vă ajut să-l distrugeți?

Dumbledore îl privi foarte pătrunzător pe Harry pentru o clipă, apoi zise:

– Da, cred că da.

– Serios? spuse Harry șocat.

– O, da, zise Dumbledore, schițând un zâmbet. Cred că ți-ai câștigat dreptul.

Harry se simți în al nouălea cer. Era foarte plăcut să nu-l mai audă pe director vorbind despre precauție și siguranță. Directorii și directoarele din portretele de pe pereți nu părură să aibă același punct de vedere față de decizia lui Dumbledore; Harry îi văzu pe câțiva dintre ei clătinând din cap, iar Phineas Nigellus chiar pufni dezaprobator.

– Domnule, Cap-de-Mort știe când este distrus un Horcrux? O simte? întrebă Harry, ignorând portretele.

– Este o întrebare interesantă, Harry. Nu cred că știe. Cred că acum Lordul Cap-de-Mort este atât de adâncit în profunzimile răului și că aceste părți cruciale din ființa lui au fost desprinse cu atât de mult timp în urmă, încât nu poate simți așa cum simțim noi. Este posibil ca în clipa morții să conștientizeze pierderea lor. Însă, de exemplu, nu și-a dat seama că jurnalul a fost distrus decât când a obținut cu forța informația asta de la Lucius Reacredință. Am auzit că Lordul Cap-de-Mort a fost cuprins de o furie grozavă când a aflat de faptul că jurnalul fusese mutilat și vlăguit de puteri.

– Dar n-a vrut chiar el ca Lucius Reacredință să facă în așa fel încât jurnalul să ajungă pe ascuns la Hogwarts?

– Ba da, cu ani în urmă, când era sigur că avea să poată crea alte Horcruxuri. Dar Lucius tot a trebuit să aștepte semnalul lui Cap-de-Mort pentru a acționa și nu l-a mai primit niciodată, căci Cap-de-Mort a dispărut la scurt timp după ce i-a dat jurnalul. Fără îndoială că a crezut că Lucius nu avea să

îndrăznească să facă ceva cu Horcruxul, ci doar să-l păstreze cu sfințenie, dar a pus prea mare bază pe teama lui Lucius față de un stăpân care dispăruse de ani de zile și pe care-l credea mort. Desigur, Lucius nu știa ce era de fapt jurnalul. Din câte am înțeles, Cap-de-Mort îi spusese că jurnalul avea să determine redeschiderea Camerei Secretelor, fiind înzestrat cu puteri excepționale. Dacă Lucius ar fi știut că o parte din sufletul stăpânului său se afla în mâinile lui, fără îndoială că l-ar fi folosit într-un cu totul alt mod. În schimb, a continuat vechiul plan, punându-l în mișcare pentru propriul său avantaj și strecurându-i jurnalul fiicei lui Arthur Weasley, cu speranța ca Arthur să fie discreditat, ca eu să fiu dat afară de la Hogwarts și ca el însuși să scape cu aceeași ocazie de un obiect deosebit de incriminator. Ah, bietul Lucius. Având în vedere cât de furios a fost Cap-de-Mort când a aflat că a irosit Horcruxul pentru avantajul său și eșecul de la minister de anul trecut, nu m-aș mira ca Lucius să se bucure în sinea sa că este în siguranță la Azkaban în clipa de față.

Harry reflectă pentru o clipă, apoi întrebă:

- Deci dacă ar fi distruse toate Horcruxurile, Cap-de-Mort ar putea fi ucis?

- Da, așa cred, zise Dumbledore. Fără Horcruxuri, Cap-de-Mort ar fi doar un muritor cu sufletul mic și mutilat. Dar să nu uiți niciodată că, deși sufletul ar putea fi prea vătămat ca să se vindece, mintea și puterile sale magice rămân neatinse. O să fie nevoie de o pricepere și de niște abilități ieșite din comun ca să ucizi un vrăjitor cum e Cap-de-Mort, chiar și fără Horcruxuri.

- Dar eu nu am o pricepere și niște abilități ieșite din comun, spuse Harry, neputându-se abține.

- Ba da, zise Dumbledore cu fermitate. Ai o putere pe care Cap-de-Mort n-a avut-o niciodată. Poți...

- Știu! spuse Harry pe un ton nerăbdător. Pot iubi!

Se înfrână cu greu să adauge: *„Mare lucru!"*

- Da, Harry, poți iubi, zise Dumbledore, care părea să-și fi dat seama exact ce cuvinte se abținuse Harry să spună. Ăs-

ta e un lucru extraordinar și remarcabil, având în vedere tot ce ți s-a întâmplat. Harry, ești încă prea tânăr ca să înțelegi cât de ieșit din comun ești de fapt.

– Deci, când profeția se referă la puterea pe care o am eu și pe care *„nu o cunoaște Lordul Întunecat"*, aceasta este pur și simplu... *„puterea de a iubi"*? întrebă Harry, simțindu-se puțin dezamăgit.

– Da, pur și simplu *„puterea de a iubi"*, spuse Dumbledore. Dar, Harry, nu uita că profeția susține că singurul motiv pentru care este importantă e faptul că Lordul Cap-de-Mort a făcut-o să fie așa. Ți-am spus-o și la sfârșitul anului trecut. Cap-de-Mort te-a ales ca întrupare a persoanei care constituia cel mai mare pericol pentru el. Și astfel, te-a făcut să devii persoana care constituie cel mai mare pericol pentru el!

– Dar până la urmă e același...

– Nu, nu-i același lucru! zise Dumbledore, înflăcărându-se.

Arătă spre Harry cu mâna sa înnegrită și sfrijită, zicând:

– Pui prea mare preț pe profeție!

– Dar, bâigui Harry, dar ați spus că profeția înseamnă...

– Dacă Lordul Cap-de-Mort n-ar fi auzit niciodată de profeție, crezi că ea s-ar mai fi împlinit? Crezi că ar mai fi însemnat ceva? Bineînțeles că nu! Crezi că toate profețiile din Sala Profețiilor s-au împlinit?

– Dar, zise Harry derutat, dar anul trecut ați spus că unul dintre noi o să trebuiască să-l omoare pe celălalt...

– Harry, Harry, asta doar pentru că Lordul Cap-de-Mort a făcut o mare greșeală și a acționat conform spuselor doamnei profesoare Trelawney! Dacă el nu ți-ar fi ucis tatăl, crezi că ți-ar mai fi inoculat o dorință crâncenă de răzbunare? Bineînțeles că nu! Dacă n-ar fi obligat-o pe mama ta să moară pentru tine, crezi că ți-ar mai fi dat o protecție magică, de care n-a putut trece? Bineînțeles că nu, Harry! Nu-ți dai seama? Cap-de-Mort și-a creat el însuși cel mai aprig dușman, ca toți tiranii din toată lumea! Ai idee câți tirani se tem de cei pe care-i asupresc? Toți sunt conștienți că într-o zi, printre numeroasele lor victime, o să fie unul care o să se răscoa-

le împotriva lor! La fel se întâmplă și cu Cap-de-Mort! L-a căutat dintotdeauna pe cel care l-ar fi putut înfrunta. A auzit profeția și s-a grăbit să treacă la fapte, alegând astfel cu mâna lui omul care avea cele mai mari șanse de a-l distruge și mai ales înzestrându-l cu niște arme mortale fără pereche.

– Dar...

– Este absolut necesar să-nțelegi! zise Dumbledore, ridicându-se și începând să se plimbe prin cameră, cu robele scânteietoare fluturând în urma sa.

Era pentru prima dată când Harry îl vedea atât de agitat.

– Încercând să te ucidă, Cap-de-Mort a ales el însuși persoana remarcabilă care stă acum în fața mea și i-a dat uneltele cu care să săvârșească fapta! Cap-de-Mort este de vină că i-ai putut citi gândurile, ambițiile, că înțelegi până și limba șerpească în care dă ordine. Și totuși, Harry, în ciuda accesului tău nemaiîntâlnit în lumea lui Cap-de-Mort (care se întâmplă să fie un dar pentru care Devoratorii Morții ar face moarte de om) n-ai fost niciodată atras în mrejele Magiei Negre și n-ai dat niciodată cel mai mic semn că ai dori să devii unul dintre adepții lui Cap-de-Mort!

– Bineînțeles că nu! spuse Harry indignat. Mi-a omorât părinții!

– În esență, protecția ta e puterea de a iubi, zise Dumbledore pe un ton răspicat. Asta e singura protecție care poate contracara influența puterilor deținute de Cap-de-Mort! În ciuda tuturor tentațiilor la care ai fost supus și a tuturor suferințelor, încă ai sufletul curat, la fel de curat ca la unsprezece ani, când te-ai uitat într-o oglindă care înfățișa dorința ta cea mai arzătoare, și oglinda nu ți-a arătat decât cum să îl învingi pe Cap-de-Mort și nu cum să devii nemuritor sau diverse comori. Harry, ai idee cât de puțini vrăjitori ar fi văzut ce-ai văzut tu în oglinda aia? Cap-de-Mort ar fi trebuit să își fi dat seama de atunci cu cine avea de-a face, însă acest lucru nu s-a întâmplat! Dar acum o știe. Ai pătruns în mintea Lordului Cap-de-Mort fără să pățești nimic, dar el nu poate pune stăpânire pe tine fără să îndure o agonie crâncenă, așa cum a descoperit

la minister. Harry, nu cred că înțelege care este motivul, dar s-a grăbit într-o asemenea măsură să-și mutileze propriul suflet, încât n-a stat niciodată să se gândească și să realizeze puterea inegalabilă a unui suflet neprihănit și întreg.

– Dar, domnule, zise Harry, străduindu-se din răsputeri să nu dea impresia că-l contrazice, până la urmă e același lucru, nu-i așa? Trebuie să încerc să-l omor, altfel...

– Trebuie? spuse Dumbledore. Bineînțeles că trebuie! Dar nu din cauza profeției! Ci din cauză că tu însuți n-o să-ți găsești liniștea până n-o să-ncerci! O știm amândoi! Te rog, imaginează-ți doar pentru o clipă că n-ai fi auzit niciodată profeția aia! Ce-ai simți acum față de Cap-de-Mort? Gândește-te!

Harry îl urmări pe Dumbledore plimbându-se necontenit în fața lui și se gândi la ceea ce spusese. Se gândi la mama sa, la tatăl său și la Sirius. Se gândi la Cedric Diggory. Se gândi la toate faptele îngrozitoare pe care știa că le făcuse Cap-de-Mort. Simți că i se aprinde o flacără puternică în coșul pieptului – o flacără care îi pârjolea gâtul.

– Aș vrea să-l știu mort, zise Harry cu o voce joasă. Și aș vrea să-l omor cu mâna mea.

– Evident! strigă Dumbledore. Vezi tu, profeția nu înseamnă că trebuie să faci ceva! Dar profeția a fost cea care l-a determinat pe Lordul Cap-de-Mort să te desemneze drept egalul lui. Cu alte cuvinte, ai libertatea de-a alege ce cale vrei să urmezi, libertatea de a întoarce spatele profeției! Dar Cap-de-Mort continuă să se bazeze pe profeție. O să te hăituiască în continuare. Și asta înseamnă, fără îndoială, că...

– Unul dintre noi o să ajungă să-l ucidă pe celălalt, zise Harry. Da.

Dar înțelese în sfârșit ce încercase să-i spună Dumbledore. Aceasta era diferența dintre a fi dus cu forța într-o arenă pentru a înfrunta moartea și a intra în arenă cu capul sus, își zise el. Poate că alții ar fi fost de părere că nu prea aveai de ales între cele două variante, dar Dumbledore știa. *Și eu știu*, își zise Harry, cuprins de un val de mândrie aprigă. *Și părinții mei au știut că... de această alegere depindea totul.*

– CAPITOLUL XXIV –

SECTUMSEMPRA

Frânt de oboseală, dar încântat de ceea ce obținuse în noaptea aceea, Harry le povesti lui Ron și lui Hermione în timpul cursului de Farmece din dimineața următoare tot ce se întâmplase (după ce aruncă vraja *„Muffliato"* asupra celor din imediata lor vecinătate). Amândoi fură plăcut impresionați de modul în care îl determinase pe Slughorn să-i dea amintirea și de-a dreptul uluiți când le spuse despre Horcruxurile lui Cap-de-Mort și despre faptul că Dumbledore promisese să-l ia cu el pe Harry, dacă avea să mai găsească unul.

– Uau, zise Ron, după ce Harry termină de povestit.

Ron flutura într-o doară bagheta spre tavan, fără să fie deloc atent la ce făcea.

– Uau. Chiar o să mergi cu Dumbledore... să încercați să distrugeți... uau.

– Ron, faci să ningă, spuse Hermione pe un ton răbdător, apucându-l de încheietura mâinii și îndreptându-i bagheta în altă parte, pentru că din tavan chiar începuseră să cadă fulgi mari de zăpadă. Harry o observă pe Lavender Brown uitându-se urât la Hermione de la o masă din apropiere, foarte roșie la ochi, iar Hermione îi dădu imediat drumul lui Ron.

– A, da, zise Ron, privindu-și umerii ușor surprins. Îmi pare rău. Se pare că avem cu toții o formă gravă de mătreață...

Scuturâ niște zăpadă falsă de pe umărul lui Hermionei. Lavender izbucni în plâns. Ron se arătă nespus de vinovat și-i întoarse spatele.

– Ne-am despărțit, îi zise el lui Harry pe furiș. Aseară. Când m-a văzut ieșind pe ușa dinspre dormitoare cu Hermione. Evident, pe tine nu te-a văzut, așa că a crezut că nu fuseserăm decât noi doi.

– A, spuse Harry. Păi... nu-ți pare rău că nu mai sunteți împreună, nu?

– Nu, recunoscu Ron. A fost destul de neplăcut când a urlat la mine, dar cel puțin n-a trebuit să pun eu capăt relației.

– Lașule, zise Hermione, părând însă amuzată. Ei bine, a fost o noapte dificilă pentru dragoste în general. Și Ginny și Dean s-au despărțit, Harry.

Lui Harry i se păru că îl privise oarecum cu subînțeles când îi spusese asta, dar Hermione nu avea cum să știe că Harry începuse să danseze conga în sinea lui. Încercând să facă în așa fel, încât să nu i se miște nici un mușchi al feței și să vorbească pe un ton cât mai indiferent, întrebă:

– Cum așa?

– A, dintr-o prostie. Ginny a zis că tot timpul încerca s-o ajute să intre pe gaura portretului, ca și cum nu s-ar fi putut descurca și singură. Dar situația nu era în regulă de mai multă vreme.

Harry aruncă o privire spre Dean, care stătea în partea cealaltă a clasei. În mod cert, nu părea deloc fericit.

– Bineînțeles, asta înseamnă că o să fii pus într-o situație destul de dificilă, nu-i așa? spuse Hermione.

– La ce te referi? zise Harry repede.

– La echipa de vâjthaț, spuse Hermione. Dacă Ginny și Dean nu-și mai vorbesc...

– A... a, da, zise Harry.

– Flitwick, spuse Ron pe un ton prevenitor.

Micuțul profesor de Farmece venea cu un mers legănat către ei. Hermione era singura care reușise să transforme oțetul în vin; termosul ei de sticlă era plin cu un lichid rubiniu, în timp ce lichidul lui Harry și Ron avea încă o culoare maronie.

– Puțină atenție, băieți, chițăi profesorul Flitwick, mustrându-i. Lăsați vorba și treceți la treabă. Să vă văd că încercați.

Cei doi își ridicară baghetele, concentrându-se din răsputeri și îndreptându-le spre termosurile lor. Oțetul lui Harry îngheță, iar termosul lui Ron explodă.

– Da. Pentru data viitoare, zise profesorul Flitwick, ieșind de sub masă și scoțând niște cioburi de sticlă din vârful pălăriei, să exersați.

După cursul de Farmece avură una dintre rarele lor ferestre comune și se întoarseră împreună în camera de zi. Ron era de-a dreptul voios în privința despărțirii de Lavender, iar Hermione părea și ea veselă, însă când fu întrebată de ce zâmbea, zise doar: *„E o zi frumoasă"*. Nici unul dintre ei nu dădea impresia că observase că în mintea lui Harry se dădea o bătălie crâncenă:

E sora lui Ron.
Dar l-a părăsit pe Dean!
Tot e sora lui Ron.
Sunt prietenul lui cel mai bun!
Asta o să complice lucrurile și mai tare.
Poate dacă aș vorbi întâi cu el...
Te-ar pocni.
Și dacă nu-mi pasă c-o să mă pocnească?
Este prietenul tău cel mai bun!

Harry abia dacă își dădu seama că intrau pe gaura portretului în camera de zi însorită și nici nu fu atent la un mic grup de elevi din anul șapte care erau acolo, până când Hermione strigă:

- Katie! Te-ai întors! Cum te simți?

Harry făcu ochii mari: chiar era Katie Bell, care părea să-și fi revenit complet și era înconjurată de mai mulți prieteni zâmbitori.

- Mă simt foarte bine! zise ea bucuroasă. M-au externat luni de la Sf. Mungo. Am stat câteva zile cu mama și tata și m-am întors aici azi-dimineață. Leanne tocmai îmi povestea despre McLaggen și ultimul meci, Harry...

- Da, zise Harry, păi, acum că te-ai întors și că Ron poate juca, o să avem șanse destul de mari să-i spulberăm pe cei de la Ochi-de-Șoim. Asta înseamnă că încă putem câștiga Cupa. Katie, fii atentă...

Trebuia să o întrebe chiar atunci, era atât de curios, încât nu se gândi nici măcar la Ginny pentru câteva clipe. Coborî vocea, în timp ce prietenii lui Katie începură să își strângă lucrurile, căci se părea că întârziaseră la cursul de Transfigurare.

– ... în legătură cu colierul ăla... ți-ai amintit între timp cine ți l-a dat?

– Nu, spuse Katie, clătinând din cap cu tristețe. Toți m-au întrebat, dar n-am idee cine a fost. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că intram în baia fetelor de la „Trei mături".

– Deci ai intrat sigur în baie? spuse Hermione.

– Păi, știu că am deschis ușa, zise Katie, așa că presupun că cel sau cea care a aruncat Blestemul Imperius asupra mea a stat ascuns după ușă. După aceea, nu mai țin minte nimic până acum vreo două săptămâni când eram la Sf. Mungo. Trebuie să plec, o cred în stare pe McGonagall să mă ia la rost, chiar dacă abia m-am întors.

Își ridică ghiozdanul și cărțile și se duse grăbită după prietenii ei, lăsându-i în urmă pe Harry, Ron și Hermione, care se așezară la o masă lângă geam, reflectând la spusele ei.

– Înseamnă că cea care i-a dat colierul lui Katie a fost o fată sau o femeie, spuse Hermione, dacă era în baia fetelor.

– Sau cineva care arăta ca o fată sau o femeie, zise Harry. Nu uita că a fost un ceaun plin cu PoliPoțiune la Hogwarts. Știm deja că s-a furat din ea.

Văzu cu ochii minții un șir de mai mulți Crabbe și Goyle țopăind prin fața lui, transformați în fete.

– Cred că o să mai iau o gură de poțiune Felix, spuse Harry, și o să mai încerc o dată să intru în Camera Necesității.

– N-ai face decât să irosești poțiunea, zise Hermione pe un ton hotărât, punând jos exemplarul din Silabarul vrăjitorului, pe care tocmai îl scosese din ghiozdan. Harry, norocul nu le rezolvă pe toate. Cu Slughorn a fost vorba de altceva. Ai avut din totdeauna abilitatea de a-l convinge, n-a fost nevoie decât să modifici puțin împrejurările. Însă nu-i de-ajuns să fii norocos ca să treci de o vrajă puternică. Nu irosi restul poțiunii! O să fie nevoie să ai norocul de partea ta, dacă o să te ia Dumbledore cu el.

Își coborâse vocea, vorbind în șoaptă.

– Dar n-am putea să mai preparăm noi niște poțiune norocoasă? îl întrebă Ron pe Harry, ignorând-o pe Hermione.

Ar fi grozav dacă am avea un stoc permanent. Ia hai să ne uităm în carte.

Harry scoase din ghiozdan exemplarul său de *Realizarea Poțiunilor Avansate* și căută licoarea Felix Felicis.

– Fir-ar să fie, e tare complicată, zise el, aruncându-și un ochi pe lista cu ingrediente. Și durează șase luni. Trebuie să o lași să fiarbă la foc mic.

– Tipic, spuse Ron.

Harry era pe cale să pună manualul deoparte, când observă un colț de pagină îndoit; deschise la ea și văzu vraja „Sectumsempra", marcată „Pentru dușmani", pe care o însemnase cu câteva săptămâni în urmă. Încă nu aflase ce efect avea, în primul rând pentru că nu voia să o testeze de față cu Hermione, dar se gândea s-o încerce pe McLaggen data viitoare când acesta avea să se înființeze brusc lângă el, venind din spate.

Singura persoană care nu era tocmai încântată că se întorsese Katie Bell era Dean Thomas, pentru că nu avea să mai fie nevoie să-i țină locul ca Înaintaș. Primi vestea cu dârzenie când îl anunță Harry, mormăind și ridicând din umeri, dar Harry se îndepărtă de Dean și Seamus, cu sentimentul intens că aceștia îl vorbeau pe la spate, uneltind împotriva lui.

Următoarele două săptămâni avură loc cele mai bune antrenamente de vâjthaț pe care le condusese Harry în calitate de căpitan. Cei din echipă erau atât de mulțumiți că scăpaseră de McLaggen și atât de fericiți că în sfârșit se întorsese Katie, încât zburau extrem de bine.

Ginny nu părea deloc tristă din cauza despărțirii de Dean; din contră, era sufletul echipei. Toți se distrau de minune, imitându-l pe Ron, care se mișca neliniștit în fața porților, în timp ce balonul vâjâia spre el, sau pe Harry, care-i dădea ordine lui McLaggen înainte de a fi lovit și a-și pierde cunoștința. Râzând împreună cu ceilalți, Harry era bucuros că avea un motiv nevinovat pentru a se uita la Ginny; fusese lovit și în alte rânduri de baloane-ghiulea în timpul antrenamentelor din cauză că nu fusese atent la hoțoaică.

Bătălia din mintea sa încă nu luase sfârșit: Ginny sau

Ron? Uneori se gândea că, având în vedere experiența cu Lavender, pe Ron nu l-ar fi deranjat foarte tare dacă ar fi invitat-o pe Ginny în oraș, dar apoi își amintea de expresia de pe chipul lui Ron când o văzuse sărutându-l pe Dean și era convins că Ron s-ar fi simțit trădat fie și dacă Harry doar ar fi ținut-o de mână...

Totuși Harry nu se putea abține să vorbească și să râdă cu ea, să se întoarcă spre castel de la antrenamente cu ea; chiar dacă avea conștiința îngrozitor de încărcată, se trezea gândindu-se cum ar fi putut să rămână între patru ochi cu ea. Ar fi fost ideal dacă Slughorn ar fi dat încă una dintre micile sale petreceri, pentru că atunci Ron n-ar mai fi venit cu ei. Dar, din păcate, Slughorn părea să fi renunțat la acest obicei. Lui Harry îi trecu prin minte o dată sau de două ori să-i ceară ajutorul lui Hermione, dar nu credea că avea să-i suporte privirile superioare; și așa i se părea că le observa câteodată, când Hermione îl zărea privind-o lung pe Ginny sau râzând la glumele ei. O complicație în plus era și faptul că se temea că, dacă nu avea să facă ceva în scurt timp, în mod sigur avea să o invite în oraș altcineva. Cel puțin el și Ron erau de acord că Ginny era mai populară decât era normal.

În esență, era pe zi ce trecea mai tentat să ia încă o gură de Felix Felicis, pentru că aceasta era, fără îndoială, o chestiune care cerea „modificarea împrejurărilor", cum o numise Hermione, nu? Zilele parfumate de primăvară se scurseră pe nesimțite și începu luna mai, iar Ron părea să fie lângă Harry de fiecare dată când o vedea pe Ginny. Harry se găsea în situația de a-și dori o lovitură norocoasă, care să-l facă pe Ron să-și dea seama că nimic nu l-ar fi făcut mai fericit decât ca prietenul său cel mai bun și sora sa să se îndrăgostească unul de altul și să-i lase singuri mai mult de câteva secunde. Ultimul meci de vâjthaț din acel sezon se apropia și nu păreau să fie șanse să se realizeze nici una dintre cele două variante; Ron voia tot timpul să discute despre strategii de joc cu Harry și părea să se gândească aproape exclusiv la vâjthaț.

Însă Ron nu era un caz izolat din acest punct de vedere.

Toată școala era foarte interesată de meciul dintre Ochi-de-Șoim și Cercetași, pentru că avea să decidă soarta campionatului. Dacă Cercetașii aveau să-i învingă pe cei de la Ochi-de-Șoim cu o diferență de trei sute de puncte (nu era o diferență mică, dar Harry nu își mai văzuse niciodată echipa într-o formă atât de bună), aveau să câștige campionatul. În cazul în care câștigau cu o diferență mai mică de trei sute de puncte, ar fi ieșit pe locul al doilea, iar cei de la Ochi-de-Șoim pe locul întâi; dacă pierdeau cu o sută de puncte ar fi ajuns pe locul al treilea, după Astropufi, pe când cu mai puțin de o sută de puncte ar fi fost pe ultimul loc și nimeni nu l-ar fi lăsat să uite vreodată că el fusese căpitanul care adusese prima înfrângere crâncenă a Cercetașilor din ultimele două secole.

Perioada premergătoare acestui meci de o importanță crucială se desfășura ca de obicei: membrii caselor rivale încercau să-și intimideze echipele adverse pe holuri, repetând cât puteau de tare cântece răutăcioase despre diverși jucători când treceau pe coridoare; iar membrii echipelor ori se plimbau țanțoși, bucurându-se de atenție, ori fugeau la baie în pauze, pentru a vomita. În mod ciudat, în mintea lui Harry meciul ajunsese să fie strâns legat de împlinirea sau eșecul planurilor sale în privința lui Ginny. Nu putea să-și înfrângă senzația că, dacă aveau să câștige cu peste trei sute de puncte, momentele de euforie și petrecerea zgomotoasă de după meci aveau să aibă rezultate la fel de bune ca o gură zdravănă de Felix Felicis.

Printre multe alte preocupări, Harry nu uitase de cealaltă ambiție a sa: să descopere ce punea la cale Reacredință în Camera Necesității. Consulta în continuare „Harta Ștrengarilor" și, dat fiind că de cele mai multe ori nu reușea să-l găsească pe Reacredință, ajunsese la concluzia că acesta încă petrecea destul de mult timp în camera aceea. Cu toate că Harry începuse să nu mai spere că avea să reușească vreodată să intre în Camera Necesității, încerca s-o facă ori de câte ori era în apropierea ei. Dar peretele rămânea neclintit, indiferent de modul în care își formula el cererea.

Cu câteva zile înaintea meciului cu cei de la Ochi-de-Șoim,

Harry se găsi în situația de a pleca singur din camera de zi în drum spre cină, pentru că Ron fugise într-o baie din apropiere pentru a vomita din nou, iar Hermione se dusese într-un suflet să discute cu profesorul Vector despre o greșeală pe care credea că o făcuse în ultimul ei eseu pentru Aritmanție. Mai degrabă din obișnuință, Harry făcu un ocol pe holul de la etajul șapte, ca și în alte dăți, cercetând în drum „Harta Strengarilor". Pentru o clipă, nu-l găsi nicăieri pe Reacredință și presupuse că trebuia să fie iar în Camera Necesității, dar chiar atunci văzu punctulețul etichetat cu „Reacredință" stând într-o baie pentru băieți cu un etaj mai jos și însoțit nu de Crabbe sau Goyle, ci de Myrtle cea Plângăcioasă.

Harry privi mirat această combinație bizară, până când intră direct într-o armură. Bufnitura puternică îl trezi din visare, iar Harry părăsi în goană locul cu pricina, de teamă că avea să apară Filch, coborând iute pe scara de marmură și fugind pe holul de la etajul de mai jos. Când ajunse în fața băii, își lipi urechea de ușă. Nu auzi nimic. Deschise ușa fără să facă nici un zgomot.

Draco Reacredință stătea întors cu spatele la ușă, ținându-se cu mâinile de marginea chiuvetei, cu capul blond plecat.

– Te rog, zise vocea răgușită a lui Myrtle cea Plângăcioasă dintr-una dintre cabine. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat. Te-aș putea ajuta.

– Nimeni nu mă poate ajuta, spuse Reacredință, care tremura din cap până-n picioare. Nu pot s-o fac. Nu pot... n-o să meargă... Și dacă nu reușesc în curând... a zis c-o să mă omoare.

Harry realiză, încremenit din cauza șocului foarte puternic, că Reacredință plângea. Chiar plângea. Lacrimile i se prelingeau pe chipul palid, scurgându-se apoi în chiuveta murdară. Reacredință suspină și înghiți în sec, iar apoi ridică își privirea spre oglinda crăpată, cutremurându-se puternic, și îl văzu peste umăr pe Harry, care-l privea cu ochii mari.

Reacredință se întoarse numaidecât pe călcâie, scoțându-și bagheta. Harry o scoase și el, instinctiv. Blestemul minor al lui Reacredință îl rată pe Harry la mustață, făcând țăndări o lampă de perete de lângă el; Harry se aruncă într-o

parte, spunând în gând „Levicorpus!" și mișcând bagheta, dar Reacredință respinse vraja și se pregăti să atace din nou.

- Nu! Nu! Încetați! strigă Myrtle cea Plângăcioasă, cu vocea răsunându-i în camera tapetată cu faianță. Încetați! ÎNCETAȚI!

Se auzi o bufnitură puternică și coșul de gunoi de lângă Harry explodă; acesta încercă să arunce un blestem de imobilizare a picioarelor, care ricoșă în perete în spatele lui Reacredință, sfărâmând rezervorul peste care plutea Myrtle cea Plângăcioasă, care țipă tare; apa împroșcă totul în jur și Harry alunecă exact când Reacredință strigă, cu chipul schimonosit, „Cruci..."

- SECTUMSEMPRA! răcni Harry de pe podea, mișcându-și bagheta cu forță.

Din pieptul și chipul lui Reacredință țâșni sânge, de parcă ar fi fost tăiat cu o sabie invizibilă. Se dădu înapoi, clătinându-se, și se prăbuși pe podeaua plină cu apă, stropind peste tot în jur, iar bagheta îi căzu din mâna dreaptă, acum inertă.

- Nu... spuse Harry, rămânând cu răsuflarea tăiată.

Alunecând și împleticindu-se, Harry se ridică și plonjă spre Reacredință, care avea chipul plin de sânge, plimbându-și disperat mâinile albe peste pieptul sfârtecat.

- Nu... n-am...

Harry vorbi fără să-și dea seama ce spunea; căzu în genunchi lângă Reacredință, care tremura în mod necontrolat într-o baltă de sânge. Myrtle cea Plângăcioasă scoase un strigăt asurzitor.

- CRIMĂ! CRIMĂ LA BAIE! CRIMĂ!

Ușa se deschise furtunos la perete în spatele lui Harry și acesta își ridică privirea, îngrozit: Plesneală năvălise în cameră, cu o expresie livid pe chip. Dându-l pe Harry la o parte cu asprime, îngenunche lângă Reacredință, își scoase bagheta și-i plimbă vârful peste rănile adânci pe care le făcuse blestemul lui Harry, murmurând o incantație care semăna foarte bine cu un cântec. Sângele păru să se mai oprească; Plesneală îi șterse lui Reacredință urmele de sânge de pe față și repetă vraja vindecătoare. Acum rănile părură să înceapă să se închidă.

Harry îl privea în continuare, îngrozit de ceea ce făcuse, abia conștient de faptul că și el era îmbibat cu sânge și apă. Myrtle cea Plângăcioasă încă plângea și se văita deasupra lor. După ce Plesneală aruncă pentru a treia oară contrablestemul, îl ridică pe Reacredință în capul oaselor.

- Trebuie să ajungi în aripa spitalului. S-ar putea să rămână urme, dar, dacă primești imediat un tratament cu frăsinel, putem să evităm și asta. Hai să mergem.

Traversă baia, sprijinindu-l pe Reacredință și, când ajunse la ușă, spuse cu o voce rece și mânioasă:

- Iar tu, Potter, așteaptă-mă aici.

Lui Harry nici nu-i trecu prin minte să nu-l asculte. Se ridică încet, tremurând, și se uită la podeaua udă. Pe luciul apei pluteau pete de sânge asemenea unor flori roșii. Nu fu în stare nici să-i spună să facă liniște lui Myrtle cea Plângăcioasă, care se văita și bocea în continuare, desfătându-se din ce în ce mai tare.

Plesneală se întoarse zece minute mai târziu. Intră în baie și închise ușa după el.

- Pleacă, îi zise el lui Myrtle.

Aceasta se cufundă numaidecât înapoi în toaleta ei și se lăsă o liniște răsunătoare.

- N-am vrut să se întâmple asta, spuse Harry imediat, iar vocea lui reverberă în spațiul rece și acoperit cu apă. Nu am știut ce efect avea vraja.

Dar Plesneală îl ignoră complet.

- Se pare că te-am subestimat, Potter, spuse el încet. Cine ar fi crezut că știi asemenea vrăji Întunecate? Cine te-a învățat vraja aia?

- Am... am citit despre ea.

- Unde?

- Era... într-o carte de la bibliotecă, inventă Harry pe moment. Nu mai țin minte cum se...

- Minți, zise Plesneală.

Lui Harry i se uscă gâtlejul. Știuse ce avea să facă Plesneală și nu reușise să-l împiedice.

Baia păru să strălucească în fața ochilor. Harry se strădui

să nu se gândească la nimic, dar, oricât ar fi încercat, manualul de *Realizarea Poțiunilor Avansate* al Prințului Semipur îi apăru nedesluşit în minte...

Apoi se trezi privindu-l din nou pe Plesneală, în mijlocul băii distruse şi inundate. Se uită lung în ochii negri ai lui Plesneală, amăgindu-se cu speranța că acesta nu văzuse ce se temea Harry să-i dezvăluie, dar atunci...

- Adu-mi ghiozdanul şi manualele tale, spuse Plesneală încet. Pe toate. Adu-mi-le aici. Imediat!

Nu avea nici un sens să se împotrivească. Harry se întoarse numaidecât şi ieşi din baie, stropind în jur. Când ajunse pe hol, o luă la goană spre Turnul Cercetaşilor. Majoritatea elevilor mergeau în direcția opusă. Îl priviră cu gurile căscate, văzându-l ud leoarcă şi plin de sânge, dar Harry nu răspunse la nici una dintre întrebările pe care i le puseră, trecând în fugă pe lângă ei.

Era înmărmurit, se simțea ca şi cum animăluțul său adorat devenise dintr-odată fioros. Ce i-o fi venit prințului să scrie o asemenea vrajă în manualul lui? Şi ce urma să se întâmple după ce Plesneală avea să vadă manualul? Oare avea să-i spună lui Slughorn? Lui Harry i se puse un gol în stomac. Cum reuşise să aibă rezultate atât de bune la Poțiuni pe tot parcursul anului? Oare avea să-i confişte cartea care îl învățase atât de multe pe Harry? Cartea, care devenise un fel de ghid, un fel de prieten. Harry nu putea să lase să se întâmple aşa ceva... nu putea...

- Unde ai...? De ce eşti ud leoarcă? Harry, ăla e sânge?

Ron stătea la capul scărilor, privindu-l şocat pe Harry.

- Am nevoie de manualul tău, gâfâi Harry. Manualul tău de Poțiuni. Repede... dă-mi-l...

- Dar cum rămâne cu Prințul Semi...?

- Îți explic mai târziu!

Ron scoase din ghiozdan exemplarul său de *Realizarea Poțiunilor Avansate* şi i-l dădu; Harry trecu în fugă pe lângă el şi se întoarse în camera de zi. Acolo, îşi înşfăcă ghiozdanul, ignorând privirile uimite ale mai multor colegi care luaseră

deja cina și ieși într-un suflet pe gaura portretului, alergând pe holul de la etajul șapte.

Se opri lângă tapiseria cu troli care dansau, închise ochii și începu să se plimbe.

„Am nevoie de un loc unde să-mi ascund cartea... am nevoie de un loc unde să-mi ascund cartea... am nevoie de un loc unde să îmi ascund cartea..."

Trecu de trei ori prin fața porțiunii de perete gol. Când deschise ochii, o văzu în sfârșit: era ușa de la Camera Necesității. Harry o deschise la perete, intră imediat și o trânti în urma lui.

Rămase cu răsuflarea tăiată. Deși se grăbea foarte tare, în ciuda sentimentului de panică și teamă față de ce-l aștepta la baie, nu putu să nu fie impresionat de ceea ce avea în fața ochilor. Stătea într-o cameră de mărimea unei catedrale. Prin ferestrele ei înalte treceau raze de soare asupra a ceea ce părea un fel de cetate cu metereze impunătoare. Harry știa că era construită din obiecte ascunse de generații întregi de oameni care locuiseră la Hogwarts. Erau alei și culoare mărginite de mormane înalte de mobile stricate și deteriorate, depozitate acolo poate pentru a ascunde mărturiile unor vrăji nereușite sau ascunse de spiridușii de casă fideli castelului. Erau mii și mii de cărți, fără îndoială interzise, mâzgălite sau furate. Erau și catapulte înaripate, și discuri frisbee cu colți, dintre care unele încă aveau destul suflu pentru a pluti într-o doară peste munții de articole interzise; erau sticle ciobite de poțiuni coagulate, pălării, bijuterii și pelerine; erau și un fel de coji de ouă de dragon, sticle sigilate cu un lichid care încă scânteia amenințător, mai multe săbii ruginite și un topor masiv, pătat cu sânge.

Harry o luă repede pe unul dintre numeroasele culoare dintre acele comori ascunse. Coti la dreapta pe lângă un trol împăiat imens, parcurse o distanță mică în fugă, făcu stânga în dreptul dulapului magic în care se pierduse Montague cu un an în urmă, oprindu-se într-un târziu lângă un dulap mare de perete, cu suprafața scorojită, care părea să fi fost stropit cu acid. Deschise una dintre numeroasele uși care scârțâiau. Lo-

cul acesta fusese deja folosit de altcineva pentru a ascunde un animal într-o cușcă, animalul murise de mult, iar scheletul lui avea cinci picioare. Puse manualul Prințului Semipur în spatele cuștii și trânti ușa. Rămase locului pentru câteva clipe, cu inima bătându-i cu putere, uitându-se la obiectele din jur. Oare avea să găsească din nou locul ăsta, în mijlocul atâtor vechituri? Înșfăcă bustul ciobit al unui căpcăun bătrân și urât de pe o ladă din apropiere și-l așeză pe dulapul în care ascunsese cartea, puse o rămurică uscată și plină de praf și o diademă pe capul statuii, pentru a o face mai ușor de recunoscut, și apoi fugi cât putu de repede pe culoare printre obiectele ascunse, ajunse înapoi la ușă, ieși pe hol, trântind ușa după el, și aceasta se transformă imediat la loc în piatră.

Harry goni către baia de la etajul de jos, îndesând în drum exemplarul lui Ron de *Realizarea Poțiunilor Avansate* în ghiozdan. Câteva clipe mai târziu, era iar în fața lui Plesneală, care întinse mâna după ghiozdan fără să spună un cuvânt. Harry i-l dădu gâfâind și simțind o durere puternică în coșul pieptului, după care așteptă.

Plesneală scoase pe rând cărțile lui Harry, examinându-le. În cele din urmă nu mai rămase decât manualul de Poțiuni, pe care îl cercetă cu mare atenție înainte de a vorbi.

- Spune-mi, Potter, acesta este exemplarul tău de *Realizarea Poțiunilor Avansate*?

- Da, zise Harry, încă respirând cu greutate.

- Și ești sigur că așa este, Potter?

- Da, spuse Harry, cu o nuanță de sfidare de în glas.

- Acesta este exemplarul din *Realizarea Poțiunilor Avansate* pe care l-ai cumpărat de la „Caligrafie și Pete"?

- Da, zise Harry cu fermitate.

- Atunci de ce este scris numele „Roonil Wazlib" pe prima pagină? întrebă Plesneală.

Lui Harry îi stătu inima pentru o fracțiune de secundă.

- Este porecla mea, spuse el.

- Porecla ta, repetă Plesneală.

- Da, așa-mi spun prietenii, zise Harry.

- Știu ce este o poreclă, spuse Plesneală.

Ochii săi negri și glaciali erau din nou ațintiți asupra celor ai lui Harry; acesta încercă să-i evite privirea - Blochează-ți mintea... blochează-ți mintea -, dar nu învățase niciodată cum s-o realizeze cu succes.

- Știi ce cred eu, Potter? zise Plesneală, abia auzit. Cred că ești un mincinos și un prefăcut și că meriți ore de detenție cu mine în fiecare sâmbătă, până la sfârșitul semestrului. Ce părere ai despre asta, Potter?

- Nu... nu sunt de acord, domnule, spuse Harry, refuzând în continuare să-l privească în ochi pe Plesneală.

- Ei bine, o să vedem dacă o să crezi același lucru și după detenții, zise Plesneală. Să vii la zece sâmbătă dimineața, Potter. În biroul meu.

- Dar, domnule, spuse Harry, ridicându-și privirea disperat. Vâjthațul... ultimul meci din acest sezon.

- La ora zece, șopti Plesneală, zâmbind și dezvelindu-și dinții galbeni. Bieții Cercetași. Mă tem că anul acesta or să fie pe ultimul loc.

Ieși din baie fără să mai spună nimic, lăsându-l pe Harry să se uite în oglinda crăpată și să se simtă, cu siguranță, mai rău decât se simțise Ron vreodată.

- N-o să-ți spun că s-a dovedit că tot eu am avut dreptate, spuse Hermione o oră mai târziu în camera de zi.

- Las-o baltă, Hermione, spuse Ron supărat.

Harry nu mai ajunsese la cină, căci îi pierise cu desăvârșire pofta de mâncare. Tocmai le terminase de povestit ce se întâmplase lui Ron, Hermione și Ginny, chiar dacă nu părea să mai fi fost cazul s-o facă. Vestea se răspândise foarte repede: se părea că Myrtle cea Plângăcioasă își asumase sarcina de a apărea în toate băile din castel și a trâmbița evenimentul; Reacredință fusese deja vizitat în aripa spitalului de Pansy Parkinson, care îl denigrase pe Harry prin toată școala, iar Plesneală le povestise deja celorlalți profesori exact ce se petrecuse: Harry fusese deja chemat afară din camera de zi pentru a îndura cincisprezece minute deosebit de neplăcute în compania

profesoarei McGonagall, care îi spuse că avea noroc că nu fusese exmatriculat și că ea era întru totul de acord cu decizia lui Plesneală de a-l pedepsi pe Harry, ceea ce însemna ore de detenție în fiecare sâmbătă până la sfârșitul semestrului.

- V-am spus eu că era ceva în neregulă cu prințul ăla, zise Hermione, neputându-se abține. Și am avut dreptate, nu?

- Nu, nu cred c-ai avut dreptate, spuse Harry cu încăpățânare.

Îi era și așa destul de greu, fără ca Hermione să-i țină predici; pedeapsa cea mai aspră pentru Harry fuseseră expresiile de pe chipurile celor din echipa de vâjthaț a Cercetașilor când le spusese nu avea să poată juca sâmbătă. Simțea că Ginny se uita la el, dar nu-i întâlni privirea; nu voia să citească dezamăgire sau supărare în ochii ei. Tocmai îi spusese că sâmbătă avea să joace pe post de căutător și că Dean avea să se întoarcă în echipă ca înaintaș în locul ei. Poate că, dacă aveau să câștige, Ginny și Dean aveau să se împace în timpul euforiei de după meci. Harry simți un gol în stomac la acest gând.

- Harry, zise Hermione, cum poți să-i mai iei apărarea, când vraja aceea...

- Vrei să nu mai critici cartea aia? se răsti Harry. Prințul n-a făcut decât să o noteze! În definitiv, n-a sfătuit pe nimeni s-o folosească! Ar fi putut foarte bine să scrie o vrajă pe care o aruncase cineva împotriva lui!

- Nu pot să cred, spuse Hermione. Chiar îi iei apărarea...

- Nu încerc să găsesc justificări pentru ce am făcut! zise Harry repede. Regret că am făcut-o, și nu pentru că am primit vreo douăsprezece detenții. Știi că n-aș fi folosit niciodată o asemenea vrajă, nici măcar asupra lui Reacredință, dar nu poți da vina pe prinț. N-a scris „Încearc-o pe asta, este foarte eficientă" - doar și-a notat ceva pentru el, nu pentru altcineva, nu?

- Vrei să-mi spui că o să te duci să...? zise Hermione.

- Iau cartea înapoi? Da, o să mă duc, spuse Harry pe un ton vehement. Fii atentă, dacă n-ar fi fost prințul, n-aș fi câștigat în veci sticluța de Felix Felicis. Nu aș fi știut cum să-l salvez pe Ron când a fost otrăvit, n-aș fi...

– ... câștigat niciodată o reputație strălucită pentru realizarea Poțiunilor pe nedrept, zise Hermione repede.

– Las-o baltă, Hermione! spuse Ginny și Harry fu atât de uimit și de recunoscător, încât ridică privirea. Se pare că Reacredință a încercat să arunce un Blestem de Neiertat, așa că ar trebui să te bucuri că Harry a avut un as în mânecă!

– Păi, bineînțeles că mă bucur că Harry n-a fost blestemat! zise Hermione, evident iritată, dar să știi că nu poți spune că „Sectumsempra" e un as, Ginny. Uite unde-a ajuns din cauza ei! Și bănuiesc că, având în vedere modul în care v-a afectat șansele de a câștiga meciul...

– Ah, nu mai încerca să te prefaci că înțelegi vâjthațul, se răsti Ginny, pentru că n-o să faci altceva decât să te pui într-o situație ridicolă.

Harry și Ron le priviră mirați: Hermione și Ginny, care se înțeleseseră întotdeauna foarte bine, stăteau acum cu brațele încrucișate, fiecare uitându-se urât în altă parte. Ron îi aruncă o privire neliniștită lui Harry, apoi înșfăcă o carte la întâmplare și se ascunse după ea. Însă Harry se simți dintr-odată incredibil de vesel, deși știa că nu o merita și chiar dacă nici unul dintre ei nu mai spuse nimic toată seara.

Veselia sa fu curmată cât de curând. Ziua următoare trebui să suporte răutățile Viperinilor, pe lângă valul de supărare din partea colegilor Cercetași, care nu erau deloc mulțumiți că Harry, căpitanul lor, reușise să se autosuspende pentru ultimul meci al sezonului. Sâmbătă dimineața, Harry ar fi dat tot Felix Felicis-ul din lume pentru a pleca spre stadionul de vâjthaț împreună cu Ron, Ginny și ceilalți, indiferent de ce-i spusese lui Hermione. Îi fu aproape imposibil să întoarcă spatele mulțimii de elevi care se revărsa, scăldată în razele soarelui (purtând cu toții rozete și pălării și fluturând pancarte și fulare), să coboare treptele de piatră care duceau la camerele de la subsol și să meargă până când se stinseră complet zgomotele difuze ale mulțimii, știind că nu avea să poată auzi nici un cuvânt din comentariu – nici aplauze și nici huiduieli.

– A, Potter, spuse Plesneală când Harry bătu la ușă și in-

tră în biroul neprimitor pe care Plesneală încă îl folosea, deși acum preda câteva etaje mai sus. Era la fel de slab luminat ca de obicei și lângă perete se aflau în continuare poțiuni colorate, în care pluteau lucruri moarte și scârboase. Harry avu un presentiment neplăcut când văzu multe cutii acoperite cu pânze de păianjen stivuite pe o masă la care era evident că trebuia să se așeze; acestea trimiteau cu gândul la o muncă grea, obositoare și inutilă.

- Domnul Filch caută de mult pe cineva să facă ordine în dosarele astea vechi, zise Plesneală cu o voce joasă. Sunt arhivele altor răufăcători de la Hogwarts, în care sunt trecute și pedepsele pe care le-au primit. Vrem să scrii din nou delictele și pedepsele de pe fișele unde s-a șters cerneala sau au fost roase de șoareci. Să ai grijă să fie în ordine alfabetică și apoi să le pui la loc în cutii. N-ai voie să te folosești de magie.

- Da, domnule profesor, spuse Harry, rostind ultimele două cuvinte pe un ton cât mai disprețuitor.

- Mă gândeam să începi cu cutiile de la o mie doisprezece la o mie cincizeci și șase, zise Plesneală, zâmbind malițios. O să întâlnești niște nume cunoscute, care probabil că or să-ți sporească interesul față de această sarcină. Ia uite.

Scoase o fișă din una dintre cutiile din vârf cu un gest amplu și citi:

- „James Potter și Sirius Black. Prinși folosind un blestem minor ilegal asupra lui Bertram Aubrey. Capul lui Aubrey, devenit de două ori mai mare. Detenție dublă", zise Plesneală și râse batjocoritor. Faptul că realizările lor măreațe dăinuie, chiar dacă ei s-au stins, trebuie să fie o mare alinare pentru tine.

Harry simți din nou cum îi fierbea sângele în vine. Mușcându-și limba ca să nu îi răspundă, luă loc în fața cutiilor și trase una dintre ele.

Era o muncă inutilă și plictisitoare, așa cum anticipase, punctată din când în când de apariția unui gol în stomac (așa cum era evident că intenționase Plesneală), care însemna că tocmai citise numele tatălui său sau pe al lui Sirius, trecute de obicei împreună în descrierea unor năzbâtii mi-

nore, alăturate uneori numelor lui Remus Lupin și Peter Pettigrew. În timp ce copia diversele lor delicte și pedepse, se întreba ce se întâmpla afară, unde meciul tocmai începuse cu Ginny pe post de căutător, împotriva lui Cho.

Harry se uită de mai multe ori la ceasul mare, care ticăia pe perete. Se părea că se mișca mult mai lent decât unul obișnuit; era oare posibil ca Plesneală să-l fi vrăjit ca să meargă deosebit de încet? Nu era cu putință să fi fost acolo doar de o jumătate de oră... de o oră... de o oră și jumătate...

Pe Harry începu să-l doară stomacul când ceasul indică douăsprezece și jumătate. Plesneală, care nu mai vorbise deloc după ce îi spusese lui Harry ce avea de făcut, își ridică în cele din urmă privirea la ora unu și zece.

– Cred că poți să te oprești, zise el cu răceală. Fă semn unde ai ajuns. O să continui sâmbăta viitoare la ora zece.

– Da, domnule.

Harry îndesă la întâmplare o fișă îndoită în cutie și ieși repede pe ușă înainte ca Plesneală să aibă timp să se răzgândească. Urcă în fugă treptele de piatră, ciulind urechile pentru a încerca să audă vreun zgomot dinspre stadion, dar era complet liniște. Însemna că se terminase deja.

Ezită o clipă în fața Marii Săli aglomerate, apoi urcă cât putu de repede pe scara de marmură; indiferent dacă Cercetașii înregistrau o victorie sau o înfrângere, obișnuiau să sărbătorească sau să-și înece amarul în camera de zi.

– *Quid agis?* îi spuse el pe un ton nesigur doamnei grase, întrebându-se ce avea să găsească înăuntru.

Aceasta rămase impasibilă, răspunzând:

– O să vezi.

Portretul se deschise într-o parte.

Din gaura din spatele lui izbucniră strigăte de bucurie. Harry rămase cu gura căscată când oamenii începură să țipe la vederea lui; mai multe mâini îl traseră în cameră.

– Am câștigat! strigă Ron, apărând dintr-odată și agitând Cupa argintie către Harry. Am câștigat! Patru sute cincizeci la o sută patruzeci! Am câștigat!

Harry se uită în jur; Ginny se apropia în fugă de el; îl luă în brațe cu o expresie înflăcărată și intensă. Fără să se gândească, fără să o plănuiască și fără să-și facă griji din cauză că-i priveau cincizeci de elevi, Harry o sărută.

Se despărțiră după câteva clipe îndelungate... poate o jumătate de oră... sau poate chiar după câteva zile însorite. În cameră se lăsase tăcerea. Apoi câțiva fluierară puternic, izbucni un ropot de chicoteli și lumea începu să se agite. Harry se uită peste capul lui Ginny și-l văzu pe Dean Thomas ținând un pahar spart în mână și pe Romilda Vane arătând ca și cum ar fi vrut să arunce cu ceva în ei. Hermione zâmbea larg, dar ochii lui Harry îl căutară pe Ron. Îl găsi până la urmă, ținând în continuare Cupa și arătând ca și cum tocmai i-ar fi dat cineva cu o bâtă în cap. Cei doi se priviră pentru o fracțiune de secundă și apoi Ron făcu o mișcare scurtă din cap, despre care Harry înțelese că însemna: „Mă rog... dacă nu se poate altfel."

Creatura din pieptul lui Harry striga triumfătoare, Harry se uită în jos la Ginny, zâmbindu-i și făcu semn către gaura portretului. O plimbare lungă pe domeniu părea indicată și poate că aveau să discute și despre meci... dacă avea să le ajungă timpul.

– CAPITOLUL XXV –

CLARVĂZĂTOAREA ESTE AUZITĂ CLAR

Foarte mulți elevi păreau interesați de faptul că Harry Potter era iubitul lui Ginny Weasley (majoritatea fiind fete), dar Harry descoperi că devenise complet imun la bârfe pe parcursul următoarelor câteva săptămâni. În definitiv, era o schimbare bine venită. Nu se mai vorbea despre el din cauză că fusese implicat în niște incidente teribile de Magie Neagră, ci din cauza unui eveniment care-l făcuse mai fericit decât ținea minte să fi fost de foarte multă vreme.

– Ai crede că oamenii au alte subiecte mai bune de bârfă, spuse Ginny, stând pe jos în camera de zi, sprijinită de picioarele lui Harry și citind *Profetul zilei*. După trei atacuri ale Dementorilor într-o săptămână, Romilda Vane vine și mă întreabă dacă e adevărat că ai un Hipogrif tatuat pe piept.

Ron și Hermione râseră amândoi în hohote. Harry îi ignoră.

– Și ce i-ai zis?

– I-am zis că este un țintat Maghiar, spuse Ginny, dând pagina relaxată. E mult mai masculin.

– Mersi, zise Harry zâmbind. Și ce tatuaj i-ai zis că are Ron?

– Un Pigmeu Pufos, dar n-am spus unde.

Ron se încruntă, în timp ce Hermione se tăvălea pe jos de râs.

– Aveți grijă, zise el, arătând prevenitor cu degetul spre Harry și Ginny. Doar pentru că v-am dat permisiunea să fiți împreună nu înseamnă că nu pot să mă răzgândesc.

– „Ne-ai dat permisiunea?" spuse Ginny pe un ton batjocoritor. De când am eu nevoie de permisiunea ta? Și oricum, chiar tu ai zis că ai prefera să fiu cu Harry decât cu Michael sau cu Dean.

– Da, așa e, zise Ron nemulțumit. Și atâta timp cât nu începeți să vă sărutați în public...

- Ești un ipocrit notoriu! Cum rămâne cu tine și cu Lavender, care vă sărutați peste tot, de zici că aveați lipitori în loc de buze? întrebă Ginny.

Dar toleranța lui Ron nu prea fu pusă la încercare până când sosi luna iunie, pentru că timpul pe care-l petreceau împreună Harry și Ginny era din ce în ce mai limitat. Ginny urma să dea în curând N.O.V.-urile și, drept urmare, trebuia să învețe până noaptea târziu. Într-o astfel de seară, când Ginny se dusese la bibliotecă și Harry stătea lângă fereastră în camera de zi, presupunându-se că își termina temele la Ierbologie, dar retrăind de fapt ora deosebit de plăcută pe care o petrecuse pe malul lacului cu Ginny la prânz, Hermione se instală în fotoliul dintre el și Ron cu o expresie îngrijorător de hotărâtă pe chip.

- Harry, vreau să vorbesc ceva cu tine.

- Despre ce? spuse Harry, suspicios.

Chiar cu o zi înainte, Hermione îl certase pentru că din cauza lui Ginny nu putea să învețe din greu pentru examene.

- Despre așa-zisul Prinț Semipur.

- O, nu, iar? mormăi el. Te rog, las-o baltă!

Nu îndrăznise să se ducă înapoi în Camera Necesității pentru a-și recupera cartea și asta se vedea pe rezultatele sale proaste de la Poțiuni (deși Slughorn, căruia îi plăcea de Ginny, spusese vesel că schimbarea se datora faptului că era îndrăgostit). Dar Harry era sigur că Plesneală încă spera să pună mâna pe manualul prințului, iar Harry era hotărât să-l lase unde era până când Plesneală avea să renunțe să-l mai caute.

- N-am de gând s-o las baltă deloc, zise Hermione cu fermitate, până nu-ți spun ce am de zis. Am încercat să aflu câte ceva despre cineva care s-ar putea îndeletnici cu inventarea vrăjilor Întunecate.

- Dar el nu s-a îndeletnicit cu asta.

- El, el. Cine a zis că este un el?

- Am mai vorbit despre asta, zise Harry supărat. „Prinț", Hermione, „prinț"!

- Exact! spuse Hermione, îmbujorându-se, după care

scoase din buzunar o pagină foarte veche de ziar și o trânti pe masă în fața lui Harry. Uite! Uită-te la poză!

Harry ridică bucata fragilă de hârtie și cercetă fotografia mișcătoare, îngălbenită de trecerea timpului; Ron se aplecă și el s-o vadă. Fotografia înfățișa o fată slabă, de vreo cincisprezece ani. Era urâțică, arăta supărată și în același timp abătută, avea sprâncene dese și chipul lung și palid. Sub fotografie scria: „Eileen Prince, Căpitanul echipei de Puahbile de la Hogwarts."

- Și? spuse Harry, parcurgând în grabă articolul scurt de lângă poză - era unul destul de plictisitor, despre concursurile între școli.

- O chema Eileen Prince. Prince, Harry. Adică „prinț".

Se uitară unul la celălalt și Harry își dădu seama ce încerca să spună Hermione. Izbucni în râs.

- Incredibil.

- Poftim?

- Crezi că ea a fost Prințul Semipur...? Să fim serioși.

- Păi, de ce să nu fi fost ea? Harry, în lumea vrăjitorească nu există prinți adevărați! Ori este o poreclă, ori un titlu inventat pe care și l-a asumat cineva. Sau ar putea fi chiar numele cuiva, nu? Ascultă-mă! Să zicem că, dacă tatăl ei a fost un vrăjitor, al cărui nume de familie era Prince, iar mama ei era Încuiată, atunci ea ar fi un „Prinț cu sânge semipur"!

- Da, ce idee ingenioasă, Hermione...

- Chiar așa ar fi! Poate că era mândră că era pe jumătate prinț!

- Hermione, ascultă-mă, știu că n-a fost o fată. Pur și simplu știu.

- Adevărul este că nu crezi că o fată ar fi putut să fie destul de deșteaptă pentru asta, spuse Hermione supărată.

- Cum crezi că aș putea să consider că fetele nu sunt deștepte după ce am stat în preajma ta timp de cinci ani? zise Harry, deranjat de spusele ei. Este vorba despre modul în care scrie. Pur și simplu știu că prințul a fost un tip, așa mi se pare mie. Fata asta n-are nici o legătură cu el. Dar până la urmă unde ai găsit pagina asta?

– La bibliotecă, zise Hermione, în mod previzibil. Acolo e o arhivă întreagă de numere vechi ale *Profetului*. Ei bine, o să aflu tot ce pot despre Eileen Prince.

– Distracție plăcută, spuse Harry, iritat.

– Mulțumesc, zise Hermione. Și primul loc unde o să caut, zise ea pe un ton mușcător când ajunse la gaura portretului, sunt listele cu premianți din trecut la Poțiuni!

Harry se uită încruntat după ea pentru o clipă, apoi contemplă în continuare cerul care se întuneca.

– Pur și simplu n-a reușit să treacă peste faptul că ai fost mai bun ca ea la Poțiuni, spuse Ron, întorcându-se la exemplarul său din *O mie de ierburi și ciuperci magice*.

– Tu nu crezi că sunt nebun pentru că vreau să recuperez manualul ăla, nu?

– Sigur că nu, zise Ron pe un ton hotărât. Prințul a fost un geniu. În orice caz, dacă nu ar fi fost pontul cu bezoarul – își plimbă degetul în jurul gâtului cu subînțeles –, nu aș mai discuta acum cu tine despre asta, nu? Adică, nu spun că vraja aia pe care ai aruncat-o asupra lui Reacredință a fost strălucită...

– Nici eu, spuse Harry repede.

– Dar s-a vindecat fără probleme, nu? Și-a revenit cât ai zice pește.

– Da, zise Harry sincer, deși tot îl mustra puțin conștiința. Datorită lui Plesneală.

– Tot mai ai ore de detenție cu Plesneală sâmbăta asta? adăugă Ron.

– Da, și sâmbăta următoare, și sâmbăta cealaltă, oftă Harry. Și acum insinuează că, dacă n-o să termin de verificat toate cutiile până la sfârșitul semestrului, o să continui și anul viitor.

Orele astea de detenție i se păreau deosebit de plictisitoare, pentru că-i răpeau din timpul și așa limitat pe care l-ar fi putut petrece cu Ginny. Chiar se întrebase în repetate rânduri în ultima vreme dacă Plesneală nu cumva știa asta, pentru că-l ținea din ce în ce mai mult acolo, făcând în acest timp aluzii la faptul că Harry nu putea să

se bucure de vremea frumoasă de afară și de diversele posibilități pe care le oferea ea.

Lui Harry i se rupse firul cugetărilor amare când Jimmy Peakes apăru lângă el, întinzându-i un sul de pergament.

– Mulțumesc, Jimmy. Hei, e de la Dumbledore! spuse Harry entuziasmat, desfășurând pergamentul și citindu-l. Vrea să mă duc la el în birou cât pot de repede!

Cei doi se uitară unul la altul cu ochii mari.

– Fir-aș să fiu, șopti Ron. Doar nu crezi că a... găsit...?

– Ar trebui să mă duc să aflu, nu? zise Harry, sărind în picioare.

Ieși repede din camera de zi și fugi pe holul de la etajul șapte, întâlnindu-se doar cu Peeves, care zbură pe lângă el în direcția opusă, aruncând cu bucăți de cretă în Harry, în virtutea unui vechi obicei, râzând zgomotos și ferindu-se de vraja defensivă a lui Harry. După ce Peeves dispăru, se lăsă tăcerea, dat fiind că mai erau doar cincisprezece minute până când se dădea stingerea, iar majoritatea elevilor se întorseseră deja în camerele lor de zi.

Atunci Harry auzi un țipăt și o bufnitură. Rămase locului, ascultând.

– Cum... îndrăznești... aaaaargh!

Zgomotele se auzeau de pe un coridor din apropiere; Harry fugi către locul acela, cu bagheta pregătită, dădu în goană un alt colț și o văzu pe profesoara Trelawney întinsă pe podea, cu capul acoperit cu unul dintre numeroasele ei șaluri și cu mai multe sticle de sherry lângă ea, dintre care una era spartă.

– Doamnă profesoară.

Harry alergă spre profesoara Trelawney și o ajută să se ridice. Unul dintre șiragurile de mărgele scânteietoare i se prinsese de ochelari. Sughiță cu zgomot, își aranjă părul și se ridică, ținându-se de mâna lui Harry.

– Doamnă profesoară, ce s-a întâmplat?

– Chiar așa! zise ea cu o voce stridentă. Mă plimbam pe hol, reflectând la anumite semne Întunecate pe care le-am întrezărit.

Dar Harry nu era foarte atent la ce spunea profesoara. Tocmai își dăduse seama unde se aflau: în partea dreaptă era tapiseria cu troli care dansau, iar în partea stângă - porțiunea impenetrabilă și goală de perete de piatră, dincolo de care era ascunsă...

- Doamnă profesoară, încercați să intrați în Camera Necesității?

- ... semne prevestitoare de rău care mi-au fost dezvăluite... poftim?

- Camera Necesității, repetă Harry. Ați încercat să intrați în ea?

- Eu... păi... credeam că elevii nu știu de...

- Sunt câțiva care știu, zise Harry. Dar ce s-a întâmplat? Ați țipat... am avut impresia că ați pățit ceva.

- Eu... păi, spuse profesoara Trelawney, strângându-și șalurile în jurul ei cu un aer defensiv și privindu-l cu ochii măriți de dioptriile ochelarilor. Voiam să... ăă... depozitez niște... ăă... obiecte personale în Cameră. Pe urmă bolborosi ceva despre niște „acuzații răuvoitoare"...

- Am înțeles, zise Harry, uitându-se la sticlele de sherry de pe jos. Dar n-ați putut să intrați și să le ascundeți?

I se părea foarte ciudat. În definitiv, pentru el Camera se deschisese când dorise să ascundă manualul Prințului Semipur.

- A, de intrat am intrat fără probleme, spuse profesoara Trelawney, uitându-se urât la perete. Dar era deja cineva înăuntru.

- Cineva înăuntru? Cine? întrebă Harry. Cine era înăuntru?

- N-am idee, zise profesoara Trelawney, puțin deranjată de tonul insistent al lui Harry. Am intrat în Cameră și am auzit o voce, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat în toți anii de când ascund... de când folosesc Camera.

- O voce? Și ce spunea?

- Nu cred că spunea nimic, zise profesoara Trelawney. Ci... chiuia.

- Chiuia?

- Veselindu-se, spuse ea, dând din cap.

Harry o privi fix.

– Era o voce de bărbat sau de femeie?

– Aș zice că de bărbat, spuse profesoara Trelawney.

– Și părea veselă?

– Extrem de veselă, zise profesoara Trelawney pe un ton disprețuitor.

– De parcă ar fi sărbătorit ceva?

– În mod sigur.

– Și apoi...?

– Apoi am strigat: „Cine e?"...

– N-ați fi putut afla fără să întrebați? o întrebă Harry, oarecum nemulțumit.

– Ochiul interior era ațintit asupra unor chestiuni mult superioare lucrurilor uzuale, cum ar fi chiotele, spuse profesoara Trelawney pe un ton demn, aranjându-și șalurile și numeroasele șiraguri de mărgele scânteietoare.

– Înțeleg, zise Harry repede, căci nu era nicidecum prima dată când auzea de ochiul interior al profesoarei Trelawney. Și vocea a spus cine era?

– Nu, n-a spus, zise ea. S-a făcut beznă dintr-odată și în clipa următoare am fost aruncată afară din Cameră!

– Și nu v-ați dat seama de asta înainte să se întâmple? spuse Harry, neputându-se abține.

– Nu, așa cum ți-am spus, era întuneric.

Se opri, aruncându-i o căutătură suspicioasă.

– Cred că ar trebui să-i spuneți domnului profesor Dumbledore, zise Harry. Ar trebui să știe că Reacredință sărbătoarea... pardon, că cineva v-a dat afară din Cameră.

Spre mirarea lui, profesoara Trelawney se îndreptă când vorbi Harry, asumându-și un aer semeț.

– Domnul director mi-a spus că ar prefera să-l vizitez mai rar, zise ea cu răceală. Nu obișnuiesc să-i inoportunez pe cei care nu-mi apreciază compania. Dacă Dumbledore vrea să ignore avertismentele cărților de tarot...

Îl strânse dintr-odată de încheietură pe Harry cu mâna ei subțire.

– Întruna, indiferent de cum le etalez...

Scoase cu aer dramatic o carte de sub șaluri.

– ... Turnul Fulgerat, șopti ea. Calamitate. Dezastru. Din ce în ce mai aproape...

– Înțeleg, zise Harry din nou. Păi... tot cred că ar trebui să-i spuneți lui Dumbledore despre vocea pe care ați auzit-o, despre cum s-a lăsat întunericul și despre cum ați fost dată afară din Cameră...

– Așa crezi?

Profesoara Trelawney păru să cântărească chestiunea pentru o clipă, dar Harry își dădu seama că îi surâdea ideea de a-și mai povesti o dată mica aventură.

– Eu trebuie să mă duc chiar acum la dânsul, spuse Harry. Mă așteaptă. Am putea merge împreună.

– A, păi, în cazul ăsta, de acord, zise profesoara Trelawney, zâmbind.

Se aplecă, ridică sticlele de sherry și le aruncă fără jenă într-o vază mare albastru cu alb dintr-o nișă din apropiere.

– Știi, Harry, îmi e dor să te am elev, spuse ea cu însuflețită, în timp ce plecau de acolo împreună. Nu ai avut tu niciodată talent de clarvăzător... dar ai fost un obiect de studiu desăvârșit.

Harry nu răspunse; detestase să fie obiectul nesfârșitelor previziuni fatale ale profesoarei Trelawney.

– Mă tem că mârțoaga – pardon, centaurul – nu știe nimic despre cartomanție, continuă ea. L-am întrebat, ca de la un clarvăzător la altul, dacă nu simțise și el vibrațiile nedeslușite ale unei catastrofe apropiate? Dar m-a crezut caraghioasă! Da, caraghioasă!

Ridică vocea într-un mod oarecum isteric și Harry simți un damf puternic de sherry, cu toate că sticlele fuseseră aruncate.

– Poate că gloaba a auzit lumea spunând că n-am moștenit harul stră-străbunicii mele. Zvonurile acestea sunt răspândite de ani de zile de oameni invidioși. Știi ce le spun eu acestor oameni, Harry? Oare Dumbledore m-ar fi lăsat să predau la această școală de marcă și ar fi avut încredere în mine în toți acești ani, dacă nu i-aș fi dovedit puterile mele?

Harry murmură ceva nedeslușit.

– N-o să uit prima mea întâlnire cu Dumbledore, continuă profesoara Trelawney, cu o voce guturală. A fost profund impresionat, desigur, profund impresionat. Stăteam la „Capul de mistreț", apropo, nu sfătuiesc pe nimeni s-o mai facă... e plin de ploșnițe, dragul meu – dar erau vremuri grele din punct de vedere financiar. Dumbledore mi-a făcut onoarea să mă viziteze în camera mea de la han. Mi-a pus întrebări – trebuie să recunosc că la început mi s-a părut că nu privea cu ochi buni Previziunile despre Viitor – și țin minte că începusem să mă simt puțin rău, nu prea mâncasem în ziua aceea... dar atunci...

Era pentru prima dată când Harry era foarte atent la ce spunea femeia, pentru că știa ce se întâmplase după aceea: profesoara Trelawney făcuse profeția care-i schimbase viața pentru totdeauna, și anume profeția despre el și Cap-de-Mort.

– ... dar atunci am fost întrerupți în mod grosolan de Severus Plesneală!

– Poftim?

– Da, s-au auzit zgomote de pe hol și ușa s-a deschis la perete, iar în prag au apărut un barman cu o înfățișare cam sălbatică și Plesneală, care îndruga ceva, cum că greșise adresa, deși mă tem că eu, una, am crezut că fusese surprins în timp ce trăgea cu urechea la ce vorbeam cu Dumbledore. Vezi tu, și el căuta o slujbă la vremea aceea și fără îndoială că spera să fure niște ponturi! Mă rog, după aceea, Dumbledore a părut mult mai dispus să mă angajeze, știi, și n-am putut să nu mă gândesc că a fost din cauza faptului că a sesizat contrastul puternic dintre modestia și talentul meu rezervat și tânărul insistent și agitat care era în stare să asculte pe la uși... Harry, unde ești, dragule?

Se uită peste umăr, dându-și seama abia atunci că Harry nu mai era lângă ea; acesta rămăsese locului și acum erau trei metri distanță între ei.

– Harry? repetă ea pe un ton nesigur.

Poate că Harry era foarte palid și acesta era motivul

pentru care profesoara Trelawney arăta atât de îngrijorată și speriată. Harry încremenise, având un șoc după altul, și gata să uite totul, în afară de informația care-i fusese ascunsă atâta amar de vreme.

Plesneală era cel care auzise pe ascuns profeția. Plesneală era cel care-l anunțase pe Cap-de-Mort ce conținea profeția. Plesneală și Peter Pettigrew îl trimiseseră pe Cap-de-Mort pe urmele lui Lily, ale lui James și ale fiului lor...

Acesta era singurul lucru care conta pentru Harry în clipa aceea.

- Harry, zise din nou profesoara Trelawney. Harry, nu ziceai că mergem împreună la domnul director?

- Rămâneți aici, spuse Harry fără să-și simtă buzele.

- Dar, dragul meu, urma să-i povestesc cum am fost atacată în Camera...

- Rămâneți aici! repetă Harry, furios.

Profesoara Trelawney păru alarmată când Harry trecu în fugă pe lângă ea, dând colțul spre holul lui Dumbledore, unde stătea de pază garguiul singuratic. Harry îi strigă parola și urcă în fugă pe scara în spirală, sărind câte trei trepte odată. Nu ciocăni la ușa lui Dumbledore, ci dădu cu pumnul, iar vocea calmă răspunse „Intră" după ce Harry dăduse deja năvală în cameră.

Fawkes, pasărea phoenix, întoarse capul, iar în ochii negri și strălucitori se reflectă asfințitul auriu de dincolo de fereastră. Dumbledore stătea la geam, cercetând domeniul și ținând în brațe o pelerină de drum lungă și neagră.

- Ei bine, Harry, ți-am promis că o să te iau cu mine.

Pentru câteva secunde, Harry nu înțelese ce spunea; conversația pe care o avuse cu Trelawney îl făcuse să uite totul, iar mintea părea să i se miște foarte greoi.

- Să vin... cu dumneavoastră...?

- Dacă vrei, bineînțeles.

- Dacă vreau...

Atunci Harry își aminti de ce se grăbea de fapt să-l vadă pe Dumbledore.

- Ați găsit unul? Ați găsit un Horcrux?

- Cred că da.

În Harry se dădu o bătălie între furie și resentimente pe de o parte și o senzație de șoc și entuziasm pe de alta: pentru câteva clipe, Harry nu putu să vorbească.

- Este firesc să-ți fie teamă.

- Nu mi-e teamă! zise Harry repede.

Era perfect adevărat; nu îi era deloc teamă.

- Despre ce Horcrux este vorba? Unde este?

- Nu știu sigur despre care dintre ele este vorba, deși cred că putem exclude șarpele. Dar cred că este ascuns într-o peșteră de pe coastă, la mulți kilometri depărtare. Într-o peșteră pe care am încercat s-o localizez de foarte multă vreme: peștera în care Tom Cruplud a terorizat cândva doi copii de la orfelinatul său în timpul unei excursii anuale, mai ții minte?

- Da, spuse Harry. Cum este protejată?

- Nu știu, bănuielile mele ar putea fi complet eronate, ezită Dumbledore, care adăugă: Harry, ți-am promis că te voi lua cu mine și mă voi ține de cuvânt, dar aș face o mare greșeală dacă nu te-aș avertiza că va fi extrem de periculos.

- Vin, spuse Harry, aproape înainte ca Dumbledore să termine de vorbit.

Cu sângele fierbându-i în vine de supărare din cauza lui Plesneală, dorința sa de a face ceva riscant și nebunesc se dublase de zece ori pe parcursul ultimelor câteva minute. Aceasta păru să se vadă pe chipul lui Harry, pentru că Dumbledore se îndepărtă de fereastră și-l privi mai atent pe Harry, apărându-i o cută stearsă între sprâncenele argintii.

- Ce-ai pățit?

- Nimic, minți Harry cu promptitudine.

- Ce te-a supărat?

- Nu sunt supărat.

- Harry, știi că n-ai fost niciodată priceput la Occlumanție...

Cuvântul acela fu scânteia care-i stârni mânia lui Harry.

- Plesneală! spuse el foarte răspicat și Fawkes scoase un țipăt estompat în spatele lor. E vorba despre Plesneală! I-a

spus lui Cap-de-Mort de profeție, el a făcut-o, a ascultat la ușă. Mi-a zis Trelawney!

Nu se citi nici o schimbare pe chipul lui Dumbledore, dar lui Harry i se păru că deveni mai palid sub reflexele roșiatice ale apusului. Dumbledore tăcu câteva secunde bune.

– Când ai aflat asta? întrebă el în cele din urmă.

– Chiar acum! zise Harry, care se abținea cu mare dificultate să țipe.

Și atunci, dintr-o dată nu se mai putu înfrâna.

– ȘI L-AȚI LĂSAT SĂ PREDEA AICI CÂND L-A TRIMIS PE CAP-DE-MORT PE URMELE PĂRINȚILOR MEI!

Gâfâind de parcă s-ar fi luptat cu cineva, Harry îi întoarse spatele lui Dumbledore, pe al cărui chip încă nu se mișcase nici un mușchi, plimbându-se în lung și în lat prin birou și apelând la toată puterea sa de autocontrol pentru a nu dărâma ceva. Voia să strige și să țipe la Dumbledore, dar în același timp dorea să meargă cu el și să încerce să distrugă Horcruxul; voia să-i spună că era un bătrân nesăbuit, pentru că avea încredere în Plesneală, dar îi era groază că Dumbledore nu avea să-l mai ia cu el, dacă nu avea să reușească să-și stăpânească furia.

– Harry, spuse Dumbledore pe o voce joasă. Ascultă-mă, te rog.

Îi era la fel de greu să stea locului pe cât îi era să se abțină să țipe. Harry se opri, mușcându-și limba, și își ridică privirea către chipul ridat al lui Dumbledore.

– Domnul profesor Plesneală a făcut o mare...

– Nu-mi spuneți că a fost o greșeală, domnule profesor, doar a ascultat la ușă!

– Lasă-mă să termin, te rog.

Dumbledore așteptă până când Harry dădu scurt din cap, iar apoi continuă.

– Domnul profesor Plesneală a făcut o mare greșeală. În seara aia, când a auzit prima parte a profeției doamnei profesoare Trelawney, era încă în slujba Lordului Cap-de-Mort. Firește, s-a grăbit să-i spună stăpânului său ce auzise, conținutul privindu-l într-o mare măsură pe el. Dar nu a știut – și

nici nu ar fi avut cum să știe - care era băiatul pe care avea să îl hăituiască din acea clipă Cap-de-Mort, nici că îi cunoștea pe părinții pe care acesta avea să-i ucidă în această încercare teribilă. Și nici că aceștia erau mama și tatăl tău...

Harry scoase un strigăt, râzând scurt.

- L-a urât pe tata așa cum l-a urât și pe Sirius! Domnule profesor, n-ați observat că oamenii pe care îi urăște au „tendința" de a muri?

- Harry, nici nu bănuiești cât de măcinat de remușcări a fost domnul profesor Plesneală când și-a dat seama cum a interpretat profeția Lordul Cap-de-Mort. Cred că este cel mai mare regret al său, iar ăsta e motivul pentru care s-a întors.

- Dar el e foarte priceput la Occlumanție, nu-i așa, domnule? zise Harry, cu vocea tremurându-i din cauza efortului de a o menține echilibrată. Și nu-i așa că până în ziua de azi Cap-de-Mort e convins că Plesneală este în tabăra lui? Domnule profesor... cum puteți să fiți sigur că Plesneală este de partea noastră?

Dumbledore tăcu preț de o secundă, arătând ca și cum ar fi încercat să ia o hotărâre în privința unei probleme. În cele din urmă spuse:

- Sunt sigur de asta. Am completă încredere în Severus Plesneală.

Harry respiră adânc pentru câteva clipe, străduindu-se să se liniștească. Nu reuși.

- Ei bine, eu n-am! zise el, la fel de tare ca înainte. Chiar acum pune ceva la cale cu Draco Reacredință, chiar sub nasul dumneavoastră, și încă mai credeți...

- Harry, am mai discutat despre asta, spuse Dumbledore, care vorbi din nou pe un ton aspru. Ți-am spus ce părere am.

- Astă-seară o să plecați de la școală și pun pariu că nici nu v-ați gândit că Plesneală și Reacredință ar putea să...

- Ce ar putea? întrebă Dumbledore, ridicând din sprâncene. Ce suspectezi că fac, mai precis?

- Că... pun ceva la cale! zise Harry, strângând pumnii. Doamna profesoară Trelawney tocmai a fost în Camera Ne-

cesității, încercând să-și ascundă sticlele de sherry, și l-a auzit pe Reacredință chiuind, sărbătorind! Încearcă să repare un obiect periculos acolo, și eu unul cred că a reușit în sfârșit, iar dumneavoastră o să plecați și o să lăsați școala fără...

- De-ajuns, spuse Dumbledore.

O zise pe un ton destul de calm și totuși Harry tăcu imediat; știa că de data aceea trecuse o limită invizibilă.

- Crezi că s-a întâmplat vreodată să plec și să las școala fără apărare în timpul absențelor mele pe parcursul anului? N-a fost așa. Astă-seară, când o să plec, o să iau măsuri de protecție în plus, care să compenseze lipsa mea. Harry, te rog să nu sugerezi că aș trata în mod superficial siguranța elevilor mei.

- N-am vrut... bolborosi Harry, puțin rușinat, dar Dumbledore îl întrerupse.

- Nu vreau să mai discutăm despre acest subiect.

Harry se abținu să răspundă, temându-se că depășise limita și că ratase șansa de a-l însoți pe Dumbledore, însă acesta continuă:

- Vrei să vii cu mine în seara asta?

- Da, spuse Harry repede.

- În ordine, în cazul ăsta: fii atent.

Dumbledore se îndreptă cât era de înalt.

- Te voi lua cu mine cu o singură condiție: să mă asculți întocmai, fără crâcneală și fără să îmi pui ordinele la îndoială.

- Desigur.

- Harry, te rog să înțelegi exact ce îți spun. Va trebui să urmezi și ordine de tipul „fugi", „ascunde-te" și „du-te înapoi". Îmi dai cuvântul tău că o s-o faci?

- Eu... ăă... da, desigur.

- Dacă îți spun să te ascunzi, o faci?

- Da.

- Dacă îți spun să fugi, o faci?

- Da.

- Dacă îți spun să mă lași în urmă și să te salvezi, faci cum îți cer?

- Eu...
- Harry?

Se uitară unul la celălalt preț de o clipă.

- Da, domnule.
- În ordine. Atunci vreau să te duci să îți iei Pelerina și să ne întâlnim peste cinci minute în holul de la intrare.

Dumbledore se întoarse cu spatele, privind pe fereastră; apusul era acum o lumină rubinie la orizont. Harry ieși repede din birou și coborî pe scara în spirală. Mintea îi era dintr-odată foarte limpede. Știa ce avea de făcut.

Ron și Hermione stăteau împreună în camera de zi când Harry se întoarse acolo.

- Ce vrea Dumbledore? zise Hermione imediat. Harry, ești bine? adăugă ea neliniștită.
- Sunt bine, spuse Harry succint, trecând în fugă pe lângă ei.

Urcă scările și intră în dormitor, deschise repede cufărul și scoase „Harta Ștrengarilor" și o pereche de șosete făcute ghem. Apoi coborî iute, întorcându-se în camera de zi și oprindu-se prin alunecare lângă Ron și Hermione, care păreau înmărmuriți.

- Trebuie să mă grăbesc, gâfâi el. Dumbledore crede că îmi iau Pelerina Invizibilă. Fiți atenți.

Le spuse repede unde se ducea și cu ce scop. Nu se întrerupse nici când Hermione rămase cu răsuflarea tăiată, îngrozită și nici când Ron îi puse diverse întrebări scurte; puteau să clarifice singuri detaliile după aceea.

- ... vă dați seama ce înseamnă asta? încheie Harry înșirarea rapidă de cuvinte. Dumbledore n-o să fie aici astă-seară, așa că Reacredință o să aibă cale liberă să facă ce pune la cale. Nu, ascultați-mă! șuieră el mânios, pentru că Ron și Hermione dădură să-l întrerupă. Știu că Reacredință era cel care sărbătorea în Camera Necesității. Uite, zise el și puse „Harta Ștrengarilor" în mâna lui Hermione. Trebuie să-l urmăriți pe Reacredință și trebuie să-l urmăriți și pe Plesneală. Vorbiți cu oricare dintre membrii din A.D. pe care îi găsiți.

Hermione, galionii ăia de comunicare or să funcționeze în continuare, nu? Dumbledore a zis că a sporit măsurile de siguranță din școală, dar, dacă e implicat Plesneală, el o să știe care sunt măsurile astea și cum să le evite... Dar n-o să se aștepte că o să fiți cu ochii pe el, nu?

- Harry... începu Hermione, cu ochii măriți de teamă.

- N-am timp să stau la discuții, spuse Harry scurt. Luați și asta...

Îndesă perechea de șosete în mâna lui Ron.

- Mersi, zise Ron. Ăă... dar de ce am nevoie de șosete?

- Ai nevoie de ce e în ele, este sticluța de Felix Felicis. Împărțiți-o între voi și dați-i și lui Ginny. Transmiteți-i voi rămas bun din partea mea. Trebuie să plec, mă așteaptă Dumbledore.

- Nu! spuse Hermione, în timp ce Ron scoase sticluța cu poțiune aurie, cu un aer șocat. Nu o vrem, ia-o tu, cine știe ce te așteaptă?

- N-o să pățesc nimic, o să fiu cu Dumbledore, zise Harry. Trebuie să știu că totul o să fie în ordine cu voi. Hermione, nu te uita așa la mine, ne vedem mai târziu.

Plecă, ieșind repede pe gaura portretului și îndreptându-se către holul de la intrare.

Dumbledore îl aștepta în fața ușilor de stejar de la intrare. Se întoarse spre el când Harry se opri prin alunecare pe prima treaptă de piatră din exterior, gâfâind și simțind o durere puternică în partea dreaptă.

- Aș dori să porți Pelerina, te rog, zise Dumbledore, așteptându-l pe Harry să o îmbrace și apoi spuse: în ordine. Mergem?

Dumbledore începu să coboare imediat treptele de piatră. Pelerina de drum abia dacă-i flutura, căci era o seară de vară fără nici o adiere de vânt. Harry mergea repede sub Pelerina Invizibilă, alături de el, gâfâind în continuare și transpirând destul de abundent.

- Dar ce o să creadă lumea când o să vă vadă plecând, domnule profesor? întrebă Harry, gândindu-se la Reacreditță și la Plesneală.

– Că m-am dus să beau ceva la Hogsmeade, spuse Dumbledore relaxat. Uneori mă duc la Madam Rosmerta, alteori vizitez „Capul de mistreț"... sau cel puțin pare că o fac. Este o metodă cât se poate de bună pentru a nu-ți divulga destinația.

Merseră pe aleea de intrare, în timp ce se lăsa seara în jurul lor. Aerul era încărcat cu un miros de iarbă caldă, apă de lac și fum de lemne dinspre coliba lui Hagrid. Era greu de crezut că urmau să facă ceva periculos sau înspăimântător.

– Domnule profesor, zise Harry cu o voce joasă, când văzură porțile de la capătul aleii de intrare a trăsurilor, o să Apărem?

– Da, spuse Dumbledore. Cred că acum poți să Apari, nu-i așa?

– Da, zise Harry, dar n-am permis.

Considera că era mai bine să fie sincer; ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi stricat totul ajungând la o sută de kilometri depărtare de locul unde ar fi trebuit să Apară?

– Nu contează, zise Dumbledore, o să te asist din nou.

Trecură de porți, ieșind pe drumul părăsit și scăldat în ultimele raze ale asfințitului, care ducea spre Hogsmeade. Întunericul să lăsa rapid în timp ce mergeau și, când ajunseră pe strada principală, aproape că se făcuse noapte de-a binelea. Luminile pâlpâiau la ferestrele de deasupra magazinelor și când se apropiară de „Trei mături" auziră niște strigăte zgomotoase.

– ... și să nu te mai întorci! strigă Madam Rosmerta, dând afară cu forța un vrăjitor ponosit. A, bună, Albus. Ai ieșit în oraș destul de târziu.

– Bună seara, Rosmerta, bună seara. Iartă-mă, dar mă îndrept către „Capul de mistreț". Nu mi-o lua în nume de rău, însă cred că astă-seară aș prefera o ambianță mai liniștită...

O clipă mai târziu, dădură colțul pe strada lăturalnică unde firma „Capul de mistreț" se mișca puțin, scârțâind, deși nu era nici o adiere. Spre deosebire de „Trei mături", barul părea să fie complet gol.

– Nu-i nevoie să intrăm, murmură Dumbledore, uitân-

du-se în jur. Atâta timp cât nu ne vede nimeni plecând... Acum ia-mă de braț, Harry. Nu e cazul să mă ții foarte strâns, nu fac decât să te ghidez. Când ajung la trei. Unu... doi... trei...

Harry se învârti. Imediat, avu senzația îngrozitoare că era tras printr-un tub gros de cauciuc; nu putea să respire, fiecare părticică din el era comprimată, abia dacă putea să îndure, și atunci, chiar când credea că avea să se sufoce, chingile invizibile părură să se desfacă imediat și se trezi în răcoarea nopții, trăgând în piept aer proaspăt și sărat.

– CAPITOLUL XXVI –

PEȘTERA

Harry simți un iz sărat și auzi niște valuri puternice; o adiere rece îi ciufuli părul, în timp ce privea marea luminată de lună și cerul înstelat. Stătea în vârful unei stânci întunecate, iar la baza ei se spărgeau valurile înspumate. Se uită peste umăr. În spatele lor era o stâncă înaltă, un povârniș abrupt, cenușiu și nedeslușit. Câteva bucăți mari de stâncă, asemenea celei pe care stăteau Harry și Dumbledore, păreau să se fi desprins cândva din peretele acela. Era o priveliște sumbră și severă; marea și stânca erau complet monotone, lipsite de orice urmă de vegetație sau nisip.

– Ce părere ai? spuse Dumbledore.

Ai fi zis că-l întreba pe Harry dacă era un loc bun pentru a face un picnic.

– Aici i-au adus pe copiii de la orfelinat? întrebă Harry, care nu-și putea imagina un loc mai neprimitor pentru a face o excursie.

– Nu chiar aici, zise Dumbledore. Este un fel de sătuc la câțiva kilometri, pe coasta din spatele nostru. Cred că orfanii au fost duși acolo pentru a se bucura de briza mării și de priveliștea valurilor. Dar cred că Tom Cruplud și tinerele sale victime au fost singurii care au vizitat locul ăsta. Nici un Încuiat n-ar putea ajunge pe stânca asta decât dacă ar fi un alpinist deosebit de priceput. Nici bărcile nu se pot apropia de stânci, căci apele din jurul lor sunt prea periculoase. Presupun că Tom Cruplud a coborât până la bază; magia probabil că a fost mai eficientă decât frânghiile. Și a adus cu el doi copii mici, pesemne pentru a se desfăta terorizându-i. Chiar drumul în sine trebuie să fi fost de ajuns, nu-i așa?

Harry se uită din nou în sus la peretele de stâncă și i se făcu pielea ca de găină.

– Dar destinația sa finală – și a noastră – se află ceva mai încolo. Vino.

Dumbledore îi făcu semn lui Harry să vină la marginea stâncii, unde o serie de urme neregulate, care serveau drept puncte de sprijin, conduceau către niște bolovani cufundați pe jumătate în apă, mai apropiați de povârniș. Era o coborâre dificilă și Dumbledore se mișca încet, incomodându-l puțin mâna rănită. Rocile din partea de jos erau alunecoase din cauza apei. Harry simți pe față stropi reci de apă sărată.

– *Lumos*, spuse Dumbledore, ajungând pe bolovanul cel mai apropiat de peretele de stâncă.

Mii de luminițe aurii scânteiară pe suprafața întunecată a apei la un metru și ceva de locul unde stătea pe vine; peretele negru de stâncă de lângă Dumbledore fu și el luminat.

– Vezi? zise Dumbledore cu o voce joasă, ridicând încă puțin bagheta.

Harry văzu o fisură în stâncă, prin care trecea apa întunecată.

– Te deranjează dacă te uzi puțin?

– Nu, spuse Harry.

– Atunci poți să-ți dai jos Pelerina Invizibilă, acum nu mai e nevoie de ea. Să pornim.

Dintr-o dată, Dumbledore se dădu jos de pe bolovan cu agilitatea unui om mult mai tânăr, intră în apă și începu să înoate exemplar către deschizătura întunecată de la baza peretelui de stâncă, ținând bagheta aprinsă între dinți. Harry își scoase Pelerina, o îndesă în buzunar și-l urmă.

Apa era rece ca gheața; hainele îmbibate cu apă se învolburau în jurul lui Harry și-l trăgeau în jos. Inspirând adânc aerul care avea un miros pregnant de alge și apă sărată, înotă către lumina pâlpâitoare, care se micșora, înaintând acum în interiorul peretelui de stâncă.

Fisura dădu cât de curând într-un tunel întunecat, iar Harry își dădu seama că acesta se umplea cu apă în timpul fluxului. Între pereții jilavi abia dacă era un metru depărtare și aceștia luceau ca o smoală umedă când bagheta luminoasă a

lui Dumbledore trecea prin dreptul lor. Ceva mai sus, tunelul cotea la stânga și Harry văzu că se întindea mult în interiorul stâncii. Înotă în continuare în urma lui Dumbledore, atingând cu vârfurile degetelor amorțite pereții rugoși și umezi.

Atunci îl văzu pe Dumbledore ieșind din apă în fața lui, cu părul argintiu și robele întunecate scânteindu-i. Când Harry ajunse la locul acela, descoperi niște trepte care duceau către o peșteră mare. Se cățără pe ele, cu apa scurgându-i-se din hainele îmbibate, și ieși în aerul deosebit de rece și lipsit de orice adiere, tremurând din cap până-n picioare.

Dumbledore stătea în mijlocul peșterii, ținând bagheta ridicată, învârtindu-se încet pe loc, cercetând pereții și tavanul.

- Da, ăsta e locul, zise Dumbledore.

- Cum de v-ați dat seama? spuse Harry în șoaptă.

- A fost afectat de magie, zise Dumbledore cu simplitate.

Harry nu știa dacă tremura din cauza frigului care-i ajunsese până la os sau pentru că era conștient de prezența farmecelor. Îl urmări pe Dumbledore cum se învârte în continuare pe loc, fiind evident că acesta se concentra asupra unor lucruri pe care Harry nu putea să le vadă.

- Asta este doar anticamera, sala de intrare, spuse Dumbledore după câteva clipe. Trebuie să intrăm în spațiul din interior. Acum ne stau în cale mai degrabă obstacolele Lordului Cap-de-Mort decât cele naturale.

Dumbledore se apropie de peretele peșterii și-l mângâie cu buricele degetelor sale înnegrite, șoptind cuvinte într-o limbă ciudată, pe care Harry nu o înțelese. Dumbledore merse de două ori în jurul peșterii, atingând o porțiune cât mai mare din pereții rugoși, făcând o pauză din când în când pentru a-și plimba degetele peste un anumit loc. În cele din urmă se opri, cu mâna lipită de perete.

- Aici, zise el. Pe aici se trece mai departe. Intrarea este ascunsă.

Harry nu întrebă cum de știa Dumbledore. Nu mai văzuse niciodată un vrăjitor făcând asemenea deducții, doar pe bază de văz și pipăit; dar Harry învățase de mult că zgomotele

puternice și fumul erau de cele mai multe ori caracteristice stângăciei, nu priceperii.

Dumbledore se îndepărtă de peretele peșterii și își îndreptă bagheta către el. Pentru o clipă apăru un contur arcuit pe piatră, de un alb strălucitor, de parcă ar fi fost o lumină puternică în spatele fisurii.

– Ați r-reușit! spuse Harry, cu dinții clănțănindu-i, dar înainte să termine de vorbit conturul dispăruse deja, peretele rămase la fel de gol și întreg ca înainte.

Dumbledore se întoarse spre Harry.

– Harry, iartă-mă, am uitat, zise el.

Îndreptă bagheta către Harry și hainele acestuia deveniră numaidecât calde și uscate, de parcă ar fi fost puse în fața unui foc puternic.

– Vă mulțumesc, spuse Harry, recunoscător, dar Dumbledore își îndreptase deja atenția din nou asupra peretelui de stâncă al peșterii. Nu încercă să mai facă alte vrăji, ci doar rămase în fața lui, privindu-l cercetător, de parcă ar fi văzut scris ceva extrem de interesant pe el. Harry nu se mișcă; nu voia să-l facă pe Dumbledore să-și piardă concentrarea.

Apoi, după două minute pe ceas, Dumbledore zise cu o voce joasă:

– Vai, incredibil. Ce primitiv.

– Ce este, domnule profesor?

– Cred, spuse Dumbledore, băgându-și mâna sănătoasă sub robă și scoțând un cuțit scurt de argint, asemenea celui pe care-l folosea Harry la tocatul ingredientelor pentru poțiuni, că ni se cere să dăm ceva pentru a trece.

– Să dăm ceva? zise Harry. Trebuie să-i dăm ceva ușii?

– Da, spuse Dumbledore. Sânge, dacă nu mă înșel.

– Sânge?

– Primitiv, așa cum am spus, zise Dumbledore, cu un aer disprețuitor, chiar dezamăgit, ca și cum Cap-de-Mort fusese mai prejos decât se așteptase Dumbledore. După cum sunt sigur că ți-ai dat seama, ideea este că dușmanul trebuie să se șubrezească înainte de-a intra. O dată în plus, Lordul Cap-

de-Mort nu reușește să înțeleagă că există lucruri mult mai grave decât vătămarea fizică.

– Da, dar dacă poate fi evitată... spuse Harry, care simțise destulă durere cât să nu-și mai dorească să o repete.

– Cu toate astea uneori nu poate fi evitată, zise Dumbledore, scuturându-și mâneca robei și dezgolind antebrațul mâinii rănite.

– Domnule profesor! protestă Harry, ducându-se repede spre Dumbledore în timp ce acesta pregăti cuțitul. O fac eu, sunt...

Nu știa ce voise să spună: mai tânăr, mai în formă? Dar Dumbledore zâmbi. Avu loc o strălucire argintie și țâșni sângele; peretele de piatră fu stropit cu picături întunecate, sclipitoare.

– Ești foarte amabil, Harry, spuse Dumbledore, plimbând acum vârful baghetei peste tăietura adâncă pe care o făcuse pe propriul braț, așa încât aceasta se vindecă imediat, așa cum Plesneală îi vindecase rănile lui Reacredință. Dar sângele tău este mai valoros decât al meu. A, se pare că a funcționat, nu?

Conturul argintiu și luminos al unei arcade apăru din nou pe perete, iar de data asta nu mai dispăru, dezvăluind o deschidere către o zonă cufundată în beznă.

– Pe aici, aș zice, spuse Dumbledore, trecând pe sub arcadă, urmat de Harry, care își aprinse repede bagheta pe drum.

Ajunseră în fața unei priveliști sinistre: stăteau pe marginea unui lac mare și negru, care se întindea pe o suprafață atât de mare, încât Harry nu distingea malul de pe partea cealaltă, într-o peșteră atât de înaltă, încât nu se vedea nici tavanul. În depărtare strălucea o lumină verde, difuză, care părea să fi fost în mijlocul lacului, reflectându-se în apa deosebit de lină din jur. Aura verde și lumina celor două baghete erau singurele elemente care se distingeau în întunericul altfel desăvârșit, deși razele lor nu ajungeau atât de departe pe cât s-ar fi așteptat Harry. Întunericul era mai dens decât în mod normal.

– Să mergem, zise Dumbledore încet. Ai mare grijă să nu calci în apă. Stai lângă mine.

Porni pe marginea lacului și Harry merse imediat după el. Pașii de pe fâșia îngustă de stâncă din jurul apei le erau însoțiți

de zgomote seci, răsunătoare. Merseră și merseră, dar peisajul rămase același: de o parte era peretele de stâncă, de cealaltă parte era întinderea nemărginită a luciului lin și întunecat, iar în centru se afla acea lumină verde, misterioasă. Lui Harry i se părea că locul și tăcerea erau sufocante, tulburătoare.

- Domnule profesor? spuse el în cele din urmă. Credeți că Horcruxul e aici?

- O, da, zise Dumbledore. Da, sunt sigur că-i aici. Întrebarea este cum ajungem la el?

- N-am putea... n-am putea pur și simplu să încercăm o Vrajă de Chemare? spuse Harry, convins că pusese o întrebare stupidă, dar dorindu-și să plece de acolo cât mai curând, într-o mai mare măsură decât era pregătit să recunoască.

- Bineînțeles că am putea, zise Dumbledore, oprindu-se atât de brusc, încât Harry aproape că se lovi de el. De ce n-o faci tu?

- Eu? A... în ordine...

Harry nu se așteptase la asta, dar își drese vocea și spuse răspicat, ridicând bagheta: „Accio, Horcrux!"

Cu un zgomot asemenea unei explozii, ceva foarte mare și alburiu țâșni din apa întunecată la vreo șapte metri de ei; înainte ca Harry să-și dea seama ce era, se cufundase din nou cu zgomot, stropind totul în jur și generând inele mari și bine conturate pe suprafața lină a apei. Harry se dădu repede înapoi, șocat, și se lovi de perete. Inima îi bătea cu putere în piept când se întoarse spre Dumbledore.

- Ce-a fost asta?

- Cred că a fost ceva care este pregătit să reacționeze dacă încercăm să luăm Horcruxul.

Harry se uită din nou la apă. Luciul negru al lacului devenise din nou ca oglinda, iar inelele dispăruseră neobișnuit de repede; însă lui Harry în continuare îi bătea inima cu putere.

- Bănuiați că avea să se întâmple asta, domnule?

- Bănuiam că avea să se întâmple ceva, dacă făceam o încercare fățișă de a pune mâna pe Horcrux. A fost o idee foarte bună, Harry. Cel mai simplu mod de-a afla cu ce avem de-a face.

– Dar nu știm ce era ăla, spuse Harry, privind apa înfiorător de lină.

– Mai bine zis ce erau alea, zise Dumbledore. Mă îndoiesc foarte tare că e unul singur. Să mergem mai departe.

– Domnule profesor?

– Da, Harry?

– Credeți că o să trebuiască să intrăm în lac?

– În lac? Doar dacă o să fim foarte ghinioniști.

– Credeți cumva că Horcruxul e pe fund?

– O, nu. Cred că Horcruxul este în mijloc.

Și Dumbledore arătă spre lumina verde și difuză din centrul lacului.

– Deci o să trebuiască să traversăm lacul ca să ajungem la el?

– Da, cred că da.

Harry nu spuse nimic. Se gândea doar la monștri marini, la șerpi uriași, la demoni, la kelpii și la zâne...

– Aha, zise Dumbledore, oprindu-se din nou.

De data asta, Harry chiar se lovi de el; pentru o clipă își pierdu echilibrul pe marginea apei întunecate și Dumbledore îl apucă strâns de braț cu mâna teafără, trăgându-l înapoi.

– Iartă-mă, Harry, ar fi trebuit să te previn. Stai lângă perete, te rog; cred că am găsit locul cu pricina.

Harry nu avea idee la ce se referea Dumbledore; porțiunea aceea de mal întunecat era la fel cu oricare alta, din câte își dădea el seama, dar Dumbledore părea să fi observat ceva special la ea. De data asta nu își mai plimba mâna peste peretele de piatră, ci prin aer, de parcă s-ar fi așteptat să găsească și să înșface un lucru invizibil.

– Oho, spuse Dumbledore pe un ton vesel, câteva secunde mai târziu.

Strânsese pumnul în aer, în jurul unui obiect pe care Harry nu-l vedea. Dumbledore se apropie de apă; Harry urmări neliniștit cum vârfurile pantofilor lui cu catarame ajunseră pe marginea stâncii. Ținând mâna strânsă în aer, Dumbledore ridică bagheta cu cealaltă, atingându-și pumnul cu vârful.

Imediat se materializă din nimic un lanț masiv de aramă, cu o nuanță de verde, care pornea din mâna lui Dumbledore și se desfășura în adâncuri. Dumbledore atinse lanțul cu vârful baghetei și acesta începu să-i alunece prin pumn ca un șarpe, încolăcindu-se pe jos, cu un zgomot metalic care reverbera puternic în pereții de piatră, trăgând ceva afară din adâncurile apei negre. Harry rămase cu răsuflarea tăiată când prora sinistră a unei bărcuțe sparse suprafața apei, având o aură verde, ca și lanțul, și plutind către porțiunea de mal unde stăteau Harry și Dumbledore, fără să facă aproape nici un val.

- De unde ați știut că era acolo? întrebă Harry uimit.

- Magia lasă întotdeauna urme, zise Dumbledore, în timp ce barca se lovea de mal cu o bufnitură estompată. Uneori cât se poate de evidente. Tom Cruplud mi-a fost elev. Îi cunosc stilul.

- Credeți că barca e... periculoasă?

- O, nu, nu cred. Cap-de-Mort a trebuit să creeze un mod de a traversa lacul fără a mânia ființele acelea pe care le-a plasat în el, pentru eventualitatea în care ar fi vrut să revadă sau să ia Horcruxul.

- Deci ființele din apă n-or să ne facă nimic dacă o să traversăm în barca lui Cap-de-Mort?

- Cred că trebuie să ne împăcăm cu ideea că la un moment dat or să-și dea seama că nu suntem Lordul Cap-de-Mort. Însă până acum ne-am descurcat bine. Ne-au dat voie să scoatem barca.

- Dar de ce ne-au lăsat? întrebă Harry, care nu putea să-și alunge din minte imaginea unor tentacule ridicându-se din apa întunecată în clipa în care nu aveau să mai vadă malul.

- Cap-de-Mort cred c-a avut convingerea justă că numai un vrăjitor deosebit de priceput ar fi putut găsi barca, zise Dumbledore. Cred că a fost pregătit să riște pentru ca cineva s-o poată găsi, considerând că era foarte puțin probabil și știind că pusese în continuare alte obstacole, de care numai el ar fi putut trece.

Harry se uită în jos la barcă. Era, într-adevăr, foarte micuță.

- Nu pare să fi fost construită pentru doi oameni. Oare o să ne țină pe amândoi? N-o să fim prea grei?

Dumbledore râse pe înfundate.

- Lui Cap-de-Mort nu i-ar fi păsat de greutatea celor care traversau lacul, ci de volumul de putere magică. Cred că a fost aruncată o vrajă asupra acestei bărci, așa încât să poată călători cu ea un singur vrăjitor, o singură dată.

- Dar atunci...?

- Nu cred că prezența ta este luată în considerare, Harry: ești minor și necalificat. Cap-de-Mort nu s-ar fi așteptat niciodată ca un minor să ajungă aici: mă îndoiesc că puterile tale or să fie puse la socoteală în comparație cu ale mele.

Aceste cuvinte nu îi ridicară deloc moralul lui Harry; poate că Dumbledore își dăduse seama, pentru că adăugă:

- Cap-de-Mort s-a înșelat, Harry. Cap-de-Mort s-a înșelat. Bătrânețea e nechibzuită și dă dovadă de o memorie slabă când subestimează tinerețea. Acum, tu primul de data asta și ai grijă să nu atingi apa.

Dumbledore se dădu la o parte și Harry urcă în bărcuță cu băgare de seamă. Dumbledore urcă și el, punând lanțul încolăcit pe fundul bărcii. Erau înghesuiți; Harry nu puteau să stea comod, ci pe vine, cu genunchii peste marginea bărcii care începu să se miște numaidecât. Nu se auzea nimic, în afară de freamătul catifelat al prorei despicând apa; se deplasa fără ajutor, de parcă ar fi tras-o o frânghie invizibilă spre lumina din mijloc. Cât de curând nu mai văzură pereții peșterii. Era ca și cum ar fi fost pe mare, singura diferență fiind lipsa valurilor.

Harry se uită în jos și o văzu, albă ca marmura, plutind la câțiva centimetri sub suprafața apei.

- Domnule profesor! spuse el și vocea alarmată îi reverberă răsunător în apa lină.

- Harry?

- Cred că am văzut o mână în apă... mâna unui om!

- Da, sunt convins de asta, zise Dumbledore calm.

Harry cercetă apa, căutând mâna care dispăruse. Îi veni să verse.

- Atunci chestia aia care a țâșnit din apă...?

Însă Harry primi răspunsul înainte ca Dumbledore să apuce să vorbească; bagheta luminase o nouă porțiune de apă, dezvăluindu-i de data aceasta cadavrul unui bărbat, plutind cu fața în sus sub suprafața apei: avea ochii deschiși și încețoșați, împăienjeniți, iar părul și roba se învolburau în jurul lui asemenea unui fum.

- Sunt cadavre în apă! spuse Harry, cu o voce mult mai subțire decât de obicei, care nu semăna deloc cu a lui.

- Da, zise Dumbledore, liniștit, dar deocamdată nu trebuie să ne facem griji din cauza lor.

- Deocamdată? repetă Harry, dezlipindu-și privirea de pe luciul apei pentru a se uita la Dumbledore.

- Atâta timp cât plutesc liniștiți sub noi, spuse Dumbledore. Harry, oamenii n-au de ce să se teamă de cadavre, așa cum n-au de ce să se teamă de întuneric. Lordul Cap-de-Mort, care nutrește bineînțeles o frică tainică pentru ambele, e de altă părere. Însă asta e o nouă dovadă a lipsei sale de înțelepciune. Când suntem confruntați cu moartea și întunericul, ne temem de fapt de necunoscut.

Harry nu zise nimic; nu voia să-l contrazică, dar i se părea că era îngrozitor că pluteau cadavre dedesubtul și în jurul lor. Ba mai mult, nu credea că nu erau periculoase.

- Dar unul dintre ele a sărit în sus, spuse el, străduindu-se să vorbească pe un ton la fel echilibrat și calm ca al lui Dumbledore. Când am încercat să chem Horcruxul, a țâșnit un cadavru din lac.

- Da, zise Dumbledore. Sunt sigur că, după ce o să luăm Horcruxul, n-or să se dovedească la fel de toleranți. Însă, asemenea multor creaturi care sălășluiesc în locuri reci și întunecate, se tem de lumină și căldură. Drept urmare, o să apelăm la astea dacă o să fie cazul. Este vorba despre foc, Harry, adăugă Dumbledore, zâmbind și răspunzând expresiei derutate de pe chipul lui Harry.

- A, da, spuse Harry repede.

Întoarse capul către lumina verzuie spre care barca se de-

plasa lin în continuare. Acum nu putea pretinde că nu-i era frică. Lacul imens și întunecat, plin cu cadavre... Avea impresia că trecuseră ore întregi de când se întâlnise cu profesoara Trelawney, de când le dăduse sticluța cu Felix Felicis lui Ron și Hermione. Dintr-o dată își dorea să-și fi luat cum trebuia rămas bun de la ei. Iar pe Ginny nici nu o văzuse.

– Mai avem puțin, zise Dumbledore pe un ton vesel.

Într-adevăr, lumina verzuie părea din ce în ce mai puternică și cât de curând barca se opri, lovindu-se încet de ceva ce Harry nu văzu din prima clipă. Dar apoi își ridică bagheta luminată și constată că ajunseseră pe o insuliță de stâncă netedă, în mijlocul lacului.

– Ai grijă să nu atingi apa, spuse Dumbledore din nou, în timp ce Harry se dădea jos din barcă.

Insula era de mărimea biroului lui Dumbledore – o întindere plană și întunecată de piatră pe care nu se afla decât sursa luminii verzi, care părea mult mai puternică de aproape. Harry o privi printre gene; la început i se păru că era un fel de lampă, dar apoi văzu că provenea dintr-un vas de piatră, asemănător Pensivului, care era așezat pe un piedestal.

Dumbledore se apropie de vas, iar Harry îl urmă. Cei doi se uitară în el, stând unul lângă altul. Era plin cu un lichid de un verde ca smaraldul care emitea strălucirea aceea fosforescentă.

– Ce este? întrebă Harry cu o voce joasă.

– Nu sunt sigur, zise Dumbledore. Însă pune mai multe probleme decât sângele și cadavrele.

Dumbledore își ridică mâneca robei, descoperindu-și mâna înnegrită, și întinse degetele arse spre suprafața poțiunii.

– Domnule, nu, n-o atingeți!

– Nici n-o pot atinge, spuse Dumbledore, schițând un zâmbet. Vezi? Nu pot ajunge decât până aici. Încearcă tu.

Harry băgă mâna în vas, cu ochii ațintiți asupra lui, încercând să atingă poțiunea. Întâlni o barieră invizibilă la doi centimetri depărtare de suprafață. Indiferent cât de tare ar fi apăsat, degetele sale păreau să atingă un strat solid și inflexibil de aer.

– Harry, te rog, dă-te la o parte, zise Dumbledore.

Ridică bagheta și făcu niște mișcări complicate deasupra poțiunii, murmurând abia auzit. Nu se întâmplă nimic, în afara faptului că poțiunea păru să strălucească ceva mai puternic. Harry tăcu în continuare, în timp ce Dumbledore își văzu de treabă. Însă după o vreme Dumbledore își retrase bagheta și Harry simți că putea să vorbească liniștit.

- Domnule, credeți că Horcruxul e înăuntru?

- O, da.

Dumbledore cercetă ligheanul mai îndeaproape. Harry îi văzu chipul răsturnat oglindit în suprafața lină a poțiunii verzi.

- Dar cum să ajungem la el? Poțiunea asta nu poate fi atinsă cu mâna, făcută să dispară, separată, scoasă în pumn, scoasă cu un jet de aer și nici transfigurată, fermecată sau făcută să-și schimbe structura.

Dumbledore ridică din nou bagheta, aproape mecanic, o roti o dată în aer și apoi prinse pocalul de cristal pe care-l crease din nimic.

- Singura concluzie pe care o pot trage e că trebuie băută.

- Poftim? spuse Harry. Nu!

- Ba da, așa cred: singurul mod în care pot să golesc ligheanul și să văd ce se află în el e s-o beau.

- Dar dacă... dacă o să muriți?

- A, mă îndoiesc că funcționează așa, spuse Dumbledore cu seninătate. Lordul Cap-de-Mort nu ar vrea să-l omoare pe cel care a ajuns pe insulă.

Lui Harry nu-i venea să creadă. Oare era încă o dovadă a faptului că Dumbledore ținea morțiș, în mod nesăbuit, să vadă partea bună din toată lumea?

- Domnule, zise Harry, încercând să vorbească în continuare pe un ton echilibrat, domnule, vorbim totuși despre Cap-de-Mort.

- Te rog să mă scuzi, Harry; ar fi trebuit să zic că nu ar vrea să-l omoare imediat pe cel care a ajuns pe insulă, se corectă Dumbledore. Ar vrea să-l țină în viață destul timp cât să afle cum a reușit să treacă de toate obstacolele sale și, în primul rând, de ce și-a dorit atât de mult să golească lighea-

nul. Nu uita că Lordul Cap-de-Mort crede că el e singurul care știe de Horcruxuri.

Harry dădu să vorbească iar, dar de data asta Dumbledore ridică mâna, făcându-i semn să tacă, încruntându-se puțin la lichidul de un verde smarald. Era limpede că reflecta adânc.

– Fără îndoială, zise el în cele din urmă, poțiunea asta trebuie să funcționeze într-un mod care o să mă împiedice să iau Horcruxul. M-ar putea paraliza, m-ar putea face să uit de ce am venit aici, mi-ar putea provoca niște dureri atât de mari, încât să nu mă pot concentra, sau m-ar putea face incapabil să reușesc prin alte mijloace. Drept urmare, Harry, sarcina ta va fi să ai grijă să beau în continuare, chiar dacă o să trebuiască să îmi torni cu forța poțiunea pe gât. Ai înțeles?

Privirile li se întâlniră deasupra ligheanului; ambele chipuri palide fiind luminate de strălucirea aceea verzuie și stranie. Harry tăcu. Oare acesta era motivul pentru care Dumbledore îl luase cu el, ca să-l oblige să bea o poțiune care i-ar putea provoca dureri înfiorătoare?

– Mai ții minte cu ce condiție te-am luat cu mine? zise Dumbledore.

Harry ezită, uitându-se în ochii albaștri ai lui Dumbledore, care deveniseră verzi în lumina reflectată de lighean.

– Dar dacă...?

– Ai jurat, nu-i așa, că o să faci ce-o să-ți cer, nu?

– Da, dar...

– Te-am avertizat că s-ar putea să fie periculos, nu-i așa?

– Da, spuse Harry, dar...

– În ordine, în cazul acesta, zise Dumbledore, ridicându-și din nou mânecile și ridicând pocalul gol. Astea sunt ordinele pe care trebuie să le urmezi.

– De ce nu pot să beau eu poțiunea în locul dumneavoastră? întrebă Harry pe un ton disperat.

– Pentru că sunt mult mai bătrân, mult mai isteț și mult mai puțin valoros decât tine, spuse Dumbledore. Harry, o dată pentru totdeauna, îmi dai cuvântul tău că o să faci tot ce poți ca să mă obligi să beau în continuare?

- N-aș putea să...?
- Îmi dai cuvântul tău?
- Dar...
- Cuvântul tău de onoare, Harry.
- Păi... da, dar...

Înainte ca Harry să mai poată protesta, Dumbledore scufundă pocalul de argint în poțiune. Pentru o fracțiune de secundă, Harry speră să nu poată atinge poțiunea cu pocalul, dar obiectul de cristal se cufundă în lichid fără probleme; pocalul se umplu ochi și atunci Dumbledore îl duse la buze.

- În sănătatea ta, Harry.

Îl bău dintr-o înghițitură. Harry îl urmări îngrozit, strângând atât de tare marginea ligheanului încât îi amorțiră degetele.

- Domnule profesor? întrebă el speriat, în timp ce Dumbledore lăsa jos pocalul gol. Cum vă simțiți?

Dumbledore clătină din cap, ținând ochii închiși. Harry se întrebă dacă avea dureri. Dumbledore băgă din nou pocalul în lighean, fără să se uite, îl umplu și bău iar. Bău trei pocale pline de poțiune, în tăcere. Apoi, după ce băuse jumătate din cel de-al patrulea, se clătină și căzu în față peste lighean. Avea în continuare ochii închiși și respira greoi.

- Domnule profesor Dumbledore? spuse Harry, cu o voce sugrumată. Mă auziți?

Dumbledore nu răspunse. I se contorsiona chipul, de parcă ar fi dormit profund, visând însă ceva înfiorător. Începu să slăbească strânsoarea, iar poțiunea era pe cale să se verse. Harry întinse mâna și apucă pocalul de cristal, ținându-l drept.

- Domnule profesor, mă auziți? repetă el răspicat, cu vocea răsunându-i în întreaga peșteră.

Dumbledore gâfâi și apoi vorbi cu o voce pe care Harry n-o recunoscu, pentru că era prima dată când îl auzise pe Dumbledore atât de speriat.

- Nu vreau... nu mă obliga...

Harry se uită cu ochii mari la chipul palid care îi era atât

de familiar, la nasul strâmb și la ochelarii în formă de semilună, dar nu știu ce să facă.

- ... nu-mi place... vreau să mă opresc... se tângui Dumbledore.

- Nu... nu puteți să vă opriți, domnule profesor, zise Harry. Trebuie să beți în continuare, ați uitat? Mi-ați spus că trebuie să beți în continuare. Uitați...

Detestându-se și fiind scârbit de ce făcea, Harry îl forță pe Dumbledore să ridice din nou la buze pocalul și-l înclină, încât Dumbledore bău și restul poțiunii.

- Nu... gemu el, în timp ce Harry vâra iarăși pocalul în lighean, umplându-l în locul lui. Nu vreau... nu vreau... lasă-mă...

- E în ordine, domnule profesor, spuse Harry, tremurându-i mâna. E în ordine, sunt aici...

- Fă-o să se oprească, fă-o să se oprească, gemu Dumbledore.

- Da, da, asta o s-o facă să se oprească, minți Harry și goli conținutul pocalului în gura deschisă a lui Dumbledore.

Acesta țipă; strigătul răsună peste tot în cameră, dincolo de apa neagră și fantomatică.

- Nu, nu, nu... nu... nu pot... nu pot, nu mă obliga, nu vreau...

- E-n ordine, domnule profesor, e-n ordine! spuse Harry răspicat, cu mâinile tremurându-i atât de tare, încât abia reuși să umple a șasea oară pocalul, pe când ligheanul era acum pe jumătate gol. N-ați pățit nimic, sunteți în siguranță, nu este ceva real, vă jur că nu este real. Uitați, beți asta, beți asta.

Dumbledore bău ascultător, de parcă ar fi fost un antidot pe care i-l oferea Harry, dar, după ce goli paharul, căzu în genunchi, tremurând ca varga...

- E numai vina mea, e numai vina mea, se plânse el. Te rog, fă-o să se oprească, știu că am greșit, vai, te rog, fă-o să se oprească și niciodată, niciodată n-o să mai...

- Uitați, domnule profesor, asta o s-o facă să se oprească, zise Harry, cu o voce spartă, în timp ce golea al șaptelea pahar de poțiune în gura lui Dumbledore.

Dumbledore se făcu mic de frică, de parcă ar fi fost înconjurat de niște torționari invizibili; mâna cu care se apăra aproape că-l făcu pe Harry să scape pocalul din mâinile, care-i tremurau, în timp ce Dumbledore gemu:

– Nu le face rău, nu le face rău, te rog, te rog, e vina mea. Fă-mi mie rău în locul lor...

– Uitați, beți asta, beți asta, o să treacă, spuse Harry disperat, iar Dumbledore îl ascultă și de data aceasta, deschizând gura și în același timp ținând ochii bine închiși și tremurând din cap până în picioare.

Acum căzu în față, țipând din nou și dând cu pumnii de pământ, în timp ce Harry umplea al nouălea pocal.

– Te rog, te rog, te rog, nu... nu asta, nu asta, fac orice...

– Uitați, domnule profesor, beți, beți.

Dumbledore bău asemenea unui copil care murea de sete, dar, când termină, țipă din nou, de parcă i-ar fi luat foc stomacul.

– Gata, te rog, gata.

Harry umplu pocalul cu poțiune pentru a zecea oară și simți cristalul atingând fundul ligheanului.

– Mai avem puțin, domnule profesor, beți asta, beți asta.

Îl ținu de după umeri pe Dumbledore și acesta goli din nou paharul; Harry se ridică iarăși, umplând pocalul când Dumbledore începu să țipe, părând să sufere mai tare ca niciodată:

– Vreau să mor! Vreau să mor! Fă-o să se oprească, fă-o să se oprească, vreau să mor!

– Beți asta, domnule profesor, beți asta.

Dumbledore bău și imediat ce termină strigă:

– OMOARĂ-MĂ!

– Băutura... băutura asta o să vă omoare! zise Harry, respirând greu. Beți asta... o să se sfârșească totul... o să se sfârșească!

Dumbledore bău cu sete din pocal, bând până la ultima picătură și apoi se rostogoli pe burtă, scoțând un gâfâit puternic, cutremurător.

– Nu! strigă Harry, care se ridicase să umple iar pocalul.

Acum aruncă paharul în lighean, aruncându-se lângă Dumbledore și întorcându-l pe spate. Dumbledore avea ochelarii strâmbi, gura îi era deschisă și ochii închiși.

– Nu, spuse Harry, scuturându-l pe Dumbledore, nu, nu ați murit, ați spus că nu era otravă, treziți-vă, treziți-vă... *Rennervate!* strigă el, îndreptând bagheta către pieptul lui Dumbledore.

Avu loc o strălucire de lumină roșie, dar nu se întâmplă nimic.

– *Rennervate...* domnule... vă rog...

Dumbledore mișcă din pleoape; lui Harry îi tresări inima.

– Domnule, sunteți...?

– Apă, spuse Dumbledore cu o voce răgușită.

– Apă... gâfâi Harry. Da...

Sări în picioare și înșfăcă pocalul căruia îi dăduse drumul în lighean; abia dacă observă medalionul de aur de sub pahar.

– *Aguamenti!* strigă el, lovind pocalul cu bagheta.

Acesta se umplu cu apă limpede; Harry căzu în genunchi lângă Dumbledore, ridicându-i capul și ducându-i paharul la buze... dar paharul era gol. Dumbledore gemu și începu să geamă.

– Dar era apă. Așteptați. *Aguamenti!* zise Harry iarăși, îndreptându-și bagheta spre pocal.

Încă o dată, pocalul se umplu preț de o clipă cu apă limpede, dar când îl apropie de gura lui Dumbledore, apa dispăru din nou.

– Domnule, încerc, încerc! spuse Harry, disperat, dar nu credea că Dumbledore îl auzea, căci se întorsese pe o parte și respira foarte greu, părând pe moarte. *Aguamenti... Aguamenti... AGUAMENTI!*

Pocalul se umplu și se goli din nou. Acum Dumbledore abia dacă mai respira. Harry se chinui să găsească o soluție, Harry știa în mod instinctiv care era singurul mod prin care putea obține apa, pentru că așa plănuise Cap-de-Mort.

Se aruncă peste marginea stâncii și vârî pocalul în lac, scoțându-l plin ochi cu o apă rece ca gheața, care nu dispăru.

– Domnule... uitați! strigă Harry și, sărind înainte, vărsă apa cu stângăcie peste chipul lui Dumbledore.

Nu putu să facă mai mult, pentru că senzația rece ca gheața pe care o avea pe mâna liberă nu era din cauza apei. O mâna albă și jilavă îl prinsese de încheietură și creatura căreia îi aparținea îl trăgea încet spre marginea stâncii. Suprafața lacului nu mai era perfect lină, ci fremătă, și oriunde se uită Harry văzu capete și mâini albe ieșind din apa întunecată, bărbați, femei și copii cu ochii împăienjeniți, cufundați în orbite, apropiindu-se de stâncă: o armată de morți ridicându-se dintr-o apă neagră.

– *Petrificus totalus!* strigă Harry, chinuindu-se să se agațe de suprafața netedă și udă a insulei și îndreptând bagheta către Inferiusul care îl ținea de mână.

Acesta îi dădu drumul, căzând pe spate înapoi în apă, stropind în jur. Harry se ridică repede, dar mulți alți Inferi începuseră deja să se cațere pe stâncă, zgâriind cu mâinile schiloade suprafața alunecoasă, privindu-l cu ochii lor nevăzători și înghețați, târându-și zdrențele îmbibate cu apă după ei, cu rânjete pe chipurile scofâlcite.

– *Petrificus totalus!* răcni Harry din nou, dându-se înapoi cu spatele și fluturând bagheta. Șase sau șapte dintre ei căzură la pământ, însă mai erau alții care veneau spre el. *Impedimenta! Incarcerous!*

Câțiva dintre ei se împiedicară, unul sau doi imobilizați cu frânghii, dar cei care se cățărau pe stâncă în spatele lor păși pur și simplu peste sau pe cadavrele căzute. Crestând în continuare aerul cu bagheta, Harry strigă:

– *Sectumsempra! SECTUMSEMPRA!*

Dar, deși le apărură răni adânci pe pielea ca gheața și pe zdrențele îmbibate cu apă, nu sângerau: merseră mai departe, de parcă nu s-ar fi petrecut nimic, cu mâinile sfrijite întinse spre el și când Harry se dădu și mai înapoi, simți niște brațe apucându-l pe la spate – niște brațe subțiri, descărnate și reci ca moartea. I se desprinseră picioarele de pământ, creaturile îl ridicară, începând să-l ducă încet, dar sigur, spre apă, și Harry știu că nu aveau să-i dea drumul, că avea să moară înecat, devenind un alt paznic mort al unui fragment din sufletul sfâșiat al lui Cap-de-Mort.

Dar chiar atunci, izbucni un foc în întuneric: un inel de foc cu flăcări roșii și aurii înconjură stânca, astfel încât Inferii care îl țineau strâns pe Harry se poticniră, șovăind; nu îndrăzneau să treacă prin flăcări pentru a ajunge în lac. Îi dădură drumul lui Harry; acesta se lovi de suprafața stâncii, alunecă și căzu, julindu-și brațele, dar se ridică numaidecât, ținând sus bagheta și uitându-se în jur.

Dumbledore era din nou în picioare, la fel de palid ca Inferii din jur, însă mai înalt ca ei, iar flăcările i se reflectau în ochi. Ținea bagheta ridicată, ca o torță, și din vârful ei ieșeau flăcări asemenea unui lasou mare, care îi înconjura pe toți cu căldura sa.

Inferii se loviră unii de alții, încercând orbește să scape de inelul de foc în care erau închiși...

Dumbledore ridică medalionul de pe fundul ligheanului de piatră și-l băgă în interiorul robei. Îi făcu semn lui Harry să vină lângă el, fără să spună nimic. Fiind atenți la flăcări, Inferii nu păreau să realizeze că le scăpa prada, în timp ce Dumbledore îl conduse pe Harry înapoi la barcă, cu inelul de foc mișcându-se odată cu ei și în jurul lor. Inferii derutați îi însoțiră până la marginea apei, unde se cufundară ușurați înapoi în undele întunecate.

Harry, care tremura din cap până în picioare, se gândi pentru o clipă că Dumbledore nu avea să se poată urca în barcă; el chiar se clătină puțin când încercă să urce, părând să-și concentreze toate eforturile asupra menținerii inelului protector de foc în jurul lor. Harry îl apucă și-l ajută să se așeze. În momentul în care se aflau din nou înghesuiți în siguranță în barcă, aceasta începu să se miște iar pe apa neagră, îndepărtându-se de insulă și înconjurată în continuare de inelul de flăcări. Inferii care colcăiau sub luciul apei părură să nu îndrăznească să iasă din nou la suprafață.

– Domnule, gâfâi Harry, domnule, am uitat... de foc... veneau spre mine și am intrat în panică.

– Este perfect de înțeles, murmură Dumbledore.

Harry se sperie când auzi cât de vlăguită îi era vocea.

Ajunseră la mal cu o mică bufnitură și Harry sări din barcă, întorcându-se imediat să-l ajute pe Dumbledore. În clipa în care Dumbledore ajunse pe mal, lăsă în jos mâna în care ținea bagheta; inelul de foc dispăru, dar Inferii nu mai ieșiră din apă. Bărcuța se scufundă în apă; zăngănind și huruind, lanțul se prelinse și el înapoi în lac. Dumbledore oftă adânc, sprijinindu-se de peretele peșterii.

– Sunt slăbit... zise el.

– Nu vă faceți griji, domnule, spuse repede Harry, speriat de cât de palid era Dumbledore și de cât de vlăguit părea. Nu vă faceți griji, o să vă duc eu înapoi... sprijiniți-vă de mine, domnule...

Luându-l pe după umeri, Harry îl conduse pe director înapoi în jurul lacului, suportându-i aproape toată greutatea.

– În cele din urmă... măsurile de protecție... au fost bine gândite, zise Dumbledore abia auzit. Un singur om n-ar fi reușit... te-ai descurcat bine, Harry, foarte bine.

– Acum nu vorbiți, spuse Harry, înfiorându-se când auzi cât de stearsă devenise vocea lui Dumbledore și când văzu de cât de încet mergea. Nu vă irosiți forțele, domnule... încă puțin și-o să ieșim de aici...

– Arcada cred că s-a închis la loc... cuțitul meu...

– Nu-i nevoie, m-am zgâriat de stâncă, zise Harry cu fermitate, doar spuneți-mi unde...

– Aici.

Harry își trecu antebrațul julit peste piatră: arcada se deschise numaidecât după ce își primi jertfa de sânge. Cei doi ieșiră în peștera din exterior și Harry îl ajută pe Dumbledore să coboare în apa rece ca gheața din culoarul săpat în stâncă.

– O să fie în ordine, domnule, spuse Harry de mai multe ori, mai îngrijorat de tăcerea lui Dumbledore decât fusese înainte de glasul lui slăbit. Mai avem puțin... o să am eu grijă să Apărem... nu vă faceți griji...

– Nu-mi fac griji, Harry, zise Dumbledore, cu o voce puțin mai puternică, în ciuda apei reci ca gheața. Pentru că sunt cu tine.

– CAPITOLUL XXVII –

TURNUL FULGERAT

Când ajunseră din nou sub cerul înstelat, Harry îl urcă pe Dumbledore pe cel mai apropiat bolovan și apoi îl ridică în picioare. Ud leoarcă, tremurând și simțind încă greutatea lui Dumbledore asupra lui, Harry se concentră mai tare ca niciodată asupra destinației sale: Hogsmeade. Închizând ochii și strângându-l cât putu de tare de braț pe Dumbledore, fu cuprins de senzația aceea îngrozitoare de comprimare.

Știu că funcționase încă înainte de a deschide ochii, pentru că mirosul sărat și briza mării dispăruseră. El și Dumbledore tremurau, uzi din cap până în picioare, în mijlocul străzii principale întunecate din Hogsmeade. Preț de o clipă, Harry își închipui că alți Inferi veneau spre el de lângă magazine, dar clipi și văzu că nu se mișca nimic; era o liniște desăvârșită. Era complet întuneric, în afara câtorva felinare de stradă și ferestre luminate de la etaj.

– Am reușit, domnule profesor! șopti Harry cu greutate și își dădu seama brusc că simțea o durere puternică în piept. Am reușit! Am luat Horcruxul!

Dumbledore se clătină lângă el. Pentru o clipă, Harry crezu că Dumbledore își pierduse echilibrul din cauza lipsei sale de experiență în timpul Aparației; apoi îi văzu chipul mai palid și mai transpirat ca niciodată la lumina unui felinar din depărtare.

– Domnule, vă simțiți bine?

– Nu grozav, zise Dumbledore cu o voce slăbită, deși schiță un zâmbet din colțul gurii. Poțiunea aia... nu era un întăritor...

Spre groaza lui Harry, Dumbledore se lăsă jos pe pământ.

– Domnule... e-n ordine, domnule, o să vă reveniți, nu vă faceți griji.

Disperat, se uită în jur după ajutor, dar nu era nimeni prin apropiere și nu-i trecu prin minte decât că trebuia să-l ducă repede pe Dumbledore în aripa spitalului.

- Trebuie să ajungeți la școală, domnule. La Madam Pomfrey.

- Nu, spuse Dumbledore. Am nevoie... de domnul profesor Plesneală... dar cred că acum... nu pot merge prea departe...

- Dar, domnule, ascultați-mă... O să bat la ușa cuiva, să găsesc un loc unde să stați... ca să mă duc să o chem pe Madam...

- Severus, zise Dumbledore limpede. Am nevoie de Severus.

- În ordine, pe Plesneală... dar trebuie să vă las singur pentru câteva clipe, ca să mă pot duce să...

Însă înainte ca Harry să poată face o mișcare auzi pe cineva alergând. Îi tresări inima: cineva îi văzuse, cineva știa că aveau nevoie de ajutor. Întoarse capul și o văzu pe Madam Rosmerta apropiindu-se în fugă pe strada întunecată, cu niște papuci pufoși cu toc și un halat de casă brodat cu dragoni.

- V-am văzut Apărând când trăgeam draperiile la dormitor! Slavă Domnului, Slavă Domnului, n-am știut ce să... dar ce-a pățit Albus?

Madam Rosmerta se opri brusc, gâfâind, și se uită în jos la Dumbledore, cu ochii măriți.

- E rănit, spuse Harry. Madam Rosmerta, poate să stea la „Trei mături" cât mă duc eu la școală să aduc ajutoare?

- Nu te poți duce singur acolo! Nu-ți dai seama... n-ai văzut...?

- Dacă mă ajutați să-i susțin greutatea, spuse Harry, fără să o asculte, cred că putem să-l ducem înăuntru.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Dumbledore. Rosmerta, spune-mi ce s-a întâmplat?

- Semnul... Semnul Întunecat, Albus.

Madam Rosmerta arătă în sus, spre Hogwarts. Harry fu cuprins de un val de groază la auzul acestor cuvinte... și întoarse capul în direcția aceea.

Îl văzu plutind pe cer deasupra școlii: craniul verde, stră-

lucitor, cu o limbă de șarpe, semnul pe care-l lăsau în urmă Devoratorii Morții ori de câte ori intrau într-o clădire. Oriunde ucideau.

- Când a apărut? întrebă Dumbledore, strângându-l foarte tare pe Harry de umăr și chinuindu-se să se ridice în picioare.

- Cred că acum câteva minute. Nu era acolo când am scos pisica, dar când am urcat la etaj...

- Trebuie să ne întoarcem imediat la castel, spuse Dumbledore. Rosmerta - și deși Dumbledore se clătina ușor, părea să fie cu adevărat stăpân pe situație - avem nevoie de un mijloc de transport... De mături...

- Am câteva după tejghea, zise ea, foarte speriată. Să mă duc să le aduc?

- Nu, se descurcă Harry.

Harry își ridică bagheta numaidecât.

- *Accio măturile Rosmertei.*

O clipă mai târziu se auzi o bubuitură, iar ușile barului se dădură de perete; două mături țâșniseră afară în stradă și se întreceau, zburând spre Harry, lângă care se opriră, tremurând puțin, la nivelul taliei.

- Rosmerta, te rog să trimiți un mesaj la minister, spuse Dumbledore, urcând pe mătura cea mai apropiată de el. Este posibil ca nimeni de la Hogwarts să nu-și fi dat seama ce s-a întâmplat. Harry, pune-ți Pelerina Invizibilă.

Harry scoase Pelerina din buzunar și o aruncă peste el, înainte de a urca pe mătură; Madam Rosmerta mergea deja, clătinându-se, înapoi spre barul ei, când Harry și Dumbledore se desprinseră de sol și se ridicară în văzduh. În timp ce goneau către castel, Harry îl privi pe Dumbledore cu coada ochiului, fiind pregătit să-l prindă dacă avea să cadă, dar vederea Semnului Întunecat păru să-l întărească pe Dumbledore: acesta stătea aplecat mult peste mătură, cu ochii ațintiți asupra Semnului, cu părul și barba lungă fluturând în urma lui în aerul nopții. Harry se uită și el în față, la craniu, și simți cum teama îi crește în piept asemenea unei bule de venin, comprimându-i plămânii, alungându-i din minte orice alte gânduri negre.

Cât timp trecuse de când plecaseră? Oare norocul lui Ron, Hermione și Ginny încă mai funcționa? Oare Semnul apăruse din cauza unuia dintre ei sau poate a lui Neville, sau a Lunei, sau a oricărui alt membru din A.D.? Și dacă era așa... el era cel care le spusese să patruleze pe holuri, cel care le ceruse să iasă din camerele lor unde erau în siguranță... oare și de data aceasta avea să îi moară un prieten din vina lui?

În timp ce zburau peste drumul întunecat și sinuos pe care merseseră ceva mai devreme și în ciuda vântului care îi vâjâia în urechi, Harry îl auzi pe Dumbledore murmurând din nou ceva într-o limbă ciudată. Crezu că înțelese de ce o făcea și simți mătura cutremurându-se pentru o clipă, când zburară peste hotarul domeniului: Dumbledore desfăcea vrăjile pe care le aruncase el însuși asupra castelului, pentru a putea trece în viteză. Semnul Întunecat strălucea chiar deasupra Turnului de Astronomie, care era cel mai înalt dintre turnuri. Oare asta însemna că acolo avusese loc crima?

Dumbledore ajunsese deja dincolo de meterezele cu creneluri și cobora de pe mătură; Harry ateriză lângă el câteva clipe mai târziu, uitându-se în jur.

Nu era nimeni pe metereze. Ușa către scara în spirală care ducea în interiorul castelului era închisă. Nu exista nici un semn că avusese loc o încăierare sau o luptă pe viață și pe moarte și nu se vedea nici un cadavru.

– Ce înseamnă asta? îl întrebă Harry pe Dumbledore, uitându-se în sus la craniul verde cu limba de șarpe care strălucea malițios deasupra lor. Este Semnul adevărat? Domnule profesor... chiar a avut loc o...?

În lumina verzuie, difuză, care provenea de la Semn, Harry îl văzu pe Dumbledore ținându-și mâna înnegrită pe piept.

– Du-te și trezește-l pe Severus, zise Dumbledore cu o voce șterșă, dar limpede. Spune-i ce s-a întâmplat și adu-l la mine. Să nu faci nimic altceva, să nu vorbești cu nimeni și să nu-ți dai jos Pelerina. Te voi aștepta aici.

– Dar...

– Harry, ai jurat să mă asculți. Du-te!

Harry merse repede spre ușa care ducea la scara în spirală, dar abia puse mâna pe inelul de fier de pe ușă, când auzi pe cineva alergând dincolo de ea. Întoarse capul către Dumbledore, care-i făcu semn să se dea la o parte. Harry se dădu înapoi, scoțându-și în același timp bagheta.

Ușa se deschise la perete și cineva năvăli înăuntru strigând:

– *Expelliarmus!*

Corpul lui Harry deveni dintr-odată rigid și imobil și băiatul simți cum e lipit de zid, sprijinit ca o statuie aflată într-un echilibru instabil, fără să se poată mișca și vorbi. Nu înțelegea cum se întâmplase. „Expelliarmus" nu era o vrajă de înghețare.

Apoi, la lumina Semnului, văzu bagheta lui Dumbledore zburând cu boltă peste metereze și înțelese. Dumbledore îl imobilizase în gând pe Harry și clipa în care aruncase vraja îl costase ocazia de a se apăra pe sine.

Sprijinit de metereze, foarte palid la față, Dumbledore încă nu dădea nici un semn de panică sau de tulburare. Pur și simplu se uită la cel care-l dezarmase, spunând:

– Bună seara, Draco.

Reacredință înaintă, privind repede în jur pentru a verifica că era singur cu Dumbledore. Ochii i se opriră asupra celei de-a doua mături.

– Cine mai e aici?

– Și eu te-aș putea întreba același lucru. Sau acționezi de unul singur?

Harry îl văzu pe Reacredință uitându-se din nou la Dumbledore în lumina verzuie a Semnului.

– Nu, zise el. Am întăriri. Câțiva Devoratori ai Morții se află în școala dumneavoastră în seara asta.

– Frumos, frumos, spuse Dumbledore, ca și cum Reacredință i-ar fi arătat un proiect ambițios, făcut pentru școală. Tare frumos. Să înțeleg că ai găsit o cale să le dai drumul în castel?

– Da, zise Reacredință gâfâind. Chiar sub nasul dumneavoastră și n-ați bănuit nici o clipă!

– Un plan ingenios, spuse Dumbledore. Și totuși, iartă-mă

că te întreb, dar unde sunt în clipa de față? Se pare că te-au lăsat singur.

– Au dat peste niște oameni din garda ta. Se luptă mai jos. N-o să dureze mult. Eu am venit înainte. Am... am o sarcină de îndeplinit.

– Ei bine, dragul meu, înseamnă că ar fi cazul să treci la fapte, zise Dumbledore cu o voce joasă.

Se lăsă tăcerea. Harry rămase prizonierul propriului corp invizibil și paralizat, privindu-i pe cei doi și încercând să audă zgomotele luptei îndepărtate a Devoratorilor Morții. În fața lui, Draco Reacredință nu făcu nimic, privindu-l fix pe Albus Dumbledore care, de necrezut, zâmbi.

– Draco, Draco, tu nu ești un ucigaș.

– De unde știți că nu sunt? întrebă repede Reacredință.

Păru să-și dea seama cât de copilăros sunase ceea ce spusese; Harry îl văzu roșind la lumina verzuie a Semnului.

– Nu știți de ce sunt în stare, zise Reacredință cu o voce mai puternică. Nu știți ce-am făcut!

– O, ba da, știu, spuse Dumbledore cu blândețe. Aproape că i-ai ucis pe Katie Bell și Ronald Weasley. Ai încercat să mă ucizi și pe mine, cu din ce în ce mai multă disperare, de la începutul anului școlar. Draco, iartă-mă că ți-o spun, dar au fost niște încercări slabe. Sincer să fiu, atât de slabe, încât mă întreb dacă te-ai străduit cu adevărat...

– M-am străduit! zise Reacredință cu vehemență. Am muncit tot anul pentru asta și astă-seară...

Harry auzi un țipăt estompat de la un nivel inferior, în interiorul castelului. Reacredință se încordă, se uită peste umăr.

– Cineva pare să le țină piept cu succes, spuse Dumbledore cu seninătate. Unde rămăseseși? A, da, ai reușit să mijlocești accesul Devoratorilor Morții în școala mea, ceea ce recunosc că n-am crezut că era posibil. Cum ai făcut-o?

Dar Reacredință nu zise nimic: asculta în continuare ce se întâmpla la etajul inferior și părea aproape la fel de paralizat ca Harry.

– Poate c-ar fi mai bine să îndeplinești sarcina de unul singur, sugeră Dumbledore. Ce se întâmplă dacă întăririle tale au fost învinse de garda mea? Așa cum poate că ți-ai dat seama, astă-seară se află și membrii Ordinului Phoenix aici. Și în definitiv, n-ai nevoie de ajutorul lor. În clipa de față nu am baghetă... și nu mă pot apăra.

Reacredință îl privi fix.

– Înțeleg, zise Dumbledore cu amabilitate, când Reacredință nu se mișcă și nu vorbi. Ți-e teamă să acționezi înainte de a ți se alătura ei.

– Nu mi-e teamă! se răsti Reacredință, deși se abținu în continuare să-i facă rău lui Dumbledore. Dumneavoastră ar trebui să vă fie teamă!

– Dar de ce? Nu cred c-o să mă ucizi, Draco. Nu-i atât de ușor să ucizi așa cum cred cei nevinovați. Așa că spune-mi cât timp îi așteptăm pe prietenii tăi, cum i-ai adus aici pe ascuns? Se pare că ți-a luat destul de mult până ai descoperit cum s-o faci.

Reacredință arăta ca și cum s-ar fi abținut din răsputeri să strige sau să vomite. Înghiți în sec și trase aer în piept, uitându-se urât la Dumbledore, cu bagheta îndreptată exact către inima lui. Apoi, părând să nu se poată înfrâna, zise:

– A trebuit să repar dulapul ăla magic în care s-a pierdut Montague anul trecut.

– Aha.

Oftatul lui Dumbledore fu pe jumătate un geamăt. Închise ochii pentru o clipă.

– O idee ingenioasă. Să înțeleg că sunt două, nu?

– Celălalt e la „Borgin și Burke", spuse Reacredință, și există un fel de culoar de comunicare între ele. Montague mi-a spus că, atunci când a fost blocat în cel de la Hogwarts, a rămas prizonier în neant, dar uneori auzea ce se petrecea în școală, iar alteori ce se întâmpla în magazin, ca și cum dulapul ar fi călătorit între ele. Dar nu a putut să se facă auzit. În cele din urmă, a reușit să iasă Apărând, deși nu trecuse testul. A fost cât pe-aci să se curețe. Toată

lumea a crezut că era o poveste foarte interesantă, dar eu am fost singurul care și-a dat seama ce însemna. Nici măcar Borgin nu știa. Eu am fost cel care și-a dat seama că se putea intra în Hogwarts prin dulapul magic, dacă îl reparam pe cel stricat.

– Ingenios, murmură Dumbledore. Deci Devoratorii Morții au putut să vină în școală, ca să te ajute, pe la „Borgin și Burke". Un plan iscusit, un plan foarte iscusit... și, așa cum ai zis și tu, chiar sub nasul meu...

– Da, spuse Reacredință care în mod ciudat părea să prindă curaj la auzul laudelor lui Dumbledore. Da, așa e!

– Dar au fost momente, continuă Dumbledore, când te-ai îndoit c-o să reușești să repari dulapul, nu-i așa? Și ai recurs la măsuri nechibzuite, cum ar fi să-mi trimiți un colier blestemat, care în mod inevitabil a ajuns la cine nu trebuia. O sticlă de mied otrăvit, pe care era foarte puțin probabil că aveam să-l beau.

– Da, dar tot nu v-ați dat seama cine era vinovatul, nu? zise Reacredință pe un ton ironic, în timp ce Dumbledore alunecă puțin mai jos lângă metereze, părând să nu mai aibă forță în picioare, iar Harry se chinuia fără succes, în tăcere, să scape de vraja care îl imobilizase.

– Adevărul este că mi-am dat seama, spuse Dumbledore. Eram sigur că tu erai.

– Atunci de ce nu m-ați oprit? întrebă Reacredință.

– Am încercat, Draco. Domnul profesor Plesneală te-a urmărit conform ordinelor mele...

– Ba n-a urmat ordinele dumneavoastră, i-a promis mamei...

– Draco, asta ți-a spus ție, dar...

– Sunteți un bătrân naiv. Plesneală este agent-dublu. De fapt nu lucrează pentru dumneavoastră, doar vi se pare că este așa!

– Draco, în privința asta trebuie să acceptăm că nu avem același punct de vedere. Întâmplarea face să am încredere în domnul profesor Plesneală.

– Ei bine, atunci înseamnă că v-ați pierdut mințile! zise

Reacredință pe un ton batjocoritor. S-a tot oferit să mă ajute, dorind să obțină el laurii, dorind să se implice și el în asta. „Ce faci? Tu ai pus la cale chestia cu colierul? A fost o prostie, ai fi putut strica totul". Dar nu i-am spus nimic despre ce-am făcut în Camera Necesității. O să se trezească mâine dimineață, când totul se va fi terminat, și n-o să mai fie el preferatul Lordului Întunecat. O să fie un nimeni pe lângă mine, un nimeni!

– O să fie foarte plăcut pentru tine, spuse Dumbledore cu blândețe. Tuturor ne place să ne fie recunoscute strădaniile, desigur. Cu toate astea, trebuie să fi avut un complice. Pe cineva la Hogsmeade, pe cineva care a putut să-i dea colierul lui... lui... aaaah...

Dumbledore închise ochii din nou și dădu din cap, de parcă ar fi fost pe cale să aţipească.

– ... bineînțeles... pe Rosmerta. Cât timp a fost sub influența Blestemului Imperius?

– În sfârșit, v-ați dat seama, nu? zise Reacredință ironic.

Se auzi din nou un țipăt de mai jos, ceva mai tare decât cel din urmă. Reacredință se uită iarăși neliniștit peste umăr, apoi își întoarse capul spre Dumbledore, care continuă:

– Deci biata Rosmerta a fost obligată să stea la pândă în propria baie și să-i dea colierul oricărei eleve de la Hogwarts care intra acolo neînsoțită? Și miedul otrăvit... Firește, Rosmerta a putut să-l otrăvească la ordinele tale, înainte să-i trimită sticla lui Slughorn, crezând că avea să fie un cadou de Crăciun pentru mine. Da, foarte bine gândit. Foarte bine gândit. Bineînțeles, bietului domn Filch nu i-ar trece prin minte să verifice o sticlă de la Rosmerta. Spune-mi, cum ai comunicat cu Rosmerta? Credeam că am pus sub supraveghere toate mijloacele de comunicare din interiorul și din exteriorul școlii.

– Monede fermecate, zise Reacredință, de parcă ar fi fost silit să vorbească în continuare, deși mâna cu bagheta îi tremura foarte tare. Eu am avut una și pe cealaltă și i-am putut trimite mesaje.

– Nu este cumva metoda secretă de comunicare pe care

a folosit-o anul trecut grupul care își spusese „Armata lui Dumbledore"? întrebă Dumbledore.

Vorbea pe un ton senin și detașat, dar, în timp ce o spuse, Harry îl văzu alunecând cu doi centimetri mai jos lângă perete.

– Da, am preluat ideea de la ei, zise Reacredință, schițând un zâmbet ironic. Iar ideea de a otrăvi miedul mi-a dat-o Granger, un Sânge-Mâl. Am auzit-o la bibliotecă spunând că Filch nu putea recunoaște poțiunile...

– Te rog să nu folosești acest cuvânt jignitor de față cu mine, spuse Dumbledore.

Reacredință râse cu asprime.

– Vă pasă de faptul că am zis „Sânge-Mâl", când sunt pe cale să vă ucid?

– Da, spuse Dumbledore, iar Harry îi văzu picioarele alunecând puțin pe podea, în timp ce se străduia să stea în picioare. Cât despre faptul că ești pe cale să mă ucizi, Draco, ai avut deja destule minute la dispoziție. Suntem singuri. Sunt mai lipsit de apărare decât m-aș fi așteptat să ajung vreodată și totuși n-ai făcut nimic până acum.

Gura lui Reacredință se contorsionă involuntar, de parcă ar fi gustat ceva foarte amar.

– Acum, în privința acestei seri, continuă Dumbledore, sunt puțin nedumerit de felul în care s-a petrecut totul. Știai că am plecat de la școală? Bineînțeles, își dădu el singur răspunsul, Rosmerta m-a văzut plecând. Fără îndoială că ți-a dat de veste folosind monedele voastre ingenioase...

– Exact, zise Reacredință. Dar a zis că doar v-ați dus să beți ceva și că o să vă întoarceți...

– Da, păi chiar am băut ceva... și m-am întors... într-un anumit sens, murmură Dumbledore. Așa că te-ai hotărât să îmi întinzi o capcană?

– Am hotărât să punem Semnul Întunecat deasupra turnului și să vă facem să veniți aici imediat, ca să vedeți cine a fost ucis, spuse Reacredință. Și a funcționat!

– Mă rog, a funcționat și nu prea, zise Dumbledore. Să înțeleg că n-a murit nimeni?

– Cineva a murit, spuse Reacredință și vocea păru să se ridice cu o octavă când vorbi. Unul dintre oamenii dumneavoastră. Nu știu cine, era întuneric. Am trecut peste un cadavru. Ar fi trebuit să vă aștept aici să vă întoarceți, dar m-au împiedicat cei din Ordin.

– Da, este un comportament tipic lor, zise Dumbledore.

Se auziră o bufnitură și niște strigăte de mai jos, mai puternice ca niciodată; se părea că oamenii se luptau chiar pe scara în spirală care ducea la locul unde erau Dumbledore, Reacredință și Harry. Lui Harry îi bătu inima cu putere în piept. Cineva murise. Reacredință păsise peste cadavru. Dar cine?

– În orice caz, nu prea avem timp, spuse Dumbledore. Așa că hai să discutăm ce opțiuni ai, Draco.

– Ce opțiuni am?! zise Reacredință răspicat. Eu stau aici, am baghetă. Sunt pregătit să vă omor.

– Dragul meu, hai să nu ne mai prefacem. Dac-ai fi vrut să mă omori, ai fi făcut-o imediat după ce m-ai dezarmat. N-ai fi zăbovit pentru a avea această discuție agreabilă despre metode și strategii.

– N-am nici o opțiune! spuse Reacredință, devenind brusc la fel de palid ca și Dumbledore. Trebuie s-o fac! O să mă omoare! O să-mi omoare întreaga familie!

– Sunt conștient de cât de dificilă e situația în care te afli, zise Dumbledore. De altfel, de ce crezi că nu ți-am vorbit despre aceasta până acum? Pentru că știam că aveai să fii ucis, dacă Lordul Cap-de-Mort și-ar fi dat seama că te suspectam.

Reacredință tresări la auzul numelui.

– N-am îndrăznit să-ți vorbesc despre misiunea care știam că îți fusese încredințată, pentru eventualitatea în care ar fi folosit Legilimanția împotriva ta, continuă Dumbledore. Dar acum putem să vorbim în sfârșit fără ocolișuri. Nu s-a întâmplat nimic rău, n-ai rănit pe nimeni, însă ai avut mare noroc că victimele tale au supraviețuit. Draco, te pot ajuta.

– Ba nu, nu puteți, spuse Reacredință, tremurându-i foarte puternic mâna în care ținea bagheta. Nimeni nu mă poate ajuta. Mi-a spus că, dacă n-o fac, mă omoară. N-am de ales.

– Draco, vino de partea dreptății și o să te ascundem mai bine decât crezi. Mai mult, pot trimite membri ai Ordinului la mama ta în noaptea asta ca s-o ascundă și pe ea. Deocamdată, tatăl tău este în siguranță în Azkaban... Când o să fie nevoie, o să-l apărăm și pe el. Vino de partea dreptății, Draco. Nu ești un ucigaș.

Reacredință se uită fix la Dumbledore.

– Dar am ajuns până aici, nu? zise el rar. Au crezut că o să mor încercând, dar sunt aici... și sunteți neajutorat în fața mea. Eu sunt cel care are bagheta! Sunteți la mila mea!

– Nu, Draco, spuse Dumbledore cu o voce joasă. Acum mila mea e cea care contează, nu a ta.

Reacredință nu zise nimic. Avea gura deschisă, cu mâna în care ținea bagheta tremurându-i în continuare. Lui Harry i se păru că Reacredință coborâse puțin brațul.

Dar dintr-odată se auziră pași răsunători pe scări și o secundă mai târziu Reacredință fu dat la o parte cu forță când patru oameni îmbrăcați cu robe negre năvăliră pe ușă spre metereze. Fiind încă imobilizat și privind fără să poată clipi, Harry îi cercetă îngrozit pe cei patru străini: se părea că Devoratorii Morții câștigaseră lupta de mai jos.

Un bărbat care părea să se miște greoi, având pe chip un zâmbet ironic, strâmb, râse pe înfundate, cu o voce răgușită.

– Dumbledore încolțit! zise el, întorcându-se către o femeie scundă și îndesată, care ar fi putut fi sora lui și care zâmbea entuziasmată. Dumbledore fără baghetă, Dumbledore singur! Bravo, Draco, bravo!

– Bună seara, Amycus, spuse Dumbledore pe un ton calm, de parcă i-ar fi urat bun venit la un ceai. Și ai adus-o și pe Alecto. Ce frumos...

Femeia chicoti ușor, supărată.

– Ți se pare că micile tale glume or să-ți fie de vreun ajutor pe patul de moarte? zise ea pe un ton ironic.

– Crezi că fac glume? Nu, nu, nu, sunt doar manierat, răspunse Dumbledore.

– Fă-o, zise străinul care stătea cel mai aproape de Harry,

un bărbat deșirat, cu părul și favoriții cărunți și lipsiți de strălucire, pe care roba neagră de Devorator al Morții părea să-l strângă, incomodându-l. Harry nu mai auzise niciodată o voce ca a lui: era ca un lătrat care zgâria urechea. Harry simți dinspre el un miros pregnant de pământ, sudoare și în mod sigur de sânge. Avea mâinile murdare și unghii lungi și îngălbenite.

- Fenrir, tu ești? întrebă Dumbledore.

- Chiar eu, spuse acesta cu o voce care irita auzul. Te bucuri să mă vezi, Dumbledore?

- N-aș spune.

Fenrir Greyback zâmbi, dezgolindu-și dinții ascuțiți. I se scurse un fir de sânge pe bărbie și acesta își linse buzele încet, cu voluptate.

- Ei, Dumbledore, știi bine cât îmi plac copiii.

- Să înțeleg că acum ataci chiar și când nu e lună plină? Este cât se poate de neobișnuit. A început să-ți placă gustul cărnii de om într-atât încât nu-ți mai e de-ajuns o singură zi pe lună?

- Întocmai, spuse Greyback. Te șochează, nu, Dumbledore? Te sperie?

- Ei bine, nu pot pretinde că nu sunt puțin scârbit, zise Dumbledore. Și, da, mă șochează întrucâtva că Draco, aici de față, te-a invitat tocmai pe tine în școala unde sunt prietenii lui...

- Nu l-am invitat, șopti Reacredință, care nu se uita la Greyback și parcă nici măcar nu voia să-l privească. Nu știam c-o să vină...

- N-am vrut să ratez o vizită la Hogwarts, Dumbledore, spuse Greyback cu o voce spartă. Nu când sunt atâtea gâtlejuri de sfâșiat. Delicios, delicios...

Ridică un deget cu unghie gălbejită și se scobi între dinții din față, râzând batjocoritor spre Dumbledore.

- Te-aș putea păstra pentru felul doi, Dumbledore.

- Nu, spuse al patrulea Devorator al Morții pe un ton tăios, cu un chip sălbatic. Avem ordine de îndeplinit. Draco trebuie s-o facă. Acum, Draco, repede.

Reacredință părea mai nehotărât ca niciodată. Se uită fix în ochii lui Dumbledore, îngrozit. Chipul lui Dumbledore era și mai palid, iar el părea ceva mai scund decât de obicei, atât de mult alunecase lângă zidul meterezelor.

– Eu zic că oricum e pe ducă! spuse bărbatul strâmb, pe fundalul chicotelor răgușite ale surorii sale. Uitați-vă la el. Ia zi, Dumby, ce-ai pățit?

– A, rezistență scăzută, reflexe mai slabe, Amycus, zise Dumbledore. Bătrânețea, pe scurt. Poate că într-o zi o să treci și tu prin asta... dacă o să ai noroc...

– Stai așa, ce vrei să spui cu asta, cum adică? strigă Devoratorul Morții, devenind dintr-odată violent. Nu te-ai schimbat deloc, Dumby. Dai din gură și nu faci nimic. Nimic. Nici nu știu de ce se obosește Lordul Întunecat să te omoare! Hai, Draco, fă-o!

Dar în clipa aceea se auziră iar zgomote de luptă mai jos și o voce strigă:

– Au blocat scara... *Reducto! REDUCTO!*

Lui Harry îi tresări inima. Deci cei patru nu eliminaseră toți adversarii, ci doar trecuseră de locul bătăliei, ajungând până în vârful turnului și după câte se părea, creaseră o barieră în urma lor.

– Acum, Draco, repede! spuse mânios bărbatul cu chip sălbatic.

Dar mâna lui Reacredință tremura atât de tare, încât acesta abia dacă putea să țintească.

– O fac eu, se răsti Greyback, apropiindu-se de Dumbledore cu mâinile întinse și cu dinții dezgoliți.

– Nu! zise bărbatul cu chipul sălbatic.

Avu loc o străfulgerare și omul-lup fu dat la o parte cu putere, lovindu-se de metereze și clătinându-se. Lui Harry îi bătea inima atât de tare, încât i se părea incredibil că nu-l putea auzi nimeni în timp ce stătea acolo, imobilizat de vraja lui Dumbledore... Dacă s-ar fi putut mișca pentru a arunca un blestem pe sub Pelerină...

– Draco, fă-o sau dă-te la o parte și lasă-ne pe unul din-

tre... strigă femeia, dar chiar în clipa aceea ușa care ducea la metereze se deschise din nou la perete și Plesneală apăru în prag, ținând strâns bagheta, învăluindu-i pe toți dintr-o privire: pe Dumbledore, prăbușit lângă perete, pe cei patru Devoratori ai Morții, pe omul-lup mânios și chiar și pe Reacredință.

– Avem o problemă, Plesneală, spuse ghebosul Amycus, care avea și el privirea și bagheta îndreptate asupra lui Dumbledore, se pare că băiatul nu poate...

Dar îi mai rostise și altcineva numele lui Plesneală, abia auzit.

– Severus...

La auzul acestor cuvinte Harry se sperie mai tare decât o făcuse în acea seară. Pentru prima dată, Dumbledore vorbea pe un ton rugător.

Plesneală nu zise nimic, ci înaintă și-l dădu pe Reacredință din calea sa. Cei trei Devoratori ai Morții se dădură înapoi în tăcere. Până și omul-lup părea intimidat.

Plesneală îl cercetă pentru o clipă pe Dumbledore, iar pe trăsăturile lui se citiră repulsia și ura.

– Severus... te rog...

Plesneală ridică bagheta și o îndreptă direct spre Dumbledore.

– Abracadabra!

Din vârful baghetei lui Plesneală țâșni un jet de lumină verde, care-l lovi în piept pe Dumbledore. Harry țipă îngrozit în tăcere, amuțit și imobilizat. Fu obligat să îl urmărească pe Dumbledore fiind aruncat cât colo. Pentru o fracțiune de secundă, acesta păru să rămână suspendat în aer sub craniul strălucitor și apoi căzu pe spate, ca o păpușă mare de cârpă, dincolo de metereze, dispărând din câmpul lor vizual.

– CAPITOLUL XXVIII –

FUGA PRINȚULUI

Harry se simți ca și cum și el ar fi căzut fulgerător în gol; nu se întâmplase. Nu avea cum să se întâmple...

– Să ieșim de aici, repede, spuse Plesneală.

Îl apucă pe Reacredință de ceafă și-l obligă să iasă pe ușă înaintea celorlalți; Greyback și frații îndesați îi urmară, ultimii doi gâfâind entuziasmați. Când dispărură pe ușă, Harry își dădu seama că se putea mișca din nou; acum nu mai era țintuit de perete de vrăji, ci de groază și din cauza șocului. Își aruncă de-o parte Pelerina Invizibilă în timp Devoratorul Morții cu chipul sălbatic dispărea și el pe ușă, fiind cel din urmă care pleca din turn.

– *Petrificus totalus!*

Devoratorul Morții se clătină de parcă ar fi fost lovit în spate cu un obiect solid și căzu la podea, țeapăn ca o statuie de ceară, iar imediat după ce se prăbuși, Harry trecu deja peste el, coborând în fugă scara întunecată.

Inima lui Harry era cuprinsă de groază. Trebuia să ajungă la Dumbledore și să-l prindă pe Plesneală. Simțea că acestea două era legate într-un fel. Putea revoca ce se întâmplase dacă-i aducea pe amândoi în același loc. Nu se putea ca Dumbledore să fi murit.

Sări ultimele zece trepte ale scării în spirală, oprindu-se unde aterizase și ținând bagheta ridicată: coridorul slab luminat era plin de praf; jumătate din tavan părea să se fi prăbușit și în fața ochilor săi se dădea o luptă aprigă. Dar chiar în timp ce încerca să distingă cine cu cine se lupta, auzi vocea pe care o detesta strigând: *„S-a terminat, trebuie să plecăm!"* și-l văzu pe Plesneală dispărând după colțul îndepărtat al holului; acesta și Reacredință trecuseră teferi printre cei care se duelau. Când Harry porni în fugă după ei, unul dintre luptători se desprinse de ceilalți și se aruncă asupra lui: era Greyback, omul-lup. Tăbărî

pe Harry înainte ca acesta să apuce să ridice bagheta: Harry căzu pe spate, cu chipul acoperit de părul murdar și îmbâcsit. Nările și gura i se umplură cu o duhoare de transpirație și sânge. Simți o răsuflare lacomă și fierbinte pe gât...

– *Petrificus totalus!*

Harry îl simți pe Greyback prăbușindu-se peste el; făcu un efort extraordinar și se eliberă de sub omul-lup, dându-l la o parte pe podea, în timp ce un jet de lumină verde țâșnea spre el; Harry se feri, năpustindu-se direct în vâltoarea luptei. Călcă pe ceva alunecos și umed pe podea, poticnindu-se: pe jos erau doi oameni care zăceau cu fața într-o baltă de sânge, dar nu avu timp să-i cerceteze. Acum văzu un păr roșu fluturând ca niște flăcări în fața lui: Ginny se duela cu Amycus, Devoratorul Morții cu trupul strâmb, care arunca blestem după blestem spre ea, silind-o să se ferească: Amycus râdea pe înfundate, căci îi plăcea chinul la care o supunea pe fată:

– *Crucio... Crucio...* nu poți dansa pentru totdeauna, drăguța mea...

– *Impedimenta!* strigă Harry.

Vraja sa îl lovi în piept pe Amycus. Acesta scoase un țipăt de durere ca un guițat, fu ridicat de la podea și izbit de peretele de vizavi, alunecând lângă acesta și dispărând în spatele lui Ron, profesoara McGonagall și Lupin, care se luptau fiecare cu un alt Devorator al Morții. În spatele lor, Harry o văzu pe Tonks ținându-i piept unui vrăjitor blond uriaș, care arunca în toate părțile blesteme, care ricoșau în pereții din jurul lor, fisurând piatra și spulberând fereastra cea mai apropiată...

– Harry, de unde-ai apărut? strigă Ginny, dar Harry nu mai avu timp să-i răspundă.

Țâșni înainte, plecându-și capul, și evită la mustață o lovitură care explodă deasupra capului lui, acoperindu-i pe toți cu fragmente de tencuială. Plesneală nu trebuia să scape, trebuia să-l ajungă din urmă...

– Poftim! strigă profesoara McGonagall, iar Harry o zări pe Alecto, femeia Devorator al Morții, fugind pe coridor cu mâinile pe cap, urmată îndeaproape de fratele ei.

Harry țâșni după ei, dar se împiedică de ceva și o secundă mai târziu se trezi pe jos, peste picioarele cuiva: întoarse capul și-l văzu pe Neville stând cu chipul rotund și palid lipit de podea.

- Neville, ești...?

- Sunt... bine, bolborosi Neville, care se ținea de burtă, Harry... Plesneală și Reacredință... au trecut...

- Știu, sunt pe urmele lor! spuse Harry, țintind un blestem de pe podea către Devoratorul Morții uriaș și blond care provocase cea mai mare parte a haosului.

Bărbatul scoase un urlet de durere, căci vraja îl lovi direct în față; se învârti pe loc, clătinându-se și apoi o luă la fugă cu pași apăsați după cei doi frați.

Harry se ridică repede și începu să alerge pe hol, ignorând bubuiturile din spatele lui, pe cei care îi strigau să se întoarcă și chemarea mută a celor care zăceau pe jos, a căror soartă n-o știa încă...

Coti după colț prin alunecare, cu adidașii uzi de sânge. Plesneală avea un avantaj imens. Oare era posibil să fi intrat deja în dulapul din Camera Necesității. Sau poate că Ordinul luase deja măsuri pentru a-l bloca, împiedicându-i pe Devoratorii Morții să scape pe-acolo? Nu auzea nimic, în afara de pașii săi apăsați și de bătăile puternice ale inimii, în timp ce gonea pe următorul coridor gol. Dar chiar atunci zări o urmă de sânge pe jos, care arăta că cel puțin unul dintre Devoratorii Morții se îndrepta către ușile de la intrare. Poate că până la urmă chiar fusese blocată Camera Necesității.

Dădu încă un colț prin alunecare și un blestem zbură pe lângă el. Se aruncă în spatele unei armuri care explodă; îi văzu pe cei doi frați coborând în fugă scara de marmură și ținti câteva vrăji spre ei, lovind însă doar niște vrăjitoare cu peruci dintr-un portret de pe hol, care alergară urlând în tablourile din jur. Sărind peste fragmentele de armură, Harry auzi alte țipete și strigăte: se părea că se treziseră și alți oameni din castel.

Țâșni spre o scurtătură, sperând să-i depășească pe cei doi frați și să ajungă mai aproape de Plesneală și de Reacredință,

care fără îndoială că ajunseseră deja pe domeniu. Amintindu-și să sară peste treapta care dispărea de la jumătatea scării ascunse, ieși furtunos dincolo de tapiseria de la capăt, apărând pe un hol unde se aflau mai mulți Astropufi derutați, îmbrăcați în pijamale.

– Harry! Am auzit un zgomot și cineva a zis ceva de Semnul Întunecat... începu Ernie Macmillan.

– Faceți-mi loc! strigă Harry, fugind către capul scărilor, dând la o parte doi băieți și coborând ultima porțiune din scara de marmură.

Ușile de stejar de la intrare fuseseră spulberate; se vedeau urme de sânge pe dalele de piatră și mai mulți elevi îngroziți stăteau îngrămădiți lângă pereți. Unul sau doi încă erau ghemuiți, acoperindu-și chipul cu mâinile; clepsidra uriașă a Cercetașilor fusese lovită de un blestem și rubinele cădeau în continuare cu un zornăit sonor pe dalele de piatră de dedesubt.

Harry traversă fulgerător holul de la intrare și ieși pe domeniul întunecat: reuși să distingă trei siluete gonind pe peluză, îndreptându-se către porțile dincolo de care aveau să Dispară... După cum arătau, păreau să fie Devoratorul Morții uriaș și blond, iar ceva mai în față erau Plesneală și Reacredință.

Aerul rece al nopții îi sfâșie plămânii lui Harry, care o luă la fugă după ei. Văzu o strălfulgerare în depărtare, care îi lumină pentru o clipă prada. Nu știa ce era, dar alerga în continuare, fără să fie încă destul de aproape pentru a ținti un blestem.

Avu loc o nouă strălfulgerare. Se auziră strigăte. Harry văzu jeturi represive de lumină și înțelese ce se petrecea: Hagrid ieșise din coliba sa și încerca să-i împiedice pe Devoratorii Morții să scape. Și deși avea senzația că fiecare gură de aer îi sfâșia plămânii și simțea o arsură grozavă în piept, Harry fugi și mai repede, în timp ce o voce neașteptată din mintea sa zise: nu Hagrid... nu și Hagrid...

Harry simți o lovitură în spate și căzu pe burtă. Se lovi cu

fața de pământ și sângele-i țâșni din ambele nări: pricepu, chiar în timp ce se rostogolea, că cei doi frați pe care-i depășise folosind o scurtătură se apropiau din ce în ce mai mult de el.

– *Impedimenta!* strigă el, întorcându-se pe o parte și lipindu-se de pământul cufundat în întuneric. Ca printr-un miracol, vraja sa îl lovi pe unul dintre ei, care se împiedică și căzu, împleticindu-se de celălalt. Harry sări în picioare și alergă mai depărtare după Plesneală.

Zări silueta masivă a lui Hagrid, conturându-se în lumina lunii, care ieșise din spatele norilor; Devoratorul Morții arunca blestem după blestem spre paznicul vânatului, dar puterea extraordinară a lui Hagrid părea să-i protejeze pielea rezistentă, pe care o moștenise de la mama sa cu sânge de uriaș. Plesneală și Reacredință fugeau în continuare; cât de curând, urmau să ajungă dincolo de porți, unde puteau Dispărea.

Harry goni pe lângă Hagrid și adversarul lui și ținti către spatele lui Plesneală, strigând: *„Stupefy!"*

Dădu greș, jetul de lumină roșie trecu pe deasupra capului lui Plesneală; acesta strigă: „Fugi, Draco!" și se întoarse spre Harry; la douăzeci de metri depărtare unul de altul, Plesneală și Harry se priviră înainte de a ridica baghetele în același timp.

– *Cruc...*

Dar Plesneală respinse blestemul, făcându-l pe Harry să cadă pe spate, înainte să-și poată rosti vraja; Harry se rostogoli pe o parte și se ridică din nou, în timp ce Devoratorul Morții uriaș din spatele lui strigă: *„Incendio!"*; Harry auzi o explozie și toți fură scăldați într-o lumină portocalie, tremurândă: coliba lui Hagrid luase foc.

– Colț e înăuntru, ticălosule...! răcni Hagrid.

– *Cruc...* dădu să strige Harry pentru a doua oară, țintind silueta din față luminată de văpaie, dar Plesneală pară din nou vraja.

Harry îl văzu zâmbind ironic.

– Se pare că nu-ți reușesc Blestemele de Neiertat, Potter!

strigă el peste sfârâitul flăcărilor, strigătele lui Hagrid și schelălăiturile lui Colț, care rămăsese în colibă. N-ai destulă îndrăzneală și nici abilitate...

- *Incarc...* tună Harry, dar Plesneală respinse vraja cu o mișcare scurtă, aproape lenească.

- Luptă! strigă Harry la el. Luptă și tu, lașule!

- Ai zis cumva că sunt laș, Potter? țipă Plesneală. Taică-tău nu m-ar fi atacat decât dacă ar fi fost patru contra unu, lui cum ar trebui să-i zici?

- Stupe...

- O să le blochez până când o să înveți să-ți ții gura și mintea închise, Potter! spuse Plesneală pe un ton ironic, respingând din nou blestemul. Să mergem! strigă el către Devoratorul Morții uriaș din spatele lui Harry. Trebuie să plecăm, înainte să apară cei de la minister.

- *Impedi...*

Însă înainte să poată termina de spus vraja, Harry simți o durere sfâșietoare și se prăbuși în iarbă. Cineva țipa, cu siguranță că avea să moară în chinuri, Plesneală avea să-l tortureze până avea să moară sau să înnebunească.

- Nu! tună vocea lui Plesneală și durerea încetă la fel de brusc cum începuse.

Harry zăcea ghemuit pe iarba întunecată, ținându-și strâns bagheta și gâfâind. Undeva deasupra lui Plesneală striga:

- Ați uitat care sunt ordinele? Potter îi aparține Lordului Întunecat... trebuie să îl lăsăm aici! Duceți-vă! Duceți-vă!

Harry simți pământul cutremurându-se. Stătea cu chipul în iarbă, pe când cei doi frați și Devoratorul Morții uriaș îl ascultară pe Plesneală, fugind către porți. Harry scoase un strigăt nedeslușit de furie: în clipa aceea nu-i păsa dacă trăia sau murea; făcu un efort și se ridică iar, îndreptându-se anevoie spre Plesneală, cel pe care îl ura acum la fel de mult pe cât îl ura pe Cap-de-Mort însuși...

- *Sectum...*

Plesneală își mișcă bagheta, iar blestemul fu blocat și de data asta; dar Harry ajunsese acum la doar câțiva metri de el

și în sfârșit îi vedea limpede chipul. Plesneală nu mai râdea ironic sau batjocoritor; flăcările luminoase dezvăluiau un chip pe care se citea mânia. Concentrându-se cât putea de tare, Harry își zise: *„Levi..."*

– Nu, Potter! strigă Plesneală.

Se auzi o pocnitură puternică și Harry fu aruncat pe spate, lovindu-se din nou cu putere de pământ. De data asta îi zbură bagheta din mână. Îl auzi pe Hagrid țipând și pe Colț schelălăind, în timp ce Plesneală se apropia de el. Îl privi cum zăcea fără baghetă, la fel de neajutorat cum fusese Dumbledore. Chipul palid al lui Plesneală, luminat de văpăia care învăluise coliba, era inundat de ură așa cum fusese înainte să-l blesteme pe Dumbledore.

– Potter, cum îndrăznești să-mi folosești propriile vrăji împotriva mea? Eu am fost cel care le-a inventat. Eu, Prințul cu sânge semipur! Și vrei să mă ataci cu propriile mele invenții, ca nemernicul de taică-tău? În nici un caz... nu!

Harry se aruncase după baghetă; Plesneală aruncă o vrajă spre ea și bagheta zbură la un metru și ceva depărtare, dispărând în întuneric.

– Atunci, omoară-mă, spuse Harry gâfâind, fără să-i fie deloc teamă, simțind doar furie și dispreț. Omoară-mă așa cum l-ai omorât și pe el, lașule!

– SĂ NU MĂ FACI LAȘ! strigă Plesneală.

Chipul i se contorsionă aproape inuman, de parcă ar fi suferit la fel de mult ca dulăul care urla, fiind captiv în casa cuprinsă de flăcări din spatele lor.

Tăie aerul dintr-o mișcare: Harry simți ceva extrem de fierbinte lovindu-l peste față ca un bici și fu trântit din nou la pământ. Îi apărură niște pete luminoase în fața ochilor și pentru o clipă păru că-și pierde respirația. Apoi auzi un fâlfâit de aripi deasupra lui și ceva enorm acoperi stelele: Buckbeak zburase spre Plesneală, care se dădu înapoi, clătinându-se și zgâriindu-l cu ghearele foarte ascuțite. Când Harry se ridică în capul oaselor, încă ametit de pe urma ultimei căzături, îl văzu pe Plesneală fugind cât putea de repede, cu ani-

malul imens zburând în spatele lui și țipând așa cum nu-l mai auzise niciodată.

Harry reuși să se ridice, uitându-se confuz după baghetă și sperând să pornească din nou după Plesneală. Dar chiar în timp ce pipăia prin iarbă, dând rămurelele la o parte, știu că era prea târziu și într-adevăr, când reuși să-și găsească bagheta, se întoarse și nu-l văzu decât pe hipogrif zburând în cerc deasupra porților. Plesneală reușise să Dispară imediat dincolo de hotarul școlii.

– Hagrid, murmură Harry, încă ametit, privind în jur. HAGRID?

Alergă poticnindu-se către casa cuprinsă de flăcări în timp ce o siluetă enormă ieșea din foc, ducându-l pe Colț după umeri. Scoțând un strigăt de ușurare, Harry căzu în genunchi; tremura din cap până în picioare, îl durea fiecare părticică din corp și fiecare gură de aer era însoțită de junghiuri ascuțite.

– Ești bine, Harry? Ești bine? Harry, spune ceva.

Harry văzu nedeslușit chipul uriaș și bărbos al lui Hagrid deasupra lui, pe fundalul stelelor. Harry simți un miros de lemn ars și păr de câine pârlit; întinse mâna și se mai liniști, simțind corpul cald și viu al lui Colț, care tremura lângă el.

– Sunt bine, gâfâi Harry. Dar tu?

– Sigur că da... nu mă las doborât așa ușor.

Hagrid îl luă pe Harry de subsuori și îl ridică cu o asemenea forță, încât lui Harry i se desprinseră pentru câteva clipe picioarele de pământ, înainte ca Hagrid să-l ajute să stea din nou în picioare. Văzu sânge prelingându-se pe obrazul lui Hagrid de la o tăietură adâncă sub un ochi, care se umfla repede.

– Ar trebui să stingem focul, spuse Harry. Farmecul este „Aguamenti"...

– Știam eu că era ceva de genul ăsta, bâigui Hagrid, ridicând o umbrelă roz înflorată și pârlită, zicând: *Aguamenti!*

Din vârful umbrelei țâșni un jet de apă. Harry ridică mâna în care ținea bagheta, pe care o simțea grea ca plumbul,

murmurând și el „Aguamenti". El și Hagrid stropiră casa cu apă, până stinseră toate flăcările.

– Nu-i chiar așa rău, zise Hagrid pe un ton încrezător câteva minute mai târziu, privind ruina fumegândă. Sunt sigur o să rezolve Dumbledore totul.

Harry simți un junghi în stomac la auzul acestui nume. Era o liniște desăvârșită și nu se mișca nici o frunză, Harry fu cuprins de un val de groază.

– Hagrid...

– Le bandajam picioarele câtorva Apărarcuri când i-am auzit venind, spuse Hagrid cu tristețe, uitându-se în continuare lung la coliba sa distrusă. Cred că s-au carbonizat, sărăcuțele de ele.

– Hagrid.

– Ce s-a-ntâmplat, Harry? Eu doar i-am văzut pe Devoratorii Morții venind în fugă dinspre castel, dar ce naiba căuta Plesneală cu ei? Unde s-o fi dus. Îi urmărea?

– Plesneală...

Harry își drese vocea; i se uscase gâtul din cauza panicii și a fumului.

– Hagrid, l-a omorât...

– Omorât? zise Hagrid răspicat, privindu-l pe Harry cu ochii mari. Plesneală a omorât pe cineva? Ce tot spui, Harry?

– Pe Dumbledore, spuse Harry. Plesneală l-a omorât... pe Dumbledore.

Hagrid se uită pur și simplu la el, pe mica porțiune vizibilă a feței sale se citea confuzia și faptul că nu înțelegea nimic.

– Ce-i cu Dumbledore, Harry?

– A murit. L-a omorât Plesneală...

– Nu spune așa ceva, zise Hagrid cu asprime. Cum să-l omoare Plesneală pe Dumbledore... Harry, fii serios. Ce-ți veni să spui așa ceva?

– Am fost de față.

– Cum să fii de față?

– Hagrid, am fost acolo.

Hagrid clătină din cap, cu o expresie de neîncredere, dar

înțelegătoare, și Harry știu că Hagrid se gândea că băiatul suferise o lovitură la cap, că era derutat, poate din cauza efectelor vreunui blestem.

– Probabil că Dumbledore i-a zis lui Plesneală să meargă cu Devoratorii Morții, spuse Hagrid cu convingere. Presupun că n-are voie să se dea de gol. Hai să ne întoarcem la școală. Hai, Harry.

Harry nu încercă să-l contrazică sau să-i explice. Încă tremura ca varga. Hagrid avea să afle cât de curând, prea curând... Îndreptându-și pașii către castel, Harry observă că acum erau luminate multe dintre ferestre. Își imagină cu claritate scenele care se desfășurau înăuntru, cu elevii trecând din cameră în cameră, spunându-și unii altora că Devoratorii Morții intraseră în școală, că Semnul Întunecat strălucea deasupra școlii Hogwarts, că probabil fusese ucis cineva.

Ușile de stejar de la intrare erau deschise în fața lor, cu lumina revărsându-se pe aleea de intrare a trăsurilor și pe peluză. Oameni îmbrăcați în halate de casă coborau încet, cu pași nesiguri, treptele, uitându-se neliniștiți după Devoratorii Morții, care fugiseră în noapte. Însă privirea lui Harry era ațintită asupra zonei de la poalele celui mai înalt turn. I se păru că vede o formă ghemuită și neagră zăcând acolo în iarbă, deși de fapt era prea departe pentru a vedea ceva de genul ăsta. Însă în timp ce se uita fix în tăcere spre locul unde credea că trebuia să fie trupul neînsuflețit al lui Dumbledore, văzu oamenii începând să se apropie de el.

– La ce se uită toți? zise Hagrid, în timp ce el și Harry se apropiau de partea din față a castelului, cu Colț mergând cât mai aproape de gleznele lor. Ce-i acolo, în iarbă? adăugă Hagrid pe un ton tăios, ducându-se acum către baza Turnului de Astronomie, unde se strângea un grup mare de oameni. Vezi, Harry? Chiar la baza Turnului? Sub Semn. Fir-aș să fiu. Doar nu crezi că a fost aruncat cineva peste...?

Hagrid amuți, căci gândul i se păru prea înfiorător pentru a-l exprima cu voce tare. Harry merse lângă el, durându-l fața și picioarele în locurile unde fusese lovit de diverse blesteme

în ultima jumătate de oră. Însă le simțea într-un mod ciudat de detașat, ca și când ar fi fost durerea cuiva de lângă el. Ceea ce era real și inevitabil era apăsarea pe care o simțea în piept...

El și Hagrid trecură ca prin vis prin mulțime, ducându-se chiar în față, unde elevii și profesorii amuțiți lăsaseră un spațiu liber.

Harry îl auzi pe Hagrid cum geme șocat, îndurerat, dar nu se opri. Înaintă încet până când ajunse la locul unde zăcea Dumbledore și îngenunche lângă el.

Harry știuse că nu mai era nici o speranță din clipa când se ridicase Blestemul Legării Corporale Totale pe care-l aruncase Dumbledore asupra sa. Știuse că asta nu s-ar fi putut întâmpla decât dacă cel care îl aruncase murise; dar n-ar fi avut cum să fie pregătit să-l vadă acolo, cu brațele întinse în lateral, fără suflare, pe cel mai mare vrăjitor pe care-l întâlnise vreodată.

Dumbledore avea ochii închiși; dacă nu ar fi fost unghiul nefiresc al brațelor și picioarelor, ai fi zis că dormea. Harry întinse mâna, aranjă ochelarii în formă de semilună pe nasul strâmb și șterse cu mâneca firișorul de sânge din colțul gurii. Apoi privi chipul înțelept și împovărat de ani, încercând să asimileze adevărul copleșitor și de necrezut: faptul că Dumbledore nu avea să îi mai vorbească niciodată, că nu avea să-l mai ajute niciodată.

Mulțimea murmură ceva în spatele lui Harry. După un timp care i se păru foarte îndelungat, își dădu seama că stătea în genunchi pe ceva tare și se uită în jos.

Medalionul pe care reușiseră să-l fure cu atât de multe ore în urmă căzuse din buzunarul lui Dumbledore. Se deschisese, poate din cauza impactului puternic cu solul. Și deși nu se putea simți mai șocat sau mai îngrozit sau mai mâhnit decât era deja, Harry își dădu seama, ridicându-l, că ceva nu era deloc în regulă.

Întoarse medalionul pe ambele părți în palmă. Nu era la fel de mare ca medalionul pe care își amintea că-l văzuse în Pensiv. Nu avea nimic gravat pe el și nu era nici urmă de

litera sinuoasă despre care se se presupunea că era însemnul lui Viperin. Mai mult, nu era nimic înăuntru, în afara unei bucăți de pergament înghesuite în locul unde ar fi trebuit să fie o fotografie.

În mod mecanic, fără să-și dea seama de fapt ce făcea, Harry scoase bucata de pergament, o despături și o citi la lumina numeroaselor baghete care se aprinseseră între timp în spatele lui:

Lordului Întunecat:

Știu că voi fi murit de mult înainte să citești aceste rânduri, dar vreau să știi că eu am fost cel care ți-a descoperit secretul.

Am furat adevăratul Horcrux și intenționez să-l distrug cât mai curând.

Voi întâmpina moartea cu speranța că, atunci când îți vei întâlni egalul, vei revedeni muritor.

R.A.B.

Harry nu știa și nici nu-i păsa ce însemna mesajul. Singurul lucru care conta era că acela nu era un Horcrux. Dumbledore se slăbise în zadar bând poțiunea aceea îngrozitoare. Harry mototoli pergamentul în mână și ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce Colț începu să urle în spatele său.

– CAPITOLUL XXIX –

CÂNTECUL DE JALE AL PHOENIXULUI

– Harry, vino.

– Nu.

– Harry, nu poți să rămâi aici. Hai, vino.

– Nu.

Nu voia să plece de lângă Dumbledore, nu voia să se ducă nicăieri. Simți mâna lui Hagrid tremurându-i pe umăr. Apoi o altă voce zise: „Hai, Harry."

O mână mult mai mică și mai caldă o luase pe a lui și-l trăgea în sus. Se conformă, parcă neștiind ce făcea. Doar în timp ce mergea orbește prin mulțime își dădu seama, datorită unui parfum floral, că cea care-l conducea înapoi spre castel era Ginny. Fu asaltat de voci nedeslușite, plânsete și strigăte răsunau în noapte, dar Harry și Ginny merseră mai departe, urcară treptele și intrară în holul de la intrare. Harry văzu ca prin vis diverse chipuri, oameni care-l priveau cercetător, șușotind și mirându-se. Rubinele Cercetașilor scânteiau pe podea ca niște picături de sânge, pe când ei doi se îndreptau către scara de marmură.

– Ne ducem în aripa spitalului, spuse Ginny.

– Nu sunt rănit, zise Harry.

– Așa a ordonat McGonagall, spuse Ginny. Toată lumea e acolo, Ron, Hermione, Lupin și toți ceilalți.

În pieptul lui Harry încolți din nou teama: uitase de trupurile inerte pe care le lăsase în urmă.

– Ginny, cine a mai murit?

– Nu-ți face griji, toți suntem bine.

– Dar Semnul Întunecat? Reacredință a zis că a pășit peste cineva.

– A pășit peste Bill, dar e-n ordine, trăiește.

Însă Harry distinse o nuanță de rău augur în vocea ei.

– Ești sigură?

- Bineînțeles că sunt sigură. E puțin cam... cam răvășit, asta e tot. L-a atacat Greyback. Madam Pomfrey spune că n-o să... că n-o să mai arate la fel... zise Ginny și-i tremură puțin glasul. Nu știm exact care or să fie urmările... având în vedere că Greyback este un om-lup, dar care nu era transformat la vremea aceea.

- Dar ceilalți? Mai erau și alții căzuți la podea.

- Neville este în aripa spitalului, dar Madam Pomfrey crede că o să-și revină complet. Și domnul profesor Flitwick și-a pierdut cunoștința, dar e bine, numai că e puțin slăbit. A insistat să se ducă cei de la Ochi-de-Șoim și să aibă grijă de el. A murit un Devorator al Morții. A fost lovit de unul dintre blestemele fatale pe care le arunca peste tot blondul ăla uriaș... Harry, dacă n-am fi avut potiunea ta Felix Felicis, cred că am fi murit cu toții, dar așa toate vrăjile ne-au ratat la mustață.

Ajunseseră în aripa spitalului: deschizând ușile, Harry îl văzu pe Neville întins pe un pat de lângă ușă. Părea să doarmă. Ron, Hermione, Luna, Tonks și Lupin erau adunați în jurul unui alt pat din capătul îndepărtat al salonului. Toți își ridicară privirile când auziră ușile deschizându-se. Hermione fugi spre Harry, îmbrățișându-l, iar Lupin se apropie îngrijorat.

- Harry, ești bine?

- Da. Cum se simte Bill?

Nimeni nu răspunse. Harry se uită peste umărul lui Hermione și văzu un chip de nerecunoscut, culcat pe perna lui Bill - un chip sfâșiat și cu atâtea tăieturi, încât arăta grotesc. Madam Pomfrey îi aplica pe răni o alifie verde cu un miros înțepător. Harry își aminti cât de ușor îi vindecase Plesneală rănile suferite de Reacredință după vraja „Sectumsempra".

- Nu puteți să le vindecați cu un farmec sau ceva de genul ăsta? o întrebă el pe matroană.

- Asupra lor nu funcționează nici un farmec, zise Madam Pomfrey. Am încercat tot ce știu, dar nu există nici un leac pentru mușcăturile oamenilor-lup.

- Dar n-a fost mușcat când era lună plină, spuse Ron, care se uita fix la chipul fratelui său, de parcă l-ar fi putut

face să se vindece prin simplul fapt că se holba la el. Greyback nu se transformase, așa că Bill nu are cum să fie un... un...?

Se uită derutat la Lupin.

- Nu, nu cred că Bill o să fie un om-lup adevărat, zise Lupin, dar asta nu înseamnă că n-a fost contaminat deloc. Acelea sunt răni blestemate. E puțin probabil să se vindece vreodată complet și... și de acum înainte s-ar putea să aibă niște caracteristici de lup.

- Dar s-ar putea ca Dumbledore să știe un remediu eficient, spuse Ron. Unde e? Bill s-a luptat cu maniacii ăia din ordinul lui Dumbledore, Dumbledore îi e dator, doar nu o să-l lase în halul ăsta...

- Ron, Dumbledore a murit, zise Ginny.

- Nu!

Lupin își mută privirea de la Ginny la Harry, de parcă ar fi sperat ca acesta s-o contrazică, dar când el tăcu, Lupin se prăbuși pe un scaun de lângă patul lui Bill, ascunzându-și chipul în mâini. Harry nu-l mai văzuse niciodată până atunci pe Lupin pierzându-și stăpânirea de sine; se simțea ca și cum s-ar fi băgat într-o chestiune personală, rușinoasă; întoarse capul și întâlni în schimb ochii lui Ron. Schimbară în tăcere o privire care confirmă spusele lui Ginny.

- Cum a murit? șopti Tonks. Cum s-a întâmplat?

- L-a omorât Plesneală, zise Harry. Am fost de față, am văzut totul. Ne-am întors în Turnul de Astronomie pentru că acolo era Semnul. Dumbledore nu se simțea bine, era slăbit, dar cred că și-a dat seama că era o capcană când a auzit pe cineva urcând în fugă pe scară. M-a imobilizat, n-am putut să fac nimic. Purtam Pelerina Invizibilă. Și apoi a intrat Reacredință pe ușă și l-a dezarmat.

Hermione își puse mâinile la gură și Ron gemu. Lunei îi tremurau buzele.

- ... au mai sosit și alți Devoratori ai Morții... apoi Plesneală... și chiar el a făcut-o. Abracadabra.

Harry nu putu să continue. Madam Pomfrey izbucni în

plâns. Nimeni nu-i dădu atenție, în afară de Ginny, care zise în șoaptă:

– Sst! Ascultați!

Înghițind în sec, Madam Pomfrey își lipi degetele de buze, cu ochii măriți. Undeva în noapte, un phoenix cânta într-un mod cum Harry nu mai auzise niciodată până atunci: era un cântec de jale de o frumusețe înfiorătoare. Și Harry simți, așa cum mai simțise și în trecut în privința cântecului păsării phoenix, că muzica era înăuntrul său, nu în afară: era propria lui durere, transformată prin farmec într-un cântec care răsuna pe domeniu, trecând prin ferestrele castelului.

Nu-și dădură seama cât rămăseseră acolo, ascultând, și nici de ce faptul că ascultau jalea pe care o simțeau părea să le aline întrucâtva suferința, dar avură senzația că trecu mult timp până când ușile aripii spitalului se deschiseră din nou și profesoara McGonagall intră în salon. La fel ca toți ceilalți, purta urmele luptei recente: era zgâriată pe față și avea roba sfâșiată.

– Molly și Arthur sunt pe drum, zise ea, iar vraja muzicii se destrămă: toți se treziră parcă dintr-o transă, întorcându-se să se uite din nou la Bill, frecându-se la ochi sau scuturând din cap.

– Harry, ce se petrece? Hagrid mi-a spus că erai cu domnul profesor Dumbledore când a... când s-a întâmplat. Mi-a zis că domnul profesor Plesneală a fost implicat într-o anumită...

– Plesneală l-a omorât pe Dumbledore, zise Harry.

Profesoara McGonagall îl privi fix pentru o clipă, apoi se clătină într-un mod alarmant. Madam Pomfrey, care părea să-și fi venit în fire, fugi spre ea, creând un scaun pe care-l așeză lângă McGonagall.

– Plesneală, repetă McGonagall cu o voce stearsă, prăbușindu-se pe scaun. Ne-am mirat cu toții, dar a avut încredere... întotdeauna. Plesneală... nu-mi vine să cred...

– Plesneală e un practicant foarte priceput al Occlumanției, zise Lupin, cu o voce neobișnuit de aspră pentru el. Am știut-o cu toții mereu.

– Dar Dumbledore a jurat că Plesneală era de partea noastră! șopti Tonks. Am crezut întotdeauna că Dumbledore știa despre Plesneală ceva ce noi nu știam.

– Întotdeauna a sugerat că avea un motiv întemeiat să se încreadă în Plesneală, murmură profesoara McGonagall, ștergându-se acum la ochi cu o batistă cu marginile în carouri. Adică, având în vedere trecutul lui Plesneală, era firesc ca oamenii să-și pună întrebări. Dar Dumbledore mi-a spus cu gura lui că regretele lui Plesneală erau cât se poate de reale. Nici nu voia să audă ceva împotriva lui!

– Tare mi-ar plăcea să știu ce i-a zis Plesneală ca să-l convingă, spuse Tonks.

– Știu eu, zise Harry și toți se întoarseră să se uite la el. Plesneală i-a dat lui Cap-de-Mort informația care l-a făcut pe acesta să pornească pe urmele părinților mei. Apoi i-a spus lui Dumbledore că nu-și dăduse seama ce făcuse, că-i părea foarte rău că o făcuse și că ai mei muriseră.

– Și Dumbledore a crezut asta? spuse Lupin, nevenindu-i să creadă. Dumbledore a crezut că lui Plesneală îi părea rău că a murit James? Plesneală l-a urât pe James.

– Și credea că mama nu făcea nici cât o ceapă degerată, zise Harry, pentru că avea părinți Încuiați... îi spunea „Sânge-Mâl".

Nimeni nu întrebă de unde știa Harry asta. Toți păreau șocați și copleșiți de groază, încercând să digere faptele monstruoase care se petrecuseră.

– Este numai vina mea, spuse profesoara McGonagall dintr-odată.

Părea dezorientată și-și frământa batista în mâini.

– Eu sunt de vină. Eu l-am trimis pe Filch să-l cheme pe Plesneală astă-seară, chiar am trimis după el să ne vină în ajutor! Dacă nu l-aș fi anunțat pe Plesneală despre ce se întâmpla, poate că nu li s-ar fi alăturat în luptă Devoratorilor Morții. Nu cred că știa că veneau.

– Nu-i vina ta, Minerva, zise Lupin cu fermitate. Toți am vrut întăriri, ne-am bucurat la gândul că Plesneală era pe drum.

– Deci, când a sosit la locul luptei, li s-a alăturat Devoratorilor Morții? întrebă Harry, care dorea să afle toate detaliile duplicității și infamiei lui Plesneală, acumulând cu înfrigurare motive în plus pentru a-l urî, pentru a jura răzbunare.

– Nu știu exact cum s-a întâmplat, spuse profesoara McGonagall pe un ton confuz. Totul este foarte derutant. Dumbledore ne-a spus c-o să plece de la școală pentru câteva ore și că trebuia să patrulăm pe holuri, pentru orice eventualitate. Remus, Bill și Nymphadora urmau să ni se alăture. Așa că am patrulat. Părea să fie complet liniște. Toate pasajele secrete către exterior erau supravegheate. Știam că nimeni nu putea să intre în zbor. Sunt aruncate farmece redutabile asupra fiecărei intrări în castel. Tot nu înțeleg cum au intrat Devoratorii Morții...

– Eu înțeleg, zise Harry, vorbindu-le despre cele două dulapuri magice și despre culoarul fermecat dintre ele. Așa au intrat prin Camera Necesității.

Aproape fără să vrea, se uită la Ron și Hermione, care păreau amândoi distruși.

– Am dat-o în bară, Harry, spuse Ron pe un ton sumbru. Am făcut cum ne-ai zis: am cercetat „Harta Ștrengarilor" și nu l-am găsit pe Reacredință pe ea, așa că am crezut că trebuia să fie în Camera Necesității. Eu, Ginny și Neville ne-am dus să păzim intrarea, dar Reacredință a trecut de noi.

– A ieșit din Cameră aproximativ la o oră după ce am început să stăm de pază, zise Ginny. Era singur și ținea mâna aia oribilă, sfrijită.

– Mâna Gloriei, spuse Ron. Luminează numai pentru cel care o ține, nu?

– În orice caz, continuă Ginny, a verificat dacă Devoratorii Morții aveau cale liberă, pentru că în clipa în care ne-a văzut a aruncat ceva în aer și s-a lăsat întunericul.

– „Pudră Peruviană Beznă Imediată", spuse Ron cu amărăciune. Inventată de Fred și George. O să am o discuție cu ei despre oamenii pe care-i lasă să le cumpere produsele.

– Am încercat toate vrăjile. Lumos, Incendio, zise Ginny.

Nimic n-a putut străpunge întunericul; tot ce am putut să facem a fost să ne întoarcem pe hol pe dibuite, auzind în acest timp oameni care treceau repede pe lângă noi. Era clar că Reacredință putea să vadă datorită măinii ăleia și îi ghida, dar n-am îndrăznit să folosim blesteme sau alte vrăji, de teamă să nu ne nimerim între noi. Până am ajuns pe un hol luminat, ei dispăruseră deja.

– Din fericire, spuse Lupin cu o voce răgușită, Ron, Ginny și Neville au dat aproape imediat după aceea peste noi și ne-au zis ce se întâmplase. I-am găsit pe Devoratorii Morții câteva minute mai târziu, îndreptându-se spre Turnul de Astronomie. Era limpede că Reacredință nu se așteptase să mai fie și alții de pază. În orice caz se părea că-și consumase toată „Pudra Beznă". A început lupta, ei s-au răspândit și noi i-am urmărit. Unul dintre ei, Gibbon, a plecat, urcând pe scara către Turn...

– Pentru a proiecta Semnul? întrebă Harry.

– Da, cred că el a fost. Probabil c-o plănuiseră înainte de a ieși din Camera Necesității, zise Lupin. Dar nu cred că lui Gibbon i-a convenit să-l aștepte acolo singur pe Dumbledore, pentru că a coborât înapoi în fugă, alăturându-se luptei, și a fost lovit de un Blestem Fatal care m-a ratat pe mine de puțin.

– Deci, dacă Ron stătea de pază în fața Camerei Necesității, cu Ginny și Neville, spuse Harry, întorcându-se spre Hermione, tu erai...?

– Da, în fața biroului lui Plesneală, șopti Hermione, cu ochii înlăcrimați. Împreună cu Luna. Am stat mult timp acolo și nu s-a întâmplat nimic. Nu știam ce se petrecea sus, „Harta Strengarilor" era la Ron. Era aproape miezul nopții când domnul profesor Flitwick a venit în fugă la subsol. Striga că erau Devoratori ai Morții în castel, nici nu cred că și-a dat seama că eu și Luna eram acolo. A dat pur și simplu buzna în biroul lui Plesneală și l-am auzit spunând că trebuia să vină cu el și să-i ajute. Apoi am auzit o bufnitură puternică, Plesneală a ieșit ca o furtună, ne-a văzut și... și...

– Și? insistă Harry.

– Harry, am fost tare proastă, spuse Hermione în șoaptă. A zis că domnul profesor Flitwick leșinase și că trebuia să mergem să avem grijă de el, în timp ce el... în timp ce el se ducea să le țină piept Devoratorilor Morții...

Își acoperi rușinată chipul și vorbi în continuare printre degete, cu o voce înăbușită.

– Am intrat în biroul lui ca să încercăm să-l ajutăm pe domnul profesor Flitwick și l-am găsit inconștient pe podea. Acum e atât de evident. Plesneală l-a Împietrit pe Flitwick, dar nu ne-am dat seama, Harry, nu ne-am dat seama. Pur și simplu l-am lăsat pe Plesneală să plece!

– Nu e vina voastră, spuse Lupin cu fermitate. Hermione, dacă n-ați fi făcut cum v-a spus Plesneală și nu v-ați fi dat la o parte, probabil că v-ar fi ucis pe amândouă.

– Apoi a urcat la etaj, zise Harry, care-l văzu cu ochii minții pe Plesneală urcând în fugă scara de marmură, cu roba neagră fluturând în urma sa ca de obicei, scoțându-și în drum bagheta de sub pelerină. Și a găsit locul unde se dădea bătălia.

– Eram la ananghie, în dezavantaj, spuse Tonks cu o voce joasă. Gibbon fusese răpus, dar ceilalți Devoratori ai Morții păreau pregătiți să lupte până la moarte. Neville fusese rănit, Bill fusese atacat cu sălbăticie de Greyback... era întuneric... zburau blesteme peste tot... Reacredință dispăruse, cred că s-a strecurat printre noi, urcând pe scara către Turn. Apoi au mai fugit câțiva după el, dar unul a blocat scările în urma lor cu un fel de blestem. Neville a fugit spre barieră și a fost aruncat cât colo.

– Nici unul dintre noi n-a putut să treacă de ea, zise Ron, iar Devoratorul ăla masiv a aruncat în continuare blesteme, care ricoșau în pereți și ne ratau la mustață.

– Atunci a apărut Plesneală, spuse Tonks, iar în clipa următoare a dispărut.

– Eu l-am văzut fugind spre noi, dar chiar după aceea puțin a lipsit să mă nimerească blestemul Devoratorului uriaș și m-am ferit, pierzând firul, zise Ginny.

– Eu l-am văzut trecând în fugă direct prin bariera blestema-

tă, de parcă nici n-ar fi fost acolo, zise Lupin. Am încercat să mă duc după el, dar am fost aruncat înapoi, la fel ca Neville.

– Înseamnă c-a știut o vrajă pe care voi nu o știați, șopti McGonagall. Să nu uităm că era profesorul de Apărare contra Magiei Negre... Pur și simplu am presupus că se grăbea să se ducă după Devoratorii Morții, care scăpaseră urcând în Turn...

– Așa este, zise Harry furios, dar s-a dus să-i ajute, nu să-i oprească. Și pun pariu că trebuia să ai Semnul Întunecat ca să treci de barieră. Ce s-a întâmplat când a coborât?

– Păi, Devoratorul ăla masiv tocmai aruncase un blestem care făcuse să se prăbușească jumătate din tavan și ridicase și blestemul care bloca scara, spuse Lupin. Am fugit cu toții în față, cel puțin toți care rămăseserăm în picioare, și atunci au apărut Plesneală cu băiatul din norii de praf. Bineînțeles, nu l-a atacat nici unul dintre noi.

– I-am lăsat pur și simplu să treacă, zise Tonks pe un ton sumbru. Am crezut că erau urmăriți de Devoratorii Morții... și în clipa următoare s-au întors ceilalți Devoratori și Greyback, și am început iar să ne luptăm cu ei. Mi s-a părut că l-am auzit pe Plesneală strigând ceva, dar nu știu ce.

– A strigat „s-a terminat", spuse Harry. Își îndeplinise planul.

Toți tăcură. Cântecul de jale al lui Fawkes răsuna în continuare peste domeniul întunecat de afară. În timp ce muzica reverbera în văzduh, lui Harry îi trecură prin minte gânduri nechemate. Oare luaseră deja trupul neînsuflețit al lui Dumbledore de la baza Turnului? Ce avea să se întâmple după aceea cu el? Unde avea să fie înmormântat? Își strânse pumnii în buzunare. Simți forma rece și mică a Horcruxului fals lângă articulațiile degetelor de la mâna dreaptă.

Ușile aripii spitalului se dădură de perete, făcându-i pe toți să tresară: domnul și doamna Weasley veneau cu pași mari pe culoarul dintre paturi, cu Fleur mergând imediat în urma lor, având o expresie încremenită pe chipul frumos.

– Molly, Arthur, zise profesoara McGonagall, sărind în picioare și ducându-se cu pași repezi spre ei. Îmi pare atât de rău.

– Bill, șopti doamna Weasley, țâșnind pe lângă profesoara McGonagall, zărind chipul tumefiat al lui Bill. Vai, Bill!

Lupin și Tonks se ridicaseră repede, dându-se înapoi, astfel încât domnul și doamna Weasley să poată ajunge cât mai aproape de pat. Doamna Weasley se aplecă peste fiul ei și-i sărută fruntea însângerată.

– Ați spus că l-a atacat Greyback? o întrebă domnul Weasley pe profesoara McGonagall pe un ton confuz. Dar nu se transformase, nu? Atunci, ce înseamnă asta? Ce-o să se întâmple cu Bill?

– Nu știm încă, zise profesoara McGonagall, uitându-se neajutorată la Lupin.

– Probabil că a fost contaminat într-o anumită măsură, Arthur, spuse Lupin. E un caz neobișnuit, poate singular. Nu știm cum s-ar putea comporta după ce se trezește.

Doamna Weasley luă alifia cu miros neplăcut de la Madam Pomfrey și începu să ungă rănile lui Bill.

– Și Dumbledore? spuse domnul Weasley. Minerva, este adevărat... chiar a...?

Când profesoara McGonagall dădu din cap, Harry o simți pe Ginny mișcându-se lângă el și își întoarse capul spre ea. Ginny o privea pe Fleur cu ochii puțin îngustați, în timp ce ea se uita lung la Bill, cu o expresie împietrită.

– Bineînțeles, nu contează cum arată. Nu e ceva foarte important... dar când era mic a fost așa d-de chipeș... a fost mereu atât d-de chipeș... și u-urma să se însoare!

– Ce vrrreți să spuneți cu asta? zise Fleur dintr-odată, foarte răspicat. Cum adică „urrrma" să se însoarrre?

Doamna Weasley își ridică chipul scăldat de lacrimi, cu un aer nedumerit.

– Păi... era vorba...

– Crrredeți că Bill n-o să vrrrea să se însoarrre cu mine? întrebă Fleur. Crrredeți că n-o să mă mai iubească din cauza acestorrr mușcăturrri?

– Nu, nu la asta m-am...

– Pentrrru că n-o să fie așa! zise Fleur, îndreptându-se și

dându-și pe spate părul lung, des și argintiu. Nici măcarrr un om-lup nu l-arrr putea face pe Bill să nu mă mai iubească!

– Păi, da, sunt convinsă că așa este, spuse doamna Weasley, dar credeam că... având în vedere cum... cum...

– Ați crrrezut că eu n-o să mai vrrreau să mă mărrrit cu el? Sau, mai bine zis, ați sperrrat? zise Fleur, dilatându-i-se nările. De ce mi-arrr păsa cum arrrată? Aș zice că sunt eu destul de frrrumoasă pentrrru amândoi! Toate aceste rrrăni nu înseamnă decât că soțul meu e un om currrajos! Și vreau să fac eu asta! adăugă ea pe un ton aprig, dând-o la o parte pe doamna Weasley și înșfăcând alifia.

Doamna Weasley căzu pe spate în brațele soțului ei, urmărind-o pe Fleur cum îi ungea rănile lui Bill, cu o expresie deosebit de stranie pe chip. Nimeni nu zise nimic; Harry nu îndrăzni să se miște. Asemenea tuturor celorlalți, aștepta explozia.

– Bătrâna mătușă Muriel, spuse doamna Weasley după o pauză îndelungată, are o diademă foarte frumoasă, făcută de goblini, și sunt sigură că aș putea s-o conving să ți-o împrumute pentru nuntă. Ține foarte mult la Bill, știi, și diadema o să se potrivească de minune cu părul tău.

– Vă mulțumesc, zise Fleur pe un ton formal. Cred că arrr fi minunat.

Și apoi – Harry nu își dădu seama ce se întâmplase – amândouă plângeau una în brațele celeilalte. Întoarse capul, de-a dreptul uluit și întrebându-se dacă se întorsese lumea cu susul în jos, Ron arăta la fel de uimit pe cât se simțea Harry, iar Ginny și Hermione schimbau priviri alarmate.

– Vezi? spuse o voce sugrumată, iar Tonks se uita urât la Lupin. Încă vrea să se mărite cu el, chiar dacă a fost mușcat! Nu-i pasă!

– E altceva, zise Lupin, abia mișcându-și buzele și părând dintr-odată foarte încordat. Bill n-o să fie un om-lup complet. Este vorba despre cu totul...

– Dar nici mie nu-mi pasă, chiar nu-mi pasă! spuse Tonks, apucându-l pe Lupin de guler și scuturându-l. Ți-am spus de mii de ori...

Harry înțelese dintr-odată care era semnificația Patronusului lui Tonks, de ce avea părul castaniu deschis și de ce venise într-un suflet la Dumbledore când auzise un zvon conform căruia cineva fusese atacat de Greyback; până la urmă, nu de Sirius fusese îndrăgostită Tonks.

– Și ți-am spus de mii de ori, zise Lupin, evitându-i privirea și uitându-se în podea, că sunt prea bătrân pentru tine, prea sărac. Prea periculos...

– Să știi, Remus, că eu am zis întotdeauna că exagerezi în privința asta, spuse doamna Weasley peste umărul lui Fleur, în timp ce o bătea liniștitor pe spate.

– Nu exagerez, zise Lupin pe un ton echilibrat. Tonks merită un om tânăr și întreg.

– Dar ea te vrea pe tine, spuse doamna Weasley, schițând un zâmbet. Să știi, Remus, că nu este neapărat ca cei tineri și întregi să rămână așa.

Arătă cu tristețe către fiul ei, care stătea întins între ei.

– Nu este... momentul potrivit să discutăm despre asta, zise Lupin, uitându-se derutat în jur și evitând să le întâlnească privirea celorlalți. Dumbledore a murit.

– Dumbledore ar fi fost cel mai fericit să știe că există un strop de iubire în plus pe lume, spuse profesoara McGonagall pe un ton tăios, exact când ușile aripii spitalului se dădură din nou de perete și intră Hagrid.

Mica porțiune a chipului său care nu era acoperită cu barbă sau de păr era udă și umflată; se cutremura de plâns, ținând în mână o batistă mare cu buline.

– Am... am făcut-o, doamnă profesoară, suspină el. L-am mutat. Doamna profesoară Lăstar a dus copiii înapoi în dormitoare. Domnul profesor Flitwick s-a întins, dar zice că o să-și revină complet într-o clipită, iar domnul profesor Slughorn a spus că s-a trimis vorbă la minister.

– Îți mulțumesc, Hagrid, zise profesoara McGonagall, ridicându-se numaidecât și întorcându-se către grupul din jurul patului lui Bill. O să trebuiască să vorbesc cu cei de la minister când or să ajungă aici. Hagrid, te rog să le spui șefilor

caselor - Slughorn poate fi reprezentantul Viperinilor - că vreau să vină cât de curând în biroul meu. Și vreau să vii și tu.

Hagrid dădu din cap, se întoarse și ieși din cameră târșâindu-și picioarele, iar profesoara McGonagall se uită la Harry.

- Aș vrea să discut ceva cu tine, Harry, înainte să mă văd cu ei. Te rog să mă însoțești.

Harry se ridică, murmură „Ne vedem puțin mai târziu" către Ron, Hermione și Ginny și merse în urma profesoarei McGonagall pe culoarul dintre paturi. Holurile de afară erau goale și nu se auzea decât cântecul îndepărtat al păsării phoenix. Trecură câteva minute înainte ca Harry să-și dea seama că nu se îndreptau către biroul profesoarei McGonagall, ci către al lui Dumbledore, și alte câteva clipe înainte să realizeze că aceasta fusese directoare adjunctă, bineînțeles - se părea că acum era directoare -, așa că biroul din spatele gargiuiului era acum a ei.

Urcară scara mobilă în tăcere și intrară în camera circulară. Harry nu știa la ce se așteptase, poate ca biroul să fie acoperit cu cearșafuri negre sau chiar ca trupul neînsuflețit al lui Dumbledore să fie acolo. De fapt, camera arăta la fel ca atunci când o părăsiseră el și Dumbledore, cu doar câteva ore mai devreme: instrumentele de argint pufăiau și huruiau pe măsuțele cu picioare fusiforme, spada lui Cercetaș scânteia la lumina lunii în suportul său, iar Jobenul Magic se afla pe un raft din spatele biroului. Dar stinghia lui Fawkes era goală, pe când pasărea și trimitea în continuare cântecul de jale peste domeniu. Un nou portret se alăturase în rândul directorilor și directoarelor răposate ale școlii Hogwarts. Dumbledore dormea într-o ramă aurie dincolo de birou, cu ochelarii în formă de semilună pe nasul strâmb, părând liniștit și netulburat.

După ce aruncă o privire spre portretul cu pricina, profesoara McGonagall făcu o mișcare ciudată, de parcă și-ar fi impus să se oțelească, apoi înconjură biroul, pentru a-l privi pe Harry, cu o expresie echilibrată pe chipul ridat.

- Harry, zise ea, aș dori să știu ce ați făcut tu și domnul profesor Dumbledore după ce ați plecat de la școală.

- Nu pot să vă spun, doamnă profesoară, spuse Harry.

Se așteptase la această întrebare și avea răspunsul deja pregătit. Chiar în camera aceea, Dumbledore îi spusese că nu trebuia să divulge nimănui, în afară de Ron și Hermione, conținutul lecțiilor lor.

- Harry, ar putea fi ceva important, zise profesoara McGonagall.

- Chiar este, spuse Harry. E cât se poate de important, dar dânsul n-a vrut să spun nimănui.

Profesoara McGonagall se uită urât la el.

- Potter (Harry sesiză că aceasta îi spunea din nou pe numele de familie), având în vedere că domnul profesor Dumbledore nu mai este în viață, cred că-ți dai seama că situația s-a schimbat într-o anumită măsură.

- Mie nu mi se pare că este așa, zise Harry, ridicând din umeri. Domnul profesor Dumbledore nu mi-a spus niciodată să încetez să-i urmez ordinele dacă o să moară.

- Dar...

- Însă trebuie să știți ceva înainte să vină cei de la minister. Madam Rosmerta se află sub influența Blestemului Imperius, i-a ajutat pe Reacredință și pe Devoratorii Morții. Așa au ajuns colierul și miedul otrăvit la...

- Rosmerta? spuse profesoara McGonagall, nevenindu-i să creadă.

Dar înainte să mai poată spună ceva, bătu cineva la ușă, în spatele lor, iar profesoara Lăstar și profesorii Flitwick și Slughorn intrară pe rând în cameră, urmați de Hagrid, care plângea în continuare în hohote, cutremurându-se cât era de înalt.

- Plesneală! exclamă Slughorn, care părea cel mai afectat, cel mai palid și cel mai transpirat... A fost elevul meu! Credeam că-l cunosc!

Înainte ca vreunul dintre ei să poată da un răspuns, se auzi o voce tăioasă din partea de sus a peretelui: un vrăjitor palid, brunet și cu un breton scurt tocmai se întorsese în pânza până atunci goală a portretului său.

– Minerva, domnul ministru sosește în câteva clipe, tocmai a Dispărut de la minister.

– Îți mulțumesc, Everard, spuse profesoara McGonagall, întorcându-se repede către profesorii pe care-i avea în subordine. Vreau să vă vorbesc despre ce se va întâmpla cu Hogwarts înainte să ajungă aici, continuă ea repede. Eu, una, nu sunt convinsă că școala ar trebui să se deschidă anul viitor. Faptul că domnul director a fost ucis de unul dintre colegii noștri întinează în mod grav istoria Școlii Hogwarts. Este îngrozitor.

– Sunt sigură că Dumbledore ar fi dorit ca școala să rămână deschisă, spuse profesoara Lăstar. Cred că dacă există un singur elev care vrea să vină aici, școala ar trebui să rămână deschisă pentru acel elev.

– Dar oare o să mai existe acest elev după tot ce s-a întâmplat? zise Slughorn, tamponându-și acum fruntea transpirată cu o batistă de mătase. Părinții or să vrea să-și țină copiii acasă și nu pot să spun că-i condamn. Sincer să fiu, eu nu cred că suntem în mai mare pericol la Hogwarts decât oriunde altundeva, dar nu vă puteți aștepta ca mamele să-mi împărtășească punctul de vedere. Or să vrea să-și țină familia unită, așa cum este firesc.

– Sunt de acord, spuse profesoara McGonagall. Și în orice caz, nu putem spune că Dumbledore n-a anticipat niciodată posibilitatea ca Hogwarts să se închidă. Când a fost redeschisă Camera Secretelor, s-a gândit să închidă școala... și trebuie să recunosc că mie personal mi se pare că uciderea domnului profesor Dumbledore este mai tulburătoare decât ideea că monstrul secret al lui Viperin exista în inima castelului.

– Trebuie să ne consultăm cu guvernatorii, spuse profesorul Flitwick cu o voce subțire și pițigăiată.

Avea o vânătaie mare pe frunte, dar acesta era singurul semn rămas de pe urma faptului că leșinase în biroul lui Plesneală.

– Trebuie să respectăm procedura oficială. N-avem voie să luăm o decizie pripită.

– Hagrid, tu n-ai spus nimic până acum, zise profesoara

McGonagall. Ce părere ai, crezi că Hogwarts ar trebui să rămână deschisă?

Hagrid, care plânsese în tăcere în batista mare cu buline pe parcursul acestei conversații, își ridică acum ochii roșii și umflați, zicând cu o voce răgușită:

- Nu știu, doamnă profesoară. Asta n-o puteți hotărî decât dumneavoastră, ca directoare, și șefii Caselor.

- Domnul profesor Dumbledore a prețuit întotdeauna punctul tău de vedere, spuse profesoara McGonagall pe un ton binevoitor, la fel ca mine.

- Păi, eu rămân, zise Hagrid, curgându-i în continuare lacrimi mari, care i se scurgeau în barba încâlcită. E casa mea, e casa mea de când aveam treisprezece ani. Și dacă sunt copii care mă vor ca profesor, o să le predau. Dar... nu știu... Hogwarts fără Dumbledore...

Înghiți în sec și își ascunse din nou chipul după batistă. Se lăsă tăcerea.

- În ordine, spuse profesoara McGonagall, aruncând o privire pe fereastră, spre domeniu și verificând dacă se apropia ministrul Magiei. Atunci trebuie să fiu de acord cu Filius că cel mai corect este să ne consultăm cu guvernatorii, care or să ia decizia finală.

Cât despre întoarcerea acasă a elevilor... ar fi indicat să plece mai devreme decât mai târziu. Am putea aranja ca Expresul de Hogwarts să vină chiar mâine, dacă e nevoie.

- Dar cum rămâne cu înmormântarea lui Dumbledore? spuse Harry, vorbind în sfârșit.

- Ei bine, zise profesoara McGonagall, pierzându-și puțin aerul energic și cu o voce tremurată, ș-știu că Dumbledore a dorit să fie înmormântat aici, la Hogwarts.

- Atunci așa o să fie, nu? spuse Harry aprig.

- Dacă cei de la minister cred că așa e cel mai bine, zise profesoara McGonagall. Nici un alt director sau directoare n-a mai fost...

- Nici un alt director sau directoare n-a făcut atât de multe pentru această școală, mormăi Hagrid.

- Locul de odihnă al lui Dumbledore ar trebui să fie la Hogwarts, zise profesorul Flitwick.

- Negreșit, spuse profesoara Lăstar.

- În acest caz, zise Harry, n-ar trebui să-i trimiteți pe elevi acasă înainte să aibă loc înmormântarea. Or să vrea să-și ia...

Harry nu putu să rostească ultimele cuvinte, dar profesoara Lăstar termină propoziția în locul lui.

- Rămas-bun.

- Bine zis, spuse profesorul Flitwick cu o voce subțire. Foarte bine zis! Elevii noștri ar trebui să-i aducă un ultim omagiu, așa se cuvine. Putem aranja să fie duși acasă după aceea.

- De acord! strigă profesoara Lăstar.

- Presupun că... da... zise Slughorn cu o voce destul de agitată, în timp ce Hagrid suspină în semn de aprobare.

- Vine, spuse profesoara McGonagall dintr-odată, cercetând domeniul. Domnul ministru... și după câte văd, a adus o delegație cu el.

- Doamnă profesoară, pot să plec? zise Harry.

Nu-și dorea absolut deloc să-l vadă pe Rufus Scrimgeour sau să fie interogat de el în noaptea aceea.

- Da, spuse profesoară McGonagall, și încă repede.

Profesoara McGonagall se duse cu pași mari la ușă și o deschise pentru el. Harry coborî în fugă pe scara în spirală și apoi pe holul gol. Își lăsase Pelerina Invizibilă în vârful Turnului de Astronomie, dar nu mai conta; nu era nimeni pe holuri care să-l vadă trecând, nici măcar Filch, Doamna Norris sau Peeves. Nu întâlni nici o altă persoană, până când ajunse pe culoarul care ducea spre camera comună a Cercetașilor.

- Este adevărat? șopti doamna grasă când se apropie de ea. Chiar este adevărat? Dumbledore... a murit?

- Da, zise Harry.

Doamna grasă scoase un vaiet și, fără să aștepte parola, se dădu la o parte, făcându-i loc să treacă.

Așa cum bănuise Harry, camera de zi era ticsită. În cameră se lăsă tăcerea când Harry intră pe gaura portretului. Îi văzu pe Dean și pe Seamus stând într-un grup în apropiere. Asta

însemna că dormitorul era gol sau aproape gol. Nu vorbi cu nimeni și nu întâlni privirea nimănui. Traversă pur și simplu camera și intră pe ușa care ducea spre dormitoarele băieților.

Așa cum sperase, Ron îl aștepta, fiind încă îmbrăcat de zi și stând pe pat. Harry se așeză pe baldachin și pentru o clipă cei doi se uitară lung unul la celălalt.

- Se discută despre închiderea școlii, spuse Harry.

- Lupin a zis că așa o să se întâmple.

Urmă o pauză.

- Și? spuse Ron cu o voce foarte joasă, de parcă ar fi crezut că mobila trăgea cu urechea la ce vorbeau. L-ați găsit? L-ați luat? H-Horcruxul?

Harry clătină din cap. Acum i se părea că tot ce se petrecuse în jurul lacului acela întunecat era ca un coșmar îndepărtat; oare chiar se întâmplase, cu doar câteva ore înainte?

- Nu l-ați luat? zise Ron distrus. Nu era acolo?

- Nu, spuse Harry. Cineva îl luase deja și lăsase unul fals în locul lui.

- Îl luase deja...?

Harry scoase medalionul fals din buzunar în tăcere, îl deschise și i-l dădu lui Ron. Întreaga poveste putea aștepta. Nu asta conta în noaptea aceea. Singurul lucru care conta era sfârșitul, sfârșitul aventurii lor zadarnice, sfârșitul vieții lui Dumbledore.

- R.A.B., șopti Ron. Cine-o fi fost?

- Nu știu, spuse Harry, întinzându-se pe spate pe pat complet îmbrăcat și privind în gol în sus.

Nu era deloc curios în privința lui R.A.B., se îndoia că avea să mai fie vreodată curios. Stând acolo, își dădu seama brusc că se lăsase tăcerea pe domeniu. Fawkes se oprise din cântat.

Înțelese, fără să își dea seama cum, că pasărea phoenix plecase, părăsise Hogwarts pentru totdeauna, la fel cum Dumbledore părăsise școala, părăsise acea lume... și îl părăsise pe Harry.

– CAPITOLUL XXX –

MORMÂNTUL ALB

Toate cursurile fură anulate, toate examenele amânate. Unii părinți se grăbiră să vină să-și ia copiii de la Hogwarts pe parcursul următoarelor câteva zile. Gemenele Patil plecară înaintea micului dejun din dimineața de după noaptea în care murise Dumbledore, iar Zacharias Smith părăsi castelul însoțit de tatăl său, cu un aer arogant. Pe de altă parte, Seamus Finnigan refuză categoric să se întoarcă acasă cu mama sa; se certară, strigând unul la celălalt, în holul de la intrare, până când aceasta fu de acord să rămână și ea la înmormântare. Seamus le spuse lui Harry și Ron că mamei sale îi găsise cu greu un loc unde să doarmă în Hogsmeade, pentru că vrăjitorii și vrăjitoarele veneau în număr mare în sat, pentru a-i aduce un ultim omagiu lui Dumbledore.

Se agitară puțin spiritele în rândul elevilor din anii mai mici, când o trăsură de un albastru deschis, de mărimea unei case, trasă de doisprezece cai înaripați, din rasa palomino, se profilă pe cer la orele târzii ale după-amiezii dinaintea zilei înmormântării, aterizând la marginea Pădurii. Harry văzu de la fereastră o femeie uriașă, frumoasă, brunetă, cu piele măslinie, coborând pe scara trăsurii și aruncându-se în brațele deschise ale lui Hagrid. Între timp, o delegație formată din funcționari ai ministerului, printre care însuși ministrul Magiei, fu găzduită la castel. Harry avu grijă să nu aibă nimic de-a face cu vreunul dintre ei; era sigur că, mai devreme sau mai târziu, avea să i se ceară din nou să vorbească despre ultima plecare a lui Dumbledore de la Hogwarts.

Harry, Ron, Hermione și Ginny își petreceau tot timpul împreună. Vremea era frumoasă și parcă sfidătoare. Harry își imagina cum ar fi fost dacă n-ar fi murit Dumbledore și ar fi petrecut această perioadă împreună la sfârșitul anului. Ginny ar fi terminat cu examenele, nu ar mai fi avut grija temelor...

și amâna mereu să spună ceea ce știa că trebuia spună, cu o oră și încă o oră. Amâna să facă ceea ce știa că era corect, pentru că-i venea prea greu să renunțe la sursa sa cea mai importantă de alinare.

Vizitau aripa spitalului de două ori pe zi: Neville fusese externat, dar Bill era încă sub supravegherea lui Madam Pomfrey. Cicatricele erau la fel de adânci ca întotdeauna; de fapt, acum semăna foarte bine cu Ochi-Nebun Moody, având însă din fericire doi ochi și două picioare. Personalitatea nu părea să i se fi schimbat deloc. Singurul lucru care părea să se fi schimbat era faptul că acum îi plăcea foarte tare friptura în sânge.

– ... așa că arrre marrre norrroc că se însoarrră cu mine, zise Fleur veselă, umflându-i pernele lui Bill, pentrrru că la englezi carrrnea e merrreu prrrea bine făcută, am spus-o din totdeauna.

– Presupun că n-am de ales și trebuie să accept că până la urmă o să se însoare cu ea, spuse Ginny, oftând, ceva mai târziu în seara aceea, când ea, Harry, Ron și Hermione stăteau lângă fereastra deschisă în camera de zi a Cercetașilor, privind domeniul peste care asfințea soarele.

– E simpatică, zise Harry. Însă tare urâtă, adăugă Harry repede, în timp ce Ginny ridică din sprâncene și râse fără să vrea pe înfundate.

– Păi, presupun că dacă mama poate să se împace cu gândul, pot și eu.

– A mai murit cineva cunoscut? o întrebă Ron pe Hermione, care răsfoia ediția de seară a *Profetului*.

Hermione tresări când auzi nuanța de asprime forțată din vocea lui.

– Nu, spuse ea pe un ton mustrător, împăturind ziarul. Îl caută în continuare pe Plesneală, dar nici urmă de el.

– Bineînțeles, zise Harry, care se enerva ori de câte ori se ivea acest subiect. Nu o să-l găsească pe Plesneală până nu o să-l găsească pe Cap-de-Mort și, având în vedere că n-au reușit să facă asta în tot acest timp...

– Eu mă duc să mă culc, spuse Ginny, căscând. N-am prea dormit bine de când... mă rog... mi-ar prinde bine să dorm.

Îl sărută pe Harry (Ron se uită în altă parte, într-un mod ostentativ), le făcu cu mâna celorlalți doi și se îndreptă către dormitoarele fetelor. În clipa în care se închise ușa în urma ei, Hermione se aplecă spre Harry cu o expresie cât se poate de caracteristică pe chip.

– Harry, am găsit ceva azi-dimineață, la bibliotecă.

– Despre R.A.B.? spuse Harry, îndreptându-se.

Nu se mai simțea așa cum i se întâmplase de atât de multe ori în trecut, entuziasmat, curios, dorindu-și cu ardoare să rezolve un mister; tot ce știa era că sarcina de a descoperi adevărul despre Horcruxul original trebuia îndeplinită pentru a putea avansa puțin de-a lungul drumului întunecat și șerpuit care se întindea în fața lui, drumul pe care pornise împreună cu Dumbledore și pe care acum trebuia să meargă de unul singur. Puteau să mai fie nu mai puțin de patru Horcruxuri oriunde în lume și fiecare dintre acestea trebuia găsit și distrus înainte să existe posibilitatea de a fi ucis Cap-de-Mort. Harry repeta întruna cum se numeau acestea, de parcă le-ar fi putut aduce mai aproape înșiruindu-le: medalionul... cupa... șarpele... un obiect al lui Cercetaș sau Ochi-de-Șoim... medalionul... cupa... șarpele... un obiect al lui Cercetaș sau Ochi-de-Șoim...

Această incantație părea să răsune în mintea lui Harry noaptea, când adormea, iar visele îi erau populate cu numeroase cupe, medalioane și obiecte misterioase, la care nu putea ajunge, deși Dumbledore îl ajuta, întinzându-i o scară din frânghii care se transformau în șerpi în clipa în care începea să urce pe ea.

Îi arătase lui Hermione biletul din medalion în dimineața după ce murise Dumbledore și, deși ea nu recunoscuse imediat inițialele ca aparținând unui vrăjitor misterios pe care îl întâlnise în lecturile ei, de atunci se tot ducea la bibliotecă, mai des decât ar fi avut nevoie cineva care nu avea teme de făcut.

– Nu, zise ea cu tristețe. Am încercat, Harry, dar n-am gă-

sit nimic. Sunt câțiva vrăjitori destul de cunoscuți care au aceste inițiale. Rosalind Antigone Bungs, Rupert „Aruncătorul-de-secure" Brookstanton. Dar nu par să fie cei pe care îi căutăm. Judecând după biletul acela, cine a furat Horcruxul îl cunoștea pe Cap-de-Mort și nu pot să găsesc nici o dovadă cât de mică a faptului că Bungs sau Aruncătorul-de-secure au avut vreodată vreo legătură cu el. Nu, de fapt, voiam să-ți vorbesc... ei bine, despre Plesneală.

Păru îngrijorată doar pentru că repetă numele.

– Ce-i cu el? întrebă Harry cu amărăciune, lăsându-se din nou pe spătarul fotoliului.

– Păi, se pare că până la urmă nu am fost chiar departe de adevăr în privința Prințului Semipur, spuse ea pe un ton nesigur.

– Hermione, chiar trebuie să răsucești cuțitul în rană? Cum crezi că mă simt acum în legătură cu asta?

– Nu, nu, Harry, n-am spus-o în sensul ăsta! spuse ea repede, uitându-se în jur pentru a se asigura că nu trăgea nimeni cu urechea la ce vorbeau. Doar am avut dreptate că manualul i-a aparținut la un moment dat lui Eileen Prince. Vezi tu, ea a fost mama lui Plesneală!

– Mi s-a părut mie că nu era o frumusețe, zise Ron.

Hermione îl ignoră.

– Răsfoiam celelalte numere vechi ale *Profetului* și am găsit un mic anunț în care scria despre căsătoria dintre Eileen Prince și un bărbat pe nume Tobias Plesneală, iar apoi un alt anunț în care scria că născuse un...

– ... criminal! exclamă Harry.

– Păi... da, zise Hermione. Așa că... am avut dreptate într-un fel. Vezi tu, Plesneală trebuie să fi fost mândru să fie „semi-prinț". Din câte am citit în *Profet*, Tobias Plesneală era Încuiat.

– Da, e logic, spuse Harry. Cred c-a adus vorba de sângele său pur pentru a se înțelege bine cu Lucius Reacredință și cu ceilalți. Este exact cum e Cap-de-Mort. Mamă cu sânge pur, tatăl Încuiat... rușinat de originea sa, încercând să se fa-

că temut folosind Magia Neagră, și-a găsit un nou nume impresionant. Lordul Cap-de-Mort... Prințul Semipur... cum de nu și-a dat seama Dumbledore...?

Se întrerupse, uitându-se pe geam. Nu putea să se abțină să mediteze la încrederea complet eronată pe care o avusese Dumbledore în Plesneală. Dar, așa cum Hermione tocmai îl făcuse să-și aducă aminte, și el, Harry, fusese păcălit. În ciuda acelor vrăji mâzgălite, care se dovedeau din ce în ce mai periculoase. Refuzând să aibă o părere proastă despre băiatul care fusese atât de isteț și care îl ajutase atât de mult.

Îl ajutase... iar acum acesta era un gând aproape de nesuportat.

– Tot nu înțeleg de ce nu te-a reclamat pentru folosirea acelui manual, zise Ron. În mod sigur a știut unde găseai toate vrăjile.

– A știut, spuse Harry cu amărăciune. A știut când am folosit „Sectumsempra". Nici nu a avut nevoie de Legilimanție. Ar fi putut să știe chiar înainte de asta, când Slughorn zicea cât de priceput eram la Poțiuni. N-ar fi trebuit să-și lase cartea pe fundul dulapului ăluia, nu-i așa?

– Dar de ce nu te-a reclamat?

– Nu cred că a vrut să arate că avea vreo legătură cu cartea aceea, zise Hermione. Nu cred că Dumbledore ar fi fost mulțumit dacă ar fi aflat că era a lui. Și chiar dacă Plesneală ar fi pretins că nu-i aparținuse, Slughorn i-ar fi recunoscut imediat scrisul. Și oricum, manualul rămăsese în fosta clasă a lui Plesneală și pun pariu că Dumbledore știa că pe mama lui o chema „Prince".

– Ar fi trebuit să-i arăt cartea lui Dumbledore, spuse Harry. În tot acest timp, mi-a arătat că Lordul Cap-de-Mort era diabolic încă din școală, iar eu aveam dovada că se întâmplase la fel cu Plesneală.

– „Diabolic" e un cuvânt cam dur, spuse Hermione cu o voce joasă.

– Dar tu ai fost cea care îmi tot spunea că manualul era periculos!

- Harry, eu doar încerc să spun că-ți asumi o vină prea mare. Am crezut că prințul avea un simț al umorului cam răutăcios, dar nu mi-aș fi putut închipui niciodată că era un viitor ucigaș.

- Nici unul dintre noi nu și-ar fi putut închipui că Plesneală era în stare să... știți voi, zise Ron.

Se lăsă tăcerea, fiecare dintre ei fiind cufundat în propriile gânduri, dar Harry era sigur că Ron și Hermione se gândeau la dimineața următoare, când Dumbledore avea să fie condus pe ultimul drum. Harry nu mai fusese niciodată la o înmormântare; când murise Sirius, trupul său neînsuflețit nu rămăsese în urmă, iar el nu fusese înmormântat. Nu știa la ce să se aștepte și era puțin îngrijorat de ce avea să vadă, de ce avea să simtă. Se întrebă dacă moartea lui Dumbledore avea să i se pară mai reală după înmormântare. Deși erau momente când părea copleșit, și-și dădea seama de asta, mai erau și perioade pustii, de acalmie, când, în ciuda faptului că în tot castelul nu se vorbea decât despre aceasta, îi venea greu să creadă că Dumbledore murise cu adevărat. Însă nu căutase disperat un fel de portiță, o cale de a-l aduce înapoi pe Dumbledore, așa cum făcuse în cazul lui Sirius. Băgă mâna în buzunar după lanțul de aur al Horcruxului fals, pe care acum îl ținea mereu la el, nu ca pe un talisman, ci pentru a-i aminti ce preț fusese plătit pentru el și ce mai rămăsese de făcut.

În ziua următoare Harry se trezi devreme pentru a-și face bagajele; Expresul de Hogwarts avea să plece la o oră după înmormântare. La parter, atmosfera din Marea Sală era sumbră. Toată lumea era îmbrăcată în robe festive și nimeni nu părea să aibă poftă de mâncare. Profesoara McGonagall lăsase gol scaunul ca un tron din mijlocul mesei profesorilor. Și scaunul lui Hagrid era gol: Harry își zise că, probabil, acesta nu putuse veni la micul dejun; dar locul lui Plesneală fusese ocupat fără jenă de Rufus Scrimgeour. Harry evită să-i întâlnească ochii galbeni când acesta se uită cercetător prin Marea Sală. Avea sentimentul neplăcut că Scrimgeour îl căuta pe el.

Harry zări părul roșcat și ochelarii cu ramă de corn ai lui Percy Weasley, printre cei care-l însoțeau pe Scrimgeour. Ron nu dădu nici un semn că-l văzuse, în afara faptului că tăia bucățile de scrumbie cu o furie inexplicabilă.

La masa Viperinilor, Crabbe și Goyle șușoteau între ei. Deși erau niște băieți mătăhăloși, păreau neobișnuit de însingurați fără silueta înaltă și palidă a lui Reacredință între ei, gata să le dea ordine. Harry nu se prea gândise la Reacredință. Toată animozitatea sa era concentrată asupra lui Plesneală, dar nu uitase teama pe care o auzise în vocea lui Reacredință în vârful acelui turn și nici faptul că acesta lăsase în jos bagheta înainte să sosească ceilalți Devoratori ai Morții. Harry nu credea că Reacredință l-ar fi ucis pe Dumbledore. Încă îl disprețuia pe Reacredință pentru dragostea pe care o purta Magiei Negre, dar antipatia față de el se amestecase acum cu un strop de milă. Oare unde era Reacredință acum, se întrebă Harry, și oare ce-l obliga Cap-de-Mort să facă, amenințându-l că avea să îi omoare pe el și pe părinții săi?

Firul gândurilor lui Harry fu întrerupt de Ginny, care îi dădu un ghiont în coaste. Profesoara McGonagall se ridicase în picioare, așa că zumzetul îndurerat din Sală se stinse numaidecât.

– Nu mai este mult, zise ea. Șeful Casei voastre vă va conduce afară pe domeniu. Vă rog să-l urmați. Cercetași, după mine.

Elevii se ridicară de la mese aproape fără zgomot. Harry îl zări pe Slughorn în fața coloanei de Viperini, purtând o superbă robă festivă lungă de un verde smarald, brodată cu argintiu. Nu o mai văzuse niciodată atât de curată pe profesoara Lăstar, șefa Astropufilor; nu avea absolut nici un petic pe pălărie, iar când ajunseră în holul de la intrare, o găsiră pe Madam Pince stând lângă Filch. Purta un voal negru lung, care-i ajungea până la genunchi, iar Filch era îmbrăcat cu un costum negru și o cravată foarte veche, cu un miros pregnant de naftalină.

Când ieși pe treptele de piatră dincolo de ușile de la in-

trare, Harry văzu că se îndreptau către lac. Razele calde ale soarelui îi mângâiară chipul în timp ce elevii o urmau în tăcere pe profesoara McGonagall spre locul unde fuseseră înșirate câteva sute de scaune. Un culoar trecea prin mijlocul rândurilor de scaune, iar în față era o masă de marmură, cu toate scaunele îndreptate spre ea. Era o zi frumoasă de vară.

Jumătate dintre scaune fuseseră deja ocupate de o varietate neobișnuită de oameni, unii jerpeliți, alții eleganți, tineri și bătrâni. Harry nu-i recunoscu pe majoritatea dintre ei, dar văzu câteva chipuri familiare, printre care membrii Ordinului Phoenix: Kingsley Shacklebolt, Ochi-Nebun Moody, Tonks, al cărei păr își redobândise în mod miraculos culoarea roz aprins, Remus Lupin, care părea să o țină de mână pe Tonks, domnul și doamna Weasley, Bill, care mergea ajutat de Fleur, urmat de Fred și George, care purtau sacouri de piele neagră de dragon. Apoi mai era Madame Maxime, care ocupa numai ea două scaune și jumătate, Tom, proprietarul „Ceaunului Crăpat", Arabella Figg, vecina Nonă a lui Harry, cântăreața cu părul lung și umflat, care cânta la bas în formația vrăjitorească „Surorile Stranii", Ernie Prang, șoferul Autobuzului Salvator, doamna Malkin, de la magazinul de robe de pe Aleea Diagon, și câțiva oameni pe Harry îi știa doar din vedere, cum era barmanul de la „Capul de mistreț" sau vrăjitoarea care împingea cărucior cu mâncare în Expresul de Hogwarts. Veniseră și fantomele castelului, care abia dacă se vedeau în lumina puternică a soarelui, putând fi observate doar când se mișcau și scânteind transparent în văzduhul sclipitor.

Harry, Ron, Hermione și Ginny se așezară la capătul unui șir de scaune de lângă lac. Oamenii vorbeau în șoaptă între ei. Vorbăria lor se auzea ca un vânticel care deranja firele de iarbă, dar ciripitul păsărilor era mult mai puternic decât acest zumzet. Mulțimea era din ce în ce mai numeroasă. Simțind dintr-o dată un val de afecțiune profundă pentru amândoi, Harry o văzu pe Luna ajutându-l pe Neville să ia loc pe un scaun. Ei erau singurii din A.D. care răspunseseră chemării lui

Hermione în noaptea când murise Dumbledore, iar Harry știa care era motivul: ei erau cei cărora le lipsise cel mai tare A.D., fiind probabil singurii care își verificaseră în mod regulat monedele și sperând că avea să aibă loc o nouă întâlnire.

Cornelius Fudge trecu pe lângă ei, îndreptându-se către rândurile din față, cu o expresie mâhnită pe chip și învârtind melonul verde; următoarea persoană pe care o recunoscu Harry fu Rita Skeeter. Se înfurie când văzu că ea ținea un caiet de notițe în mâna cu gheare roșii; apoi, mâniindu-se și mai tare, o văzu pe Dolores Umbridge, cu o expresie îndurerată, neconvingătoare, pe chipul ca de broască, purtând o fundă de catifea neagră peste buclele arămii. Aceasta tresări la vederea centaurului Firenze, care părea să stea de strajă pe malul lacului, și fugi repede către un scaun cât mai îndepărtat.

În sfârșit, se așezară toți profesorii. Harry îl văzu pe Scrimgeour, grav și distins în rândul din față, alături de profesoara McGonagall. Se întrebă dacă lui Scrimgeour sau oricărei alte persoane importante de acolo chiar le părea rău că murise Dumbledore. În clipa aceea auzi o muzică, o muzică stranie, spectrală, și uită de antipatia sa față de minister. Privi în jur, încercând să descopere de unde provenea cântecul. Nu era singurul. Mai mulți întoarseră capul, uitându-se în jur puțin neliniștiți.

– Acolo, îi șopti Ginny lui Harry la ureche.

Și îi văzu în apa limpede și verde luminată de razele soarelui, la câțiva centimetri sub suprafață. Îi aduceau aminte într-un mod îngrozitor de Inferi: un cor de oameni ai mării cântau într-o limbă ciudată, pe care ceilalți nu o înțelegeau. Chipurile palide le erau vălurite și părul se învolbura în jurul lor. Lui Harry i se zbârli părul de pe ceafă din cauza muzicii, dar aceasta era plăcută. În mod evident, vorbea despre pierdere și suferință. Uitându-se în jos la chipurile sălbatice ale cântăreților simți că măcar aceștia regretau moartea lui Dumbledore. Apoi Ginny îl înghionti din nou și Harry își întoarse capul.

Hagrid mergea încet pe culoarul dintre scaune. Plângea în tăcere, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji, ducând în bra-

te un trup neînsufleţit, îmbrăcat în catifea purpurie, presărată cu stele aurii. Harry ştiu că era trupul lui Dumbledore. Simţi o durere acută la vederea lor. Pentru o clipă, muzica ciudată şi faptul că ştia că trupul lui Dumbledore era atât de aproape părură să răpească toată căldura razelor soarelui. Ron era alb ca varul şi arăta şocat. Iar Ginny şi Hermione plângeau, cu lacrimile şiroindu-le fără încetare în poală.

Nu puteau desluşi exact ce se întâmpla în faţă. Hagrid părea să fi aşezat cu grijă trupul pe masă. Acum se întoarse pe culoar, suflându-şi nasul cu zgomote ca de trompetă, care atraseră privirile scandalizate ale câtorva oameni, printre care Harry o observă şi pe Dolores Umbridge... dar Harry ştia că lui Dumbledore nu i-ar fi păsat. Încercă să facă un gest prietenesc către Hagrid, când acesta trecu pe lângă el, dar Hagrid avea ochii atât de umflaţi, încât era de mirare că vedea pe unde merge. Harry aruncă o privire spre rândul din spate spre care se îndrepta Hagrid şi realiză care era punctul său de reper, pentru că acolo se afla uriaşul Grawp, îmbrăcat cu un sacou şi nişte pantaloni, care erau fiecare de mărimea unui mic cort. Îşi ţinea plecat capul urât asemenea unui bolovan, docil şi aproape uman. Hagrid se aşeză lângă fratele său de mamă şi Grawp îl bătu liniştitor pe cap, cu putere, încât picioarele scaunului lui Hagrid se adânciră în pământ. Harry avu o pornire ciudată de a râde. Dar atunci muzica se opri şi se întoarse din nou spre partea din faţă.

Un vrăjitor micuţ cu părul format din smocuri, îmbrăcat cu o robă neagră simplă, se ridicase şi stătea acum în faţa trupului neînsufleţit al lui Dumbledore. Harry nu auzi ce spunea. O parte dintre cuvinte ajunseră la ei, plutind la întâmplare pe deasupra sutelor de capete. „Spirit nobil"... „contribuţie intelectuală"... „suflet mare" - cuvinte oarecum lipsite de însemnătate. Nu prea aveau legătură cu acel Dumbledore pe care-l cunoscuse Harry. Îşi aminti dintr-odată nişte cuvinte pe placul lui Dumbledore: „papă-lapte", „smiorcăiţi", „ciudaţi", „vicleni" şi trebui să se abţină din nou să zâmbească. Oare era ceva în neregulă cu el?

Auzi un clipocit catifelat în stânga sa și văzu că oamenii mării ieșiseră la suprafață pentru a asculta și ei. Și-l aminti pe Dumbledore stând pe malul lacului cu doi ani în urmă, foarte aproape de locul unde stătea acum Harry, discutând în limba oamenilor mării cu sirena-șefă. Harry se întrebă unde învățase Dumbledore limba oamenilor mării. Erau atât de multe lucruri despre care nu-l întrebase niciodată, atât de multe lucruri pe care ar fi trebuit să i le spună.

Și atunci, luându-l complet pe nepregătite, îl fulgeră cruda realitate, într-un mod mai clar și mai puternic decât până atunci. Dumbledore murise, nu mai era printre ei. Strânse atât de tare medalionul rece, încât îl duru mâna, dar nu putu să-și țină în frâu lacrimile fierbinți, care i se prelinseră pe obraji. Își întoarse privirea dinspre Ginny și ceilalți, privind dincolo de lac, spre Pădure, în timp ce omulețul îmbrăcat în negru bolborosea în continuare. Ceva se mișca printre copaci. Centaurii veniseră și ei să aducă un ultim omagiu. Nu ieșiră în câmp deschis, dar Harry îi văzu stând aproape nemișcați, pe jumătate ascunși în umbre, privindu-i pe vrăjitori și având arcurile pe lângă corp. Harry își aduse aminte de primul său drum de coșmar în Pădure, prima dată când întâlnise ființa care era Cap-de-Mort la acea vreme, cum îl înfruntase, cum el și Dumbledore discutaseră la scurt timp după aceea despre luptele purtate când nu erau sorți de izbândă. Dumbledore spusese că era important să lupți, iar și iar, pentru că numai astfel răul putea fi ținut la distanță, însă fără să fie eliminat vreodată cu desăvârșire.

Și atunci, stând acolo, sub soarele pârjolitor, Harry realiză cu claritate cum îl apăraseră pe rând cei care ținiseră la el: mama sa, tatăl său, nașul său și în cele din urmă Dumbledore, dorindu-și cu toții să-l protejeze cu orice preț; dar acum se încheiase. Nu mai putea lăsa pe nimeni să stea între el și Cap-de-Mort; trebuia să renunțe pentru totdeauna la iluzia pe care ar fi trebuit s-o dea uitării de la vârsta de un an: iluzia că brațele protectoare ale unui părinte însemna că nu-l putea răni nimic. Era un coșmar din care nu se putea

trezi. Nu exista nici o șoaptă liniștitoare în întuneric care să-i spună că era în siguranță, că totul se petrecea doar în imaginația lui; ultimul și cel mai mare dintre protectorii săi murise, iar acum era mai singur decât fusese vreodată.

Omulețul îmbrăcat în negru terminase în sfârșit de vorbit și se așezase din nou la locul său. Harry aștepta să se ridice altcineva; se aștepta la niște discursuri, probabil din partea ministrului, dar nu se mișcă nimeni.

Apoi țipară câțiva oameni. Din trupul neînsuflețit al lui Dumbledore și din masa pe care se afla acesta țâșniseră niște flăcări albe, strălucitoare: se înălțau din ce în ce mai sus, acoperindu-i trupul. Fumul alb se ridică în văzduh, desenând forme ciudate. Lui Harry îi stătu inima pentru o clipă, având impresia că văzu un phoenix care zbura vesel spre cer, dar în secunda următoare focul dispăruse deja. În locul flăcărilor apăruse un mormânt alb de marmură, care cuprindea trupul lui Dumbledore și masa pe care fusese întins. Se mai auziră niște strigăte de uimire, în timp ce o ploaie de săgeți căzu fulgerător, fără a ajunge însă la mulțime. Harry știu că acesta era omagiul centaurilor, îi văzu întorcându-se și dispărând din nou în umbra răcoroasă a copacilor. Oamenii mării se cufundară și ei încet în apa verde, făcându-se nevăzuți.

Harry se uită la Ginny, Ron și Hermione. Ron avea chipul schimonosit de parcă l-ar fi orbit lumina soarelui. Lui Hermione îi șiroiau lacrimi pe obraji, însă Ginny nu mai plângea. Întâlni privirea lui Harry cu aceeași expresie înflăcărată și intensă ca atunci când îl îmbrățișase, după ce câștigase Cupa de vâjthaț în lipsa lui, și știu că în clipa aceea exista o înțelegere deplină între ei și că după ce avea să-i spună ce avea de gând să facă, Ginny nu avea să-i spună „Ai grijă" sau „Nu face asta", ci avea să-i accepte decizia, pentru că nu s-ar fi așteptat la nimic mai prejos din partea lui. Așa că se oțeli pentru a spune ce știuse că trebuia să spună de când murise Dumbledore.

– Ginny, uite ce-i, zise el pe o voce foarte joasă, în timp ce zumzetul de voci din jurul lor se amplifica și oamenii în-

cepură să se ridice. Nu pot să mai fiu cu tine. Trebuie să ne despărțim. Nu mai putem fi împreună.

Ginny zise, cu un zâmbet ciudat:

- Probabil că e vorba despre un motiv nobil, nu?

- Ultimele săptămâni pe care le-am petrecut cu tine au fost... parcă din viața altcuiva, spuse Harry. Dar nu pot... nu putem... acum sunt lucruri pe care trebuie să le fac singur.

Ginny nu plânse, ci pur și simplu se uită la el.

- Cap-de-Mort se folosește de apropiații dușmanilor săi. Te-a folosit deja ca momeală, și asta doar pentru că erai sora prietenului meu cel mai bun. Gândește-te în ce pericol o să te afli dacă o să continuăm așa. O să știe, o să afle. O să încerce să ajungă la mine prin tine.

- Și dacă nu-mi pasă? spuse Ginny pe un ton pătimaș.

- Mie îmi pasă, zise Harry. Cum crezi că m-aș simți dacă ar fi înmormântarea ta... și eu aș fi de vină...?

Ginny își întoarse privirea, uitându-se peste lac.

- De fapt nu am renunțat niciodată de tot la tine, zise ea. Nu de tot. Am sperat întotdeauna... Hermione mi-a zis să-mi văd de viață, poate să mă văd cu alți băieți, să fiu mai relaxată în preajma ta, pentru că amuțeam dacă eram în aceeași cameră cu tine, ții minte? Și a zis că erau mai multe șanse să mă remarci dacă aș fi fost... eu însămi.

- Hermione e tare deșteaptă, spuse Harry, încercând să zâmbească. Însă regret că nu ți-am cerut să fim împreună mai de mult. Am fi putut avea atâta timp... luni... poate chiar ani...

- Dar tu ai fost prea ocupat încercând să salvezi lumea vrăjitorească, zise Ginny, aproape râzând. Ei bine, nu pot să spun că mă surprinde. Știam că avea să se întâmple asta mai devreme sau mai târziu. Știam că nu poți fi fericit decât dacă-l vânezi pe Cap-de-Mort. Poate că tocmai din cauza asta îmi place atât de mult de tine.

Harry nu suportă să audă toate acestea și bănui că avea să se răzgândească dac-ar mai fi rămas lângă ea. Îl văzu pe Ron ținând-o acum în brațe pe Hermione și mângâind-o pe păr în timp ce ea plângea pe umărul lui. Și lui Ron i se scurgeau

lacrimi de pe vârful nasului lung. Harry se ridică, nefericit, le întoarse spatele lui Ginny și mormântului lui Dumbledore și se îndepărtă mergând pe malul lacului. Se simțea mult mai bine dacă se mișca, în loc să stea locului, la fel cum avea să se simtă mult mai bine dacă avea să pornească cât mai curând posibil în căutarea Horcruxurilor, pentru a-l ucide pe Cap-de-Mort, în loc să aștepte.

- Harry!

Se întoarse. Rufus Scrimgeour venea repede spre el, de-a lungul malului, șchiopătând, sprijinindu-se în baston.

- Speram să vorbesc puțin cu tine. Te superi dacă te însoțesc pentru câteva clipe?

- Nu, zise Harry pe un ton indiferent, mergând mai departe.

- Harry, ce s-a întâmplat a fost o tragedie îngrozitoare, spuse Scrimgeour cu o voce joasă. Nici nu-ți poți imagina cât de șocat am fost când am aflat. Dumbledore a fost un mare vrăjitor. Așa cum știi, am avut și neînțelegeri, dar nimeni nu știe mai bine ca mine...

- Ce vreți? întrebă Harry scurt.

Scrimgeour păru deranjat, dar, la fel ca și înainte, își schimbă repede expresia într-una de înțelegere mâhnită.

- Desigur, ești îndurerat, spuse el. Știu că erai foarte apropiat de Dumbledore. Cred că ai fost elevul său preferat din toate timpurile. Legătura strânsă dintre voi doi...

- Ce vreți? repetă Harry, oprindu-se.

Se opri și Scrimgeour, sprijinindu-se în baston, uitându-se lung la Harry și având acum o expresie vicleană.

- Se zice că erai cu el când a plecat de la școală în noaptea în care a murit.

- Cine zice asta? spuse Harry.

- Cineva a Împietrit un Devorator al Morții în vârful Turnului după ce-a murit Dumbledore. În plus, au fost găsite două mături acolo. Ministerul poate să facă un calcul simplu, Harry.

- Mă bucur s-o aud, spuse Harry. Ei bine, e treaba mea

unde m-am dus cu Dumbledore și ce am făcut după aceea. N-a vrut să știe și alții.

- Bineînțeles, este o dovadă de loialitate demnă de admirat, zise Scrimgeour, făcând eforturi pentru a-și ascunde iritarea, dar Dumbledore nu mai este, Harry. Nu mai este.

- Nu va mai fi în această școală decât atunci când nimeni de aici nu îi va mai fi loial, spuse Harry, zâmbind fără să vrea.

- Dragul meu, nici măcar Dumbledore nu se poate întoarce din...

- N-am spus că poate. Nu puteți să înțelegeți. N-am nimic să vă spun.

Scrimgeour ezită, apoi zise pe un ton pe care și-l dorea amabil:

- Știi, Harry, ministerul te poate proteja prin tot felul de mijloace. Îți pun bucuros la dispoziție doi dintre Aurorii mei.

Harry râse.

- Cap-de-Mort vrea să mă omoare cu mâna lui și Aurorii nu-l pot opri. Așa că vă mulțumesc pentru propunere, dar o refuz.

- Să înțeleg, spuse Scrimgeour, vorbind acum cu răceală, că cererea pe care ți-am făcut-o de Crăciun...

- Ce cerere? A, da, să le spun tuturor ce treabă extraordinară faceți, în schimbul...

- ... ridicării moralului tuturor! se răsti Scrimgeour.

Harry îl privi lung pentru o clipă.

- L-ați eliberat pe Stan Shunpike?

Scrimgeour prinse o culoare vineție, neplăcută, care-l făcea să semene foarte bine cu unchiul Vernon.

- Observ că ești...

- Omul lui Dumbledore până-n măduva oaselor, zise Harry. Chiar așa.

Scrimgeour se uită urât la el pentru o clipă, apoi se întoarse și se îndepărtă șchiopătând, fără să mai scoată o vorbă. Harry îi văzu pe Percy și pe ceilalți din delegația ministerului așteptându-l pe Scrimgeour, aruncând priviri neliniș-

tite spre Hagrid, care plângea, și spre Grawp, care încă nu se ridicase. Ron și Hermione veneau cu pași repezi spre Harry, trecând pe lângă Scrimgeour în sens invers; Harry se întoarse și merse încet, așteptându-i să-l ajungă din urmă. Aceștia o făcură în sfârșit, când ajunseră la umbra unui fag unde stătuseră în vremuri mai bune.

– Ce voia Scrimgeour? șopti Hermione.

– Ce-a vrut și de Crăciun, spuse Harry, ridicând din umeri. Voia să-i dau informații secrete despre Dumbledore și să fiu noua reclamă a ministerului.

Ron păru să poarte o luptă interioară cu el însuși și apoi îi zise răspicat lui Hermione:

– Auzi, lasă-mă să mă duc să-l pocnesc pe Percy!

– Nu, spuse ea cu fermitate, apucându-l de braț.

– O să mă simt mai bine!

Harry râse. Chiar și Hermione schiță un zâmbet, deși îi pieri când își ridică privirea spre castel.

– Mi se rupe sufletul când mă gândesc că e posibil să nu ne mai întoarcem niciodată aici, spuse ea cu o voce mică. Cum se poate închide Hogwarts?

– Poate că n-o să se închidă, zise Ron. Nu suntem în mai mare pericol aici decât acasă, nu? Acum peste tot e la fel. Ba chiar aș spune că la Hogwarts am fi mai în siguranță, aici sunt mai mulți vrăjitori care să apere castelul. Ce zici, Harry?

– N-o să mă întorc nici dacă o să se redeschidă, spuse Harry.

Ron rămase cu gura căscată, însă Hermione zise cu tristețe:

– Știam c-o să spui asta. Dar atunci ce o să faci?

– Mă duc din nou înapoi la familia Dursley, pentru că așa a vrut Dumbledore, zise Harry. Dar o să fie o vizită scurtă și după aceea o să plec de tot.

– Dar unde te duci, dacă nu te mai întorci la școală?

– Mă gândeam să mă întorc la Peștera lui Godric, murmură Harry, căruia îi venise această idee încă din noaptea în care murise Dumbledore. Acolo a început totul pentru

mine. Totul. Pur și simplu simt că trebuie să mă duc acolo. Și o să mă pot duce să văd mormintele părinților mei. Mi-ar plăcea să o fac.

- Și după aceea? zise Ron.

- După aceea trebuie să găsesc celelalte Horcruxuri, nu? spuse Harry, cu privirea ațintită asupra mormântului alb al lui Dumbledore, oglindit în apă pe partea cealaltă a lacului. Asta a vrut el să fac, de asta mi-a spus totul despre ele. Dacă Dumbledore avea dreptate - și sunt sigur că așa era - mai există patru. Trebuie să le dau de urmă și să le distrug, iar apoi trebuie să continui cu al șaptelea fragment al sufletului lui Cap-de-Mort. Fragmentul care încă se află în corpul lui și eu sunt cel care trebuie să-l omoare. Iar dacă o să mă întâlnesc la un moment dat cu Severus Plesneală, adăugă Harry, cu atât mai bine pentru mine, și cu atât mai rău pentru el.

Urmă o tăcere îndelungată. Mulțimea aproape că se risipise, cei din urmă ocolind de departe silueta monumentală a lui Grawp, care îl alina pe Hagrid, ale cărui strigăte îndurerate răsunau în continuare pe deasupra apei.

- O să fim acolo, Harry, zise Ron.

- Poftim?

- La mătușa și la unchiul tău, spuse Ron. Și apoi o să mergem cu tine, oriunde o să te duci.

- Nu, zise Harry repede, căci nu se așteptase la asta și dorise să-i facă să înțeleagă că avea să meargă singur în această călătorie deosebit de periculoasă.

- Ne-ai spus odată, spuse Hermione cu o voce joasă, că o să avem timp să facem cale întoarsă dacă o să vrem. Am avut destul timp s-o facem, nu?

- Suntem alături de tine, orice ar fi, zise Ron. Dar, prietene, o să trebuiască să treci pe la mine pe-acasă înainte să faci altceva, chiar înainte să mergi la Peștera lui Godric.

- De ce?

- Nunta lui Bill și Fleur, ai uitat?

Harry îl privi uimit; ideea că încă exista ceva atât de firesc ca o nuntă i se părea de necrezut și totuși minunat.

– Da, n-ar trebui să o ratăm, spuse el în cele din urmă.

Strânse Horcruxul fals cu un gest mecanic, dar în ciuda tuturor celorlalte lucruri, în ciuda drumului întunecat și șerpuit pe care-l vedea în fața ochilor, în ciuda confruntării finale cu Cap-de-Mort, despre care știa că trebuia să aibă loc, indiferent dacă avea să fie peste o lună, peste un an, sau peste zece ani, i se umplu inima de fericire la gândul că avea încă o ultimă zi însorită de pace, de care să se poată bucura împreună cu Ron și Hermione.

CUPRINS

CAPITOLUL I
CELĂLALT MINISTRU *5*

CAPITOLUL II
STRADA FUSULUI *23*

CAPITOLUL III
VRUTE ŞI NEVRUTE *41*

CAPITOLUL IV
HORACE SLUGHORN *57*

CAPITOLUL V
FLEGMĂ ÎN EXCES *79*

CAPITOLUL VI
DRACO FACE O OPRIRE *101*

CAPITOLUL VII
CLUBUL LUI SLUGHORN *121*

CAPITOLUL VIII
VICTORIA LUI PLESNEALĂ *143*

CAPITOLUL IX
UN PRINŢ SEMIPUR *157*

CAPITOLUL X
FAMILIA GAUNT *177*

CAPITOLUL XI
HERMIONE DĂ O MÂNĂ DE AJUTOR *197*

CAPITOLUL XII
ARGINT ŞI OPALE *215*

CAPITOLUL XIII
SECRETELE FAMILIEI CRUPLUD *235*

CAPITOLUL XIV
FELIX FELICIS *253*

CAPITOLUL XV
JURĂMÂNTUL SUPREM *275*

CAPITOLUL XVI
UN CRĂCIUN FĂRĂ ROADE *295*

CAPITOLUL XVII
O AMINTIRE ÎNŞELĂTOARE *317*

CAPITOLUL XVIII
SURPRIZE ANIVERSARE *339*

CAPITOLUL XIX
SPIRIDUŞI SPIONI *361*

CAPITOLUL XX
DORINŢA LORDULUI CAP-DE-MORT *383*

CAPITOLUL XXI
CAMERA DE NEPĂTRUNS *405*

CAPITOLUL XXII
DUPĂ ÎNMORMÂNTARE *425*

CAPITOLUL XXIII
HORCRUXURILE *445*

CAPITOLUL XXIV
SECTUMSEMPRA *463*

CAPITOLUL XXV
CLARVĂZĂTOAREA ESTE AUZITĂ CLAR *483*

CAPITOLUL XXVI
PEŞTERA *501*

CAPITOLUL XXVII
TURNUL FULGERAT *521*

CAPITOLUL XXVIII
FUGA PRINŢULUI *537*

CAPITOLUL XXIX
CÂNTECUL DE JALE AL PHOENIXULUI *549*

CAPITOLUL XXX
MORMÂNTUL ALB *567*

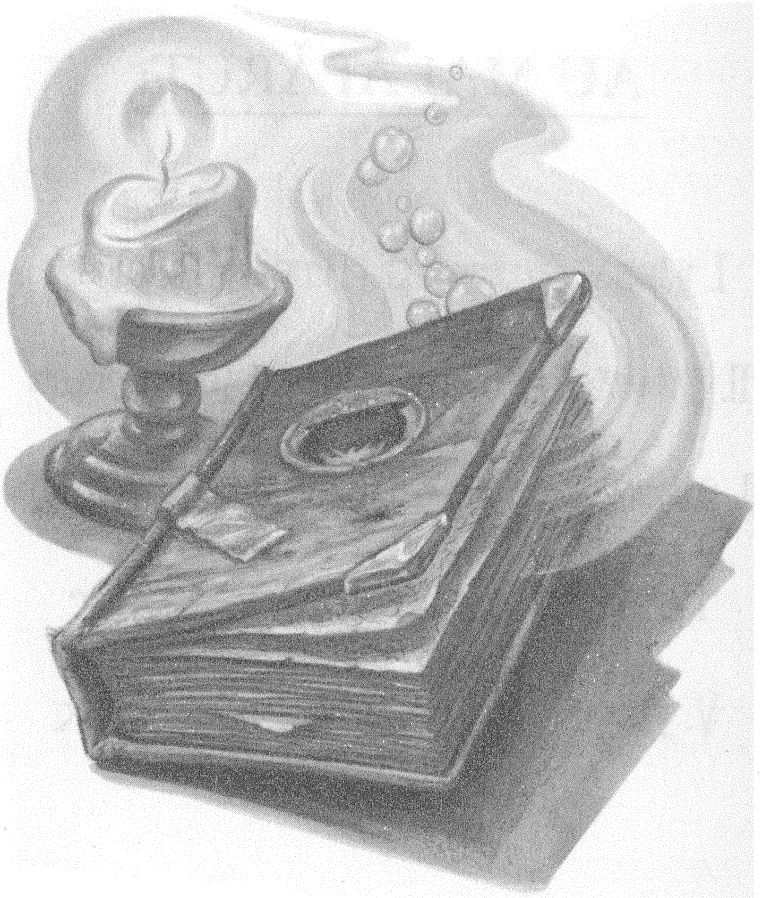

AU MAI APĂRUT:

I. HARRY POTTER ŞI PIATRA FILOZOFALĂ

II. HARRY POTTER ŞI CAMERA SECRETELOR

III. HARRY POTTER – PRIZONIER LA AZKABAN

IV. HARRY POTTER ŞI POCALUL DE FOC

V. HARRY POTTER ŞI ORDINUL PHOENIX

Vara este în toi, dar o ceață neobișnuită pentru acest anotimp bate în ferestre. Harry este în camera sa, așteptând vizita lui Dumbledore tocmai în casa familiei Dursley. De ce îl vizitează acum? Ce este atât de important, încât nu poate aștepta până când Harry se va întoarce la Hogwarts peste câteva saptamâni?

J.K. Rowling proiectează cele mai recente aventuri ale lui Harry Potter din timpul celui de-al șaselea an la Hogwarts, cu o maiestrie desavârșită și într-un mod care îți taie rasuflarea.

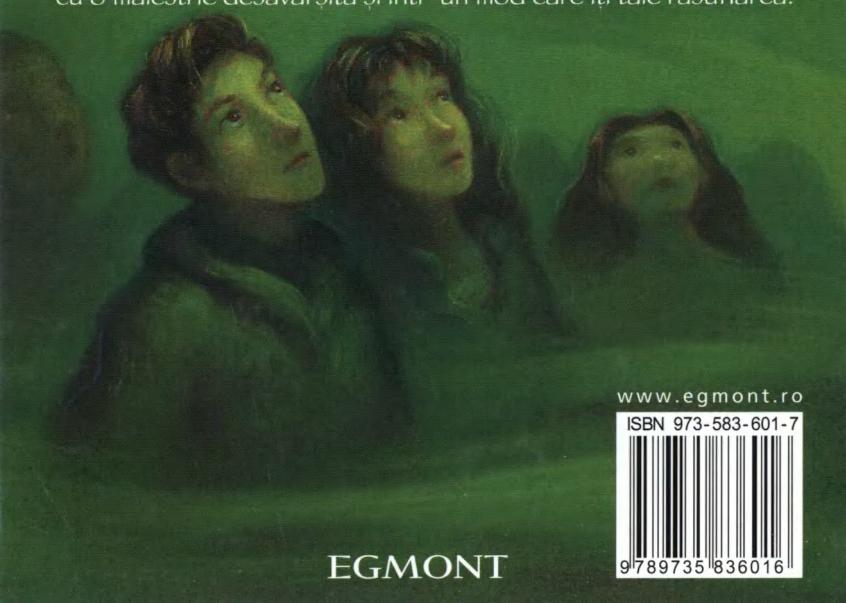

www.egmont.ro

ISBN 973-583-601-7

9 789735 836016

EGMONT